Nhược Thủy Thiên Lam

Ngâm nga

Nguyên Hạ Lan dịch

Mục lục

Chương 1: Là Cô Ấy (3058 Từ)

Chương 2: Cánh Tay Anh Ôm Lấy Cô, Hơi Thở Phun Lên Mặt Cô (3138 Từ)

Chương 3: Một Màu Đỏ Tươi (3117 Từ)

Chương 4: Hoa Lúa (2755 Từ)

Chương 5: Thả Cô Ấy Ra (2636 Từ)

Chương 6: Nguyễn Niệm Sơ Ngạc Nhiên, Cả Người Bị Anh Đè Trong Bóng Tối (2571 Từ)

Chương 7: Dáng Vẻ Khi Cô Cười, Rất Đẹp (2356 Từ)

Chương 8: Thoát Ra Ngoài, Hãy Đem Mọi Việc Quên Đi Sạch Sẽ (2447 Từ)

Chương 9: Anh Rốt Cuộc Là Ai? (2707 Từ)

Chương 10: Đợi Ở Bên Cạnh Tôi (2487 Từ)

Chương 11: Một Điều Bất Ngờ (2898 Từ)

Chương 12: Có Chút Hoạt (2614 Từ)

Chương 13: Hoa Mắt (2968 Từ)

Chương 14: Cặp Mắt Kia Giống Y Như Trong Kí Ức Cô (2683 Từ)

Chương 15: Ba Trong Một (8445 Từ)

Chương 16

Chương 17

Chương 18: Trêu Chọc Cô (3027 Từ)

Chương 19: Hẹn Hò? (2740 Từ)

Chương 20: Giọng Nhẹ Đi, Liền Như Thể Tiến Sâu Vào Xương Cốt Của Người Khác

Chương 21: CáI Gọi Là Duyên Phận, Hơn Nửa Đều Là Trăm Phương Ngàn Kế

Chương 22: Hôn Anh Một Cái (2567 Từ)

Chương 23: Thích Cười

Chương 24: Anh Ôm Chặt Cô (3210 Từ)

Chương 25: Môi Của Cô Bị Anh Hung Hăng Bịt Kín Lại (2980 Từ)

Chương 26: Điên Cuồng Hôn (3046 Từ)

Chương 27: GắT Gao BảO Vệ Cô DướI Thân Mình (2696 Từ)

https://thuviensach.vn

Chương 28: Người Đàn Ông Trước Của Cô Ấy
Chương 29: Khí Phách Kiên Cường Mở Những Cánh Hoa
Chương 30: Em
Chương 31: Thích Em Đến Thế
Chương 32: Cho Anh Hôn Một Cái!
Chương 33: Hôn
Chương 34: Thử Một Lần Nữa
Chương 35: Nâng Cao Kiểu Ấy
Chương 36: Mạnh Mẽ Vững Vàng
Chương 37: Yêu Tinh
Chương 38: Thử Mới Biết!
Chương 39: Lệ Đằng Lặng Mấy Giây, Đoạn Kéo Cô Ôm Chặt Trong Vòng Tay
Chương 40: Không Thay Đổi Chút Nào
Chương 41: Cô Cắn Cắn Môi, Đưa Tay Lên Cởi Cúc Áo
Chương 42: Chỉ Hư Hỏng Với Em Thôi
Chương 43: Có Xương Cốt Thép, Cũng Có Lòng Dạ Mềm
Chương 44: Ngủ Nhiều Lần
Chương 45: Ăn Em
Chương 46: Người Đẹp Ngủ Trong Rừng
Chương 47: Cô Là Nguyễn Niệm Sơ
Chương 48: Của Mình Anh
Chương 49: Ai Gặp Cũng Thích
Chương 50: Mạng Anh Cũng Là Của Em Luôn
Chương 51: Thích Phát Cuồng
Chương 52: Vợ Tôi
Chương 53: Không Thể Thoát Ra
Chương 54: Giai Bên Ngoài Có Tốt Bằng Anh Không?
Chương 55: Người Đầu Tiên
Chương 56: Một Con Mèo
Chương 57: Cô Rất Đơn Giản, Còn Anh Quá Phức Tạp
Chương 58: Em Ở Bên Anh
Chương 59: Quyết Chí Không Thay Đổi

https://thuviensach.vn

Chương 60: Thích Vô Cùng

Chương 61: Hôn Em

Chương 62: Thứ Anh Chắc Chắn Có Thể Cho Cô, Là Cả Đời Này Của Anh

Chương 63: Hầu Hạ Em, Gãy Eo Anh Cũng Chịu

Chương 64: Lính Không Quân Bá Đạo

Chương 65: Cảm Ơn Em

Chương 66: Em Có Bằng Lòng Gả Cho Anh Không?

Chương 67: Anh Đâu Nỡ

Chương 68: Em Sinh Gì Anh Thích Nấy

Chương 69: Anh Yêu Em

Chương 70

Chương 71: Anh Về Rồi!

Chương 72: Hoa Lúa Nở Rộ, Năm Tháng Yên Bình

Chương 73: Ngoại Truyện 1

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Là Cô Ấy (3058 Từ)

Kingdom Of Cambodia, Campuchia, trước đây gọi là Miên, nằm ở bán đảo Đông Dương, vùng phía tây và tây bắc bộ tiếp giáp với Thái Lan, vùng đông bắc bộ tiếp giáp với Lào, phía Đông và đông nam bộ tiếp giáp với Việt Nam, nam bộ thì đối mặt với vịnh Thái Lan. Có sông Mekong và hồ nước ngọt lớn nhất ở Đông Nam Á - Hồ Tonle Sap, thủ đô là Phnom Penh.

Là một trong những nước kém phát triển nhất trên thế giới.

Tháng 7 vào ngày thứ ba Nguyễn Niệm Sơ đến Cam-pu-chia, khí trời khá tốt, nhiệt độ bên ngoài lên tới 36 độ C. Mùa mưa oi bức, mùa hè nắng chói chang.

Cô đến để dạy học.

Trong một ngôi làng nhỏ ở ngoại ô Phnom Penh, có nhiều trẻ em khoảng tầm mười mấy tuổi bị bỏ lại.

Giống như hầu hết các làng ở Campuchia, nơi đây rất nghèo khổ, hầu hết những thanh niên trẻ tuổi đều đi làm, chỉ còn lại người già và trẻ em. Các điều kiện giáo dục cũng kém, toàn bộ làng chỉ tìm thấy một giáo viên dạy trung học cơ sở. Do đó, chi đoàn giáo dục đến đây chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, các dân làng đều rất vui vẻ.

Tổng cộng có ba mươi học sinh ở trường tiểu học nông thôn, nhỏ nhất là sáu tuổi, lớn nhất là mười lăm tuổi, không phân chia đều chen vào một lớp học. Vào đầu năm, Nguyễn Niệm Sơ là giáo viên dạy tiếng Anh,

https://thuviensach.vn

đôi khi, học sinh sẽ được dạy hát. Bọn trẻ thấy giáo viên Trung Quốc vừa xinh đẹp lại thân thiện nên rất thích cô.

Một tiết tiếng Anh chẳng mất nhiều thời gian, không bao lâu thì kết thúc.

Nguyễn Niệm Sơ bố trí bài tập cho học sinh xong, liền đi ra khỏi phòng học, trực tiếp đi tới sân chơi.

Nói là sân chơi nhưng trên thực tế đó lại là một mặt đất lầy lội trống rỗng, bốn bức tường rất tàn tạ, bị mặt trời chiếu đến khô nứt. Một người từ phía xa xa vẫy tay chào cô và gọi tên cô.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn bọn họ một chút. Đám người kia khoảng chừng bốn, năm người, nam nữ đều có, màu da khác nhau, đều giống như cô, là HELP BRIDGE chi đoàn dạy học sinh. Đến từ các nơi trên thế giới.

Nguyễn Niệm Sơ cười với họ, đi tới, dùng tiếng Anh thuận miệng hỏi: "Đang nói chuyện gì mà trông vui vẻ thế?"

Vừa nói vừa lấy ra điện thoại di động, trong đó có một tin nhắn đến, là mẹ Nguyễn gửi, nhắc nhở cô: mỗi tối phải ôn lại bài tập cho kỳ thi IELTS.

Lúc này, cậu bạn người Châu Phi dùng tiếng Anh nói: "Chúng tôi sẽ cắm trại đêm nay, bắt tôm bắt cá, nướng tôm cá tươi để ăn. Nguyễn, dù sao ban đêm cô cũng không bận, đi cùng nhau đi."

Không biết có phải ý trời không, mà làng bọn cô dạy, nằm ngay giữa đồng bằng sông Cửu Long và hồ Tonle Sap, nước rất trong, tôm cá mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ đến tin nhắn kia, nghĩ 2 giây rồi híp mắt cười, không chút do dự mà đồng ý, "Được."

https://thuviensach.vn

Kỳ thực từ nhỏ đến lớn, thành tích học tập của cô chỉ dừng lại ở mức bình thường.

Luận trí lực, cô chỉ là trung bình, luận chăm chỉ, cô không thể chạm đến mép. Cô chỉ có một ưu điểm duy nhất, chính là khuôn mặt đẹp, dây thanh âm tốt. Giáo viên trung học đã từng sứt đầu mẻ trán, nói cô quá lười, tiếp tục như thế này chưa kể đến kiến thức trọng tâm, ngay cả kiến thức đơn giản cũng rất khó khăn nên đã kiến nghị bố mẹ Nguyễn đưa Nguyễn Niệm Sơ đi học thanh nhạc hoặc vào học trường đại học năng khiếu nghệ thuật.

Bố mẹ Nguyễn đang lo đến bạc tóc, giờ bắt được một nhánh cỏ cứu mạng, đương nhiên sẽ không buông tha.

Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ liền trở thành học viên của một trường nghệ thuật. Mặc dù bộ phận chuyên môn không phải là rất tốt nhưng cô vẫn vui vẻ. Cô có rất ít kì vọng từ khi còn bé, nên có thể có kết quả này, đã rất hài lòng.

Cô là người rất dễ dàng thoả mãn.

Kế hoạch gia đình đã định "tốt nghiệp đại học sẽ cho đi nghiên cứu thêm ở nước ngoài", Nguyễn Niệm Sơ nghe tai trái lọt tai phải ra. Bố mẹ Nguyễn chỉ có một cô con gái nên cũng không có cách nào, nhân lúc nghỉ hè, liền đăng kí cho cô một lớp IELTS. Nguyễn Niệm Sơ không muốn đi, nên quyết định gia nhập HELP BRIDGE đến Campuchia dạy học.

Cô cảm thấy, cuộc đời mà, phải làm điều gì đó có ý nghĩa.

Cô biết mình học tệ, cũng không có ý định ra nước ngoài cao học. Nếu bảo cho cô ra nước ngoài để cống hiến ái tâm, tốt hơn nhiều với việc để cô đi nước ngoài học tập.

*

https://thuviensach.vn

Các học sinh trong trường tiểu học này đều là học ngoại trú, sau giờ học vào buổi chiều, khuôn viên trường vắng lặng, quạnh quẽ.

Một đám sinh viên đến dạy hiếm khi mới có thời gian nghỉ ngơi, cầm lưới đánh cá và vỉ nướng, liền chạy ra bên ngoài, suốt dọc đường cãi nhau, trò chuyện vui vẻ. Nguyễn Niệm Sơ với người bạn da đen cùng chung phòng đi cuối cùng, trong tay ôm nước sốt thịt nướng cùng cây thăm bằng trúc.

Bạn cùng phòng cô gọi là Lyla. Cô ấy vỗ vỗ tay, vô cùng hào hứng nói: "Nguyễn cậu biết không, tôi xưa nay cũng không bao giờ cùng bạn bè nướng cá ở bờ sông, nó chắc hẳn rất thú vị."

Nguyễn Niệm Sơ thấy cô ấy như vậy, liền nổi lên lòng trêu chọc, cô nheo mắt lại, hạ thấp giọng doạ: "Này, dù là thành phố Phnom Penh nhưng có nội loạn đấy, nơi này lại là khu vực nổi tiếng của sông Mekong. Cậu không sợ gặp nguy hiểm à?"

Lyla rụt rè, "...Không có đâu."

Cô ngay lập tức bật cười, "Lá gan thật sự rất nhỏ. Trêu cậu thôi."

"..." Lyla tức giận, giơ tay giả vờ đánh cô, Nguyễn Niệm Sơ trốn sang bên cạnh, nắm một chiếc lá ném lên đầu bạn cùng phòng. Hai người vui vẻ cười chạy về hướng bờ sông. Sắc trời dần tối đi, mặt trời lặn ở phía đằng xa, ánh mắt trời đỏ rực, chiếu xuống mặt nước dập dờn của sông Mekong.

Đoàn giáo viên đều là những sinh viên trẻ, tụ tập ngồi cùng một chỗ, mấy ngày liền cùng chung sống nên cũng đã quen thuộc. Nam sinh phụ trách việc dựng lều và bắt cá, nữ sinh phụ trách nướng chín thịt, mọi người đều được phân công rõ ràng, bận rộn đến không biết trời đâu đất đâu. Bất tri bất giác, mặt trời đã lặn xuống núi.

https://thuviensach.vn

Tầm khoảng 8 giờ tối, cảnh đêm đen như mực, có những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời.

Tôm cá bắt được đã được chén sạch vào bụng, một đám người ăn uống no nê không có việc gì làm, ngồi ở trong lều tán gẫu về những chuyện bát quái của các minh tinh. Nguyễn Niệm Sơ đối với đề tài này không có hứng thú, lại vừa mới ăn no, liền rủ Lyla đi dạo dọc bờ sông một vòng. Dọc đường chỉ mải nói chuyện, đến khi hoàn hồn thì mới phát hiện đã cách chỗ cắm trại gần mấy trăm mét.

Hai người chuẩn bị trở về.

Lúc này, Lyla bỗng nhiên ôm bụng, hít một ngụm khí lạnh nói: "...Ai ui, tôi, tôi đau bụng."

Nguyễn Niệm Sơ im lặng: "Ai bảo cậu ăn như quỷ chết đói đầu thai thế, đồ chưa nướng chín đã ăn", vừa nói vừa nhìn bốn phía, chỉ vào một cái cây đại thụ, "Cậu đến chỗ đó giải quyết đi, tôi ở đây đợi, có chuyện gì thì gọi tôi."

"À được." Lyla gật đầu, vội vội vã vã chạy qua.

Cô buồn bực ngán ngẩm, đứng yên nghe nhạc, đột nhiên, cô chú ý thấy xa xa ở bên sông phía kia xuất hiện một tia sáng, xuyên qua những bụi cây rậm rạp, vụt sáng hắn lên.

Nguyễn Niệm Sơ cho rằng đó là ngư dân địa phương nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Mãi đến khi con thuyền mới tiến lại gần, nó đỗ ở bờ sông. Ngờ ngợ có thanh âm truyền đến, có tiếng người nói chuyện, là tiếng Campuchia Miên ngữ. Cô nghe không hiểu.

https://thuviensach.vn

Lại thấy trên thuyền có hai bóng đen nhảy xuống, trên tay cầm công cụ, đào một cái gì đó trong bùn sông, động tác rất nhanh nhẹn. Nguyễn Niệm Sơ nghi ngờ nhíu mày.

Không phải ngư dân?

Vừa suy nghĩ, cô phản xạ có điều kiện ngồi xổm xuống, giấu mình vào bụi cỏ cao đến ngang eo ở sau lưng.

Không lâu sau, hai cái bóng đen đó dừng lại, ném cái xẻng trong tay đi, cúi người xuống, từ hố đất ôm ra một cái rương sắt lớn. Nhìn tư thế của hai người kia, chắc hẳn cái rương đó rất nặng.

Bọn chúng đem cái rương đặt lên thuyền.

Trong khoang thuyền một người trung niên béo lùn đi ra, hắn mặc một chiếc áo khoác, nửa đầu hói, bộ dạng tai to mặt lớn. Hắn nheo mắt lại, ngậm thuốc lá, dùng Miên ngữ nói: "Mở ra, kiểm tra hàng trước."

Hai người kia gật đầu, lấy tua vít cạy mở, nắp rương sắt rơi xuống đất. Người đàn ông trung niên tiến lên nhìn.

Vì cách xa, Nguyễn Niệm Sơ không thấy rõ đồ trong rương, nhưng cũng mơ hồ ý thức được cái gì đó. Muốn đi cũng không kịp. Sau lưng truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, cô trong lòng căng thẳng, chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị người đằng sau bóp cổ.

Vài phút sau, Lyla quay lại, nhưng không thấy bóng dáng Nguyễn Niệm Sơ đâu.

"..." Cô ấy bối rối, hết nhìn đông nhìn tây la hét: "Nguyễn? Nguyễn? Đừng đùa tôi nữa, cậu ở chỗ nào?"

Không có ai đáp lại.

https://thuviensach.vn

*

Cô đã bị bắt cóc. Đây là ý nghĩ đầu tiên khi cô tỉnh táo.

Và nó cũng là sự thật.

Cô mở mắt ra, phát hiện mình bị ném xuống đất, phòng này tối om, không khí ẩm ướt tanh nồng, tràn ngập mùi mốc mục nát. Cô thử di chuyển, nhưng hai cổ tay đã sớm bị trói ở sau lưng, hai chân cũng vậy.

Trong vài giây, đại não của Nguyễn Niệm Sơ chưa phản ứng kịp. Cô muốn kêu to, nhưng không thể phát ra thanh âm nào, lúc này mới kinh ngạc phát hiện miệng cũng bị bịt chặt.

Môi cô run rẩy, nỗi sợ hãi ập tới đỉnh điểm chiếm hết tứ chi cô.

Có một giọng nói vang lên ngoài cửa, không biết đang nói cái gì. Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi rồi thở ra, ép buộc mình phải bình tĩnh, cô đảo mắt đánh giá bốn phía — là một căn phòng gỗ bình thường của Campuchia, một cái bàn, mấy cái ghế, đồ nội thất rách nát mà đơn sơ, một chiếc đèn dầu hoả đăng treo trên đỉnh đầu, những con bướm đêm đậu lên chiếc đèn, tạo thành một cái bóng lớn, nhìn rất quỷ dị doạ người.

Ngờ ngợ còn nghe tiếng nước chảy, nơi này hẳn là cách bờ sông không xa...

"Cạch" một tiếng, cánh cửa bị người bên ngoài đẩy ra.

"..." Nguyễn Niệm Sơ giật mình, theo bản năng di chuyển trở lại, lùi vào trong tường gỗ, đôi mắt vừa cảnh giác cũng vừa hoảng sợ.

Có ba người vào nhà, một trong số đó Nguyễn Niệm Sơ nhận ra, chính là gã đàn ông béo lùn ở trên khoang thuyền. Tên béo lùn nhìn cô một cái, nhếch miệng cười, cùng hai người đàn ông nói chuyện gì đó.

https://thuviensach.vn

Nhìn mấy người này cười bỉ ổi, Nguyễn Niệm Sơ bấu chặt lấy tường, cảm thấy sợ hãi. Tên béo lùn ngồi xổm xuống, nhìn cô, giơ bàn tay trái bẩn thỉu lên định sờ mặt cô.

Nguyễn Niệm Sơ thấy kinh tởm, không chút nghĩ ngợi nghiêng đầu đi né tránh.

Tên béo lùn a một tiếng, nhướn lông mày, giơ tay định tát cô một phát. Nhưng mà, chỉ một giây thôi bàn tay kia sẽ rơi vào mặt cô, thì ở cửa có một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi ho đi vào. Người đàn ông có tóc hoa râm, mặt hình chữ điền, từ mi tâm đến má trái có vết sẹo kéo dài.

Tên béo lùn thấy thế không dám làm càn, không thể làm gì khác hơn là thu tay lại, cùng mấy người khác cung kính nói: "Ông nội." (Nguyên văn của tác giả đó:>)

Người đàn ông trung niên hơi gật đầu, tiếp theo chớp mắt một cái, nhìn về phía Nguyễn Niệm Sơ, mặt lộ vẻ bất mãn: "Chuyện gì xảy ra đây?"

Tên béo lùn phẫn nộ nói: "Ông nội, người phụ nữ này đã nhìn thấy hàng của chúng ta."

"Không phải mày nói chỗ kia rất bí ẩn, chắc chắn không ai có thể phát hiện sao?"

Tên béo ấp úng, không biết làm sao nói lại.

Ông ta hừ lạnh một tiếng, khom lưng ngồi trên ghế, liếc nhìn một vòng, cau mày, "Lee còn chưa trở lại sao?"

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến loạt tiếng bước chân, nặng nề, vững vàng, mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ toàn thân co lại thành một đống. Những người Campuchia này nói, cô một chút nghe cũng không hiểu. Khi nghe thấy tiếng bước chân, theo bản năng xoay đầu một cách vô thức, nhìn về phía vị trí cửa.

Một đôi bốt màu đen ngắn rơi vào tầm mắt cô, nhìn có chút cũ, bị dính bùn cùng không ít vết máu đỏ sậm.

Đôi chân kia rất dài, được bao bọc trong chiếc quần màu đen, đẹp như một cây bạch dương. Nguyễn Niệm Sơ theo tầm mắt nhìn lên, từng đường nét cơ thể và dung mạo cũng đập vào mắt.

Người đàn ông này rất cao, thân hình cao to, eo gầy hẹp, bờ vai rộng, sống lưng thẳng tắp tạo thành một đường thẳng rắn rỏi. Mặt hơi gầy, màu da sậm, ngũ quan anh tuấn mà cứng cáp, đôi môi mỏng, sống mũi cao thẳng, làm cho người ta chú ý nhất là chính là vẻ mặt, thâm thuý lạnh nhạt hững hờ, nhưng cảm giác lại ngột ngạt đến bức người.

Anh ta mặc chiếc áo T màu đen đơn giản nhưng chỉ đứng đó hút thuốc, ánh sáng toả ra khí thế rất mạnh mẽ, cường đại.

Khi anh ta phủi khói thuốc thì nhìn thoáng qua cô, cô chú ý thấy cánh tay của anh ta rất lớn, màu đồng, dưới ống tay áo lộ ra một hình xăm đuôi rồng to lớn màu xám đen, uốn lượn sinh động, cũng rất kinh dị khủng bố.

Tuyệt đối không phải nhân vật bình thường, Nguyễn Niệm Sơ tâm trí căng thẳng, chỉ quét mắt vài lần rồi nhanh chóng dời ánh mắt. Cô để ý thấy anh ta đã nhìn cô một cái sau khi bước vào nhà, ánh mắt âm trầm, trắng trợn không kiêng dè.

"A Công."

Anh ta đứng im, mở miệng, cũng là Miên ngữ. Nhưng âm sắc cực thấp, phát âm cũng đặc biệt, rõ ràng không giống với mấy người kia. Rất dễ

https://thuviensach.vn

nhận biết.

Ông ta hỏi: "Việc giải quyết đến đâu rồi?"

Anh ta hờ hững nói: "Đã xong."

Ông ta liền cười và nói: "Cậu làm việc luôn rất thoả đáng, ta rất yên tâm" nói xong quét mắt qua, như có thâm ý, "Nếu như mỗi người ở đây đều bằng một nửa cậu, lão già ta cũng không cần phải khổ cực như vậy."

Tên béo lùn khẽ cắn răng, không dám phản bác.

Ông ta rõ ràng tâm trạng rất tốt, vỗ vỗ lên vai Lee, nói: "Ngày hôm nay cậu cực khổ rồi. Muốn cái gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ tặng cậu."

Mặt anh không có cảm xúc, liếc vào góc kia một chút, rồi cụp mắt châm thuốc, "Đó là gì?"

"À, anh Lee, là một cô gái nhỏ em mới bắt được, người Trung Quốc, hình như là du khách. Đêm nay chẳng phải em đi nhận hàng mà Dan chuyển cho chúng ta sao? Con nhóc này cứ lén la lén lút ở gần đó nhìn lén." Tên béo nói rồi cắn răng cười gằn: "Xem lão tử đây một lát sau trừng trị mày như thế nào."

Động tác hút thuốc của Lee hơi ngừng lại, nâng mí mắt, hỏi: "Người Trung Quốc?"

Tên béo khà khà cười một tiếng, từ trong túi lấy ra một thứ được đóng dấu và đưa nó cho anh: "Đây là thứ tìm được trên người cô ta, anh xem, chẳng phải là hộ chiếu Trung Quốc sao?"

Lee nhận lấy, hé mắt nhìn. Nửa phút sau, anh ta ý vị không rõ cong môi dưới, "không sai". Nói xong đảo mắt, ánh mắt lãnh đạm nhìn về phía

https://thuviensach.vn

cô gái đang cuộn lại thành một đống trong góc kia.

Anh nói: "Vậy thì cô ấy đi."

Trong phòng mọi người đều sửng sốt một chút, không rõ vì sao. A Công cau mày: "Cô ta?"

"Ờ." Lee gật đầu, giọng lạnh nhạt: "Là cô ấy."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cánh Tay Anh Ôm Lấy Cô, Hơi Thở Phun Lên Mặt Cô (3138 Từ)

Anh ta nói xong, tên béo vẻ mặt một thoáng liền thay đổi, nhíu mày, rõ ràng không vui: "Cái kia, cô ta là người được em bắt về, muốn em tặng anh, thật sự em cũng không nỡ..."

Lee không thèm nhìn hắn, mặt lạnh lùng hút thuốc, không nói gì.

Ngược lại, A Công một bên liếc tên béo một chút, bước lên một bước, trách mắng: "Không có tiền đồ. Không phải chỉ là một người phụ nữ hay sao? Chỗ nào mà không tìm được."

Tên béo lẩm bẩm: "Nói thì dễ dàng. Có nhiều phụ nữ, nhưng hàng cao cấp vừa trắng vừa mềm như này làm sao có thể dễ dàng tìm thấy. Gần đây việc làm ăn lại bận rộn, mấy ngày không chơi ai, đang chờ cho đỡ thèm."

Lee vẫn lạnh nhạt, giữa lông mày chẳng hiện rõ vui buồn: "Thật không?"

Tên béo hậm hực nặn ra một nụ cười, lúc này mới không lên tiếng nữa.

Bọn họ đều là thủ hạ của A Công Đồ Ngoã, bàn về lý lịch hay tuổi tác, hắn đều lớn hơn Lee, có thể dạy dỗ anh ta. Nhưng ở chỗ này, không có khái niệm kính già yêu trẻ, người mạnh mới là vua. Lee mới gia nhập nhóm bốn năm nhưng đã leo lên vị trí thứ hai của nhóm. Người trẻ tuổi xương làm bằng thép, tâm rất cứng, ra tay rất tàn nhẫn, trải qua mấy năm đầy máu me

https://thuviensach.vn

đã tạo ra được một khoảng trời cho riêng mình, trừ Đồ Ngoã ra, một đám bạo phỉ không ai không sợ hắn.

Những tên béo lùn ở đây cũng phải lên tới bảy, tám người, tuy đều là kẻ liều mạng, nhưng dũng khí hò hét với Diêm Vương, không phải ai cũng làm được.

Vì vậy tên béo suy nghĩ lại, rất nhanh có quyết định. Cười lộ ra một cái răng vàng nói: "Người khác hỏi em, em chắc chắn không muốn, nhưng anh Lee đã mở miệng thì lại không giống thế. Không phải một đứa Trung Quốc thôi sao, nếu anh thích, em sẽ nhịn đau một chút mà tặng anh."

Anh nhướn mày, cười: "Cảm ơn."

Tên béo khà khà cười, "Xem anh nói kìa, đều là huynh đệ trong nhà, không phải khách sáo."

Cách đó không xa mấy mét, Nguyễn Niệm Sơ núp vào một góc, thân thể run rẩy, nhìn hai người đàn ông một cao một thấp cười nói. Cô nghe không hiểu nội dung của bọn họ, cô chỉ thấy người đàn ông tên Lee kia đối mặt với cô. Anh dựa vào bàn gỗ, đứng một cách tuỳ ý, uốn lên một vòng cung nơi khoé miệng, cười như không cười, dáng vẻ rất lưu manh.

Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, trong lòng hồi hộp một chút. Linh cảm rằng tình hình của mình càng tệ hơn.

Đầu kia, mấy người đàn ông vẫn bàn về người phụ nữ bị trói.

Tên béo đó ngơ ngẩn, chép miệng, nói da của Nguyễn Niệm Sơ rất trắng giống như tuyết hắn đã nhìn thấy mười năm trước ở Tây Tạng Trung Quốc, nói hai má của cô ấy rất nhỏ, không lớn bằng một bàn tay người, nói ánh mắt của cô sáng, tựa như những ngôi sao lấp lánh trên trời. Còn nói dáng người cô rất đẹp, eo nhỏ tinh tế, mông như quả đào, chỉ liếc mắt thôi đã đủ làm người ta hứng thú.

https://thuviensach.vn

Những ngôn từ dâm dục không dứt bên tai.

Lee mặt không có cảm xúc đứng nghe, hút thuốc lá đầy khói, không tiếp lời. Anh lại liếc nhìn góc tường. Cô gái kia co rúm lại thành một cuộn nhỏ, tóc che quá nửa khuôn mặt, nhìn rất bẩn thỉu, thế nào cũng không nhìn ra xinh đẹp khuynh thành như miệng tên béo nói.

Anh xuỳ một cái, rất nhanh liền dời tầm mắt.

Mấy phút sau, bao thuốc lá cũng đã thấy đáy, trên mặt đất chừng mười cái tàn thuốc rơi rải rác.

Đồ Ngoã ngồi trong phòng một lúc, thấy mệt mỏi, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Mấy người khác liền tiễn ông ra đến cửa.

Đi được vài bước, Đồ Ngoã lại nghĩ đến cái gì, dừng động tác, quay người lại. Trầm giọng nói với bọn họ: "Mấy ngày trước, boss nói có việc mới giao cho chúng ta", vừa nói, ánh mắt liền nhìn về phía chàng trai trẻ hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi kia, "Lee, đến thời điểm đó cậu đi cùng ta gặp boss."

Lee gật đầu.

Gió nổi lên, Đồ Ngoã che miệng ho khan vài tiếng, ngữ khí cũng hoà hoãn lại: "Quãng thời gian trước cậu cực khổ rồi. Mấy ngày nay đừng ra ngoài, ở nhà, nghỉ ngơi cho thật tốt." Nói xong mắt đảo qua nhìn bóng người gầy nhỏ trong phòng, khẽ cong khoé miệng, mấy người đàn ông đều hiểu rõ ý nụ cười.

*

Như Nguyễn Niệm Sơ đã dự liệu trước vậy, đêm đó, cô suốt đời khó quên.

https://thuviensach.vn

Khi mấy người trong phòng đều đi ra, cô liền giẫy giụa, nhìn xung quanh tìm vũ khí có thể sử dụng được trong phạm vi. Cô muốn chạy trốn, muốn bảo vệ tính mạng, muốn phòng thân. Khoé mắt khẽ nhìn thấy một ánh sáng lạnh lẽo loé trên mặt đất, là một cây kéo. Nguyễn Niệm Sơ vui mừng, vội vàng di chuyển đến hướng đó.

Tuy nhiên, trong nháy mắt, trên eo cô đã có một lực rất mạnh, đem cô xốc lên.

Nguyễn Niệm Sơ rất nhẹ, bị người kia xách lên như cây bông. Cô kinh ngạc, không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt mọi thứ quay cuồng, định thần lại cô đã nằm trên vai người đàn ông kia.

Là người đàn ông tên Lee.

Trên miệng cô vẫn còn dán băng, theo bản năng ô ô giãy giụa, mấy giây sau như ý thức được cái gì, lại bình tĩnh lại. Bất động. Dưới tình huống này, cô chỉ có liên tục ép mình phải bình tĩnh, bình tĩnh. Đám người kia rất ác, cô không thể làm cho họ tức giận.

Lee tỏ rõ vẻ lạnh lùng, phớt lờ những người khác, xốc cô lên trực tiếp đi ra ngoài.

Mưa ở Campuchia nhiệt độ rất nóng, quần áo của cô lại khá mỏng và sơ sài, cái tư thế này khiến quần áo ngắn lại, vòng eo trắng như tuyết liền lộ ra trong không khí. Tay của người đàn ông vừa vặn đặt ở vị trí này.

Cứng rắn, rất rộng lớn, cũng rất thô ráp.

Nguyễn Niệm Sơ cắn chặt răng, cả người căng thẳng, phần da bị anh chạm vào nóng như bị thiêu đốt.

Đi ra khỏi phòng, cô cố gắng chuyển động cổ nhìn bốn phía, mới phát hiện, ở đây có rất nhiều nhà gỗ và nhà tranh, tạo thành một doanh trại, ở

https://thuviensach.vn

sâu trong rừng, được bao quanh bởi cây xanh ở mọi phía. Khu vực này rất rộng, tầm nhìn vào ban đêm như mơ hồ, không nhìn thấy rõ vẻ ngoài cụ thể của ngôi nhà, chỉ có vài đường nét mờ ảo. Ở giữa doanh trại có một đống lửa, được bao quanh bởi một vòng tròn người, họ đang uống rượu và ăn thịt, cười nói rất to.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy những người kia đều đeo khẩu súng, trong lòng lạnh toát.

Cô bị khiêng đến một căn nhà gỗ khác.

Người khiêng cô lấy chân đem cửa đá văng ra, sau đó trực tiếp ném Nguyễn Niệm Sơ trên giường, động tác thô bạo đến cực điểm. Tấm ván giường chỉ được làm bằng một vài miếng gỗ, tuỳ tiện rải một chút cỏ khô cùng với một lớp ga giường. Cô bị ném mạnh lên, vì nó rất cứng, cô đau đến rên lên thành tiếng.

Sau một khắc, Lee thắp sáng đèn lên, ánh sáng lờ mờ xua đi đêm tối. Anh quay lưng với cô đứng ở giữa phòng, uống nước, bóng lưng cao to cường tráng.

Nguyễn Niệm Sơ không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tay chân cô vẫn như cũ bị trói, không thể động, không thể làm gì khác hơn đành cuộn đầu gối núp ở cuối giường. Cảnh giác nhìn theo anh ta.

Loại tĩnh mịch này không kéo dài bao lâu.

Nhẹ nhàng "cạch" một tiếng, anh ta đặt chiếc ly trong suốt trong tay lên bàn, sau đó, khiến cho Nguyễn Niệm Sơ không nghĩ tới chính là, anh ta bắt đầu cởi quần áo. Hoàn toàn coi cô là không khí.

Con ngươi Nguyễn Niệm Sơ trong nháy mắt co rút.

https://thuviensach.vn

Lee cởi áo, đưa lưng về phía cô, sau đó tiện tay vê chiếc áo đen thành một cục rồi ném xuống đất. Cô liền nhìn thấy bóng lưng cường tráng của người đàn ông. Màu da đồng, vai rộng, hẹp dần xuống vị trí thắt lưng, hiện ra một tam giác ngược chuẩn, trên tấm lưng có vô số những vết sẹo to nhỏ.

Vết dao, vết thương do đạn bắn, nhiều vô số kể.

Một con rồng màu xám đen lơ lửng dọc từ trên vai xuống cánh tay của anh, theo động tác của anh mà động đậy, dữ tợn giương nanh múa vuốt, đầy vẻ hoang dã.

Trên mặt cô đột nhiên hơi nóng, nghiêng đầu đi, nhắm mắt, mười ngón tay dùng sức nắm chặt lại ở phía sau. Dùng sức đến nỗi gân xanh ở nơi khớp xương cũng nổi lên. Đột nhiên, ánh sáng biến mất, cùng lúc đó, tiếng bước chân vững vàng bước đến gần cô.

Trong bóng tối, Nguyễn Niệm Sơ nín thở, nghe thấy tim mình đập như sấm.

Vài giây ngắn ngủi, người đàn ông đó leo lên giường, đưa bàn tay to lớn đến, cô đã bị anh kéo dưới thân. Cô không phát ra được âm thanh nào, nhưng đôi mắt giận dữ của cô như thiêu đốt trong đêm tối, gắt gao trừng mắt nhìn khuôn mặt trong gang tấc.

Người đàn ông có đường nét rõ ràng, dung mạo rất anh tuấn rắn rỏi, nhưng lúc này, bị bóng tối che đi phần sắc bén, càng có mấy phần nhu hoà. Thực sự quá gần, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy hàng lông mi dày của anh ta cúi xuống.

Lee cũng nhìn chằm chằm vào cô, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh mà sâu. Cô gái này có một đôi mắt to mà trong suốt, dù khuôn mặt dính đầy tro và bùn, nhưng vẻ ngoài quyến rũ của cô ấy rõ ràng rất dễ nhận ra.

https://thuviensach.vn

"A." Nguyễn Niệm Sơ muốn xin hắn buông tha cho mình, ô ô lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt của Lee loé lên liếc về phía cửa sổ, lấy một chiếc vải mỏng che lên hai người, ngăn cách những đôi mắt đang nhìn trộm bên ngoài. Sau đó giơ hai tay cô lên cao đỉnh đầu. Cố tình hay vô ý, môi anh lướt qua trán cô.

Không biết là phẫn nộ hay kinh hoàng, Nguyễn Niệm Sơ chấn động, cả người run kịch liệt.

Anh ta bắt đầu động. Mà quần áo trên người cô hoàn toàn nguyên vẹn.

Nguyễn Niệm Sơ hơi run, ánh mắt từ sợ hãi biến thành kinh ngạc, khó hiểu. Cô trố mắt nhìn, cánh tay anh đang để ở hai bên hông cô, hơi thở phun lên mặt cô. Ấm áp, mát lạnh, lại có chút ngứa.

Đây là đang làm gì? Cô không hiểu.

Hai người xa lạ trong bóng tối, cứ nhìn chằm chằm vào nhau. Trong căn phòng chỉ có hơi thở nặng nề của Lee cùng tiếng ván giường vang lên lay động làm người ta suy nghĩ.

Trong hoàn cảnh như vậy, Nguyễn Niệm Sơ đầu tiên nghi hoặc, mờ mịt, nhưng sau đó, hai gò má cô liền đỏ lên. Khứu giác của cô rất mẫn cảm, phòng này, giường này, đều có mùi hương của người kia.

Mùi thuốc lá, mùi máu tanh nhàn nhạt, cùng nồng nặc mùi hóc môn.

Nguyễn Niệm Sơ thân thể cứng đờ, nhíu mày, nhìn thẳng tắp vào đôi mắt vừa đen vừa sâu bên trên. Không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn thấy, ánh mắt anh ta càng ngày càng sâu, có thứ gì đó bên trong như đang lan rộng.

https://thuviensach.vn

Lòng cô đột ngột hoảng hốt, theo bản năng dời tầm mắt.

Lee cũng nhắm mắt lại.

Anh ngửi thấy một mùi hương lâu không gặp từ trên người cô. Như mùi hoa nhài vào sáng sớm, tươi và ngọt, với hương vị nơi bình minh ở quê hương.

Bên ngoài phòng, bóng đêm đen như mực. Mấy cái bóng đen lén lút dừng lại chốc lát, lấy tau lau miệng, cười khà khà thoả mãn rời đi.

*

Nguyễn Niệm Sơ cứ như thế ở bên cạnh Lee.

May mắn chính là, sau đêm đó, không có ai đi đến phía ngoài phòng nghe trộm nữa. Trong hai ngày liền, Lee cũng không chạm đến cô, chỉ mang đồ ăn thức uống cho cô vào một thời điểm nhất định. Hai người thậm chí còn không nói với nhau câu nào.

Thỉnh thoảng, tên béo lùn chạy đến trước cửa phòng, nhìn lén người phụ nữ Trung Quốc bị bắt đến kia, lòng ngứa ngáy khó chịu, muốn hỏi Lee để đem người về. Hắn ta cười cười nói: "Anh, dù gì thơm ngon anh cũng đã được trải qua, không bằng đưa cô gái này trả lại cho em...Nếu không được, thì mấy ngày nữa em sẽ đem trả lại anh?"

Lee không lên tiếng, lạnh nhạt liếc nhìn hắn một chút, tên béo liền không rét mà run.

Sau đó, toàn bộ nhóm Đồ Ngoã đều hiểu — Lee coi trọng người phụ nữ Trung Quốc bị bắt kia, người muốn sống chớ có đến gần. Bởi vậy, có những người ham muốn sắc đẹp của cô trong lòng cũng e dè, cũng không dám làm bậy.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ có thể cảm giác được, người đàn ông tên Lee này, cùng với những khác có chút không giống. Anh ta không xâm phạm cô, làm thương tổn đến cô, thậm chí còn giúp cô khỏi bị tên béo lùn đó lăng mạ sỉ nhục, điều đó thật sự rất may mắn.

Tuy nhiên, nó cũng không hề ảnh hưởng chút nào đến việc cô phải chạy trốn.

Khi mới bị bắt, tên béo lùn đã lục soát người cô, ví tiền của cô, hộ chiếu, thẻ căn cước, điện thoại di động, tất cả đều mất tích.

Cho dù cô chạy trốn thành công, cô cũng không có cách nào ở quốc gia này chứng minh thân phận của mình. Tuy nhiên, những thứ này chỉ là điều không quan trọng. Qua trọng nhất chính là làm sao để trốn thoát.

Nguyễn Niệm Sơ một mực chờ đợi.

Cho đến khi vào ngày thứ ba cô bị bắt, sau giờ ngọ, cơ hội đã đến.

Sau bữa tối, như thường lệ có một bà lão lọm khọm đến dọn dẹp bát đũa. Bà lão sau khi rời đi, một cậu bé tầm mười ba mười bốn tuổi bước vào nhà, nói chuyện với Lee bằng Miên ngữ. Trong nửa khắc, Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy Lee mặt không cảm xúc gật đầu một cái, mở cửa rời đi.

Trước khi đi, anh quay đầu lại nhìn cô một cái.

Mấy ngày nay, Nguyễn Niệm Sơ bị hạn chế tự do, phạm vi hoạt động chỉ ở trong căn nhà gỗ này. Điều duy nhất cô có thể làm là quan sát người đàn ông này. Cô phát hiện, đôi mắt của anh đặc biệt dài, nhìn rất đẹp. Phần lớn thời gian, đôi mắt có màu đen xanh nhạt, vừa lạnh lại vừa sáng.

Mà vào lúc này, ánh mắt của người đàn ông này rất sâu, mắt đen mang theo một cảnh cáo nguy hiểm rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đại khái đã hiểu. Cô phải ngoan ngoãn nghe lời, không được chạy loạn.

Cô bình tĩnh gật đầu, nhưng trong lòng thì nghĩ, anh ta không ở đó, không chạy trừ khi đó là một kẻ ngu.

Lee rời đi, tiếng bước chân dọc theo tấm gỗ dầu bên ngoài ngày càng xa dần. Mấy phút sau, cô khẽ cắn răng, mở cửa ngó, hành lang phía trước và khoảng đất trống đều vắng tanh, không có người nào khác.

Một cơ hội trời cho. Nguyễn Niệm Sơ quyết tâm, bước chân ra ngoài.

*

Trại thật sự rất to lớn, một đường đi ra ngoài, phải mất 20 phút, Nguyễn Niệm Sơ suýt nữa thì lạc đường. Trong thời gian đó, cô còn tránh thoát được hai tên tuần tra được trang bị súng.

Khu rừng bên ngoài rất rậm rạp, lá cây che kín cả bầu trời, xanh um tươi tốt, ngăn chặn những khu vực rộng lớn bị ánh mặt trời chiếu xuống, không khí oi bức truyền ra những tiếng côn trùng kêu vang.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không quay đầu lại, chạy thẳng vào trong.

Nơi này, cô chưa bao giờ đến, nên cũng không biết đường, chỉ có thể đi lung tung về phía trước không có mục đích. Bỗng nhiên, bắp chân cô bị một vật gì đó đâm xuống, cô cau mày cúi đầu nhìn, cô không cẩn thận đã vấp phải bụi gai.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không dừng lại, nhịn đau tiếp tục chạy.

Nhưng đúng vào lúc này, sau lưng một âm thanh bất thình lình vang lên, rất âm trầm, giọng điệu cực thấp: "Còn nửa mét nữa sẽ tiến vào bãi mìn, cô tiến thêm một bước nữa, ai cũng không cứu được cô."

https://thuviensach.vn

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt nhảy lên, tiếng Trung, rõ ràng là tiếng Trung. Cô quay đầu lại, một người đàn ông cao lớn ngả người ra phía sau, uể oải tựa vào thân cây, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt không rõ.

Kinh ngạc trong nháy mắt che lấp đi sự sợ hãi, cô nghi ngờ hỏi: "Anh nói được tiếng Trung sao?" Không đúng, tiếng Trung của anh ta phát âm quá chuẩn, liền bật thốt ra hỏi: "Anh là người Trung Quốc?"

"Tôi là ai, điều đó không quan trọng."

Lệ Đằng rất bình tĩnh, "Quan trọng chính là, chỉ có theo tôi, cô mới có thể sống sót."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Một Màu Đỏ Tươi (3117 Từ)

Giữa ban ngày, ánh mặt trời vẫn chói chang trên đỉnh đầu, nhưng Nguyễn Niệm Sơ lại cảm thấy mình đang ở trong bóng tối. Chạy trốn đến đây, trải qua trăm nghìn cay đắng, liền như thế mà chết trẻ, cô không cam lòng.

Cô đứng yên tại chỗ nhìn anh ta, không nhúc nhích. Người kia vẫn thờ ơ, lạnh nhạt.

Xung quanh đây, cây cối che rợp trời, tiếng gió cùng tiếng thú kêu thác loạn rơi vào bên tai, giữa bọn họ lại như chết lặng.

Nửa khắc sau, cô tận lực ổn định cổ họng đang run của mình, gần như cầu xin: "Hãy để tôi đi, cầu xin anh. Tôi sẽ không báo cảnh sát, cũng không đem chuyện của các anh nói ra...Tôi chỉ là đến để dạy học thôi, để tôi về nhà đi, cầu xin anh."

Lệ Đằng nói: "Cô không thể đi."

"Tại sao?" Ba ngày qua áp lực và sự chịu đựng nhanh chóng bùng phát, mắt cô đỏ lên, thấy tuyệt vọng và bất lực. Anh ta không giết cô, cũng không động vào cô, cô không hiểu vì sao anh ta cứ giữ cô ở bên người. Cô run giọng nói: "Ở đây chỉ có một mình anh, chỉ cần anh đồng ý thả tôi đi, tôi liền có thể rời đi, không phải sao.....Anh thả tôi đi, cầu xin anh."

Lệ Đằng mặt lạnh tanh, không nhúc nhích. Vẫn là câu nói kia: "Tôi nói rồi. Cô không thể đi."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ chán nản cúi đầu, đột nhiên cười mỉa, vừa tự giễu vừa châm chọc. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, người này cùng với mấy tên béo lùn kia là cùng một nhóm, cô làm sao có thể xin anh ta, hy vọng xa vời anh ta sẽ thả mình? Anh ta làm sao có thể để cô rời đi?

Thật khờ, thật ngốc, thật ngu xuẩn.

Nguyễn Niệm Sơ cắt chặt môi, lấy hai tay che mặt, cô khóc, hai vai run run. Lệ Đằng từ đầu đến cuối chỉ đứng cách đó không xa, nhìn cô.

Cô không biết mình ở dưới mắt anh ta khóc bao lâu. Chỉ biết là, đang khóc lóc, thì nghe thấy đối phương mở miệng, vẫn là âm thanh lạnh như băng kia: "Nơi này cách thôn làng gần nhất cũng phải hơn 140km, toàn bộ đều là rừng rậm, có 8 nơi đặt bom mìn. Nếu cô cảm thấy mình có thể còn sống mà đi ra, thì đi đi."

Nguyễn Niệm Sơ khóc đến hai mắt đều sưng đỏ, đến tận lúc này, mới ý thức được chính mình lỗ mãng. Hoàn cảnh địa lý nơi này, cô hoàn toàn không biết, vừa nãy suýt nữa bước vào khu bom mìn. Nếu anh ta không xuất hiện, cô khả năng sẽ thành một nắm bùn nhão rồi.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ mà sợ, xương sống không tự chủ được mà lạnh buốt.

Lệ Đằng nhướn mày nhìn: "Không đi nữa à?"

"..." Cô buồn bực, không có lên tiếng.

"Người đã chết rồi thì cái gì cũng không còn. Theo tôi trở về." Anh nói xong, sau đó tiếng giày giẫm nát mấy cành lá dưới đất. Lệ Đằng xoay người, không buồn quay đầu lại đi thẳng.

Nguyễn Niệm Sơ ngây người mấy giây.

https://thuviensach.vn

Người đã chết rồi thì cái gì cũng không còn... Trong đầu cô vang vọng giọng nói của người kia. Cô nhắm mắt lại, mở ra, cất bước đi đằng sau anh ta.

*

Nguyễn Niệm Sơ chạy trốn lần này, chỉ mất một tiếng đồng hồ cô ra khỏi doanh trại và quay trở về. Nhưng mà cực kỳ không may, phát hiện cô chạy trốn ngoại trừ Lệ Đằng ra, còn có mấy người khác.

Doanh trại bốn phía đều là nhà, ở giữa có khoảng đất trống.

Hơn ba giờ chiều, là thời điểm Campuchia có ánh mặt trời mãnh liệt nhất, nhiệt độ chói chang như thiêu đốt mặt đất rộng lớn.

Trên đất trống đặt một bàn gỗ dài hình chữ nhật, trên bàn rải rác các tờ đôla Mỹ. Một đám thiếu niên đứng quanh bàn, đang hò hét, cổ vũ đánh bạc.

Đám thiếu niên này, nhỏ nhất là mười tuổi, lớn nhất cũng mới mười bảy mười tám, Nguyễn Niệm Sơ không dám nhìn loạn, cô theo bản năng núp sau lưng Lệ Đằng.

Cũng may, mấy cậu nhóc này cũng chỉ lo đánh bài, không mấy chú ý đến cô. Một trong những người đó nhìn thấy Lệ Đằng, nhếch môi, cao giọng chào hỏi: "Anh Lệ!"

Lệ Đằng cười nhạt, vỗ vỗ bờ vai ngăm đen của cậu ta, vẻ mặt lạnh lẽo hiếm khi nhu hoà đi: "Vận may thế nào?"

"Cũng được ạ." Thiếu niên này đoán chừng mười ba mười bốn tuổi, gọi là Thác Lý. Tâm trạng cậu ta rất tốt, vừa nói, vừa rút ra mấy tờ tiền mặt đưa cho Lệ Đằng, "Anh, cho anh tiền mua rượu uống."

"Giữ lại cho mình đi."

https://thuviensach.vn

"......Vâng." Cậu ta gãi gãi trán, tầm mắt đảo qua Nguyễn Niệm Sơ thì sửng sốt một chút, sau đó bắt đầu cười ngây ngô nói: "Em giữ lại, tương lai cũng sẽ kiếm một người vợ xinh đẹp."

Lệ Đằng liếc nhìn Nguyễn Niệm Sơ một cái. Cô gái này trốn ở sau lưng anh, tay nắm vạt áo, đầu cúi xuống, sắc mặt cũng không tốt, chiếc cằm nho nhỏ so với lần đầu tiên gặp đã nhọn đi một chút. Da cô vốn đã trắng, giờ mất đi một phần huyết sắc, lại càng trắng hơn.

Tầm mắt anh dừng lại trên người cô vài giây, rất nhanh dời đi. Cũng không giải thích gì thêm.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên có loạt bước chân gấp gáp truyền đến. Bọn họ nghiêng đầu qua, nhìn thấy một người đàn ông mặt tròn thân hình mập mạp. Hắn thở hồng hộc, chạy đến bên Lệ Đằng, đứng vững rồi nói: "Anh Lệ."

"Chuyện gì?"

Mặt tròn nhíu mày, như có như không liếc mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ, lắp bắp nói: "Ông nội...gọi anh qua một chuyến. Nói là, cũng phải đem người phụ nữ Trung Quốc đến."

Nguyễn Niệm Sơ nhận thức mờ mịt. Lệ Đằng im lặng, vẻ mặt không có cảm xúc gì gật đầu: "Được."

Mấy phút sau, Nguyễn Niệm Sơ theo Lệ Đằng đi tới một căn nhà gỗ chân cao. Nó nằm ở nơi sâu nhất trong toàn bộ doanh trại, được bao quanh bởi các vệ sĩ, chung quanh đều có người canh gác, đều cầm trong tay súng AK47, thay phiên nhau trực suốt cả ngày.

Không phải là phòng cô ở trong mấy ngày nay. Nguyễn Niệm Sơ nhìn bốn phía xung quanh, trái tim ngày càng siết lại.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng dừng lại, giơ tay lên, vừa muốn gõ cửa, lại bị một lực yếu ớt chặn lại. Anh quay đầu nhìn, bàn tay trắng nõn của cô không biết khi nào đã kéo góc áo anh, có chút dùng sức.

Tầm mắt anh lạnh lùng di chuyển từ phía dưới lên, nhìn cô.

"..." Nguyễn Niệm Sơ giật giật môi, lúng túng nói, "Anh dẫn tôi đến đây để làm gì?"

Chỗ này là hang hổ ổ sói, cô phải cẩn thận từng li từng tí một, như có băng trên giày, thật sự rất đáng sợ.

Lệ Đằng nói: "Vào trong thì biết." Vừa nói xong, anh gõ cửa phòng. Bên trong có một giọng nói trung niên truyền ra, hơi ho khan, dùng Miên ngữ nói: "Ai?"

Lệ Đằng đáp: "Ông nội, là tôi."

Ông ta hắng giọng: "Vào đi."

Lệ Đằng đẩy cửa phòng đi vào, Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt đi sau lưng anh, cô khẽ cắn răng, mồ hôi rịn trên thái dương lạnh toát. Làm nàng không nghĩ tới chính là, trong nháy mắt vào nhà, người kia đã cúi đầu nói với cô 3 từ, xưa nay giọng anh luôn lạnh lẽo, bất ngờ có vẻ nhu hoà hơn. Anh nói, đừng sợ. Âm lượng chỉ đủ cho cô nghe thấy.

Nguyễn Niệm Sơ mắt nhảy lên.

Căn phòng này, bốn phía đều có rèm cửa sổ, tuy là sau giờ ngọ, nhưng ánh sáng lại có chút tối tăm. Đồ Ngoã cầm trong tay chuỗi phật châu, nhắm mắt thầm niệm cái gì. Nghe thấy tiếng động, ông ta mắt cũng không mở, chỉ nhếch môi nói: "Ta nghe nói, người phụ nữ của cậu hôm nay không nghe lời, tự mình đi ra ngoài sao?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cười cực nhạt, nói: "Cô ấy thấy chán, tôi cho phép cô ấy đi dạo xung quanh một chút. Nhưng cô ấy ngốc quá, không tìm được đường trở về."

"Thật không?"

"Vâng."

"Lee, cậu xác định không có lừa gạt ta?"

"Tôi xác định."

Nghe vậy, Đồ Ngoã chầm chậm nhấc mí mắt lên. Lệ Đằng chỉ đứng cách ông ta mấy bước, mắt hơi rủ xuống, mặt lạnh lùng, không hề có cảm xúc. Đồ Ngoã híp mắt. Năm xưa, ông bị người ta phản bội, đứng trước cái chết và sự sống đã được người này cứu, từ đó về sau, người thanh niên này luôn đi theo ông làm việc, vào sinh ra tử ròng rã bốn năm. Từ lần đầu gặp gỡ, Đồ Ngoã đã biết, người thanh niên này không đơn giản, nếu dùng được, anh ta sẽ là lưỡi dao sắc bén nhất, không dùng được, anh ta có thể khiến bạn rơi vào địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đồ Ngoã đứng dậy, tiến vài bước về phía Lệ Đằng. Nguyễn Niệm Sơ thấy ông ta đến gần, càng hướng về phía sau lưng của Lệ Đằng trốn, trong mắt đầy cảnh giác.

Sau đó cô nhìn thấy Đồ Ngoã giật giật, lấy ra một con dao sắc bén, khoát tay, chống đỡ ở trên cổ Lệ Đằng.

Trong phòng, lặng ngắt vài giây.

Đột nhiên, Đồ Ngoã cong khoé miệng, thấp giọng nở nụ cười, đưa con dao cho Lệ Đằng: "Đây là hàng tốt đấy. Tặng cậu."

https://thuviensach.vn

"..." Nguyễn Niệm Sơ căng thẳng đột nhiên được buông lỏng, thở ra một hơi. Ánh mắt vô thức đảo qua con dao kia, con ngươi co lại, cô thoáng nhìn thấy chữ "không quân Trung Quốc" khắc trên chuôi dao.

Rất nhanh, chẳng nhìn thấy rõ nữa.

Lệ Đằng nhận lấy con dao. Anh quan sát con dao này, không có một gợn sóng, hỏi: "Đây là dao gì?"

Đồ Ngoãn cười, giọng điệu rất tuỳ ý, như thể đang bàn về một chiếc bánh rẻ tiền: "Là dao của lính đặc chủng đặc biệt của không quân Trung Quốc. Bốn năm trước, ta cùng với boss giết 2 người, hai con dao chính là chiến lợi phẩm. Một cái boss giữ, còn một cái tặng cho ta. Hiện tại, ta đem con dao này tặng cho cậu."

Lệ Đằng khẽ cong khoé miệng, "Dao của không quân Trung Quốc, đương nhiên là đồ tốt. Nhưng món đồ quan trọng như vậy, ngài nên giữ lại thì hơn."

Đồ Ngoã xua tay, ôm lấy bờ vai anh: "Lee, ta xem cậu như con trai của mình. Đừng khách khí với ta."

Lệ Đằng nói: "Cảm ơn, A Công."

Hai người đàn ông đứng nói chuyện, Nguyễn Niệm Sơ đứng ở bên cạnh, hoàn toàn phớt lờ đi. Không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn thấy, Lệ Đằng năm ngón tay cầm dao, thon dài mạnh mẽ, càng nắm càng chặt. Như thể đang cố gắng kiềm chế cái gì.

Nhưng vẻ mặt của anh vẫn như trước, như gió thoảng mây trôi.

*

https://thuviensach.vn

Việc Nguyễn Niệm Sơ chạy trốn, bị Lệ Đằng hời hợt giấu đi, Đồ Ngoã đối với cô đã nổi lên sát tâm, nhưng thấy Lệ Đằng cứng rắn bảo vệ, đành phải thôi. Cô lại một lần nữa nhờ anh bảo vệ mà tránh thoát được một kiếp.

Cô vẫn như cũ đầu đầy ý định chạy trốn. Nhưng lại kiêng kị cảnh cáo của người kia, cũng không dám làm càn.

Cứ như vậy, tháng ngày khó khăn và gian nan cứ hướng về phía trước. Nguyễn Niệm Sơ như cũ với Lệ Đằng ở cùng nhau, ban ngày, anh ta sẽ thỉnh thoảng ra ngoài, cô ngồi đờ ra ở trong phòng, buổi tối, cô nằm giường ngủ, anh nằm đất, hai người gần như không nói với nhau câu nào.

Cô cũng không rõ hành vi của anh ta.

Có lúc cô nghĩ, anh ta thật là một kẻ lập dị. Có khi lại nghĩ, anh ta đại khái vẫn còn lương tâm, miễn cưỡng vẫn tính là người tốt. Ở trong một hoàn cảnh đầy hung ác thế này, vẫn còn giữ được lòng tốt, thực sự cũng không hề dễ dàng.

Tuy nhiên, anh ta đã nói sẽ đảm bảo sự an toàn cho cô. Nhìn tình huống trước mắt, Nguyễn Niệm Sơ tin tưởng vào lời hứa của anh ta. Vì vậy, ngôi nhà tre đơn sơ nhưng lạnh lẽo và sạch sẽ này trở thành nơi duy nhất cô có thể yên tâm ở lại.

Ngoài ra, cô cũng không có cách nào khác để trốn thoát. Cũng may, hai người ở chung tạm thời cũng rất hoà hợp, chí ít vẫn bình an vô sự, nước sông không phạm nước giếng.

Mãi đến tận ngày thứ sáu, hài hoà trong lúc vô tình bị đánh vỡ.

Mùa mưa ở Campuchia, bình thường nhiệt độ rất cao, chỗ sâu nơi rừng rậm lại ẩm ướt, Nguyễn Niệm Sơ nhẫn nhịn sáu ngày, rốt cuộc cũng không thể chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Lúc ăn cơm chiều, cô mất một lúc lâu lựa chọn từ ngữ, mới lấy dũng khí, thấp giọng hỏi Lệ Đằng: "...Mấy người bọn anh, bình thường tắm ở đâu?"

Lệ Đằng đang ăn một miếng thịt bò kho tương, hờ hững nói: "Ở sông."

"..." Vẻ mặt Nguyễn Niệm Sơ hơi dừng lại, nhất thời không biết phải nói sao.

Lệ Đằng ý thức được điều gì, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt rơi trên mặt cô. Anh hỏi: "Cô muốn tắm à?"

Cô chần chờ một chút, ừm một tiếng.

Lệ Đằng gật đầu, "Được rồi." Lời vừa nói xong, anh thả miếng thịt bò xuống, bước ra khỏi cửa. Khi anh quay lại, anh một tay mang theo một thùng gỗ lớn.

Nguyễn Niệm Sơ thấy thế, theo bản năng muốn đến giúp một tay, đầu ngón tay vừa mới chạm vào mặt thùng, Lệ Đằng đã lạnh nhạt nói, "Tránh ra."

Cô: "..."

"Cái thùng này nặng, cô bê không nổi." Anh nói xong, như trước vẫn bê cái thùng bằng một tay. Nguyễn Niệm Sơ cau mày, ánh mắt theo thùng nước nhìn về phía cánh tay trái của anh, mới phát hiện hoa văn hình đuôi rồng trên bắp thịt căng cứng, gân xanh nổi lên, phảng phất nhận thấy một lực tác dụng vô cùng mạnh.

Cô không thể làm gì khác hơn là đứng yên.

Không bao lâu, Lệ Đằng thả thùng xuống, lại đi ra ngoài, mấy phút sau, anh xách hai vại nước về, đun nó lên. Nguyễn Niệm Sơ liếc nhìn trên

https://thuviensach.vn

bàn vẫn còn nửa khối thịt bò, ấp úng nói: "...Anh đi ăn cơm đi, tôi tự mình lấy nước được."

Lệ Đằng căn bản không để ý đến cô, sau đó lại đi ra ngoài lấy nước, đi qua đi lại mấy lần, cuối cùng thùng cũng được khoảng hai phần ba nước. Lần cuối cùng vào nhà, anh còn ném cái gì đó cho Nguyễn Niệm Sơ.

Cô nghi hoặc, cúi xuống nhìn, đó là chiếc quần xà rông Campuchia màu trắng. Lại nghe Lệ Đằng nói: "Quần áo là của A Tân. Trừ cô và bà ấy ra thì doanh trại không có phụ nữ khác. Chỉ có cái này thôi."

Nguyễn Niệm Sơ nhớ đến bà lão mỗi ngày đều đưa đồ ăn và dọn dẹp bát đũa cho họ kia. Cô gật đầu, chần chờ định nói cái gì, người kia đã xoay người đi ra khỏi phòng, còn tiện tay đóng cửa lại.

Cô hơi bối rối, cầm cái xà rông này, hai từ "cảm ơn" nghẹn ở cổ, lại nuốt trở về.

*

Người phụ nữ kia xuất hiện không hề nằm trong kế hoạch của Lệ Đằng. Cô là một bất ngờ.

Tên béo lùn là người háo sắc, nếu muốn làm, thỉnh thoảng cũng sẽ mang phụ nữ từ bên ngoài vào. Mấy năm nay, Lệ Đằng nhìn mãi cũng thành quen, chưa bao giờ quan tâm những chuyện vô bổ. Nhưng buổi tối ngày hôm ấy...

Đầu anh gối lên cánh tay, nằm ở trên nóc nhà, ngậm nhánh cỏ, híp mắt, quan sát bản hộ chiếu trong tay.

Không bao lâu, Lệ Đằng cất hộ chiếu đi, móc vào túi quần lấy bao thuốc. Lại lần tìm, thì phát hiện bật lửa không mang trên người. Anh liền từ

https://thuviensach.vn

nóc nhà nhảy xuống, chuẩn bị về phòng lấy. Nhưng đến cửa thì mới nhớ ra là cô gái kia đang tắm.

Thiếu một chút thì quên. Lệ Đằng ngậm thuốc lá nhíu mày, xoay người rời đi.

Bỗng nhiên, trời nổi gió. Nhà gỗ cửa sổ không đóng, gió làm rèm cửa bay một góc, ánh mắt của anh lại vô tình đảo qua, nhìn thấy trong thùng nước nóng hổi, tấm lưng trần trắng như tuyết hiện ra. Cô đang xoã tóc, vẩy vẩy đầu, bỗng dưng nghiêng người.

Khoảnh khắc ấy Lệ Đằng có chút thất thần.

Trong giây tiếp theo, máu trong cơ thể anh như sôi trào, cơ bắp căng ra, như sắp nổ tung.

Ngoài phòng hình như có tiếng bước chân nặng nề, vội vã rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng căng thẳng, cô cẩn thận lắng nghe một lúc, nhưng không thấy có động tĩnh gì. Chắc là cô nghe lầm. Cô liền thả lỏng, đem cả người chìm trong thùng nước. Ấm áp, rất thoải mái.

Cô không biết, bây giờ, Lệ Đằng đang ở sông tắm nước lạnh cho tỉnh táo.

Cảnh đó đã in sâu vào tâm trí anh, xua đi cũng không được.

Tấm lưng trắng nõn mềm mại, eo nhỏ tinh tế, khi cô nghiêng người, trên ngực có một nụ hoa màu đỏ tươi... Lệ Đằng nghiến răng, mi tâm nhíu lại thành hình chữ xuyên 川. Thật sự..... Mẹ kiếp!

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hoa Lúa (2755 Từ)

Mấy ngày nay đều không được sạch sẽ, tắm nước nóng đã làm trôi đi không ít mệt mỏi. Nguyễn Niệm Sơ thay quần áo trắng mới của bà A Tân.

Trong phòng không có gương, cô cũng không biết mặc kiểu này trông cô như thế nào, chỉ cảm thấy hơi rộng. Tuy nhiên quần áo rất sạch sẽ, không có mùi gì, màu sắc cũng nhẹ nhàng và thanh nhã, có còn hơn không. Bây giờ trong hoàn cảnh này, hôm nay cũng không biết ngày mai ra sao, chỉ đến đâu thì hay đến đó.

Cô cầm lấy khăn mặt, đẩy cửa sổ ra, vừa nhìn vào bóng đêm vừa lau tóc của mình. Trong bóng đêm, vẫn có thể nhìn thấy ánh lửa trên khoảng đất trống, các thiếu niên tụm năm tụm ba lại, vừa uống rượu vừa đánh bạc, toàn bộ doanh trại giống như phiên bản thu nhỏ nơi rượu thịt rừng cây.

Ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ dần mê man.

Người đã chết rồi cái gì cũng không còn. Vì vậy, còn có thể sống chính là một điều tốt đẹp. Nếu như có một ngày cô chạy thoát được, đó sẽ là may mắn lớn nhất trong cuộc đời cô.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Niệm Sơ sững sờ thất thần, nửa khắc sau liền nở ra nụ cười gượng gạo. Cô giơ tay định đóng cửa sổ, nhưng đột nhiên, cô nhận ra được có tầm mắt ở ngoài cửa sổ.

Cô hơi run, nghiêng đầu qua, cách vài mét ở bên cạnh vại nước có mấy người đàn ông cao to đang ngồi xổm xuống. Bọn họ một bên thì hút

https://thuviensach.vn

thuốc, một bên thì đang ghé vào tai nhau thầm thì gì đó, tình cờ nhìn thấy cô, ánh mắt đó, đầy hạ lưu hèn mọn.

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng đột nhiên hoảng hốt, ánh mắt lạnh đi mấy phần, xiết chặt khăn mặt, "cạch" một tiếng đem cửa sổ đóng chặt.

Bên ngoài lập tức vang lên trận cười, còn có người nhìn về phía cửa sổ đóng kín huýt sáo.

Cô đỏ mắt, nỗ lực ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên trần nhà, cắn chặt môi, đem nước mắt nuốt ngược về trong. Nơi này chính là hang động của bọn ma quỷ ăn tươi nuốt sống, ở lại nơi đây chính là con đường chết, cô nhất định phải tìm cách trốn thoát.

Nhưng tám bãi mìn ở các vùng lân cận...

Nguyễn Niệm Sơ nhớ tới cảnh cáo của người kia, trái tim như chìm xuống đáy. Đúng lúc này, có người đập cửa, ầm ầm mấy tiếng.

Cô trong nháy mắt lấy lại tinh thần, lung tung lau mặt, hít sâu, đi ra mở cửa.

Là Lệ Đằng.

Tóc của anh ta ngắn và rất ướt, rũ xuống trán còn mấy vệt nước chảy. Từ trên sống mũi nhìn xuống. Trên người anh ta mặc một chiếc áo màu đen quân dụng, cánh tay lộ ra ngoài không khí, cơ bắp cuồn cuộn, nước vẫn chảy ròng ròng trên chiếc cổ màu đồng của anh, toả ra một loại nam tính bức người.

Nguyễn Niệm Sơ chỉ dám quét mắt một chút, cũng không dám nhìn thêm, cho rằng anh muốn vào nhà, liền hơi cúi đầu xuống, nghiêng người sang, nhường đường cho anh ta.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ trên đỉnh đầu lại truyền đến một âm thanh, nặng nề, rất lạnh nhạt: "Đem cho tôi cái bật lửa đến đây. Ở trên bàn."

"Ồ." Cô gật gù, đi lấy cái bật lửa kim loại hình vuông, đưa cho anh.

Lệ Đằng mặt lạnh nhận lấy, chẳng nói chẳng rằng, xoay người rời đi, hình như còn chả thèm liếc cô một cái. Đi chưa được mấy bước, sau lưng "ê" một tiếng, âm lượng rất thấp, ngữ khí hơi do dự, không lắng nghe căn bản cũng không phát hiện được.

Anh dừng lại, nghiêng đầu, tầm mắt quét phía sau lưng, mơ hồ nhìn thoáng qua dưới chiếc quần xà rông là một đôi chân nhỏ, thon dài thẳng tắp, hơn nữa lại còn trắng đến chói mắt.

Nguyễn Niệm Sơ cắn cắn môi dưới, rụt rè nói: "Tối nay anh có về đây không?"

Câu hỏi này, dù đặt ở trong tình huống nào, cũng đều làm cho người ta tưởng tượng. Lông mi Lệ Đằng hơi run, rốt cuộc cùng nhấc mí mắt lên nhìn cô. Vẫn không nói câu nào.

Nguyễn Niệm Sơ không thể làm gì khác hơn là giải thích: "... Tôi phải khoá cửa lại. Đến lúc đó anh về, sợ không mở được cửa." Mấy tên đàn ông kia đối với cô không có ý tốt, anh ở đây, bọn họ không dám làm gì, nhưng không có anh, đó lại là một điều khác. Cô nhất định phải làm hết sức để bảo vệ mình.

Lệ Đằng bình thản nói: "Không về. Cô hãy tự mình khoá cửa và cửa sổ cho thật kĩ."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "À, được." Nói xong, cô liền đóng cửa lại, cụp một tiếng, khoá trái cửa từ bên trong.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đứng trước cửa nửa khắc, lấy ra điếu thuốc ngậm trong miệng, châm thuốc. Mắt nhìn về phía vại nước xa xa, con ngươi lạnh buốt. Ở chỗ vại nước kia, mấy tên đàn ông nhìn thấy thế thì hậm hực, sờ sờ mũi, lẩm bẩm vài tiếng, không bao lâu liền tản đi.

Anh phủi thuốc một cái. Vừa quay đầu, vừa vặn nhìn thấy bà A Tân từ phòng bếp đi ra, mặt mũi đầy nếp nhăn già nua, nhìn rất hiền lành phúc hậu.

Bà A Tân chủ động nói chuyện với anh, dùng Miên ngữ cười nói: "Đúng rồi, bộ quần áo kia cô gái đó mặc vừa không?"

Lệ Đằng gật đầu một cái, "Được."

Bà cong môi, nụ cười trên mặt càng xán lạn, "Cô gái đó da dẻ lại trắng, mặc vào chắc chắn rất xinh đẹp."

Lệ Đằng cụp mắt, trong đầu lại xuất hiện dáng vẻ mặc xà rông của cô lúc nãy, tóc dài ướt đến ngang vai, dưới đôi vai là hai cánh tay nhỏ mảnh mai, mang đến một cảm giác hương vị đặc biệt. Anh mặt không cảm xúc, hít sâu một cái, "Vâng."

Sau đó, Lệ Đằng ngủ trên mái nhà bằng gỗ tre.

Trong bóng đêm bao la vô tận, bầu trời thật sâu và rộng lớn, anh nhìn một chút, bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu. Điều xấu hổ này, con mẹ nó anh không phải là người làm ra.

*

Hai ngày tiếp theo trôi qua rất yên bình. Điều duy nhất thay đổi là số lần Nguyễn Niệm Sơ nói chuyện với Lệ Đằng càng ngày càng ít. Hai người nói chuyện vốn đã không nhiều, thông thường đều là một người hỏi, một

https://thuviensach.vn

người trả lời. Anh ta là người duy nhất ở đây có thể nói tiếng Trung, bởi vậy, với mấy người kia cô thậm chí cơ hội để nói chuyện cũng không có.

Nguyễn Niệm Sơ ngày càng trở nên trầm mặc.

Thỉnh thoảng, cô sẽ nghĩ về thời gian lúc cô hai mươi tuổi. Cô từ khi sinh ra đến khi học đại học năm thứ ba, cô vẫn luôn là người khiến giáo viên và cha mẹ đau đầu, cô rất tuỳ ý, buông thả, không thích bị ràng buộc, lên trung học thì lại gặp phải mấy người bạn xấu, suýt chút nữa thì sẽ phát triển theo hướng của mấy thiếu nữ đó.

Cũng may là lá gan của cô không lớn. Lý do để kiềm chế hướng phát triển này chính là do cô sợ bệnh tật, nên không dám hút thuốc. Mấy thanh niên đấy thấy cô như thế, cũng lười để ý đến cô.

Nguyễn Niệm Sơ có lúc đã nghĩ, nếu như cô từ nhỏ đến lớn đều siêng năng nỗ lực, học giỏi về mọi mặt, vận mệnh của cô chắc sẽ không tệ đi. Ít nhất cũng không phải gặp rào cản về ngôn ngữ, sau khi bị bắt cóc, cũng không có cách nào cùng với bọn cướp bàn điều kiện.

Cô cứ như vậy ngồi đờ trong phòng hai ngày, lời nói cũng không vượt quá hai câu.

Đến ngày thứ ba thì rốt cuộc cũng bị đánh vỡ. Hôm nay, Lệ Đằng ra ngoài cùng với Đồ Ngoã, bởi vậy anh đã bảo một người khác đưa bữa trưa cho cô.

"Cộc, cộc." Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Nguyễn Niệm Sơ mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn thì sửng sốt. Ở cửa là một thiếu niên tầm mười ba mười bốn tuổi. Da đen, đôi mắt rất to, cười với cô một cái, hàm răng trắng của cậu ta như phản chiếu dưới ánh mặt trời, đầu cao gần bằng cô.

https://thuviensach.vn

Cô hơi nhíu mày, tầm mắt nhìn xuống, thấy trên tay thiếu niên này đang cầm đồ ăn.

Thiếu niên vui cười hớn hở, dùng Miên ngữ nói: "Anh Lệ có việc đi ra ngoài, vào buổi trưa và buổi tối, đều là tôi đến đưa cơm." Nói xong đem đồ ăn đến trước mặt cô, "Này, còn nóng hổi đấy."

Cậu ta nói huyên thuyên một trận, Nguyễn Niệm Sơ ngoại trừ nghe thấy tên Lee ra, cái gì cũng không hiểu, nhưng cũng đại khái hiểu được ý của cậu ta. Liền nhận lấy, có chút lạnh nhạt nói: "Thank you."

Thiếu niên sửng sốt, lúc này mới vỗ trán một cái, gãi gãi tóc, thật lâu mới đỏ mặt, vặn vẹo nói ra mấy từ Tiếng anh đơn giản: "Hello...My name is Thác Lý...Nice to meet you!"

Mặc dù cách phát âm không chuẩn, nhưng Nguyễn Niệm Sơ vẫn nghe hiểu. Cô gật đầu, thấy Thác Lý ngây thơ ngại ngùng, nội tâm cảnh giác cùng đề phòng cũng giảm đi mấy phần.

Dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ, nếu nó không xấu, cũng không nên thù địch nó.

Suy nghĩ một chút, Nguyễn Niệm Sơ cong môi, có chút cứng đờ cười một cái, "Nice to meet you, too."

Cô có khuôn mặt rất xinh đẹp, trước thì mặt bẩn đến nỗi không nhận ra, tắm xong có vẻ sạch sẽ mà ôn hoà. Thác Lý vì nụ cười của cô mà bối rối, gãi gãi đầu, dùng Miên ngữ nói: "Chị ăn cơm đi. Cơm tối tôi lại mang đến cho, tạm biệt." Nói xong nghiêng đầu qua chỗ khác, bỏ chạy như một làn khói.

Buổi chiều cũng không có gì làm, cô liền đi ngủ trưa, khi tỉnh dậy đã đến gần tối. Thiếu niên tên Thác Lý quả nhiên lại đưa cơm đến.

https://thuviensach.vn

Lần này, Nguyễn Niệm Sơ để Thác Lý vào nhà ngồi một lát.

Thác Lý vẫn trưng ra khuôn mặt tươi cười kia, nhưng chợt nhớ tới cái gì, vội vã thấp âm thanh xuống, nói bằng giọng Miên ngữ: "Anh Lệ chắc đêm nay sẽ không về được, một mình chị ở đây, nhớ phải chú ý an toàn."

Nguyễn Niệm Sơ hơi run, có chút lúng túng cười, dùng tiếng Trung nói: "Xin lỗi, tôi không hiểu tiếng Campuchia."

Trí tưởng tượng của thiếu niên luôn vô hạn. Tiểu Thác Lý suy nghĩ một chút, chắc là cô nói cái đó, "Mặc dù mọi người đều sợ anh Lệ, ở bên ngoài cũng không dám đối với chị làm trò xằng bậy, nhưng chị vẫn phải nâng cao cảnh giác."

Nguyễn Niệm Sơ nghe cậu ta lại nói đến tên Lee, suy nghĩ một chút, nói: "Lee... so với những người ở đây thì tốt hơn. Mỗi tội là quá nhàm chán."

Thác Lý tiếp tục nói tiếng Miên: "Chị có nhan sắc xinh đẹp, mấy cô gái xinh đẹp ở đây rất nguy hiểm. Tuy nhiên chị yên tâm, sau khi tôi và chị đã là bạn bè, khi anh Lệ không có ở đây", cậu ta ưỡn ngực một cái, đập đập ngực, "Tôi sẽ bảo vệ chị."

Nguyễn Niệm Sơ lại nói tiếp tiếng Trung: "À, cậu nói tương đối nhiều, rất hiếu động."

Đột nhiên, mắt Thác Lý sáng lên, "Đúng rồi", cậu ta lấy ra một bông hoa màu vàng óng, đưa cho Nguyễn Niệm Sơ, vẫn nói tiếng Miên: "Lúc xế chiều tôi hái được chút hoa, cái này, tặng cho chị."

Cô nhận lấy bông hoa, quan sát vài lần, nghi hoặc hỏi: "Đây là cỏ sao?"

Thác Lý: "Anh Lệ từng đưa cái này cho chị chưa?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ lầm bà lầm bầm: "Nhìn có chút giống như lúa."

Trong phòng, cô gái cùng thiếu niên nói chuyện, hàn huyên hơn nửa ngày. Lệ Đằng đứng ở ngưỡng cửa, nhìn thấy tia sáng nhu hoà trong phòng, gò má của Nguyễn Niệm Sơ mông lung như một dải lụa vàng óng, thực sự tuổi vẫn còn rất trẻ, gần như có thể nhìn thấy lớp lông tơ mềm mịn trên da.

Khi mặt trăng lên cao cùng với muôn vàn sao, anh hút một điếu thuốc, nghe bên trong ông nói gà bà nói vịt, không có một tiếng động khẽ cong môi, cười rời khỏi.

*

Nguyễn Niệm Sơ nhận lấy bó hoa như lúa kia.

Cô tìm thấy ở trong phòng có một cái bình hoa bị sứt một chút, đổ đầy nước vào trong, cắm hoa lúa vào. Những bông hoa kia rất sáng và vàng, chợt nhớ tới, loại hoa này từ cây lúa nước mà nở ra, gọi là hoa lúa, cũng là quốc hoa của Campuchia.

Nguyễn Niệm Sơ đem bình hoa đặt lên bàn, một tay chống cằm, tinh tế quan sát, cô nhớ tới tân khí nhanh (tây dạ nguyệt - bên trong nói dạ hành cát vàng). Hoa lúa được cho là thu hoạch hàng năm được thu hoạch rất tốt.

Hoa lúa được mùa tượng trưng cho sự hi vọng, các thi nhân từ thời xa xưa, đều dùng hoa lúa để thể hiện niềm vui của mình. Trong một đêm tối lạnh lẽo buốt giá, được một bó hi vọng, thật sự là điều tốt.

Cô lặng lẽ suy nghĩ.

Qua một đêm, chạng vạng ngày thứ 2, khiến Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc nhất chính là, cô lại đang nhìn thấy một bó hoa lúa vàng tươi khác trên bàn trước cửa sổ. Cô cảm thấy mừng rỡ. Sau đó, khi Thác Lý đi ngang

https://thuviensach.vn

qua cửa sổ, cô giơ giơ bó hoa lúa trong tay lên, nhấc môi, đối với Thác Lý nói: "Thank you."

Thác Lý trong mắt nghi hoặc, nhưng vẫn gãi đầu cười hì hì với cô.

Cứ như vậy, đều từ đâu xuất hiện hoa lúa, liên tục trong ba ngày, không hề gián đoạn. Nguyễn Niệm Sơ đều đem chúng cắm trong chiếc bình hoa. Dù chúng bị mất rễ, nhưng với sức sống ngoan cường của hoa lúa, ngày càng tươi đẹp. Cùng lúc đó, cô càng ngày càng cảm thấy yêu mến cậu thiếu niên đáng yêu kia.

Tối ngày thứ ba, Lệ Đằng trở về.

Lúc đó, Nguyễn Niệm Sơ vừa vặn thấy Thác Lý đi qua liền nói cảm ơn. Lệ Đằng nghe vậy, dừng buộc dây giày, quay sang nhìn cô, mi hạ xuống: "Cô sao lại cảm ơn cậu ấy?"

Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn không nghĩ đến anh ta sẽ chủ động nói chuyện với mình. Cô hơi dừng lại trong giây lát mới gật gật đầu, thấp giọng nói: "Thác Lý mỗi ngày đều đưa cho tôi một bó hoa. Cậu ấy rất tốt bụng."

Lệ Đằng mặt không hề mang ý cười, cái gì cũng không nói. Xoay người đi ra ngoài.

Ngày hôm đó, vẫn là ban đêm, vẫn là mặt trăng cùng với sao trên trời, anh như thường ngủ trên nóc nhà. Một tay cầm bình rượu còn hơn nửa, một tay chơi con dao hàng không 99 trong không khí, ánh mắt xuyên qua đêm đen rơi vào khoảng không, vẻ mặt lạnh tanh.

Bà A Tân ngồi ở cửa phòng bếp may quần áo, đột nhiên, bà mỉm cười, dùng Miên ngữ hỏi: "Hoa là cậu tặng, tại sao không nói cho cô ấy biết?"

Lệ Đằng ngửa đầu uống một hớp rượu mạnh, nhắm mắt lại, ngữ khí lạnh nhạt hững hờ: "Không cần điều đó."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thả Cô Ấy Ra (2636 Từ)

Sáng sớm ngày thứ hai, ngày mới nổi lên chút ánh sáng, Nguyễn Niệm Sơ bị tiếng động trên nóc nhà làm cho tỉnh giấc. Cô mở mắt ra, vừa có chút cảnh giác vừa có chút mờ mịt nhìn chằm chằm trần nhà. Nắng sớm mờ mờ chiếu vào trong phòng, trên nóc nhà như có người đang đi lại, một cách rất linh hoạt.

Nguyễn Niệm Sơ phản ứng lại, là người kia. Mấy ngày nay, anh ta không còn ngủ dưới đất, mà là ngủ trên nóc nhà.

Quả nhiên, một bóng người cao lớn rất nhanh từ trên nóc nhà nhảy xuống. Tầm mắt cô nhìn theo bóng người di chuyển, thấy người kia đứng ở cửa sổ một lúc, không bao lâu, ở xa xa có người dùng Miên ngữ nói gì đó, anh ta gật gật đầu, tiếng bước chân vững vàng dần dần đi xa.

Lệ Đằng vừa rời khỏi, Nguyễn Niệm Sơ cũng rời giường, rửa mặt đơn giản, trời bên ngoài đã sáng hơn.

Cô không có chuyện gì để làm, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên ghế, vừa nghịch bình hoa lúa, vừa đờ ra nhìn trời.

Cô đã từng nghĩ cách liên lạc đến bên ngoài. Nhưng điện thoại di động của cô không rõ tung tích, cũng không có thiết bị nào khác, chỉ có thể chấp nhận từ bỏ. Hôm nay là ngày thứ bảy cô bị trói đến đây, ở đây, cô có ăn, có uống, tính mạng cũng an toàn. Tuy nhiên mỗi giờ mỗi phút ở nơi này, đều dày vò tinh thần của cô.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ tự mình hiểu, để đối mặt với tình cảnh hiện tại, cô cần phải có sức khoẻ mới có thể chống đỡ được.

Cô chưa bao giờ buông tha ý định chạy trốn. Mỗi khi cái ý niệm này bị sợ hãi cùng tuyệt vọng nuốt chửng, cô sẽ cố gắng nhớ đến tất cả kỷ niệm của quê hương. Lãnh thổ Trung Quốc, gió ở Vân Thành, cha mẹ cô tóc đã hoa râm hàng ngày đều lải nhải...

Nơi này hết thảy chỉ là cơn ác mộng, nó sẽ trở thành quá khứ, sẽ dần bị lãng quên.

Nguyễn Niệm Sơ năm ngón tay cuộn lại, nắm chặt hoa lúa trong lòng bàn tay.

Đến buổi trưa, cậu bé Thác Lý kia vẫn chưa xuất hiện. Bình thường, Thác Lý khoảng tầm chưa đến 12h đã đưa cơm, mà hiện tại, kim đồng hồ đã chỉ đúng số 12 nhưng vẫn không thấy tăm hơi của cậu bé.

Cô có chút đói bụng, liên tục nhìn ra ngoài cửa phòng. Cuối cùng, vào lúc 1h30, là bà A Tân đưa cơm tới cho cô.

Nguyễn Niệm Sơ nở nụ cười, nói cảm ơn với bà.

Bà A Tân mặt mũi già nua mang theo ý cười, ánh mắt quan sát tỉ mỉ trên người cô, sau đó dùng Miên ngữ nói: "Cô mặc chiếc váy này thực sự rất đẹp."

Nguyễn Niệm Sơ nghe không hiểu. Nhưng thấy bà cứ nhìn chằm chằm vào mình, đột nhiên nhớ tới cái gì. Cô bối rối nói: "Ừm, cái váy này, trước đây con vẫn chưa nói cảm ơn với bà. Cảm ơn bà nhiều!"

Bà A Tân cười không đáp.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ giật mình, phản ứng lại, "Quên mất bà nghe cũng không hiểu..." Cô thoáng dừng lại, nhớ đến Thác Lý từng dạy mình tiếng Miên ngữ, vất vả nói ra: "Cảm ơn." Vừa nói vừa chỉ chỉ quần xà rông.

Bà A Tân xua xua tay, ngồi ở bên cạnh yên tĩnh cười, khi Nguyễn Niệm Sơ ăn xong, bà mới đứng dậy thu dọn bát đũa rời đi. Cậu bé Thác Lý từ đầu đến cuối cũng không có xuất hiện.

Chắc là có việc gì đó nên không đi được. Nguyễn Niệm Sơ nghĩ vậy, cũng không suy nghĩ gì thêm.

Buổi chiều vừa đến lúc 6h, có một tiếng bước chân vội vã hướng tới căn nhà gỗ của cô, sau đó là một loạt tiếng gõ cửa. Cô mở cửa, bên ngoài là một thiếu niên xa lạ, có con mắt to đen láy, nhìn qua thì nhỏ tuổi hơn Thác Lý.

Mấy ngày gần đây, bởi vì có sự xuất hiện của Thác Lý, ấn tượng của cô đối với đám nhóc này cũng thay đổi đi nhiều. Cô khẽ nhíu mày, dùng ánh mắt nghi hoặc mà xa lạ nhìn cậu thiếu niên.

Thiếu niên vẻ mặt lo lắng, khua khua tay, nói ra mấy từ Tiếng anh đơn giản: "Thác Lý...is ill!" <Thác Lý...bị bệnh>

Nguyễn Niệm Sơ bắt đầu lo lắng: "...is it serious?" <Nó có nghiêm trọng không?"

Thiếu niên gật đầu, "Fever...Cough..." < Sốt...Ho> Vừa nói vừa xoay người chạy về hướng khác, vẫy vẫy tay với cô, "Come with me! Quick!" <Hãy đi với tôi! Nhanh lên!>

Nguyễn Niệm Sơ bình tĩnh vài giây, cắn cắn môi nói: "Wait." Nói xong đi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Cô đi tới ngăn tủ, kéo ngăn kéo cuối cùng bên trái. Một con dao loé lên ánh sáng lạnh được đặt cùng vỏ dao, yên tĩnh nằm ở phía trong, chính là con dao Đồ Ngoã đưa cho Lee. Cô trong lúc rảnh rỗi dọn dẹp lại nhà, vô tình phát hiện ra con dao này. Cô lấy con dao ra, dắt chặt bên trong vòng đai rộng ở thắt lưng, bình tĩnh theo thiếu niên kia rời đi.

Thiếu niên đưa cô đi xuyên qua mấy trại, không nói câu nào. Sắc trời dần dần tối, dần dà, xung quanh hầu như không còn nhìn thấy những người khác.

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, mơ hồ ý thức được có điều không đúng, liền đứng yên không đi nữa, cất giọng hỏi: "Where is Thác Lý?"

Thiếu niên kia quay đầu lại nhìn cô, nhếch miệng cười, không nói gì, trong lòng cô vì nụ cười này dần dần sợ hãi, xoay người định chạy, nhưng bất ngờ va vào một bức tường người.

Là một người đàn ông cường tráng, ngoài hắn ra, xung quanh còn có bốn, năm tên khác. Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy những người này, sắc mặt lạnh đi, trái tim như chìm xuống đáy. Những người này gương mặt dữ tợn, rất phù hợp với hai từ cặn bã.

Tên chủ cũng đang cười, hàm răng trên miệng vàng khè, Nguyễn Niệm Sơ nhìn mà buồn nôn. Hắn vẫy tay, thiếu niên kia chạy tới, từ chỗ tên béo lấy được một tấm đô la, sau đó vô cùng phấn khởi chạy đi.

Nguyễn Niệm Sơ biết mình đã rơi vào bẫy. Cô đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cố gắng bình tĩnh, nghĩ phương pháp thoát thân.

Tên chủ nói cái gì đó, rồi sau đó liền nắm lấy tay cô. Cô không tránh, trái lại còn cười cợt, giả vờ nhăn nhó mở bàn tay tên béo ra, đẩy nhẹ một cái. Tên béo thấy cô như vậy, nghĩ rằng cô không có phản kháng, lực đạo trên tay hơi thả lỏng.

https://thuviensach.vn

Nhân lúc này, Nguyễn Niệm Sơ liền tránh hắn rồi tức tốc chạy đi.

"Mẹ kiếp!" Tên béo bực mình, thấp giọng nói 2 tiếng chửi rủa, nhanh chóng nhảy lên hai ba bước. Những người kia thấy thế cũng cùng nhau tiến lên, chỉ trong vài giây liền đem Nguyễn Niệm Sơ lôi về, nhấn ngã xuống đất.

Cô kinh hoảng thét lên, vải của xà rông bị xé nát hơn một nửa. Giữa đêm tối, làn da trắng cùng với xương quai xanh hiện rõ mồn một, những đường cong đầy mềm mại.

"Anh Lệ thật mẹ nó hẹp hòi, một cô gái xinh đẹp thế này, mình anh ta chiếm đóng." Mấy tên đàn ông nói bằng giọng Miên ngữ, nụ cười cũng hèn mọn, "A, chúng ta cuối cùng cũng nắm bắt được cơ hội."

Nguyễn Niệm Sơ mắt đỏ hằn lên, nghiến răng sờ con dao dắt trên eo. Mới vừa chạm tới, một thanh âm rất gần truyền đến.

"Thả cô ấy ra." Giọng điệu cực thấp, âm điệu lạnh đến thấu xương.

Không biết vì sao, khi Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy âm thanh này, thoáng chốc thấy nhẹ nhõm, sức lực toàn thân cũng như bị rút sạch.

Tên béo động tác liền cứng lại. Sau gáy thấy lạnh buốt, như có một khí lạnh ở trên đầu. Mặt hắn trắng bệch, buông hai tay giơ lên cao, nở nụ cười cay đắng: "...Anh Lệ, một đứa con gái thôi mà, là anh em với nhau cũng không cần phải tức giận."

Lệ Đằng nói: "Đừng con mẹ nó phí lời."

Mấy tên đàn ông không còn dám xằng bậy, cũng lùi qua một bên, Nguyễn Niệm Sơ nước mắt chảy dài trên mặt, cô cúi đầu, nắm chặt lấy quần áo đứng lên, màu trắng xà rông đều là bùn đất cùng với vệt bẩn, nhìn qua vô cùng chật vật.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Lệ Đằng dừng trên người cô, lông mày như thắt lại: "Có bị thương không?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc lắc đầu.

Tên béo trong lòng bồn chồn, khẽ cắn răng, chầm chậm xoay người lại, liếc mắt thấy trên tay Lệ Đằng cầm một con dao, nở nụ cười nói: "Anh, chúng ta đều là huynh đệ trong nhà, vào sinh ra tử đã bao nhiêu năm, anh sẽ không vì một người phụ nữ mà muốn lấy mạng của em chứ? Anh thật muốn đụng tới em, A Công sợ sẽ không hài lòng đâu."

Lệ Đằng khẽ khịt mũi, không nói gì.

Tên béo cho rằng anh đã bị doạ nên vui vẻ, cũng không cảm thấy sợ nữa, nhàn nhã nói: "Anh Lệ, mọi người đều làm việc cho A Công, chạm vào người phụ nữ của anh là em không đúng, em xin lỗi, được chưa?" Lòng bàn tay cầm đến mũi dao, chầm chậm đẩy ra bên ngoài, "Anh cũng đừng tức giận như vậy, chúng ta đều cùng một kiểu, mọi việc cũng là lần đầu tiên..."

Tầm mấy giây, Nguyễn Niệm Sơ căn bản cũng không kịp phản ứng.

Chỉ nghe thấy, tên béo kia lời còn chưa nói hết, thay vào đó là tiếng kêu gào như lợn bị chọc tiết, mạn rợ và khủng khiếp.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.

Tên béo kia ngồi xổm trên đất ôm bàn tay phải, máu theo đó mà chảy xuống bàn tay trái của hắn, hắn như là đau đến cực điểm, trên mặt đã không có tí huyết sắc nào. Mọi người xung quanh câm như hến, trơ mắt nhìn, cũng không có ai dám tiến lên giúp hắn.

Lệ Đằng cầm trên tay con dao vẫn còn đang đầm đìa máu. Anh khom lưng, gần sát vào tên béo gần như sắp ngất đi kia, nở nụ cười tàn nhẫn mà

https://thuviensach.vn

âm trầm: "Đây vẫn còn giữ cho A Công mấy phần mặt mũi. Lần sau còn có ý đồ gì với cô ấy, tao róc thịt mày."

Nói xong vừa xoay người lại, thì đụng phải ánh mắt của Nguyễn Niệm Sơ. Cô ngơ ngác nhìn hắn, trong con ngươi đen nhánh đan xen sự sợ hãi rõ rệt.

Lệ Đằng sắc mặt lạnh lùng, vừa chơi còn dao trong tay vừa tiến đến gần cô, chỉ nói mấy từ: "Muộn rồi. Theo tôi trở về."

"..." Nguyễn Niệm Sơ mím môi, liếc nhìn ngón tay bị cắt đứt kia, lại nhìn bóng lưng cao ngất như bằng trời kia, đột nhiên nhận thấy, cô xưa nay cũng chưa bao giờ hiểu biết người này.

*

Quần áo bị hỏng hết rồi, Nguyễn Niệm Sơ thay đổi xà rông, lấy khăn lông ướt đem mình từ trong ra ngoài chà xát một lần nữa, mới đổi quần áo khác. Quần short và áo T-shirt, bà A Tân giúp cô đã giúp cô giặt sạch khô, có mùi xà phòng thơm ngát.

Cô đi ra khỏi phòng, thấy Lee quả nhiên đang ngồi trên nóc nhà, đang lấy khăn lau con dao của anh.

Nguyễn Niệm Sơ ngước nhìn, trầm mặc nhìn con dao trong tay anh, im lặng nửa khắc, sau đó hít sâu một hơi, gọi anh: "Lee."

Anh cụp mắt, ánh trăng chiếu xuống gò má của cô, trắng trắng, với màu hồng rất nhạt, đôi mắt cô đặc biệt trong trẻo.

Anh nói: "Chuyện gì?"

Cô hỏi: "Có hứng thú nói chuyện một chút không?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng khẽ nhướn lông mày, không tỏ rõ ý kiến, nửa khắc sau, duỗi ra một cánh tay về phía cô. Lòng bàn tay anh rộng lớn, có một lớp chai dày, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt tỉa rất gọn gàng.

Nguyễn Niệm Sơ không hiểu: "Làm gì vậy?"

Lệ Đằng liếc nhìn nóc nhà, rất lạnh nhạt nói: "Tự cô có thể trèo lên?"

"..." Cô không nói lên lời, mấy giây sau, không biết tìm đâu ra một cái băng ghế, đứng lên trên, nhón chân, hai tay dùng sức nắm lấy tay anh. Anh nhìn động tác ngu ngốc của cô, cơ thể cô cũng không phối hợp, anh nhìn mà thấy buồn cười, anh xì một tiếng, thả hai tay của cô ra.

Cô ngẩn ra, còn chưa lấy lại tinh thần, hai bàn tay Lệ Đằng đã xuyên qua hai bên nách cô, hơi dùng sức, trực tiếp đem cô kéo lên.

Ánh mắt cô loé lên, hơi xấu hổ, hai gò má nhất thời đỏ bừng lên.

Hành động này làm cho khoảng cách giữa hai người như không có kẽ hở. Lệ Đằng nghiêng đầu, hơi thở như có như không rơi trên vành tai cô. Anh ngữ khí rất lạnh nhạt: "Ngu ngốc."

Nguyễn Niệm Sơ: "..."

Anh rất nhanh thả cô ra, tầm mắt lại trở về con dao của mình, lại lấy miếng vải lau: "Nói đi, cô có chuyện gì?"

Cô cau mày, hơi di chuyển cho đến khi khoảng cách giữa anh và cô càng xa, hơi do dự rồi mới thấp giọng nói: "...Anh đã giúp tôi nhiều lần. Cảm ơn anh."

Lệ Đằng nói: "Không có gì."

https://thuviensach.vn

"Tôi tên là Nguyễn Niệm Sơ." Theo phép lịch sự, đầu tiên cô giới thiệu tên mình trước, "Anh là?"

Lệ Đằng liếc nhìn cô một cái: "Cô cũng không phải không biết."

Cô cau mày, "Lee?"

Anh châm một điếu thuốc, im lặng vài giây, nói hai từ: "Lệ Đằng."

Lệ Đằng. Nguyễn Niệm Sơ gật gù ở trong lòng đọc lại tên này một lần, lại do dự nửa khắc, nói: "Thật ra, tôi hôm nay muốn hỏi anh một chuyện."

Anh thờ ơ đáp lại: "Ờ."

"Trên tay anh cầm một con dao," Cô đưa tay chỉ, "Là con dao A Công trước đưa cho anh?"

Lệ Đằng mặt không có cảm xúc, vô thức vuốt nhẹ thân đao, đầu ngón tay chầm chậm lướt qua chữ điêu khắc, không có ngữ khí gì: "Ừ."

"...Cái này..." Nguyễn Niệm Sơ im lặng nửa khắc, cô ở bên hông tìm tòi một lúc, sau đó nhấc mất. Nhìn thẳng tắp về phía cặp mắt sâu không đáy kia, "Cái này, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Lệ Đằng cúi đầu nhìn, híp mắt lại, con ngươi trong nháy mắt co rút.

Trong tay anh và trong tay cô, hai con dao giống nhau như đúc đều là không quân dao 99, trên thân dao khắc bốn chữ "không quân Trung Quốc", dưới ánh trăng trở nên cực kỳ rõ ràng.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nguyễn Niệm Sơ Ngạc Nhiên, Cả Người Bị Anh Đè Trong Bóng Tối (2571 Từ)

Xung quanh, nháy mắt đều tĩnh lặng.

Nguyễn Niệm Sơ mím môi nhìn Lệ Đằng, không nói gì, ánh mắt nghi hoặc mà tìm tòi nghiên cứu. Trên tay hắn là dao của A Công cho, vậy dao trên tay cô từ đâu mà có. Cô cũng không nghĩ ra.

Đối phương ung dung bình thản, tầm mắt âm trầm dừng lại ở trên con dao, nhanh chóng lạnh nhạt dời đi, nhìn về phía cô, ngữ khí lạnh lùng: "Cô động vào đồ của tôi?"

"...Tôi không cố ý." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt mắt mông lung, giải thích, "Cây dao này là tôi trước quét dọn phòng nên tìm thấy được. Tôi chỉ định dùng để phòng thân."

Nghe vậy, Lệ Đằng cũng không có hé răng, chỉ hút thuốc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đầy nghiên cứu và phán đoán.

Nguyễn Niệm Sơ nói tiếp: "Anh vẫn chưa trả lời tôi."

Anh lạnh nhạt, "Trả lời gì?"

Cô căng thẳng cầm con dao trong tay, "Hai con dao kia. Trên tay anh là của A Công đưa, vậy cái này trên tay tôi từ đâu mà có?"

Lệ Đằng phủi tàn thuốc, "Dao này từ đâu mà đến, có liên quan tới cô sao?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, liếc ngang liếc dọc, sau đó ép giọng xuống rất thấp nói: "Anh có biết không, đây là mã tấu của không quân Trung Quốc."

Anh xì một tiếng, có vẻ như không quan tâm: "Thật không? Lợi hại đấy."

Cô chân mày càng nhíu chặt: "Các người vì sao lại có?"

Trên đỉnh đầu mây như bị gió thổi mờ, mặt trăng nhô ra, ánh trăng chiếu xuống toàn bộ nóc nhà. Lệ Đằng một nửa mặt ở chỗ sáng, một nửa chìm trong bóng tối, rất lạnh lùng, nhìn không thấy bất kì cảm xúc gì.

Nửa khắc, Lệ Đằng dụi tàn thuốc tiện tay ném xuống đất, liếc nhìn cô cong khoé miệng: "Công việc này của bọn tôi, nếu cô giết càng nhiều người, người khác càng sợ cô." Vừa nói vừa đoạt lấy con dao trong tay cô, nhìn một chút, nụ cười âm trầm mà tàn nhẫn: "Làm thịt cừu, thể nào cũng thuận lợi mà chiếm được một ít chiến lợi phẩm, tôi nói đúng không?"

Tay Nguyễn Niệm Sơ run run, ánh mắt từ nghi hoặc biến thành sợ hãi, cuối cùng biến thành phẫn nộ. Cô căm tức nhìn anh, hàm răng nghiến chặt lại.

Một hồi lâu, cô mới run giọng nói: "Các người sẽ gặp báo ứng."

"Thật không?" Lệ Đằng hơi cười, ngả người nằm xuống nóc nhà, lấy cánh tay gối sau gáy, nhìn thẳng vào màn đêm, nhàn nhạt nói: "Cô cảm thấy điều này sẽ có báo ứng sao?"

Cô châm chọc: "Đương nhiên rồi."

Anh cười khẽ không nói, ánh mắt cũng càng ngày càng sâu.

https://thuviensach.vn

"Anh không sợ sao?" Không biết do sự phẫn nộ hay do sợ hãi hoặc là muốn phát tiết, cô gần như buột miệng nói: "Các người làm nhiều chuyện trái với ý trời như vậy, sau khi chết đi chắc chắn sẽ xuống địa ngục."

Lệ Đằng cũng không có chút tức giận nào, "Nơi này không phải à?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ không nói gì.

Từ đó đến nay, lần đầu tiên cô cùng người này tán gẫu, thẳng thắn mà nói, cũng không vui vẻ gì cho cam. Ban đầu, cô hoài nghi thân phận của anh ta, cô cho rằng anh và những tên khác không giống nhau. Anh cứu cô mấy lần, chứng minh lương tâm vẫn chưa mất, thêm vào đó là con dao không rõ lai lịch... Cô cho rằng, anh biết chủ nhân của con dao này, hoặc chí ít có liên hệ nào đó.

Nguyễn Niệm Sơ vốn định đưa ra, xin anh ta giơ cao đánh khẽ mà thả mình đi.

Chỉ tiếc, con dao kia thật khiến cô thất vọng, nó chỉ là chiến lợi phẩm bọn họ thu được, mà chủ nhân cũ của con dao này, khả năng đã gặp phải bọn hung ác.

Cô cụp mắt trong giây lát, khẽ nhúc nhích người, chuẩn bị từ trên nóc nhà nhảy xuống. Cô vừa nắm lấy mái hiên, người kia bất thình lình mở miệng: "Nguyễn Niệm Sơ, tôi cũng giống như cô, là người Trung Quốc."

"..." Nguyễn Niệm Sơ dừng động tác, quay đầu lại nhìn anh.

Lệ Đằng vẻ mặt vẫn như thường, "Quê nhà tôi ở phía Bắc của Trung Quốc. Năm mười tuổi, tôi bị bán sang Campuchia, là A Công thu nhận giúp đỡ tôi, để tôi và ông ta cùng chiến tuyến. Vì vậy, tôi cũng chỉ có thể bán mạng cho ông ta."

https://thuviensach.vn

Cô nghe xong, trong lòng có chút khó chịu. Ngón tay vô thức nắm chặt, móng tay trượt qua mái nhà tre gỗ, lưu lại mấy vết trắng trầy xước.

Gió lặng lẽ thổi qua, trên nóc nhà, mái tóc đen của cô đung đưa trong gió.

Đột nhiên, Lệ Đằng mở to mắt nhìn cô một cái, hơi nhíu mày: "Tin à?"

Nguyễn Niệm Sơ ngây người.

Lệ Đằng lôi ra cái bật lửa, ngậm thuốc lá híp mắt nói: "Đây là lần đầu tiên tôi nói dối. Mất hai phút."

"Anh..." Nguyễn Niệm Sơ tức giận, cảm thấy khó có thể tin nổi, nắm chặt tay: "Anh lại ra chuyện kiểu đấy để lừa gạt tôi? Không thấy nhàm chán sao?"

Dù sao vẫn là một cô gái trẻ, khi tức giận, hai con mắt tròn xoe trợn lên, hai bên má phồng lên, thoạt nhìn như mấy con cá vàng trong hồ cá. Anh nhìn chằm chằm cô, hơi chớp mắt, nhả ra một làn khói, làn khói như che mờ đi khuôn mặt đẹp đẽ, nói: "Ai bảo cô sau lưng nói xấu tôi?"

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ căn bản không muốn tiếp lời. Cô không nhớ ngày hôm ấy đã ông nói gà bà nói vịt với Thác Lý cái gì. Cô thấp giọng lẩm bẩm chửi rủa, tay chân vụng về trèo xuống.

Lệ Đằng hút thuốc, vẫn ung dung khoanh tay đứng nhìn, nửa khắc sau hơi nhíu mày, "Có cần giúp một tay không?"

"Không cần."

Cô thở hồng hộc, không chút do dự nào liền từ chối, dùng cả hai tay lẫn chân, động tác đáng yêu nhìn buồn cười vô cùng. Ai biết được, khi mới trèo xuống một nửa, dưới chân trượt một cái, trực tiếp rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

"..." Lệ Đằng giật mình, hơi chớp mắt, trong nháy mắt vươn mình nhảy xuống. Nhìn theo, cô gái kia vừa vặn rơi xuống đống cỏ khô dưới đất, nửa người như vùi vào bên trong, trên mặt, trên tóc đều là cỏ khô vàng óng, nhìn qua vô cùng tội nghiệp.

Đáy mắt anh loé lên ý cười rồi tắt, tay đút túi quần, tiến lên hai bước, đến trước đống cỏ khô thì dừng lại. Ngậm thuốc lá, lần thứ hai hỏi cô: "Có cần giúp một tay không?"

"...Không cần." Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy rất mất mặt, ngữ khí so với trước cũng ác liệt hơn, một hồi lâu sau mới cố hết sức từ đống cỏ khô bò ra ngoài. Sau khi đứng vững, phủi phủi đầu và người đem cỏ khô vứt xuống. Sau đó lườm anh một cái, xoay người định đi vào nhà.

"Này." Lệ Đằng gọi cô lại.

Cô dừng bước, nghi hoặc quay đầu, dưới ánh trăng, anh từ từ đến gần, ánh mắt thẳng tắp rơi trên khuôn mặt trắng như tuyết của cô, trong giây lát, giơ tay lên đưa đến.

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt.

Ngay khi trong một giây đầu ngón tay anh chuẩn bị chạm tới gò má cô, cô hoàn hồn chớp mắt, phản xạ có điều kiện nghiêng đầu đi, lùi về phía sau. Tay Lệ Đằng dừng lại giữa khoảng không, mái tóc cô mềm mại lướt qua ngón tay anh.

Không khí xung quanh chợt tĩnh lặng.

Không lâu sau, anh thu tay về, chỉ đỉnh đầu cô, lạnh nhạt nói: "Cỏ dại."

"..." Cô ngượng ngùng gật đầu, "À."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ đứng tại chỗ một lúc, sờ sờ đầu, làm sạch cỏ khô cẩn thận một lần nữa, rồi quay vào nhà.

Hoa lúa trong bình hoa đã bắt đầu khô héo, cô nằm xuống bàn nhìn mấy bông hoa kia, đột nhiên, một cuộc nói chuyện nhảy ra từ trên đầu cô.

Nguyễn Niệm Sơ thay đổi sắc mặt. Cô nhớ lại.

Lệ Đằng nói, cô ở sau lưng nói xấu anh ta...Buổi chiều mấy ngày trước, cô nhàn rỗi tẻ nhạt, liền cùng Thác Lý nói chuyện không ít. Anh ta đều nghe thấy hết?

"..." Trong lòng cô căng thẳng, tầm mắt vô thức nhìn về phía bó hoa lúa khô héo kia, trong đầu chợt nảy ra một suy đoán hoang đường.

*

Vào trưa ngày thứ hai, cô lại nhìn thấy Thác Lý. Cậu ta đưa cơm tới cho cô.

Đêm hôm qua xảy ra chuyện, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, suy nghĩ một chút, vẫn không nhịn được hỏi: "Where did you go yesterday?" <Hôm qua bạn đã đi đâu?>

Thác Lý chậm rãi quay người, suy nghĩ nửa ngày, sứt sẹo nói ra mấy từ Tiếng Anh: "Tôi...went out..."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu. Thác Lý không biết chuyện gì, xem ra, chuyện hôm qua cũng không liên quan tới cậu ta. Cô mới thoáng yên tâm, cười cười, cầm lấy đũa chuẩn bị ăn cơm.

Tên béo bị Lệ Đằng chặt đứt một ngón tay, gọi là Nạp Tháp, cũng là một thành viên ưu tú trong nhóm Đồ Ngoã. Hắn ta tức giận không chịu nổi,

https://thuviensach.vn

nuốt không trôi cơn tức này, liền đến chỗ Đồ Ngoã, mong ông ta xử lí công bằng. Vì vậy vào buổi tối, Đồ Ngoã gọi Nạp Tháp cùng với Lệ Đằng đến.

Nhưng mà, sự việc phát triển diễn ra ngoài dự liệu của mọi người.

Khi tranh chấp cùng Lệ Đằng, Nạp Tháp không may làm vỡ bức tượng vị Quan Thế Âm mà Đồ Ngoã thích nhất. Đồ Ngoã liền giết hắn, thi thể cũng chả thèm chôn, trực tiếp ném xuống sống Mê Công. Lúc rạng sáng, Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy có người đập cửa bà A Tân, động tác rất thô lỗ, ầm ầm đập vào. Đàn chó cũng vì thế mà sủa vang lên.

"A Tân! A Tân!" Tên đàn ông thô lỗ, dùng Miên ngữ nói: "Sàn nhà trong phòng Ông nội đã đầy máu, bà hãy nhanh đi quét sạch."

"Biết rồi."

Mấy phút sau, bà lão lọm khọm đi ra, trong tay mang theo chổi và cây lau nhà, sắc mặt lạnh tanh.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn cửa sổ trời đen thui, không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy, qua lớp áo có một trận lạnh đến thấu xương.

Chỗ Đồ Ngoã.

Bà A Tân cong người, lau lau vết máu trên đất, rất nhanh liền đi ra ngoài. Đồ Ngoã nhắm mắt, ngồi trên chiếc ghế cầm một chuỗi phật châu, thỉnh thoảng chạm vào nhau lạch cạch mấy tiếng.

Mấy giây sau, Đồ Ngoã nói: "Bảy ngày sau, boss muốn cùng với người Tây Ban Nha bàn về một vụ làm ăn lớn, để an toàn, boss muốn gặp mặt ở chỗ chúng ta, cậu thông báo đến các anh em chuẩn bị một chút.

Lệ Đằng gật đầu, "Vâng."

https://thuviensach.vn

"Nạp Tháp đã theo ta tám năm, hắn chết, trong lòng ta cũng không hề dễ chịu." Đồ Ngoã giả vờ thương tiếc, "Người của Nạp Tháp hắn từng xử lý như thế nào, cậu cứ theo đó mà làm. Đám tiểu tử kia, tuy rằng vô dụng, nhưng cũng có thể giúp cậu được một tay."

Lệ Đằng rũ mắt, mặt không cảm xúc nói: "Cảm ơn, Ông Nội."

Đồ Ngoã mở mắt ra, cầm chuỗi phật châu chậm rãi đi tới cạnh anh, cười nói: "Bảy ngày sau thấy boss, ta nhất định sẽ giới thiệu cậu với hắn. Thời buổi này, người trẻ tuổi có khả năng như cậu cũng không nhiều, đến lúc đó nếu boss vừa ý, tiểu tử cậu, tiền đồ sẽ ngày càng phát triển."

"Ông cứ nói đùa." Lệ Đằng nói: "Nếu không có ông, cũng không có tôi của bây giờ."

Tâm trạng ông ta rất tốt, đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh, "Có lòng báo đáp, ta rất thích cậu ở điểm đấy. Tốt lắm, ta với cậu như cha với con, ta chắc chắn không bao giờ bạc đãi cậu."

Lệ Đằng cong khoé môi, mắt hơi rủ xuống, màu mắt trầm đến đáng sợ.

*

Sau đó, trong hai ngày tới khu rừng có mưa lớn.

Từ hôm đó, Nguyễn Niệm Sơ cũng chưa gặp lại Lệ Đằng. Cô bị bắt cóc đến nay đã mười bốn ngày, khiến cho người ta tuyệt vọng nhất là, cô vẫn chưa nghĩ được làm sao có thể chạy thoát.

Cô cũng không nhận được bó hoa lúa nào mới nữa. Trong bình mấy bông hoa kia, toàn bộ đều đã chết héo.

Tất cả mọi thứ như rơi vào bế tắc kinh khủng.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày qua, cô vẫn sinh hoạt như cũ, Thác Lý buổi trưa sẽ đưa cơm đến cho cô, buổi chiều thì cô xách ghế ngồi trước của phòng bà A Tân, nhìn bà may quần áo, cứ như vậy, mặt trời từ phía Tây lại chậm rãi lặn xuống.

Nguyễn Niệm Sơ sau khi ăn xong cơm tối thì đợi một chút, nghĩ rằng Lệ Đằng chắc đêm nay cũng không về, liền rửa mặt một chút, khoá cửa phòng rồi đi ngủ.

Đánh thức cô dậy là một tràng tiếng gõ cửa. Cộc cộc, chậm mà rất có quy luật.

"..." Nguyễn Niệm Sơ cau mày, lông tơ cả người thoáng chốc dựng lên. Cô cảnh giác phòng bị, trầm giọng hỏi: "Who is outside?"

Đằng sau cảnh cửa truyền đến một âm thanh nặng nề, rất quen thuộc, lộ ra vài tia mệt mỏi: "Tôi."

Là Lệ Đằng, Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt loé lên, xuống giường, đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa nhìn, bên ngoài quả nhiên có một bóng người, xung quanh tối om, không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh, chỉ mơ hồ nhìn thấy một vóc dáng cao lớn. Cô không suy nghĩ nhiều, hơi cúi đầu, nghiêng người sang để anh đi vào.

Lệ Đằng hơi di chuyển, nhưng bất ngờ, cơ thể đột nhiên đổ về phía trước. Nguyễn Niệm Sơ hoảng hốt, theo bản năng đưa tay ra đỡ, cánh tay anh vô thức ôm lấy vai cô, sau đó, một nửa trọng lượng hướng cô đè xuống.

"...Này, anh làm sao thế?" Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên, cả người bị anh đè trong bóng tối, hai chân anh lảo đảo, hầu như không đứng vững được.

https://thuviensach.vn

Hô hấp trên đỉnh đầu vừa trầm đục vừa nặng nề, nóng hổi. Cô nhận ra được điều gì, lấy tay thử chạm vào eo anh, thấy có gì đó ướt một mảng.

Đó đều là máu.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dáng Vẻ Khi Cô Cười, Rất Đẹp (2356 Từ)

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống, hai tay không khống chế được mà run rẩy, giọng nói hơi khàn: "...Lệ Đằng?"

"Đừng nói chuyện."

Trong bóng tối, cô nghe thấy trên đỉnh đầu truyền ra âm thanh, trầm thấp, khản đặc đến cực điểm: "Nguyễn Niệm Sơ, dìu tôi đi vào."

Nguyễn Niệm Sơ mím môi, khẽ cắn răng, dùng hết toàn lực nhấc cánh tay anh lên. Lệ Đằng cao cũng phải tới mét chín, trên cơ thể đều săn chắc bắp thịt, người cực to lớn. Thể trạng cô thì nhỏ bé mềm mại, tay chân yếu đuối mỏng manh, phải dùng hết toàn khí lực mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Từ đây đến giường, khoảng cách chỉ có vài bước, Nguyễn Niệm Sơ đưa Lệ Đằng tới cũng phải mất gần hai phút.

Vừa đến mép giường, trong nháy mắt người kia đã nằm chỏng vó. Cơ thể nặng nề ngã xuống cái ván trên giường, tạo ra thanh ầm một phát. Nguyễn Niệm Sơ bị hai tay trên vai đè, khẽ hô một tiếng, cũng nằm xuống cùng.

Hô hấp nóng hổi lướt qua trán cô, hơi thở nam tính mạnh mẽ trộn với mùi máu tanh phả vào mặt cô, cô run lên, lòng cũng co lại, tay chân luống cuống đứng dậy lui lại.

"Đi đóng cửa." Lệ Đằng nhắm mắt, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một cái, gật gật đầu, xoay người đi đóng cửa. Xong cô đi đến trước bàn, thắp sáng đèn dầu hoả lên, dựa vào ánh lửa tối tăm, cô nhìn thấy trên giường người đàn ông đang nhíu mày thành hình chữ xuyên, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt đầy mồ hôi, chiếc áo đen như bị ướt nước, dính trên người, chỗ áo trên bụng bị nát tan bởi một vết hẹp dài, máu đã bị nhuộm thành màu nâu sẫm.

Vết thương máu thịt be bét, nhìn rất dữ tợn và khinh khủng.

Ngón tay cô run run, cô hít sâu một hơi rồi thả ra, cố gắng bình tĩnh, "Anh bị thương." Nói xong, bỗng nhiên như mới lấy lại được tinh thần, lau lau mặt, xoay người đi đến cửa, "Tôi đi tìm người giúp."

"Cô đứng lại." Yết hầu Lệ Đằng lăn xuống, trầm mặt, cố nén đau nhức nói, "Nơi nào cô cũng không được phép đi."

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ đứng yên tại chỗ, xoay người, cau mày nói: "Anh bị thương rất nặng, bệnh viện đã không thể đi, chí ít cũng phải tìm bác sĩ đến."

"Chỗ này có người là bác sĩ?"

"..."

"Quay lại." Thanh âm Lệ Đằng vẫn ổn như cũ, nhưng hơi thở rõ ràng đang hỗn loạn, nghiến răng nói: "Trong ngăn kéo có thuốc và băng gạc, đưa nó cho tôi."

Căn phòng đơn giản này, nhìn xung quanh cũng chỉ nhìn thấy một cái tủ, đặt dựa vào tường, muốn bao nhiêu bắt mắt thì có bấy nhiêu. Nguyễn Niệm Sơ liếc nhìn anh, đi tới, mở ngăn kéo ra. Bên trong trống rỗng, chỉ có hai bình thuốc thuỷ tinh màu nâu sậm, băng gạc, kéo, cái nhíp, dao găm, cùng với một cái đèn có nắp đậy.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ lấy ra băng gạc cùng với thuốc, "Những cái khác có cần không?"

Sau lưng nói lạnh nhạt, "Những cái kia đều để gắp viên đạn. Không dùng đến."

Mắt cô nhảy lên, nhớ đến người kia một thân mà vết sẹo đầy mình, không lên tiếng, yên lặng mang đồ đi đến bên giường. Lệ Đằng hít sâu một cái, mở mắt ra, một tay chống đỡ ván ngồi thẳng dậy, trán hằn đầy gân xanh, cánh tay cơ bắp căng cứng, quai hàm như sắp vỡ ra.

Miệng vết thương ở vị trí bụng, vừa mới đông máu lại bắt đầu chảy ồ ạt ra bên ngoài.

Màu máu đỏ đến chói mắt, Nguyễn Niệm Sơ mím môi, hỏi thử: "Có cần tôi giúp không?"

Lệ Đằng từ chối, "Không cần." Nói xong liền ngửa đầu, dựa gáy vào tường, một chân cong lên, đem áo cởi ra ném xuống đất.

Nguyễn Niệm Sơ tầm mắt khẽ nhìn xuống, thấy vết thương kia từ vai kéo xuống eo trái, con rồng xám đen lơ lửng trên vai ngực anh, giương nanh múa vuốt, thần thái hung tợn, dưới vuốt rồng chính là vết dao đẫm máu, như đám mây bị nhuộm đỏ ở thung lũng máu mà ra, nhìn cực kì doạ người.

Cô có chút sợ, chỉ nhìn không đến vài lần rồi dời tầm mắt, nhưng cô lại không thể nào nhịn được mà liếc trộm.

Lệ Đằng vặn bình thuốc, mùi cồn nhất thời tràn ngập đầy căn phòng. Anh rót cái chai, đem rượu thuốc trực tiếp đổ vào vết thương để khử trùng, sau đó nghiến răng, bôi thuốc bột màu trắng lên. Bởi vì đau đớn, bắp thịt nhẹ nhàng co giật, anh thế nhưng mí mắt cũng không động đậy. Thuốc bột

https://thuviensach.vn

gặp máu, rất nhanh bị nhuộm thành đỏ tươi, cũng may, máu không bao lâu thì dừng chảy.

Cuối cùng, anh cầm lấy băng gạc, phủ lên vết thương từ thắt lưng trở lại, quấn lại vài vòng, cuối cùng thắt lại. Động tác rất linh hoạt như đã quen thuộc.

Nguyễn Niệm Sơ lúc này mới thở phào một hơi.

Xử lý đơn giản vết thương xong, Lệ Đằng nhắm mắt, ổn định lại, sau đó liền ngồi dậy định ra khỏi giường.

Cô ý thức được điều gì đó, bật thốt lên: "Anh bị thương, đừng nên đi ra ngoài ngủ."

Lệ Đằng đến liếc mắt cũng không hề liếc cô, xì một tiếng, ngữ khí suy yếu mang theo tia đùa cợt, "Tôi ngủ ở đây, cô cũng ngủ cùng?"

Nguyễn Niệm Sơ nghẹn họng, dừng lại một chút mới nói: "Đây vốn là giường của anh, anh cứ ngủ ở đây đi. Không cần phải để ý đến tôi."

Lệ Đằng không lên tiếng, có thể vừa mới đứng lên, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, lảo đảo chuẩn bị lại ngã chỏng vó. Nguyễn Niệm Sơ đứng ở chỗ cửa cách xa mấy bước, thấy thế, liền vội vàng chạy đến đỡ lấy anh, sau đó cắn răng hạ quyết tâm, dùng sức ấn bờ vai anh nằm xuống, đánh bạo nói: "Nhanh nằm xuống đi. Bị thương nghiêm trọng như thế, anh còn có thể làm gì khác..."

Lời còn chưa dứt, một nguồn sức mạnh cầm chặt lấy cổ tay cô.

Nguyễn Niệm Sơ bị làm cho khiếp sợ, theo phản xạ giương mắt nhìn, mặt của anh gần cô trong gang tấc, cùng mặt cô cách không đến 5cm, sau đó, anh hơi nghiêng đầu đi.

https://thuviensach.vn

Không nói đến các yếu tố khác, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, gương mặt của Lệ Đằng, thực sự không tìm thấy một khuyết điểm nào. Khí chất anh quá đặc biệt, vừa lưu manh, lại vừa chính khí, dù ở trong nhóm của bọn hung ác này, cũng thật khó để có thể làm người ta căm ghét. Lúc này, anh nhìn chằm chằm cô, con ngươi lạnh giá bị ảm đạm làm nhạt, nhìn giống như biển sâu.

Khoảng cách gần như vậy khiến cô có chút xấu hổ, cô liền lùi về phía sau, hai gò má đỏ ửng, "...Anh buông tôi ra."

"..." Lệ Đằng không buông tay, nhắm mắt lại, mày nhíu chặt, vẻ mặt mệt mỏi không chịu nổi, "Nguyễn..."

"Cái gì?"

"Nguyễn Niệm Sơ." Giọng nói anh khàn đến đáng sợ, môi hơi mở, hơi thở phả bên vành tai cô, xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, "Cô ngoan một chút."

Ngón tay anh thon dài thô ráp, nhiệt độ nóng bỏng, như thiêu đốt da trên cổ tay cô. Nguyễn Niệm Sơ mặt đỏ hết lên, cụp mắt, cổ họng như khô lại, "Anh đang rất mệt, nhanh nghỉ ngơi đi."

Lệ Đằng lúc này mới nhắm mắt lại, rơi vào hôn mê.

Anh đã ngủ, nhưng năm ngón tay trên cổ tay cô, như cũ nắm rất chặt. Nguyễn Niệm Sơ giật giật tay, không thể nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là dùng tay còn lại đem ngón tay anh từng cái một tách ra. Người này khí lực thật lớn, cô sau khi đã gỡ được nhìn đến, làn da trắng như tuyết của cô đã xuất hiện dấu tay hồng nhạt.

Nguyễn Niệm Sơ không nói gì, theo bản năng xoa xoa tay. Cổ tay hơi đau đớn, vẫn còn lưu nhiệt độ của ngón tay anh, có chút nóng...

https://thuviensach.vn

Nóng? Cô hơi run, ánh mắt loé lên, nghĩ tới điều gì, cô cúi xuống, lấy tay sờ trán Lệ Đằng. Quả nhiên, nhiệt độ cao đến đáng sợ. Xem ra là bị sốt.

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống, nhíu mày suy tư trong chốc lát, đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

*

Ở doanh troại, ngoại trừ Lệ Đằng ra, cô cũng chỉ quen với bà A Tân và Thác Lý. Trừ hai người họ, cô không tin tưởng bất kì ai khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định tìm bà A Tân nhờ bà giúp.

Cộc cộc, cửa phòng vang lên đánh nát sự yên tĩnh. Nguyễn Niệm Sơ đứng ở ngoài cửa lo lắng chờ đợi.

Không bao lâu, trong nhà truyền đến tiếng bước chân chầm chậm, sau đó, cửa liền mở ra, bà A Tân đem đèn nâng cao, tầm mắt hiện lên khuôn mặt của cô gái trẻ.

"..." Bà ấy có chút mê man nhìn cô.

Nguyễn Niệm Sơ biết bà ấy nghe không hiểu tiếng Trung, suy nghĩ một chút nói: "Do you know English?"

Bà A Tân cười, có chút xin lỗi nói bằng giọng Miên ngữ: "Xin lỗi. Cô gái, ta không biết cô đang nói cái gì."

Cô nhắm mắt lại, nhíu mày một lúc, nửa khắc sau, liền trực tiếp dắt bà ấy đi về phía trước. Bà A Tân tuy không hiểu, nhưng cũng không có từ chối, cùng với cô đi vào căn nhà gỗ của Lệ Đằng. Vừa đến bên giường nhìn, trong nháy mắt liền hiểu được.

Nguyễn Niệm Sơ hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía bà.

https://thuviensach.vn

Bà A Tân im lặng, cầm lấy tay cô vỗ vỗ trấn an, sau đó nghiêng người chỉ chỉ ở bên ngoài. Nguyễn Niệm Sơ theo ngón tay bà chỉ, thấy một bể chứa nước. Bà A Tân nhìn cô khoa tay mấy động tác, ra hiệu cô múc nước cho Lệ Đằng hạ sốt.

Nguyễn Niệm Sơ liền vội vàng gật đầu, cầm lấy cái chậu như một làn khói chạy ra ngoài.

Mấy phút sau, khi cô bưng chậu nước trở về, đã không nhìn thấy bà A Tân đâu. Cô cũng không suy nghĩ nhiều, thả chậu nước xuống, đem khăn mặt ngâm xuống nước, cầm lên, vắt cho khô, khẽ cắn răng, hít sâu, đưa tay lau trán cho Lệ Đằng.

Nhưng mà, khăn còn chưa chạm vào một bên mặt, Lệ Đằng bỗng nhiên mở mắt.

Nguyễn Niệm Sơ bất ngờ, tay đang cầm khăn mặt chợt thấy đau nhức, sau đó liền cảm giác thân thể bị một nguồn sức mạnh lôi về phía trước, cực kì thô lỗ. Vài giây ngắn ngủi, cô trời đất quay cuồng mạnh mẽ bị nhấn xuống giường, cằm có một thứ gì lạnh buốt, là một con dao.

Lệ Đằng hai mắt tràn đầy máu, nhìn chằm chằm cô, ánh mắt âm trầm đầy sát khí.

Giọng nói anh tàn nhẫn: "Con mẹ nó cô là muốn làm gì?"

"..." Cô hoảng sợ, khó khăn nuốt ngụm nước bọt, lên tiếng: "Anh bị sốt, tôi lấy nước lạnh để lau cho anh...theo lý thì sẽ hạ nhiệt độ."

Bị sốt?

Lệ Đằng nhắm mắt lại cau mày, thu hồi con dao, cầm lấy cổ tay cô, vứt cô sang một bên, sau đó lại nằm về ván giường. Anh nằm ngửa, hơi thở nặng nề, băng gạc màu trắng đỏ một mảng lớn.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ không nói gì, lửa giận trong bụng không có nơi nào xua tan, không thể làm gì hơn là liếc nhìn anh, thấp giọng nói thầm: "Chó cắn Lã Động Tân."

(là một câu chuyện cổ của Trung Quốc, ý chỉ những người không nhìn thấy lòng tốt của con người)

Người trên giường ngữ khí hơi khác: "Mắng ai đó?"

Cô im lặng vài giây, khô khan ồ hai tiếng, "Anh nghe lầm rồi, tôi không mắng ai cả." Nói xong thần sắc bình tĩnh, một lần nữa lấy khăn ra lau trán và mặt cho anh.

Lần này Lệ Đằng không có động tác gì.

Trán, mặt, cổ, vai rộng, cơ ngực hẹp, vòng eo mạnh mẽ... Nguyễn Niệm Sơ lau rất chậm rãi, khi lau đến xung quanh vết thương thì cẩn thận từng li từng tí một để không động đến nó.

Trước khi làm việc này, cô đã nhắc nhở bản thân nhiều lần, nhưng khi bắt đầu thực hiện, nhiệt độ trên mặt cô, không cách nào khắc chế dần dần đỏ lên. Lần đầu tiên Nguyễn Niệm Sơ biết, đã là một người đàn ông gợi cảm thì dù có bị thương đến mức sống dở chết dở, vẫn như trước quyến rũ đến bức người.

Trong đầu cô miên man suy nghĩ.

Đột nhiên, "Nguyễn Niệm Sơ."

Người kia vẫn như cũ nhắm mắt, thanh âm nặng nề, thấp và nhẹ, càng lộ ra mấy phần nhu hoà hiếm thấy.

Nguyễn Niệm Sơ dừng động tác. Trong ấn tượng của cô, anh rất ít khi gọi tên cô, mà đêm nay, đã gọi ba lần.

https://thuviensach.vn

Cô khẽ ừ một tiếng.

"Không biết đã có ai nói với cô chưa" Ở khoảng cách này, hô hấp của anh như quanh quẩn trong hơi thở của cô: "Dáng vẻ cô khi cười lên, rất đẹp."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thoát Ra Ngoài, Hãy Đem Mọi Việc Quên Đi Sạch Sẽ (2447 Từ)

Anh ta là đang nói mê sảng. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Nguyễn Niệm Sơ khi nghe thấy Lệ Đằng nói câu đó.

Mấy ngày tiếp xúc, có thể nhìn ra anh ta là một người không thích nói chuyện, cô không cho rằng, nụ cười của mình có thể làm tảng băng trôi mở miệng khen ngợi. Hơn nữa, cô còn chưa bao giờ cười với anh ta.

Vừa nãy cô có cười sao? Không nhớ rõ.

Nguyễn Niệm Sơ một bên lau tay cho Lệ Đằng, một bên suy nghĩ, cô định hỏi Lệ Đằng một chút, nhưng vừa nhấc mắt nhìn thì thấy anh nhíu chặt mày, hô hấp đều đều và đã ngủ.

Theo bản năng động tác của cô càng thêm nhẹ nhàng.

Lau xong, cô lại vò sạch khăn mặt một lần nữa, vắt cho khô, cẩn thận từng li từng tí một lau trán anh, cuối cùng lấy chăn đắp toàn bộ người anh. Tất cả vừa làm xong, một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu nhìn, là bà A Tân.

Bà ấy cầm trong tay một cốc nước nóng, cùng một viên thuốc màu trắng, dùng Miên ngữ nói: "Ta nhớ tới trong phòng ta còn có thuốc hạ sốt, tìm nửa ngày, cuối cùng cũng tìm thấy nó." Vừa nói vừa đưa cho cô, "Nhanh, cho cậu ấy uống đi."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đại khái đoán được ý của bà, nhận lấy thuốc hạ sốt, dùng Miên ngữ nói "cảm ơn", sau đó khua khua tay làm động tác với bà A Tân, ý nói: "Đã muộn lắm rồi. Bà cứ về ngủ trước đi."

Bà ấy có chút do dự, nửa khắc sau mới gật đầu, chỉ vào Lệ Đằng đang hôn mê, lại chỉ hướng phòng mình.

Nguyễn Niệm Sơ cười với bà, "Biết ạ. Có việc gì con sẽ tìm nhờ bà hỗ trợ."

Tiếng bước chân dần xa, Nguyễn Niệm Sơ đóng cửa lại, cầm thuốc hạ sốt gấp gáp đi về phía giường, đẩy người trên giường một cái, thấp giọng gọi: "Tỉnh lại. Tỉnh lại đi."

Lệ Đằng lúc này đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đầu đau như búa bổ, lông mày nhíu chặt lại, thật lâu sau mới chầm chậm mở mắt ra. Một gương mặt nhỏ sạch sẽ đập vào mắt, làn da rất trắng, các đường nét thanh tú, con mắt to mà đen láy, đôi môi màu hồng nhạt, là dung mạo điển hình của các cô gái phương Nam.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô chằm chằm, đôi mắt đầy tơ máu tràn ngập sự không kiên nhẫn cùng lạnh nhạt.

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Bà A Tân tìm được thuốc hạ sốt cho anh, anh uống thuốc đã rồi hãy ngủ tiếp."

"..." Lệ Đằng theo tầm mắt nhìn xuống, thấy trong tay cô cầm cốc nước nóng cùng với viên thuốc hạ sốt, im lặng, tay chống lên cố gắng ngồi dậy, cằm như run rẩy. Nguyễn Niệm Sơ mắt thấy miệng vết thương của anh lại muốn rạn nứt, cô nhíu mày, thả cốc nước cùng thuốc xuống, dùng sức đỡ anh dậy.

Lệ Đằng khoé mắt liếc cô một cái, "Đưa thuốc cho tôi."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nghe theo. Lệ Đằng nhận lấy, cầm viên thuốc ném vào trong miệng, lại từ trong tay cô lấy cốc nước, ngửa mặt lên, nhô ra yết hầu lên xuống. Vài giây ngắn ngủi, cốc nước nóng đã thấy đáy.

Sau đó anh nhắm mắt nằm lại trên giường, nước theo yết hầu chảy xuống xương quai xanh. Cô nhìn thấy, liền cầm lấy khăn mặt lau cho anh.

Đôi tay nhỏ mềm mại vô tình lướt qua làn da nóng bỏng, như lông chim chọc vào, lành lạnh, lại có chút ngứa. Lông mày Lệ Đằng càng nhíu chặt, nhẫn lại nửa khắc, rốt cuộc không thở không mở miệng lần nữa: "Đừng chạm vào tôi."

"..." Nguyễn Niệm Sơ thoáng sửng sốt, động tác trên tay dừng lại.

Anh nhắm mắt trầm mặc một lúc, lại nói: "Tôi phải nghỉ ngơi. Cô cứ như vậy, tôi không ngủ được."

"À. Thật đúng là không tiện." Vài giây sau cô phản ứng lại, có chút lúng túng thu khăn mặt về, cười gượng gạo, lầm bà lầm bầm nói thầm: "Đây là lần đầu tiên tôi chăm sóc người khác, nên không có kinh nghiệm gì."

Một câu nói này, Nguyễn Niệm Sơ thấy mình đã rất thấp giọng nói, ai ngờ, vẫn bị Lệ Đằng nghe được.

Anh cực kì nhạt xì một tiếng: "Chẳng trách."

Cô nghe thấy hai chữ này nói ra, có mùi vị trào phúng, không khỏi bùng lên ngọn lửa: "Làm sao? So với người chăm sóc anh trước đây kém rất xa?" Người này sợ cũng không biết cái gì gọi là tri ân báo đáp, cảm ân đái đức.

Lệ Đằng nói: "Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

Giờ phút này, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy cô phải ăn no rảnh mỡ rồi mới chăm sóc anh.

Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt trắng, đem khăn mặt một lần nữa đắp lên trán anh, ngữ khí đầy châm biếm: "Là phục vụ của mấy người bạn gái?"

Hơi thở anh nặng nề, dần trở nên nhẹ nhàng, thanh âm thấp không thể nghe thấy: "Mẹ tôi."

"..."

Nguyễn Niệm Sơ ở lại trong phòng chốc lát, xoay người, kéo ghế đặt bên cạnh giường, khom lưng ngồi xuống, một tay chống cằm. Lệ Đằng nhắm hai mắt, lông mi màu đen vừa dài vừa dày. Chắc là thuốc hạ sốt có tác dụng, lông mày anh so với trước như ôn hoà hơn, không có sự lạnh lùng sắc bén như ngày thường.

Vẫn là bị bệnh thì dễ nhìn hơn. Cô nghĩ có chút ý xấu.

Gió bắt đầu thổi bên ngoài cửa sổ, thổi tan những đám mây trên bầu trời, ánh trăng chiếu xuống lượn lờ trên sông, tiếng nước chảy róc rách. Nguyễn Niệm Sơ buồn ngủ, nằm nhoài bên giường, chìm vào giấc ngủ mơ màng trong tiếng nước chảy.

*

Dưới tác dụng của thuốc, Lệ Đằng ngủ thẳng cho đến năm giờ sáng.

Ngoài cửa sổ bầu trời vẫn đen kịt.

Cảm giác mệt mỏi và sụp đổ đã biến mất, anh mở mắt, ngồi dậy chuẩn bị rời giường. Lúc này, giác quan nhạy cảm của anh nhận thấy một mùi hương kì lạ trong không khí. Anh ngửi thấy mùi hương của người phụ nữ, rất tươi mới, hoà lẫn một chút ngọt ngào như có như không.

https://thuviensach.vn

Quay đầu nhìn, liền thấy khuôn mặt của Nguyễn Niệm Sơ.

Cô nghiêng mặt, cằm tì lên cánh tay, má trái bị chèn lại, đôi môi hơi mở, chìm vào giấc ngủ say. Anh đảo mắt, mái tóc đen dài của cô nằm rải rác ở trên gối anh, có vài sợi tóc còn bị anh ép ở sau gáy. Trạng thái của hai người bây giờ, có thể nói là cực kì thân mật.

Đôi mắt của Lệ Đằng dừng lại ở khuôn mặt cô.

Không biết là do tác dụng của thuốc hay lí do khác, anh chợt nhớ đến ban đêm hôm ấy, tấm lưng trắng nõn của cô gái được bao phủ bởi làn hơi nước nóng, eo thon nhỏ, còn có phong cảnh hữu tình khi chợt nghiêng người sang...

Máu nóng trong đầu chợt dâng lên cuồn cuộn, anh nhíu mày, gần như bật dậy lao ra khỏi giường. Động tác mạnh làm ảnh hưởng đến vết thương ở bụng, máu rỉ ra, anh cắn răng hừ một tiếng.

Động tĩnh lần này, tự nhiên đánh thức Nguyễn Niệm Sơ.

Cô ngáp một cái, đứng dậy, dụi dụi mắt, đôi mắt vẫn còn lơ mơ, "Anh tỉnh rồi?"

Lệ Đằng không trả lời, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, đôi mắt tỉnh táo, không có một chút nào là yếu đuối như tối hôm qua.

Hôm qua Nguyễn Niệm Sơ thức đến quá nửa đêm, còn chưa tỉnh ngủ hẳn, não vẫn bị kẹt, nên cô đưa tay sờ trán của anh. Đối phương rõ ràng cứng đờ người, nhưng cũng không né tránh.

Cô thử nhiệt độ, lại lấy bàn tay kia sờ lên trán mình, gật đầu, giọng điệu rất vui sướng, "Xem ra thuốc của bà A Tân chưa hết hạn. Sốt của anh đã giảm."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng hất tay cô ra, giọng lạnh nhạt: "Cảm ơn."

"... Không cần khách khí. Anh cũng giúp tôi nhiều lần, đây cũng coi như báo đáp." Cô ý thức được hành động của mình có chút không thích hợp, không thể làm gì khác hơn là cong khoé môi, nở một nụ cười che giấu.

Cuộc đối thoại chỉ trong một vòng, liền rơi vào tẻ ngắt.

Nửa khắc sau, Lệ Đằng đứng dậy xuống giường, ở trên để trần đi tới một bên ngăn tủ, nhấc lên một cái giỏ, anh rút ra một chiếc áo màu đen. Khoé mắt liếc thấy cô đang ngồi ngốc ở bên giường.

Anh quay đầu lại, nheo mắt nhìn cái ghế bên cạnh giường, "Tối hôm qua cô cứ ngồi như vậy mà ngủ?"

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu.

Lệ Đằng đem cái áo T màu đen hôm qua nhặt lên, vừa nhìn,thấy mồ hôi và máu đã đông lại một khoảng, đã không thể mặc được, liền vò thành một cục ném vào thùng rác. Nghe không ra ngữ khí gì: "Tôi ngủ ở giường, cô có thể sang chỗ bà A Tân ngủ. Không cần thiết phải làm khổ chính mình."

Nguyễn Niệm Sơ không trả lời. Cô cũng không phải tự làm khổ mình, tối hôm qua anh sốt cao không ngừng, khi cứu người, dù về tình hay về lí, cô hẳn là phải ở lại chăm sóc.

Mặc quần áo xong xuôi, Lệ Đằng xoay người đi ra cửa.

Cô sững sờ: "Anh muốn đi ra ngoài?"

Anh dừng động tác, không nghĩ tới cô sẽ hỏi vậy, "Ừ."

Nguyễn Niệm Sơ quả thực khó mà tin được, nhíu mày nói: "Trên bụng anh có một vết thương như vậy, ít nhất phải dưỡng thương nửa tháng mới

https://thuviensach.vn

có thể đi lại."

Lần này, Lệ Đằng xoay người nhìn về hướng cô, nhếch khoé miệng, đáy mắt như trước lạnh nhạt, "Cô khi nào mà tốt thế?"

"..." Cô nghẹn họng, nhìn đôi môi vẫn tái nhợt của anh ta, cuối cùng không nói gì.

Vài giây sau, anh thu tầm mắt, kéo cửa phòng đi ra ngoài, chỉ để lại bóng lưng và bốn chữ Hán: "Đừng lo chuyện bao đồng."

*

Bà A Tân nhớ đến vết thương của Lệ Đằng, lúc ăn cơm tối đặc biệt hầm cho anh một bát canh gà. Chỉ tiếc, lúc Lệ Đằng trở lại thì canh đã nguội.

Anh cũng không để ý, cơm ăn với canh lạnh, ăn một chút cũng không thừa.

Nguyễn Niệm Sơ ngồi ở trên bệ cửa sổ, đem bó hoa chết héo ném vào thùng rác, thuận miệng nói: "Có thể thấy được bà A Tân là một người tốt."

Lệ Đằng liếc nhìn bó hoa bị ném đi kia, không chút biến sắc, cố gắng không nhìn cô nói: "Là rất tốt."

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu nhìn anh, môi hơi cười, "Vậy vì sao bà ấy lại ở cùng với mấy người?"

"Kỳ quái?"

"Rất kỳ quái." Cô không che giấu, cũng không có ác ý, nói một cách thực tế: "Bà A Tân là người tốt, mấy người bọn anh là người xấu."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng không trả lời. Vài giây sau đứng dậy, ở ngay trước mặt cô, không e dè cởi áo, lấy ra một gói thảo dược bị nghiền nát, trực tiếp đắp lên miệng vết thương ở bụng. Cô mặt đỏ lên, dời ánh mắt sang chỗ khác, nói lắp bắp, "...Lần sau anh muốn cởi quần áo, có thể hay không nói trước cho tôi biết một tiếng, hoặc là quay lưng lại với tôi?"

Thật là một người man rợ.

Lệ Đằng hững hờ, "Trước một mình quen rồi. Xin lỗi."

Câu nói này, nghe như có một nghĩa khác. Nhưng khi anh ta nói thì rất bĩnh tĩnh và lạnh lùng, thực sự không làm cho người ta liên tưởng đến cái gì.

Sau đó cô nghe thấy người bên cạnh hỏi: "Cô cảm thấy thế nào là người tốt, thế nào là người xấu?"

Nguyễn Niệm Sơ hơi suy nghĩ, nói: "Người tốt thì thiện lương, người xấu là lòng dạ độc ác."

Lệ Đằng mỉm cười.

Cô mím môi, "Anh cười cái gì?"

Anh đứng dựa lưng vào tường, nhen lửa châm một điếu thuốc, lấy ra con dao cùng với giấy ráp, một thoáng im lặng, anh hơi hé mắt "Bà A Tân cũng từng giết người."

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt trở nên kinh ngạc.

"Giết người đã làm hại con gái của bà ấy. Cô gái kia sắp lập gia đình nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, ngày thứ ba liền nhảy sông." Ngữ khí Lệ Đằng rất nhạt, trong giây lát, ngước mắt lên nhìn cô, "Đôi khi cái tốt và cái

https://thuviensach.vn

xấu cũng không rõ ràng lắm. Có người làm điều xấu, cũng là thân bất do kỷ."

Nói xong,trong phòng nháy mắt tĩnh lặng.

Cô yên lặng nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Vậy anh có phải không?"

"..." Lệ Đằng động tác mài dao dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt tỉnh táo sắc bén, như có thể nhìn thấu lòng người.

Nguyễn Niệm Sơ không tránh né, nhìn thẳng vào mắt của anh.

Nửa khắc sau, anh dời tầm mắt, tiếp tục mài dao trong tay mình, bỗng nhiên cong môi, cười một tiếng không rõ ý, "Xem hộ chiếu của cô, cô vừa mới bước sang tuổi mười chín. Vậy nên cô bé, khi đã thoát được ra ngoài, hãy đem mọi việc quên đi sạch sẽ. Thanh xuân tươi đẹp, đừng lưu lại bóng tối quá sâu."

Thoát ra ngoài? Cô nằm mơ cũng muốn, thực sự được sao? Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt ảm đạm hạ xuống, nhún vai, giọng tự giễu: "Chỉ mong lời chúc của anh tốt lành, thực sự sẽ có ngày được đi ra khỏi đây."

Lệ Đằng cụp mắt, ngón tay lướt qua con dao sắc bén.

Nhất thời căn phòng lặng im.

Khi đó, không hiểu sao, Nguyễn Niệm Sơ mơ hồ cảm thấy có điều gì đó sắp xảy ra.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Anh Rốt Cuộc Là Ai? (2707 Từ)

Vài ngày sau, Nguyễn Niệm Sơ rõ ràng nhận thấy được, toàn bộ doanh trại thủ vệ càng thêm nghiêm ngặt. Số lượng tuần tra và người canh gác đã tăng gấp ba lần so với trước.

Lệ Đằng như cũ bận rộn, đi sớm về trễ, một ngày đều hơn nửa thời gian ở chỗ Đồ Ngõa hội họp.

Đồ Ngõa giảo hoạt cẩn thận, nhiều năm qua khiến cho khu vực Tam Giác Vàng các nước chính phủ đau đầu không thôi. Dưới tay hắn là một đám bạo phỉ, cao lớn thô kệch, văn hóa trình độ thấp, nhưng không ngoại lệ đều là những nhân vật hung ác. Mỗi lần cấp trên có chỉ đạo, bọn họ trước đó sẽ lập ra một bộ kế hoạch tỉ mỉ chặt chẽ.

Lần hành động này liên quan đến đỉnh đầu Boss, mọi người không dám thiếu cảnh giác.

"Buôn bán lần này rất lớn, Boss quyết định tự mình cùng người mua đàm luận."

Trong phòng tối tăm, Đồ Ngõa vừa nói chuyện, vừa hướng trước mặt Quan Thế Âm vái 3 lần, điểm hương kính Phật, thần thái thành kính, "Địa bàn này của ta bí ẩn, rừng sâu núi thẳm, xung quanh tất cả đều là khu địa lôi, người bình thường không dám đặt chân, dù sao vẫn tương đối an toàn. Vì lẽ đó Boss mới cùng người mua gặp mặt ở địa phương này của chúng ta. Tất cả mọi người đều là dựa vào BOSS thưởng cơm ăn, tốn nhiều điểm tâm, sự tình làm thỏa đáng, BOSS đương nhiên sẽ không bạc đãi chúng ta."

https://thuviensach.vn

Nói chưa hết lời, tên lùn mập một thoáng nhảy lên, vỗ bộ ngực nói: " A Công ngài yên tâm. Mấy anh em ta, ngài nói một, chúng ta tuyệt không nói hai, có chuyện gì ngài cứ việc phân phó!"

Bên cạnh có người cười nhạo: "Mày mẹ nó chỉ có cái miệng đáng giá. Muốn chiến muốn giết, cái nào không phải là Lệ ca làm đầu tiên, có bản lĩnh, mày cũng để đao của mày dính máu đi."

Tên lùn mập chột dạ, như muốn che dấu cái gì mắng to: "Ai nói đao của lão tử không thấy máu!" Nói xong, rút ra đao ở eo, "Rắc" một tiếng chém vào góc bàn, lập luận sắc sảo, "Lão tử đối với A Công cùng Boss trung thành tuyệt đối, chỉ cần hai vị nói một câu, lão tử gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật!"

Đầu kia, Đồ Ngõa thắp xong hương, sờ chuỗi phật châu chậm rãi ngồi trở lại chỗ chủ vị, liếc mắt nhìn tên mập kia, "Đồ không ra hồn. Đều cùng là thủ hạ của ta, ngươi cùng Lee làm sao lại kém xa như vậy." Sắc mặt càng lạnh hơn, "Người một nhà mở họp, thanh đao thu hồi đi."

"....." Tên lùn mập cười mỉa, hậm hực cắm thanh đao vào vỏ đeo lại trên eo.

Nửa khắc sau, Đồ Ngõa liếc mắt nhìn bên tay phải mình: "Lee, việc giao cho cậu làm thế nào rồi?"

Lệ Đằng mặt không hề cảm xúc, nhàn nhạt nói, "Toàn bộ doanh trại bảy ngày liên tục phong toả toàn bộ, không có người tiến vào, cũng không có người ra, đội tuần tra Tuần Sát phạm vi đã mở rộng đến 10 km. Hơn nữa trừ trinh sát nhân viên ở ngoài, tất cả mọi thông tin thiết bị cũng đã hoàn toàn tiêu hủy. Sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Đồ Ngõa hài lòng cười cười, "Cậu làm việc ta rất yên tâm. "

https://thuviensach.vn

Lúc này, cửa phòng " ầm ầm " hai tiếng, bị người từ bên ngoài gõ vang.

Đồ Ngõa nhíu mày, "Ai? "

Thanh âm của bà A Tân truyền đến, "Nên cho Bồ Tát thêm kim."

Đồ Ngoã quét mắt nhìn đồng hồ treo tường, đúng 7 giờ tối. Vì vậy nói: "Vào đi."

Bà A Tân đẩy cửa phòng ra, bưng mấy lá giấy thếp vàng đi vào, vòng qua mọi người, tỉ mỉ xoa kim phấn cho Quan Thế Âm.

Sự chú ý của mọi người cũng không dừng lại trên người phụ nhân quá lâu.

Đồ Ngoã uống một hớp trà, nửa khắc sau, như chợt nhớ tới cái gì, nói: "À, đủng rồi. Lần trước Boss cùng người mua dự định gặp mặt vào đúng 8 giờ tối mai, nhưng ở bên Boss lại xảy ra chút chuyện, vì vậy đổi thành 5 giờ chiều mai. Bất quá cũng không ảnh hưởng gì lớn."

Bà A Tân động tác trên tay hơi dừng lại.

Lệ Đằng rũ mắt, nhìn không ra biểu tình gì.

Rất nhanh, lá giấy vàng đã dùng hết, bà A Tân xoay người, lấy bình nước rót thêm nước cho cái chén trên bàn. Lúc nhìn qua Lệ Đằng, ánh mắt hai người chạm nhau. Chỉ trong vài giây, lại dời tầm mắt.

Sau đó bà A Tân liền cong lưng lọm khọm lui ra.

*

Chạng vạng ngày hôm nay, tiểu Thác Lý lại tìm Nguyễn Niệm Sơ nói chuyện phiếm, cô gái cùng với lại cậu thiếu niên, vừa ăn cơm tới vừa dùng

https://thuviensach.vn

Tiếng Anh đơn giản giao lưu, ngược lại cũng rất thú vị.

Lúc nói chuyện, theo ngoài cửa sổ nhìn thấy bóng dáng bà A Tân chầm chậm đi qua. Bà khom lưng, đi lại tập tễnh, trong ngực còn ôm một chậu đầy những quần áo bẩn.

Tiểu Thác Lý hai mắt nhìn ngó xung quanh, dùng Tiếng Anh nói: "Ngày hôm nay sao lại có nhiều quần áo bẩn như vậy? Bà ấy thật vất vả."

Nguyễn Niệm Sơ nhìn một bồn lớn quần áo bẩn, lại liên tưởng đến đôi tay già nua nứt nẻ chai sần của bà A Tân, nhíu mày: "Bà ấy mỗi ngày đều phải giặt nhiều quần áo như vậy sao?"

Tiểu Thác Lý phản ứng khó khăn trong chốc lát, gật đầu, "Không kém bao nhiêu đâu. Bà ấy hầu như lúc chạng vạng sẽ ra sông giặt y phục."

Hàn huyên về bà A Tân một hồi, đội nhiên Nguyễn Niệm Sơ nghĩ đến cái gì, không khỏi tò mò hỏi: "Đúng rồi, Tiếng Anh là ai dạy cho cậu vậy? So với lúc trước, ngữ âm của cậu hình như tiến bộ lên rất nhiều." Ở cái nơi quốc gia nghèo khổ này, các đứa trẻ trong thôn không có cách nào được giáo dục bình thường, chứ khỏi phải nói là trưởng thành trong môi trường như thế này.

Nghe vậy, tiểu thiếu niên bỗng nhiên lộ ra nụ cười thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay.

Nguyễn Niệm Sơ hướng đến gần cậu ta.

Thiếu niên đè thấp âm thanh: "Là Lee."

Lệ Đằng?

Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc, "Lee? He can speak English?" Cô vẫn cho là, anh ta chỉ là một con người man rợ không có văn hoá, chỉ nói được

https://thuviensach.vn

Miên ngữ và tiếng Trung, vì có thể anh ta là người Trung lai Campuchia.

Thác Lý trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt lộ rõ vẻ sùng bái dùng Tiếng Anh nói: "Tiếng Anh của Lệ ca rất tốt. Anh ấy là một người cực kì giỏi, cũng vô cùng tốt với mọi người."

"Thật không?" Nguyễn Niệm Sơ không mặn không nhạt đáp.

Tiểu Thác Lý rất nghiêm túc, "Tất nhiên. Lệ ca còn nói với tôi, một mình cô rất cô đơn, nên bảo tôi đi tìm cô nói chuyện một chút."

"..." Cô giật mình, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến một trận tiếng người, đều nói Miên ngữ.

Đầu tiên là của người đàn ông, tâm tình kích động, giống như đang cao giọng mắng to.

Sau đó là âm thanh của một phụ nhân, khàn khàn, hoảng sợ mà khiếp đảm... Nguyễn Niệm Sơ nhận ra là tiếng của bà A Tân. Lòng cô chìm xuống, khẽ cắn răng, đứng dậy nhanh chóng lao ra khỏi gian nhà.

Vài phút sau, cô ở giữa kẽ hở của 2 nhà tre trên đường nhỏ tìm thấy A Tân.

Tóc của bà lão đã loà xoà ra mấy sợi, có chút chật vật ngã trên mặt đất, một tráng hán mặt chữ điền đang xách cổ áo bà A Tân chửi ầm lên. Trước mặt hai người, có một nam nhân cao to đang đứng, trong miệng hắn ngậm một điếu thuốc lá, khẽ cong mi, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Là Lệ Đằng.

Bước chân cô dừng lại, lùi vào bức tường gỗ phía sau lưng.

Tráng hán hùng hùng hổ hổ nói: "Lệ ca, anh không phải nói mấy ngày nay là thời điểm đặc biệt, món đồ gì cũng không cho phép vào cũng không

https://thuviensach.vn

cho phép ra sao? Lão già này vừa nãy giặt quần áo, cố ý làm cho cái này trôi đi theo dòng nước." Hắn lấy ra một cái váy xà rông cũ đưa cho Lệ Đằng nói: "Em một thoáng đã cho người vớt lên! Anh xem!"

Bà A Tân hung hăng lau nước mắt, "Ta không phải cố ý, thật không phải. Ta đã già đầu rồi, lớn tuổi nên tay có nhiều tật xấu, lúc giặt quần áo luôn không tránh được làm mất vài món. Thật không phải cố ý."

"Đều câm miệng cho lão tử."

Lệ Đằng cúi đầu, híp mắt tỉ mỉ nhìn cái xà rông kia một chút, sau đó cúi người xuống, đưa trả lại cho bà A Tân, "Cầm cẩn thận. Đừng làm mất lần nữa."

Bà A Tân tiếp nhận quần áo luôn mồm nói cảm tạ, đứng lên, vội vội vàng vàng rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt hơi lóe. Không biết có phải ảo giác hay không, cô thấy, khi bà A Tân đứng dậy rời đi, tựa hồ liếc mắt nhìn Lệ Đằng một cái, ánh mắt rất sâu.

Bà A Tân sau khi rời đi, hán tử mặt chữ điền vò đầu, nhìn về phía Lệ Đằng, "Lệ ca, như vậy đã cho bà ta đi rồi?"

Lệ Đằng liếc mắt nhìn hắn, "Không thì mày còn muốn làm gì. "

Tráng hán nghe ra ngữ khí hắn không tốt, hơi cười mỉa, lòng bàn chân di chuyển, như một làn khói chạy không còn cái bóng. Lệ Đằng ngậm thuốc lá đứng tại chỗ trạm trong chốc lát, cụp mắt, cũng xoay người rời đi.

Đêm nay khúc nhạc dạo ngắn lần thứ nhất, cứ như vậy đi qua. Mà khúc nhạc dạo ngắn thứ hai, lại phát sinh ở lúc nửa đêm.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên từ trong mộng bừng tỉnh.

https://thuviensach.vn

Tiếng súng, gần trong gang tấc, đem rừng cây lạnh lẽo hoang vu trong đêm vắng xé rách. Ầm ầm, ầm ầm, ầm ——

"....." Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, ngây người vài giây, nhanh chóng xuống giường chạy đến bên cửa sổ. Đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, toàn bộ doanh trại gió êm sóng lặng, cách đó không xa có một khoảng đất trống, một cái bóng đen quay lưng về phía cô, kéo cò súng, viên đạn rơi vào trong bia ngắm, tiếng vang đinh tai nhức óc.

Một đám côn đồ đều đang bên trong ổ chăn oán giận, "Mẹ nó. Lệ ca lúc nào không luyện lại chọn đúng nửa đêm luyện súng? Làm gì đây. "

Giường tầng trên nói an ủi: "Ngày mai là lần đầu tiên gặp ông chủ lớn, khả năng là khẩn trương đi."

Có người thấp giọng nói: "Tháng ngày này là tháng ma quỷ. "

.....

Nguyễn Niệm Sơ an tĩnh đứng ở bên cửa sổ, bên tai, tiếng súng vang đột ngột, đứt quãng, theo gió đêm lạnh lùng rải rác đến nơi xa không biết.

*

Quá nửa đêm, Lệ Đằng trở về phòng.

Vào cửa liền nhìn thấy Nguyễn Niệm Sơ ngồi ở ghế bên cạnh bàn. Hắn đóng cửa lại, cầm lấy ly thủy tinh trên bàn uống nước, quét mắt liếc cô một cái, ngữ khí hơi chế nhạo, "Ngủ không được? Nếu không thì tán gẫu vài câu đi."

Cô rũ mắt, ngón tay khều khều chỗ mặt bàn gỗ loang lổ, không nói gì.

Anh kì thật cũng chỉ nói để trêu chọc cô. Nửa khắc sau, thả cái ly xuống, đem chăn chiếu trải trên sàn nhà, sau đó cởi quần áo ngủ.

https://thuviensach.vn

Mới vừa nằm xuống, cô gái kia bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, hỏi hắn: "Anh rốt cuộc là ai?"

Lệ Đằng dừng lại, chuyển mắt, ánh mắt dừng lại khuôn mặt có phần tái nhợt của cô.

Anh rất bình tĩnh, "Cô không phải vẫn luôn biết sao."

"... " Nguyễn Niệm Sơ im lặng, hít sâu một hơi thở ra, "Tiếng súng của anh vừa nãy dừng lại rất có quy luật... Tôi biết một loại đồ vật, gọi là Morse mật mã. Trong phim ảnh, các quốc gia cảnh sát cùng quân đội, đều sẽ dùng nó để lan truyền tin tức. "

Trong phòng yên tĩnh vài giây.

Đột nhiên, Lệ Đằng thấp giọng cười rộ lên, sau đó đứng dậy, kéo ghế dựa ngồi xuống trước mặt cô, khom lưng, mắt nhìn chằm chằm vào cô. Cô cũng lấy hết can đảm, giương mắt nhìn về phía hắn.

Hai đạo tầm mắt cứ như thế ở trong không khí tụ hợp.

Sau vài giây ngắn im lặng, anh ta tiến lại gần cô, ngữ khí vẫn như thường, nhưng ánh mắt lại lạnh đến mức nguy hiểm.

Anh ta nói: "Cô bé, xem quá nhiều điện ảnh không phải là một chuyện tốt."

Tác giả có lời muốn nói: Dạo gần đây trời lạnh.... Ta cần rất nhiều kiên trì mới có thể ra khỏi giường đi gõ chữ.....thông báo quá ít thực sự không có động lực để viết tiếp.

Để lại một số dấu chân sau khi đọc, đừng để ta một mình.

https://thuviensach.vn

Cảm ơn.

Ngọt văn, yên tâm.

Truyện này là một truyện mà ta viết rất cẩn thận, sẽ không vì ngọt mà ngọt, cũng sẽ không vì thịt mà thịt. Tất cả mọi thứ đều thuận theo tự nhiên. Thấy rằng rất nhiều chị em muốn hai nhân vật nhanh chóng trở về thành phố, đừng lo, nó rất nhanh sẽ đến.

PS:

Morse mật mã, ở trong văn bản ta đã dùng từ "có quy luật", kỳ thật Morse mật mã cũng không được nhiều người biết đến, cũng không phải nó rất bình thường, bằng không loại phương thức truyền tin tức này cũng không có khả năng lưu truyền đến nhiều năm như vậy. Chính là bởi vì nó rất bí ẩn.

Mấy lời này chỉ là muốn lí giải cho mọi người.

Có người hỏi vì cái gì chỉ có nữ chủ nghĩ nam chủ là người tốt, ta giải thích một chút:

Nữ chủ nghĩ nam chủ như vậy, là bởi vì bọn họ chỉ quen biết nhau được 20 ngày, 20 ngày này, nam chủ vẫn luôn bảo vệ nữ chủ, biểu hiện bất đồng so với những người khác. Cho nên nữ chủ cảm thấy nam chủ là người tốt.

Những người khác không nghĩ nam chủ như vậy, là bởi vì bọn họ ở chung bốn năm, bốn năm đó, nam chủ cùng bọn họ cùng nhau vào sinh ra tử, kề vai chiến đấu, bọn họ cũng không nhìn tới nam chủ đối với nữ chủ như thế nào, nên tự nhiên đều cho rằng nam chủ cùng bọn họ là loại người giống nhau.

https://thuviensach.vn

Mọi người thông thường chỉ biết những người quen thuộc với mình, thì sẽ không bao giờ có chuyện sản sinh ra một tia hoài nghi nào, tựa như nếu thật có xảy ra chuyện gì, chúng ta trước tiên cũng không có khả năng hoài nghi người thân cận mà mình tín nhiệm.

Từ quan điểm của nữ chính, mọi người cũng đều là con mắt của thượng đế, khó tránh khỏi có một số nghi ngờ. Đó là một điều tốt để yêu cầu mọi người thảo luận với nhau.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đợi Ở Bên Cạnh Tôi (2487 Từ)

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống, thanh âm mang theo một chút run rẩy, "...Những lời này, tôi có thể hay không hiểu thành, anh đang thừa nhận?"

Lệ Đằng nhếch môi, không lên tiếng, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm cô. Ánh mắt kia, như có thể ở trên mặt cô đâm thủng mấy cái lỗ.

Vài giây ngắn ngủi, vô số ý nghĩ hiện lên trên đầu Nguyễn Niệm Sơ. Cô nhíu mày, cũng tiến đến gần hắn, dùng âm lượng chỉ mình hắn nghe thấy hỏi: "Anh là cảnh sát?"

Lệ Đằng lại bỗng nhiên cười rộ lên, nhướng mày, "Thật sự coi đang đóng phim đây."

"Có phải hay không?" Cô truy hỏi, đồng thời chăm chú nhìn chằm chằm vào đôi mắt của đối phương, nỗ lực tìm ra sơ hở cùng manh mối. Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, anh ta liền đem ánh mắt dời đi.

"Không phải."

"Thật sự không phải?"

Lệ Đằng cầm trong tay chiếc bật lửa, "Cạch" một tiếng, ngọn lửa như nuốt trọn đêm đen. Hắn hút thuốc, ngữ khí lạnh nhạt mà tuỳ ý, "Không phải."

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, Nguyễn Niệm Sơ đôi mắt liền đỏ. Cô nghiêng đầu đi, không nói gì nữa, yên lặng lên giường hướng mặt vào bên trong tường, tay che miệng lại.

Từ góc độ của Lệ Đằng nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy cô gái nhỏ bé yếu ớt không có một tiếng động co rúm người, động tác rất nhỏ.

Anh hạ tầm mắt, hít sâu một cái, lửa trực tiếp từ giữa đốt tới cuống thuốc lá.

Nửa khắc sau, anh tiện tay ném tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, lấy chân đẩy đẩy cái chăn đơn trên đất, cúi người, nằm xuống. Căn nhà gỗ trúc ở bên ngoài, mặt trăng hiện ra, ánh trăng chiếu vào căn nhà đơn sơ, thế nhưng lại có vẻ đẹp lạ lùng.

Lệ Đằng gối một cánh tay sau gáy, nhắm hờ hai mắt, nói: "Tôi không phải cảnh sát, rất thất vọng?"

Người trên giường không trả lời, một cái không nhịn được, miệng thút tha thút thít hít vào ngụm khí lạnh.

Anh nghe thấy được, không ngọn nguồn tự dưng thấy bực bội, chân mày nhíu lại, thấp giọng gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

"Xin lỗi. Tôi hiện tại không muốn nói chuyện." Cô mở miệng vẫn còn giọng mũi nức nở, tận lực bình tĩnh lại. Nói xong lấy cái chăn, kéo cao che lại toàn bộ đầu.

Cô bị bắt cóc ròng rã 20 ngày. Mấy ngày nay, người này tựa hồ đều cho cô hi vọng, nhưng cũng làm cho cô thất vọng. Cô dần trở nên mẫn cảm, nghi thần nghi quỷ, tinh thần cũng sắp sụp đổ. Cứ tiếp tục như thế, cô hoài nghi chính mình cũng không có khả năng chống đỡ cho đến khi được rời đi nơi này.

https://thuviensach.vn

Cô quá mệt mỏi, cũng rất nhớ nhà.

Lúc này, người phía dưới bỗng nhiên nói một câu, tiếng nói nhẹ mà nhu hoà, phảng phất như nửa tỉnh nửa mê nói mớ. Anh ta hỏi: "Cô là người ở đâu?"

Cô chần chờ mấy giây, vẫn là trả lời: "Vân Thành."

Lệ Đằng nhẹ giọng: "Nói một chút đi."

Cô im lặng nửa khắc, đem chăn kéo thấp xuống, rồi nói tiếp: "Vân Thành là thành thị phát đạt số một số hai cả nước, dân cư số lượng lớn, kinh tế phồn vinh... Cái gì cũng tốt, chỉ là giá hàng quá cao, sương mù cũng tương đối nghiêm trọng..."

Lệ Đằng nhìn ban đêm bên ngoài cửa sổ, không nói gì. Nghe cô nói, non sông vạn dặm cũng từng cái một tràn ngập trong đầu, Nam, Bắc, núi cao, sông dài, bầu trời xanh ngắt, minh hoàng thổ địa... Anh bỗng nhiên cười một cái cực kì nhạt. Bốn năm. Ở chỗ này chờ đợi quá lâu, anh gần như sắp quên màu sắc của quê hương thổ địa.

Nguyễn Niệm Sơ nói rất nhiều. Địa lý Vân Thành, hoàn cảnh, khí hậu, món ăn đặc sắc... Nghĩ đến cái gì, cô hầu như đều lôi ra nói một lần. Cô nghĩ, đại khái chỉ có thân ở tuyệt cảnh nhân tài mới hiểu được, lòng người chỉ hướng về hai điều, không có ai khác biệt.

Một là ảo tưởng về tương lai, hai là hồi ức tốt đẹp.

Ngoài cửa sổ ánh trăng mát lạnh như nước, hai người một người nghe, một người giảng, thời gian phảng phất có khoảnh khắc yên lặng.

Hồi ức xong Vân Thành, tâm tình Nguyễn Niệm Sơ cũng bình phục lại, ngữ khí cũng nhu hoà đi: "Anh sao?"

https://thuviensach.vn

"Cái gì?"

"Anh là ở chỗ nào?"

Lệ Đằng bình tĩnh đáp: "Chướng Bắc."

Địa danh này, tương đối xa lạ. Hơn nữa, Nguyễn Niệm Sơ về địa lý lại rất kém, cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, cũng không nhớ được đây là ở đâu. Đành phải hỏi lại: "Ở phía Bắc?"

Anh ừ một tiếng, nhắm mắt lại, ngữ khí hờ hững, "Là một thành thị nhỏ. Cùng với chỗ của bọn cô không có cách nào so với."

Nguyễn Niệm Sơ ở trên giường trở mình, nhìn về phía anh, ngữ khí vừa bất ngờ, lại vừa nằm trong dự liệu, "Xem ra tôi đoán không sai. Lệ Đằng, anh quả nhiên là người Trung Quốc."

Đối phương vẻ mặt thờ ơ, "Muộn rồi. Cô ngủ đi."

Nguyễn Niệm Sơ: "Cứu tôi, giúp tôi, bởi vì tôi và anh là đồng bào?"

Lệ Đằng nói: "Xem như vậy."

"Vậy cũng thật cảm ơn anh." Cô xì thanh, một lần nữa nằm xuống, ngữ khí nửa đùa nửa thật mang theo trào phúng, "Thiện niệm vẫn tồn tại, lương chi chưa mẫn."

Lệ Đằng cũng cười, ngữ khí nhàn nhạt: "Không cần khách khí."

Đêm nay tán gẫu, hai người đối thoại mấy chục câu, tuy rằng không tính là nhiều, nhưng so với trước kia, đã xem như có một bước nhảy vọt. Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, cần phải có một kết thúc hoàn hảo cho cuộc trò chuyện hiếm có khi hài hoà này.

Dù sao, khả năng nó sẽ là lần duy nhất, cũng là lần cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Vì thế cô nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon."

Lần này Lệ Đằng im lặng một chút, mới nói: "Nguyễn Niệm Sơ." Tay anh vô thức sờ lên con dao bên hông, "Ngày mai cho dù phát sinh ra chuyện gì, tôi cần cô nghe lời tôi, đợi ở bên cạnh tôi."

"...Vì sao?"

"Tôi sẽ bảo vệ cô." Giữa những hàng chữ, không chút sợ hãi gợn sóng, phảng phất như bảo vệ cô dưới cái nhìn của hắn, đó là đạo lí hiển nhiên.

Nguyễn Niệm Sơ lông mi có một chút rung động. Sau đó, cô nằm quay lưng lại với anh, nhắm mắt, "Tôi biết rồi. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Lệ Đằng nói.

Phía trên hô hấp đều đều, dường như đã ngủ. Cô đương nhiên không biết, kể từ khi chào đời đến nay, anh là lần đầu tiên nói chúc ngủ ngon với một người con gái.

*

Ngày thứ 21 Nguyễn Niệm Sơ bị bắt cóc, mưa to.

Trời còn chưa sáng, cô đã bị tiếng mưa tí tách tí tách ngoài phòng đánh thức. Tối hôm qua ngủ quá muộn, cô vẫn như cũ thấy buồn ngủ, nhưng cũng chẳng có tâm tư ngủ, đơn giản rời giường rửa mặt.

Đang muốn chải đầu, cánh cửa gỗ két một tiếng mở ra.

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu lại, Lệ Đằng đi vào. Trong tay hắn bưng hai cái sừng lớn, trên đó có vài miếng bánh mì khô và một quả trứng luộc. Đây là bữa sáng hàng ngày của bọn họ.

Anh đặt cái bát lên bàn, chớp chớp mắt, chỉ chỉ ý bảo cô ra ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt cô hơi kinh ngạc, "Anh không phải ra ngoài?"

Lệ Đằng cắn một miếng bánh mì, liếc mắt nhìn cô, "Làm sao?"

"... Thác Lý nói, ngày hôm nay chỗ này sẽ đón hai người khách quan trọng." Cô ngồi xuống, cầm lấy quả trứng luộc gõ vỡ vỏ, chậm rãi bóc ra, "Tôi cho rằng anh phải ra đón tiếp."

Anh đem cả khối bánh mì nhét vào trong miệng, phủi phủi tay, mặt không thay đổi nói: "Tiểu tử kia cái gì cũng nói cho cô."

Nguyễn Niệm Sơ cân nhắc một chút những lời này, cảm thấy anh ta không tức giận, nhân tiện nói, "Nơi này dạo gần đây, tôi cảm thấy mọi người đều rất khẩn trương. Tôi cảm thấy kỳ quái, nên hỏi cậu ta vài câu."

Trứng được lột xong, cô cắn một miếng thì cảm thấy nóng, liền phải đặt ở bên miệng thổi.

Lệ Đằng nghiêng đầu muốn nói cái gì, trong chớp mắt, nhìn đến quai hàm đẹp đẽ của cô cùng hai má đang phình ra. Khuôn mặt trắng như tuyết cùng đôi môi hồng nhạt, hai màu sắc dường như đạt đến sự hài hoà chưa từng có. Đôi môi của cô nhỏ nhắn, khoé môi hơi nhếch lên, còn có một hạt nhỏ hồng ở giữa môi trên.

Không bao lâu, anh dời tầm mắt nhìn sang nơi khác, trầm giọng nói: "Đừng chạy loạn khắp nơi."

"Ờ." Cô ngữ khí tuỳ ý. Câu nói này hầu như mỗi ngày anh ta đều nói, cô nghe cũng rất quen thuộc.

Lệ Đằng cường điệu, "Đợi ở trong phòng. Chỗ nào cũng không được đi."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cắn một đầu trứng gà, chợt nhớ tới cái gì, giương mắt về phía anh, "Đêm qua, anh không phải đã nói tôi đợi ở bên cạnh anh sao?"

Lệ Đằng rũ mắt, tầm mắt dừng lại chỗ lòng đỏ trứng dính ở trên khoé miệng cô, mấy giây sau, duỗi tay ra lau cho cô.

Cô ngớ ra, vẫn là theo bản năng mà né tránh.

Anh thu tay về, vẻ mặt lạnh nhạt không chút thay đổi, nói: "Đến lúc đó tôi sẽ đến tìm cô. Trước đó, chỗ nào cô cũng không được đi. Hiểu không?"

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu một cái.

Giao phó xong, Lệ Đằng đứng dậy chuẩn bị rời đi, trước khi ra cửa còn chỉ chỉ khoé miệng của cô, "Dính lòng đỏ trứng, lấy giấy lau đi một chút." Nói xong xoay người, đi nhanh ra ngoài.

Cô cau mày, "Anh trứng gà còn chưa ăn."

Người kia đi vào trong mưa, cũng không quay đầu lại, "Cho cô."

Vốn dĩ, Nguyễn Niệm Sơ nghĩ ngày hôm nay, cô sẽ phải lo lắng đề phòng đến kinh tâm động phách. Nhưng mà, ngoài dự liệu của cô, vào ban ngày, lại bình yên đến khó tin nổi.

Thậm chí vào giữa trưa tiểu Thác Lý cùng với bà A Tân như thường ngày đến ăn cơm cùng cô, nói chuyện phiếm.

Sau bữa trưa, bà A Tân muốn đi doanh trại các nơi để thu gom bát đĩa. Nguyễn Niệm Sơ nhìn bóng dáng tập tễnh của bà, có chút không đành lòng, muốn đi theo hỗ trợ, lại bị Thác Lý ngăn lại.

Thiếu niên làm dấu tay chéo trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc, dùng Tiếng Anh nói: "Lệ ca nói cô không thể chạy loạn khắp nơi."

https://thuviensach.vn

Cô dở khóc dở cười, "...Anh ta để cậu giám sát tôi?"

Thác Lý lắc đầu như trống tỏi, "Dù sao cô cũng không được đi ra ngoài. Lệ ca nói hôm nay sẽ phát sinh chuyện lớn, hai chúng ta nhất định phải chờ ở đây với nhau."

Nguyễn Niệm Sơ không lay chuyển được, không thể làm gì khác hơn là đứng nhìn bà A Tân rời đi.

Buổi chiều không có gì làm, tiểu Thác Lý nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát dạy Nguyễn Niệm Sơ nói Miên ngữ. Cô không hứng thú lắm, nhưng thấy thiếu niên nhiệt tình như vậy, đành phải nhẫn nại học hỏi.

Học lần này, học đến tận năm giờ chiều. Mưa đã tạnh, mặt trời ngả về tây, chân trời như ẩn như hiện một đạo cầu vồng.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Nguyễn Niệm Sơ hoang mang, đẩy cửa sổ nhìn xung quanh bên ngoài, chỉ thấy miệng cổng mở rộng, mấy chiếc xe việt dã thành một đoàn lái vào doanh trại. Không bao lâu, xe dừng hẳn, có mấy người vạm vỡ cầm trên tay khẩu AK47 nhảy xuống xe, mà chiếc xe đi đầu tiên, hai người đàn ông trung niên hào hoa phong nhã bước ra.

Một người mắt to mày rậm, là khuôn mặt điển hình của người Âu Mĩ, người kia thì đeo kính râm và bịt khẩu trang, cả khuôn mặt bị che kín mít, không biết còn tưởng rằng đây là minh tinh nào ra phố.

Nguyễn Niệm Sơ hơi nhíu mày, "Who is this?"

Thác Lý đè thấp âm thanh, "Might be... Boss."

"..." Cô ánh mắt nhảy lên, nhìn thấy một đoàn người khác tiến lên nghênh đón. Người đi đầu cầm một chuỗi trân châu nở nụ cười thân thiết,

https://thuviensach.vn

là Đồ Ngoã, phía sau đều là cận vệ của hắn, còn có khuôn mặt vĩnh viễn lạnh lùng Lệ Đằng.

Đồ Ngoã cùng hai vị khách cười khanh khách chào hỏi một chút, rất nhanh liền dẫn bọn họ đi sâu vào trong doanh trại.

Tiếng bước chân dần đi xa.

Thanh âm Thác Lý đè cực thấp: "Nguyên lai đây chính là chuyện lớn mà Lệ ca nói."

"..." Nguyễn Niệm Sơ suy tư, "Có lẽ vậy." Đamg muốn đóng cửa sổ, khoé mặt lại liếc thấy gian nhà của bà A Tân, cửa sổ cũng đang mở. Bà nhìn bóng lưng bọn họ xa dần, mặt không hề cảm xúc.

Nguyễn Niệm Sơ đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Bởi vì bà lão xưa nay ánh mắt luôn hiền lành ôn hoà, giờ đây lại âm trầm đến đáng sợ.

*

Cùng lúc đó, cách xa mặt đất cao chỗ trống 1000 mét. Cuồng phong gào thét.

"Báo cáo đội trưởng! Tất cả công tác chuẩn bị đều đã được sắp xếp! Xin chỉ thị!"

"Lệ đội phó chỗ đó có tình huống gì mới không?"

"Không có!"

"Tất cả cứ dựa theo kế hoạch mà chấp hành. Thông báo các chiến sĩ, hãy kiểm tra tất cả trang bị lần cuối cùng, năm phút sau mở cửa khoang thuyền, chuẩn bị nhảy."

https://thuviensach.vn

Mọi người đồng thanh đáp: "Rõ!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Một Điều Bất Ngờ (2898 Từ)

Nơi mấy người đàm luận buôn bán địa phương, chính là ở chỗ gian nhà Đồ Ngoã bình thường hay ở. Ở phần giữa doanh trại, xung quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, tất cả đều là những thuộc hạ trang bị súng máy vũ trang đầy đủ. Bọn họ đi qua đi lại, ánh mắt hung ác mà tinh nhuệ, tràn ngập sát khí.

Trong phòng, người đàn ông trung niên mang kính râm đeo khẩu trang ngồi ở vị trí chủ vị, bên 2 cánh tay phải và trái có trợ thủ đắc lực theo thứ tự lần lượt là tên Âu Mỹ và Đồ Ngoã. Lệ Đằng đứng sau lưng Đồ Ngoã, mắt cụp xuống, trên mặt không có biểu hiện gì.

Đồ Ngoã cười ha ha trước tiên mở miệng, giới thiệu: "Đúng rồi Boss, ta giới thiệu với ngài một chút. Người huynh đệ này gọi là Lee, bốn năm trước đã bắt đầu theo ta, thân thủ tốt, đầu óc được, tuyệt đối là nhân tài." Nói xong vội ho một tiếng, "Lee, lại đây chào hỏi Boss một cái."

Lệ Đằng liền tiến lên một bước, "Boss."

Tên trung niên giương mắt, đôi mắt ẩn phía sau cặp kính đen quét trên người Lệ Đằng đánh giá một hồi, sau đó mới thong thả gật đầu: "Ừm, là một thanh niên tuấn kiệt." Vừa nói vừa tháo kính râm cùng khẩu trang đặt trên bàn, "Ánh mắt của A Công, từ trước đến nay ai cũng khó chọn. Hiếm thấy hắn mới thưởng thức được một người, không tồi, nếu chăm chỉ làm việc, tương lai nhất định sẽ đạt được nhiều thành tựu lớn."

Nghe hắn nói xong, Lệ Đằng rốt cuộc cũng nâng cao mí mắt.

https://thuviensach.vn

Người trước mặt bộ dạng cũng không có gì đặc biệt, chừng năm mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt chữ điền. Nhưng điểm trên khuôn mặt mà làm người ta ấn tượng khắc sâu, chính là đôi mắt kia, tựa cáo lại tựa như ưng, tràn đầy tinh quang cáo già xảo quyệt.

Đây chính là người buôn lậu súng ống đạn dược lớn nhất khu vực Á Châu, Khôn Sa.

Đây là mục tiêu thứ nhất của nhiệm vụ.

Lệ Đằng mắt lạnh nhìn thẳng tên đàn ông trung niên này, không lên tiếng. Ở Campuchia 5 năm, anh ngủ đông đêm tối, đầu dao liếm máu, đem chính mình hoàn toàn biến thành một người khác, vì chỉ chờ đúng vào ngày này.

Người đối diện châm một điếu thuốc, nhìn chằm chằm anh, khẽ híp mắt.

Lệ Đằng đột nhiên cong môi, cười nhạt: "Cảm ơn Boss, tôi nhất định sẽ làm việc chăm chỉ, không làm cho ngài và A Công thất vọng."

Khôn Sa nghe vậy cười vài tiếng, xua xua tay, sự chú ý quay trở lại trên người tên Âu Mỹ, nói: "Ao Bolun tiên sinh, đây là huynh đệ của Đồ Ngoã. Lee, đây là Ao Bolun tiên sinh."

Mọi người lịch sự chào hỏi nhau vài câu.

Ao Bolun tính nhẫn nại kém, không nói mấy câu liền đi thẳng vào vấn đề, dùng tiếng Anh nói: "Khôn Sa, ngươi biết ta từ Madrid đi xa đến đây là có mục đích. Thời gian ta có hạn, không rảnh để cùng các ngươi nói chuyện phiếm. Đưa hàng tới xem trước đi."

Khôn Sa chậm rì rì nhả khói, lại rít thuốc vào: "Hàng quan trọng như vậy, ngươi cảm thấy ta sẽ mang theo bên mình sao?"

https://thuviensach.vn

Lời vừa dứt, Ao Bolun đầu tiên là ngẩn ra, sau đó giận tím mặt, đứng dậy rút súng nhắm vào huyệt thái dương của Khôn Sa: "Mày con mẹ nó đùa giỡn tao?"

Trong chớp mắt, súng trong tay Lệ Đằng liền nhắm ngay vào Ao Bolun. Xung quanh cũng "Loảng xoảng" mấy tiếng, đạn đã lên nòng, hai phe đều chĩa súng giằng co nhau.

Khôn Sa không động tí nào, tiếp tục chậm rãi hút thuốc.

Cuối cùng vẫn là Đồ Ngoã lên tiếng, hắn cuộn chuỗi phật châu với bộ dạng lão sư, cười nói: "Ấy, mọi người có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, đừng cứ động tí là đánh đánh giết giết. Làm ăn mà, quan trọng nhất là hoà khí, hoà khí mới có thể phát tài được, đúng không?"

Không khí tĩnh lặng vài giây.

Nửa khắc sau, Ao Bolun hít sâu một hơi rồi thở ra, để súng xuống, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, giận quá hoá cười: "Khôn Sa, ngươi rốt cuộc là có ý gì?"

Khôn Sa liếc nhìn hắn một cái, "Đùa giỡn cái gì. Nguồn năng lượng thành phẩm cũng không phải vĩnh hằng, toàn thế giới đều muốn có, ta làm sao có thể lắc lư lắc lư mang đi khắp nơi. Nếu xảy ra chuyện gì, là ngươi cũng chả thể động vào được."

Ao Bolun cân nhắc vài giây, "Có chút đạo lí." Hắn hơi cúi xuống nhìn cục pin trên bàn, bỗng ngạc nhiên, "Ta nghe nói, cái pin này chế tạo tư liệu kĩ thuật, là các ngươi đã giết một nhà khoa học người Trung Quốc nên mới có thể lấy được sao?"

"Giết tên nhà khoa học đã tính là gì." Đồ Ngoã cười rộ lên, giọng nói lộ ra tia đắc ý, đè thấp thanh, "Ngươi đã nghe qua Liệp Ưng chưa?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng sắc mặt bình tĩnh, nhưng năm ngón tay cầm súng đã bóp chặt.

"Là lữ đoàn Trung Quốc hàng không không quân mạnh nhất bộ đội đặc chủng."

"Không sai." Đồ Ngoã nhẹ giọng, "Khoảnh khắc gặp tên nhà khoa học, chúng ta còn thuận tay, làm thịt luôn hai con Ưng."

"Wow, so perfect." Ao Bolun tán thưởng nói.

Tiếng cười khinh miệt trong nhất thời tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Đúng lúc này, ngoài phòng đột nhiên thốt lên đầy kinh hô: "Người nào!" Ngay sau đó là một loạt trận súng máy hạng nặng bắn phá liên hoàn. Đột nhiên, không biết từ chỗ nào lại ném một quả đạn mù, khói đặc cuồn cuộn tràn ngập làm gay mũi, trong phòng mọi người kêu lên mấy tiếng, toàn bộ đều mù quáng.

Ngoài phòng, tràn ngập doanh trại là tiếng súng vẫn vang lên hết đợt này đến đợt khác, rất hỗn loạn.

Khôn Sa sắc mặt đại biến, đứng dậy nói: "Sao lại thế này?"

"Mẹ nhà nó." Ao Bolun hung hăng mắng, họng súng liền chĩa vào người Đồ Ngoã, rống lên: "Cẩu tạp chủng, nơi này của mày có nội gián!"

Đồ Ngoã lớn tiếng bác bỏ: "Người của ta tuyệt đối không thể có vấn đề!"

"Tất cả câm mồm đi." Khôn Sa mắng, "Trước tiên phải tìm cách thoát thân đã."

*

https://thuviensach.vn

Trước một giây phát sinh bạo loạn, Nguyễn Niệm Sơ vẫn đang cùng Thác Lý học Miên ngữ, sau đó, một loạt trận súng đạn vang lên tràn ngập bên tai.

Hai người đồng thời cả kinh, sau khi lấy lại tinh thần lập tức vọt tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Đang xảy ra giao tranh nhau, đám người xung quanh tất cả đều bị thương mà ngã xuống đất. Mà khu vực bên ngoài, một nhóm người không rõ thân phận cầm trong tay vũ khí từ bốn phương tám hướng cấp tốc phá vòng vây, phối hợp rất ăn ý, ngay ngắn trật tự...

Xung quanh đều là khói đặc, Nguyễn Niệm Sơ không thấy rõ trang phục của nhóm người kia, một bên đóng cửa sổ, một bên che miệng Thác Lý, ôm hắn trốn đến bên góc giường.

Thác Lý mặt trắng bệch, thân thể gầy gò không ngừng run rẩy: "Nguyễn... Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tôi cũng không biết." Cô không ngừng hít vào thở ra ép chính mình phải bình tĩnh, đè thấp cổ họng, "Lee nói bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được chạy lung tung, cho nên tạm thời chúng ta cứ trốn ở đây. Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì. Không có chuyện gì."

Thác Lý nhỏ giọng hỏi: "Lệ ca sẽ tới tìm chúng ta, có đúng không? Sẽ tới cứu chúng ta, có đúng không?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ dùng sức ôm cậu bé vào trong ngực, gật đầu, "Ừ. Sẽ. Nhất định sẽ... Đúng rồi, súng của cậu đâu?"

"Này." Thác Lý móc ra một khẩu súng lục cũ kĩ, đưa cho cô.

Ngoài phòng vẫn vang vọng tiếng súng hỗn loạn trong những tiếng nổ mạnh. Ánh lửa ngút trời.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ hầu như đã cắn môi đến mức chảy máu, ôm chặt Thác Lý, họng súng đen ngòm hướng tới phía cửa phòng đóng chặt, nhìn trừng trừng cảnh giác.

Đột nhiên có tiếng vang lớn, cửa bị một người từ bên ngoài một cước đá văng.

Cô sợ tới mức hoang mang, vô ý thức liền bóp cò súng.

"Đinh." Viên đạn sai lệch, vừa vặn đập vào chân của người kia.

"..." Lệ Đằng híp mắt, bị cô làm cho tức chết, đi nhanh đến túm lấy cánh tay cô. Nguyễn Niệm Sơ rất nhẹ, bị hắn xách nhấc lên như xách gà con. Hắn hung tợn mắng cô, "Họ Nguyễn, con mẹ nó cô bắn cái gì mà bắn?"

"Thực xin lỗi..." Nhìn thấy hắn, toàn thân cô không hiểu sao liền thả lỏng, không ngừng xin lỗi: "Tôi, tôi vừa rồi thật sự rất sợ hãi. Tôi cho rằng đó là người xấu. Thực xin lỗi."

Lệ Đằng khẽ cắn răng, "Đừng nói nhảm, đi ra ngoài trước rồi nói."

Nguyễn Niệm Sơ vội vàng dắt Thác Lý đi phía sau hắn.

Nhưng ba người mới bước ra cửa được hai bước, liền chầm chậm lùi lại. Thác Lý run giọng nói: "... A Công, nơi này nguy hiểm, ngài mau cùng chúng ta đi thôi!"

Đồ Ngoã trên người đã có nhiều vết thương, nhưng dù sao cũng là người gặp nhiều sóng to gió lớn, thần sắc hắn không có nhiều hoảng loạn, súng trong tay nhắm ngay vào 3 người. Lạnh giọng nói: "A Công đương nhiên phải đi, nhưng trước khi đi, A Công còn có chuyện muốn làm."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nghiêng người che cho cô cùng thiếu niên đằng sau, rất bình tĩnh, "A Công muốn làm chuyện gì, cứ giao cho tôi là được."

Đồ Ngoã nhìn chằm chằm Nguyễn Niệm Sơ, ánh mắt hung ác: "Ta ẩn nấp nơi này đã nhiều năm như vậy, trước nay chưa từng xảy ra chuyện gì. Con nhãi này vừa đến, tai hoạ cũng liền tới. Cô ta khẳng định có vấn đề. Lee, chờ ta giết nó xong, sẽ mang cậu cùng thằng nhóc con này đi."

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, nghe không hiểu tiếng Miên ngữ của bọn họ.

Lệ Đằng bất động, "A Công, nơi này nhiều ngươi như vậy, ngài cứ như vậy mà khẳng định cô ấy là quỷ?"

"Cô ta không phải quỷ, chẳng nhẽ cậu là quỷ?" Đồ Ngoã cười lạnh: "Lee, nhiều năm như vậy, ta vẫn xem cậu như con trai mà bồi dưỡng, nhưng ta đã quên mất không dạy cậu về lòng dạ đàn bà, bất quá cũng chỉ là một con nhóc Trung Quốc, nếu cậu thích, ta sẽ tìm trăm người cho cậu." Nói xong thanh âm liền trầm xuống, "Cậu tránh ra!"

"..." Lệ Đằng rũ mắt im lặng mấy giây, giọng nói lạnh nhạt: "Dù sao cũng có một hồi tình cảm, để tôi động thủ đi." Nói xong liền lấy đi súng trong tay Nguyễn Niệm Sơ.

Thác Lý kinh hãi đến biến sắc, hoảng hốt nói: "Lệ ca! Chắc chắn là có hiểu lầm ở đây! Không thể làm vậy!"

Lệ Đằng chậm rãi giơ súng lên. Đồ Ngoã trầm mặt, súng trong tay liền thả xuống.

Nguyễn Niệm Sơ không hiểu gì nhìn về phía Thác Lý: "What are they talking about?"

Thác Lý gấp đến độ muốn giơ chân: "Lee will kill you!"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ: "..."

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt tiếp theo, Lệ Đằng liền mãnh liệt đi nhanh ra phía sau lưng Đồ Ngoã, cướp lấy súng trong tay hắn, ghìm chặt hai cánh tay Đồ Ngoã ra sau lưng, họng súng đồng thời nhắm thẳng lên đầu. Động tác cực nhanh, dứt khoát mà lưu loát.

Đồ Ngoã choáng váng, hoàn toàn không phản ứng kịp: "... Lee?"

Anh nói: "Tôi là quỷ."

Đồ Ngoã lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, tức giận nói: "Mày rốt cuộc là ai? Mày là loại người nào?"

Người sau lưng mặt không hề cảm xúc, chậm rãi nói từng chữ một, Hán ngữ rõ ràng: "Trung Quốc hàng không không quân lữ đoàn Liệp Ưng bộ đội đặc chủng, Lệ Đằng."

Khi anh ta vừa dứt lời, Nguyễn Niệm Sơ đầu óc ong ong, trong lúc nhất thời cũng không thể bình tĩnh nổi.

Mãi đến khi cách đó không xa, đám người mặc trang phục không quân võ trang vũ khí đầy đủ vội vã chạy tới, một người trong đó nói: "Lệ ca, nơi này hầu như đã khống chế được. Nhưng tên Khôn Sa đã phá được vòng vây, đội trưởng nói anh đối với nơi này quen thuộc nhất, nên bảo anh lập tức qua chi viện!"

Lệ Đằng gật đầu, nói nhanh chóng: "Đây là mục tiêu số hai Đồ Ngoã, tìm hai người đến áp giải hắn đi. Nhớ kĩ, nhất định phải để sống."

"Đã rõ. Anh yên tâm."

Nói xong, chiến sĩ kia một cước đá vào chỗ xương chè của Đồ Ngoã, hắn ta bị đau, liền quỳ xuống, bị kiềm chế không thể động đậy.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đi vòng về phòng, khom lưng, dưới đáy giường lấy ra một cái túi màu đen, xoạt một tiếng kéo khoá, từ bên trong lấy ra mấy khẩu súng cùng đạn dược. Các chiến sĩ liếc mắt nhìn theo, lúc này mới chú ý tới trong phòng có một cô gái trong trẻo.

Tên to xác sững sờ: "Lệ ca, đây là..."

Lệ Đằng nhìn Nguyễn Niệm Sơ một chút, nói nhạt: "Một điều bất ngờ."

"... Trước anh nói xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chính là nói cô gái này?"

"Ừm."

Anh trang bị xong xuôi liền xoay người rời đi, khi đi đến chỗ các chiến sĩ thì dừng bước, nói: "Cô ấy là người Trung Quốc, tới chỗ này dạy học thì bị bắt cóc. Đưa cô ấy về đại sứ quán, bảo đảm an toàn."

"Rõ."

Bàn giao xong, Lệ Đằng yên lặng vài giây, xoay người đi đến trước mặt Nguyễn Niệm Sơ, đứng yên. Sau đó từ túi quần lấy ra mấy thứ đồ đưa cho cô. Cô rũ mắt nhìn, thì ra là thẻ căn cước của cô cùng hộ chiếu, còn có cả điện thoại di động.

Nguyễn Niệm Sơ chần chừ vươn tay, nhận lấy món đồ.

Anh một câu cũng không nói, xoay người định đi ra cửa.

Đột nhiên, "Lệ Đằng."

Anh dừng bước.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ ngập ngừng một lát, mới nhẹ giọng nói: "Về sau, tôi làm thế nào thì tìm được anh?"

Lệ Đằng đứng nửa khắc, xoay người lại, tầm mắt lạnh nhạt nhìn về phía cô. Hỏi lại: "Cô tìm tôi làm gì?"

"..." Cũng đúng. Trong lòng cô nổi lên một tia khác thường, hướng về phía anh cười một cái: "Vậy... Cảm ơn anh."

"Nằm trong chức trách. Không có gì phải cảm ơn."

"..." Cô không biết nói cái gì, đơn giản liền trầm mặc. Sau đó lại nghe thấy anh ta nói: "Nhớ kỹ lời tôi đã nói với cô."

"Cái gì?"

"Đây là nhiệm vụ tuyệt mật. Sau khi đã ra ngoài, cô phải đem mọi người nơi này, những chuyện phát sinh ở đây, tất cả đều quên sạch sẽ, đời này cũng đừng bao giờ nhớ đến." Nghĩ khí của anh rất nhạt, "Nhớ chưa?"

Nguyễn Niệm Sơ rũ mắt, không biết vì sao, cô cầm hộ chiếu trong tay, dùng sức đến nỗi gân xanh cơ hồ nổi lên. Cuối cùng bình tĩnh gật đầu, "Ừm."

Tiếng bước chân vững vàng mà hữu lực vang lên, dần đi xa.

Cô ngước mắt, chỉ mơ hồ thấy trong khói súng hỗn loạn có một bóng dáng đang đi rất nhanh, hình dáng mơ hồ, rẽ sang một bên, cứ như vậy liền biến mất.

Nguyễn Niệm Sơ ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời toả nắng rực rỡ, chiếu vào làm cô nheo mắt lại. Đã được cứu. Ngày này, là ngày cô bị bắt cóc vừa vặn 21 ngày trôi qua. Cô lần đầu tiên ở mảnh đất này nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

https://thuviensach.vn

Thật tốt.

Tiếc nuối duy nhất chính là, cô cùng người kia quen biết một hồi, đến cuối cùng, câu tạm biệt cũng không kịp nói. Đại khái là sẽ không có ngày tạm biệt đó đi.

Cô nhìn bầu trời nghĩ.

Tạm biệt. Người xa lạ.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Có Chút Hoạt (2614 Từ)

Đồ Ngoã sa lưới, Ao Bolun lên máy bay trực thăng trốn thoát, mà hoạt động lần này nhằm vào mục tiêu số một Khôn Sa, vẫn còn đang trong quá trình bẫy hắn. Đoàn người Khôn Sa được trang bị tiên tiến, hoả lực rất mạnh, hầu hết phần lớn toàn bộ chiến sĩ đã phải đi chi viện.

Một trận bắn nhau kịch liệt đã xảy ra ở sâu trong rừng, lửa đạn vang ầm trời.

Mà tất cả những điều này, đã không còn quan hệ gì với Nguyễn Niệm Sơ.

Hộ tống cô dời đi, là một tiểu chiến sĩ cao gầy, đội mũ giáp đeo bao tay, mặc áo giáp chống đạn, võ trang đầy đủ, trên mặt tô vẽ vệt sáng nguỵ trang, cơ hồ không thể nào nhìn ra khuôn mặt vốn dĩ của cậu ta.

Chiến sĩ mang Nguyễn Niệm Sơ lên một chiếc xe quân đội màu xanh việt dã.

Cô ngồi trên xe quay đầu nhìn, xuyên qua cửa sổ xe, doanh trại cùng tất cả mọi thứ xung quanh đều dần dần đi xa. Cô nhìn thấy các chiến sĩ lần lượt khống chế những phần tử vũ trang, nhìn thấy những đồng tử Binh túm tụm lại với nhau, cảnh giác mà hoảng sợ nhìn những quân nhân Trung Quốc thình lình xuất hiện, nhìn thấy Thác Lý đang nỗ lực đuổi theo nhóm ô tô, lại bị các chiến sĩ ngăn lại...

Kết thúc rồi.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhìn vào khoảng không một lúc, thu tầm mắt lại, thân thể ngồi ngay ngắn trên ghế phụ.

Bên cạnh, tiểu chiến sĩ vừa lái xe, vừa xem bản đồ, cẩn thận né tránh tất cả những bãi mìn gần đó.

Nguyễn Niệm Sơ hỏi: "Các anh dự định... xử lí những đồng tử Binh như thế nào?"

"À, cái đám mấy tên nhóc đó à." Chiến sĩ thuận miệng đáp, "Hắn là phải giao cho chính phủ Campuchia."

Cô gật gù, "Bọn chúng hầu hết đều là trẻ mồ côi, rất đáng thương, hơn nữa phần lớn tính tình cũng không xấu. Tuổi còn nhỏ, cải tạo cũng dễ dàng, có thể tốt nhất không làm tổn hại đến chúng."

Tiểu chiến sĩ cười rộ lên, hàm răng trắng cùng với màu da ngăm đen đối lập mãnh liệt, "Cô thật có tình thương. Bất quá cô nương, về sau nếu muốn cống hiến ái tâm, nên chọn lựa địa phương. Cũng đừng đến Campuchia, không yên ổn."

Nguyễn Niệm Sơ cong cong môi, không nói gì.

Đường xá xóc nảy, cô nhìn điện thoại di động, hai mươi ngày qua chưa động cũng chưa nạp pin, sớm đã tự động tắt máy. Cô vốn định gọi điện về cho gia đình thông báo bình an, chỉ có thể từ bỏ.

Đang mân mê, tiểu chiến sĩ lại mở miệng: "Đúng rồi. Quê của cô ở chỗ nào?"

"Vân Thành."

"À, đó là một chỗ tốt, thành thị cấp một. Chị gái của tôi cũng gả đến Vân Thành." Tính cách tiểu chiến sĩ rõ ràng rất hoạt bát, vừa mở đầu, câu

https://thuviensach.vn

nói kế tiếp đã nhảy ra, "Nói đến, chúng ta vậy cũng có chút duyên phận đi?"

Nguyễn Niệm Sơ có chút mệt mỏi, cười một cái, "Tính đi."

"Nhìn tuổi cô, còn chưa tốt nghiệp đại học?"

"Khai giảng đại học năm ba."

Chiến sĩ vui cười hớn hở, "Ánh mặt trời sinh viên, thật tốt. Các cô đều là tố chất nhân tài cao của quốc gia."

Nguyễn Niệm Sơ nghe xong bật cười, ánh mắt rơi vào nơi nào đó ngoài cửa sổ, dường như lầm bầm lầu bầu, "Tôi vốn cho rằng, bộ đội đặc chủng như các anh đều không thích nói chuyện, rất nặng nề ngột ngạt. Xem ra chỉ có một mình anh ta là như vậy."

Tiểu chiến sĩ đổi tầm mắt nhìn cô, hiếu kỳ: "Ai? Lệ ca?"

Nguyễn Niệm Sơ không tiếp lời.

Chiến sĩ cười, sắc mặt tiếp theo trầm xuống, trong giọng nói có vài phần kính trọng vài phần cảm khái, nói: "Lệ ca nếu không có tính tình như vậy, sợ cũng không thể nào ở trong hoàn cảnh đó đợi được bốn năm. Bất quá cũng đã qua. Bốn năm nằm gai nếm mật, không uổng phí."

Nguyễn Niệm Sơ: "Vì để bắt Khôn Sa cùng Đồ Ngoã?"

Chiến sĩ trầm mặc, không lên tiếng.

Cô hơi ngửa đầu ra sau, dựa lưng vào ghế, nửa khắc sau, nhíu mày lại, có một việc làm sao cũng nghĩ không ra, "Doanh trại đều đóng kín, Đồ Ngoã lại đa nghi như vậy, anh ta ở chỗ này bốn năm, bình thường làm sao liên hệ được với các anh?"

https://thuviensach.vn

Chiến sĩ chăm chú lái xe, vẫn không nói lời nào.

Nguyễn Niệm Sơ minh bạch: "Không thể nói sao?"

Chiến sĩ biểu tình có chút khó xử, do dự vài giây, nói: "Ở chỗ đó chúng tôi có gián điệp. Cũng có cách đặc biệt để truyền thông tin."

Cô sửng sốt. Nghĩ một lúc ngẩng đầu lên, trong đầu nhảy lên một suy đoán: "Lẽ nào là bà A Tân? Bà ấy mỗi ngày đều đem quần áo bẩn của mọi người, ra bờ sông để giặt... Các anh thông qua quần áo kia để liên hệ? Trên y phục có tình báo?" Tha thứ cho cô thực sự xem điện ảnh quá nhiều.

Nghe cô nói xong, tiểu chiến sĩ lúng túng, ho khan vào tiếng nói: "Trước tiên, đây cũng chỉ là dự đoán của cô. Tôi cái gì cũng không nói cho cô."

Đại khái cũng biết gần hết chân tướng, Nguyễn Niệm Sơ cũng không hỏi thêm nữa. Tán gẫu cũng vì thế mà ngừng hẳn.

Sau đó thẳng một đường, tiểu chiến sĩ cùng cô rất ăn ý mà trầm mặc.

Rừng rậm rất sâu, cây cối che rợp trời, Nguyễn Niệm Sơ ngồi trên xe, thậm chí còn nhìn thấy không ít rắn độc, đang thè cái lưỡi dài, đủ màu sắc sặc sỡ. Cô nghĩ tới chính mình từng một thân một mình ở đây mà rùng mình, không nhịn được hoảng sợ.

Ngày ấy, nếu không phải Lệ Đằng kịp thời ngăn cản, dù cô không tiến vào khu địa lôi, thì cũng chết ở rừng cây này.

Xe việt dã đi lòng vòng hồi lâu, mới đến một vùng đất trống rộng rãi. Phía trước khoảng trống, có mấy chiếc máy bay trực thăng đỗ lại, xung quanh còn có mấy chiến sĩ khác đang đứng đợi.

Nguyễn Niệm Sơ xuống xe, tiểu chiến sĩ theo sát phía sau.

https://thuviensach.vn

Mấy chiến sĩ trong máy bay trực thăng nhìn thấy bọn họ, đều sững sờ, mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, "Hà Hổ, cậu làm sao lại dẫn theo người tới..." Tầm mắt chuyển sang Nguyễn Niệm Sơ, càng ngờ vực, "Vị này là?"

Hà Hổ nói: "Cô ấy là một đồng bào được chúng ta cứu. Đừng hỏi nhiều, trước tiên cứ đưa cô ấy rời khỏi đây, trực tiếp đi tới đại sứ quán."

"Mệnh lệnh của ai?"

"Lệ đội phó."

Nghe xong lời này, các chiến sĩ không hẹn mà cùng liếc nhau một cái. Hà Hổ lại nói: "Đừng tôi nhìn anh anh nhìn tôi nữa." Hướng đến mấy người bên trong quét một vòng, "Là cậu đi, Tảng đá. Cậu hộ tống đồng chí này dời đi."

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng liếc mắt. Chiến sĩ gọi là Tảng đá so với Hà Hổ còn trẻ hơn, nhìn qua cùng cô không quá chênh lệch. Cậu ta sặc thanh, không quá tình nguyện, "Làm sao lại là tôi... Đây là nhiệm vụ đầu tiên tôi được giao, tôi còn đang đợi bất cứ lúc nào để đến trợ giúp đây."

Hà Hổ cau mày, "Ít nói nhảm. Bảo cậu đi thì phải đi."

Tảng đá không nói gì, một lát sau mới bất đắc dĩ dạ một tiếng.

Hà Hổ cười vài tiếng, quay đầu nói với Nguyễn Niệm Sơ: "Được rồi cô gái, tôi đã đưa cô đến đây. Yên tâm, Tiểu Thạch Đầu sẽ đem cô bình an dời đi, đưa đến đại sứ quán. Cô rất nhanh có thể về nhà."

Nguyễn Niệm Sơ gật gù. Tảng đá hai ba lần trèo lên chiếc phi cơ, ngoắc ngoắc tay, "Cô lên đây, theo tôi đi."

Cô chạy tới.

https://thuviensach.vn

"Ầm" một tiếng, cửa khoang đóng lại. Hà Hổ kiểm tra một chút, hướng đến phòng điều khiển của Tảng đá làm động tác tay, ra hiệu có thể cất cánh. Cánh quạt chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh, mang theo tạp âm cực lớn.

Trong ánh hoàng hôn, máy bay trực thăng chậm rãi bay lên không.

Hà Hổ ở bên ngoài lớn tiếng nói với cô cái gì đó, cô không nghe thấy, chỉ có thể từ khẩu hình môi phán đoán ra mấy từ dặn dò: "Chuyện phát sinh ở nơi đây, làm ơn giữ bí mật."

Cô gật đầu.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ mạnh từ đằng xa truyền đến, đinh tai nhức óc.

Nguyễn Niệm Sơ năm ngón tay nắm chặt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt loé lên. Trong tầm mắt, khoảng cách doanh trại đã dần xa mấy km mà tiến vào khoảng mây đen dày đặc, ánh lửa mơ hồ có thể thấy được, càng ngày càng xa, càng ngày càng xa...

Nguyễn Niệm Sơ nhắm hai mắt lại.

Cô cảm thấy, người kia có câu nói rất đúng. Nơi này tất cả cũng chỉ là một cơn ác mộng, cô vẫn có thanh xuân, vẫn có một cuộc sống tốt đẹp, không thể vì thế mà lưu lại bóng ma trong lòng.

Những chuyện kia, những người kia, đều quên sạch sẽ.

*

Quá trình đuổi bắt Khôn Sa, là một cuộc ác chiến.

Tên này là nhân vật tàn nhẫn có tiếng, giảo hoạt ác độc, một nửa thuộc hạ của hắn ta đều là lính đánh thuê Châu Âu, hoả lực rất mạnh. Khi bị các

https://thuviensach.vn

chiến sĩ hàng không vây bắt, hắn vẫn chưa từ bỏ bó tay chịu trói, mà còn mang theo một đám người dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại.

Trận chiến kéo dài từ lúc hoàng hôn đến tận tối đêm.

Lúc 9 giờ tối, Lệ Đằng rình giết ba vệ sĩ thân cận bên người Khôn Sa, khi hắn ta đang trong tình trạng hỗn loạn, đả thương cánh tay phải cầm súng của hắn.

Mục tiêu số một Khôn Sa sa lưới.

Đến đây, Trung Quốc không quân bộ đội đặc chủng lữ đoàn Liệp Ưng đến bốn năm rưỡi "Tiềm giao" bí mật hành động, rốt cục cũng tuyên bố kết thúc.

Rạng sáng, khu vực vùng ngoại thành Phnôm Pênh gió trời lạnh lẽo, xung quanh cực kì yên tĩnh, chỉ nghe thấy vài tiếng chó sủa vọng đến từ những ngôi làng bên cạnh.

Bên trong một nhà xưởng bỏ hoang.

Ánh sáng trên đỉnh đầu mờ nhạt, Lệ Đằng cởi áo ngồi trên chiếc ghế gỗ, sắc mặt lạnh nhạt hơi trắng bệch, một thân cơ bắp cường tráng rỉ ra tầng mồ hôi lạnh. Trên bàn bày rượu trắng, băng gạc, đèn cồn, cùng một cái mã tấu.

Chỗ bắp cánh tay trái, một viên đạn ghim sâu hoắm, thời gian lâu dài, mơ hồ máu thịt đã nghiêng sang đen thẫm lại.

Bên cạnh mấy chiến sĩ nhíu mày, "Lệ ca, có cần giúp một tay không?"

"Không cần."

Lệ Đằng ngữ khí rất nhạt, lấy miệng cắn mở nắp bình rượu trắng ra, dội vào, rượu mạnh theo cánh tay đang căng chặt chảy xuống. Anh rũ mắt

https://thuviensach.vn

nhìn miệng vết thương, tay cầm mã tấu ở trên lửa hơ qua một chút, "Phập" một tiếng, đao nhọn đâm vào máu thịt, giữ nguyên.

Chỉ vài giây ngắn ngủi.

Anh mặt không chút thay đổi, môi mím chặt, nắm chặt đuôi đao hơi nghiêng đi, thái dương nổi gân xanh.

"Keng" một tiếng, viên đạn rơi trên mặt đất.

Thấy thế, Hà Hổ vội vã đem thuốc đã được chuẩn bị sẵn bôi cho anh, cầm lấy băng gạc, từ cánh tay của anh quấn thành mấy vòng, thuần thục băng bó lại.

Lệ Đằng rũ mắt, lấy ra một điếu thuốc lá trong hộp, châm lửa hút.

Lúc này, tiếng bước chân dần dần đến gần, một người đàn ông cao lớn từ ngoài bước vào. Các chiến sĩ lập tức nghiêm chỉnh cúi chào: "Dương đội!"

Dương Chính Phong gật đầu, nhìn về phía Lệ Đằng, "Vết thương thế nào rồi?"

"Vết thương nhỏ, không chết được." Anh mặc áo lên, "Chỗ anh thế nào?"

"..." Dương Chính Phong sắc mặt vài phần ngưng trọng, bưng ly nước lạnh trên bàn uống sạch, ngồi xuống, đột nhiên nắm chặt quyền đập vào bàn, "Không tìm được pin, cũng không tìm được pin tư liệu kĩ thuật. Tên cáo già xảo quyệt kia căn bản không mang theo mấy thứ kia bên người."

"Đã lục soát chiếc phi cơ của hắn chưa?"

"Đều tìm khắ cả, không có." Dương Chính Phong nhíu mày, "Chỉ có thể mang hắn về nước chậm rãi thẩm vấn."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng không nói gì, nửa khắc, từ bên hông lấy ra một thanh đao để lên bàn.

Mọi người ngẩn ra, "Đây là..."

"Đao của đội Lão Cao."

"..."

"5 năm trước, Khôn Sa cùng Đồ Ngoã giết Tề bác sĩ cùng Lão Cao và Lão Hạ, sau đó thuận tay đoạt lấy đao của bọn họ." Lệ Đằng nói, "Đao của Lão Cao, đao của Lão Hạ, hắn là bị Khôn Sa mang trên người."

Lời vừa dứt, toàn bộ nhà xưởng trong nháy mắt một mảnh vắng ngắt.

Các chiến sĩ trầm mặc cúi đầu, trên chiến trường đều là những người anh dũng thẳng tay giết địch, giờ đây tất cả cũng đều đỏ mắt.

Một lúc lâu, Dương Chính Phong dùng sức cắn răng, nắm tay bóp kèn kẹt, "Lão tử sẽ thay bọn họ cầm về." Nói xong đứng dậy liền đi ra ngoài.

Lệ Đằng trầm mặt không nhúc nhích.

Không bao lâu, điếu thuốc thứ ba đã hút xong, anh dụi tàn thuốc đứng lên, vừa định đi ra ngoài, khoé mắt lại thấy trên cửa sổ bày một thứ gì đó. Chờ thấy rõ, anh híp mắt, đồng tử đen trong nháy mắt co rút lại.

Lệ Đằng giọng nói cực thấp, "Cái này ai lấy về?"

"...Hả?" Tảng đá vội vàng chạy tới, vừa thấy, chợt vỗ đầu, "Ai da tôi ơi, thiếu chút nữa đã quên. Lệ ca, hoa này là của cô gái trước khi dời đi đã hái, cô ấy bảo tôi đem về, cho anh."

Một bó hoa lúa màu vàng óng bay nhè nhẹ theo gió đêm.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng rũ mắt nhìn một lát, đưa đầu ngón tay đầy vết chai chạm bó hoa lúa. Anh nhớ tới Vân Thành, nhớ đến cô gái kia, nhớ gương mặt cô trắng nõn, ánh mắt trong trẻo, cùng với mái tóc dài lướt qua tay anh đầy xúc cảm. Lành lạnh, mềm mại, lại có chút hoạt.

Bên kia Tảng đá còn bồn chồn, "Anh là một đại nam nhân, chả biết cô ấy tặng hoa cho anh làm gì?"

"Đáp lễ."

Lệ Đằng nhạt nhẽo cười một cái. Sau đó không nhìn đến bó hoa kia nữa, xoay người đi ra ngoài.

Coi như là một hồi mộng xuân.

Tạm biệt. Người xa lạ.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hoa Mắt (2968 Từ)

Nguyễn Niệm Sơ được đưa đến Đại sứ quán Trung Quốc tại Campuchia. Có lẽ đã xem xét tình hình của cô trong thời gian này, tiếp đón cô, là một nữ quan chức, chừng bốn mươi tuổi, nhìn qua rất hoà thuận. Nguyễn Niệm Sơ hỏi mượn điện thoại di động của bà ấy, cho cô gọi điện về cho mẹ.

Sau một hồi chuông dài, cuối cùng cũng thông.

Thanh âm của mẹ Nguyễn từ trong ống nghe truyền ra, lộ ra vài tia mệt mỏi: "Alo?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ chưa kịp nói chuyện, vừa mở miệng, đã là một trận nghẹn ngào cùng nức nở. Hai mươi mốt ngày bị nhốt trong hiểm cảnh, kiên cường cùng bình tĩnh của cô vào đúng lúc này sụp đổ. Mẹ Nguyễn đầu tiên ngẩn ra, ý thức được điều gì, sau đó ngờ vực, thăm dò gọi tên Nguyễn Niệm Sơ.

Nguyễn Niệm Sơ đáp một tiếng, mẹ Nguyễn trong nháy mắt mừng đến phát khóc.

Hai mẹ con ai cũng không nói lời nào, cứ như vậy vừa cầm điện thoại vừa khóc. Một hồi lâu, nữ quan chức lấy lại điện thoại, trấn an mẹ Nguyễn, nói Nguyễn Niệm Sơ đã bình an, hiện tại đang ở Đại sứ quán, bọn họ rất nhanh sẽ đưa cô về nước.

Mẹ Nguyễn vô cùng vui sướng, miệng nói không ngớt lời cảm tạ.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ còn khóc một trận rất lâu, tâm tình mới từ từ ổn định lại. Nữ quan chức dẫn cô đi ăn bữa tối, sắp xếp chu đáo mọi thứ cho cô, còn kiên nhẫn cùng cô nói chuyện phiếm. Bà ấy nói cho cô biết, thì ra vào ngày cô mất tích ở vùng ngoại thành Phnom Penh đó, người HELP BRIDGE liền báo cảnh sát, cảnh sát Campuchia sau khi nhận được, trước tiên liền báo cho đại sứ quán.

Nguyễn Niệm Sơ hỏi hội HELP BRIDGE còn ở lại Campuchia hay không.

Nữ quan chức lắc đầu, "Người tình nguyện mất tích cũng không phải là việc nhỏ. Bọn họ lo lắng sẽ gặp sự cố, đã sớm sắp xếp để kết thúc kì giảng dạy này. Tất cả đều đã về nhà."

Về nhà, thật là một từ xa xỉ.

Quan chức mỉm cười, "Cháu cũng rất nhanh sẽ được về nhà."

Nguyễn Niệm Sơ nhìn bà ấy gật đầu.

"Cô bé ngoan, tắm rửa rồi hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai cháu có thể nhìn thấy cha mẹ." Vừa nói, nữ quan chức mang theo nụ cười đứng lên, "Ngoài ra, trong khoảng thời gian vừa rồi chuyện cháu phải trải qua..."

Nguyễn Niệm Sơ biết quan chức muốn nói gì. Cô mỉm cười: "Hãy yên tâm, cháu sẽ không nói với bất cứ ai. Cháu đã hứa với một người, sau khi trở về, liền đem tất cả nơi này quên đi sạch sẽ."

*

Đại sứ quán hiệu suất rất cao, ngày thứ hai, quả nhiên Nguyễn Niệm Sơ được đi lên chuyến bay trở về Vân Thành. Nhận được tin, bố mẹ Nguyễn từ sáng sớm đã đến sân bay để đón con.

https://thuviensach.vn

Chờ mấy tiếng, bóng dáng con gái vừa xuất hiện, hai người hốc mắt liền đỏ ửng.

So sánh với cảm xúc kích động của bố mẹ Nguyễn, hôm nay, Nguyễn Niệm Sơ đã bình tĩnh hơn nhiều. Trong sân bay, có bà mẹ trẻ gọi điện thoại, bên cạnh là đứa con đang nghịch ngợm kéo váy mẹ ; có đôi vợ chồng già nâng đỡ lẫn nhau, run rẩy đi vào phòng chờ chuyến bay ; còn có một tràng thanh âm của radio vang vang trong không khí, phát âm rõ ràng Hán ngữ...

Nguyễn Niệm Sơ dùng sức ôm lấy mẹ Nguyễn: "Mẹ, con đã trở về."

Mẹ Nguyễn khóc sưng cả hai mắt, hỏi cô: "Mấy ngày nay rốt cuộc con đã ở đâu? Con có biết mẹ và bố con lo lắng cho con lắm không? Mẹ đã gọi cho bên đội ngũ tình nguyện của con, bọn họ nói, con có thể bị phần tử vũ trang địa phương bắt cóc..."

"Những điều đó không phải quan trọng." Nguyễn Niệm Sơ nghẹn ngào, "Con có thể bình an trở về, người một nhà chúng ta vẫn ở bên nhau, đây mới là điều quan trọng nhất. Không phải sao."

"..." Bố mẹ Nguyễn nhìn nhau. Thấy cô không muốn đề cập tới, cũng không hỏi nhiều nữa.

Dựa theo truyền thống, người trở về quê đều sẽ được làm bữa tiệc phong yến. Để con gái có thể rửa được vận xui, bố Nguyễn đã sắp xếp một căn phòng nhỏ sang trọng, mời một hội bằng hữu thân thích đến.

Náo nhiệt tất nhiên tốt, nhưng người càng nhiều, miệng dĩ nhiên là tạp.

Trên bàn, bảy, tám người dì là nhóm quan tâm hàng đầu, không ngừng truy vấn Nguyễn Niệm Sơ, về hướng đi hai mươi mốt ngày của cô. Cô vẻ mặt như thường gắp đồ ăn ăn cơm, bị hỏi nhiều, cô liền đáp: "Bị người bắt cóc."

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói ra, căn phòng nhỏ trong mấy giây liền yên tĩnh.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời không biết làm sao nói tiếp. Kì thật, chuyện Nguyễn Niệm Sơ bị bắt cóc, họ hàng thân thích ít hay nhiều đều biết, chỉ là bọn họ không nghĩ tới, người trong cuộc sẽ thẳng thắn nói ra như vậy.

Bố mẹ Nguyễn sắc mặt khẽ biến.

Người thân thích phía trước đặt câu hỏi cũng có chút lúng túng, dừng một chút, vẫn truy hỏi: "Vậy cái kia... là tự cháu trốn ra được?"

Nguyễn Niệm Sơ nhìn bà dì một cái, "Vâng."

Thân thích vội vàng tìm cho mình bậc thang, "Tôi đã nói rồi, đầu óc Niệm Sơ chúng ta từ trước nay rất tốt, mọi người xem, rất thông minh nha! Lúc mấu chốt có thể cứu mạng mình đấy!"

Lời vừa dứt, các thân thích khác cũng sôi nổi phụ hoạ theo, một đám người giơ chén rượu với Nguyễn Niệm Sơ, chúc mừng cô đã chạy thoát, tất cả đều thuận lợi. Nguyễn Niệm Sơ đều nhận lấy những lời chúc may mắn này. Đều nói gặp đại nạn không chết sẽ có hậu, hi vọng thật sự là vậy.

Cuộc sống dần dần trở về quỹ đạo.

Nguyễn Niệm Sơ lại trở về cô của những ngày bình thường, trong một tuần, cô ở nhà chơi game trong ba ngày, ba ngày tiếp thì cùng đám bạn ca hát xem phim, còn dư một ngày còn lại thì để ngủ. Cô cảm thấy, thanh xuân, đặc biệt là trong kì nghỉ hè, không tiêu xài thoả thích thì thực sự có lỗi với bản thân.

Cô vẫn là cô trước đây, thật tốt.

https://thuviensach.vn

Hai mươi mốt ngày trong rừng rậm Campuchia, tất cả mọi thứ ngay cả tên cô cũng không nhắc đến, tựa hồ như đã nát vụn trong trí nhớ của cô. Cứ như vậy, nghỉ hè đảo mắt đã kết thúc.

Trước khai giảng một tuần, bạn tốt Kiều Vũ Phi từ Maldives nghỉ mát trở về, liền hẹn Nguyễn Niệm Sơ ăn cơm.

Cô đến đó.

Chiếc đũa đã không nhúc nhích vài cái, Kiều Vũ Phi lòng tò mò không kìm nén được, nhỏ giọng nói: "Này, có một chuyện tao thật sự rất muốn biết."

(Do đã là bạn thân của nhau nên tui quyết định để xưng hô là tao - mày cho hợp tình hợp lí nha:>)

Nguyễn Niệm Sơ đang tận lực tiêu diệt một bàn đầy món ngon mỹ vị, thuận miệng đáp: "Ừ. Chuyện gì?"

"Sau khi mày bị người Campuchia bắt cóc... Là tự bản thân mày có thể chạy ra khỏi hang sói sao?" Kiều Vũ Phi mặt không thể tin được, "Mày thật sự lợi hại! Điều thần kì này, cư nhiên lại không có truyền thông nào đến làm một chuyên mục phỏng vấn mày sao?"

Câu nói này của bạn tốt, kì thực cũng là tiếng lòng của rất nhiều người. Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy có chút buồn cười, hai mươi mốt ngày kinh hoàng cùng tuyệt vọng, thế nhưng trong mắt người bên ngoài, lại tô vẽ đẹp lên thành thần kì.

Bàn tay gắp thức ăn của cô hơi dừng lại, "Tao không phải đã nói sao, không muốn nhắc đến thời gian đó."

Kiều Vũ Phi lè lưỡi, hơi hậm hực, "Đừng tức giận đừng tức giận, mày không nói cũng không sao."

https://thuviensach.vn

Cô rũ mắt, gắp miếng thịt nướng bỏ vào bát, một lát mới thấp giọng nói: "Có người giúp tao."

"Có người giúp mày?" Bạn tốt tính tình luôn hoạt bát hiếu động, lập tức cảm thấy kinh ngạc, "Ai vậy? Tên gọi là gì? Vì sao lại giúp mày?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, "Tao không nhớ rõ."

Những lời này của Nguyễn Niệm Sơ, cũng không phải nói cho có lệ, cũng không phải nói dối. Về những chuyện kia cùng với mọi người, kí ức của cô thật sự đã có chút mơ hồ. Ngôn tình cổ xưa luôn có trò lãng quên này, Nguyễn Niệm Sơ trước đây không tin, hiện tại lại rất tin tưởng.

Con người có hai thái cực. Có những người luôn nhớ đến những chuyện không vui, do đó sẽ tạo thành vết thương cho tâm lí. Nhưng có nhiều người chọn quên đi những điều đó, mà bù đắp cho tâm lí bị thương.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ, mình chính là người sau, dù sao vì chuyện đó mà buồn từ xuân sang thu, không thích hợp với cô.

*

Ngày đó là lần cuối cùng Nguyễn Niệm Sơ đề cập đến thời gian ở Campuchia. Về sau, quốc gia và con người nơi ấy triệt để cùng với sinh mệnh nàng trôi biến. Khúc nhạc đệm mười chín tuổi ấy, là lần ngoài ý muốn chệch đường ray, từ đó bố mẹ Nguyễn do trong lòng vẫn còn sợ hãi nên đã dập tắt hoàn toàn ý niệm cho Nguyễn Niệm Sơ xuất ngoại du học, ngược lại an bài cho cô một con đường khác.

Cuộc đời của cô làm từng bước, không còn phát sinh một xíu gì sai lệch.

Thực tập, tốt nghiệp, ăn bữa cơm, tham gia vài buổi lễ, đây là toàn bộ hoạt động thời sinh viên của cô.

https://thuviensach.vn

Rời trường học hôm đó, các bạn cùng phòng thu dọn xong hành lí, cùng rủ nhau đi ăn cơm. Trong căn phòng trang nhã của một nhà hàng Trung Quốc, một bàn bảy người ngồi. Trừ Nguyễn Niệm Sơ, ba nữ sinh khác đều mang theo người nhà đi cùng. Những người nhà kia, trong giới quyền anh cũng có, tên tuổi lớn trong giới kinh doanh cũng có, tóm lại, đều là cao phú soái.

Kì thật, dáng người cô cùng diện mạo, lại học nghệ thuật, tự nhiên cũng có không ít người theo đuổi. Đáng tiếc, cô với những chàng trai đó chẳng có tâm tư gì. Cho nên Nguyễn Niệm Sơ vẫn luôn độc thân, từ lúc nhập học cho đến khi tốt nghiệp.

Một trong những người bạn cùng phòng cô tửu lượng không tốt, uống liền hai ba chén bắt đầu nói mê sảng, tấm tắc nói: "Nguyễn Niệm Sơ cậu có biết hay không, điều tớ nuối tiếc nhất thời đại học, chính là không thể thấy đại mỹ nữ như cậu thoát đan."

Cô chỉ cười: "Yên tâm. Nếu như đến lúc tớ hai mươi lăm tuổi không gặp được người thích hợp, mẹ sẽ cho tớ đi xem mắt." Khi đó, Nguyễn Niệm Sơ không nhớ tới có thành ngữ gọi là "Một lời thành sấm"

Không biết do ánh mắt cô quá cao, hay do trình độ của những người theo đuổi cô quá kém, mấy năm trôi qua, Nguyễn Niệm Sơ cũng không thoát được số kiếp độc thân. Đối với điều này, Nguyễn Niệm Sơ đã quen thuộc nên cũng không để ý nhiều, nhưng bố mẹ Nguyễn lại rất lo lắng. Bọn họ thấy cô chưa bao giờ cùng với nam sinh nào nói chuyện yêu đương, liền hoài nghi năm đó sự kiện kia đã để lại bóng ma trong lòng cô, nên hiện tại xu hướng giới tính của cô có vấn đề.

Bọn họ gấp đến nỗi điên rồi.

Vì vậy, Nguyễn Niệm Sơ được cha mẹ an bài một cuộc xem mắt, để có thể có được người bạn trai đầu tiên trong đời.

https://thuviensach.vn

Đối phương năm nay hai mươi chín tuổi, là một nhà điều hành tư nhân doanh nghiệp lớn, rất tinh anh. Người này lớn lên cũng không tệ, vóc dáng cũng cao, bố mẹ Nguyễn rất hài lòng. Nguyễn Niệm Sơ đối với vị tinh anh này không có hảo cảm, nhưng cũng không đến nỗi ghét, liền đồng ý đề nghị kết giao với hắn.

Tinh anh này rất lịch sự, cũng rất hào phóng, mỗi lần cùng cô hẹn hò, đều đưa cô đến những nơi xa hoa. Vì để phối hợp với đầu óc đơn giản của Nguyễn Niệm Sơ, lúc bọn họ tìm đề tài để nói chuyện, tinh anh cũng lựa chọn những chủ đề theo hướng dễ hiểu hơn.

Đối với điều này, Nguyễn Niệm Sơ có chút cảm động.

Bất quá cảm động cũng có giới hạn.

Rốt cuộc, lúc hẹn hò với tinh anh được nửa tháng, Nguyễn Niệm Sơ hai mươi lăm tuổi lần đầu tiên đối với tình yêu nam nữ có cảm ngộ. Vậy thì chuyện tình cảm này, quả nhiên không thể miễn cưỡng được.

Cô kì thật không nghĩ tới, đoạn tình cảm gọi là mối tình đầu sẽ ngắn ngủi đến mức độ này, cô càng không nghĩ tới, trong chuyện tình cảm, nếu đối phương luôn giữ vị trí chủ động với mình, lâu ngày sẽ chán mà sinh thành bắt cá hai tay.

Nguyễn Niệm Sơ đến nay hồi tưởng, cảm thấy tất cả đều phát sinh một màn hài kịch đầy sắc thái.

Ngày đó là cuối tuần, tinh anh theo thường ngày nhắn Wechat cho cô, mời cô đi ăn trưa. Vẫn là chỗ cũ, một nhà hàng Pháp đồ ăn kiểu Tây. Nguyễn Niệm Sơ chuẩn bị sẵn sàng tâm lí để nói lời chia tay, ung dung đến điểm hẹn.

Vừa đến phòng ăn, Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt loé lên.

https://thuviensach.vn

Tinh anh vẫn là tinh anh kia, tây trang giày da ngọc thụ lâm phong, chỉ là vẻ mặt có chút khó coi, mà chỗ ngồi bên tay hắn, còn có một cô gái chừng hai mươi tuổi. Cô gái kia mặc một chiếc váy liền màu đỏ, đi giày cao gót nhọn, chân dài, là một mỹ nữ tiêu chuẩn.

Nguyễn Niệm Sơ tươi cười đi qua, "Dẫn theo bằng hữu sao không nói trước cho em một tiếng." Nói xong hướng đến cô gái kia gật đầu, "Xin chào."

Cô gái kia vốn dĩ đang vênh vang đắc ý, bị nụ cười thân thiện của cô làm cho ngẩn ra, có chút cổ quái nhìn về phía tinh anh.

Tinh anh hơi ho khan, xoắn xuýt mở miệng, "Cái đó... Nguyễn Niệm Sơ, kì thực ngày hôm nay anh gọi em ra đây... Là muốn nói lời chia tay với em."

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ thật sự sửng sốt. Lời thoại của cô, không ngờ lại bị người khác đoạt mất.

Tinh anh và mỹ nữ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, lại xuyên tạc thành biểu hiện bi thương đến cực điểm. Mỹ nữ mắt lộ ra vẻ kiêu căng, mà tinh anh lại đầy áy náy, "Niệm Sơ, là anh có lỗi với em, nhưng em cũng biết, anh chỉ là một nam nhân bình thường, chúng ta hẹn hò hơn một tháng, em đến tay cũng không cho anh sờ một chút... Na Na đã mang thai, anh thật sự không có cách nào... Anh biết giờ anh nói gì cũng vô dụng, nhưng anh vẫn hi vọng... Em có thể tha thứ cho anh."

Nghe hắn nói xong, Nguyễn Niệm Sơ rốt cuộc cũng bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu, trưng ra bộ mặt dễ lý giải, "Hoá ra là vậy. Không có gì, không phải chuyện quan trọng lắm, anh đừng quá áy náy. Hãy chăm sóc thật tốt cho vợ của anh."

Tinh anh cau mày, "Niệm Sơ, em tức giận thì cứ đánh anh đi, đừng nhẫn nhịn như vậy."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ thật không có gì tức giận, chỉ cảm thấy người này nói thật đúng lúc. Vì thế cười cười nói, "Được rồi, em còn có việc, đi trước." Vừa nói vừa đứng lên, hướng đến phía mỹ nữ cười đùa, "Tạm biệt nhé, cố gắng dưỡng thai thật tốt."

Mỹ nữ: "..."

Tiếng bước chân càng ngày càng xa. Nguyễn Niệm Sơ cầm theo túi đi đến cửa, kéo cửa ra, bên ngoài mặt trời chói chang nhô lên cao, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu thẳng vào mắt cô, cô hơi nghiêng đầu tránh đi, thì khoé mắt tựa hồ thoáng nhìn thấy bóng một người.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng dưng cứng đờ. Hai mắt liền tập trung cố định nhìn theo, nhưng tiệm cơm Tây sáng sủa trống trải, không hề có bóng người nào giống với người trong trí nhớ kia.

Xem ra là hoa mắt.

Cô cụp mắt, bỗng nhiên bật cười. Bảy năm đã trôi qua, vốn dĩ, cô cho rằng chính mình đã sớm quên không còn một mảnh.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cặp Mắt Kia Giống Y Như Trong Kí Ức Cô (2683 Từ)

Hồi trung học, Nguyễn Niệm Sơ từng có thời gian mê muội tiểu thuyết ngôn tình ngược tâm, trong truyện miêu tả phản ứng của nữ chính sau khi thất tình, không phải tìm cái chết, mà chính là đau đến chết đi sống lại. Cho đến khi điều đó xảy ra với mình, cô phát hiện hoàn toàn không có chuyện như vậy.

Cô chia tay, tựa như chỉ là làm mất một vật trang sức, chẳng có gì là đau khổ mấy.

Tinh anh cùng người hắn chọn đã có một cuộc sống hạnh phúc.

Còn cô lại khôi phục cuộc sống độc thân.

Biết được chuyện con gái bị bắt cá hai tay, bố mẹ Nguyễn tức giận nổi trận lôi đình, liền tìm đến bố mẹ Tinh anh tra hỏi. Gia đình Tinh anh đều là thư hương thế gia, cha mẹ hắn cũng đều là giáo sư ưu tú, đối với chuyện của con trai, trên hai khuôn mặt tối tăm già nua, chỉ có thể liên tiếp hướng đến bố mẹ Nguyễn xin lỗi.

Đáng tiếc là, đối phương thành khẩn tạ lỗi cũng không thể làm cho bố mẹ Nguyễn nguôi giận. Hữu nghị giữa hai nhà cứ như vậy mà lật thuyền.

Mẹ Nguyễn đau lòng cho con gái, một mặt chửi rủa Tinh anh bội bạc thay lòng đổi dạ, một mặt đi sắp xếp buổi ra mắt tiếp theo.

Nguyễn Niệm Sơ tuỳ theo mẹ Nguyễn.

https://thuviensach.vn

Sau mấy ngày thất tình, tiêu dao tự tại, thực sự rất vui sướng, cô thậm chí còn hô hào bằng hữu đến để tham gia ăn mừng. Các bằng hữu vốn ôm tâm lý đến đây để an ủi, kết quả thấy bộ dáng cợt nhả như không có việc gì của cô, tất cả đều hết chỗ nói.

Kiều Vũ Phi mắng cô, "Mày có bị bệnh không? Lại còn bảo con tiểu tam kia là dưỡng thai cho tốt? Nếu là tao, một cái tát đã sớm rơi trên mặt của hai đứa bỉ ổi kia rồi."

Nguyễn Niệm Sơ chăm chú chơi đùa với ngón tay, mắt cũng không nhấc: "Tao không tức giận, sao có thể đánh người."

Kiều Vũ Phi khó mà tin nổi: "Này, bạn trai mày bắt cá hai tay, tiểu tam dưới mi mắt thấp hèn của mày thì vênh váo kiêu ngạo, mày còn không tức giận? Não mày bị khuyết một nửa à?"

Lời này thật sự làm Nguyễn Niệm Sơ phải suy nghĩ. Cô dừng động tác lại, nghĩ một chút mới nói, "Có khả năng đấy."

"..." Kiều Vũ Phi lần này triệt để im lặng. Nói tiếp vài câu, cô ấy sợ chính mình sẽ bị nữ nhân này làm cho tức chết.

Cuộc sống hết thảy vẫn như cũ.

Mẹ Nguyễn tiếp tục tìm kiếm đối tượng hẹn hò trong giới bằng hữu cho Nguyễn Niệm Sơ, Nguyễn Niệm Sơ thì tiếp tục tận hưởng cuộc sống độc thân, đi làm như cá mặn.

Đơn vị cô làm việc, là nhờ quan hệ của bố Nguyễn giật dây, nhưng lại do chính cô thi đỗ vào được — đoàn diễn xuất dưới chướng của quân khu nào đó ở Vân Thành, cô trong tư cách là một người bình thường đăng kí hợp đồng diễn viên, không quân tịch, không hưởng thụ đãi ngộ quân nhân. Nội dung công việc của cô cũng đơn giản, ngoài 100 buổi biểu diễn cố định mỗi năm, thời gian còn lại đều chỉ luyện tập tiết mục.

https://thuviensach.vn

Đoàn diễn xuất đãi ngộ ổn định, phúc lợi được, Nguyễn Niệm Sơ một lần đợi chính là bốn năm. Trong thời gian này, mấy người cùng cô đăng kí hợp đồng diễn viên kia, một nửa đã chuyển thành chính thức, một nửa cũng đang phấn đấu thành con đường đó, chỉ có cô ngoại lệ chẳng có sự phát triển gì.

Có đồng nghiệp quan hệ gần nhìn không nổi, khuyên cô, "Trời sinh cô có giọng để ca hát, kiến thức cơ bản cũng vững chắc, dáp dấp cô cũng tốt. Nhưng những cái đó không bằng cô có quân tịch, cô để tâm đến nó một chút đi được không?"

Nguyễn Niệm Sơ đối với đồng nghiệp nói cũng không để bụng. Cô ở năm mười chín tuổi đã chết qua một lần, kiếp sau trọng sinh, đối với quan điểm cuộc sống khó tránh khỏi có nhiều suy nghĩ khác với mọi người.

Sống rất dễ dàng, sinh hoạt lại rất khó.

Hiện nay trạng thái cuộc sống của cô như vậy đã đủ tốt. Lười chiều lòng người, mọi việc không phải phí não cũng không quá mệt mỏi, như vậy rất tốt. Sinh hoạt gian nan nhưng cũng rất kì diệu ở chỗ, nó giỏi về mặt đang một mảnh gió êm sóng lặng, bất thình lình có thể tạo ra một cơn sóng lớn.

Một tháng sau.

Buổi sáng thứ hai, lãnh đạo đoàn diễn xuất triệu tập đầy đủ những thành viên trong hội. Đây là cuộc họp lần thứ sáu của tháng, các thành viên mới cũng thành thói quen, biết sẽ có nhiệm vụ mới.

Nguyễn Niệm Sơ hôm qua chơi game đánh đến 1 giờ rưỡi sáng, cơn buồn ngủ đang mạnh mẽ tràn vào đầu, lãnh đạo ở phía trên thao thao bất tuyệt, cô cầm bút tay dừng trên quyển sổ nhớ Hoả Tinh Văn. Chờ hội nghị kết thúc mới sửa sang lại, vuốt thanh nói nội dung buổi họp.

https://thuviensach.vn

Bộ chính trị không quân giữa tháng tổ chức một lần học tập chính trị, trình độ không quân chính doanh trở lên và quan quân lữ chức trở xuống đều được tham dự hội nghị, mặt trên các cô phải diễn xuất thành đội hiệp trợ không quân tổng bộ đoàn văn công, làm tốt lần này đại hội sẽ thưởng bữa tiệc tối cho đoàn diễn xuất.

Dù sao, yếu tố diễn xuất cũng rất quan trọng.

Đội trưởng đoàn diễn xuất cũng đã đi đến đoàn văn công, mặt trên chỉ thị, tổng cộng phải chuẩn bị mười sáu tiết mục, đoàn diễn xuất phải chuẩn bị sáu, ba nhóm khiêu vũ, một dàn nhạc khí hợp tấu, một bài đại nhạc khí hợp xướng, một bài đơn ca.

Mọi người đều nóng lòng muốn thử. Nhóm thanh nhạc muốn tranh thủ cơ hội đơn ca, nhóm vũ đạo thì muốn giành lấy vị trí múa đứng nhất. Đội trưởng vẫn áp dụng biện pháp cũ, báo danh tuyển chọn.

Cấp bậc diễn viên thanh nhạc này của Niệm Sơ, đơn ca là không thể, nhiều nhất cũng chỉ có thể hợp xướng bên trong bộ phận hát giọng cao. Cô rất tự biết mình. Báo danh đều bớt đi, dù sao đơn ca không hiện thực, mà hợp xướng không đủ nhân viên, vĩnh viễn không thể thiếu cô.

Cô chính là phiến lá Tiểu Diệp Lục mười nghìn năm, phụ trợ những diễn viên cấp một cấp hai đại hồng hoa.

Đoàn bộ đội diễn xuất hiệu suất làm việc rất cao.

Chưa đầy ba ngày, tất cả tiết mục đã quyết định xong, nhiệm vụ đơn ca được sắp xếp cho diễn viên ca xướng cấp một Khương Tuyết, mà tiết mục Nguyễn Niệm Sơ muốn tham gia còn lại là «Hoàng Hà đại hợp xướng», gió đang rống, ngựa đang gọi, Hoàng Hà đang gầm thét.

Đầu khúc này diễn xuất mỗi tràng đều có, Nguyễn Niệm Sơ mừng rỡ tự tại. Được, ngay cả luyện thanh âm cũng không cần đến.

https://thuviensach.vn

Thời gian tập luyện cũng không đầy đủ.

Mọi người cả ngày nhốt trong phòng thanh nhạc luyện giọng, dần dần, liền đến buổi diễn tập lần thứ nhất.

Không biết là chuyện tốt hay xấu, trước diễn tập một đêm, phụ trách đơn ca là Khương Tuyết bị cảm lạnh, cổ họng liền bị viêm. Đội trưởng lòng như lửa đốt, không thể làm gì khác hơn là phải loại bỏ người cũ thay người mới.

Một lần đổi này, liền đổi tới trên đầu Nguyễn Niệm Sơ. Cô rất sốc. Sau mới biết được, là Khương Tuyết đề cử cô với đội trưởng. Nguyễn Niệm Sơ bình thường ở đơn vị không nói nhiều, là bộ dạng ăn no chờ cá mặn chết, hiếm thấy không có người nào làm phiền.

Khương Tuyết không muốn để mấy diễn viên hoa hoè loè loẹt chiếm tiện nghi, nên đơn giản đề cử Nguyễn Niệm Sơ.

Cô nghĩ đại khái đây chính là vận cứt chó trong truyền thuyết.

Cứ như vậy, tiết mục ban đầu, Nguyễn Niệm Sơ lần đầu tiên từ "các loại người nào đó" thoát ra ngoài, thành một diễn viên đơn ca. Bài hát của cô trong hệ liệt tổ quốc «Thu - khăn Mễ Nhĩ của ta cỡ nào mỹ», ca sĩ gốc là Ân Tú Mai, giọng nữ cao, là một ca khúc rất khó hát.

Cũng may dây vực thanh âm Nguyễn Niệm Sơ rất rộng, có thể khống chế.

Sau vài lần diễn tập, cô mỗi lần tập hoàn thành càng ngày càng tốt, trước một ngày biểu diễn chính thức, tổng đạo diễn cuối cùng cũng coi như không kiến nghị về việc thay đổi người hát.

"Lúc ban đầu, tôi căn bản không đồng ý đem ca khúc này cho cô hát, kinh nghiệm sân khấu của cô chưa nhiều, có chút mất bình tĩnh." Phân đoạn

https://thuviensach.vn

bình luận về tiết mục, đạo diễn nói rất trực tiếp, "Chúng ta đại hội lần này, cùng cô bình thường nhìn thấy những chiến sĩ cơ sở kia có thể không giống nhau. Hy vọng cô tiếp tục cố gắng, ngày mai biểu hiện tốt một chút, đừng làm cho đoàn diễn xuất mất mặt."

Nguyễn Niệm Sơ tươi cười gật đầu. Cô từ nhỏ đến lớn, nghe được nhiều nhất chính là phê bình, đã sớm bách độc bất xâm. Hơn nữa, đạo diễn nói rất đúng trọng tâm, cô vốn dĩ trình độ không đúng chỗ.

Để có một trạng thái tốt, cùng ngày biểu diễn, Nguyễn Niệm Sơ từ sớm đã đi đến hậu trường.

Bộ chính trị chọn địa điểm đại hội ở Cung điện Nghệ thuật Quân đội giải phóng nhân dân. Cái cung này niên đại đã lâu, vách tường cách âm hiệu quả cũng không tốt, vì lẽ đó hậu trường cùng sân khấu đều đặt trong hai toà nhà.

Bốn giờ chiều, vẫn còn bốn tiếng nữa mới đến buổi biểu diễn, nhân viên diễn xuất còn chưa tới.

Nguyễn Niệm Sơ đem quần áo diễn xuất để vào phòng hoá trang, sau đó đi tới vườn hoa nhỏ sau lưng cung điện. Ánh mặt trời yên tĩnh, bốn bề vắng lặng.

Cô bắt đầu luyện giọng.

Giọng nữ lanh lảnh thanh thuý, cao mà có trọng lượng, chấn động đến mức lá cây cũng phải lay động.

Mới hát được nửa, sau lưng đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn có giọng nói của người phụ nữ, "Kì quái. Sớm như vậy, ai đã chạy đến đây luyện giọng rồi?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhận ra âm thanh này. Là một giọng nói hoa lệ, trầm bổng du dương, so với cô xướng bài hát còn dễ nghe hơn, là nữ chủ trì của đại hội này Lý Tiểu Nghiên. Đến tận bây giờ, đại hội này đã diễn tập đến gần mười lần, câu nói mở màn của Lý Tiểu Nghiên "Kính thưa các vị lãnh đạo cùng các vị khách mời", cô nghe nhiều đến quen cả tai.

Nguyễn Niệm Sơ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Diễn viên ca xướng diễn xuất luyện giọng ở hậu đài, đây là một chuyện rất bình thường. Nguyễn Niệm Sơ xoay người, khoé miệng đã giương lên, chuẩn bị cùng đối phương chào hỏi.

Cách đó không xa, nữ chủ trì vẻ mặt tươi cười đi tới.

Bên cạnh cô ấy còn có một người.

Mặt lạnh lùng ánh mắt lạnh tanh, quân trang thẳng tắp, so với Lý Tiểu Nghiên đã cao gầy còn cao hơn hẳn một cái đầu. Ngắn ngủi vài giây, độ cong khoé miệng của Nguyễn Niệm Sơ đã cứng đờ trên mặt.

Đã qua quá khứ bảy năm, cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày cùng người kia cửu biệt gặp lại, nhưng mà điều ly kỳ là, chuyện ly kỳ lại cứ ly kỳ phát sinh. Càng ly kỳ hơn chính là, đoạn ký ức tựa như đã mơ hồ theo năm tháng, chỉ cần một cái liếc mắt, một lần nữa lại hiện lên đầy sống động trong đầu cô.

Một cái tên nổi lên.

Bởi vì ngoài ý muốn, Nguyễn Niệm Sơ không thể cười tự nhiên mà cùng nữ chủ trì tiếp chuyện.

Đổi thành Lý Tiểu Nghiên cười khanh khách bắt chuyện với cô, "Xin chào." Đại hội này diễn viên có tận trăm người, cô ấy chỉ biết tiết mục đơn ca của Nguyễn Niệm Sơ, nhưng cũng không có nhớ tới tên cô.

https://thuviensach.vn

Giây lát khiếp sợ qua đi, Nguyễn Niệm Sơ khôi phục thái độ bình thường, cười nói, "Xin chào."

"Vừa rồi là cô đang luyện giọng ư? Thật dụng công." Lý Tiểu Nghiên tươi cười ngọt ngào vạn năm không đổi, nói xong liền chuyển hướng Lệ Đằng, "Đây là diễn viên hát đơn ca trong đại hội này, hát rất êm tai."

Đơn giản giới thiệu, thậm chí còn không có họ tên.

Lệ Đằng gật đầu, tầm mắt lễ phép mà lạnh nhạt dời về phía Nguyễn Niệm Sơ, "Xin chào."

Hắn hoàn toàn không nhớ rõ cô. Đây là Nguyễn Niệm Sơ căn cứ vào ánh mắt của hắn mà kết luận. Cặp mắt kia y như trong kí ức của cô đen nhánh mà thâm thuý, ánh mắt bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Không biết vì sao, giờ khắc này, Nguyễn Niệm Sơ ngược lại rất bình tĩnh.

Lý Tiểu Nghiên cùng cô giới thiệu, "Đây là từ lữ đoàn hàng không, Lệ đội."

Nguyễn Niệm Sơ khoé mắt đã thoáng nhìn thấy quân hàm ba sao trên vai Lệ Đằng, thượng tá không quân, chức Phó lữ. Đại lãnh đạo. Vì thế cô tươi cười càng thêm nhiều hơn tia nịnh hót, "Chào thủ trưởng. Tôi luyện giọng đã quấy rầy đến hai người rồi, thật ngại quá."

Đáp lời chính là Lý Tiểu Nghiên, cô ấy cũng xin lỗi, "Là chúng tôi quấy rầy cô mới đúng. Tôi đến đây để chỉnh lại âm cho microphone, Lệ đội đến đây để cho ngài ấy chờ là không tốt, nên liền dẫn ngài ấy đi dạo chỗ này."

Nguyễn Niệm Sơ nghe ra được quan hệ của bọn họ cũng không phải ít, thức thời cáo lui: "Ồ, vậy, bây giờ tôi phải đi gọi điện thoại rồi, tạm

https://thuviensach.vn

biệt." Nói xong, cô cười xoay người rời đi.

Lý Tiểu Nghiên nói tạm biệt. Lệ Đằng cũng không dừng thêm ánh mắt nào trên người cô.

Trận này gặp lại quá đột ngột, kết thúc cũng đột nhiên.

Mãi đến tận khi về phòng hoá trang, Nguyễn Niệm Sơ mới hồi tưởng lại lúc gặp Lệ Đằng. Anh giống như thay đổi một chút, lại giống như cái gì cũng chưa, thời gian bảy năm trên người anh chảy xuôi, thu lại mấy phần dã tính, lại lưu lại vài phần nội liễm, quân phục không quân trên người anh, tuấn tú kiên cường, tự nhiên mà thành.

Lệ Đằng cũng không còn là người trong rừng rậm Campuchia kia nữa. Đây mới là dáng vẻ chân chính của anh.

Nguyễn Niệm Sơ chống má. Nhớ tới đoạn chuyện cũ kia, không biết thế nào lại cười rộ lên.

Anh quên mất cô, mà cô cũng chẳng nhớ rõ anh, kỳ thật, cũng coi như có chút tiếc nuối đi.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ba Trong Một (8445 Từ)

Trong đại hội, tiết mục của Nguyễn Niệm Sơ xếp thứ tư đếm ngược lên, cô thay lễ phục và trang điểm xong xuôi, liền ngồi chờ ở hậu trường. Bên cạnh ồn áo nhốn nháo, các diễn viên vũ đạo rời từ sàn diễn trở về rất hưng phấn, vây lại một chỗ cùng nhau chụp ảnh.

Tình cờ có mấy người quen biết, đem cô kéo vào ống kính.

Nghe tiếng tanh tách của máy chụp, cô chu miệng, chớp chớp mắt, hai tay còn giơ chữ V. Sau khi chụp xong, đồng nghiệp đó liền gửi ảnh qua Wechat cho cô.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn di động. Trong ảnh các cô gái đều trẻ trung mỹ lệ, mà gương mặt kia của cô, dù kẹp ở giữa đống mỹ nữ nhưng như cũ vẫn xuất sắc.

Dung mạo cô rất đẹp, đây là sự thật không thể chối cãi.

Cho nên cô có chút nghi hoặc, không hiểu vì sao Lệ Đằng đối với cô lại không hề ấn tượng. Cô thầm trách trí nhớ hắn thật kém.

Lúc này một tràng thúc giục truyền tới, ở cửa phòng trang điểm kêu la lớn tiếng: "Diễn viên tiết mục đơn ca! Diễn viên tiết mục đơn ca có ở đó không?"

"Có mặt."

https://thuviensach.vn

"Lập tức đến cô, mau mau!" Nhân viên thúc cô như đuổi vịt bảo Nguyễn Niệm Sơ nhanh đến hội trường, cô không thể làm gì khác hơn đành chạy chậm. Cảnh tối lửa tắt đèn buổi tối, tiếng gót nhọn dẫm lộc cà lộc cộc trên mặt đất nền xi măng, thời điểm lên bậc thang, cô bỗng nhiên a một tiếng.

Mắt cá chân rất đau. Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày kêu rên, hít vào một ngụm khí lạnh.

Người thúc giục kia nhíu mày so với cô còn khẩn trương hơn: "Cô làm sao vậy?"

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên thái dương Nguyễn Niệm Sơ, nhắm mắt dừng lại một chút, chờ trận đau đớn kia giảm bớt mới lắc đầu, nói: "Bị trật chân một chút, không có chuyện gì." Sau đó nhịn đau đi tới sau sườn sân khấu, chuẩn bị lên đài.

Người kia có chút không yên tâm, chạy tới nhỏ giọng hỏi: "Thật sự không sao chứ?"

Cô xua tay, nhận lấy microphone từ tay nhân viên, giật nhẹ môi, điều chỉnh tốt một bộ mặt tươi cười. Nhân viên thúc giục vì thế liền rời đi.

Hiện tại là phân đoạn giới thiệu chương trình của người chủ trì, giọng nói vui tươi của Lý Tiểu Nghiên vang vọng toàn bộ hội trường, nói: "Kế tiếp, diễn viên ca xướng từ trong đoàn diễn xuất của Vân Thành sẽ mang đến cho chúng ta một bài hát về hệ liệt tổ quốc «Thu - khăn Mễ Nhĩ của ta cỡ nào mỹ». Xin mời Nguyễn Niệm Sơ!"

Nữ chủ trì phát âm rõ ràng, dưới sân khấu rất yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nghe được tên cô.

Cô đi lên sân khấu, phía dưới vỗ tay như sấm.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ hướng đến thính phòng mỉm cười. Đều là một mảnh đen kịt, cái gì cũng không thấy rõ. Âm nhạc vang lên, cô chịu đựng đau mở miệng, giọng nữ cao trong trẻo, cất giọng đầu tiên liền kinh diễm cả hội trường. Mấy chiếc đèn pha sáng đến chói mắt, tất cả mọi người đều nhìn thấy, diễn viên ca xướng trẻ tuổi mặt mang theo ý cười, sắc mặt tái nhợt cùng với mồ hôi lạnh đặc biệt rõ ràng.

Tổng đạo diễn cuối cùng cũng coi như đối với cô lộ ra nụ cười.

Một bài đại khí hào hùng, tiết tấu độc đáo, thể hiện sự ca ngợi của các dân tộc thiểu số đối với quê hương họ và sự nhiệt tình của họ đối với các chiến sĩ biên phòng. Nên tình nên cảnh.

Chuyển âm cuối cùng, làn điệu của cô trôi chảy lưu loát, chuẩn âm cùng tiết tấu, tất cả đều hoàn mỹ.

Trong hội trường tiếng vỗ tay lại vang lên. Diễn viên ca xướng dưới ánh nhìn của mọi người, tự nhiên hào phóng rời khỏi sàn diễn. Nhưng vừa biến mất khỏi tầm mắt người xem, nụ cười trên mặt cô không thể giữ được, cạnh bên vừa vặn có cái cột, cô đưa tay đỡ lấy.

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, những diễn viên tham gia sân khấu với màn trình diễn bị thương, thật sự không phải là vĩ đại bình thường. Cô lần đầu tiên ở trên người chính mình khai quật ra tinh thần cách mạng Hồng quân không sợ viễn chinh gian khó.

Phân đoạn cuối cùng của đại hội, là toàn thể diễn chức, nhân viên cùng các nhà lãnh đạo lớn lên vũ đài chụp ảnh chung. Chỗ đứng của Nguyễn Niệm Sơ sớm được xếp, không đi không được, cho nên sau khi tiết mục kết thúc, cô chỉ có khập khễnh quay về hậu trường đợi.

Cô thật cẩn thận cởi giày cao gót. Chậc. Chỉ liếc một cái liền không nỡ nhìn thẳng.

https://thuviensach.vn

Trật không hề nhẹ, lại không xử lý đúng lúc, lúc này chân đã đỏ và sưng lên.

Nguyễn Niệm Sơ thử động một cái. May thay, không thương đến gân cốt. Bên cạnh một diễn viên vũ đạo đi ngang qua thấy chân cô, khoa trương hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Ôi, chân cô như thế nào mà lại thành như vậy? Cùng đạo diễn nói một tiếng rồi đi về nghỉ ngơi trước đi."

Nguyễn Niệm Sơ cười cười, cảm ơn cô ấy đã quan tâm. Tổng đạo diễn nếu dễ nói chuyện, vậy thì không phải là tổng đạo diễn, hơn nữa trong trường hợp đêm nay, thần phật tụ hội đầy trời, nào có chỗ cho cô nói chuyện.

Tiểu nhân vật nhất định vì đại nhân vật mà hi sinh, đây là quy luật tự nhiên, cô đã sớm nghĩ thông suốt.

Không bao lâu, người thúc giục kia liền đến.

Mỗi thứ tự tiết mục ấn định việc xếp hàng của các diễn viên, cô gái đứng bên trái Nguyễn Niệm Sơ thấy cô hoạt động bất tiện, liền tốt bụng đỡ cô đi về phía trước.

Trong tiếng nhạc «Khó quên đêm nay», sân khấu hai bên sườn nhả khói thuốc hoa, mọi người đều vào vị trí của mình, Nguyễn Niệm Sơ cắn cắn môi, lết đến bên cạnh nam chủ trì, đứng yên.

Nhóm mấy nhà lãnh đạo lớn lục tục đi lên sân khâu. Theo như thường lệ, mỗi lần đi đến diễn viên nào, nhóm lãnh đạo đều nở nụ cười rồi bắt tay, "Đại hội rất đặc sắc." "Vất vả rồi."

Dưới ánh đèn sân khấu chói mắt, Nguyễn Niệm Sơ liếc mắt liền nhìn thấy Lệ Đằng.

Cô trong khoảnh khắc ngắn ngủi này sinh ra chút suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Năm đó ở Campuchia, lúc ban đầu một khoảng thời gian rất dài, cô đối với anh ta ấn tượng đều là "một người lòng dạ độc ác cùng với khuôn mặt đáng ghét bại hoại". Bây giờ nhìn lại, cái ấn tượng này xác thực không chính xác. Anh ta với khí chất tướng mạo đó, như thế nào cũng không cùng "khuôn mặt đáng ghét" liên hệ với nhau.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên muốn cười. Cô ở thời kì hoa si thì tâm như nước lặng, mà trong thời kì tâm như nước lặng lại nổi lên háo sắc. Có thể thấy được cô kì thật rất khao khát...

Biểu hiện trên mặt Lệ Đằng rất nhạt, cứ theo thứ tự lần lượt bắt tay các diễn viên, anh đi tới trước mặt Nguyễn Niệm Sơ, vươn tay.

Cô nhìn năm ngón tay thon dài mạnh mẽ, không khỏi toát ra ý niệm trong đầu — người chủ trì vừa nãy đã thông báo qua tên cô, không biết anh nghe qua sau đó, có hay không nhớ lại đến cô.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, hai tay cô nắm chặt tay Lệ Đằng. Xúc cảm cứng rắn mà thô.

Anh nhếch môi, cười cực kì nhạt, "Vất vả rồi."

Xem ra vị thủ trưởng này trí nhớ thật sự rất kém. Nguyễn Niệm Sơ hơi khom lưng, biểu lộ ra một nụ cười sáng lạn, "Ngài đừng nói vậy, hẳn là nên thế."

Tầm mắt Lệ Đằng nhàn nhạt thu về. Nguyễn Niệm Sơ biết anh ta muốn tiếp tục cùng các diễn viên khác bắt tay, rất tự giác lui về sau nửa bước.

Không ngờ, vừa lui về thì đạp phải váy của người phía sau. Người nọ cau mày, "Cô làm cái gì vậy?" Vừa nói vừa đẩy cô một cái. Mắt cá chân cô vốn có thương tích, chịu một cái đẩy liền đứng không vững, mãnh liệt lảo đảo về phía trước.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống. Cô vốn định mượn lực, lại nhớ đến người đang đứng ở trước mặt là ai nên sau lại từ bỏ, nhưng mà làm cô không nghĩ tới chính là, cánh tay đột nhiên vươn ra, trước khi cô bị ngã sấp xuống được người vững vàng đỡ lấy.

Khoảng cách nháy mắt kéo gần, hơi thở của người kia phả trên mặt cô. Mạnh mẽ, xa lạ, lại có chút quen thuộc đã mất từ lâu.

Nguyễn Niệm Sơ thực sự câm lặng. Cô như thế nào cũng không nghĩ tới, cùng cố nhân cửu biệt gặp lại, sẽ biến thành một màn lúng túng cùng mất mặt như vậy.

Cô cười khan, rất nhanh, không lộ dấu vết tránh khỏi tay Lệ Đằng, "... Cảm ơn."

Lệ Đằng không tiếp lời, tầm mắt đảo qua dáng đứng xiên xẹo của cô, nhíu mày lại, "Có thể đứng vững?"

Cô gật đầu.

Ánh mắt anh dừng trên làn váy của cô. Lễ phục rất dài, làn váy xoã tung to rộng, chỉ lộ ra một bên mắt cá chân. Tinh tế, như bạch ngọc. Bên kia không nhìn thấy. Anh nhạt giọng hỏi: "Chân của cô làm sao?"

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Không có việc gì."

Cô nói xong, rõ ràng cảm giác được Lệ Đằng nhìn cô một cái. Ánh mắt sắc bén bức người giống như năm đó, cô hơi nhíu mày, trong lòng đột nhiên căng thẳng. Cũng may trong cái chớp mắt tiếp theo, anh liền xoay người rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ không nguyên do mà thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hơi đổi, nhìn thấy vị trí xa mấy bước, Lệ Đằng đang cùng Lý Tiểu Nghiên

https://thuviensach.vn

bắt tay, nữ chủ trì treo lên nụ cười trên mặt cả tối giờ phút này rốt cuộc giải phóng, lộ ra tiếng cười phát ra từ nội tâm.

Trong sách nói, tình yêu mỹ mãn là khi tươi cười, nụ cười của nữ nhân sẽ phát sáng lên.

Bọn họ tình cảm khẳng định là rất tốt.

*

Đại hội rất thành công, các nhà lãnh đạo đều đánh giá rất cao. Sau khi kết thúc, tảng đá lớn trong lòng đạo diễn cuối cùng cũng rơi xuống đất, liền kêu đoàn văn công cùng đoàn lãnh đạo chủ chốt diễn xuất mở tiệc ăn mừng.

Đoàn trưởng ở trong phòng trang điểm tìm được Nguyễn Niệm Sơ, vui mừng cười nói: "Niệm Sơ à, giỏi lắm. Hôm nay ca xướng thật không tệ, vài nhà lãnh đạo đều điểm danh khen ngợi cô."

Cô vội vàng tháo trang sức, nghe vậy ha ha cười gượng hai tiếng, quay ra làm chân chó nói qua loa: "Chủ yếu đều là do cách chỉ đạo của đoàn trưởng."

Tâm tình đoàn trưởng tương đối tốt, còn nói: "Trong chốc lát không có chuyện gì chứ? Đi một chút đi, cùng chúng tôi đi ăn cơm."

Nguyễn Niệm Sơ uyển chuyển cự tuyệt, "Cảm ơn đoàn trưởng. Tôi không đi được, mẹ tôi gần đây thân thể không thoải mái, tôi phải về sớm một chút." Cái loại tụ hội này từ trước đến nay cô đều không tham dự. Nguyên nhân một là do cô tửu lượng không được, nguyên nhân hai là do cô kỹ thuật diễn không tốt.

Đoàn trưởng cau mày, liếc nhìn bốn phía, sát đến gần cô vài phần, thanh âm ép đến trầm thấp: "Cô như thế nào lại không thông suốt. Hôm nay

https://thuviensach.vn

nhiều lãnh đạo ở đây như vậy, nếu cô để lại ấn tượng tốt, đi theo ăn cơm để lộ cái mặt, vậy về sau "làm việc" không phải dễ dàng hơn sao?"

Đoàn trưởng cũng có lòng tốt, đang vì tương lai cô được chuyển thành chính thức mà bày mưu tính kế, dù sao mỗi diễn viên ký hợp đồng mục tiêu đều là chuyển chính thức lấy được quân tịch. Chỉ tiếc, Nguyễn Niệm Sơ là người bên trong không bình thường.

Cô cười cười xin lỗi, vẫn là câu nói kia, "Đoàn trưởng, tôi hiểu được ý ngài. Nhưng mẹ tôi thân thể thật sự không thoải mái, mà tôi cũng thật sự muốn về nhà sớm."

Đoàn trưởng thấy cô dầu muối không ăn, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu rời đi.

Tám giờ bắt đầu dạ hội, mười giờ rưỡi mới kết thúc. Thay quần áo, tháo trang sức, rửa mặt, thời điểm Nguyễn Niệm Sơ rời khỏi cung nghệ thuật, bên ngoài phố cũ đã không còn một bóng người.

Hai bên đèn đường ánh lên màu vàng sáng óng ánh. Cô đeo túi xách, thong thả đi trên rìa đường phố cũ, chuẩn bị lên đường lớn để bắt taxi. Gió đêm hơi lạnh, ánh sáng đem bóng cô kéo thành đường dài.

Lúc này, sau lưng bỗng truyền đến tiếng động cơ ô tô.

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng quay đầu lại. Là một chiếc xe Jeep màu đen, kiểu xe cao mà to, ở trên con đường không rộng lắm càng có vẻ chói mắt. Cô liếc nhìn hướng bãi đỗ xe ở cung nghệ thuật, rất nhanh liền thu hồi tầm mắt.

Xe Jeep đen từ xa đến gần, sau đó, dừng lại bên cạnh cô.

Nguyễn Niệm Sơ sinh lòng hoài nghi. Một khắc đó, trong đầu nàng dần hiện ra những tin như là "Nữ nhân trẻ tuổi đêm khuya mất tích bị vứt

https://thuviensach.vn

xác". Cô quay đầu, buồng lái cửa sổ xe vừa vặn hạ xuống.

Người lái xe là Lệ Đằng.

Cô trong nháy mắt kinh ngạc.

Người kia liếc cô một cái, "Nguyễn Niệm Sơ,"

Nguyễn Niệm Sơ mi mắt nhảy lên một cái. Ngay sau đó liền nghe thấy anh lãnh đạm nói tiếp, "Cô tên là như vậy phải không?"

"... Đúng." Cô gật gật đầu, "Tôi là Nguyễn Niệm Sơ. Thủ trưởng tìm tôi có chuyện gì không?"

Lúc này chỗ ngồi phía sau vang lên thanh âm của Lý Tiểu Nghiên, cô ấy cười khanh khách nói: "À, là như vậy, vừa rồi trong phòng hoá trang tôi nhặt được thẻ công tác của cô. Thật là trùng hợp nha, lại gặp được cô ở chỗ này." Vừa nói, cô ấy vừa cầm dây thẻ công tác đưa ra cửa kính xe.

Nguyễn Niệm Sơ đi tới nhìn một chút, thật đúng là của cô, liền vội vàng hướng hai người nói lời cảm ơn.

Lý Tiểu Nghiên xua tay, "Chỉ là chuyện nhỏ thôi." Sau đó nhìn trái nhìn phải, "Ôi, cô một lúc sau về nhà kiểu gì?"

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Bắt xe."

Lý Tiểu Nghiên nhíu mày, "Đã trễ thế này, cô thân là con gái một mình bắt xe rất nguy hiểm. Lại đây, lên xe, nhà cô ở đâu chúng tôi sẽ đưa cô về."

"Không cần làm phiền đến hai người." Nguyễn Niệm Sơ cười cự tuyệt, "Hai người mau trở về đi, cảm ơn."

"Vậy được rồi, cô nhớ chú ý an toàn."

https://thuviensach.vn

"Được." Hai người hàn huyên vài câu, sau đó con xe Jeep màu đen liền thẳng tắp phóng vào màn đêm phía trước.

Trên xe, Lý Tiểu Nghiên sôi nổi nói cái này, tâm sự cái kia, nỗ lực để tìm được đề tài chung. Lệ Đằng không nói nhiều, tình cờ trả lời, cũng chỉ là lạnh nhạt qua loa.

Cô ấy bỗng nhiên cảm thán: "Anh thị lực thực sự quá tốt rồi, cảnh tối lửa tắt đèn như vậy mà cũng có thể nhận ra Nguyễn Niệm Sơ. May mà có anh, không thì em lại phải tìm thời gian khác để đưa thẻ cho cô ấy." Nói xong dừng lại, hơi có điểm hồ nghi, "Nhưng mà, hôm nay anh cũng chỉ gặp cô ấy có hai lần, lại có ấn tượng sâu sắc như vậy?"

Lệ Đằng không trả lời. Sắc mặt anh như cũ lãnh đạm, chỉ là lúc hơi cúi xuống trong mắt lại loé lên ánh sáng khác thường. Tự nhiên như hồi tưởng lại cái gì, nói: "Chân cô ấy thật giống như bị thương."

Lý Tiểu Nghiên nghe không rõ, "Anh nói gì cơ?"

Lệ Đằng nhíu mày, trầm mặt không trả lời, ngay sau đó đánh tay lái, một vòng trở về đường cũ.

Nguyễn Niệm Sơ mới đi đến bên lề đường lớn, thấy bọn họ quay lại, mờ mịt, "... Xin hỏi hai người có chuyện gì sao?"

Trên xe, trình độ mờ mịt của Lý Tiểu Nghiên cũng không kém gì cô.

Ánh mắt Lệ Đằng dừng trên mặt cô, chỉ nói hai chữ: "Lên xe."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Khoảng mười một rưỡi đêm, Nguyễn Niệm Sơ mang một không khí quỷ dị trở về nhà.

Cô là được Lệ Đằng đưa về.

Toàn bộ quá trình, anh ta ngoại trừ hỏi địa chỉ nhà cô ra thì cái gì cũng không nói. May có Lý Tiểu Nghiên, từ tây sang đông cười khanh khách tán gẫu, đem bầu không khí lúng túng này hoà hoãn đi vài phần.

Đến tiểu khu, cô nói xong lời cảm ơn liền vội vã xuống xe, chạy bay như ma đuổi. Dù sao Kiều Vũ Phi có câu danh ngôn, làm kỳ đà cản mũi lâu nhất định bị sét đánh.

Mới vừa vào cửa, thanh âm mẹ Nguyễn đã từ phòng khách truyền đến, lải nhải nói: "Sớm biết trễ như vậy, mẹ đã bảo bố đi đón con. Đơn vị của con cũng thật là, nào có người diễn xuất nào muốn làm đến quá nửa đêm chứ... Chưa ăn cơm tối chứ? Để mẹ nấu cho con bát mì."

Nguyễn Niệm Sơ thay dép lê, "Không cần đâu ạ. Trước đó con đã ăn cơm công tác rồi."

Mẹ Nguyễn nhíu mày, "Vội vội vàng vàng khẳng định chưa ăn no. Con đi tắm rửa trước đi, xong rồi thì đi ra ăn thêm chút nữa."

Nguyễn Niệm Sơ không có cách nào, đành phải đồng ý, vừa vịn tường vừa chậm rãi dịch đến hướng phòng. Mẹ Nguyễn thấy động tác cô không

https://thuviensach.vn

được tự nhiên, tầm mắt dời xuống, dừng ở trên đùi cô, lông mày tức thì nhíu chặt: "Con chân là bị làm sao?"

Cô nói: "Con lúc lên sân khấu gấp quá, bị trật chân một chút."

Mẹ Nguyễn vừa nghe liền cảm thấy đau lòng, xoay người đi lấy rượu thuốc rồi trở lại, quở trách nói: "Là người lớn rồi, đi đường mà cũng có thể bị trật chân." Vừa nói vừa đỡ Nguyễn Niệm Sơ ngồi xuống sofa, "Tự mình cởi dép ra đi."

Nguyễn Niệm Sơ không dám kháng chỉ, nhanh nhanh cởi dép ra rồi đem chân bị thương gác lên đùi mẹ Nguyễn, cười gượng hai tiếng: "Mẹ, hãy nể tình con là con gái ruột của mẹ, mẹ nhẹ thôi nha."

Mẹ Nguyễn hừ lạnh một tiếng, đổ rượu thuốc thẳng xuống mắt cá chân đang sưng đỏ của cô, Nguyễn Niệm Sơ đau đến mức gào thét lên. Mẹ Nguyễn mắng cô, "Chính mình không cẩn thận giờ còn có mặt mũi kêu đau, nhịn cho mẹ." Lực đạo trên tay nhẹ nhàng hướng xuống, lại nói: "Đúng rồi, mẹ có thứ tốt muốn cho con xem."

Nguyễn Niệm Sơ đoán được cái gì, "Ảnh chụp đối tượng hẹn hò?"

Mẹ Nguyễn nheo mắt cười nhìn cô, "Lần này, dì Lưu con một lần tìm cho con bốn người, bốn bức ảnh mẹ đều đã chọn ra. Mẹ cũng không làm khó con, trong bốn người chọn một là được."

Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc đỡ trán, không hiểu thứ tốt này "tốt" ở chỗ nào. Cô nhiều lúc cũng bội phục mẹ mình dù là người đánh trận nào thua trận đó, nhưng luôn có tinh thần hăng hái cao, đặc biệt là trong việc tìm đối tượng hẹn hò cho cô. Cô không tình nguyện, nhưng vẫn luôn phối hợp. Dù sao mẹ là người trung niên, có chút yêu thích cũng không dễ dàng, chính như câu tục ngữ kia — cô không sao cả, mẹ cô vui vẻ là được rồi.

https://thuviensach.vn

Vì thế Nguyễn Niệm Sơ hơi yên lặng, xoè tay giơ ra, "Cho con xem đi."

Mẹ Nguyễn sửng sốt, "Con nha đầu này đổi tính sao, tích cực như vậy?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, "Con chỉ sợ chờ đến chút nữa mới nhìn thấy bức ảnh thì nuốt không trôi."

Mẹ Nguyễn nâng tay thưởng cho cô một phát bạo lực.

Mấy phút sau, bốn tấm ảnh được đóng dấu đặt trước mặt Nguyễn Niệm Sơ. Mẹ Nguyễn nói lời thấm thía, "Mấy đối tượng này diện mạo cũng tầm trung. Nhưng nam nhân ấy mà, trung hậu đáng tin cậy là điều quan trọng nhất, có tướng mạo cũng không thể làm ra cơm ăn được. Bốn người này, bằng cấp thấp nhất là thạc sĩ, công tác ở viện nghiên cứu vật lý cũng có, làm tài chính cũng có, đều là nhân tài trong giới nhân tài."

Cô một bên vừa nghe mẹ cô thuyết giáo, vừa thờ ơ cầm lấy một tấm ảnh, chỉ liếc mắt một chút, liền nhanh chóng đặt xuống bên cạnh. Gật đầu, "Có thể thấy được nhân tài". "Thông minh tuyệt đỉnh."

Mẹ Nguyễn nghẹn một cái, bị cô làm cho tức chết, "Ba tấm kia không phải là còn chưa nhìn đến sao? Nhanh nhanh chọn, để mẹ còn bảo dì Lưu hẹn thời gian với người ta."

Nguyễn Niệm Sơ lại cầm lấy ba tấm khác. Những người đàn ông độc thân này từ cao đến thấp đủ cả, có béo có gầy, điểm giống nhau chính là đều là người Vân Thành, đều có công việc tốt. Cô nhìn tấm này rồi đến tấm kia, cuối cùng chọn một tướng mạo nhìn vừa mắt nhất đưa cho mẹ Nguyễn, ngáp dài, "Là anh ta đi." Nói xong đứng lên, chuẩn bị đi tắm rửa.

Mời vừa đi được hai bước, liền nghe thấy thanh âm điện thoại của mẹ Nguyễn và dì Lưu.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Lưu, Niệm Niệm chọn người đang làm công tác ở ngân hàng, em hãy liên lạc một chút, để chúng nó gặp mặt nhau đi... Ừ đúng, chính là tên tiểu tử họ Trần ấy. Cái gì? Chỗ em vẫn còn một người nữa? Làm công việc gì? Ồ, ồ." Mẹ Nguyễn nhíu mày nghĩ nghĩ, lại nói: "Hay là thôi. Vẫn phiền em liên lạc với cậu ngân hàng kia đi. Cảm ơn nhé."

Mẹ Nguyễn cúp điện thoại.

Nguyễn Niệm Sơ cầm lấy một quả táo, cắn răng rắc, thuận miệng hỏi: "Dì Lưu nói gì vậy ạ?"

"Không có gì. Dì ấy bảo dì ấy còn biết một đứa con trai của bạn dì ấy, cũng đang độc thân. Hỏi con có muốn xem ảnh hay không." Mẹ Nguyễn nói, "Nghe nói ba mươi tuổi đã là thượng tá không quân, chức phó lữ. Mẹ nghĩ rằng, con vừa mắt người ta, nhưng người ta có thể chướng mắt con. Cho nên mẹ từ chối."

Thượng tá không quân, chức phó lữ.

Nguyễn Niệm Sơ tai trước tiên bắt được hai tin tức này. Trùng hợp như vậy, làm cho cô nhớ đến vị cố nhân cửu biệt kia, cùng người bạn gái chủ trì xinh đẹp cao gầy. Cô gặm táo, giọng điệu đùa cợt, "Nhân vật cấp thủ trưởng, đã ba mươi rồi còn không có đối tượng, không có chuyện đó đâu."

"Chắc do bận rộn quá." Mẹ Nguyễn nhún vai, "Làm lính, có bao nhiêu thời gian để nói chuyện yêu đương chứ?"

"Cũng đúng." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, vào phòng lấy quần áo ngủ, ngữ khí thuần khiết nói chuyện phiếm, "Dì Lưu có hay không nói cho mẹ biết anh ta là người lữ đoàn nào?"

"Hỏi cái này làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Tuỳ tiện hỏi một chút." Nguyễn Niêm Sơ thản nhiên nói, "Có thể con có bằng hữu quen anh ta."

"Hàng không lữ."

Vừa dứt lời, vẻ mặt thờ ơ của Nguyễn Niệm Sơ liền đọng lại, trong lúc nhất thời, trong đầu cô có trăm nghìn ý nghĩ hoang đường đang gào thét lướt qua. Cô không tin trên đời lại có điều trùng hợp đến vậy. Vì thế lại hỏi: "Người kia tên gọi là gì ạ?"

Mẹ Nguyễn lắc đầu, "Cái này mẹ không biết."

Sau đó, làm cho mẹ Nguyễn không nghĩ tới chính là, Nguyễn Niệm Sơ thế mà lại nhét điện thoại vào trong tay bà, nói: "Nhanh mẹ, lập tức hỏi dì Lưu một chút đi."

"..." Mẹ Nguyễn cảm thấy khó hiểu. Nữ nhi này luôn thờ ơ tuỳ ý, thiếu chút nữa là lười đến mức chả màng những thế sự ngoài kia, bỗng dưng lại có một người làm con bé truy hỏi mãnh liệt, thật sự là hiếm thấy.

Dù không hiểu, điện thoại vẫn được gọi đi. Sau đó khi nghe được đáp án, mẹ Nguyễn còn thuật nguyên lại cho Nguyễn Niệm Sơ, nói: "Người kia họ Lệ. Gọi là Lệ Đằng."

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt đột loé lên.

Cô không tin trên đời này có điều trùng hợp. Nhưng mà, cú vả mặt này lại đến nhanh như lốc xoáy.

*

Lúc sau, Nguyễn Niệm Sơ không chủ động hỏi mẹ Nguyễn về chuyện Lệ Đằng. Ngược lại là mẹ Nguyễn trong lòng nghi hoặc, uyển chuyển hỏi cô, có hay không có hứng thú với vị cán bộ không quân kia.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cũng không có phủ nhận. Trên thực tế, đều là những người độc thân nam tính, so với những nhân vật nhân tài tinh anh hoặc là hói đầu hoặc là hơi mập kia, cô đối Lệ Đằng thực sự hứng thú hơn nhiều.

Ai bảo anh ta lớn lên đẹp trai, mà cô lại vừa vặn là nhan khống [1].

[1]: Dễ xiêu lòng vì nhan sắc

Đối với đáp án này, mẹ Nguyễn rất vui mừng. Con gái trong phương diện tình cảm như bị khuyết gân, hai mươi mấy năm qua, chưa bao giờ quá để ý đến bất kì người khác phái nào. Dù con gái cảm thấy hứng thú với đối tượng, nhưng có thể gặp hay không thì không chắc.

Bà quyết định cho con gái một niềm vui bất ngoà.

Dì Lưu hơn nửa đời làm bà mối, miệng lưỡi sinh hoa, hiệu suất làm việc cũng cao.

Buổi chiều ngày thứ ba, Nguyễn Niệm Sơ nhận được tin nhắn Wechat của mẹ Nguyễn. Cô ấn mở, bên trong nhảy ra một cái danh thiếp, phía dưới mẹ Nguyễn nói rõ: "Dì Lưu gửi đến, đây là Wechat đối tượng hẹn hò của con. Thêm vào tâm sự."

Nguyễn Niệm Sơ liếc mắt nhìn tấm danh thiếp kia một cái, buông di động xuống, tiếp tục luyện giọng.

Rất nhanh, mẹ Nguyễn gửi đến tin nhắn thứ hai: Thêm vào chưa? Chụp lại gửi ảnh cho mẹ xem.

"..." Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt day day mi tâm, một lát sau, động động ngón tay, nhấp vào tấm danh thiếp kia, hình đại diện cùng mô tả cá nhân đều không đặt, để trống không, chỉ có số tạo thành tên Wechat: 0714.

Nhìn qua thực đơn điệu.

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ một chút, liền gửi tin nhắn cho người ngân hàng kia để xác minh: Xin chào Trần An Khánh tiên sinh, tôi là Nguyễn Niệm Sơ.

Chừng mười phút sau, đối phương đã chấp nhận.

Nguyễn Niệm Sơ đem giao diện nói chuyện phiếm chụp lại, gửi cho mẹ Nguyễn, coi như hoàn thành nhiệm vụ. Mẹ Nguyễn đáp lại bằng một mặt cười, cùng tin nhắn: Dì Lưu đã hẹn giúp các con thời gian gặp mặt cùng với phòng ăn. Bảy giờ tới, ở Bắc Uyển, phòng riêng tên là Phong Nhã Tụng.

Nguyễn Niệm Sơ im lặng vài giây, trả lời: Vâng.

Mẹ Nguyễn: Sau khi tan việc nhớ trang điểm lại, tô son môi, sửa sang quần áo và tóc tai đi.

Lần này, Nguyễn Niệm Sơ trực tiếp khoá màn hình di động. Ai biết mới vừa đặt xuống, thông báo Wechat có tin nhắn lại vang lên. Cô thoáng không kiên nhẫn, vừa cầm điện thoại lên nhìn, không ngờ tin nhắn lại gửi đến từ "0714".

– Hội nghị bị trì hoãn, thời gian gặp mặt đổi thành tám giờ.

"..." Nhìn chằm chằm dòng chữ trên di động, Nguyễn Niệm Sơ không nhịn được, phụt cười ra tiếng. Lần trước xem ảnh, vị tinh anh này hơi mập lại mượt mà, hình tượng rõ ràng hiền lành. Không ngờ lại tương phản là vị tổng giám đốc băng sơn.

Đại khái chính là tương phản manh trong truyền thuyết.

Cô cảm thấy thú vị, tâm tình cũng tốt lên vài phần, trả lời: OK.

*

https://thuviensach.vn

Buổi chiều giờ tan tầm cao điểm, Nguyễn Niệm Sơ trên tàu điện ngầm ngã trái lại ngã phải, suýt chút nữa bị chen thành bánh thịt. May mắn chính là, trước một giây cô đi vào nhà hàng Bắc Uyển, di động liền vang lên, tin nhắn của mẹ Nguyễn đập vào tầm mắt: Trang điểm sửa sang lại đầu tóc, đừng quên.

Này ngược lại nhắc nhở cô.

Nguyễn Niệm Sơ liếc nhìn mặt kính của cây cột khách sạn.

Trong gương, cô để mặt mộc, tóc dài màu đen xoã ngang vai, thoáng xúc động. Khônh trang điểm cũng không có vẻ quá khó coi.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn chính mình một lúc, lát sau, vuốt vuốt tóc, lấy son ra tô lên môi. Tuy cô đối với lần ra mắt này không ôm một chút ảo tưởng nào, nhưng trang điểm nhẹ gặp người là tôn trọng, không thể thiếu.

Làm xong tất cả, cô đi vào nhà hàng. Người phục vụ cười khanh khách tiến lên nghênh đón, đưa cô đi vào thang máy.

Phong cách trang trí của Bắc Uyển là kiểu Trung Quốc cổ kính. Ra khỏi thang máy, tầng bốn từ phòng khách cho đến hành lang, đều treo đèn lồng sừng dê. Nguyễn Niệm Sơ dừng lại trước cửa phòng Phong Nhã Tụng.

Người phục vụ lễ phép gõ cửa một cái, sau đó mời mở cửa mời cô đi vào.

Trần An Khánh còn chưa tới, trong phòng cũng không có người nào khác.

Cô nhíu mày, mắt nhìn di động. Hiện tại là bảy giờ năm mươi phút, cách thời gian ước định sớm hơn mười phút. Cô liền đến bàn gần đấy ngồi xuống, chuẩn bị làm chút nhiệm vụ trong trò chơi.

https://thuviensach.vn

Mới vừa kết nối với mạng không dây, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên, theo bản năng liền đứng dậy quay đầu lại.

Trong phòng rửa tay có một người đi ra. Vóc dáng hắn rất cao, đèn lồng sáng chưng chiếu xuống từ trên đỉnh đầu hắn, phác hoạ ra một đường nét lưu loát gọn gàng, quần tây đen, vẫn là bộ mặt anh tuấn lạnh lùng, cũng vẫn là biểu tình luôn lãnh đạm thờ ơ kia.

Vẫn là trong kí ức của cô, không quá mức khác biệt.

Sau một lát sững sờ, Nguyễn Niệm Sơ phục hồi lại tinh thần, cong môi, hướng về phía anh ta cười một cái mình tự cho là tự nhiên nhất, "Anh cũng ở chỗ này chờ người sao? Thật ngại quá, tôi có khả năng đến nhầm chỗ." Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Người kia đem khăn giấy lau tay ném vào thùng rác, liếc mắt, nhàn nhạt nhìn cô một cái: "Cô không đi nhầm."

"..." Nguyễn Niệm Sơ động tác đột nhiên dừng lại.

Phía sau cô, sắc mặt anh thong dong ngồi trở lại trên ghế, nới lỏng hai nút áo trên cổ, "Người cùng cô ra mắt chính là tôi. Mời ngồi."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tình cảnh này ở trong mắt Nguyễn Niệm Sơ, trình độ hài kịch quả thực có thể cùng chuyện bạn trai cũ bắt cá hai tay mang ra so sánh.

Bảy năm trước, cô ở Campuchia trở về từ cõi chết, bảy năm sau, cô cùng ân nhân cứu mạng gặp lại, hơn nữa còn không hiểu sao lại trở thành đối tượng xem mắt của đối phương. Nội dung vở kịch này, không làm thành một tiểu thuyết tư liệu thì sống đều đáng tiếc.

Hiển nhiên, đây là mẹ cô cùng với dì Lưu liên thủ tạo ra một màn kịch, không nghĩ tới dùng sức quá mạnh, kinh hỉ thành kinh hãi.

Lệ Đăng đúng là rất bình tĩnh.

Anh cầm lấy ấm trà rót nước vào chén, đẩy đến trước mặt cô, hờ hững tự nhiên, "Hôm nay tan trễ, để cô đợi lâu."

Nguyễn Niệm Sơ chần chờ một lát, chỉ có thể ngồi vào ghế đối diện anh ta, cười cười, "Không có. Rõ ràng là anh đến trước so với tôi."

"Nguyễn tiểu thư thích khẩu vị món ăn nào?"

"Cái gì cũng được."

Lệ Đăng đem thực đơn đưa cho cô. Nguyễn Niệm Sơ xua tay, lễ phép nói, "Tôi ít khi gọi món, anh cứ gọi đi."

Mỗi người một câu, anh hỏi tôi đáp.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên có chút cảm thán. Xem ra trí nhớ kém cũng có lúc là chuyện tốt, ví dụ như trong trường hợp này, ngoài mặt có thể biểu hiện như thường, nhưng lí trí khách quan trong lòng cô lại như chấm điểm, lúc lên lúc xuống, cô trong toàn bộ quá trình chỉ có thể cười lúng túng.

Bữa ăn mệt mỏi này thực sự ghê gớm.

Không bao lâu, món ăn đã chọn xong, người phục vụ đi vào lấy đi thực đơn. Trong nhất thời xung quanh đều tĩnh lặng.

Nguyễn Niệm Sơ cầm lấy chén uống chút nước, một lát sau, nỗ lực chủ động ý đồ làm hoà hoãn không khí, "Lệ đội những ngày gần đây, đều ở bộ chính trị không quân tham gia tổ chức học tập chứ?"

Lệ Đằng uống trà, gật đầu: "Đúng."

Cô câu môi, ngữ khí nịnh hót chen lẫn chút không tự nhiên, "Lệ đội còn trẻ như vậy đã là thượng tá, thật lợi hại."

Anh lãnh lãnh đạm đạm, "Lúc còn trẻ tương đối chiến nhiều mà thôi."

Nguyễn Niệm Sơ tự nhiên biết anh ta năm đó "chiến" ở nơi nào, hơi rũ mắt, lung lay nước trong chén trà, lại hỏi anh: "Anh quê quán cũng ở Vân Thành sao?"

Tiếng nói rơi xuống đất, Lệ Đằng ngước mắt nhìn cô một cái, "Chướng Bắc." Dừng lại vài giây, "Cô là người ở đâu?"

"Vân Thành."

Anh hơi nhướng mày, "Nói một chút xem."

"..." Cái chén trong tay Nguyễn Niệm Sơ hơi hoảng, trệ xuống, vài giọt nước trà trong nháy mắt từ chén tung toé ra, làm ướt mu bàn tay cô.

https://thuviensach.vn

Cũng may vẻ kinh ngạc trên mặt cô chỉ chợt loé liền lướt qua. Rất nhanh, cô cong môi, tận lực làm cho vẻ mặt mình khôi phục như thường, nói: "Vân Thành là thành thị phát đạt số một số hai cả nước, dân cư số lượng lớn, kinh tế phồn vinh... Cái gì cũng tốt, chỉ là giá hàng quá cao, sương mù cũng tương đối nghiêm trọng..."

Một khắc đó, cô lại thấy quốc gia Đông Nam Á kia, chỗ rừng cây kia, gian nhà gỗ trúc kia, lại nghĩ tới một lần duy nhất bọn họ tán gẫu.

Nói xong, Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc, Lệ Đằng thần sắc lãnh đạm nhiều năm như một.

Toàn bộ căn phòng trong giây lát im lặng.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ, người phục vụ mang món ăn đi vào. Nhà hàng này nổi danh cả thành, đồ ăn mỹ vị tinh xảo, trên bàn ăn được đặt lên bốn mặn một canh mùi thơm nức mũi, nhưng lại chậm chạp không có ai động đũa.

Một lát sau, Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi thở ra, tầm mắt hướng lên trên, thẳng tắp nhìn về phía đối diện. Cô nói, "Anh đã sớm nhận ra tôi, vì sao lại xem như không quen biết?" Nhìn người đang được đặt thức ăn xuống, thánh khiết như người vĩ đại giải phóng quân, không ngờ sẽ có hương vị xấu này.

Đối phương mở to mắt nhìn cô, không chút để ý đáp, "Tôi lúc nào làm như không quen biết?"

"..." Cô im lặng, nháy mắt không có lời nào để nói. Nghĩ lại, hai lần chạm mặt đều có sự xuất hiện của người thứ ba, có lẽ, anh ta chỉ không muốn phải phiền toái giải thích với người khác, hoặc có thể, tính tình của anh ta vốn quái dị như vậy.

https://thuviensach.vn

Vì thế, tiết mục coi mắt cứ như vậy phát triển theo hướng từ kinh sợ, rồi trở nên hiềm nghi, cuối cùng thành khó bề phân biệt. Nguyễn Niệm Sơ có chút không hiểu, nếu nhớ rõ cô, sao anh ta lại đồng ý với lần ra mắt này. Sau mấy giây khó hiểu, cô liền trực tiếp đem sự nghi ngờ này hỏi lên.

"Anh đã nhớ rõ tôi, vậy vì sao lại đồng ý lần ra mắt này?"

Lệ Đằng uống nước, ngữ khí rất lãnh đạm: "Hai câu này có liên hệ sao?"

Nguyễn Niệm Sơ lại im lặng. Người này cùng năm đó rất giống nhau, luôn luôn có bản lĩnh làm cô á khẩu không trả lời được. Lần này cô đã có kinh nghiệm, đơn giản cầm lấy đũa chăm chú ăn cơm, không hề chủ động cùng anh ta tán gẫu nữa.

Lệ Đằng nhìn chằm chằm cô một lát, mở miệng, "Sau khi cô tốt nghiệp liền đi tới đoàn văn công?"

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Là đoàn diễn xuất phía dưới quân khu."

Anh ngoắc ngoắc môi, "Những địa phương đó yêu cầu cao, người không có tài năng sẽ không vào được, cũng không chờ được. Cô bản lĩnh không nhỏ."

Không biết tại sao, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy lời khen ngợi này nói với người quen cũ rất không được tự nhiên. Người quen cũ, cô cũng không có ý định phùng má lên tính toán chuyện anh ta giả làm người tinh anh mập, nghe anh ta nói xong cũng thành thực nói, "Anh quá khen. Tôi được vào đoàn diễn xuất cũng nhờ vào quan hệ người nhà tôi. Chỉ là một diễn viên ký hợp đồng, không quân tịch."

"Tôi đã nghe qua cô hát." Lệ Đằng nói, "Khá tốt."

https://thuviensach.vn

Cô biết anh ta nói đến tiết mục đơn ca ngày đại hội đó, lễ phép đáp, "Cảm ơn."

Ngày cũng trò chuyện được câu được câu không.

Trong phòng bầu không khí vẫn tính là hài hoà.

Nguyễn Niệm Sơ gắp đồ ăn ăn cơm, Lệ Đằng ở đối diện nhìn cô ăn, chỉ tình cờ động động cái đũa.

Chốc lát, anh trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá cùng bật lửa, đặt trên bàn, thuận miệng hỏi cô, "Để ý không?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu. Sau đó liền thấy anh ta ngậm thuốc lá, cầm lấy bật lửa, châm điếu thuốc, sau cặp mắt kia lượn lờ làn khói trắng, hơi nheo lại một chút. Ánh mắt của anh ta đen và sâu như biển, nhìn lâu, rất dễ làm cho người ta mơ tưởng viển vông.

Vì thế cô lại nhìn về phía chiếc bật lửa trên bàn kia.

Hình vuông, bề mặt kim loại cổ xưa loang lổ. Vẫn là cái bảy năm trước.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên hé miệng cười một cái.

Cái biểu tình rất nhỏ trong nháy mắt bị Lệ Đằng phát hiện. Anh ngước mắt, trong mắt thần sắc không rõ, "Cô cười cái gì?"

"Không nghĩ tới còn có thể gặp lại anh." Cô cũng nhìn về phía anh, ánh sáng màu cam nhạt ánh vào đôi mắt trong trẻo, ý cười dịu dàng, lời nói chân thành, "Bảy năm trước anh cứu tôi, khi đó quá vội vàng, không thể thàn khẩn nói lời cảm ơn với anh, hôm nay nhất định phải bù đắp. Cảm ơn ân cứu mạng của anh, Lệ đội trưởng."

https://thuviensach.vn

"Nằm trong chức trách." Anh vẫn là bốn chữ đơn giản như vậy, nói cảm ơn thì đáp lời, cùng năm đó đều như thế.

Lúc sau lại yên tĩnh vài giây. Cô giật giật môi, lời muốn nói lại thôi.

Anh phủi khói bụi, liếc mắt một cái liền nhìn ra ý đồ của cô, "Muốn hỏi bà A Tân cùng Thác Lý?"

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt loé lên, gật đầu.

Lệ Đằng nhạt nói: "Bà A Tân đang ở viện dưỡng lão, rất tốt đẹp."

"Còn Thác Lý?"

"Cậu ta tuổi còn nhỏ, lại không làm ra hành vi nào quá mức tồi tệ, giam vài năm liền thả ra."

Cô truy hỏi: "Sau khi thả ra thì đi đâu? Đang làm cái gì?"

Anh nghe vậy động tác hơi ngừng lại, nhìn cô chằm chằm hồi lâu, nhướng mày hỏi lại: "Cái này có quan hệ gì với cô?"

"Tôi với Thác Lý cũng coi như là bằng hữu cùng hoạn nạn." Nguyễn Niệm Sơ chẹp miệng, cảm thấy rất đương nhiên, "Quan tâm tình hình gần đây một chút thì có gì không đúng."

Ai ngờ, Lệ Đằng mặt không hề cảm xúc nhả khói, nhắc nhở cô, "Nguyễn Niệm Sơ, hai chúng ta đang xem mắt."

"..." Nguyễn Niệm Sơ rơi vào một trận mờ mịt. Cũng may, đúng lúc này có tin nhắn đến cứu vớt cô — mẹ Nguyễn: Đừng quên hỏi tình hình về gia đình nhà trai.

Cô hậu tri hậu giác phản ứng kịp. Ý thước được, nhiều năm không gặp, sự quan tâm của cô đối với ân nhân cứu mạng, lại kém xa thiếu niên

https://thuviensach.vn

tán gẫu có mấy lần. Liền khụ hai tiếng, chuyển đề tài, "Lần trước tôi thấy anh và Lý Tiểu Nghiên đi cùng nhau, còn tưởng rằng bọn anh là quan hệ yêu đương."

Lệ Đằng đáp: "Cô ấy là em gái của một bằng hữu tôi."

Bằng hữu có lòng tốt giới thiệu cho đối tượng, tiếc là thiếp cố ý, chàng vô tình, không thành. Độc thân nhiều năm như Nguyễn Niệm Sơ liền tự động đọc ra những lời hàm nghĩa này. Anh ta là thượng tá không quân chức phó lữ, tuổi trẻ tài cao, chiến công hiển hách, nhưng ba mươi tuổi đầu vẫn phải đi xem mắt, thật sự là gọi người bóp cổ tay. Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên cảm giác được tâm lí có điểm cân bằng, tâm tình không khỏi tốt lên.

Lại thuận miệng hỏi, "Anh về sau đều ở lại Vân Thành sao?"

Lệ Đằng đem mặt mày đầy ý cười của cô thu vào đáy mắt, tầm mắt dời đi, trả lời, "Tạm thời vậy."

"Tới chỗ này bao lâu?"

"Hai tháng rưỡi."

Nhớ không lầm thì, thời gian cô cùng với bạn trai cũ chia tay, cũng vừa tròn hai tháng rưỡi. Nguyễn Niệm Sơ đối với sự trùng hợp này cảm thấy kinh ngạc, lại hỏi: "Là cấp trên điều động sao?"

"Đúng."

Cô cảm thán, "Vậy thật là khéo."

Lệ Đằng nhìn cô, ngữ khí rất nhạt: "Là rất khéo."

Khi đó, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy thế giới này thật sự rất kì diệu. Tuyệt không thể tả.

https://thuviensach.vn

*

Bữa cơm kia nói là xem mắt, kì thật càng như là ôn chuyện, hai người nội dung trò chuyện cũng không liên quan đến bất cứ đề tài tình cảm gì. Nguyễn Niệm Sơ vốn muốn hỏi Lệ Đằng, vì sao anh ta phải lưu lạc đến tận đây để xem mắt, nhưng suy nghĩ một chút, chung quy vẫn coi như thôi.

Cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cô vẫn không quên được tính cách anh ta có bao nhiêu tàn nhẫn, tính khí cũng không kém.

Cho dù hôm nay nhìn anh ta sự sắc bén như đã ẩn đi, trầm ổn cẩn thận, là bộ dạng người tốt.

Sau đó, Lệ Đằng đưa Nguyễn Niệm Sơ về tiểu khu nhà cô.

Hai người toàn bộ quá trình không hề giao lưu. Chỉ là khi tạm biệt, cô lại nói cảm ơn với anh lần nữa.

Lệ Đằng lái xe đi.

Nguyễn Niệm Sơ một mình về nhà. Vừa vào cửa đã thấy mẹ Nguyễn cười híp cả hai mắt, vô cùng phấn khởi nói, "Thế nào? Có thích cái Surprise mẹ tặng không?"

Nghe mẹ cô phát âm tức cười, Nguyễn Niệm Sơ yên lặng lườm một cái, ngồi trên ghế sofa nghịch điện thoại di động.

Thấy bộ dáng của con gái, khuôn mặt tươi cười của mẹ Nguyễn liền có chút không nhịn được, nhăn mày lại, "Không thích hợp? Có phải đối phương tuổi tác lớn quá nói chuyện không được?"

Nguyễn Niệm Sơ nói, "Không phải."

Mẹ Nguyễn lo lắng, "Vậy rốt cuộc là có hi vọng hay là không?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ một tay chống má, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ suy nghĩ chăm chú, sau một lúc lâu mới lắc đầu, nói: "Không biết."

Cô nói xong, đáy mắt mẹ Nguyễn lại lộ ra tia vui mừng. Đặt cửa đúng rồi, mẹ Nguyễn hiểu rất rõ con gái, không biết, không phải không có hi vọng.

*

Chớp mắt, cùng Lệ Đằng xem mắt đã trôi qua hai tuần. Khoảng thời gian này, người Wechat số 0714 bị cô nhận nhầm thành vị tinh anh ngân hàng kia, trong đêm đó chỉ gửi duy nhất một tin nhắn. Nội dung là: Móc chìa khoá của cô rơi trên xe tôi.

Nguyễn Niệm Sơ vừa nhìn thấy móc chìa khoá, cũng thật là, vì thế 囧囧 trả lời: Ồ. Cái đó không phải là đồ quan trọng gì, phiền anh giúp tôi ném nó xuống đi. Cảm ơn.

0714 liền không đáp lại nữa.

Làm mất móc khoá kia với bạn trai cũ của Nguyễn Niệm Sơ đều như nhau, bị cô đảo mắt liền vứt ra sau đầu. Nhưng mà, làm Nguyễn Niệm Sơ không nghĩ tới chính là, vào tuần hai ngày chủ nhật, hai thứ không quan trọng này lại cùng lúc xuất hiện một lần nữa.

Đó là một ngày nắng tươi sáng, sau buổi trưa gió êm sóng lặng.

Kiều Vũ Phi vốn dĩ hẹn Nguyễn Niệm Sơ đi uống trà chiều, lại vì tự dưng có chuyện gấp mà thả cô bồ câu. Lúc đó, người cô đã ở phòng ăn kiểu Tây, hơn nữa vừa gọi hai phần cà phê cùng với đồ ngọt.

Đồ ăn lùi lại không được, trực tiếp rời đi, thì có vẻ quá lãng phí. Nguyễn Niệm Sơ liền lấy di động ra, tìm kiếm trên Wechat những đồng bọn có thể cùng cô ăn buổi trà chiều này.

https://thuviensach.vn

Tìm tìm, một ảnh đại diện trống không vọt ra.

— Ở đâu?

Nguyễn Niệm Sơ hơi giật mình, phản ứng vài giây mới nhớ được số này là số của ai, nhíu nhíu mày, hồi phục:

— Modrell phòng ăn kiểu Tây.

— Cùng ai?

—... Một mình.

— Mười phút sau tôi đến.

"..." Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt, một lát sau mới chậm chạp gõ vài chữ: Anh tìm tôi có chuyện gì?

Lần này, Lệ Đằng đại khái là đang lái xe, bởi vì anh trực tiếp trả lời bằng giọng nói. Nguyễn Niệm Sơ ấn mở, trong ống nghe liền truyền ra tiếng nói trầm thấp, lạnh lùng: "Trả lại cô móc chìa khoá."

Cô không nói gì. Nghĩ lại nghĩ, tới thì tới đi, dù sao chỉ là món ăn, ai ăn đều giống nhau hết. Coi như trả lại anh ta bữa cơm xem mắt kia.

Suy nghĩ như vậy, Nguyễn Niệm Sơ rời khỏi Wechat mở ra một ứng dụng game, bắt đầu chơi. Trò chơi này hôm kia cô mới tải về, trong giới bằng hữu, những tiểu cô nương trong độ tuổi hai mươi hầu như đều chơi trò này. Thông tục mà nói, chính là trong trò này nuôi dưỡng nam nhân, cùng với khi còn nhỏ mua sủng vật nuôi dưỡng chim cánh cụt không sai biệt lắm. (Chim cánh cụt ở đây mình dịch theo nghĩa gốc nên cũng không hiểu lắm, có thể là QQ chăng??)

Chuẩn bị cho cẩu độc thân, rất thích hợp với cô.

https://thuviensach.vn

Chơi một lúc, một trận thanh âm nam nữ nói chuyện từ cửa phòng ăn đi vào. Giọng nữ điệu đà oán giận, "Cái thời tiết quỷ này, dạo phố một lát liền nóng chết tôi rồi." Giọng nam mơ hồ không kiên nhẫn, "Đi vào liền không nóng."

Nguyễn Niệm Sơ tầm mắt bị hấp dẫn, rời khỏi điện thoại di động, nhìn về phía cửa.

Tinh anh phối mỹ nữ, tiểu tam phối tra nam.

Cô kinh ngạc. Theo sau, lại thấy chỗ cửa dừng lại một con xe Jeep đen thì hơi trợn to mắt. Đó là xe Lệ Đằng. Trực giác nói cho Nguyễn Niệm Sơ biết, cái buổi trà chiều bị Kiều Vũ Phi bỏ qua này, nhất định sẽ rất đặc sắc.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trêu Chọc Cô (3027 Từ)

Sau sự kiện ngoại tình, người trong cuộc từ "mỹ nữ" đã chuyển thành "tiểu tam" trong miệng chúng bạn tốt của Nguyễn Niệm Sơ, chuột chạy qua đường, người người đòi đánh. Nhưng Nguyễn Niệm Sơ lại cảm thấy danh hiệu này không chính xác.

Trước khi kết hôn, mọi người đều có quyền theo đuổi tình yêu đích thực, huống chi, cô cùng tinh anh vẫn chỉ là một đôi tình nhân trên danh nghĩa.

Bởi vì Nguyễn Niệm Sơ không biết họ và tên của mỹ nữ, lần đầu gặp mặt thì cô ta lại mặc một chiếc váy đỏ như lửa, vì thế cô lén đặt cho mỹ nữ một tên hiệu, không gọi là tiểu tam, mà gọi là Hoả Liệt Điểu.

Nơi cửa tiệm, tinh anh cùng Hoả Liệt Điểu cùng đẩy cửa bước vào.

Nguyễn Niệm Sơ tắt trò chơi trong điện thoại, uống một ngụm cà phê, chuẩn bị cười hì hì lên tiếng chào hỏi hai người. Tiền nhiệm cùng đương nhiệm gặp nhau, xấu hổ khó xử nhất tất nhiên phải là tinh anh, cô không tim không phổi, rảnh rỗi không có việc gì, có thể đánh phá thành loạn.

Nhưng mà, không đợi Nguyễn Niệm Sơ mở miệng, tinh anh lại trước một bước nhìn thấy cô.

Nguyễn Niệm Sơ rất xác định, khi ánh mắt của tinh anh cùng chính mình tụ hợp trong nháy mắt, đối phương khoé miệng, giật giật. Cô nụ cười càng thêm sáng lạn.

https://thuviensach.vn

Tinh anh rõ ràng không muốn cho Hoả Liệt Điểu nhìn thấy Nguyễn Niệm Sơ. Hắn đỡ lấy thắt lưng của Hoả Liệt Điểu, hơi nghiêng người, nỗ lực cản trở thị giác của cô ta.

Người phục vụ lễ phép hỏi, "Chào ngài, xin hỏi hai vị muốn ngồi tầng một hay tầng hai?"

Tinh anh nói: "Tầng hai."

"Hừm, không đâu." Đôi môi đỏ mọng của Hoả Liệt Điểu khẽ cong, làm nũng, "Em muốn ngồi tầng một cạnh cửa sổ."

Tinh anh nhíu mày, khoé mắt không ngừng ngó bàn nơi Nguyễn Niệm Sơ ngồi, nói: "Bên cửa sổ đã hết vị trí."

Hoả Liệt Điểu không vui, quay đầu nhìn hướng cửa sổ, lần nhìn này, liền vừa vặn chạm phải ý cười trong mắt Nguyễn Niệm Sơ. Nữ nhân kia chống tay lên má, tầm mắt thẳng tắp đối diện cô ta, ánh mắt trong suốt, thẳng thắn mà đơn giản. Hoả Liệt Điểu biểu tình trong nháy mắt cứng đờ.

Cô ta đương nhiên nhớ rõ Nguyễn Niệm Sơ. Vị bạn gái cũ này, xinh đẹp đến mức ngũ quan không thể tìm ra chỗ nào không tỳ vết, chỉ là người quá lười biếng, kiều mị lại kiều mị, lực sát thương cũng không đủ.

Từ xưa đến nay, mỹ nữ tương phùng luôn có người thắng.

Hoả Liệt Điểu tự nhận mình hoàn toàn thắng Nguyễn Niệm Sơ, vì thế sau giây lát cứng đờ, khoé miệng cô ta khẽ giương lên, nháy mắt tiếp theo, lập tức vòng qua tinh anh đi đến.

Tinh anh sững sờ tại chỗ, muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Xin chào nha Nguyễn tiểu thư." Hoả Liệt Điểu cười tươi như hoa, giọng nói ngọt ngào vừa mềm mại vừa mị hoặc, "Không nghĩ tới ở chỗ này

https://thuviensach.vn

lại tình cờ gặp cô, thật là khéo."

Nguyễn Niệm Sơ cười đến hào phóng, "Đúng vậy, rất khéo."

"Tôi với Đái Kiệt vừa chọn xong nhẫn cưới, liền muốn tới đây uống ít nước, nghỉ ngơi một chút." Hoả Liệt Điểu mày hơi nhếch lên lộ rõ vẻ kiêu căng của người thắng, ngừng lại, cố ý dùng một bộ ngữ khí lễ phép hỏi, "Dù sao tất cả mọi người đều quen biết, chi bằng chúng ta cùng nhau?"

"Na Na, đừng càn quấy..." Tinh anh lông mày càng nhíu chặt lại.

"Vậy thì cùng nhau đi." Nguyễn Niệm Sơ đánh gãy, ngữ khí lạnh nhạt tuỳ ý, "Tuỳ tiện ngồi."

Hai người vì thế ở bàn này ngồi xuống, Hoả Liệt Điểu tâm tư bách chuyển, tinh anh đứng ngồi không yên, chỉ có Nguyễn Niệm Sơ là tiêu sái nhất, gọi xong đồ uống liền vừa uống cà phê vừa chơi trò chơi, hoàn toàn coi bọn họ như không tồn tại.

Lúc này, Hoả Liệt Điểu thoáng nhìn trên bàn có một phần bánh ngọt khác, giọng tỏ vẻ ngạc nhiên, "Nguyễn tiểu thư còn có bằng hữu sắp đến?"

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, "Đúng vậy."

"Bạn trai?"

"Không phải."

"Ồ." Hoả Liệt Điểu mang theo bộ mặt nằm trong dữ liệu, tiếp theo lại nhiệt tình nói, "Đúng rồi, Nguyễn tiểu thư hiện tại vẫn còn độc thân phải không? Bằng hữu tôi nhiều, có muốn hay không để tôi giúp cô giới thiệu mấy người? Bất quá tôi vẫn còn đang học năm ba đại học, những bạn học kia của tôi... Các cô về tuổi tác khả năng không mấy phù hợp."

Nguyễn Niệm Sơ bị sặc. Năm thứ ba đại học đã làm mẹ, lợi hại.

https://thuviensach.vn

"Cô có thể chấp nhận tỷ đệ luyến không?"

"Không thể."

Một hồi đối thoại kết thúc, Nguyễn Niệm Sơ trước sau biểu tình ung dung như thường, Hoả Liệt Điểu thấy, không khỏi cảm thấy mất hứng. Bên cạnh tinh anh trầm mặc đã lâu, rốt cuộc hắng giọng một cái, hỏi tình trạng gần đây của nhị lão nhà Nguyễn, Nguyễn Niệm Sơ vừa muốn mở miệng, thì "Đinh" một tiếng, là tin nhắn từ Wechat gửi đến.

Vừa mở ra nhìn thì thấy, là Lệ Đằng: Đến rồi.

Không quá mấy giây, chiếc ghế ngồi bên cạnh Nguyễn Niệm Sơ bị kéo ra, cô liếc mắt, thấy vóc dáng cao lớn của nam nhân khom người ngồi xuống, thần sắc tự nhiên, khuôn mặt lãnh đạm.

Nguyễn Niệm Sơ nhấp môi dưới. Mười phút trước cô đã nhìn thấy xe của anh ta đến, từ bên đường đến phòng ăn, coi như chỉ dùng một cái chân, cũng không thể lâu như vậy.

Cô thậm chí còn hoài nghi người này đứng ở cửa nhìn xong một màn kịch rồi mới bước vào.

Cái bàn này, chỉ trong chốc lát liền đông đủ.

May mắn chính là, nhờ phúc của Lệ Đằng, ban đầu Hoả Liệt Điểu miệng nói không ngớt cùng với tên tinh anh mới nói được câu đầu tiên, tất cả đều trong nháy mắt im lặng. Không khí vốn dĩ từ lúng túng xấu hổ, liền biến thành quỷ dị cùng áp lực, ngay cả không khí nóng bức đều như bị lạnh đi mấy độ.

Nguyễn Niệm Sơ ở trong lòng cảm thán, đây chính là sức mạnh của đặc chủng giải phóng quân. Khí tức này, so với năm đó chỉ có hơn chứ không có kém.

https://thuviensach.vn

Hoả Liệt Điểu cùng tinh anh sắc mặt hồ nghi, nhìn Lệ Đằng trong chốc lát, lại nhìn về phía Nguyễn Niệm Sơ, tựa hồ rất kinh ngạc khi cô có thể có một "bạn khác giới" xuất chúng như thế.

Lệ Đằng ngay cả liếc mắt cũng không nhìn hai người.

Anh trực tiếp đưa cho Nguyễn Niệm Sơ móc chìa khoá hình con thỏ, "Cầm cẩn thận."

"... Cảm ơn." Nguyễn Niệm Sơ cười một cái, tiếp nhận đồ vật, xong xuôi liền giới thiệu mọi người với nhau, "Đây là Lệ tiên sinh. Đây là Đái Kiệt tiên sinh, đây là..." Cô dừng lại, không thể nói nổi tên Hoả Liệt Điểu.

Hoả Liệt Điểu liền hướng Lệ Đằng cười nói, "Tôi gọi là Từ Hiểu Na. Xin chào."

Lệ Đằng gật đầu.

Từ Hiểu Na tính tình như đã quen thuộc, thấy anh dung mạo tuyệt sắc thần thái bất phàm, không nhịn được đã nghĩ ra vài câu tán gẫu. Liền hỏi: "Lệ tiên sinh là bạn của Nguyễn tiểu thư?"

"Ừm."

"Như vậy a. Nguyễn tiểu thư là bạn gái cũ của vị hôn phu tôi, tôi cùng cô ấy cũng coi như là bằng hữu."

"Thật không?" Nghe vậy, Lệ Đằng liếc mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ một cái, ngữ khí thờ ơ, "Các cô thật rộng lượng."

Nguyễn Niệm Sơ bị sặc, chỉ có thể cười gượng.

Từ Hiểu Na thì không bị ảnh hưởng chút nào, cười khanh khách lại hỏi, "Lệ tiên sinh, có tiện hay không nói cho chúng tôi biết công việc anh đang làm là gì?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng lãnh đạm: "Làm lính."

"Vậy..." Từ Hiểu Na còn muốn nói điều gì, nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng, liền bị Nguyễn Niệm Sơ cắt đứt.

"Đúng rồi" Cô nhìn về phía Lệ Đằng cười nói: "Anh không phải bảo một lát nữa sẽ có việc sao? Đi trước đi." Trong kí ức, anh ta là người ít nói, người sống chớ gần, Từ Hiểu Na ồn ào như vậy, cô không thể lấy oán trả ơn mà kéo anh xuống nước được.

Lệ Đằng nhìn chằm chằm vào đôi mắt cười rực rỡ của cô, một lát, cong cong khoé miệng, "Chuyện bên kia không vội."

"..." Mắt Nguyễn Niệm Sơ giật giật. Cho bậc thang còn không xuống, đây là cái thao tác gì?

"Trời nóng như vậy, không vội thì cứ ngồi đây chốc lát." Từ Hiểu Na rất nhanh liền nói tiếp, "Thật khéo, tôi cũng có một người anh làm quân nhân, tôi từ nhỏ đặc biệt sùng bái mấy người các anh. Lệ tiên sinh là binh chủng gì vậy?"

Đái Kiệt nghe được liền nhíu mày, bất mãn nói: "Lần đầu gặp mặt, em hỏi người ta chuyện này để làm gì?"

"Hỏi một chút thì có quan hệ gì?" Từ Hiểu Na hôm nay mặc trang phục như một tiểu công chúa, rất thích hợp với biểu tình làm nũng. Cô ta tiếp tục nhìn Lệ Đằng, "Chẳng lẽ anh không tiện tiết lộ?" Tư thế cùng ngữ khí này, quen thuộc như chính hai người bọn họ mới là bằng hữu.

Tinh anh mặt đen đi một nửa.

Nguyễn Niệm Sơ cầm lấy một khối sừng trâu tụng, ánh mắt như có như không đảo qua Từ Hiểu Na cùng Lệ Đằng. Người kia vẫn như cũ là vẻ

https://thuviensach.vn

mặt lạnh lùng, chỉ là ấn đường hơi nhíu lại, biểu lộ rằng lúc này anh rất không kiên nhẫn.

"Rắc rắc."

Cô cắn xuống một góc sừng trâu, suy đoán liệu anh có đứng dậy rời đi luôn không. Sau đó quay đầu, dùng một ngữ khí quỷ dị thấp giọng hỏi tinh anh: "Này, vợ của anh bình thường cũng hay nói như vậy?"

Tinh anh nửa khuôn mặt còn lại đều đen nốt.

Nhưng mà, Lệ Đằng không có rời đi cũng không có tức giận, anh chỉ thực bình tĩnh mà trả lời: "Hàng không binh."

Từ Hiểu Na rất khoa trương oa một tiếng, "Anh hắn không phải là binh lính thường đi? Sĩ quan?"

"Tôi tốt nghiệp trường quân đội."

"Vậy anh là quan quân?" Từ Hiểu Na hứng thú càng tăng lên, "Anh tôi ba mươi tư tuổi, năm ngoái vừa mới thăng chức thiếu tá, anh chắc phải là thượng uý hoặc thiếu tá đi?"

Lệ Đằng không trả lời. Anh bưng cà phê lên, liếc nhìn rồi lại đặt xuống, cầm lấy cốc thuỷ tinh trong suốt bên cạnh, uống nước lọc.

Nguyễn Niệm Sơ thấy Từ Hiểu Na cố chấp như vậy, liền rất tốt bụng giải thích nghi hoặc cho cô ta, "Lệ tiên sinh là thượng tá không quân, quân hàm chức phó lữ."

Lời vừa dứt, Từ Hiểu Na cùng tinh anh đều sửng sốt.

Sau đó, một lúc lâu hai người mới lấy lại tinh thần. Từ Hiểu Na trên mặt sùng bái chỉ thiếu một chút tràn ra, "Còn trẻ như vậy mà chức phó lữ,

https://thuviensach.vn

thật lợi hại!" Nháy mắt mấy cái, mang theo giọng thăm dò nói: "Phu nhân của anh hẳn phải rất hạnh phúc."

Lệ Đằng đặt cốc thuỷ tinh xuống, "Tôi chưa kết hôn."

Ngắn ngủi vài giây, đáy mắt Từ Hiểu Na có lưu quang chợt loé qua, nhẹ giọng hỏi: "Vậy anh có bạn gái sao?"

"Không có."

Anh liếc mắt, tầm mắt thẳng tắp nhìn khuôn mặt của người nào đó đang gặm sừng trâu, rồi nói tiếp, "Tôi đang theo đuổi Nguyễn Niệm Sơ."

Ngắn ngủi mấy từ, không khí toàn bộ đột nhiên thay đổi.

Tinh anh cùng Hoả Liệt Điểu kinh ngạc. Mà Nguyễn Niệm Sơ tay run lên một cái, một phần ba sừng trâu tụng rơi trên mặt bàn, bốp.

*

Cái buổi trà chiều này, như Nguyễn Niệm Sơ dự liệu thật đặc sắc. Chỉ là cô đoán đúng được phần mở đầu, lại đoán không trúng được phần kết này, cuối cùng, bốn người tan rã trong không vui.

Kỳ thực chuẩn xác mà nói, "không vui" chỉ có tinh anh cùng Hoả Liệt Điểu.

Tinh anh thì bất mãn Hoả Liệt Điểu đối với Lệ Đằng cái gì cũng hỏi, Hoả Liệt Điểu lại tức giận vì câu nói cuối cùng của Lệ Đằng — một người đàn ông ưu tú như vậy, vì sao lại bại tướng dưới tay người như cô? Vì thế, trước khi cô ta rời đi, liền cố ý nhấn mạnh một lần nữa mối quan hệ giữa cô cùng tinh anh.

Lệ Đằng lạnh mặt mắt điếc tai ngơ, căn bản không thèm để ý đến. Nguyễn Niệm Sơ thì vẫn đang khiếp sợ câu nói kia của Lệ Đằng, cũng

https://thuviensach.vn

không quan tâm đến cô ta.

Hoả Liệt Điểu thấy mất mặt, căm tức, quay đầu rời khỏi tiệm cơm Tây. Cặp chân kia dáng vẻ bước đi có điểm đang chạy như bay, nửa điểm cũng không giống người mang lục giáp.

Bọn họ đi rồi, còn lại hai người cũng thuận theo đó mà rời đi.

Đang lúc hoàng hôn, mặt trời xa xăm treo ở phương xa.

Lệ Đằng đi phía trước, Nguyễn Niệm Sơ đi phía sau anh, một khuôn mặt không hề cảm xúc, một cái thì như đang nghĩ tới cái gì. Bỗng nhiên, bước chân Nguyễn Niệm Sơ dừng lại, nói: "Lệ Đằng."

Anh xoay người, hai tay đều đút trong túi quần, không chút để ý, ngước mắt lên nhìn cô.

Cô cười, "Cảm ơn anh."

Lệ Đằng nhìn cô, "Cô trừ bỏ câu này ra thì không còn câu khác?"

"..." Gặp lại tới nay, câu cô nói với anh nhiều nhất có vẻ chính là "cảm ơn". Nguyễn Niệm Sơ hơi dừng lại, một lát mới nói tiếp: "Tôi biết anh vừa nãy là đang giúp tôi. Kỳ thực anh không cần thiết phải làm vậy. Tôi cùng vị bạn trai cũ, quen biết nhau qua xem mắt, tôi cùng anh ta cũng không có tình cảm gì. Cho nên dù Từ Hiểu Na có nói chuyện gì, tôi cũng không quan tâm."

Lệ Đằng ánh mắt vẫn như cũ dừng trên khuôn mặt cô, bất quá sau một khắc liền dời đi. Sau đó anh lạnh nhạt nói: "Hai người chia tay là đúng."

Cô ngẩn ra, "Cái gì?"

"Tên đàn ông kia không thích hợp với cô."

https://thuviensach.vn

"..." Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc, "Hừm, chính tôi cũng cảm thấy như vậy."

Một lát sau, Lệ Đằng móc từ hộp thuốc lá lấy ra một điếu đưa lên miệng, bật lửa, "Tôi trong chốc lát có việc, không đưa cô về được, cô hãy tự mình bắt xe về nhà." Nói xong anh phủi phủi tàn thuốc, lập tức đi về hướng con xe Jeep đen ở ven đường.

Mới đi được vài bước, đột nhiên, sau lưng lại gọi anh: "Lệ Đằng."

Anh lần nữa đứng yên. Theo hướng của cô chỉ để lại một bóng lưng.

"Nếu không..." Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi rồi thở ra, vài giây sau, thế nhưng lại nói ra một câu mà chính cô cũng không có nghĩ tới: "Chúng ta thử xem đi."

Xung quanh nháy mắt liền yên tĩnh.

Trong giây lát, Lệ Đằng nghe tiếng quay đầu, hoàng hôn không gắt, nhưng lại mị hoặc qua đôi mắt của anh.

Cô gái kia khoé miệng khẽ cười, nhạt nhẽo trong veo lại xen lẫn một tia thấp thỏm.Giọng nói cô như thường: "Thực ra mà nói, tôi xem mắt đã nhiều lần, nhưng không có lần nào là thành công. Giữa chúng ta đã có tình cách mạng hữu nghị, sống chung, hẳn là so với người khác dễ dàng hơn. Hơn nữa tôi không có người trong lòng, anh chắc cũng không có đi?"

Tiếng nói rơi xuống đất.

Lệ Đằng cười một cái, nhích người tiến vài bước về hướng cô, mắt cúi xuống, đáy mắt lại không có chút ý cười nào, "Cô làm sao cảm thấy tôi không có?"

https://thuviensach.vn

Cô vẻ mặt rõ ràng cứng đờ, nói: "Thật ngại quá. Lời mới vừa rồi coi như tôi chưa từng nói qua."

Anh lại xì một tiếng, bỗng nhiên xoay người gần sát lại, ngũ quan phóng đại, hơi thở nam tính mãnh liệt liền xâm nhập vào cảm quan cô. Cô mâu quang chớp động, đầu quả tim không hiểu sao run lên một cái, ngay sau đó nghe anh thờ ơ nói, "Làm thân nhiều lần như vậy, là muốn tôi giúp cô đối phó với gia đình cô. Đúng không?"

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt. Cô vừa mới nói những câu kia... Thì ra, là ý tứ như thế này?

Lệ Đằng nhìn cô giây lát, nói: "Giúp cô cũng có thể."

"Cái kia, thế chúng ta liền thử xem?"

"Vậy cô chuẩn bị gì để cảm ơn tôi?"

Nguyễn Niệm Sơ hơi nhíu mày, nhất thời không biết phải đáp lời thế nào. Nhưng mà một giây sau, đối phương xì một tiếng, "Lại tin?"

"..."

"Bảo cô cảm ơn chỉ là trêu chọc cô." Lệ Đằng xoay người, chỉ chừa lại một cái bóng lưng, ngữ khí lãnh đạm, "Đi rồi. Tự mình phải chú ý an toàn."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hẹn Hò? (2740 Từ)

Nói ra thật xấu hổ, Nguyễn Niệm Sơ đếm kĩ trong hai mươi lăm năm tuổi đời của mình, số lần cô đề cập về đàn ông, bằng không.

Cũng không phải vì cô cao lãnh, nữ thần, kéo không xuống mặt, mà là do ở phương diện tình cảm cô rất trì độn. Đến nỗi sau sự kiện tinh anh bắt cá hai tay, Kiều Vũ Phi một bên vừa giảng đạo một bên vừa trêu chọc cô, nói cô mặt Tây Thi nhưng mệnh Đông Thi, nửa đời sau nếu muốn tạm biệt đời xử nữ, chỉ sợ phải dùng đến công cụ.

Bây giờ lời ma chú này lại đang trên bờ vực bị phá vỡ.

Nguyễn Niệm Sơ thoát đan.

Tin tức này, người thứ nhất cô nói là mẹ Nguyễn, thứ hai chính là Kiều Vũ Phi.

Tuy là bạn thân với nhau, nhưng người bạn này đời sống tình cảm với cô khác nhau một trời một vực. Theo như lời bạn bè khác mà nói, nếu bạn trai từ xưa đến nay của Kiều Vũ Phi tụ tập hết một đường, khung cảnh hẳn là rất đồ sộ, chắc chắn sẽ không thua kém gì một cửa hàng sầm uất nhất ở Vân Thành. Danh hiệu gái hồng lâu tuyệt đối không chỉ là hư danh.

Sau khi biết được Nguyễn Niệm Sơ có bạn trai mới, Kiều Vũ Phi đầu tiên cả kinh, rồi thở dài, sau đó tuân theo một trái tim bát quái hỏi thăm, "Quen biết thế nào?"

"Ra mắt." Nguyễn Niệm Sơ trả lời như vậy.

https://thuviensach.vn

Vừa nghe lời này, tâm tình đang nhảy nhót của Kiều Vũ Phi đã yên hơn một nửa, thở dài nói, "Xem ra, nhất định muốn hoa nở chưa có kết quả đã không bệnh mà chết."

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy rất kì quái, "Tại sao?"

Bạn tốt đứng ở góc độ người từng trải, thuyết giáo với cô: "Trò chơi ái tình này, là hormone sau khi kịch liệt va chạm sẽ sản sinh ra đốm lửa, không phải tuỳ tiện mang cái thân đi ăn bữa cơm liền có thể có. Tên đàn ông bắt cá hai tay là ví dụ còn chưa đủ tươi sống sao?"

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, "Nói tiếng người."

Kiều Vũ Phi bị nghẹn, suy nghĩ chốc lát mới nói: "Được rồi, tao sẽ thay đổi một phương thức dễ hiểu hơn hỏi mày. Bạn trai mày tên gì?"

"Lệ Đằng."

"Mày muốn ngủ với Lệ Đằng không?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ nhướn một bên lông mày, nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu.

"Lệ Đằng muốn ngủ với mày không?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ lông mày thiếu chút nữa lên đến tận trời, kinh sợ một hồi, lắc đầu.

"Này không được rồi." Kiều Vũ Phi thất vọng mà thán, "Chúng mày đều không có điện, chứng minh hai người đều không có cảm giác, nói trắng ra ngồi cùng nhau cũng chỉ là thảo luận." Theo quan điểm tình yêu của Kiều Vũ Phi, tình cảm cùng ham muốn rất đồng bộ, ấn tượng đầu tiên là nảy sinh hảo cảm, từ hảo cảm sẽ nảy sinh ra tình cảm, từ tình cảm sau đó sẽ nảy sinh đến tình dục, chuyện đó lại không quá tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ kinh nghiệm thiếu thốn. Đối với lí luận này của bạn tốt, cô vẫn giữ được thái độ, chỉ có chút tò mò, "Theo như lời mày nói, thích anh ta chẳng khác gì muốn ngủ với anh ta?"

Kiều Vũ Phi hướng cô lắc lắc ngón tay, nói: "Không phải hoàn toàn. Chuẩn xác mà nói, nếu thích một người, mày khẳng định sẽ nghĩ muốn ngủ với anh ta, nhưng nếu muốn ngủ với một người, không nhất định mày phải thích thì mới được." Nói xong lại lên mặt cụ non bổ sung, "Được rồi, trước tiên đừng động những thứ này. Yêu đương thôi, ai nói bắt buộc phải yêu thích lẫn nhau, nếu đối phương là người vừa soái vừa có tiền, nói chuyện chút cũng không mất mát gì, vừa vặn mẫu thân mày bên kia cũng sẽ yên tĩnh đi."

"Ừ." Không thử xem làm sao biết.

So với bạn tốt Kiều Vũ Phi, Nguyễn Niệm Sơ ở chỗ mẹ Nguyễn được đáp lại tích cực hơn nhiều.

Mẹ Nguyễn thật cao hứng, mà lí do làm bà cao hứng rất đơn giản, con gái nhiều năm đầu gỗ như vậy, cuối cùng cây vạn tuế đã ra hoa. Tuy đối phương không phải là người địa phương, mới bị điều đến Vân Thành còn không có mua nhà, nhưng cái này một chút cũng không hề gì, chỉ cần là người đáng tin, con gái yêu thích là được rồi.

Nguyễn Niệm Sơ đối với điều này cũng có chút xấu hổ.

Ngày đó cô đề cập với Lệ Đằng, thuần tuý mà nói lúc đó do đầu óc nóng lên ma xui quỷ khiến, giờ hồi tưởng lại, thật sự là ngốc. Anh ta nói có người trong lòng, kỳ thật đồng ý kết giao với cô, chỉ tính là giúp cô một việc.

Cô thích anh sao? Vấn đề này, đến bản thân cô cũng không trả lời được. Năm đó ở rừng rậm Campuchia, anh che chở cho cô vượt qua hai mươi mốt ngày khó khăn gian nan nhất trong đời, người ở thời thiếu nữ đều

https://thuviensach.vn

có những mơ mộng về anh hùng, nếu nói với anh ta cô nửa điểm cũng không động tâm, đó là điều vô lí. Chỉ là sau đó cô thoát hiểm về nước, anh ta thì tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, bọn họ trời nam đất bắc liền không liên quan.

Ai có thể nghĩ đến, hiện tại bảy năm sau, sẽ có cuộc hội ngộ không ngờ đến này.

Ý trời thật sự khó đoán.

Có lẽ, giữa bọn họ thật sự là có duyên phận đi.

Chỉ ba ngày sau, ý tưởng này của cô liền được xác minh.

Đó là một buổi trưa đầy ánh nắng. Nguyễn Niệm Sơ cơm nước xong liền rời khỏi căng tin, chuẩn bị trở về phòng ngủ nghỉ trưa, ai biết đang trên đường đi, bỗng nhiên bị thanh âm của phân đoàn trưởng ngăn cản.

Sự tình rất nhanh được giao xuống.

Nói là bộ chính trị không quân còn chưa hoàn thành xong tổ chức học tập, nữ đồng chí phụ trách tiếp đón công tác đột nhiên lại phát bệnh, cần người thế thân, nhưng các nhân viên văn phòng khác đều đã có công tác, không thể phân thân. Các nhà lãnh đạo liền muốn điều người trong đoàn văn công đi.

Tiếp đón công tác, kỳ thực chính là việc lao động chân tay mất công sức lại không có kết quả tốt đẹp gì, bưng trà đưa nước kiêm làm dẫn dắt viên, đoàn văn công không ai quá tình nguyện, nên liền đem củ khoai lang phỏng tay này vứt cho cấp dưới của họ là bậc diễn xuất đoàn.

Lần ném đi, liền quăng đến tay diễn viên ký kết không có quân tịch này — Nguyễn Niệm Sơ.

https://thuviensach.vn

Đang ở tổ chức, mặc dù không phải quân nhân, phục tùng mệnh lệnh cũng là thiên chức, Nguyễn Niệm Sơ tự nhiên một lời liền đáp ứng. Phân đoàn trưởng rất vui mừng, vỗ vỗ vai cô tán dương vài câu, nhân tiện nói, "Họp địa điểm tại khách sạn nhân dân, tầng 7 phòng hội nghị lớn. Sáng sớm ngày mai bảy giờ rưỡi đi đưa tin, đừng tới trễ."

*

Buổi sáng hôm sau lúc bảy giờ hai mươi, Nguyễn Niệm Sơ một tay túi bánh đậu, một tay sữa đậu nành, đúng giờ xuất hiện tại tầng 7 khách sạn nhân dân. Mở ra cửa phòng hội nghị, bên trong có hai nam nữ mặc quân trang đang bận bịu với công việc.

Nguyễn Niệm Sơ đem sữa đậu nành uống xong ném vào thùng rác, gõ cửa một cái. Mấy người quay đầu nhìn về phía cô.

"Xin chào, tôi từ đoàn diễn xuất tới trợ giúp Tiểu Nguyễn, xin hỏi tôi cần phải làm gì?"

Một phụ nữ trung niên nói, "Cô tới giúp chúng tôi sửa sang lại tư liệu hội nghị."

"... Không phải tiếp đón công tác sao?"

Người trung niên kia cổ quái nhìn cô một cái, "Tiếp đón công tác đã có người chuyên phụ trách, cô không cần phải xen vào." Vừa nói vừa đem mấy phần tư liệu đưa cho cô, "Dưới tầng rẽ trái có một cửa hàng photo copy, cô hãy đem những tài liệu này photo thành hai mươi bản dự bị."

Xem ra là cấp trên truyền đạt mệnh lệnh sai lệch. Nguyễn Niệm Sơ không suy nghĩ nhiều, cầm văn kiện lên đi xuống tầng.

Hàng photo không khó tìm, ra cửa lớn rẽ trái liền tới.

https://thuviensach.vn

Đang in ấn, bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng bíp còi xe, rất chói tai. Cô quay đầu, liền nhìn thấy con xe Jeep đen đỗ ở ven đường, cửa kính buồng lái được hạ xuống rất thấp, một cánh tay gác lên bên cửa sổ, màu cổ đồng, ngón tay thon dài rõ ràng, giữa ngón giữa và ngón trỏ còn kẹp một điếu thuốc.

Cô không khỏi sửng sốt một chút.

Người kia nhìn chằm chằm cô, nhả một làn khói, giơ tay hướng về phía cô. Cô đi tới, cười, tận lực tự nhiên chào hỏi anh, "8 giờ mới mở họp, anh đến sớm vậy sao?"

"Ngủ không được." Lệ Đằng nói. Anh bị khói hun đến híp cả đôi mắt, đánh giá cô vài giây, "Cô làm sao lại ở chỗ này?"

Nguyễn Niệm Sơ nói tình huống với anh.

Lệ Đằng gật đầu, tuỳ tiện đem khói dập tắt, bỗng nhiên lại nói: "Chờ buổi tối sau khi tan họp."

Cô không rõ, "Có việc gì thế?"

Anh nói: "Tiện đường, đưa cô về nhà."

Trên trời tự dưng rơi xuống một chiếc bánh, cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vì thế cười đáp ứng: "Được."

Bộ chính trị tổ chức học tập, kỳ thật mỗi lần đều không khác biệt lắm, mục đích chủ yếu là đề cao quan quân, giác ngộ tư tưởng cán bộ. Bên trong hội trường, nhân viên tham dự hội nghị hết sức chăm chú lắng nghe, bên ngoài hội trường, Nguyễn Niệm Sơ dựa vào vách tường ngủ gà ngủ gật.

Cơm trưa của khách sạn bố trí tiệc đứng, 7 món mặn, 3 món canh và có cả hoa quả, có thể bưng đĩa chọn món tuỳ ý.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ chọn một góc, vừa ăn cơm, vừa tiếp tục chơi trò nuôi dưỡng nam nhân.

Chưa đến mấy phút, trước mặt bỗng nhiên có thêm một phần ăn. Cô tầm mắt dời lên, đứng trước mặt cô là một thanh niên cao gầy mặc quân trang, làn da ngăm đen, dung mạo đoan chính, đôi mắt sáng ngời.

Cô hơi xê dịch phần ăn của mình ra, không ngăn trở người khác.

Thanh niên liền ngồi xuống, bất ngờ nói: "Cô là đồng chí Nguyễn Niệm Sơ trong dạ hội ca hát lần trước, đúng không?"

Nguyễn Niệm Sơ có chút mờ mịt gật đầu.

Lúc này, lại có một phần ăn "loảng xoảng" đặt lên bàn. Cô lại giương mắt, Lệ Đằng lạnh mặt ngồi xuống bên cạnh thanh niên, cúi đầu ăn cơm, không nói một lời.

Thanh niên nhìn thấy anh, cười ha hả chào hỏi: "Lệ ca."

Lệ Đằng lạnh nhạt gật đầu một cái, mắt hơi rủ xuống, vẫn không nói gì.

Ánh mắt thanh niên lại trở về trên người Nguyễn Niệm Sơ, hắn hứng thú bừng bừng, đôi mắt đều như phát sáng, "Đồng chí Nguyễn Niệm Sơ, bài hát đó cô hát thật sự rất tốt. Sau lúc đó có rất nhiều người khen ngợi cô."

Nguyễn Niệm Sơ cười gượng, "Các thủ trưởng quá khen."

"Cô kiến thức cơ bản vững chắc như vậy, từ nhỏ đã học ca hát đi?"

"Không có, cao trung mới bắt đầu."

"Vậy cô thiên phú không tệ nha."

https://thuviensach.vn

"Cũng bình thường thôi."

Thanh niên tán gẫu tâm tình tăng vọt, Nguyễn Niệm Sơ theo phép lịch sự, chỉ có thể phối hợp. Cứ như vậy rảnh rỗi tán dóc 5 phút, cô dư quang liếc thấy, Lệ Đằng buông đũa xuống, mặt không hề cảm xúc mở cúc áo đầu tiên của bộ quân trang.

Rất nóng đi. Nguyễn Niệm Sơ giơ tay phẩy phẩy gió.

Thanh niên còn nói: "Tôi đối với thanh nhạc cùng văn nghệ này rất hứng thú. Như vậy đi đồng chí Nguyễn Niệm Sơ, chúng ta hãy quét qua Wechat, thêm bạn bè, về sau sẽ thảo luận được nhiều hơn."

"..." Nguyễn Niệm Sơ sặc dưới, khéo léo từ chối đối phương. Đối phương thái độ lại rất kiên trì. Cô bất đắc dĩ, đành phải cầm lấy điện thoại, chuẩn bị thoát khỏi trò chơi rồi ra quét qua.

Không ngờ, vừa mới chạm đến một bên điện thoại, một bàn tay ngang trời xuất hiện, đem điện thoại cô cầm qua.

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt, thanh niên nhiệt tình cũng sửng sốt.

Lệ Đằng vẻ mặt lại bình thản ung dung. Anh cụp mắt, ngón tay tuỳ tiện ở màn hình chuyển động vài cái, thoát ra, chạm chạm mấy lần, tắt màn hình. Sau vài giây ngắn ngủi, anh đem điện thoại một lần nữa trả lại cho Nguyễn Niệm Sơ.

Cô thành một dấu chấm hỏi viết hoa.

Lệ Đằng nhạt nói, "Điện thoại tôi hết pin, mượn cô nhìn thời gian một chút."

"... À."

https://thuviensach.vn

"Sau khi tan họp đứng dưới lầu chờ tôi, đừng có chạy lung tung." Quăng ra hai câu xong, Lệ Đằng liền bưng phần ăn trực tiếp rời đi.

Thanh niên nhiệt tình thấy thế, tự nhiên nhìn ra quan hệ giữa hai người, ho khan gãi đầu một cái, lúng túng cũng đứng dậy rời khỏi.

Nguyễn Niệm Sơ tiếp tục ăn cơm. Vừa bật màn hình di động lên nhìn, thiếu chút nữa là hộc máu — trò chơi nuôi dưỡng nam nhân của cô, lúc nào đã bị người gỡ bỏ?

Thật tức giận nha.

*

Sau khi tan họp, Lệ Đằng quả nhiên lái xe đưa Nguyễn Niệm Sơ về nhà. Cô vốn định vì chuyện trò chơi bị gỡ bỏ kia, tìm anh hỏi cho rõ ràng, nhưng nghĩ lại, chính mình gần hai mươi sáu tuổi đầu còn chơi cái trò trẻ con này, quả thật có chút ấu trĩ. Vì vậy đành từ bỏ, lặng lẽ rút lời định nói trở về.

Nửa đường đều là một mảnh im lặng.

Khi đi qua nơi đèn xanh đèn đỏ nào đó, Lệ Đằng bỗng nhiên nói: "Thứ bảy bình thường cô hay làm gì?"

"Ngủ." Nguyễn Niệm Sơ rất thành thật. Hai ngày nghỉ cuối tuần, một ngày đem ra ngủ, một ngày đem ra chơi đùa, cô cảm thấy cách sắp xếp của mình tương đối hợp lí.

"Thứ sáu tuần này có rảnh không?"

"..." Cô chuyển mắt, anh nhìn thẳng về phía trước, dung nhan lạnh lùng cường tráng mông lung dưới ánh sáng mờ ảo của đèn đường, nét góc

https://thuviensach.vn

cạnh như bị nhu hoà mấy phần. Cô cảm thán, anh ta thật sự rất đẹp trai nha, 360 độ không góc chết.

"Có rảnh. Anh hỏi cái này, là tìm tôi có chuyện gì sao?"

Lệ Đằng nói: "Mang cô đến một chỗ. Buổi sáng 9 giờ, gặp ở tiểu khu nhà cô."

Nguyễn Niệm Sơ đem câu nói này, nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, bật thốt lên: "Hẹn hò?"

Lời vừa nói xong, anh động tác hơi dừng lại, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng như tuyết của cô. Mấy giây đối diện nhau, cô tựa hồ có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu đi, hai gò má không tự chủ hiện lên một tia đỏ ửng.

Có cái từ gọi là ngón trỏ đại động.

Ngón trỏ anh gần như không thể phát hiện động một cái, tầm mắt thu hồi lại, không chút để ý nói: "Tuỳ cô nghĩ ra sao."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Giọng Nhẹ Đi, Liền Như Thể Tiến Sâu Vào Xương Cốt Của Người Khác

Tuỳ cô nghĩ ra sao.

Năm chữ này quanh quẩn trong đầu Nguyễn Niệm Sơ, đã tạo thành một hồi âm. Thẳng đến lúc cô tắm rửa xong nằm trên giường, cô vẫn còn suy tư, câu trả lời này của Lệ Đằng rốt cuộc là khẳng định hay phủ định?

Kết quả cuối cùng là cô nghĩ mãi cũng không ra.

Bất quá, mặt khác có ba điều cô lại rất rõ ràng. Thứ nhất, Lệ Đằng bạn trai đương nhiệm này thực sự rất cao lãnh. Tuy rằng bảy năm trước anh ta cũng thế, nhưng cùng lắm cũng chỉ là toà đao sơn [1], còn lâu mới đến mức độ như ngọn núi rơi vào hầm băng thế này. Thứ hai, Lệ Đằng đối với cô quả nhiên rất không hứng thú.

[1]: ngọn núi được làm từ dao.

Về điều thứ ba, dựa theo 2 nền tảng trên, Lệ Đằng đồng ý kết giao để giải quyết nhu cầu khẩn cấp của cô, có thể thấy được, anh ta chính là quân giải phóng cứu khổ cứu nạn, thực sự là một công dân giỏi, một nam nhân tốt.

Nguyễn Niệm Sơ không khỏi có chút cảm động. Nghĩ thầm, nếu anh ta đã đưa than ngày tuyết, cô tự nhiên cũng nên khẳng khái giúp tiền, chiếm người ta tiện nghi lớn như vậy, hẳn là nên báo đáp một chút.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ một lát, cô ấn mở Wechat, gửi cho Lệ Đằng 199 tiền lì xì với ghi chú ngắn: Tạ lễ nho nhỏ, bất thành kính ý.

Qua chừng năm phút, hệ thống thông báo lì xì đã được đối phương nhận. Giây tiếp theo, Lệ Đằng cũng gửi lại cho cô.

Cô chần chừ một lát, nhận lấy lì xì.

Ấn vào xem, 200 đồng, so với lì xì cô vừa gửi đến vừa vặn nhiều hơn 1 đồng.

"???" Nguyễn Niệm Sơ đánh tới một chuỗi dài dấu chấm hỏi.

Lệ Đằng chỉ trả lời một câu: Đút lót nhận hối lộ, có biết hối lộ quan quân sẽ bị xử ra sao không?

"..." Anh ta chắc đến quả chuối cũng không lấy chắc, giao lưu thật là khó đi.

*

Sau sự kiện lì xì, Nguyễn Niệm Sơ cũng không chủ động gửi Wechat cho Lệ Đằng. Cô không nhắn cho anh, anh đương nhiên cũng không nhắn cho cô, khung chat của hai người dù kéo lên hay kéo xuống, tất cả đều trống không.

Học tập bên kia vẫn rất bận rộn, cô như cũ vẫn đi giúp, gặp phải Lệ Đằng vẫn cười chào hỏi. Anh ta trước sau đáp lại đều rất lễ phép, sau khi tan họp tình cờ không có việc gì, liền nhân tiện đưa cô về nhà.

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, cô không giống bạn gái anh. Cô như là người đang đi nhờ xe.

Bất quá cũng không có gì là không tốt. Ít nhất bố mẹ không chốc lát lại nghĩ xu hướng giới tính của cô có vấn đề, nghĩ cô đến quỷ cũng chả

https://thuviensach.vn

thèm lấy, lại an bài một loạt buổi xem mắt cho cô.

Ngày làm việc cuối cùng cũng đã kết thúc.

Buổi sáng thứ bảy, mặt trời nhô lên cao. Thời tiết như vậy, rất thích hợp cho con sâu lười như Nguyễn Niệm Sơ một ngủ là chắc chắn không tỉnh, đồng hồ báo thức vang chưa đến ba giây, đã bị cô tát một phát thành câm. Cô trở mình, tiếp tục ngủ. Hoàn toàn đã quên mất việc "hẹn hò" này.

Thời điểm 9 giờ 20 phút, điện thoại di động liền reo lên. Cô nhắm hai mắt, nhìn cũng chả nhìn liền ấn nút tắt.

Mới vừa tắt, điện thoại lại reo, cô lại tắt.

Đối phương bám riết không tha.

Thẳng đến lúc điện thoại reo lên tám lần, Nguyễn Niệm Sơ không nhịn được. Cô bực mình than nhẹ một tiếng, gãi gãi đầu, mò dưới gối cầm lấy điện thoại. Mắt nhìn nơi người gọi đến, không có họ tên, chỉ có một chuỗi con số lạ.

Quấy nhiễu người đang trong mộng, cô rất muốn biết xem tên ngốc nào cuối tuần rồi mà còn thất đức như vậy. Nhanh chóng ấn nút nghe, nhíu chặt mày, nắm chặt quyền, nỗ lực khắc chế kích động muốn mắng người lại: "Vị nào?"

Trong ống nghe là thanh âm của tên ngốc kia, âm sắc cực thấp, lạnh lùng: "Bây giờ mấy giờ rồi?"

Năm chữ ngắn ngủi, nhưng lại như làm thức tỉnh người đang trong cơn mộng. Nguyễn Niệm Sơ đờ đẫn. Trong nháy mắt tiếp theo, cô quay đầu nhìn về phía đồng hồ treo tường, 9 giờ 45 phút. Sau đó, từ đờ đẫn đã dần biến thành xấu hổ.

https://thuviensach.vn

"... Thật xin lỗi." Cô thừa nhận sai lầm thực sự rất nhanh, tiếp theo thẳng thắn nói, "Tôi đã quên."

Lệ Đằng không cùng cô nói lời vô nghĩa, "Tôi cho cô mười phút, rửa mặt xuống lầu."

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ mắt giật giật, nói: "Mười phút? Đây không phải là thời gian trang điểm cũng đều không có sao?" Mặc dù không phải yêu đương nghiêm túc, nhưng hẹn hò thì vẫn phải nên trang điểm một chút. Làm sao có thể để bộ dáng như vừa đi tập thể thao chạy bộ xong được.

Lệ Đằng nói: "Không cần trang điểm."

Cô vẫn rất chần chừ, "Nhưng mà, tôi cảm thấy như vậy không được tốt cho lắm."

"Nguyễn Niệm Sơ." Anh gọi cả họ tên cô, ngữ khí lạnh lùng du côn, mơ hồ có chút không vui, nói một câu liền phản bác trở lại, "Cô còn cái dạng xấu xí nào mẹ nó tôi còn chưa thấy qua?"

Nguyễn Niệm Sơ thoáng chốc vô ngữ.

Ngẫm lại cũng đúng. Năm đó ở Campuchia, cô suốt ngày để mặt mộc đầu xù tóc rối, còn dám cùng anh ta ngủ chung một phòng, hiện tại có gì mà không dám? Trang điểm là để hoạ cho người khác xem, anh ta không để ý, cô còn quan tâm làm gì?

Vì thế, cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, từ tủ quần áo tuỳ tiện lấy một cái váy thay ra rồi đi nhanh xuống lầu.

Xe Jeep đã đỗ ở ven đường.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ kéo ra cửa ghế phụ cạnh người lái, ngồi vào, động tác nối liền, tư thái quen thuộc. Cô chậc chậc hai tiếng, thì ra đi nhờ xe một người rất nhiều lần, da mặt cũng sẽ thay đổi.

Cô cúi đầu, vừa thắt dây an toàn vừa thuận miệng nói, "Buổi sáng tốt lành Lệ đội. Anh chuẩn bị mang tôi đi đâu?" Thanh âm lười nhác, giọng trời sinh lại thiên về ngọt ngào, khi nói nhu hoà không khỏi cảm thấy có vài phần ý tứ làm nũng.

Lệ Đằng ghé mắt nhìn cô một cái.

Lúc anh biết Nguyễn Niệm Sơ, cô mới mười chín tuổi, anh đối với cô gái này ấn tượng sâu sắc, thứ nhất là bộ dạng loã thể đầy kiều mị của cô khi tắm đêm hôm ấy, thứ hai, chính là khuôn mặt xinh đẹp của cô. Khi đó cô không nói nhiều, anh càng ít lời hơn, hai người thế nào cũng không nói chuyện được với nhau, đến nỗi cho tới hôm nay, anh mới ý thức được giọng nói của cô rất đặc biệt.

Quá quyến rũ.

Giọng nhẹ đi một chút, liền như có thể tiến sâu vào xương cốt của người khác.

Lệ Đằng nhìn về phía môi cô. Màu hồng nhạt, hai bên khoé môi hơi cong cong lên, là trời sinh một đôi môi cười. Anh nhìn một lúc lâu, tầm mắt mới quay lại phía trước, "Vùng ngoại thành."

Nguyễn Niệm Sơ cau mày, không hiểu hỏi: "Đi vùng ngoại thành làm gì?" Mùa xuân còn có thể đi đạp thanh [2], mùa hè đi thì có cái gì?

[2]: Đạp thanh là giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đạp thanh (tức giẫm lên cỏ). Ngày nay, ở Việt

https://thuviensach.vn

Nam lễ hội này có lẽ không còn, nhưng ở Trung Quốc thì một vài nơi vẫn còn duy trì được.

"Đi rồi sẽ biết." Lệ Đằng tiện tay bóp tắt tàn thuốc, nổ máy xe.

Ngày hôm nay khí trời quả nhiên rất tốt, một đường sáng sủa, vạn dặm không mây.

Lệ Đằng đưa Nguyễn Niệm Sơ đến địa phương, chuẩn xác mà nói, là một cái trấn nhỏ nằm ở vùng ngoại ô Vân Thành, cách nội thành gần 60km. Bọn cô mười giờ mới xuất phát, đến lúc đó, đã qua giờ ăn trưa.

Lệ Đằng dừng xe xong, tuỳ tiện chọn một tiệm nhỏ để ăn cơm.

Hai món một canh, hương vị không tính là quá tốt, nhưng cũng không đến nỗi kém. Nguyễn Niệm Sơ sớm hôm nay đã không ăn gì, chính là đói gần chết, xử lí một loáng đã ăn sạch hai bát cơm.

Sau khi lấp đầy bụng xong, cô lấy khăn tay lau miệng, đối với anh chân thành nói, "Tiệm này tay nghề đầu bếp, tạm được."

Lệ Đằng liếc mắt nhìn cái bát một hột cơm cũng không dư thừa của cô, gọi người phục vụ đến tính tiền, "Lần sau đổi tiệm khác."

Cô bị sặc, "... Lệ đội trưởng, kỳ thật, tôi không yêu thích chuyên vụ chạy 60km đến đây ăn cơm lắm. Anh rốt cuộc mang tôi tới làm cái gì?" Anh ta là người cả cuộc đời chỉ để đi tạo bóng ma cho người khác, một ngày không thừa nước đục thả câu thì cả người không thoải mái sao?

"Có một cô bé muốn học ca hát." Anh lấy một điếu thuốc nhét vào miệng, lấy bật lửa châm lên.

"Hả?" Cô mờ mịt, cái này cùng cô có quan hệ gì?

"Cô tới dạy con bé."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc hoài nghi chính mình đã nghe lầm, "... Anh nói cái gì?"

"Cô không phải người ca hát sao?" Lệ Đằng rũ mắt đốt thuốc, "Cô dạy nó. Mỗi tuần một tiết học, học phí tôi sẽ giao phó."

Nghe anh nói xong, Nguyễn Niệm Sơ giơ tay đỡ trán. Trong chớp mắt, hai ý nghĩ bốc lên trong đầu cô, cô cảm thấy, vào giờ phút này, tình cảnh này, hoặc là lỗ tai cô sinh ra tật xấu, hoặc là chính đầu óc của vị thượng tá này sinh ra tật xấu.

Vế sau có khả năng rất lớn.

*

Sau khi rời khỏi quán tiệm nhỏ, Lệ Đằng mua một túi trái cây, sau đó mang theo Nguyễn Niệm Sơ đi vào một tiểu khu cũ.

Có thể nhìn ra, anh ta đối với nơi này rất quen thuộc, quần thể kiến trúc thập niên 70, phân bố không theo quy luật, giữa các toà nhà có rất nhiều con hẻm nhỏ. Cô đi phía sau anh lúc rẽ trái lúc lại rẽ phải, đi lòng vòng đến choáng váng cả đầu.

Cũng may đích tới đã đến rồi.

Lệ Đằng đi vào một cánh cổng, không quay đầu lại mà ném ra một câu, "Tầng 6 bên trái căn hộ." Tiếng bước chân xa dần, biến mất tại hành lang.

Nguyễn Niệm Sơ im lặng đứng tại chỗ mấy giây, xoa bóp mi tâm, theo sau.

Đi tới nơi thì thấy, Lệ Đằng đang đứng ở cửa gõ, "Cộc cộc cộc".

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, cửa phòng mở ra. Tới mở cửa là một người phụ nữ trung niên tóc hoa râm, trên dưới năm mươi tuổi, thân hình gầy nhỏ, trên mặt đều là những nếp gấp nhăn. Trên thắt lưng còn đang buộc nửa tạp dề.

Người trung niên nhìn thấy Lệ Đằng, nhíu nhíu mày, rõ ràng ngẩn ra, "Lệ Đằng?"

"Dì." Anh cười một cái.

"Ai nha. Con xem con, trước khi đến cũng không nói trước một tiếng." Bà ấy cười rộ lên, tuỳ tiện lau tay vào tạp dề, hướng về phía phòng làm động tác mời họ vào, "Mau mau, vào đây ngồi, còn chưa ăn cơm chứ?"

"Mới vừa ăn xong ạ." Lệ Đằng đem hoa quả đặt trên bàn, thuận miệng đáp.

Dì trung niên bận rộn châm trà cho anh, xoay người mới thấy Nguyễn Niệm Sơ cũng đi cùng, động tác dừng lại, "Cô gái này là..."

Nguyễn Niệm Sơ cong môi, "Dì khoẻ, con tên là Nguyễn Niệm Sơ. Dì gọi con Tiểu Nguyễn là được."

"Nha, Tiểu Nguyễn." Ánh mắt bà đầy vẻ thân thiện đánh giá cô một phen, "Là bạn gái Đằng Tử sao?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ chuyển mắt, ánh mắt nhìn về phía Lệ Đằng, Lệ Đằng sắc mặt lãnh đạm, cầm lấy chén trà uống một ngụm, không có phủ nhận nhưng cũng không có ý định trả lời giúp cô.

Vì thế Nguyễn Niệm Sơ đáp, "Vâng."

Nụ cười trên mặt bà ấy càng sáng lạn, không thể không nói: "Thật tốt, thật tốt."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng ngước mắt, nhìn căn phòng trong cùng cửa đang đóng chặt kia, "Tiểu Tinh có ở nhà không dì?"

"Ở."

"Cô bé đó lần trước nói muốn học ca hát." Lệ Đằng nói, "Nguyễn Niệm Sơ ở quân khu đoàn công tác diễn xuất, là diễn viên ca xướng. Nếu có thể, về sau cô ấy sẽ tới đây làm giáo viên cho Tiểu Tinh."

Nguyễn Niệm Sơ mở to hai mắt nhìn. Theo sau đó liền nghe thấy dì trung niên kinh ngạc nói: "Cái đó sao mà được đây? Quên đi thôi, làm phiền toái đến cô ấy quá, bình thường công tác đều rất bận rộn, cuối tuần lại đến dạy học, đây không phải là thời gian nghỉ ngơi cũng không có sao?"

Nguyễn Niệm Sơ vẫn luôn biết, chính mình có một khuyết điểm, đó là luôn có tình yêu thương tràn lan. Ví dụ như lúc này, đổi lại người ngoài nhất định cô sẽ theo cột mà bò xuống, việc dạy học này, người nào thích nhận thì nhận. Nhưng cô cân nhắc một chút, lại nói, "Như vậy đi, trước tiên để con đi gặp Tiểu Tinh, xem cô bé ấy nói như thế nào."

Cô đã nghĩ kĩ. Nếu như vị bạn nhỏ kia ngoan ngoãn hiểu chuyện, việc dạy học này có thể cân nhắc, nếu như nghịch ngợm gây sự, cô không nói hai lời liền rời đi.

Dì trung niên chần chừ vài giây, gật gù, mang theo bọn họ đến gian phòng phía trong cùng kia.

Cửa không khoá, nhẹ nhàng đẩy một cái liền mở ra.

Trong phòng rèm cửa sổ kéo kín mít, ánh sáng không thể lọt vào, cả căn phòng đều rất tối tăm. Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, nhìn xung quanh một lần, rốt cuộc cũng thấy một cô bé đang ở bên cửa sổ. Khoảng chừng mười một mười hai tuổi, cột tóc đuôi ngựa, làn da trắng nõn, đang cầm

https://thuviensach.vn

trong tay một bức ảnh. Đầu cô bé cụp xuống, ngẩn người nhìn bức ảnh, đôi mắt trống không, thần thái ảm đạm.

Nguyễn Niệm Sơ dời tầm mắt xuống phía dưới, tâm đột nhiên thắt chặt lại.

Cô bé đang ngồi chính là xe lăn. Con bé là người tàn tật.

"Tiểu Tinh." Dì trung niên cười nói, "Mau, con nhìn xem là ai đến?"

Cô bé nghe tiếng quay lại, khoảnh khắc thấy Lệ Đằng, đôi mắt trống rỗng chợt loé lên, "Lệ thúc thúc khoẻ." Âm sắc ngọt ngào dễ nghe, hơn nữa còn sáng ngời.

Lệ Đằng đi tới, ngồi xổm xuống, "Hôm nay tâm tình thế nào?"

"Rất tốt ạ." Tiểu Tinh khẽ quay đầu, thấy Nguyễn Niệm Sơ đứng bên cạnh dì trung niên, hỏi, "Chị gái kia là ai vậy ạ?"

Lệ Đằng lạnh giọng sửa đúng: "Gọi cô ấy là dì."

Nguyễn Niệm Sơ: "..."

Cô bé nhỏ rất ngây thơ, nghe vậy liền lễ phép cười cười, nói: "Dì khoẻ."

Nguyễn Niệm Sơ ho khan một tiếng, tiến lên vài bước, hướng đến Tiểu Tinh một bộ mặt hiền lành tiêu chuẩn, khom lưng ôn nhu nói: "Xin chào nha. Cô họ Nguyễn, tên là Nguyễn Niệm Sơ, còn cháu?"

Cô bé nói: "Cháu tên là Hạ Tinh Tinh."

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt dừng trên bức ảnh trong tay cô bé. Trên ảnh là một người đàn ông tuổi còn rất trẻ, mặc đồ rằn ri, cao lớn đẹp trai, nụ

https://thuviensach.vn

cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Cô có chút hiếu kỳ: "Người trong bức ảnh cháu đang cầm là ai vậy?"

"Bố cháu."

"Bố cháu là quân nhân sao?"

Tiểu Tinh gật gật đầu: "Đúng ạ."

Đang trò chuyện, dì trung niên cầm một ly nước ấm cùng với một viên thuốc đi đến, đặt vào trong tay Tiểu Tinh, nói: "Nào Tiểu Tinh, đến giờ uống thuốc rồi. Uống thuốc xong rồi lại chơi cùng với cô."

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu, Lệ Đằng chẳng biết lúc nào đã rời khỏi phòng đi ra ban công. Cô cũng đi đến, hỏi anh: "Tiểu Tinh là con gái của chiến hữu anh?"

"Ừ."

"Chiến hữu của anh rất bận sao?" Cô không hiểu, "Tại sao lại nhờ anh chăm sóc con gái của anh ấy?"

"Bởi vì cậu ta đã chết."

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt đột nhiên nhảy dựng.

Xung quanh ánh mặt trời ôn hoà, gió lẳng lặng thổi qua. Lệ Đằng tựa trên tường hút thuốc, chốc lát, quay đầu, ánh mắt không rõ nhìn chằm chằm cô, "Mười hai năm trước, chết ở biên cảnh."

[2990 từ]

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: CáI Gọi Là Duyên Phận, Hơn Nửa Đều Là Trăm Phương Ngàn Kế

Đôi lời nho nhỏ:

Thời gian qua cảm ơn tất cả các bạn đã quan tâm và yêu thích bộ truyện này ^^ mình rất rất cảm ơn và cũng rất hạnh phúc vì không ngờ đứa con tinh thần này được ủng hộ nhiều như thế hì hì.

Nhưng qua đó mình cũng khá buồn vì có một số trang web qua tường nhà mình lấy truyện, không hỏi ý kiến mình thì cũng không sao nhưng lại KHÔNG HỀ ghi nguồn dịch chút nào. Nếu sau chương này tình trạng đó còn tiếp tục thì mình xin phép sẽ ghi tên mình ở vài dòng chương nhé:> Làm người có tâm khó lắm sao ạ? Đều là muốn chia sẻ cho mọi người cùng đọc, nhưng người chỉ việc cop lại đăng lên còn người phải ngồi edit dịch từng câu một nó là hai thái cực khác nhau lắm đó ạ:)) Mong các bạn hiểu cho thân phận edit bé nhỏ này hiuhiu:<

Vậy thôi mời các bạn tiếp tục thưởng thức truyện ^^ *bắn tim*

Cuối cùng, Nguyễn Niệm Sơ cũng đồng ý làm giáo viên thanh nhạc cho Tiểu Tinh.

Giọng của Tiểu Tinh rất tốt, rất thích hợp cho việc ca hát. Điều hiếm hơn chính là, cô bé này tuy nhỏ tuổi, nhưng có tính kiên trì cao, thêm vào đó lại thông minh hiếu học, nên việc dạy học của Nguyễn Niệm Sơ ban đầu cũng dễ dàng hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Ở đây không có thứ như piano, nên trong bài học đầu tiên, cô chỉ dạy cô bé một số kiến thức cơ bản về thanh nhạc.

Mặc dù thế, Tiểu Tinh luôn luôn có một quyển vở để ghi chép lại, ngoắc ngoắc vẽ vời, học rất nghiêm túc.

Một tiếng rưỡi tiết học, chớp mắt liền kết thúc.

Khuôn mặt non nớt của Tiểu Tinh cuối cùng cũng tràn ra đầy vui sướng, vui vẻ nói: "Cảm ơn cô giáo Nguyễn. Chúng ta khi nào sẽ có giờ học tiếp ạ?"

"Không cần cảm ơn. Giờ học lần sau..." Nguyễn Niệm Sơ nhướng mày, sờ sờ đầu cô bé, tầm mắt đảo qua đồng hồ treo tường, nói: "2 giờ rưỡi thứ bảy tuần sau đi."

Tiểu Tinh nháy mắt mấy cái, "Cùng thời gian đó, không gặp không về?"

Nguyễn Niệm Sơ chọc nhẹ mũi cô bé, "Cùng thời gian đó, không gặp không về."

"Sau giờ học đó là có thể dạy cháu ca hát rồi?"

"Ừm."

"Oa, thật chờ mong."

Gương mặt tươi cười của đứa trẻ luôn có thể đánh động lòng người. Nguyễn Niệm Sơ nhìn con bé một lúc, cũng cười rộ lên đứng dậy. Sau đó nói, "Vậy cô đi trước. Cháu hãy nhớ ôn tập bài cô dạy, giờ học sau sẽ có câu hỏi kiểm tra, không trả lời được sẽ bị phạt."

Tiểu Tinh lè lưỡi, "Cháu biết rồi ạ."

https://thuviensach.vn

Giao phó xong xuôi, Nguyễn Niệm Sơ đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đẩy cửa phòng ra, đã nhìn thấy Lệ Đằng cùng với bà nội Tiểu Tinh đang ngồi trên sô pha nói chuyện, người trước vẻ mặt lạnh lùng, người sau hai mắt ửng đỏ, trong khoảnh khác cô đi ra, hai người đối thoại liền ngừng hẳn.

Lệ Đằng ngước mắt liếc cô một cái, "Khoá học đã xong?"

"Ừm." Cô gật đầu, có chút quẫn bách, "Tôi không biết hai người đang nói chuyện, thật ngại quá."

"Đã nói xong." Lệ Đằng từ trên ghế đứng lên, hướng dì trung niên nói, "Dì, không quấy rầy dì nghỉ ngơi, chúng con đi trước. Thứ sáu tuần sau con sẽ cho Nguyễn Niệm Sơ đến đây."

Dì trung niên cũng đứng dậy, lau mặt, hung hăng giữ bọn họ lại ăn cơm tối.

Lệ Đằng từ chối. Bà ấy không thể làm gì khác hơn là tiễn họ ra cổng lớn.

"Tiểu Nguyễn, hôm nay vất vả cho con quá, cảm ơn con." Trước khi đi, bà còn kéo tay Nguyễn Niệm Sơ lại nói lời cảm ơn, "Về sau nếu Tiểu Tinh nghịch ngợm gây sự, con cứ nói rõ cho ta."

Cô cười cười, "Dì đừng khách khí. Tiểu Tinh rất ngoan cũng rất hiểu chuyện."

Hai nữ nhân nói chuyện, từ đầu đến cuối, Lệ Đằng đều lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc nào đứng bên cạnh, cũng không có mở miệng lần nào. Cuối cùng Nguyễn Niệm Sơ đeo túi lên, cùng dì nói lời tạm biệt, khoảnh khắc xoay người không biết thấy cái gì, ánh mắt hơi loé lên.

Dì trung niên đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

Cô mím môi, trước mắt là hàng lang cũ kỹ nhỏ hẹp, Lệ Đằng cao lớn đứng ở chỗ này, có vẻ rất không thích hợp. Anh đi xuống tầng, dưới chân bước nhanh mà ổn định. Đến giữa tầng năm, anh dừng bước quay đầu liếc cô một cái, ngữ khí lãnh đạm: "Đuổi kịp."

Tiếng bước chân lại lần nữa vang lên, lúc này không hề dừng lại, rất nhanh liền đi xa.

Nguyễn Niệm Sơ nhướng mày, nhớ lại một màn vừa rồi, trong lòng như có gì đó cắt qua.

Nam nhân trong ngoài bất nhất (*), không lãnh khốc sẽ chết sao?

(*) biểu hiện bên ngoài với tính cách bên trong không giống nhau.

*

Trên đường về nội thành, Lệ Đằng mở cửa xe bên anh, Nguyễn Niệm Sơ hôm nay thái độ khác thường không nghịch điện thoại, mà là ngồi không chớp mắt nhìn chằm chằm anh lái xe. Cái loại chăm chú này, không quá năm phút đồng hồ, ấn đường Lệ Đằng liền nhăn lại thành hình chữ xuyên (川).

Ngữ khí anh rõ ràng không kiên nhẫn, "Cô nhìn tôi làm cái gì?"

Nguyễn Niệm Sơ yên lặng, lấy tay chống má, "Vừa rồi tôi đều nhìn thấy."

"Thấy cái gì?"

"Anh thừa lúc tôi cùng dì nói chuyện, hướng về phía tủ giày của bà ấy, đặt một cái phong bì." Nguyễn Niệm Sơ đánh giá sườn mặt anh tuấn kia, hơi thấp giọng: "Nếu tôi đoán không sai, bên trong đó hẳn là tiền đi?"

Lệ Đằng lúc này không hé răng.

https://thuviensach.vn

Cô tiếp tục: "Anh không đưa trực tiếp cho dì ấy, vì sợ dì ấy không nhận, đúng không?"

Lệ Đằng vẫn không để ý tới cô.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không quan tâm đến điều đó, tiếp tục truy vấn: "Đúng hay không?"

"..." Anh híp mắt dưới, chốc lát, thờ ơ đáp một tiếng: "Ừm."

"Quả nhiên là như vậy." Cô ngồi thẳng lên, lại nghĩ tới cái gì, nói: "Cái kia nếu ba của Tiểu Tinh hi sinh, vậy mẹ của cô bé đâu? Đang ở chỗ nào?"

Lệ Đằng nhìn thẳng về phía trước, nói: "Bệnh viện."

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt, "Là bệnh gì?"

"Bệnh tâm thần."

"..."

"Thời điểm chiến hữu đó hi sinh, Tiểu Tinh còn chưa ra đời." Anh ngữ khí rất bình tĩnh, "Tin tức truyền tới cùng ngày hôm ấy, tinh thần cô gái kia liền xảy ra vấn đề, về sau càng ngày càng nghiêm trọng, giờ vẫn luôn trụ ở bệnh viện để trị liệu."

Một đoạn chuyện cũ như vậy, tự nhiên thấy rất nặng nề, sau khi nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc hồi lâu, mới nói, "Vậy về chân của Tiểu Tinh? Là ngoài ý muốn vẫn là..."

Lệ Đằng đánh gãy, "Bẩm sinh tàn tật."

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày nói, "Chẳng trách thân thể yếu kém vẫn luôn phải uống thuốc. Thật đáng thương." Tuổi còn nhỏ, lại phải nhận nhiều đả kích như vậy, vận mệnh đôi khi thực sự rất không công bằng.

https://thuviensach.vn

Đề tài này làm không khí trở nên đặc biệt ngưng trọng.

Một lát sau, cô hít sâu một hơi phun ra, liếc mắt nhìn anh, cười cười, chuyển đề tài nói: "Giờ học sau tôi sẽ dạy Tiểu Tinh hát."

Anh nói: "Ồ."

"..." Cô bị nghẹn lại, hoài nghi anh nghe không hiểu, xoa xoa mi tâm, vô cùng kiên nhẫn giải thích, "Dạy người bạn nhỏ này ca hát phải cần đến dụng cụ. Lệ đội, tôi cần một chiếc đàn."

Lệ Đằng tầm mắt rốt cuộc cũng chuyển qua mặt cô, "Đàn gì?"

"Đàn dương cầm hoặc là đàn điện tử." Nguyễn Niệm Sơ nói, "Tốt nhất là đàn điện tử."

Anh gật đầu, "Biết rồi."

"Hả?" Đã biết, cho nên?

"Ngày mai đưa cô đi mua."

Nghe vậy, cô không khỏi nhớ đến chuyện xảy ra sáng hôm nay, im lặng, hắng giọng, dùng ngữ khí thương lượng nói: "Ngày mai cuối tuần thì đương nhiên có thể. Bất quá chúng ta có thể hay không buổi chiều hãy đi?"

"Tại sao?"

Đương nhiên bởi vì cô muốn ngủ nướng. "Bởi vì tôi không thích đi mua vào buổi sáng."

Lệ Đằng ngữ khí lãnh đạm, "Lí do này không được."

Cô nắm quyền một cái, vẫn là cười, "Vậy thì do vào buổi sáng, rất nhiều hàng bán đàn còn chưa mở cửa."

https://thuviensach.vn

"Có khả năng."

Cuối cùng, hai người chọn thời gian gặp mặt là hai giờ chiều, vẫn địa điểm cũ, tiểu khu nhà Nguyễn Niệm Sơ. Sau đó, suốt một đường đi chỉ có tiếng gió.

Trời đã sắp tối, Lệ Đằng lái xe vào thành thị Vân Thành, gặp đúng vào giờ cao điểm, khi đưa được Nguyễn Niệm Sơ về đến nhà, đã gần tám giờ tối.

Cô có chút say xe, hơi hoãn lại, sau đó vẫn rất khách sáo nói với anh lời cảm ơn.

Lệ Đằng vẫn cái câu đừng khách khí. Sau đó cô nhấc túi đẩy ra cửa xe. Vừa mới nhấc chân được vài bước, sau lưng liền vang lên thanh âm, không nghe ra ngữ khí gì nói: "Điện thoại."

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu nhìn, điện thoại của cô đang nằm chễm chệ trên ghế phụ, quên chưa lấy.

Cô vội vàng chạy đến vớt điện thoại lên, quẫn bách cười cười: "Mỗi lần đều cần anh nhắc nhở tôi lấy đồ." Sau đó thở dài, giọng xa xôi, bộ dạng đùa giỡn thoải mái: "Không nghĩ tới, thời gian qua nhanh năm tháng thoi đưa, nhiều năm như vậy, Lệ đội tâm tư vẫn tinh tế thế."

Câu này chỉ thuận miệng cảm khái, lại thành công cho Lệ Đằng quay đầu, nhìn cô.

Trong xe tối đen, chỉ có ánh đèn đường hắt lên chiếu sáng cho tầm nhìn. Nguyễn Niệm Sơ khom người, cúi lấy di động, một nửa thân mình còn ở trong xe, từ góc độ của anh, vừa vặn có thể nhìn thấy cổ áo cô hơi rộng mở, xương quai xanh trắng như tuyết, phía dưới lại như ẩn như hiện.

Phong cảnh này, với anh mà nói không xa lạ gì.

https://thuviensach.vn

Nói đến buồn cười, chỉ là cảnh mỹ nhân loã thể tắm, lại quanh quẩn ở đầu anh bảy năm, chưa bao giờ mảy may phai màu.

Lệ Đằng ánh mắt hướng lên trên, rời khỏi cổ áo, ngược lại nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng thuần của cô. Không biết có phải do ánh đèn quá mờ hay không, này tôn lên, ánh mắt anh sâu đến đáng sợ.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không phát hiện có điều gì dị thường, nói tiếp: "Cảm ơn anh."

"Lại cảm ơn cái gì?" Lệ Đằng hỏi.

Nguyễn Niệm Sơ cong khoé môi, thanh âm rất nhẹ, "...Bảy năm trước bó hoa lúa kia." Tiếp theo lại không nói gì thêm, chỉ cười cười, hướng anh vẫy vẫy tay, "Tôi về nhà trước. Tạm biệt."

Chưa đi được vài bước, thanh âm Lệ Đằng ở phía sau lại vang lên, "Nguyễn Niệm Sơ."

Cô dừng bước, không hiểu quay đầu lại.

Anh không nói một lời nhìn chằm chằm cô. Một lát sau, mới nói: "Ngày mai đừng có lại muộn." Câu nói này, trọng âm của anh rõ ràng đặt ở cái chữ "lại" kia.

Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười, ha hả: "Yên tâm đi, tôi sẽ không."

Cô đi rồi. Bóng lưng tiến vào cửa lớn tiểu khu, rất nhanh liền biến mất.

Lệ Đằng rút một điếu thuốc, sau đó khởi động động cơ. Lúc này, điện thoại lại nhảy ra một tin nhắn từ Wechat. Anh vốn định không để ý, cúi xuống thoáng nhìn tên người gửi thì dừng lại, giây lát, bật màn hình lên.

https://thuviensach.vn

Là Niệm Sơ không phải mười lăm (*): Hữu nghị nhắc nhở, tuy rằng tiện đường không xa, nhưng ban đêm vẫn nhớ chú ý an toàn.

(*): Cái này mình không rành tiếng Trung nên cũng không hiểu nghĩa lắm, không thể dịch cho các bạn được, các bạn thông cảm nhé ^^

Nhìn tin nhắn trong chốc lát, anh một lần nữa tắt di động. Vẫn chưa hồi phục.

Năm đó ở Campuchia, phản ứng của cô lúc nghe đến Chướng Bắc, đã nói rõ lên địa lí của nữ nhân này không được tốt lắm. Nhưng Lệ Đằng không nghĩ tới, nó lại kém đến trình độ này.

Tiểu khu của cô, kí túc xá của anh, phân biệt ở hai đầu Vân Thành. Anh mỗi lần đưa cô về xong trở lại, đều ở xuyên thành.

Xe Jeep đen thẳng tắp tiến về phía trước, biến mất vào màn đêm.

*

Quân khu đại viện của Lệ Đằng mới xây, một bộ hai phòng ở, chung cư có thang máy. Anh điều đến Vân Thành được hai tháng, phòng cũ phân phối xong rồi, chỉ có thể phân phòng mới. Tính chiếm một tiện nghi.

Đêm chuyển lạnh, toàn bộ đại viện yên tĩnh không tiếng động, phóng tầm mắt ra mấy nhà đối diện, chỉ có thưa thớt mấy cửa sổ căn hộ đèn vẫn còn sáng.

Lệ Đằng đỗ xe xong, vào nhà.

Vừa mới bước vào cửa, điện thoại liền hiện lên một tin nhắn. Thời đại này, khoa học kỹ thuật phát triển, các ứng dụng tán gẫu rực rỡ muôn màu, người gửi tin nhắn thông thường để liên lạc, đã không còn nhiều. Dương Chính Phong chính là một trong số đó.

https://thuviensach.vn

Anh đóng cửa lại, đứng trong một mảnh đen kịt xem tin nhắn.

— Lão đệ, mùng một tháng sau, con trai tôi tổ chức một bữa tiệc mừng lên cao học, đặt ở Mãn Giang Hồng, nể nang mặt mũi nhớ tới.

Lệ Đằng đáp lại: Tốt. Chúc mừng.

— Cậu vấn đề cá nhân giải quyết thế nào rồi? Lại nói đến, qua nhiều năm như vậy, cậu sẽ không còn nhớ thương đến cô nương kia đi?

Lệ Đằng im lặng vài giây, chưa trả lời, trực tiếp đi vào phòng tắm tắm rửa.

Dòng nước ấm áp, thuận theo một thân cơ bắp cường tráng chảy xuống. Tiếng nước chảy rì rào bên tai, Lệ Đằng nhắm hai mắt, nhớ tới cổ áo sau khi Nguyễn Niệm Sơ cúi người xuống, làn da trắng nõn, xương quai xanh mảnh khảnh, và còn khe rãnh quyến rũ kia.

Còn có năm đó ở Campuchia gặp được hình ảnh hương diễm.

Thân thể anh bỗng nhiên rất nóng. Nhíu chặt mày, giơ tay vặn lại vòi nước. Nước ấm chợt giảm xuống, trở nên lạnh thấu xương.

Vẫn là nóng.

Lệ Đằng nhắm mắt cắn chặt răng, tay trái chống tường, tay phải trượt xuống.

Hơn hai tháng trước, anh từng đến Vân Thành một lần. Vài bằng hữu cũ hẹn gặp mặt nhau tại một nhà hàng ăn kiểu Pháp.

Có lẽ là ý trời quyết định, anh chứng kiến toàn bộ quá trình Nguyễn Niệm Sơ bị chia tay.

https://thuviensach.vn

Từ đó về sau, một cái ý niệm liền xông tới trong đầu, như cỏ dại bình thường tuỳ ý lan tràn, điên cuồng mà hoang đường. Vì thế dạ hội ngày ấy liền cùng cô gặp lại.

Trên đời cái gọi là duyên phận, hơn nửa đều là người khác trăm phương ngàn kế. Ngẫu nhiên gặp, xem mắt, bao gồm cả dạ hội có Lý Tiểu Nghiên kia, đều chỉ là thủ đoạn để có thể cùng cô tái ngộ. Không lộ dấu vết, thiên y vô phùng (*).

(*): những gì tự nhiên không cần tác động của con người cũng rất hoàn hảo và hoà hợp.

Cô gái kia, bảy năm trước là ngoài ý muốn, anh đem cô chôn ở nơi sâu thẳm trong kí ức, cho rằng năm đó tất cả theo thời gian sẽ trôi đi. Nhưng càng kháng cự, càng hấp dẫn, càng bình tĩnh tỉnh táo, càng ý loạn tình mê.

Tự cho là lừa dối trời, cũng không lừa dối được chính mình.

Đối mặt với Nguyễn Niệm Sơ, anh rất dễ không khống chế được, như uống rượu độc để giải khát lại vui vẻ chịu đựng, tiếp tục cứ để như vậy thì càng ngày sẽ càng hỏng.

Có tâm ma trong người, sợ nhất là phản phệ.

Thời khắc cuối cùng, anh ngẩng đầu lên trong dòng nước lạnh, hầu kết lăn, tuôn ra một tiếng gầm nhẹ kìm nén, đạt được một thoả mãn ngắn ngủi. Trong khoảnh khắc chớp mắt nào đó, lại thấy nhiệt khí bốc lên cùng với tấm lưng trắng như tuyết, eo nhỏ mềm, cùng nghiêng người có một điểm ướt át đỏ tươi kiều diễm.

Sau khi đợt khô nóng kia qua đi, Lệ Đằng tắt nước, mặc quần lên đi ra phòng tắm. Phòng khách trên bàn đặt hộp thuốc lá, anh châm một điếu, ngồi trên ghế sa lông, không bao lâu, lại bật di động, mở ra Wechat.

https://thuviensach.vn

Cái ứng dụng này anh không thể nào dùng, đăng kí xong tài khoản, liền để đó. Chính thức sử dụng, là cái ngày mà người "Là Niệm Sơ không phải mười lăm" thêm bạn bè trên Wechat mới bắt đầu dùng đến.

Ngón tay anh động động trên màn hình.

Trong giới bạn bè của Nguyễn Niệm Sơ, một nội dung mới nhất mới được đăng mười phút trước, viết: Ai nha, các cậu nói trắng ra là luôn cùng Lý Trạch Ngôn đi [2], ta rốt cuộc nên tuyển cái nào đây? Thật là khổ não.

[2]: là một trong những nhân vật nam trong tựa game hot ở Trung Quốc: 恋与制作 – dịch: Tình yêu và nhà sản xuất. (Tên game cho bạn nào cần:>)

Lệ Đằng cắn điếu thuốc, mặt không thay đổi nhìn một hồi, sau đó bóp tàn thuốc tắt mà hình, trở về phòng ngủ.

Thật là con mẹ nó.

———————————

[2932 từ]

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hôn Anh Một Cái (2567 Từ)

Chiều chủ nhật, Lệ Đằng đúng giờ đến đón Nguyễn Niệm Sơ đi mua đàn điện tử. Lão bán đàn cầm rất ân cần, đề cử cái này, đề cử cái kia, giá cả tất nhiên đều từ bốn ngàn trở lên. Nguyễn Niệm Sơ chọn đông chọn tây, cuối cùng chọn một chiếc đàn phổ biến cho giảng dạy, vừa vặn 2500 nhân dân tệ.

Cuối cùng đương nhiên là Lệ Đằng trả tiền.

Ra khỏi cửa hàng, anh một tay xách đàn lên tiến ra cốp xe, động tác rất mạnh, cánh tay áo màu đen bên trái theo đó cũng co lên, lộ ra một mảnh da thịt, màu đồng cổ, đầy cường tráng và săn chắc, tràn ngập sinh lực. Nhưng chỉ trong một thoáng, cổ tay áo rất nhanh liền bị kéo xuống.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn anh, như chợt nhớ tới cái gì, "Hình xăm của anh đã xoá đi rồi sao?"

Lệ Đằng "ầm" một tiếng đóng cốp lại, sau đó nghiêng đầu qua nhìn cô, "Cái gì?"

"Chính là con rồng đó." Cô nâng cánh tay trái mình lên, khua khua tay, "Từ bả vai đến trước ngực, cái đuôi kéo dài trên cánh tay, nhìn trông rất đáng sợ ấy."

Anh lãnh đạm, "Cô quản được tôi xoá hay không?"

"Tôi chỉ tuỳ tiện hỏi thôi." Vừa nói, ánh mắt cô dừng trên tay áo anh đánh giá một phen. Trời nóng như vậy, cũng không thấy anh ta mặc áo

https://thuviensach.vn

ngắn tay, cô liền nói tiếp, "Hắn là không có xoá đi? Có phải hay không cảm thấy rất khốc, nên xoá đi thấy đáng tiếc?"

Lệ Đằng kéo cửa xe ngồi vào, "Xoá rồi."

Cô nhướn mày, có điểm không tin, "Thật không? Vậy anh đem tay áo xắn lên, tôi nhìn xem. Mắt thấy mới là thật."

Nghe vậy, Lệ Đằng động tác đột nhiên dừng lại, khẽ híp mí mắt, sau đó một lần nữa tầm mắt lại chuyển về hướng cô. Một lát sau mới nói, "Lên xe, đưa cô đi đến một nơi."

Lại đến nơi khác? Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt, không hiểu ra sao lên xe, thắt chặt dây an toàn hỏi: "Đi đâu?"

"Tìm khách sạn."

Cô nhăn mày, "Tìm khách sạn làm cái gì?"

Anh nên được tuỳ ý, "Thuê phòng."

"..." Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ trực tiếp sặc nước miếng, không thể tưởng tượng nổi trừng mắt nhìn anh, "Lệ đội trưởng, ngài là nhân vật cấp thủ trưởng, đừng tuỳ tiện đùa kiểu này."

"Cô không phải nói mắt thấy mới là thật sao?" Lệ Đằng nhìn thẳng phía trước, thần sắc tự nhiên nói, "Cởi ra cho cô từ từ xem."

Cô mắc nghẹn, "Không cần."

"Không sao. Tôi không ngại."

"... Thật không cần." Năm đó ở Campuchia, người này động tí liền thoát y, lâu ngày gần như đã để lại bóng ma tâm lí cho cô. Nói thật, cô trước kia đã để ý, hiện tại càng để ý.

https://thuviensach.vn

"Còn muốn nhìn không?"

"... Không nhìn."

"Có tin hay không?"

"... Tin." Không phải chỉ là vấn đề hình xăm đã xoá hay chưa thôi mà, vậy mà còn cùng với cô so bì logic? Thật là một nam nhân không có tế bào hài hước. Cô cũng hết chỗ nói.

Sau một đường đều là trầm mặc.

Nguyễn Niệm Sơ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, lướt weibo, không chủ động trêu chọc Lệ Đằng nữa. Anh mặt không thay đổi lái xe, ngẫu nhiên gặp đèn đỏ, liền vô tình hoặc cố ý, liếc cô một chút. Khoé mắt thấy, cô gái kia nhíu mày bẹp miệng, rầu rĩ không vui, một bộ dạng như cả thế giới đều như đang thiếu tiền cô. LingPei.

Cô lớn rồi.

Trừ lần đó ra, tựa hồ năm đó với bây giờ như hai người hoàn toàn khác biệt.

Lúc này, phía trước đèn đỏ đã chuyển thành xanh. Lệ Đằng đem tầm mắt thu hồi, khoé miệng khẽ cong một cái cực nhạt, đạp chân ga.

Nguyễn Niệm Sơ muốn soạn bài, đàn điện tử đương nhiên trước tiên phải để ở nhà cô. Vì đang rảnh việc, Lệ Đằng trực tiếp đem xe tiến vào tiểu khu, dừng ở tầng dưới nhà cô.

Nguyễn Niệm Sơ xuống xe, vòng ra sau mở cốp, ôm bộ đàn ra.

Thật đúng là đã đánh giá thấp trọng lượng của chiếc đàn.

Một cái ôm lên này, cô thiếu chút nữa là ngã lăn trên đất.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhíu mày, sợ cô ngã, liền cất bước nhanh qua định ôm lấy hông cô. Thật không khéo, vị trí bàn tay anh ôm, vừa vặn là eo mềm của cô. Chỗ ấy mẫn cảm, lại rất sợ ngứa.

Vì thế Nguyễn Niệm Sơ kêu "a" một tiếng, khuỷu tay theo phản xạ có điều kiện giương lên. Đập trúng cằm của Lệ Đằng.

Đối phương thực sự đứng rất vững chắc.

"..." Anh nheo mắt, mặt đen đi một nửa.

Nguyễn Niệm Sơ lúng túng không thôi, 囧 nói: "Xin lỗi, tôi không cố ý... Thật ngại quá." Cô đặt đàn xuống tiến đến gần, nhìn chăm chú vào cằm anh, duỗi tay sờ sờ, "Không có việc gì chứ? Có nặng lắm không?"

Mềm mại lướt qua cằm.

Tinh tế cùng thô ráp, mịn màng cùng cứng rắn, xúc cảm tương phản đến cực điểm. Mùi hương ấm áp thoang thoảng phả đến trước mặt.

"..." Lệ Đằng ánh mắt khẽ biến, một phát bắt được cánh tay mảnh khảnh kia, bất chấp siết chặt lại.

Tâm cô hoảng hốt, bị đau nói: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý. Anh đừng kích động."

Không bao lâu, Lệ Đằng nới lỏng tay ra, trên mặt quay về vẻ lạnh lùng. Nhưng ánh mắt vẫn còn sót lại tia tàn nhẫn vừa mới đây.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ mà sợ, chầm chậm nói: "Tôi đều xin lỗi rồi, anh đột nhiên dữ như vậy làm cái gì?" Dáng vẻ anh vừa rồi, cùng bảy năm trước ở Campuchia cô thấy không khác là bao.

Lệ Đằng quay đầu, một lát sau mới trầm giọng nói: "Tôi không thích người khác chạm vào tôi."

https://thuviensach.vn

"Đã nhìn ra." Nguyễn Niệm Sơ cau mày nói tiếp. Năm đó bị nhốt ở rừng cây, anh ta sốt cao không ngừng, cô dùng nước lạnh lau người cho anh, suýt chút nữa bị anh ta xem là kẻ địch mà ngộ sát.

Xung quanh yên tĩnh vài giây.

Lệ Đằng bực bội, đi đến bên cạnh châm một điếu thuốc, hút một cái đến cùng, sau đó ném tàn thuốc đi đem đàn điện tử nhấc lên nói: "Nhà cô ở tầng mấy?"

"Tầng ba." Cô đáp.

Anh không nói gì nữa, xoay người đem theo đàn đi vào.

Nhìn bóng lưng người kia, Nguyễn Niệm Sơ sờ sờ cổ tay có chút đỏ lên, nhăn mày lại. Thật là người quái dị.

Cuối tuần cứ như vậy trôi qua.

Thứ tư tuần nay, là sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Kiều Vũ Phi, cô ấy thích náo nhiệt, nên luôn đặt một KTV xa hoa nào đó rồi mở tiệc đứng. Bạn bè mời đến rất nhiều, Nguyễn Niệm Sơ là bạn thân tin cậy nhất, tự nhiên sẽ có trong danh sách.

Tiện thể, cô ấy còn nỗ lực mời bạn trai đương nhiệm của người bạn thân tin cậy nhất này.

"Mang cả Lệ Đằng đến đây đi." Trong điện thoại, ngữ khí Kiều Vũ Phi tràn ngập hứng thú cùng hiếu kỳ, "Tên là Lệ Đằng nhỉ? Gọi đến cùng nhau vui chơi, nhiều người càng náo nhiệt. Vừa vặn cũng có thể nhận thức được một chút."

Nguyễn Niệm Sơ đang đắp mắt nạ nhìn video, nghe vậy lành lạnh nói: "Anh ta sẽ không tới."

https://thuviensach.vn

"Mày đã hỏi qua?"

"Không có." Lấy hiểu biết của cô với Lệ Đằng, anh thích tĩnh, làm sao có thể tham gia những tiệc như kiểu bạn bè sinh nhật. Căn bản không cần hỏi.

"Không hỏi một tiếng, làm sao mày biết người ta sẽ không tới?" Kiều Vũ Phi nói, "Tóm lại là tao mời, mày cứ hỏi qua anh ta một chút, nếu không đến thì thôi."

"Được."

Cúp điện thoại xong, Nguyễn Niệm Sơ mở ra Wechat. Cô không sửa biệt danh cho Lệ Đằng, những con số đơn giản kia đã tạo thành nickname, rất dễ tìm.

Cô mở khung nhắn thoại, gửi đi: Tối mai bạn tôi có sinh nhật, cũng mời anh đến cùng. Lệ đội ý như thế nào?

Qua năm phút, đối phương đáp lại: Mấy giờ?

Nguyễn Niệm Sơ: Bảy rưỡi tối.

Lệ Đằng: Tốt.

"..." Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt. Cô mở to hai mắt, nhìn chăm chú chữ "Tốt" kia, lăn qua lộn lại nhìn hai phút. Sau đó mới chậm chạp trả lời: Anh lại muốn đi?

Lệ Đằng: Tôi không thể đi?

"..." Nguyễn Niệm Sơ im lặng. Nghĩ rằng Kiều Vũ Phi quả nhiên nói rất đúng. Tâm của nam nhân thật như kim dưới đáy biển, quả nhiên thay đổi thất thường. Cô nhắn tiếp: Không phải không thể đi. Vậy cái đó buổi tối thứ tư gặp nhau ở cửa.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đáp lại cô: Không gặp không về.

*

Tình bạn của Nguyễn Niệm Sơ cùng Kiều Vũ Phi, bắt đầu từ lúc các cô học đại học năm thứ nhất. Khi đó, hoa khôi hệ tài chính Kiều Vũ Phi coi trọng một vị nam thần lớp Nguyễn Niệm Sơ, xuân tâm nảy mầm, theo đuổi tận cùng không buông, may mắn được Nguyễn Niệm Sơ ra tay giúp đỡ, mới khiến cho cô ấy cùng nam thần sinh ra một đoạn tình duyên.

Bây giờ, vật đổi sao dời, nam thần đã là bạn trai cũ của Kiều Vũ Phi.

Hai nữ nhân hữu nghị nhưng lại kiên cố như lúc ban đầu.

Cho nên nói, nhiều lúc, bạn bè so với người yêu càng khăng khít một mực.

Sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Kiều Vũ Phi, Nguyễn Niệm Sơ từ mấy tháng trước đã chuẩn bị xong quà tặng – một chiếc bao điện thoại thủ công. Cô mua được những dụng cụ may vá, đối chiếu với nguyên mẫu, làm ròng rã hai tháng trời.

Nếu như nói, trên thế giới này mẹ Nguyễn là người phụ nữ số một, như vậy Kiều Vũ Phi hoàn toàn xứng đáng đứng thứ hai.

Đúng bảy giờ tối thứ tư, tan họp xong, Lệ Đằng thay thường phục nhận được từ Nguyễn Niệm Sơ xong, hai người cùng đi tới chỗ KTV đã hẹn.

Đến vào lúc đó, trong phòng đã vô cùng ầm ĩ. Trong không gian hai tầng, các nam nữ trẻ tuổi thi nhau ca hát, vung vung quyền, vây quanh ngôi sao sinh nhật tối ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ Phi trên đầu đội mũ sinh nhật, sau khi nhìn thấy Nguyễn Niệm Sơ, hai mắt liền rực sáng: "Niệm Sơ!"

"Gióng trống khua chiêng như thế, không biết người ta còn tưởng mày quá ba mươi đại thọ đấy." Nguyễn Niệm Sơ trên mặt mang theo ý cười, vừa đùa, vừa đem hộp quà đưa cho Kiều Vũ Phi, "Sinh nhật vui vẻ."

Kiều Vũ Phi chán ghét oai oai nói với cô lời cảm ơn, vừa xoay đầu, liền thấy Lệ Đằng từ phía sau bước vào.

Khí chất kia, lạnh lẽo lại cứng rắn bức người, cùng không khí xung quanh hoàn toàn không hợp nhau.

Kiều Vũ Phi không khỏi nhìn anh thêm vài lần, đè thấp cổ họng: "Đây là bạn trai mày?"

"Ừ." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, vừa nói vừa giới thiệu hai người, "Đây là Lệ Đằng, đây là Kiều Vũ Phi."

Kiều Vũ Phi cười hì hì cùng anh chào hỏi.

Lệ Đằng nhàn nhạt gật đầu một cái, "Xin chào."

Lúc sau, Kiều Vũ Phi không nhịn được tiến đến bên tai Nguyễn Niệm Sơ, nhỏ giọng oán giận: "Bạn trai này của mày, không cùng phong cách với chúng ta. Nhân lúc còn sớm đạp đổ đi. Chơi cùng nhau cũng không được."

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Tao cảm thấy cũng không tệ lắm."

Căn bản không cùng một loại người, chỗ nào thấy không tệ? Kiều Vũ Phi cảm thấy không thể hiểu nổi, chỉ có thể chớp mắt, vị khác loại kia đang nghiêng nghiêng đầu, ở bên tai Nguyễn Niệm Sơ nói chuyện. Gương mặt nghiêng mông lung ẩn ẩn hiện hiện trong ánh đèn tối, mặt mày như hoạ, không khí xung quanh cũng như sắc lạnh đi mấy phần.

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ Phi ho khan vài tiếng thu hồi tầm mắt.

Được rồi, nhìn mặt quả thật không tồi.

Tương đương là cũng không tệ.

Môi Lệ Đằng đang dính trên lỗ tai Nguyễn Niệm Sơ, ngữ khí rất nhạt, cũng rất thấp, "Các cô bình thường đều chơi đùa kiểu này?" Cả trai lẫn gái lăn lộn cùng một nơi, quần ma loạn vũ.

"Không phải." Nguyễn Niệm Sơ thành thật nói, "Tôi khá là trạch (*), ngày lễ ngày tết mới chơi đùa như vậy."

(*) là trạch nữ: người chỉ thích ở nhà và luôn ở nhà.

"..."

Sau đó anh liền không để ý tới cô. Ngồi trên ghế sa lông, cúi đầu, xem điện thoại di động. Mặt không hề cảm xúc.

Nguyễn Niệm Sơ thì bị Kiều Vũ Phi kéo tới ca hát.

Náo loạn một lúc, chợt có người đề nghị chơi trò lời thật lòng hay đại mạo hiểm, một đám người trẻ tuổi đang lo chưa tận hứng, liền sôi nổi phụ hoạ. Vì thế mọi người làm thành một vòng tròn, chơi đoán số để quyết định thắng thua.

Sau vài vòng, cơ hội "lời thật lòng" của Nguyễn Niệm Sơ đã dùng hết, chỉ có thể chọn đại mạo hiểm. Nhà trên chỉ định, muốn cô chọn một trong hai, hoặc là uống liền ba ly, hoặc là phải tìm người khác phái hôn môi.

Nguyễn Niệm Sơ chọn vế trước.

Mới vừa bưng lên cái ly, Kiều Vũ Phi liền ấn tay cô, nghi hoặc nói: "Tửu lượng của mày chỉ có phá, bạn trai mày không phải ở chỗ này sao,

https://thuviensach.vn

cần gì phải uống ba ly." Vừa nói vừa đứng dậy, hào hứng hướng đến ghế sa lông hô: "Lệ Đằng, vợ anh chơi trò chơi thua. Cô ấy muốn hôn anh một cái."

"..." Nguyễn Niệm Sơ gấp gáp nhỏ giọng mắng cô ấy: "Đừng nói nhảm."

Kiều Vũ Phi mờ mịt: "Chúng mày là tình nhân mà, nhận lấy cái hôn thì làm sao?"

"Chúng tao..." Cô nhíu mày, trong lòng sinh ra một tia hoảng hốt, trước mặt nhiều người như vậy, không biết cùng bạn tốt giải thích như thế nào. Nhưng mà đúng vào lúc này, bên cạnh người nọ lại có động tác.

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Lệ Đằng đã đứng dậy, hướng cô đi đến. Sắc mặt anh bình tĩnh, chỉ là cặp mắt kia đang nhìn cô chằm chằm, mắt đen như mực, sâu không thấy đáy.

Đó là một loại dục vọng nhữu tạp như từ lâu xa cách, mâu thuẫn mà lại khiến lòng tràn ngập run sợ.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thích Cười

Đối diện chỉ có hai giây.

Rất nhanh, cô quay đầu lại, bưng ly rượu trên bàn lên, một ngụm liền uống xong. Kiều Vũ Phi hai mắt trừng lớn, giật giật môi, nhưng chưa nói ra được định nói cái gì. Bốn phía chẳng biết khi nào cũng đã lắng xuống.

Cứ như vậy, toàn bộ không khí trong phòng trở nên rất cổ quái.

Uống xong, Nguyễn Niệm Sơ lại cầm lấy ly thứ hai. Đúng lúc này, một cánh tay giơ ra nắm lấy cổ tay cô. Ánh mắt cô nhảy lên, nghe thấy âm thanh của người nọ từ trên đỉnh đầu truyền đến, ngữ khí rất nhạt: "Uống nhiều rượu tổn thương đến cơ thể."

Cô không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt tiếp theo, cằm liền bị nắm lấy, nâng lên.

Lệ Đằng cúi người xuống. Thân hình anh cao lớn, trong phòng ánh sáng vốn đã tối, vừa vặn che chắn, cô như bị toàn bộ bóng của anh bao trùm lại. Nhưng cũng vừa hay, ngăn trở được những tầm mắt của người khác.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn anh cúi thấp dần, tâm đột nhiên run lên.

Mâu sắc Lệ Đằng vừa dày vừa đen, bên trong còn có gì đó đang quay cuồng, phảng phất cuồng phong cùng biển gầm như kiềm nén đã lâu.

Khi đó, cô thậm chí cho rằng anh thật sự muốn hôn cô.

https://thuviensach.vn

Môi anh cách môi cô cự ly chỉ nửa cm. Quá gần. Hô hấp của hai người trong chớp mắt giao hoà. Hơi thở anh ấm áp, hoà lẫn mùi thuốc lá cực nhạt, phảng phất nhè nhẹ qua mặt cô.

Nguyễn Niệm Sơ mười ngón tay nắm thành quyền. Cô nghe thấy tim mình đang đập như sét đánh, giống như sắp chui ra từ cổ họng.

Cũng may chỉ trong chớp mắt, Lệ Đằng liền ngồi dậy, một lần nữa cùng cô kéo dài khoảng cách. Nguyễn Niệm Sơ một vai cứng đờ, thân thể cứng ngắc cuối cùng cũng được thả lỏng.

Các quần chúng vây xem thì nhíu mày lại, kêu la nói: "Ấy? Như vậy đã xong rồi? Còn chưa thấy rõ nha!" Sau đó ồn ào ầm ĩ muốn họ phải làm lại lần nữa.

"Chính mình mắt mù không nhìn thấy, còn trách được ai?" Kiều Vũ Phi vội vàng giải vây, xuỳ xuỳ nói: "Đến đây đến đây mặc kệ bọn họ, chúng ta tiếp tục chơi đùa. Tiếp theo là đến người nào đây?"

Nhân vật chính đã lên tiếng, nhất hô bá ứng. Một đám người trẻ tuổi một lần nữa lại cười đùa, chuyển vòng tròn lắc xí ngầu, lực chú ý cũng không dừng trên hai người nữa.

Nguyễn Niệm Sơ âm thầm thở ra một hơi. Vô thức điều chỉnh tư thế ngồi, đôi chân dài dưới làn váy giao chồng lên nhau, nuột nà, còn trắng như thế.

Lệ Đằng nhìn chân cô mấy lần, tầm mắt thu hồi lại, ngồi trở lại chỗ cũ. Căn phòng này điều hoà hiệu quả nghe vẻ không tốt, rất nóng. Anh hơi nhíu mày, tháo một nút áo ở cổ, một tay thì xắn tay áo lên.

Cô chần chừ trong chốc lát, đem vị trí của mình nhường cho người cũng muốn chơi trò chơi, đứng dậy đi vài bước, ngồi vào bên cạnh anh.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng mắt cũng không nâng nói: "Không chơi trò chơi nữa sao?"

"Ừm." Nguyễn Niệm Sơ thuận miệng đáp, lại nói: "Một mình anh ngồi đợi không thấy nhàm chán sao? Có muốn hay không cùng chơi với mọi người?"

"Không quen."

"Vậy thì có làm sao?" Cô giương lên một nụ cười xán lạn, dùng kinh nghiệm đã trải qua của mình khuyên giải an ủi anh, dụ dỗ từng bước: "Tôi cùng bọn họ cũng không quen, nhưng vài lần chơi nhiều với nhau là được. Không phải ngại ngùng, không phải câu nệ đâu."

"Tôi không ngượng ngùng, cũng không câu nệ." Lệ Đằng đáp thực sự rất bình tĩnh. Anh vốn là như vậy, không quen biết, căn bản không có khả năng lui tới.

Nhưng mà, những lời này rơi vào tai Nguyễn Niệm Sơ, đã thành một nghĩa khác. Cô chỉ coi anh là một con vịt sắp chết còn mạnh miệng, liền gật gù, mang một biểu tình "Nhìn thấu ngươi nhưng không vạch trần ngươi" nhìn anh, nói: "Không có là tốt rồi. Nếu anh chơi không vui, tôi sẽ thấy băn khoăn."

Lệ Đằng nhẹ khịt mũi, cầm ly lên uống nước.

Nguyễn Niệm Sơ gõ gõ ngón tay vào mặt trước bình rượu, chống cằm, nhìn khuôn mặt mang thần sắc lạnh lùng của anh: "Như thế nào mà không uống cái này?"

Anh trả lời: "Lái xe."

"Ồ."

https://thuviensach.vn

Trò chuyện mấy hiệp xong liền trở nên lúng túng, may bất chợt có một trận chuông điện thoại vang lên. Lệ Đằng liếc nhìn tên người gọi, sắc mặt khẽ biến, nghĩ còn chưa kịp nghĩ liền ấn nhận. Đồng thời đứng dậy đi vào toilet.

Nguyễn Niệm Sơ mơ hồ cảm nhận được cái gì, nhíu mày.

Không đến một phút, Lệ Đằng cúp điện thoại đi ra, trầm mặt nói: "Chốc lát nữa hãy tự mình bắt xe trở về. Tôi phải đi trước." Nói xong, anh một tay tóm lấy áo khoác đang vắt trên ghế sa lông, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Có chuyện gì cấp bách vậy?"

"Dì Hạ gọi điện thoại. Nói mẹ Tiểu Tinh ở bệnh viện đột nhiên mất khống chế, tình hình rất không ổn định."

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt nhảy dựng. Ngắn ngủi vài giây, khuôn mặt non nớt đáng yêu luôn tươi cười của Tiểu Tinh hiện lên trong đầu cô.

Sau đó cô nói: "Tôi với anh cùng đi."

*

Vị trí bệnh viện của mẹ Tiểu Tinh - Hà Lệ Hoa, là trung tâm nghiên cứu bệnh tinh thần Vân Thành, nằm ở vùng ngoại ô, rất xa xôi. Khi Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ đến bệnh viện, thời gian đã đúng mười một giờ đêm.

Bọn họ ở phòng người bệnh nhìn thấy Hà Lệ Hoa.

Đó là một người phụ nữ trung niên tiều tụy, tóc tai bù xù, mái tóc màu hoa râm, nhìn qua so với tuổi thật lớn hơn nhiều. Bà ấy ngơ ngác nằm trên giường bệnh, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà, tay chân đều bị trói chặt

https://thuviensach.vn

bằng dây cao su, cố định trên khung giường. Hai gò má còn có vệt nước mắt rõ ràng.

Bác sĩ trị liệu chính khuôn mặt đầy u sầu, đang cùng dì Hạ giảng giải tình hình phát bệnh của Hà Lệ Hoa.

"Dù đang trong điều trị, nhưng chúng tôi cũng rất tiếc vì tình trạng của bệnh nhân không thể kiểm soát một cách hiệu quả." Bác sĩ cau mày, "Bà ấy đã đến giai đoạn nghiêm trọng nhất của tâm thần phân liệt, ảo giác vọng tưởng, cáu kỉnh bất an, thương tổn người khác, và cũng làm thương tổn chính mình... Trong tuần này, bà ấy đã phát bệnh ba lần. Lần này đặc biệt càng nghiêm trọng."

Dì Hạ liên tục lau nước mắt, "Đây là bị cái gì kích thích sao?"

Bác sĩ nói: "Loại hoàn cảnh phong bế này, điều duy nhất kích thích bà ấy chỉ có thể là chính bản thân bà."

Nói xong, bác sĩ thở ra một hơi thật dài, sau đó liền xoay người rời đi. Y tá dặn dò bọn họ, nói: "Bệnh nhân rất không ổn định. Tuy rằng đã tiêm thuốc an thần, nhưng vẫn không thể cởi bỏ dây thừng. Đây là giữ cho sự an toàn của mấy người."

Dì Hạ gật đầu không ngừng, "Cảm ơn cô."

Y tá bưng đĩa dùng cho điều trị lên đi khỏi.

Dì Hạ nghiêng đầu đi, lấy khăn tay không ngừng lau mặt, dừng một chút mới nói: "Vốn không muốn làm phiền đến hai người... Nhưng Đằng Tử cậu cũng biết, nhà ta không có ai thân thích. Anh Hạ của cậu cùng chị dâu cậu về sau gặp chuyện không may, trong nhà cũng chỉ còn ta và Tiểu Tinh, vừa rồi bệnh viện gọi điện đến, ta gấp quá, cho nên mới..."

https://thuviensach.vn

"Dì đừng khách khí." Lệ Đằng nói, "Con nói rồi, con cùng anh Hạ giống nhau, đều là con của dì."

Dì Hạ khóc lóc, nửa ngày nói không ra lời.

Thấy thế, trong lòng Nguyễn Niệm Sơ cũng thấy khó chịu, tiến lên hai bước ôm lấy vai dì Hạ, nhẹ giọng nói: "Dì đừng khổ sở quá. Dì nhất định phải bảo trọng thân thể, bằng không Tiểu Tinh phải làm sao bây giờ?"

Dì Hạ hít sâu một hơi, gật gật đầu, cảm xúc lúc này mới bình tĩnh đi vài phần.

Chốc lát sau, Lệ Đằng nghiêng đầu liếc nhìn cửa phòng bệnh, lãnh đạm nói: "Chị dâu còn nhận ra người không?"

"Lúc này hẳn là nhận ra được."

Lệ Đằng im lặng, xoay người đi vào.

Nguyễn Niệm Sơ đi theo sau.

Nhận thấy có người tới, trên giường bệnh ánh mắt Hà Lệ Hoa loé lên, nhìn về phía bọn họ, vẻ mặt rất nghi hoặc. Lệ Đằng gọi: "Chị dâu."

"..." Hà Lệ Hoa phản ứng hơn nửa ngày, mới cười cười, nói: "Là Lệ Đằng ư. Mùa đông rồi, cậu mặc ít thế không lạnh sao? Tuỳ tiện ngồi đi."

Bây giờ đang là tháng tám, mùa hạ chính viêm. Nguyễn Niệm Sơ lúc này thông suốt.

Người phụ nữ này, đem kí ức cuộc đời mình, vĩnh viễn dừng ở thời điểm mười hai năm trước, trước tháng ngày chồng bà đã hi sinh.

Lệ Đằng hướng Hà Lệ Hoa nở nụ cười, nói: "Không lạnh."

https://thuviensach.vn

"Anh Hạ của cậu đâu? Như thế nào mà không trở về?"

"Anh Hạ gần đây có nhiệm vụ, rất bận. Bảo em thay anh ấy đến thăm chị."

"Vậy, anh ấy có lời gì muốn bảo cậu nói cho tôi không?"

"Anh Hạ bảo chị phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình. Anh ấy ở bên ngoài rất tốt, cho nên chị đừng lo lắng."

Hà Lệ Hoa thở dài, "Nhiệm vụ, nhiệm vụ, anh ấy làm sao có thể nhiều nhiệm vụ như vậy." Sau đó hơi nhăn mày lại, "Có thể đến tận lúc con được sinh ra, cũng sẽ không gặp được ba ba đi."

Nói xong, bà ấy đưa tay muốn sờ bụng, này vừa động, mới kinh ngạc nhận ra tay chân mình bị trói chặt.

Hà Lệ Hoa nháy mắt sắc mặt liền đại biến: "Vì sao lại trói tôi? Các người vì sao muốn trói tôi? Thả ra! Thả tôi ra!" Bà ấy điên cuồng giãy dụa, cổ tay càng bị dây thừng xiết chặt tạo ra một mảng đỏ, khoé mắt bà như muốn nứt ra: "Hạ Phi! Tôi muốn gặp Hạ Phi... Hạ Phi ở nơi nào? Anh ấy ở nơi nào?"

Lệ Đằng mi tâm nhăn lại thành chữ xuyên, trầm giọng nói: "Chị bình tĩnh một chút."

"Tôi muốn gặp Hạ Phi!"

"Hạ Phi đang bận."

"Cậu gạt tôi!" Hà Lệ Hoa khàn cả giọng rống to, "Hạ Phi chết rồi, anh ấy chết rồi! Anh ấy sẽ không trở về... Tất cả mọi người đều muốn khối pin kia, tất cả mọi người đều muốn lấy mạng của anh ấy! Ngày đó chuyện chưa

https://thuviensach.vn

kết thúc, tôi không đợi được anh ấy, rốt cuộc đợi không được... Hạ Phi sẽ không trở về đây..."

Thanh âm này thê lương đến đáng sợ, nói năng lộn xộn, gần như có thể xuyên thấu màng nhĩ của người ta.

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Ngoài phòng bệnh, bác sĩ y tá vội vàng chạy đến, giữ chặt Hà Lệ Hoa đang mất khống chế, lần thứ hai tiêm cho bà ấy thuốc an thần. Dì Hạ bên cạnh che mặt khóc rống, "Đến cùng là tạo cái gì nghiệt?"

"..." Lệ Đằng đứng yên tại chỗ trong chốc lát, xoay người, đi nhanh rời khỏi phòng bệnh.

Chờ Nguyễn Niệm Sơ đuổi theo ra thì, trên hành lang đã không còn bóng dáng người kia. Cô nhíu mày, một đường chạy chầm chậm hết nhìn đông rồi nhìn tây, cuối cùng, trên ghế dài bên ngoài khu nội trú cũng nhìn thấy anh.

Xung quanh bóng cây tất cả đều là đêm tối, lẻ loi, bị ánh trăng lạnh lùng phủ lên.

Lệ Đằng nửa khom lưng, khuỷu tay chống đỡ đầu gối, hút thuốc, mặt không hề cảm xúc. Một điếu lại đến một điếu.

Cô thở gấp gáp đi đến.

Lệ Đằng không chớp mắt nhìn chăm chú vào đêm đen phía trước, không nói gì.

Nguyễn Niệm Sơ ngồi xuống bên cạnh anh, hơi yên lặng, nói: "Anh không sao chứ?"

"..." Anh phủi tàn thuốc, ngữ khí bình tĩnh, "Không có việc gì."

https://thuviensach.vn

Cô gật gù, sau đó chần chừ mấy giây, mới lại hỏi, "Vừa rồi, mẹ Tiểu Tinh nói gì mà khối pin, là có quan hệ với nhiệm vụ của Hạ Phi năm đó?"

Lời này của Nguyễn Niệm Sơ chỉ là thuận miệng hỏi.

Ai biết khi vừa mới hỏi xong, Lệ Đằng mãnh liệt quay đầu qua nhìn cô. Cô theo tầm mắt nhìn lại, không khỏi sững sờ. Ánh mắt kia âm trầm sắc bén, đầy tơ máu hỗn loạn, doạ cho người ta phải sợ hãi.

Cô ý thức được chính mình đã hỏi điều không nên hỏi, không thể làm gì khác hơn là nói: "Đừng tức giận, không thể nói thì coi như tất cả đã xong."

Lệ Đằng nhìn chằm chằm cô một lát, hơi híp mắt, "Cái này cũng là do cô xem phim điện ảnh?"

Nguyễn Niệm Sơ ăn ngay nói thật, "Đoán mò."

"Nguyễn Niệm Sơ" Thời điểm anh gọi tên cô, giọng nói rất trầm, ngữ khí không tốt, "Chuyện không do cô quản thì đừng động vào, cũng đừng hỏi nhiều. Nghe rõ không?"

Năm đó ở Campuchia cô đã nhìn ra rồi. Thân phận của mấy người như anh, phải giữ nhiều bí mật này nọ. Nguyễn Niệm Sơ cũng không cảm thấy kinh ngạc. Cô chỉ thở dài, ngược lại nói, "Xem dáng vẻ của mẹ Tiểu Tinh, lúc còn trẻ hẳn cũng phải là một đại mỹ nhân, cùng chiến hữu của anh rất xứng đôi. Thật đáng tiếc."

Lệ Đằng im lặng hồi lâu, nói: "Bà ấy trước kia là nữ binh, ở chỗ chúng tôi làm công tác thông tin."

"Bọn họ kết hôn rất sớm sao?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Cô tò mò, "Vậy còn anh?"

"Tôi cái gì?"

"Anh như thế nào mà vẫn chưa kết hôn?" Ba mươi ba tuổi, cho dù là đàn ông nhưng tính ra tuổi này cũng không phải là nhỏ đi. Cô rốt cuộc cũng hỏi ra sự nghi vấn này, người chợt cảm thấy thoải mái.

Lệ Đằng nhìn cô một cái, ánh mắt không rõ. Anh không hề trả lời.

Nguyễn Niệm Sơ cho rằng anh không nghe rõ, liền lặp lại: "Tôi hỏi anh, vì sao giờ chưa kết hôn?"

Lệ Đằng nhạt nói: "Không gặp được người thích hợp."

"Cô gái ra sao anh mới cảm thấy thích hợp?" Cô cong môi thuận miệng hỏi.

"Thấy thích."

"Cô gái ra sao anh mới cảm thấy thích?" Cô tiếp tục cong môi thuận miệng hỏi tiếp.

Lệ Đằng rũ mắt xuống.

Trong nháy mắt nào đó, trí nhớ của anh trở lại bảy năm trước. Đêm rét cô lạnh, cô gái kia khoé miệng cười yếu ớt nhưng lại xán lạn đến sáng rực. Khi đó sốt cao đến hỗn loạn, anh lý trí bị ăn mòn, đối với cô gái kia nói: "Dáng vẻ khi cô cười, rất đẹp."

Gió lạnh lẽo thổi qua.

Ánh mắt của anh quay trở lại khoé miệng đang cong lên của cô, môi khẽ nhúc nhích, giọng nói không biết sao dần trầm đi. Đáp: "Thích cười."

https://thuviensach.vn

Một chút ngoài lề:

Tự dưng lướt linh tinh thì gặp tấm ảnh này của Waka - Thế giới truyện Trung Quốc đăng tải, theo cá nhân mình thấy thực sự hình tượng này rất giống với tưởng tượng của mình về Lệ ca cùng Sơ Sơ, nên mình quyết định đăng lên cho các bạn xem cùng. Đây ý kiến của mình thôi, ai không thấy giống cũng đừng ném đá nha:333

Ảnh đây:

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Anh Ôm Chặt Cô (3210 Từ)

Nguyễn Niệm Sơ không nhận thấy sự khác thường của Lệ Đằng, nhướn mày, có chút kinh ngạc: "Đơn giản như vậy?"

"Đúng."

Cô cảm khái: "Yêu cầu của anh thật sự là không cao nha." Trên đời này mỹ nhân thích cười, nhiều vô số kể.

Anh bình tĩnh: "Cũng không thấp." Trên đời này mỹ nhân thích cười nhiều vô số kể. Nhưng có thể làm cho anh nhớ kỹ, chỉ có một người.

Nguyễn Niệm Sơ nghe vậy nhún vai một cái, không thể làm gì khác hơn là theo anh nói: "Ờ vậy không thấp."

"Nói cô một chút đi."

Cô khó hiểu: "Nói tôi cái gì?"

"Vì sao giờ vẫn không có đối tượng chính thức?"

"Không gặp được người thích hợp." Cô trả lời trong lúc vô tình liền giống anh như đúc.

Lệ Đằng hỏi cô, "Ra sao mới thích hợp?"

Nguyễn Niệm Sơ hơi suy nghĩ, đột nhiên, hướng anh nở một nụ cười bỡn cợt, đáp: "Thấy thích."

https://thuviensach.vn

Anh chẳng biết lúc nào đã ngậm một điếu thuốc, rũ mắt hỏi cô, ngữ khí rất nhạt: "Cô thích mẫu đàn ông thế nào?"

"Mặt đẹp trai." Cô là một tục nhân. Tiêu chuẩn kén vợ kén chồng, chính là nông cạn mà trực tiếp như thế, "Thân cao, vóc người đẹp."

Nghe cô nói xong, Lệ Đằng hơi nhíu mày, phun ra làn khói rồi cười một cái.

Nguyễn Niệm Sơ ngửi được một tia trào phúng, "Anh cười cái gì?"

Anh chuyển mắt nhìn chằm chằm cô, híp đôi mắt, một thân côn đồ đang biểu lộ rõ không thể nghi ngờ. Không đáp mà hỏi lại: "Theo tiêu chuẩn này của cô, Nguyễn Niệm Sơ, vậy không phải cô rất thích lão tử về khoản này?"

"..." Lời vừa dứt, Nguyễn Niệm Sơ ngây người.

Vạn lần cũng không nghĩ tới, vị nhân dân giải phóng quân này trình độ tự luyến lại nghiêm trọng đến như vậy.

Dáng vẻ lúc cô đang ngơ ngác, nhìn vừa ngốc lại đần, trông rất buồn cười. Lệ Đằng dù bận vẫn ung dung nhìn cô một lúc, sau đó dời đi tầm mắt, nhạt nói: "Chỉ đùa với cô."

Nguyễn Niệm Sơ khoé miệng khẽ giật giật, sau đó im lặng vài giây, mới nói: "Lệ đội thật hài hước." Có thể dùng giọng điệu lạnh băng đấy để nói đùa, đúng là không dễ.

Lệ Đằng hút thuốc không đáp lại.

Lại ngồi một lát, gió càng thổi lớn. Khu vực vùng ngoại thành nhiệt độ vốn đã thấp, Nguyễn Niệm Sơ quần áo đơn bạc, hai cánh tay chà xát nhau, chuẩn bị đứng dậy đi vào bên trong.

https://thuviensach.vn

"Bên ngoài quá lạnh, ngồi lâu sẽ bị cảm mạo. Trở về thôi." Nói xong, cô dậm dậm chân xoay người rời đi.

Nhưng vừa mới đi được hai bước, sau lưng người nọ đột nhiên nói: "Nguyễn Niệm Sơ."

Cô nghi hoặc, dừng bước quay đầu lại, ngay sau đó trên vai liền ấm áp, một áo khoác nam mỏng được phủ lên. Áo khoác còn hơi ấm, màu đen tuyền, vẫn lưu lại nhiệt độ cơ thể trên người anh. Thân mình cô rõ ràng cứng đờ.

Lệ Đằng bên cạnh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi tối màu, liếc nhìn cô một cái, đi rồi.

Nguyễn Niệm Sơ vuốt áo khoác đứng trong chốc lát, khi định thần lại, liền cất bước đuổi theo.

Nhưng không ngờ, gió lúc này bỗng trở nên lớn hơn.

Trên mảnh đất trống, những chiếc lá rụng bị gió thổi lên, cuốn cuốn bay bay, có vài chiếc vừa vặn dừng ở trên đầu cô. Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, vội vàng giơ tay phất xuống. Cô sợ rằng chưa sạch, liền đứng tại chỗ phủi phủi ba lần.

Phía trước Lệ Đằng thấy cô không theo cùng, xoay người quay trở lại, cau mày nói: "Lại làm sao vậy?"

Nguyễn Niệm Sơ không trả lời, hai tay liên tục loạn xạ ở trên đầu. Lệ Đằng mặt không hề cảm xúc nhìn cô đang loạn xì ngầu.

Mấy giây sau, cô chỉnh lại áo khoác, chỉ chỉ đỉnh đầu hỏi anh: "Trên đầu tôi còn lá cây không?"

https://thuviensach.vn

Xung quanh tối đen như mực, ánh sáng duy nhất, chính là vầng trăng chiếu rọi trên bầu trời, cùng với ánh mắt trong suốt của Nguyễn Niệm Sơ.

Lệ Đằng nhìn mắt cô, bỗng nhiên âm trầm đến đáng sợ.

Đêm nay nhất định là tràn ngập hồi ức.

Anh không hé răng, sau vài giây trầm mặc, vươn tay phải hướng về phía cô. Nguyễn Niệm Sơ ngớ ra, trong chớp mắt ánh mắt liền nhảy lên. Một màn này cùng khoảnh khắc của nhiều năm trước đây thật trùng hợp.

Khác nhau ở mỗi chỗ, bảy năm trước, cô né tránh; lúc này đây, cô lại đứng yên tại chỗ không cử động.

Lá rụng trên tóc Nguyễn Niệm Sơ, bị Lệ Đằng hất ra. Sau đó tay anh dần đi xuống, chạm vào làn da trên khuôn mặt cô, mịn màng mà tinh tế, cùng ngón tay anh tạo thành một sự tương phản mãnh liệt.

Tay anh rất nóng. Cô hơi mím môi, mười ngón tay vô ý thức mà nắm chặt, nghe thấy tim mình đang đập như vỗ cánh.

Sau đó, Lệ Đằng chạm đến chỗ giao hội giữa sườn mặt cùng với cổ của cô.

Anh nhìn cô chằm chằm, chợt nắm chặt lấy gáy Nguyễn Niệm Sơ, một phát mãnh liệt, đem cô ấn về phía mình. Vùi đầu gần kề với cô.

Nguyễn Niệm Sơ trừng mắt, tim đập loạn xạ, giọng nói có chút run: "Lệ Đằng..." Cùng lúc đó, một âm thanh khác cũng từ phía xa truyền đến: "Lệ Đằng!"

Một trận kêu to này, liền chấm dứt tất cả khả năng sắp phát sinh sau đó.

Lệ Đằng trong nháy mắt liền buông Nguyễn Niệm Sơ ra.

https://thuviensach.vn

"..." Cô lui về phía sau hai bước, hô hấp bất ổn, ánh mắt nghi ngờ không thôi mà nhìn anh, hai má còn đỏ ửng chưa giảm xuống. Người sau thì thần sắc không rõ, nhắm mắt lại, nghiêng đầu đi dùng sức ấn ấn mi tâm.

Sau đó là sự yên tĩnh như cái chết.

Cũng may trong lúc này, dì Hạ cầm điện thoại di động theo hướng khu nội trú truyền đến, trong miệng còn hô: "Đăng Tử, vừa rồi di động con quên chưa cầm. Có người gọi điện thoại cho con."

"..." Lệ Đằng nhấc mí mắt liếc nhìn Nguyễn Niệm Sơ một cái, sắc mặt phức tạp âm trầm. Sau đó liền xoay người đi đến hướng của dì Hạ, một câu cũng không nói.

Tiếng bước chân dần đi xa.

Nguyễn Niệm Sơ đứng tại chỗ một lúc lâu, mới vô tri vô giác phục hồi lại tinh thần.

Mấy phút trước, cô giống như thiếu chút nữa đã bị cưỡng hôn, mà đối tượng nỗ lực cưỡng hôn cô, không hiểu sao sau khi có ý đồ đó, liền mặt lạnh tanh đi rồi?

Ông nội a, đầu óc anh ta là có thiên hố đi. Cô dùng sức cau mày.

*

Điện thoại do Dương Chính Phong gọi đến, là đội trưởng đời trước của bộ đội đặc chủng Liệp Ưng.

Lệ Đằng tìm một nơi không người mới ấn nhận điện thoại, "Alo."

"Cậu vừa mới làm gì thế?" Trong ống nghe, giọng Dương Chính Phong thô lỗ lộ rõ vẻ không vui, "Anh liên tục gọi cho cậu đến lần thứ tư, cậu mới ấn nút nhận. Đang ở nơi nào vậy?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng dựa vào tường hút thuốc, nhạt nói: "Bệnh viện."

Dương Chính Phong khó hiểu: "Ở bệnh viện làm gì?"

"Thăm Hà Lệ Hoa. Dì Hạ thông báo với tôi, nói tình huống hôm nay của bà ấy rất không ổn định."

"Hiện tại sao?"

"Đã khá hơn nhiều." Lệ Đằng cúi xuống, "Tìm tôi có việc gì?"

"..." Dương Chính Phong im lặng một lát, tựa hồ hơi khó xử, một hồi lâu mới hạ giọng nói: "Đạt Ân nhân vật này còn ấn tượng không?"

"Con trai độc nhất của Khôn Sa."

Dương Chính Phong nói: "Đạt Ân đã hiện thân. Tuần trước, có người ở bên trong biên cảnh nhìn thấy hắn." Nói xong thở dài, "Bảy năm trước cậu thiết kế bắt được Khôn Sa, lần này, Đạt Ân tái khởi, tám phần là hướng cậu mà đến. Anh gọi điện thoại tới, chính là nhắc nhở cậu phải cẩn thận. Tên này âm hiểm xảo trá lại thay đổi thất thường, so với cha hắn chỉ có hơn chứ không có kém, không phải là một kẻ tầm thường."

Lệ Đằng rất bình tĩnh, "Chờ hắn bảy năm, cũng nên đến rồi."

"Mấy năm nay, con trai của Tề bác sĩ căn cứ vào bộ tư liệu bác sĩ để lại, đã chế tạo kỹ thuật "Pin" hoàn thành được phân nửa." Giữa những hàng chữ trong lời nói của Dương Chính Phong tất cả đều trầm trọng, "Chỉ tiếc, một phần cốt lõi nhất lại nằm trong tay Đạt Ân. Mệnh lệnh từ phía trên, là bảo chúng ta phải đoạt lại bộ phận kia về."

"Anh có kế hoạch gì?"

"Anh..." Dương Chính Phong chần chờ một chút, nói: "Nhiệm vụ lần này, cậu sẽ không phải một mình mình đi."

https://thuviensach.vn

"Sự tình là tôi bắt đầu, nên hẳn là phải từ tôi kết thúc." Anh nhìn về phương xa, đáy mắt không gợn sóng, "Anh kỳ thật cũng biết, toàn bộ Liệp Ưng, không có người nào có thể chọn là người thích hợp hơn tôi."

Dương Chính Phong nghe được cau mày, cắn răng mắng anh, "Tiểu tử thúi, cậu chưa từng nghĩ tới khi ra được bên ngoài, sẽ cưới một lão bà sinh một đứa con sống yên bình qua tháng ngày sao? Thật dự định muốn xuất gia làm hoà thượng?"

Lệ Đằng mặt không thay đổi dụi tàn thuốc, lãnh đạm: "Chưa từng nghĩ."

Dương Chính Phong trầm giọng, "Năm đó ở Campuchia, cậu không phải là đã gặp được cô gái mình thích đó sao?"

"Cô ấy là một cô gái tốt như vậy." Anh bỗng nhiên cười một cái, thanh âm rất thấp, "Tôi không thể."

"Anh biết cậu sợ cái gì. Nhưng Lệ Đằng, đừng trách anh miệng xui xẻo, cậu làm sao biết chính mình sẽ xảy ra chuyện gì? Năm đó ở Campuchia cải tử nhất sinh, cậu không cho rằng mình có thể về, nhưng cuối cùng vẫn có thể trở lại đó thôi."

"Lão Hạ cùng lão Cao trước khi đi, cũng không cho là mình có thể cố gắng trở về được."

"..." Dương Chính Phong đỏ cả mắt, trầm mặc.

"Cúp máy đây." Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Đỉnh đầu là bầu trời đêm, ánh trăng như nước, tạo nên một loại dáng vẻ không dính bụi trần.

Lệ Đằng nhắm mắt, mi tâm phảng phất nét tức giận.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng sáng chỉ có thể treo ở trên trời. Lý trí nói cho anh biết, mình không thể lấy cả đời của Nguyễn Niệm Sơ đánh cuộc với cái sự chẳng may kia, ai cũng không thua nổi. Anh tự chủ luôn luôn cẩn thận, anh có khả năng khống chế nó.

Nhưng chỉ có trời mới biết, Nguyễn Niệm Sơ nữ nhân này, thân thể cô cùng tâm cô, anh đều muốn có đến phát điên.

*

Về sau, Nguyễn Niệm Sơ cùng Lệ Đằng đều không nhắc đến chuyện đêm đó. Anh không giải thích, cô cũng không có hỏi đến, hai người đối với chuyện này, vô cùng hiếm thấy mới có được lúc ăn ý.

Cô đương nhiên nghĩ anh ta bệnh thần kinh.

Tháng ngày thế nào rồi cũng phải trôi qua.

Thật may mắn, vào thời điểm thứ năm tuần này, phân đoàn trưởng nói cho Nguyễn Niệm Sơ biết, đồng chí trước kia xin nghỉ bệnh kia đã quay trở lại. Nói cách khác, cô không cần phải đi giúp về học tập kia nữa. Đối với điều này, Nguyễn Niệm Sơ vừa cao hứng lại vừa khổ sở.

Cao hứng chính là, cô rốt cuộc không còn phải làm chân chạy cho người ta; khổ sở chính là, lúc tan tầm về nhà cô sẽ không thể đi nhờ xe của Lệ Đằng được nữa.

Lúc đó, khoảng cách bộ chính trị học tập không quân kết thúc, chỉ còn ba ngày cuối cùng.

Buổi chiều thứ bảy, trên đường tới nhà Tiểu Tinh, Nguyễn Niệm Sơ nghĩ tới nghĩ lui, ôm thử một lần hi vọng hỏi Lệ Đằng: "Này, các anh kết thúc khoá học tập hẳn là phải trở lại đơn vị đi. Anh là được điều đến quân

https://thuviensach.vn

khu Vân Thành nào? Đi làm cũng là đi con đường kia? Cùng nhà tôi thuận hay không thuận?"

Lệ Đằng lái xe, nói: "Tổng quân khu."

Nghe vậy, trong ánh mắt cô vụt qua một tia lửa nhỏ: "Khoảng cách giữa tổng quân khu với đoàn diễn xuất chúng tôi thực sự rất gần." Đơn vị của anh và của cô đều cùng một phương hướng, nhà anh và nhà cô cũng ở cùng một phương hướng, nói cách khác, cô vẫn có thể tiếp tục đi nhờ xe.

Cái suy luận ăn khớp này cũng không tính là xấu.

Lệ Đằng nhìn cô một cái, nhướng mày, "Cô muốn tôi mang cô theo?"

Nguyễn Niệm Sơ gật gật đầu.

"Đơn vị chúng tôi từ 8 giờ rưỡi bắt đầu làm việc."

Cô vỗ tay: "Chúng tôi cũng vậy nha."

"Nhưng tôi có thói quen chạy thể dục buổi sáng." Lệ Đằng ngữ khí rất nhạt, "Mỗi sáng sớm bảy giờ rưỡi gặp. Nhiều nhất là tôi đợi cô năm phút, quá hạn sẽ không chờ."

"... Cái này có phải hay không có quá sớm một chút." Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày. Cô cảm thấy, vị thủ trưởng này khẳng định bình thường so với gà gáy còn thức dậy sớm hơn.

"Không được thì quên đi."

"..." Nguyễn Niệm Sơ giơ tay ấn ấn mi tâm, chăm chú suy nghĩ, rối rắm trong giây lát, liền đưa ra một cái kế tạm thời: "Chúng ta chỉ cùng nhau về tan tầm được không? Còn đi làm thì đường ai người nấy đi."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng mặt không chút thay đổi: "Hoặc là cùng đi làm với nhau, hoặc là đừng bao giờ đi cùng nhau nữa."

Cô sửng sốt, "Tại sao?"

"Không có tại sao."

Cái này, Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn không có lời nào để nói. Cô đỡ đỡ trán: "Được rồi, vậy mỗi ngày sáng bảy giờ rưỡi." Nói xong nhăn mày lại, nhỏ giọng nói thầm, "Nếu không phải nghe nói gần đây có tên biến thái cuồng tình dục hay lui tới, dâm loạn phụ nữ, tôi cũng chả thèm cùng anh gà gáy với nhau."

Lệ Đằng chuyển mắt nhìn cô, mặt không hề cảm xúc, "Cô vừa nói cái gì?"

"...Nghe nói gần đây có tên biến thái cuồng tình dục hay lui tới, dâm loạn phụ nữ."

"Câu tiếp theo."

"Tôi cũng chả thèm cùng anh... Với nhau."

"Phía trước Với nhau."

Nguyễn Niệm Sơ ha ha hướng về phía anh, cười đến mặt mày đều cong, "Chẳng có gì cả, anh nghe nhầm rồi." Sau đó, như không có chuyện gì xảy ra cầm di động lên chơi game. Làm nhiệm vụ, rút thẻ, lại làm tiếp nhiệm vụ, lại rút thẻ.

Vị thượng tá này không chỉ có một tính khí kém tính tình lạnh lùng, mà còn có cả đôi tai rất thính nữa. Về sau thời điểm nói xấu anh ta, nhất định phải thật là nhỏ giọng.

https://thuviensach.vn

Một khắc đó, Nguyễn Niệm Sơ chuyên chú mà ngồi oán thầm. Cô không có thấy người bên cạnh đang nhẹ cong khoé miệng, và cũng không thể thấy được đáy mắt đang cười yếu ớt của người kia.

Sau khi dạy học cho Tiểu Tinh xong, Nguyễn Niệm Sơ trực tiếp đem đàn điện tử đặt ở chỗ đấy. Dì Hạ vẫn như cũ nhiệt tình giữ bọn họ ở lại ăn tối, Lệ Đằng cũng vẫn như cũ khước từ.

Trở lại nội thành đã là buổi tối.

Tuỳ tiện ăn một chút, xong xuôi Lệ Đằng đưa Nguyễn Niệm Sơ về nhà. Tiểu khu của nhà cô quang cảnh thực sự rất tốt, cây cối thành đàn, còn có màu xanh của hoa cỏ Nhân Nhân, trên bãi đất trống, còn có một cậu bé đang bật nhảy chơi đùa với tấm đệm lò xò dành cho trẻ em thường chơi. LingPei.

Lệ Đằng đỗ xe, liếc mắt nhìn qua tấm đệm kia, giơ tay chỉ chỉ, "Cô đến bên kia đi."

Nguyễn Niệm Sơ vừa cởi đai an toàn ra, nghe vậy sửng sốt, giật giật khoé miệng nói: "... Lệ đội thật không tiện, tôi đối với mấy loại bật nhảy đó không có hứng thú."

Ai ngờ vừa quay đầu nhìn, Lệ Đằng đã xuống xe trước cô một bước, một đường đi về hướng tấm đệm lò xò kia.

Cô không nói gì, cũng không biết anh muốn làm gì, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

Sắc trời đã tối, xung quanh cũng không có những người khác.

Nguyễn Niệm Sơ ngáp một cái, nhìn trái nhìn phải một chút, nói: "Anh muốn bật sao? Bật đi. Tôi giúp anh nhìn, có người đến tôi sẽ bảo anh."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng trên mặt không có biểu cảm gì, sau mấy giây im lặng, bỗng nhiên đưa tay ra, nắm lấy cánh tay cô.

Nguyễn Niệm Sơ cứng đờ, "Anh..." Lời còn chưa nói hết, anh liền dùng sức kéo cô một phát.

Cô trực tiếp bị anh ôm vào trong lòng.

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng giãy dụa. Chỉ cách hai tầng vải áo, sau lưng cô cùng lồng ngực đầy rắn chắc của anh dán chặt lấy nhau không một kẽ hở, hai tay cô khoanh ở trước ngực, bị anh gắt gao kiềm chế. Cô thậm chí còn ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, cùng với hơi thở đầy nam tính, khiến cho cô tâm hoảng ý loạn.

Vì thế cô cau mày thấp giọng mắng: "Anh làm cái gì thế?"

"Không phải có biến thái cuồng tình dục hay dâm loạn phụ nữ sao, dạy cô thuật phòng thân." Lệ Đằng tiếng nói rất nặng, trầm thấp, có một chút nhẹ bẫng. Hơi thở nóng nực của anh thoang thoảng phất qua từ bên tai đến làn da cô, "Giống như loại tình huống này, cô phải bình tĩnh."

"..." Nguyễn Niệm Sơ mặt đỏ bừng, dùng sức cắn môi. Như thế này, cô căn bản không thể nào mà bình tĩnh nổi.

"Hít sâu, hai bàn tay hướng xuống phía dưới, eo dùng sức động. Động tác nhanh, liền có thể thoát thân." Anh ôm chặt cô, nhắm mắt lại, môi cách vành tai cô chỉ trong gang tấc, "Cô có thể thử một chút xem."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Môi Của Cô Bị Anh Hung Hăng Bịt Kín Lại (2980 Từ)

Nguyễn Niệm Sơ vẫn nhớ rất rõ ràng, Lệ Đằng từng nói, anh ta không thích người khác chạm vào người mình. Mỗi lần cô tiếp cận, đều bị anh như gặp quỷ mà đẩy ra.

Vậy hiện tại giải thích như thế nào? Mặt cô đang rất nóng, đầu óc mộng mị, bối rối không cách nào suy nghĩ được.

Lệ Đằng từ phía sau ôm cô, hai tay vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô, trầm giọng nói: "Đừng ngây ngốc nữa. Giờ làm theo cách tôi dạy cô làm!"

Nguyễn Niệm Sơ đem khí trong miệng thở ra, định thần lại, cố gắng trấn tĩnh, sau đó nhớ lại những lời anh vừa mới nói. Bàn tay hơi ép xuống, vòng eo kia động một cái huých mạnh ra phía sau.

Người nọ sau lưng bất động như núi.

Cô không tránh ra, tay và eo dùng sức lặp lại một lần nữa, lần động dùng sức huých càng mạnh hơn. Không thoát được, lại làm tiếp, vẫn không thoát được.

Sau một hồi lặp lại như vậy, Lệ Đằng nhíu chặt mày, hít vào một ngụm khí lạnh. Người nữ nhân này ấm áp lại mềm mại, eo nhỏ tinh tế, căn bản không ra được chút lực nào.

Đúng là dằn vặt anh. Cô ở trong lòng anh uốn éo lại xoay ngang xoay dọc, cũng sắp làm anh phát điên lên rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ đành từ bỏ sau nhiều lần thử nghiệm phí công vô ích, nói: "Tôi không học được, anh buông tôi ra nhanh lên."

Lệ Đằng liền thả tay ra.

Tâm cô giờ mới được buông lỏng, như được đại xá, chạy nhanh mấy bước sang bên cạnh sau đó mới xoay người nhìn anh. Buổi tối gió lạnh thổi qua, làm nhiệt độ trên gò má cô cũng đã giảm đi mấy phần.

Lệ Đằng tầm mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Nguyễn Niệm Sơ, một lát sau, hướng cô ngoắc ngoắc tay: "Lại đây."

Nguyễn Niệm Sơ không biết anh ta muốn làm gì, suy nghĩ một chút vẫn đi đến.

Anh nói: "Ôm lấy tôi."

"..." Cô mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt mở to so với chuông đồng còn lớn hơn, cực kì kinh ngạc: "Gì cơ?"

Lệ Đằng thần sắc cực kì bình tĩnh, nhạt nói: "Giống như vừa nãy tôi ôm cô vậy, ôm lấy tôi. Tôi làm mẫu một lần cho cô xem."

Nguyễn Niệm Sơ có chút do dự, chần chừ mấy giây sau mới đi vòng qua sau lưng Lệ Đằng, duỗi hai tay, ôm chặt lấy thắt lưng anh. Mặt cô mới hạ nhiệt xong giờ bắt đầu lại đỏ bừng lên. Eo của anh rất hẹp, đầy mạnh mẽ và rắn chắc.

Ngón tay mềm mại cách một lớp áo, vô thức lướt qua cơ bụng. Lệ Đằng âm thầm cắn răng, "Tay để chỗ nào thế? Vừa rồi tôi ôm eo cô à?"

"... À." Nguyễn Niệm Sơ hơi ho khan, giơ tay ôm lấy hai cánh tay của anh. Vóc dáng anh ta quá cao, cô thật sự hết sức là gian nan.

Lệ Đằng hơi khuỵu gối xuống.

https://thuviensach.vn

Hai cánh tay nhỏ của cô mới miễn cưỡng ôm được vòng qua anh.

"Ôm chặt rồi?"

"Ừm." Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng ôm càng chặt hơn, tay trái gắt gao nắm chặt với tay phải.

Lệ Đằng chưa đến một giây đã thoát ra được, còn chả cần tốn nhiều sức. Cô căn bản không thấy rõ động tác của anh.

"Anh làm thế nào vậy?" Nguyễn Niệm Sơ cau mày hỏi.

Lệ Đằng cầm tay cô để lại vị trí cũ, hơi cúi xuống, tay cầm tay dạy cô, "Nếu kẻ địch từ phía sau tấn công bất ngờ, kiềm chế hai tay của cô, cô cứ như thế này... Đúng, bàn tay hướng xuống dưới, dùng sức ép xuống, đồng thời phối hợp cùng với eo huých mạnh ra đằng sau... Đúng, chính là như vậy."

Nghe anh nói xong, Nguyễn Niệm Sơ đã thông suốt, cô gật gật đầu, nói: "Tôi đại khái cũng đã biết sơ sơ."

"Thử một lần xem." Lệ Đằng ngữ khí lạnh nhạt, nói xong, liền ôm lấy cô lần thứ hai.

Nguyễn Niệm Sơ hít sâu, nhắm mắt, bàn tay hướng xuống eo về phía sau, huých một phát mạnh. Lực đạo hai bên liền buông lỏng, cô nhân cơ hội một phát thoát ra ngoài, lắc lư giẫm giẫm lên tấm đệm lò xo, cười nói: "Tôi có phải hay không đã học được rồi?"

Lệ Đằng hơi cong khoé miệng: "Đúng."

Cô nhìn nụ cười nhạt trên mặt anh, không biết sao, tâm tình của Nguyễn Niệm Sơ cũng thấy tốt lên một chút, cô vừa lùi vừa nói: "Cái chiêu này thật không tồi, hẳn là rất hữu dụng. Nhưng mà, tôi nghĩ mình không

https://thuviensach.vn

xui xẻo đến vậy đâu, hẳn là sẽ không gặp phải tên biến thái sắc..." Nói còn chưa dứt lời, cô sắc mặt đột nhiên đại biến, khẽ hô lên.

Tấm đệm rất mềm, vốn dĩ đứng đã không vững.

Nguyễn Niệm Sơ không cẩn thận liền té ngã. Một giây trước khi cô ngã xuống, theo bản năng, đôi tay cô loạn xạ túm chặt lấy người bên cạnh là Lệ Đằng.

Hai người đồng thời song song rơi tự do xuống.

"Bịch."

Cho dù tấm đệm đó rất mềm, nhưng một khắc đó, Lệ Đằng vẫn theo bản năng mà dùng thân mình bảo vệ cho cô, ôm sát lấy cô. Hậu quả là anh ngã xuống tấm đệm đó, còn cô ngã lên người anh, hai người còn lăn với nhau tận hai vòng rưỡi.

Cuối cùng vòng cuối còn chưa lăn xong, đã biến thành cô ở dưới anh ở trên.

Nguyễn Niệm Sơ hồi tưởng một màn vừa rồi, cảm thấy rất buồn cười, nhịn không được, liền phì cười phốc một cái. Cười chưa thành tiếng đến cười ra tiếng, sau đó trước ngực liền rung rung, ha ha mà cười to.

Lệ Đằng từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong gió đêm, những sợi tóc đen nhánh của cô gái kia nhẹ nhàng mà phất tới, lướt qua ngón tay cùng gò má anh. Khuôn mặt cô hình trái xoan mà nhỏ nhắn, ánh mắt trong trẻo, môi hồng răng trắng, xuôi theo đó là đôi lông mày cùng khoé mắt vừa xinh đẹp lại vừa linh động, so với bảy năm trước càng rực rỡ hơn.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng rũ mắt, nhìn chằm chằm cô, trong đó rõ ràng có thứ gì đó đang cuồn cuộn.

"..." Nguyễn Niệm Sơ sau một hồi cười đã mệt, ngước mắt lên nhìn anh. Ánh mắt cô lúc đó đầy kinh ngạc mà nghi hoặc.

Mấy giây sau, anh bỗng nhiên thấp giọng gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

Mắt cô hơi loé lên, tim đập loạn xạ, lên tiếng đáp: "Cái gì?"

Lệ Đằng chỉ lướt nhẹ trên gò mà cô, nói: "Dáng vẻ khi cô cười, rất đẹp."

Nguyễn Niệm Sơ nhìn anh: "Câu này bảy năm trước anh cũng đã từng nói rồi."

"Thật không?" Anh nhướng mày, giọng rất nhạt, "Tôi không nhớ rõ."

Cô cười cười, đáy mắt có một tia mất mát: "Ở Campuchia. Ngày đó anh bị thương dẫn đến sốt cao, khả năng sốt đến nỗi hồ đồ, cho nên không nhớ rõ cũng phải."

Xung quanh gió bỗng nhiên ngừng.

Lệ Đằng tay phải nắm lấy eo cô, tay trái khẽ chạm lên má cô. Yên tĩnh một lúc lâu sau đó, anh liền chuẩn bị đứng dậy.

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên mở miệng: "Ngày đó ở khu nội trú bên ngoài hoa viên, anh định làm gì với tôi?"

"..." Lệ Đằng thân hơi cúi xuống, lãnh đạm: "Không định làm gì."

Cô cắn môi, nhỏm nửa người dậy hướng tới gần anh, "Anh có phải hay không là muốn hôn tôi?"

https://thuviensach.vn

Lời vừa dứt, anh đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt rất sắc bén, cũng rất sâu, đen hun hút như hai vệt mảnh trên Biển Đen. Anh không nói gì.

Nguyễn Niệm Sơ không hề né tránh, căng da đầu đối diện cùng với anh.

Sau đó cô nói: "Sau đó tại sao lại dừng lại?"

Lệ Đằng sắc mặt âm trầm, giọng nói cũng theo đó mà lạnh xuống, "Tôi nói. Ngày đó tôi không định làm gì."

"Không định làm gì mà lại chạm vào mặt tôi?" Nguyễn Niệm Sơ cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí, cau mày chất vấn tiếp: "Không định làm gì mà còn ấn đầu tôi, không định làm gì mà vừa rồi còn ôm tôi. Anh không phải nói rằng không thích người khác chạm vào người mình sao? Vậy những điều đó tính là gì?"

Anh chỉ nói một câu, "Tính là con mẹ nó tôi có bệnh, được chưa?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ khoé miệng giật giật. Cô xin thề, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy có người tự chửi chính mình.

Lông mày của Lệ Đằng giờ xoắn tít lại, không nói nữa, đứng lên quay đầu rời đi.

Trong lòng Nguyễn Niệm Sơ không hiểu sao bùng lên một ngọn lửa bực tức, khẽ cắn răng, cả giận hướng đến bóng lưng trong đêm tối kia nói: "Anh vốn là có bệnh. Không cho người khác trêu chọc anh, nhưng anh lại có thể tuỳ tiện trêu chọc người khác sao?"

Lệ Đằng hung hăng siết chặt nắm tay, không quay đầu lại, cũng không dừng bước, kéo cửa xe Jeep ra ngồi vào trong.

https://thuviensach.vn

"Tối lạnh, cô về nhà sớm một chút." Anh hạ cửa sổ xe xuống ném cho cô một câu nói.

Đối với điều này, cô ngồi trên tấm đệm lò xo lớn tiếng đáp lại một câu chửi tục: "Ông nội nhà anh."

Chiếc xe Jeep đen nhanh chóng rời đi.

*

Đêm hôm đó, Nguyễn Niệm Sơ nằm ở trên giường trằn trọc trở mình đến tận lúc hai giờ sáng. Sau đó cô cầm điện thoại lên gửi Wechat cho chuyên gia tình cảm Kiều Vũ Phi: Ở đấy không?

Nha đầu đó chính là con cú, ngày với đem quanh năm đảo lộn, biết ngay rất nhanh liền đã đáp lại cô: Ai nha, hôm nay thiếu nữ dưỡng sinh giờ này vẫn còn chưa ngủ cơ à.

— Tao muốn hỏi mày một chuyện.

— Liên quan đến đàn ông?

"..." Ngón tay của Nguyễn Niệm Sơ đang gõ màn hình đột nhiên dừng lại, sau đó ở trong lòng, yên lặng cho chuyên gia luôn tường tận mọi chuyện này một cái like. Sau đó hồi lại: Đúng.

— Về phương diện nào?

— Nếu một người đàn ông thẳng thắn nói với mày rằng, anh ta đã có người trong lòng, vậy chứng minh điều gì?

— Chứng minh rằng dù anh ta có người trong lòng hay không, anh ta đều sẽ không thích mày. Đây là đang chặt đứt mơ tưởng của mày đó.

— Vậy sau đó, vì sao anh ta lại đồng ý hẹn hò với mày?

https://thuviensach.vn

— Thế chứng minh rằng trước đó anh ta chơi trò lạt mềm buộc chặt, chính là đang muốn xem thử khẩu vị của mày thế nào.

— Nhưng mà sau khi đồng ý xong, anh ta lại không cùng mày có bất kỳ bước tiến triển nào, cả ngày lúc nào cũng mang bộ mặt tú lơ khơ, đối với mày còn hung thần ác sát, thậm chí không cho mày trêu chọc anh ta, này chứng minh cái gì?

Lần này, hai phút sau Kiều Vũ Phi mới chậm chạp trả lời. Cô ấy đáp: Chứng minh rằng anh ta có bệnh, mày nên kính nhi viễn chi (*) đi.

(*) Kính nhi viễn chi - 敬而遠之: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Nhìn hai lời Kiều Vũ Phi gửi đến, Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, nghiêm túc rơi vào suy tư.

Cô suy nghĩ ước chừng hai ngày thêm cả một buổi tối.

Lệ Đằng không giống người bình thường. Vì để vây bắt Khôn Sa cùng Đồ Ngoã, anh ta phải sống ở đó tận bốn năm, cùng cái đám bạo phỉ không có chuyện ác nào là không làm, giết người phóng hoả, ăn tươi nuốt sống kia xưng huynh gọi đệ. Thử hỏi người bình thường làm sao có thể làm được điều đấy đây? Người như vậy sẽ là một chiến sĩ tốt trên chiến trường, nhưng ở trong cuộc sống, sẽ không phải một sự lựa chọn tốt cho việc chung sống lâu dài.

Nguyễn Niệm Sơ vốn tưởng rằng, trải qua giai đoạn bảy năm trước kia, chí ít bọn họ cũng có thể hài hoà với nhau khi ở chung, sau đó thuận theo tự nhiên mà phát triển. Nhưng không ngờ cái tưởng đó, đã thành một hậu quả ngược lại.

https://thuviensach.vn

Câu nói kia của Kiều Vũ Phi rất đúng: Không phải cùng một loại người, căn bản sẽ không thể đi cùng được với nhau.

Có những người và những sự việc không thể giữ được mãi, mà chỉ thích hợp để lấy ra làm hồi ức mà thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, buổi tối thứ hai lúc 9 giờ 20 phút, cô gửi tin nhắn Wechat đến cái người có tên là 0714 kia. Cô ghi: Lệ đội, trải qua hai tuần bên nhau, tôi phát hiện ra chúng ta không thích hợp để làm tình nhân. Chúng ta vẫn nên chia tay đi.

Lời hẹn hò là cô nói trước, lời chia tay giờ cũng là cô nói ra, cũng xem như đã đến nơi đến chốn.

Sau năm phút, Lệ Đằng gửi tin nhắn trả lời đến.

Được

Một chữ rất ngắn gọn, thậm chí còn không có dấu chấm câu, nhìn thật giống như con người anh, lạnh lùng không có tình người. Ngón tay cầm điện thoại của Nguyễn Niệm Sơ vô thức nắm chặt, trong lòng cô không hề dễ chịu gì, một hồi lâu sau, mới gõ bàn phím: Anh yên tâm, Tiểu Tinh tôi vẫn sẽ đến dạy học.

Đối phương không trả lời lại nữa.

Nguyễn Niệm Sơ đợi một lát, đặt điện thoại xuống, đột nhiên có chút tự giễu cười rộ lên. Đoạn tình cảm thứ hai này của cô, so sánh với đoạn một còn ngắn hơn, tính đến cũng chỉ được hai tuần ba ngày. Kiều Vũ Phi lại nói đúng rồi, cái miệng này thật sự rất xui xẻo.

*

https://thuviensach.vn

Sau đó, Lệ Đằng lần nữa xuất hiện, là ngày thứ năm khi bọn cô đã chia tay trong hoà bình.

Đó là vào một ngày thứ sáu hơi bất thường. Đoàn diễn xuất có đồng nghiệp được biên chế chính thức nên đã mời cơm mọi người, ăn uống ca hát thành hàng dài, địa điểm cũng cách đơn vị không xa, ở thành Vạn Tượng. Nguyễn Niệm Sơ vốn là không muốn đi, nhưng không thể từ chối sự nhiệt tình của đồng nghiệp, cuối cùng vẫn bắt buộc phải chấp nhận.

Tận đến khi mười một giờ rưỡi tối, cô mới từ trên taxi bước xuống, ngáp dài một cái đi về hướng nhà mình.. Đã là cuối hè, do đó vào tầm tối, gió đã có chút lành lạnh của mùa thu.

Trong cổng vòm, hành lang tối đen như mực.

Nguyễn Niệm Sơ dậm chân, đèn âm thanh cảm ứng không phát sáng. Xem ra là hỏng rồi. Cô cau mày, không thể làm gì khác hơn là vịn vào cầu thang tối om để lên tầng, động tác hết sức cẩn thận.

Khi đã đến bậc thang của tầng hai, cô hơi dừng lại, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, cô sợ tới mức thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

Dưới mái có một cửa sổ hình vuông nhỏ, một người đàn ông đang nghiêng người dựa vào, thân hình cao lớn, tư thế tuỳ ý, không biết đã đứng ở đó bao lâu. Anh đang hút thuốc, ở giữa môi anh còn có đốm lửa chợt sáng chợt tắt, nhưng trong nháy mắt cũng đủ để chiếu sáng được cặp mắt kia, giờ đây đang thẳng tắp mà nhìn cô chằm chằm, đen kịt mà u ám, sâu không thấy đáy.

"..." Nguyễn Niệm Sơ nhận ra anh ta là ai, sau đó bình tĩnh lại, miễn cưỡng đứng vững, nói: "Lệ đội? Sao anh lại tới đây, tìm tôi có chuyện gì sao?"

Tầm nhìn bên trong quá tối, điều này làm cho lòng cô rất sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhìn cô một lúc, thế nhưng lại nở nụ cười, ném tàn thuốc xuống dùng chân dập tắt đi, nói: "Lần trước cô hỏi tôi định làm gì. Tôi đến nói cho cô biết."

Nguyễn Niệm Sơ nghe được ngữ khí anh tỉnh táo và bình tĩnh, cô cũng bớt sợ, gật gật đầu: "Anh cứ nói."

Lệ Đằng tiến vài bước đến gần Nguyễn Niệm Sơ. Giây tiếp theo, chuyện cô thế nào cũng không bao giờ nghĩ tới liền xảy ra.

Anh túm chặt cổ tay cô kéo một phát, ấn cô trên tường, giữ chặt lấy cằm cô, dã tính cuồng loạn mà phun ra từng chữ: "Lão tử đã định làm cái này."

Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên mà trợn to hai mắt.

Không có chút phòng bị nào, môi của cô đã bị anh hung hăng bịt kín lại.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Điên Cuồng Hôn (3046 Từ)

Nguyễn Niệm Sơ thân thể cứng đờ, đầu óc trong chớp mắt trống rỗng. Trải qua gần hai mươi sáu năm cuộc đời, cô chưa bao giờ cùng nam nhân nào thân mật như thế, cho dù là bạn trai cũ Đái Kiệt, cùng lắm cũng chỉ là ôm với nắm tay.

Cô không đón nhận nụ hôn.

Càng không cần phải nói, là nụ hôn nóng bỏng kịch liệt, tràn ngập mùi khói thuốc và rượu thế này.

Môi sau đó liền truyền đến một trận đau đớn, kéo suy nghĩ của Nguyễn Niệm Sơ trở lại. Ánh mắt cô hơi loé, tất cả giác quan như thuỷ triều quay về bao trùm khắp toàn thân — xung quanh tối om như mực, trong bóng tối, Lệ Đằng gắt gao đè chặt người Nguyễn Niệm Sơ, chà đạp lên môi cô, gần như điên cuồng mà hôn sâu.

Cô cau mày, lòng bàn tay để ở ngực anh ra sức xô đẩy. Nhưng chút lực bé nhỏ ấy chẳng đáng kể mấy, Lệ Đằng mất kiên nhẫn nhíu mày, anh duỗi tay nắm lấy hai cổ tay cô, giơ qua đỉnh đầu, giữ chặt.

Cô tức giận giơ chân lên đá anh.

Anh dễ dàng tránh đi, ngay sau đó cũng ghì cả chân cô lại. Cô hầu như không thể động đậy.

Lệ Đằng vẫn còn nghiền nát môi cô, không có kỹ thuật, cũng chả có quy tắc gì, chỉ một mực mà gặm cắn, dây dưa, tựa hồ đang phát tiết một

https://thuviensach.vn

cảm xúc nào đó khi đạt tới giới hạn đỉnh điểm, vừa hung ác vừa thô bạo.

Vị rượu với mùi khói thuốc. Anh ta đã uống rượu.

Cho nên đây chính là một hồi mượn rượu hành hung mà làm người ta tức điên.

Trong chớp mắt, Nguyễn Niệm Sơ vừa thẹn lại vừa bực, nhưng nhiều hơn thế là sự phẫn nộ cùng khó hiểu, tránh cũng không tránh được, cô dùng sức cắn anh một cái.

Răng cắn rách thịt trên môi, mùi máu tanh nháy mắt tràn ngập ra.

Không biết do cô phản kháng có tác dụng, hay do đầu lưỡi đau đớn đã kéo lý trí của Lệ Đằng về, anh dừng động tác lại.

Thả đôi môi đang sưng đỏ của Nguyễn Niệm Sơ ra, đồng thời cũng buông lỏng hai tay cô.

Xung quanh như cũ vẫn tối đen.

Trên một cái bậc không rộng lắm, Nguyễn Niệm Sơ lảo đảo lùi về phía sau, dùng sức lau miệng, đầy giận dữ trừng mắt nhìn anh, trong giây lát, cô nâng tay phải lên đánh về phía đối phương.

Lệ Đằng đứng tại chỗ nhìn cô chằm chằm, chỉ im lặng không nói từ nào, cũng không hề có ý định né tránh.

"... " Nguyễn Niệm Sơ cau mày, năm ngón tay phải nắm chặt lại, cuối cùng vẫn thả xuống. Người này là loại quái vật gì vậy, hẹn hò thì đối đãi với người ta lạnh như băng, giờ rõ ràng đã đồng ý chia tay thì lại hơn nửa đêm chạy đến cưỡng hôn cô.

Nếu không phải do anh ta đã cứu cô một mạng, cô bây giờ quả thực muốn giết người.

https://thuviensach.vn

"Não anh..." Cô nói được một nửa, bỗng nhiên nhớ tới cách nửa tầng lầu này chính là nhà cô, không thể làm gì khác hơn là hít sâu, đè xuống lửa giận, dùng âm lượng rất thấp tiếp tục mắng: "Não anh bị lừa đá à?

Đối diện vẫn không nói lời nào.

Tia sáng lẻ loi mờ mờ chiếu qua cửa sổ mái nhà, cô nhìn thấy hai mắt anh đầy tơ máu, ánh mắt kia, đan xen một dã tính cuồng loạn cùng với sự chật vật, phức tạp đến nỗi làm cô nhớ đến nó như những con sói hoang cô đã xem ở thế giới động vật.

Dáng vẻ này thực sự rất dọa người. Nguyễn Niệm Sơ nhớ tới chuyện vừa rồi, lòng vẫn còn sợ hãi, không khỏi lùi tiếp về phía sau một chút, bình tĩnh lại mới nói:"Nếu như anh là quý nhân hay quên chuyện, tôi có thể nhắc lại cho anh —— vào năm ngày trước hai người chúng ta đã chia tay trong hoà bình, hiện tại không còn là mối quan hệ tình nhân."

Ngữ khí Lệ Đằng đã khôi phục lại sự lạnh lùng thường thấy: " Tôi biết. "

"Sau đó anh uống say quá thành ra phát điên, phiền anh cách xa tôi một chút. " Nguyễn Niệm Sơ tận lực để không trở mặt, "Anh căn bản không biết mình vừa nãy đang làm gì. "

Anh nói: "Tôi không có say. "

"....." Nghe vậy, cô nghiêng đầu day day ấn đường, một hồi lâu mới thấp giọng nói tiếp: "Lệ đội, chúng ta như thế nào cũng còn tính là bằng hữu, anh đã cứu tôi một mạng, trong lòng tôi anh là anh hùng, là một người tốt. Cho nên xin anh đừng có một lần lại một lần làm những sự việc không thể nào hiểu cũng như không thể giải thích được mà phá hỏng ấn tượng của tôi đối với anh, có được không?"

"Anh hùng?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lệ Đằng lạnh lẽo, bỗng nhiên xì một tiếng khinh bỉ, khóe miệng cong lên đầy sự mỉa mai và đùa cợt, "Ai mẹ nó muốn làm cái loại anh hùng bỏ đi này. Nguyễn Niệm Sơ, tôi rốt cuộc là cái dạng người nào, cô thật sự cho rằng cô biết rõ sao?"

Cô vẫn không nhìn anh, "Tôi hiện tại đã không muốn biết. "

Sau đó toàn bộ hàng lang liền rơi vào một trận trầm mặc.

Trong giây lát sau, Lệ Đằng tự giễu cười một cái: "Thời gian không còn sớm. Cô trở về nghỉ ngơi đi." Nói xong liền xoay người đi xuống lầu.

Nguyễn Niệm Sơ liếc mắt nhìn về phía bóng lưng anh, bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí không rõ: "Chuyện tối hôm nay muốn tôi quên đi không? "

Thân hình Lệ Đằng đột nhiên dừng lại.

Hai tay cô vô thức siết chặt lại, tiếp tục nói: "Giống như bảy năm trước anh đã nói với tôi vậy, tất cả sự việc, nên phải quên đi sạch sẽ."

Anh đứng yên tại chỗ, một hồi lâu mới tiếp tục đi về phía trước, cũng không quay đầu lại trầm giọng nói: "Tùy cô."

Đã là đêm khuya, Vân Thành tối đến giống như một dải lụa, những đám mây vừa dày vừa nặng, o ép lại, nên cả sao cùng ánh trăng đều không có.

Lệ Đằng không có rời đi, mà là ở lại đứng dưới lầu nhà Nguyễn một lát. Không khí lạnh buốt, gió lạnh thì đang hoành hành.

Ở bên chung cư có một cây đại thụ, cành lá xum xuê, thân cây to bằng ba người ôm, nhìn qua đã rất nhiều tuổi rồi. Anh đi tới, dựa lưng vào thân cây, móc trong túi ra bao thuốc, tay trái anh khoanh lại, tay phải rút ra bật

https://thuviensach.vn

lửa châm lên. Hít một hơi, khói thuốc trắng từ khoang mũi phả ra, bị gió thổi bay hoà lên với bầu trời.

Đêm nay là một lần mất khống chế.

Vài chiến hữu đã hẹn gặp nhau tại một bữa tiệc trong nhà hàng, khi rượu xuống bụng, anh cũng có chút say rồi. Anh xưa nay tửu lượng rất tốt, nhưng hôm nay, bọn họ đã quật ngã anh chỉ bằng hai ly rượu trắng. Từ nhà hàng ra anh chỉ một mạch đi thẳng, chờ khi hoàn hồn lại, người anh đã đến trước chung cư của Nguyễn Niệm Sơ.

Anh lại còn phát điên như thế hôn cô. Lệ Đằng ngậm thuốc lá, sờ sờ môi, sắc mặt lãnh đạm.

Đến nỗi hiện tại, giữa răng lẫn môi anh đều vẫn còn hương vị của cô. Nhàn nhạt mùi thơm, như bông hoa nhài nở rộ vào lúc bình minh, ngây ngô mà ngọt ngào, so với hương vị mà anh tưởng tượng nó càng làm cho anh mê luyến.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân từ lầu bên cạnh truyền đến.

Tầm mắt anh đảo qua, trong một khoảnh khắc chuyển mắt ấy, con mắt phía sau làn khói trắng hơi nheo lại. Cô gái kia hiển nhiên đã về nhà, thay lên mình bộ váy trắng cùng với một áo khoác mỏng, làn váy không dài, vừa tới đầu gối, dưới váy lộ ra cặp chân nhỏ trắng như tuyết, đường cong hoàn hảo, mảnh khảnh nhưng cũng đầy quyến rũ.

Lệ Đằng không có bất cứ động thái nào, chỉ trầm mặc mà nhìn cô, một điếu thuốc trực tiếp hút hết.

Cô quấn chặt lấy áo khoác, đi ngang qua người anh. Bởi vì vị trí đó cũng không bắt mắt, thêm nữa là đang vào ban đêm, càng không dễ dàng bị phát hiện. Nhưng sau khi cô đi tiếp được vài bước thì như tựa hồ mới phản ứng được, người bỗng dưng cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng ném tàn thuốc đi.

Cô vòng trở lại, đi tới trước mặt anh. Hai người đối diện nhìn nhau không nói một lời. Mấy giây sau, cô giơ tay phải lên tát cho anh một cái, mắng một câu khốn nạn, sau đó liền nhanh chân chạy mất.

"..."

Cô gái nhỏ này tay chân mảnh khảnh, sức lực cũng không mạnh lắm, đánh người cùng với gãi ngứa không khác gì nhau cả. Lệ Đằng nhắm mắt, lúc bình tĩnh lại, bỗng nhiên đấm mạnh một quyền vào thân cây sau lưng.

Khớp xương tay lập tức chảy máu.

Vừa rồi mắt của Nguyễn Niệm Sơ sưng phù, mũi thì đỏ ửng, rõ ràng là dáng vẻ đã khóc.

*

Do mẹ Nguyễn lúc gọt hoa quả bị cắt vào tay, Nguyễn Niệm Sơ phải xuống lầu mua băng dán cá nhân. Khi tát cho Lệ Đằng một cái xong, cô trực tiếp đi đến cửa hàng tiện lợi, mang về 2 bịch băng cá nhân cùng sáu lon bia.

Khi trở về, người kia đã rời đi.

Cô giơ tay lên lau mắt, lên lầu, đi vào trong nhà, tận lực biểu hiện mọi thứ vẫn như bình thường. Mẹ Nguyễn tiến đến nhận lấy băng cá nhân, nhìn thấy cô mua bia, hơi lo lắng, nghi hoặc hỏi: "Tối khuya rồi, con mua bia làm gì?"

Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu rất thấp, không cho bố mẹ nhìn thấy bộ dạng mình đã khóc, giọng buồn bực hờn dỗi nói: "Kiều Vũ Phi cùng bạn trai nó chia tay. Con gọi video uống bia cùng nó."

https://thuviensach.vn

Mẹ Nguyễn đem băng cá nhân dán lên, thuận miệng nói: "Con bé kia lúc nào cũng chia tay, đến mẹ đây còn thấy quen rồi nữa là con. Được rồi, uống xong thì đi ngủ sớm một chút, buổi chiều ngày mai con còn phải đi dạy thêm tại nhà. Đừng quên đấy."

"Con biết rồi." Nguyễn Niệm Sơ về phòng khoá cửa lại.

Mở video điện thoại lên, đầu bên kia Kiều Vũ Phi đang đắp mặt nạ, vừa mát xa mặt vừa hỏi cô: "Thật kỳ quái. Tự dưng hôm nay lại bảo tao uống bia với mày, đã xảy ra chuyện gì?"

Nguyễn Niệm Sơ khui ra một lon, uống một hơi thật lớn, chép miệng một cái, sau đó mới bình tĩnh nói: "Tao với Lệ Đằng chia tay."

"Hả?" Kiều Vũ Phi cả kinh rớt cả mặt nạ xuống đất, "Chúng mày không phải chỉ mới hẹn hò có ba tuần sao?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, "Là hai tuần ba ngày. Tính cả tuần này."

"Lí do chia tay là gì?" Kiều Vũ Phi nhíu mày, "Chả nhẽ Lệ Đằng cũng bắt cá hai tay? Là một giải phóng quân đấy, chắc không đến mức đó đi."

Nguyễn Niệm Sơ không tiếp lời, lại uống một ngụm bia lớn, đầu óc có chút choáng váng: "Là tao nói trước."

"Vì sao?"

"Bởi vì anh ta so với bắt cá hai tay còn đáng ghét hơn nhiều." Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy mũi cay cay, cô cười cười, nói rất thong thả: "Không thích tao, mà lại luôn trêu chọc tao. Có phải là rất khốn nạn?"

Kiều Vũ Phi không làm sao nghe hiểu được, suy nghĩ một chút mới nói: "Rất khốn nạn. Nhưng mà Nguyễn Niệm Sơ, anh ta không thích mày, không phải ngay từ đầu mày đã biết rồi sao?"

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi." Ánh mắt cô có chút mê ly, hươ hươ lon bia hướng về phía bạn tốt đối diện điện thoại, "Tao biết."

"Hơn nữa, mày cũng có thích anh ta đâu."

"Đúng rồi, tao không thích anh ta."

Kiều Vũ Phi bỗng nhiên nhíu chặt mày, nói: "Vậy chia tay rồi, mày khổ sở như vậy làm gì? Mày không phải vẫn luôn thích hưởng thụ cuộc sống độc thân sao?"

Nguyễn Niệm Sơ nhấc mí mắt lên, vừa đỏ lại vừa sưng, "Tao khổ sở?"

Người trong video gật đầu.

Cô ngây ngốc cười rộ lên, thả lon bia xuống, nằm ngửa ra thành hình chữ X trên giường, "Vậy mà tao không biết." Từ trước đến nay tửu lượng cô đã không tốt, men rượu từ cổ một mạch chạy thẳng lên đầu. Cảm thấy ngất ngưởng, cô liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, nói: "Mày nói đi, vì sao đường tình của tao nhấp nhô nhiều năm như vậy, mãi không gặp được người trong lòng?"

Trong lòng Kiều Vũ Phi đột nhiên cũng thấy khó chịu, "Tao không biết." Cô chỉ biết là, quen biết với Nguyễn Niệm Sơ nhiều năm như vậy, tính tình cô gái này không tim không phổi, lười nhác tự tại, không bị ràng buộc, giống như trên đời này không có chuyện gì bó buộc được cô ấy. Cô chỉ biết là, Nguyễn Niệm Sơ sống thật sự rất tiêu sái.

Cô chưa từng thấy qua dáng vẻ của cô ấy như bây giờ.

Bên này, hai gò má Nguyễn Niệm Sơ hồng hồng, phụt cười ra thành tiếng, thần thần bí bí: "Tao biết."

https://thuviensach.vn

Hai mắt Kiều Vũ Phi đỏ ửng, cũng cười rộ lên, "Được, vậy mày nói xem vì sao?"

Cô nhẹ giọng đáp: "Bởi vì tao là Nguyễn Niệm Sơ. Tên này tao được đặt rất không tốt."

Kiều Vũ Phi thở dài, "Mày uống say rồi."

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Đúng. Tao say."

Người sở dĩ có buồn phiền, chính là bởi vì người đó có trí nhớ quá tốt, kỷ niệm lại quá nhiều. Nếu như không có những kỷ niệm kia tồn tại, mỗi một ngày đều sẽ là một khởi đầu hoàn toàn mới.

Nhiều điều vui vẻ.

*

Đêm ngày hôm trước khi chìm vào giấc ngủ trong cơn say, lại không có đắp chăn, nên hôm sau tỉnh dậy Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cô chỉ coi đó là di chứng về sau, một lát rồi sẽ tốt lên nên không để ý, ăn cơm trưa xong đúng giờ liền ra ngoài, đi đến nơi dạy học cho Tiểu Tinh.

Mặc kệ tâm tình của người ta biến hoá ra sao, thời tiết Vân Thành vào cuối hè, khí trời đều rất tốt.

Nguyễn Niệm Sơ liếc mắt một cái liền nhìn thấy con xe Jeep đã đỗ lại ở cửa tiểu khu.

Cô kéo cửa xe ra ngồi vào. Lệ Đằng khuôn mặt lãnh đạm, đã không còn chút điên cuồng đáng sợ nào như buổi đêm ngày hôm qua. Cô cảm thấy hoa mắt váng đầu, liền đơn giản dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại ngủ.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng quay đầu, tầm mắt đảo qua hai mí mắt sưng vù cùng khuôn mặt tái nhợt của cô, nhíu mày lại, sắc mặt cũng lạnh đi vài phần, "Cô thân thể không thoải mái?"

Đầu óc Nguyễn Niệm Sơ rất nặng nề, không muốn để ý đến anh.

Anh gọi tên cô, ngữ khí không tốt: "Nguyễn Niệm Sơ."

Lúc này, cô rốt cuộc cũng nhấc lên mí mắt nhìn về phía anh, tức giận nói: "Tôi không có việc gì, tối hôm qua ngủ không được ngon giấc nên giờ có chút buồn ngủ, muốn chợp mắt trong chốc lát. Anh đừng quấy rầy tôi có được không?" Nói xong lần nữa nhắm chặt mắt lại.

"..." Lệ Đằng lạnh mặt không nói gì nữa, khởi động động cơ.

Một đường đi đều yên tĩnh quá mức. Anh lái xe, cô ngủ, hai người không có bất kỳ cuộc đối thoại nào.

1 giờ rưỡi chiều, xe đi đến trạm nghỉ ngơi nào đó ở ngoại ô thành phố liền dừng lại. Bình thường, Nguyễn Niệm Sơ đều sẽ xuống xe mua ít đồ ăn vặt ở đây, sau đó răng rắc nhai ăn suốt nửa sau của chặng đường.

Lệ Đằng dừng xe tắt máy, lạnh giọng nói: "Đang dừng ở chỗ nghỉ ngơi."

Người bên cạnh không có phản ứng.

Anh đưa tay đẩy cô. Ngón tay đụng tới cánh tay cô thì dừng lại, nhiệt độ cao đến mức không bình thường. Anh ý thức được cái gì, lòng trầm xuống, liền đặt tay lên trán trơn bóng như tuyết của Nguyễn Niệm Sơ.

Một mảng nóng hổi.

Ấn đường Lệ Đằng nhăn lại thành hình chữ xuyên, vỗ vỗ mặt cô, "Nguyễn Niệm Sơ."

https://thuviensach.vn

Một hồi lâu sau, cô gái kia mới có một chút ý thức, không mở mắt, chỉ mơ hồ không rõ đáp: "Không được... Tên khốn khiếp kia không được đụng vào ta..." Mặt cô cũng nhăn nhó lại, nhìn y như một cái bánh bao nhỏ.

Lệ Đằng ngữ khí rất bình tĩnh, "Cô bị sốt. Tên khốn khiếp kia lúc này muốn đi mua thuốc cho cô, sau đó tìm một chỗ để cho cô nghỉ ngơi."

Cô tựa như nghe rõ ràng, vừa tựa như nghe không hiểu, đáp một tiếng: "Không cần."

"Nguyễn Niệm Sơ." Anh nhìn cô, giọng nói không biết sao ôn nhu hẳn đi: "Cô ngoan một chút."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: GắT Gao BảO Vệ Cô DướI Thân Mình (2696 Từ)

Điểm dừng chân này nằm giữa thành phố Vân và thị trấn Huyền An, quay về hay đi tiếp cũng phải mất hàng chục cây số. Bây giờ tình trạng của Nguyễn Niệm Sơ đã rất tệ, không thể trì hoãn thêm nữa.

Lệ Đằng mím môi, ấn điện thoại gọi điện cho dì Hạ, nói Nguyễn Niệm Sơ đang bị sốt, hôm nay không thể đến dạy học cho Tiểu Tinh được. Dì Hạ nghe thấy vậy, liền dặn Lệ Đằng phải chăm sóc thật tốt cho Nguyễn Niệm Sơ.

Anh cúp điện thoại, suy nghĩ một chút, sau đó tắt máy xuống xe, đi vòng sang mở cửa xe ghế phụ ra.

Cô gái kia vẫn nhắm chặt hai mắt, lông mày cũng nhíu chặt lại, hơi thở có chút dồn dập, ý thức vẫn rất mơ hồ. Anh khom lưng, đem cô bế lên. Sự va chạm nhẹ này làm Nguyễn Niệm Sơ lẩm bẩm câu gì đó, thanh âm nhẹ nhàng mà mềm mại, y như một chú mèo con.

Anh không nghe rõ.

Cô dường như rất khó chịu, hai má cọ cọ trước ngực anh một cái, muốn tỉnh lại nhưng không thể tỉnh nổi.

Trong trạm dừng chân có một khách sạn nhỏ, được xây lên để dành cho khách du lịch cần gấp vào ban đêm hoặc những tài xế xe tải, khách sạn gồm bốn tầng, mặt tường đầy vết loang lổ. Trước cửa treo một tấm biển: Cho thuê phòng từ 80 tệ trở lên.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đi vào, tạm thời đặt Nguyễn Niệm Sơ trên ghế sô pha ở tầng một.

Ở sau quầy lễ tân là một người phụ nữ khoảng chừng ngoài ba mươi tuổi, mặc một chiếc đầm cổ xẻ sâu, lộ ra bộ ngực trắng toát, hẳn là bà chủ của khách sạn này. Cô ta vừa xem TV vừa cắn hạt dưa, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu, nhìn thấy Lệ Đằng liền lập tức niềm nở cười tiếp đón: "Thuê phòng sao?"

Lệ Đằng mặt không cảm xúc gật đầu: "Cho một phòng."

"Phòng đơn 100 tệ, có điều hoà và có cả TV." Bà chủ nói: "Đưa chứng minh của anh đây, để em đăng kí."

Lệ Đằng đặt chứng minh trên bàn, đẩy qua, chợt liếc thấy trên tường của quầy lễ tân có treo một tấm bảng nhỏ màu đen, trên đó viết: Bán thực phẩm, một số loại thuốc thường sử dụng và vật dụng hàng ngày.

Anh liền hỏi: "Ở đây có bán thuốc hạ sốt không?"

"Không có, ở đây chỉ bán hương chống muỗi và thuốc say xe thôi." Bà chủ vừa trả lời vừa nhìn thoáng qua Nguyễn Niệm Sơ đang nằm trên ghế sô pha, sau đó đi tới gần, hạ thấp giọng hỏi: "Ai nha, bạn gái anh thân thể không thoải mái sao?"

Lệ Đằng không hề trả lời mà hỏi tiếp: "Xung quanh đây có tiệm thuốc không?"

"Gần đây không có tiệm thuốc." Bà chủ ném vỏ hạt dưa xuống đất, nhướng nhướng mày, "Nhưng mà nhà em có đó. Nếu anh muốn em sẽ tặng miễn phí cho hai người."

Đúng lúc này, một người phụ nữ đeo kính râm màu đen bước vào khách sạn, khi đi qua ghế sô pha thì cô ta liếc nhìn Nguyễn Niệm Sơ một

https://thuviensach.vn

chút, sau đó đánh giá bốn phía xung quanh.

Bà chủ lại cười híp cả hai mắt tiếp đón: "Thuê phòng sao?"

Tựa hồ người phụ nữ kia đối với hoàn cảnh đầy thô sơ này rất bất mãn, nên rất nhanh liền ra khỏi phòng trọ rồi lái xe đi mất.

"Chậc." Bà chủ chép miệng.

Lệ Đằng không chú ý nhiều đến người phụ nữ kia lắm, ngữ khí lạnh nhạt nói với bà chủ: "Vậy cảm ơn."

"Cảm ơn gì chứ." Bà chủ xua xua tay cười khanh khách đứng dậy, nói xong xoay người vén rèm cửa lên đi vào trong phòng. Mấy phút sau, cô ta cầm một hộp Ibuprofen (*) đi ra, đưa cho Lệ Đằng: "Này cho, anh chàng đẹp trai."

(*): là thuốc có tác dụng giảm đau, hạ sốt và chống viêm.

Lệ Đằng đưa tay nhận lấy, từ hộp thuốc lấy ra một viên còn lại trả về cho cô ta, "Một viên là đủ."

"Ôi dào, chỉ là một hộp Ibuprofen mà thôi, soái ca đừng khách khí với em thế." Cô ta làm bộ ngượng ngùng, giơ tay cố ý định đánh về phía người Lệ Đằng một cái, trong thoáng chốc, mùi nước hoa đầy rẻ tiền liền đập vào mặt anh, nồng nặc đến mức gay cả mũi.

Lệ Đằng gần như không thể phát hiện mà nhíu mày, lật tay nắm chặt lấy cổ tay cô ta, dùng sức vặn một cái.

"Ai ai đau!" Ngay tức khắc nữ nhân kia liền đau đớn thét lên.

Lệ Đằng hất tay cô ta ra.

https://thuviensach.vn

"Thật là..." Bà chủ sẵng giọng: "Anh làm gì vậy, đau chết em luôn rồi."

Lệ Đằng mất kiên nhẫn, "Phòng nào?"

"302 tầng ba." Bà chủ xoa nhẹ cổ tay đang sưng đỏ, ném một cái chìa khoá ra, tức giận nói: "Ngày mai trước mười hai giờ trưa phải trả phòng, nếu muốn ở quá thì phải thêm tiền đấy!"

Lệ Đằng bế Nguyễn Niệm Sơ xoay người đi lên tầng.

Bên trong phòng khách sạn có một cái giường, một cái tủ đầu giường, một cái bàn, một TV và một máy điều hoà, cũng coi như là sạch sẽ, nhưng tất cả đồ đạc lại rất cũ.

Lệ Đằng đặt Nguyễn Niệm Sơ lên giường, động tác hết sức cẩn thận và ôn nhu.

Nhiệt độ trên người cô càng ngày càng cao, lông mày nhíu càng ngày càng chặt, cô xoay người nằm nghiêng, tay chân cùng người vô thức cuộn tròn lại, nhìn như một con tôm bị luộc chín.

Anh một tay cầm thuốc hạ sốt, một tay vòng qua sau vai Nguyễn Niệm Sơ để gáy cô tì lên, tiếp đến nâng cô dậy, chân phải anh nửa quỳ ở mép giường. Sau đó anh gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

"..." Một hồi lâu sau Nguyễn Niệm Sơ mới khó khăn nhấc mí mắt lên thành một khe hở nhỏ, "Ừm?"

Lệ Đằng rũ mắt nhìn cô gái trong lòng, "Cô bị bệnh. Phải uống thuốc."

Theo tầm nhìn nhỏ hẹp, khuôn mặt người trước mắt như chia thành vô số, một lúc lâu sau mới chồng được vào nhau. Cô đờ đẫn hỏi: "Tôi bị bệnh gì?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nói: "Phát sốt. Hẳn là bị cảm mạo."

Nghe vậy, cô gật gật đầu, thế nhưng lại nói bằng một giọng yên tâm, "Vậy thì không sao, không phải bệnh nan y là tốt rồi. Tôi một mỹ nữ xinh đẹp như vậy chết thì thật đáng tiếc."

Lệ Đằng biết cô đã sốt đến mức hồ đồ. Anh cũng gật đầu: "Ừ, không phải bệnh nan y. Mỹ nữ ngày mai có thể tiếp tục tung tăng nhảy nhót." Nói xong liền đưa viên thuốc đến bên miệng cô: "Uống."

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, nhìn viên thuốc kia lại nhìn mặt Lệ Đằng, ánh mắt đầy hoang mang nhưng không há miệng. Bị sốt làm cho hai gò má cô đỏ ửng, đôi mắt đầy mơ màng mà ngấn nước, môi khẽ nhếch lên, tạo ra một nét xinh đẹp quyến rũ đầy khác lạ.

Lệ Đằng nhẹ giọng: "Ngoan. Uống đi."

Cô nói: "Tôi không thích uống thuốc."

"Vậy cô thích ăn gì?"

"Đường."

"Thật khéo." Anh bình tĩnh thản nhiên, nói dối đến mí mắt cũng không thèm chớp một cái: "Đây chính là đường."

"Ồ." Nguyễn Niệm Sơ dường như tin thật. Cô cười rộ lên, hé môi đem thuốc kia ăn vào miệng, nếm thử một cái liền nhăn nhó mặt mày, "Đường này một chút cũng không ngọt."

Lệ Đằng đút nước cho cô: "Hương vị mới."

Nguyễn Niệm Sơ ngoan ngoãn uống nước, cũng ngoan ngoãn đem thuốc nuốt xuống. Lệ Đằng nhích người, đặt cốc nước lên cái tủ đầu giường, tay kia vẫn như cũ ôm cô một chút cũng không buông.

https://thuviensach.vn

Mí mắt cô đã nặng trịch, Nguyễn Niệm Sơ thấy buồn ngủ lại một lần nữa nhắm mặt lại. Trời dần tối, làn gió nhẹ mát lạnh phảng phất qua gò má cô, hoà với chút ấm áp cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt. Cô bỗng nhiên cười phốc lên một tiếng, thanh âm khàn khàn mềm mại: "Tôi biết thứ ban nãy là thuốc, không phải là đường. Anh lại gạt tôi."

Người bệnh ốm sốt, lời nói đương nhiên cũng toàn là mê sảng. Lệ Đằng không để bụng, ngón tay khẽ vuốt ve hai gò má nóng ran của cô, thuận miệng đáp: "Tôi làm gì có lúc nào lừa gạt cô."

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Anh gạt tôi, rất nhiều thứ."

"Ví dụ như?" Lệ Đằng hơi nhướn mày.

Lần này Nguyễn Niệm Sơ không có trả lời. Suy nghĩ của cô không biết thế nào lại xuyên về bảy năm trước, khi tất cả đều trở về điểm xuất phát, sau đó mới nhẹ giọng nói tiếp: "Thác Lý nói, qua khoảng thời gian ngắn này sẽ có hai vị khách lớn đến đây, anh sẽ rất bận rộn. Nhưng trên thắt lưng anh vẫn còn một vết thương dài như vậy, ít nhất cũng cần phải tĩnh dưỡng nửa tháng... "

Lệ Đằng trầm mặc, ngón tay đang ôm bả vai cô vô thức siết chặt. Không biết qua bao lâu mới bình tĩnh đáp: "Vết thương kia đã tốt lên rồi."

"Tôi nhớ nhà quá. " Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, gần như sắp ngủ say, "Anh nói xem, có thật sự tôi sẽ sống sót rời khỏi nơi này không?"

Lệ Đằng nói: "Có thể."

Khóe miệng cô cong lên một nụ cười nhạt, "Sau khi thoát khỏi đây, tất cả mọi thứ ở nơi này tôi nhất định sẽ quên đi sạch sẽ."

Lệ Đằng nói: "Được."

https://thuviensach.vn

"Bao gồm cả anh."

Anh ồ một tiếng, ngón tay đi từ lông mày dần dần theo thứ tự vuốt xuống tới mũi, tới môi cô, thanh âm khàn khàn đến đáng sợ, "Được."

Phát bệnh thường vô cớ sinh ra mệt mỏi, cho nên một giấc này cô liền trực tiếp ngủ thẳng đến mười giờ rưỡi tối. Vùng ngoại ô như cũ vẫn tối om, nhưng so với bên trong nội thành lại như trong suốt thêm vài phần, trăng đã lên cao, bên cạnh mơ hồ còn có những ngôi sao rải rác.

Cô ở trên giường mở mắt.

Xung quanh cảnh vật xa lạ, không khí trong lành tươi mát đã che lấp đi mùi mốc nhàn nhạt thoang thoảng đâu đây. Đầu óc mờ mịt, cô ngồi dậy, theo bản năng đảo mắt nhìn chung quanh.

Cửa phòng được đóng hờ, trong tầm nhìn liền thoáng thấy trên hành lang có một bóng người cao lớn.

Lệ Đằng đưa lưng về phía cô, anh hơi khom lưng, khuỷu tay chống bên ngoài lan can, trong tay cầm điếu thuốc đã bị đốt hơn nửa. Bên ngoài lan can thật trống trải, xa xa nhìn lại toàn là màn đêm, loáng thoáng còn có thanh âm của tiếng động cơ ô tô phóng như bay.

Nguyễn Niệm Sơ rũ mắt nghiêm túc hồi tưởng lại. Đầu còn có chút đau, trừ bỏ những hình ảnh rời rạc đứt quãng thì những thứ khác lại không có cách nào nhớ nổi.

Cô nhíu mày, giơ tay xoa xoa huyệt thái dương, trong nháy mắt tiếp theo đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền vội vội vàng vàng xốc chăn lên, xem xét quần áo trên người mình có còn nguyên vẹn hay không.

Vẫn còn tốt.

https://thuviensach.vn

Không có gì thay đổi cả ngoại trừ cổ áo sơ mi bị mở ra hai cúc.

"....." Nguyễn Niệm Sơ vỗ vỗ ngực.

Đột nhiên, một thanh âm từ cửa truyền vào, lãnh đạm mà tùy ý, nhưng lại đầy ý vị đùa cợt, "Làm sao, sợ tôi tranh thủ lúc cô phát sốt rồi làm thịt cô?"

Nguyễn Niệm Sơ nghẹn họng, mấy giây sau mới trầm mặt nói: "Phải luôn luôn có tâm phòng bị người khác." Dù sao anh ta uống rượu xong là đã có thể chạy tới cưỡng hôn cô, nên ai biết được anh ta sẽ còn làm ra chuyện gì quá phận hơn không.

Lệ Đằng dựa người vào lan can, hai khuỷu tay chống ra sau, nhìn chằm chằm cô một lúc mới nhàn nhạt nói: "Đầu còn đau không?"

"Không việc gì, cảm ơn Lệ đội đã quan tâm." Nguyễn Niệm Sơ đáp lại giọng thực sự không tính là tốt. Cô xuống giường, chuẩn bị ra ngoài xem xem đây là chỗ nào.

Ai ngờ động tác mạnh quá, đầu óc liền truyền đến một trận choáng váng. Nguyễn Niệm Sơ thấy thế liền mải móng vịn vào vách tường bên cạnh.

Lệ Đằng hai bước liền vọt đến, nắm lấy cánh tay cô, trầm giọng nói: "Nằm xuống ngay. Cô có biết buổi chiều hôm nay cô đã thành cái dạng gì không?"

"... " Nguyễn Niệm Sơ cúi thấp đầu không nói gì, cánh tay giật giật tránh đi.

Tay Lệ Đằng cứng đờ giữa không trung.

Cô nhấc mắt, liếc nhìn xung quanh, uể oải hỏi: "Đây là ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng thu tay về, sắc mặt trở về với vẻ lạnh nhạt thường có: "Một khách sạn nhỏ trong trạm dừng chân."

Nguyễn Niệm Sơ một thoáng liền nhíu chặt lông mày, "Tôi muốn về nhà."

"Không được." Anh đi ra khỏi phòng, trong tay nghịch nghịch cái bật lửa nói: "Nghỉ ngơi một tối nữa đi, sáng sớm mai tôi sẽ đưa cô về."

"..... Không được." Nàng nguyên văn đáp trả lại. Căn phòng này diện tích không lớn, hơn nữa chỉ có một cái giường, cô sao có thể cùng anh ta ở chung một phòng.

Lệ Đằng dừng động tác, quay đầu giương mắt nhìn cô, "Vì sao không được?"

Nguyễn Niệm Sơ lặng im mấy giây, sau đó rất thành thật trả lời: "Vì tôi không muốn ở cùng với anh."

Sau đó Lệ Đằng không hề hé răng.

Thật lâu sau, anh mới xì nhẹ một tiếng, châm lên điếu thuốc, giọng điệu lãnh đạm nói: "Nguyễn Niệm Sơ, cô cho rằng tôi cả ngày chỉ biết đi nghĩ cách chiếm tiện nghi của cô phải không?"

"...." Cô nghẹn họng, im lặng không nói gì.

"Phòng của tôi ở cạnh phòng cô." Lệ Đằng không nghe ra ngữ khí gì nói, sau đó xoay người rời đi, "Có việc gì thì gọi một tiếng. Ở đây vị trí cách âm kém, có thể nghe rõ."

Mới vừa đi ra hành lang, phía sau liền truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lệ Đằng đứng yên, không quay đầu lại, "Còn có việc gì?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu, cắn cắn môi, hít sâu một hơi rồi thở ra, sau đó mới ngẩng đầu lên nói: "Chiều hôm đó ở bên ngoài tiệm cơm Tây, anh nói với tôi, anh đã có người trong lòng. Lệ Đằng, người đó là ai?"

Điếu thuốc lá ngậm trong miệng trong nháy mắt bị cắn nát.

Anh mặt không hề cảm xúc, hai tay đút trong túi quần chậm rãi nắm chặt lại, hờ hững đáp: "Không còn sớm, cô mau trở về ngủ đi."

Nguyễn Niệm Sơ cắn răng, đi về phía trước một bước, "Người đó đến cùng là... " Lời còn chưa dứt, ánh mắt Lệ Đằng đột nhiên sẫm lại, lạnh giọng quát khẽ: "Cẩn thận!"

Cô sửng sốt, không hiểu ra sao, người kia đã lập tức lao đến, gắt gao kéo cô xuống bảo vệ dưới thân mình.

Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc đưa mắt nhìn.

Vừa nãy chỗ bọn họ đứng, đã có thêm xác của một viên đạn bắn hụt.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Đàn Ông Trước Của Cô Ấy

"Cô có bị thương không?" Thanh âm Lệ Đằng truyền đến trong gang tấc, rất gần, cũng rất trầm, giọng điệu đã không còn thấy một chút lạnh lùng nào như trước đây.

"..." Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, ánh mắt vì kinh sợ mà mở to, giọng cô phát run: "Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì..."

"Đừng nói chuyện."

Lệ Đằng ngắt lời, một tay ôm lấy cô nhanh chóng bước trở về phòng, chân móc một cái khép cửa phòng lại, động tác cực kì nhanh.

Nguyễn Niệm Sơ ngồi xổm xuống bên cạnh cánh cửa, trong lòng vừa sợ vừa hoảng, lắp bắp nói: "Này, đó có phải là một vụ cướp không?"

Trên mặt Lệ Đằng không có chút biểu tình gì, chỉ nói: "Đợi ở đây đừng nhúc nhích." Lưng anh hơi dịch về bên trái sau đó áp lên cánh cửa, cúi người nửa ngồi xổm xuống, rút con dao ra cột vào đôi giày quân đội. Anh nhìn xuyên qua những khe cửa hẹp, đôi mắt bình tĩnh mà sắc bén, tràn đầy sát khí.

Nguyễn Niệm Sơ thật sự không dám lộn xộn cũng không dám nói chuyện. Tim cô đập rất nhanh, vài giây sau liền chép miệng, dùng âm lượng chỉ mình cô có thể nghe thấy lầm bà lầm bầm: "Thật xui xẻo, tôi như thế nào mà toàn gặp phải những cái chuyện đen đủi thế này..."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhìn cũng chả nhìn cô, lạnh lùng phun ra mấy chữ: "Im lặng."

"..." Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc, cảm thấy khó mà tin được, cô nhíu chặt mày, dùng âm lượng càng nhỏ hơn vừa nãy nói: "Tôi nói nhỏ như vậy anh cũng nghe thấy, anh có phải là người quái dị không?"

Người kia liếc mắt, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm cô, "Thử mắng lại lần nữa xem."

Nguyễn Niệm Sơ im hẳn, hoàn toàn không dám nói gì nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài hành lang liền vang lên một loạt tiếng bước chân mạnh mẽ, tiến gần đến cửa phòng, tốc độ rất nhanh, số người cũng rất đông, nhưng bước chân một chút cũng không thấy lộn xộn. Hiển nhiên là đã được đào tạo quy củ. Đám người kia đến trước cửa phòng liền dừng lại.

Lệ Đằng híp mắt, hơi nhích người, hoàn toàn che chở lấy Nguyễn Niệm Sơ phía sau mình, anh bày ra tư thế phòng bị, sắc mặt đầy âm trầm.

Nguyễn Niệm Sơ khẽ cắn môi, theo bản năng nắm chặt lấy tay áo anh.

Trong giây tiếp theo, bên ngoài liền truyền đến thanh âm của một cô gái trẻ, hô to: "Những người bên trong nghe rõ! Tôi là Lôi Lôi, đội phó của đội cảnh sát đặc nhiệm an ninh thành phố Vân, nơi này đã bị chúng tôi bao vây, các người trốn cũng không thoát! Hi vọng các người từ bỏ phản kháng, bằng không chúng tôi sẽ sử dụng biện pháp mạnh mà bắt giữ các người! Nếu tình nguyện đầu hàng, hãy bỏ vũ khí xuống, hai tay ôm đầu đi ra!"

Nguyễn Niệm Sơ ngớ ra, mặt không khỏi nhìn về phía Lệ Đằng, đè thấp giọng hỏi: "Anh đã phạm vào chuyện gì?"

"..." Lệ Đằng không để ý tới cô, chỉ gằn giọng nói: "Người mà bọn cô muốn bắt không ở đây."

https://thuviensach.vn

Giọng của phụ nữ liền vang lên: "Tôi đã nói rồi, nơi này đã bị chúng tôi bao vây hoàn toàn, các người không có khả năng chạy thoát được đâu. Đừng làm một con thú rụt đầu."

Lệ Đằng lạnh giọng nói: "Tôi cũng nói rồi, người mà bọn cô muốn bắt không có ở đây."

"Tốt, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt." Người kia tức giận, hừ giọng: "Vậy cũng đừng trách tôi không khách khí."

Lời vừa dứt, "cách" một tiếng, một quả lựu đạn hơi cay từ bên ngoài ném vào. Vật kia rơi trên đất lăn đi vài vòng, rồi lại vừa vặn dừng đúng cạnh bên chân Nguyễn Niệm Sơ.

Khí CS (*) liền nồng nặc ập ra, sương khói mù mịt ngập tràn. Nguyễn Niệm Sơ lập tức sặc đến mức phải ho khan.

(*) là loại khí được Mỹ sử dụng trong chiến tranh Việt Nam, làm cho con người mất đi phản kháng, thường dùng để chống bạo loạn.

"..." Lệ Đằng mắt lạnh rát, khẽ nghiến răng, một phát kéo Nguyễn Niệm Sơ vào trong lòng, bịt chặt cả tai mắt mũi cả miệng cô, sau đó đá cửa phòng ra.

"Lạch cạch" vài tiếng, bên ngoài vang lên âm thanh của loạt súng ống được lên đạn cùng một lúc, những đặc công đều trang bị vũ khí đầy đủ, nòng súng nhắm thẳng về phía bọn họ.

Nguyễn Niệm Sơ sắc mặt khẽ biến. Bên cạnh Lệ Đằng mặt không hề thay đổi, đến mí mắt cũng chưa động một cái.

Một nữ cảnh sát cao gầy tiến lên hai bước. Khói của lựu đạn hơi cay dày đặc, cô ấy không nhìn thấy rõ hai người đối diện, chỉ ngờ ngợ trông thấy hình dáng hai người một cao một thấp. Cô ấy giơ tay tháo mặt nạ

https://thuviensach.vn

phòng độc xuống, khuôn mặt dưới mặt nạ liền lộ ra, làn ra trắng nõn, ngũ quan đầy vẻ lạnh lùng.

Lôi Lôi nói: "Bọn họ chính là Đoạn Côn cùng Ngoã Toa, bắt giữ lại!"

Những đặc công kia lập tức cẩn thận tiến lên.

Nguyễn Niệm Sơ nghiêng đầu đi ho khan vài tiếng, sau đó nghiêm mặt nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi nghĩ các vị đã nhầm rồi. Chúng tôi thật sự không phải là người các vị đang tìm."

Mấy đặc công liền dừng bước, không hẹn mà cùng nhìn nhau. Một người trong số đó liền phát giác điều gì không đúng, quay đầu nhìn về phía Lôi Lôi, thấp giọng nói: "Sếp, Ngoã Toa là người Campuchia, nhưng vì sao cô gái này lại nói giọng giống hệt giọng địa phương của thành phố Vân?"

"..." Lôi Lôi dùng sức nhíu mày, vừa giơ tay phủi phủi khói dày vừa nhanh chân đi đến, tới gần nhìn thấy, lập tức liền trố mắt đầy kinh ngạc: "Hai người đây là ai? Tại sao lại ở nơi này?"

Các đặc công liền sững sờ, toàn bộ lập tức đều hoá ngu.

Hay lắm, hao công tổn sức lập kế hoạch như vậy, kết quả là mất công toi. Tất cả mồm năm miệng mười liền cất súng đi.

Nguyễn Niệm Sơ rất muốn trợn mắt trắng đối với nữ cảnh sát này, cô dần bình tĩnh lại rồi mới nói: "Sớm đã nói cho cô biết là nhầm người, cô còn không tin. Tôi tên là Nguyễn Niệm Sơ, là một diễn viên ca hát của đoàn diễn xuất quân khu Vân Thành. Còn vị tiên sinh này là Lệ Đằng," cô giơ tay chỉ chỉ, "Cán bộ thuộc chức vụ phó lữ của đoàn không quân. Chúng tôi không hề quen biết với mấy người tên cái gì Đoạn Côn cái gì Toa kia."

Một người trong đám đặc công đỡ trán, như thế nào nghĩ cũng không thông, liền lẩm bẩm: "Không có khả năng đó, sếp làm sao có thể tính sai

https://thuviensach.vn

được. Trước đó chúng tôi đã gắn một thiết bị theo dõi mini trên người của Ngoã Toa, hơn nữa, cô ta cùng Đoạn Côn còn hẹn gặp nhau ở nơi này..."

Đột nhiên, Lệ Đằng bất thình lình mở miệng: "Lý do rất đơn giản."

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt loé lên, liếc mắt nhìn, nữ cảnh sát cũng mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn về hướng anh.

"Do sếp cậu quá ngu." Giọng anh rất lạnh nhạt.

Một đám đặc công cầm súng: "..."

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc suy nghĩ, bỗng nhiên nhận ra điều gì, cả kinh nói: "Có thể có khả năng này không, nhân vật mục tiêu kia rất có thể đã phát hiện ra mình đang bị truy lùng, nên cô ta đã sớm đem thiết bị theo dõi kia đặt vào trong gian phòng này?"

"Tự mình tìm đi." Lệ Đằng nghiêng người dựa vào cửa nhường ra một đường, mặt không hề cảm xúc, "Đồ vật chắc chắn ở bên trong."

Nữ cảnh sát mặt lúc đỏ lúc trắng, khẽ cắn răng, cất bước đi vào.

Vài đặc công cũng theo vào đi tìm.

Tầm mấy phút sau, liền có một người hô lớn: "Báo cáo đội phó! Đã tìm được thiết bị!"

Nguyễn Niệm Sơ nghe tiếng quay đầu, thấy một người đặc công nhặt từ dưới gầm giường lên một con chip hình tròn, giao cho nữ cảnh sát. Trong nháy mắt sắc mặt cô ấy đen như đít nồi.

Cả đám người đi ra.

Lôi Lôi im lặng, Lệ Đằng cùng Nguyễn Niệm Sơ cũng im lặng. Bầu không khí trở nên đầy lúng túng.

https://thuviensach.vn

Thật lâu sau, Lôi Lôi mới hơi nhíu mày, hướng Lệ Đằng nói: "Thật đúng là tôi đã bắt nhầm người, xin lỗi anh. Tình huống bây giờ rất khẩn cấp, chúng tôi còn phải tiếp tục đi bắt người, sẽ ra luôn khỏi đây." Nói xong liền hướng về phía các đặc công ra dấu tay, giọng trôi chảy: "Trước tiên tập hợp đội."

Đám đặc công hậm hực, vội vàng cầm vũ khí chạy chầm chậm xuống tầng.

Nữ cảnh sát ở phía sau cũng chuẩn bị rời đi. Ai ngờ, mới vừa đi được hai bước, sau lưng liền truyền đến giọng điệu đầy âm trầm và lạnh lùng của người đàn ông: "Đứng lại."

"..." Lôi Lôi mím môi, ngữ khí có chút thiếu kiên nhẫn, "Còn có chuyện gì?"

Lệ Đằng lãnh đạm: "Phát súng đầu tiên kia, là ai bắn?"

"..." Một đám đặc công đưa mắt nhìn nhau, gãi gãi đầu, không ai dám lên tiếng. Sắc mặt Lôi Lôi rõ ràng khẽ biến.

Chờ vài giây, anh nhướn mi mắt, "Tôi con mẹ nó hỏi các người đấy là ai bắn?"

Lôi Lôi bị khí thế của anh làm chấn động, hít sâu một hơi rồi thở ra, sau đó mới nói: "Tôi."

Tầm mắt Lệ Đằng liền quét về phía cô ta, anh nhếch môi, nở một nụ cười nhưng không hề mang ý cười, thanh âm lạnh đến doạ người: "Tới nói xin lỗi."

Nữ cảnh sát nhíu mày, "Tôi không phải đã nói xin lỗi với anh rồi sao."

"Không phải với tôi. Với cô ấy."

https://thuviensach.vn

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt chợt nhảy dựng.

Lôi Lôi vốn là người kiêu ngạo, từ trước đến nay đâu có bị người nào nói lớn tiếng như vậy bao giờ. Cô mím mím môi, mắt đánh giá Nguyễn Niệm Sơ một lượt, có chút buồn cười, "Tôi tưởng rằng hai người là tội phạm, bắn một phát súng kia, xin lỗi là điều đương nhiên. Nhưng đến chính cô gái này còn chưa nói gì, vị tiên sinh là anh đây sao phải gặng lên thế?" Cô ấy nhìn Lệ Đằng, nhướn mày, "Anh là cái gì chứ?"

Lệ Đằng nói: "Bạn trai cũ của cô ấy."

Nguyễn Niệm Sơ: "..."

Cuối cùng, nữ cảnh sát cũng thành tâm xin lỗi Nguyễn Niệm Sơ. Đội đặc công lần này cũng cảm thấy xấu hổ vì sự hiểu lầm lỗ mãng này, nên rất tự giác đi xử lý lựu đạn hơi cay vẫn còn trong phòng.

Đoàn người sau đó rời đi.

Bà chủ khách sạn này chắc cả đời cũng chưa bao giờ chứng kiến trận chiến lớn như vậy, chờ đội đặc công đi khỏi, từ góc cầu thang cô ta mới thò đầu ra, lén liếc nhìn một cái rồi vội vội vàng vàng chạy về phòng mình. Khoá chặt cửa lại.

Đêm nay phong ba bão táp cuối cùng cũng qua.

Cổ họng của Nguyễn Niệm Sơ vẫn còn hơi đau, cô đứng ở hành lang ho khan một hồi, vừa chuyển mắt một cái liền nhìn thấy Lệ Đằng đang kiểm tra khắp lượt xung quanh căn phòng. Dưới sàn, trong ngăn tủ, trong phòng vệ sinh,... Không hề bỏ sót một góc nào.

Cô khó hiểu: "Anh đang tìm thứ gì sao?"

https://thuviensach.vn

"Không có gì." Lệ Đằng nhàn nhạt đáp, sau đó nghiêng đầu nhìn cô, nhíu mày, "Cổ họng cô thế nào rồi?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, "Không có chuyện gì." Khí của lựu đạn hơi cay có độc, hít vào quá nhiều sẽ rất nguy hại, nhưng vừa rồi anh đã bịt kín mắt mũi lẫn miệng của cô, nên cô cũng không hít vào là bao. Chắc vấn đề cũng không có gì là to tát.

Lệ Đằng gật đầu, nói: "Tối nay cô sang phòng bên cạnh ngủ."

"... Vì sao?"

"Mùi ở phòng này chưa tiêu tan hết, không thể ở lâu được."

Nguyễn Niệm Sơ khẽ nhíu mày, "Anh bảo tôi ngủ phòng của anh, vậy anh thì sao?"

Lệ Đằng nói: "Tôi ngủ ở đây."

"Không phải anh nói mùi của lựu đạn hơi cay vẫn chưa tan hết sao?"

Lệ Đằng liếc nhìn cô một cái, "Tiểu thư, thân thể này của cô, so sánh được với tố chất thân thể của một người làm lính à?"

"..." Được rồi. Cô bị nghẹn họng rồi, không còn gì để nói.

Anh thu lại tầm mắt, cụp mi, giọng nói rất nhạt, "Trở về đi. Tôi muốn ngủ."

"..." Nguyễn Niệm Sơ còn muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn là trầm mặc, cắn cắn môi, xoay người đi về phòng bên kia. Khi Nguyễn Niệm Sơ tiện tay đóng cửa phòng lại cho anh, không hiểu sao cô vô thức nâng mắt nhìn.

Lệ Đằng vừa cởi áo sơ mi rồi tiện tay ném sang một bên, đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Anh cởi trần. Nước da không hề khác gì ở trong trí nhớ của cô, màu đồng cổ đẹp đẽ, khi dính mồ hôi, trên lưng như hiện ra một tầng sáng bóng. Toàn thân anh đều chi chít những vết sẹo cũ lẫn cả mới, cơ lưng nhô ra, ở giữa hõm sâu xuống, kéo dài xuống tận phần eo cứng cáp, nhìn cực kì nam tính.

Trên vai và tay anh có một con rồng nằm phủ phục xuống, giương nanh múa vuốt, hung ác mà dữ tợn, đuôi rồng như lơ lửng trên cánh tay trái, khi lưu loát mà vung lên một cái, trông cực kì sống động.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn đến thất thần, miệng lưỡi khô khốc, đến cả tim cũng như đã rớt đi một nhịp.

Sau đó, anh bỗng nhiên quay người sang.

Cô liền nhìn thấy vết dao kia trên phần eo cứng rắn của anh. Bảy năm trước miệng vết thương kia toàn là máu thịt be bét, nhưng giờ đây nó đã trở thành một vết sẹo cũ, một vết sẹo rất dài, không hề bằng phẳng mà lồi hẳn lên, nhìn rất dữ tợn làm người ta cũng phải sợ hãi.

Lệ Đằng lại bắt đầu cởi quần.

"Nhìn đủ chưa?" Trước khi cởi bỏ thắt lưng, người kia đột nhiên mở miệng, ngữ khí rất nhạt, "Có cần tôi đặt một cái ghế ra đấy cho cô ngồi xem không?"

"..." Nguyễn Niệm Sợ nhất thời hoàn hồn, mặt đỏ bừng lên, tay run run đóng cửa phòng lại, hoảng loạn chạy biến ra ngoài. Cô ra hoà với gió trời đêm ra sức lắc lắc đầu, sau đó cau mày.

Động một cái là cởi quần áo, cái gì mà là một giải phóng quân cao lãnh, anh ta là một tên lưu manh mắc bệnh thần kinh thì có! Tôi phi.

*

https://thuviensach.vn

Vừa mới vào căn phòng bên cạnh, Nguyễn Niệm Sơ liền nhận được điện thoại từ mẹ Nguyễn gọi tới. Thanh âm trong ống nghe có chút bất mãn: "Đã mấy giờ rồi, nha đầu này giờ cánh cứng rồi phải không? Đêm hôm không về cũng không nói trước với mẹ một tiếng, đang lang thang chỗ nào hả?"

Nguyễn Niệm Sơ khom lưng ngồi xuống giường, suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu đường hoàng lừa lọc mẹ Nguyễn: "Con đang ở nhà Kiều Vũ Phi."

Mẹ Nguyễn ngờ vực: "Con hôm nay không phải có hẹn ra ngoài với Lệ Đằng sao?"

"À." Cô đảo mắt, "Kiều Vũ Phi hôm nay tâm trạng không tốt, nên bảo con đến ở cùng nó, tiện thể cùng nó tâm sự."

Mẹ Nguyễn có chút không tin: "Vậy bảo Kiều Vũ Phi nghe máy cho mẹ."

"Được ạ." Nguyễn Niệm Sơ đáp lời, đem điện thoại cách ra một khoảng, gân cổ lên kêu: "Kiều Vũ Phi! Mẹ tao bảo mày đến nghe điện thoại đấy!" Nói xong liền lập tức đứng ra xa xa, điều chỉnh lại thanh âm: "Ối! Tao đang tiêu chảy! Không tiện nha không tiện!"

Sau đó, một lần nữa cô cầm điện thoại lên tai, nói: "Mẹ nghe thấy chưa ạ, nó bị tiêu chảy, rất không tiện."

Mẹ Nguyễn đang bị lừa nghe vậy liền sửng sốt một chút, "... Sao hôm nay giọng Kiều Vũ Phi nghe cứ khang khác thế?"

Nguyễn Niệm Sơ tim không đập mặt không biến sắc nói: "À, nó có chút cảm... Được rồi mẹ ơi, con đang có một đứa bạn gọi điện đến, không nói chuyện với mẹ được nữa rồi, bái bai."

https://thuviensach.vn

Điện thoại cúp máy. Trong lòng Nguyễn Niệm Sơ liền thở một hơi dài đầy nhẹ nhõm.

Nguy hiểm thật.

Đột nhiên lúc này, vách tường chỗ cạnh giường vang lên hai tiếng, "Cộc cộc".

"..." Nguyễn Niệm Sơ ngờ vực, lỗ tai dán lên nghe, lập tức nhíu mày lại: "Có chuyện gì?"

Cách một vách tường, nhưng thanh âm của người kia vẫn như cũ rất rõ ràng, hơi trầm thấp, lộ ra một tia lười biếng. Lệ Đằng nói: "Cô nương, sao lúc thi đại học cô không đăng kí vào trung ương học viện diễn xuất nhỉ?"

Nguyễn Niệm Sơ ngẩn người, sau khi lấy lại tinh thần, cô tức giận siết chặt tay, "... Anh đường đường là một cán bộ giải phóng không quân nhân dân Trung Quốc, vậy mà lại đi nghe lén người khác nói chuyện điện thoại à?"

Lệ Đằng hờ hững: "Nơi này cách âm kém, tôi chưa nói trước cho cô biết sao?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ im bặt. Hình như anh đã từng nói rồi.

Đầu kia, Lệ Đằng dập tắt tàn thuốc, lấy cánh tay làm gối cho đầu rồi trở mình sang bên, nhắm mắt lại, khẽ cong khoé môi nói, "Tự mình ngủ đàng hoàng một chút đi. Lại đá chăn, không phải ai cũng đắp giúp cho cô đâu."

Nguyễn Niệm Sơ chép miệng, "Làm như anh từng đắp chăn hộ tôi ấy."

"Sao lại không?"

"..." Cô ngây ngốc, không hề tin nổi hỏi: "Có sao? Lúc nào thế?"

https://thuviensach.vn

Anh chỉ cười nhạt, "Đi ngủ đi."

Hết chương 28

#Đôi lời tác giả

Hừm tôi cảm thấy có nhiều bạn đã đoán được cốt truyện rồi nhưng nhiều bạn lại không, nên theo đó sẽ dẫn đến các bạn lại tự suy diễn ra một chiều hướng truyện ngược tâm này nọ. Mỗi lần tôi đọc cmt, trong tôi luôn có một dấu hỏi đen to đùng... Hy vọng mọi người hãy nhớ rằng, đây là một câu chuyện ngọt ngào nhé!

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Khí Phách Kiên Cường Mở Những Cánh Hoa

***

Đêm ấy, trong nhà nghỉ sơ sài cũ kỹ này, Nguyễn Niệm Sơ mở mắt đến tận quá nửa đêm mới ngủ. Trước đấy, cô cứ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng xe ô tô phóng vù vù trên đường cao tốc một hồi lâu.

Sau đó, cô nằm mơ thấy bầu Trời đêm ở Campuchia, bó đòng đòng lúa vàng ươm và người đàn ông ngậm cọng cỏ, bóng dáng nằm trên mái nhà tre.

Sáng sớm, Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy cửa phòng bị người ta đập "bộp, bộp, bộp"

Vốn chưa tỉnh ngủ, cô vác mái đầu bù xù như ổ gà, mơ màng bò dậy, đi mở cửa. Người bên ngoài là Lệ Đằng, vẻ mặt thản nhiên, trên tay anh còn xách một chiếc túi ni lông.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, cơn ngái ngủ của Nguyễn Niệm Sơ tan biến, cô hỏi: "Sắp sửa đi ạ?"

Ánh mắt Lệ Đằng quét qua chân cô, đôi chân trần nhỏ xinh, mười ngón chân sáng bóng đáng yêu, sơn nhũ đỏ, mắt cá chân tinh tế mảnh mai, phía trên là hai cẳng chân trắng muốt, đường cong mềm mại, đẹp mê người.

Nhìn một lát, tầm mắt Lệ Đằng trở lại trên mặt cô, anh nói: "Hôm nay cuối tuần, khả năng đường cao tốc tắc lắm, về sớm chút!"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ ngáp một cái, gật đầu: "Tôi biết rồi. Anh đợi tôi đánh răng rửa mặt cái đã!" Dứt lời, cô toan đóng cửa.

Lệ Đằng bảo: "Đi giày vào!"

Nguyễn Niệm Sơ ngớ người, tiếp đó thì nghe thấy anh hờ hững nói: "Nền đất lạnh, em chưa hết cảm đâu."

"Cảm ơn anh đã quan tâm!" Cô cúi đầu khẽ đáp, hơi ngượng ngùng, đôi chân trắng nõn vô thức giấu ra đằng sau. Rồi, sực nghĩ tới điều gì đấy, cô nói tiếp: "À, phải, buổi học bên Tiểu Tinh..."

"Tôi gọi điện cho dì Hạ rồi. Em không được khỏe trong người, thứ Bảy tuần sau hãy đi!"

"... Dạ."

"Đây là bữa sáng tôi mua cho em." Lệ Đằng đưa cái túi ni lông cho cô, nhàn nhạt nói: "Có bánh bao trứng gà với sữa đậu nành. Nhân lúc nóng, ăn đi."

Nguyễn Niệm Sơ chần chừ chốc lát, đoạn đưa tay nhận lấy bữa sáng.

Kế tiếp, Lệ Đằng xoay người đi xuống lầu.

Giờ vẫn còn sớm, đương buổi ban mai, bầu Trời phía đông mới hửng lên một tầng ánh kim mỏng. Một vài chiếc xe riêng đỗ trên khoảng đất trống của trạm nghỉ, các hành khách đang ồn ào cò kè mặc cả trước quầy bán đồ ăn sáng.

Ra ngoài cửa nhà nghỉ, Lệ Đằng đứng dưới mái hiên hút thuốc.

Sau lưng, bà chủ tối qua bị dọa một trận, ngần ngừ đi tới gần, hắng giọng, nặn ra một nụ cười: "Bạn gái anh đỡ sốt chưa?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cắn điếu thuốc trong miệng, anh cụp mắt, không trả lời, chỉ móc ra một tờ 100 tệ, quẳng cho cô ta và bảo: "Xem như tiền thuốc tôi mua."

"...." Người phụ nữ cầm tiền, sửng sốt một chốc mới cuời gượng: "Ôi chao giai đẹp ơi, anh cho vậy cũng nhiều quá đấy,có phải tiên đơn thuốc thần gì chứ, đâu đáng từng này tiền."

Lệ Đằng lãnh đạm liếc cô ta một cái: "Cầm đi. Tôi còn có chuyện muốn hỏi cô."

"Muốn hỏi gì em cơ?"

"Tối qua, cô cũng nhìn thấy đám cảnh sát đặc nhiệm rồi đấy."

"...."

"Vâng." Bà chủ đưa tay ôm ngực, vẻ mặt vẫn chưa hết kinh hãi: "Làm em sợ chết khiếp, còn tưởng dính vận xui đổ máu gì kia."

Lệ Đằng hỏi: "Mấy hôm nay có một nam một nữ nào đến nghỉ trọ chỗ cô không?"

Bà chủ cười khanh khách, đáp: "Mấy ngày này lại chả phải ngày nghỉ hay lễ tết gì, làm ăn chán lắm, chẳng có ai." Ngừng một thoáng, cô ta chợt sực tỉnh, "Em nhớ ra rồi, tối qua cô cảnh sát kia cũng hỏi em câu y hệt anh. Nghe bảo tội phạm họ muốn bắt sẽ gặp nhau ở nhà nghỉ này của em. Dọa em sợ ghê đi được. May mà họ nhận nhầm, không phải anh và bạn gái anh."

Lệ Đằng hỏi tiếp: "Cô đã gặp một phụ nữ người Campuchia tên Vasa bao giờ chưa?"

https://thuviensach.vn

"Chưa." Bà chủ trả lời không hề do dự, "Em mở nhà nghỉ này đã 3 năm, chưa từng có khách nước ngoài tới."

"Nhưng tối qua, những cảnh sát đặc nhiệm kia tìm được một thứ hình như của Tuva để lại chỗ này. Chắc chắn cô ta đến đây."

Bà chủ xòe tay: "Thế thì em chịu."

Nghe vậy, Lệ Đằng trầm tư. Anh hơi nheo mắt, hút thuốc, không biết đang nghĩ gì.

Bấy giờ, Nguyễn Niệm Sơ đã đánh răng rửa mặt xong, đang xuống lầu. Cô đeo túi, đi đến cửa nhà nghỉ, ngước mắt liền trông thấy Lệ Đằng nghiêng mình dựa vách tường, tay kẹp điếu thuốc, đứng cạnh anh còn có một người phụ nữ ngoài 30 tuổi, trang điểm đậm, mặc áo cổ trễ, da dẻ trắng nõn, khom người một cái là lộ hết cả cảnh xuân.

Người phụ nữ ấy cứ nhìn Lệ Đằng chọc chọc, mắt cũng sắp gắn lên người anh rồi.

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, tiến lên, chen thẳng vào giữa hai người: "Anh sợ kẹt xe nên phải đi sớm còn gì? Đừng rề rà nữa!"

Lệ Đằng ngoảnh đầu thoáng nhìn Nguyễn Niệm Sơ, dụi tắt điếu thuốc: "Em ăn xong bữa sáng chưa?"

"Ăn hết rồi ạ!" Nguyễn Niệm Sơ trả lời.

"Vậy đi thôi!" Anh đáp, đoạn bước xuống bậc, đi về phía chỗ đỗ xe.

Bà chủ nhìn hai người cứ thế rời đi, đột nhiên buột miệng hô to: "Này, giai đẹp ơi, anh hỏi xong rồi à? Hay anh cho em cách liên lạc với anh, nếu em thấy kẻ khả nghi thì em báo cho anh biết!"

"...." Lông mày Nguyễn Niệm Sơ tức thì cau chặt hơn.

https://thuviensach.vn

Tiếp sau, cô nghe thấy Lệ Đằng chẳng buồn quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Thấy kẻ khả nghi, không biết đi báo cảnh sát sao."

Bà chủ bị chẹn họng, nghẹn lời, vẻ mặt xanh đỏ đan xen.

Nguyễn Niệm Sơ muốn cười quá, cô nhấp môi, lại nén vào. Đi tới trước cửa xe, Lệ Đằng dừng bước, ngoảnh đầu, cau mày, khẽ gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

"Đến đây ạ!" Cô cất cao giọng thưa, chạy bước nhỏ về phía anh.

Đợi xe Lệ Đằng dừng trước cổng chung cư nhà Nguyễn Niệm Sơ đã là 10 rưỡi trưa.

Cởi dây an toàn, Nguyễn Niệm Sơ hít một hơi, từ từ thở ra, rồi mới nhỏ giọng: "Cảm ơn anh đã chăm sóc lúc tôi bị sốt tối qua. Sau đấy cũng cảm ơn anh... đã bảo vệ tôi lần nữa."

Lệ Đằng hờ hững đáp: "Khách sáo!"

Khoang xe im lặng mất mấy giây.

Nguyễn Niệm Sơ nở nụ cười hơi khó coi, "Mặc dù, tôi không biết tối hôm ấy, tại sao anh lại làm chuyện đó... Nhưng chắc hẳn anh không cố ý nhỉ." Cô thoáng ngừng lời, giọng nói mang theo đôi phần thăm dò: "Không phải anh coi tôi là cô ấy chứ?"

"Gì?"

"Người anh thích ấy."

"...." Nguyễn Niệm Sơ vừa dứt lời, Lệ Đằng quay ngay sang nhìn cô. Ánh mắt sâu thẳm, ngón tay cầm vô lăng siết chặt rồi nới lỏng, siết chặt rồi nới lỏng, hồi lâu anh mới dời tầm mắt, chẳng nói chẳng rằng.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ xem như anh đang ngầm thừa nhận, cô gật gật đầu: "Thực ra tôi cũng đoán được."

Lệ Đằng nhắm mắt, nhéo hai đầu lông mày, giây lát, anh hạ cửa kính xe, lấy bật lửa châm một điếu thuốc.

Nguyễn Niệm Sơ lại nói: "Vậy... nể tình anh đã nhiều lần giúp tôi, " Tầm mắt cô dừng trên sườn mặt anh, "Tôi bỏ qua cho anh. Về sau, chúng ta vẫn là bạn bè nhé!"

Lệ Đằng ấy thế mà chợt cười: "Được rồi, mau về nhà đi kẻo mẹ em lo!"

"Dạ!" Nguyễn Niệm Sơ mở cửa xe: "Tạm biệt!"

Tiếng giày cao gót giẫm nhè nhẹ trên mặt đất, đi xa dần và biến mất trong gió.

Lệ Đằng búng tàn thuốc, anh nghiêng đầu, tựa gáy vào lưng ghế, vẫn không thể cất nên câu "Tạm biệt".

***

Một trận mưa lớn đưa thành phố Vân bước sang thu..

Sáng thứ Hai, như thường lệ, Nguyễn Niệm Sơ tới đơn vị làm việc. Cấp trên lại giao nhiệm vụ, nói rằng đầu tháng sau sẽ đi biểu diễn động viên thăm hỏi các doanh trại đóng quân nơi biên giới, tổng cộng 7 buổi diễn, cần mọi người tranh thủ tập luyện tiết mục.

Sau dạ hội lần trước, cái tên Nguyễn Niệm Sơ liền nổi tiếng. Cô trở thành nhân vật hot của ban thanh nhạc. Cho nên, trưởng ban không cần lựa chọn tiết mục đơn ca lần này, mà sắp xếp luôn cho Nguyễn Niệm Sơ.

Bản thân cô cảm thấy rất kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Những nghệ sĩ còn lại thì phân nửa là hâm mộ, phân nửa là cảm thán. Ai có thể ngờ, một lần bị cảm ngoài ý muốn của bông hoa lớn đỏ thắm Khương Tuyết thế mà vô tình trở thành cú lật mình của một chiếc lá xanh nhỏ bé.

Tiết mục đơn ca lần này là do đích thân trưởng ban chọn, ca khúc nhạc cách mạng "Hoa Nhung".

Đây là ca khúc thiên về trữ tình, Nguyễn Niệm Sơ chưa hát bao giờ, do đó cô đành nhốt mình trong phòng thanh nhạc, chăm chỉ luyện tập.

Lần luyện tập này chính là trọn 3 ngày.

Chiếu thứ Tư nắng ấm, ánh Mặt Trời không gay gắt như mùa hạ, trở nên dịu dàng dễ mến hẳn. Tòa nhà tập luyện của đoàn nghệ thuật cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng các nghệ sĩ hợp xướng luyện giọng và tiếng vỗ phách của người hướng dẫn vũ đạo, "một, hai ba bốn, hai hai ba bốn... chuyển! Thấp eo, nâng cổ tay. Chuyển tiếp!"

Lúc này, phòng thanh nhạc số 3 truyền ra một tiếng hát, giai điệu du dương, giọng ca dịu dàng trầm bổng, " Trên thế gian có đóa hoa tươi đẹp..."

"Tạm dừng!" Trưởng ban ngừng động tác đánh đàn, cau mày với Nguyễn Niệm Sơ: "Niệm Sơ, giọng của em rất đẹp, chuẩn âm, tiết tấu cũng không có vấn đề gì. Nhưng tình cảm thì không đạt lắm, tìm cảm xúc lại nào!"

Nguyễn Niệm Sơ đáp vâng, cô hơi cúi đầu, nghiêm túc ngẫm nghĩ.

Sau vài phút, cô ngẩng lên, nói với trưởng ban: "Em thử lại ạ!"

Khúc dạo đầu dìu dặt trầm thấp của "Hoa Nhung" tuôn chảy từ mười ngón tay của trưởng ban.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ từ từ khép mi. Khoảnh khắc ấy, rất nhiều những chuyện xưa cũ lướt qua trước mắt cô như đèn kéo quân, ký ức của cô vượt qua dòng thời gian, trở lại khu trại ở ngoại ô Phnom Penh. Chập tối hôm ấy, có sắc đêm, có lửa trại, có mưa bom bão đạn, và cả những bông đòng đòng lúa tung bay đón gió.

"Trên thế gian có đóa hoa tươi đẹp..."

Ngoài cửa, người đàn ông chợt dừng bước, anh ngoảnh đầu ngước nhìn, cô gái với mái tóc dài búi đằng sau gáy, đang nhắm mắt đứng cạnh cây đàn piano, vẻ mặt điềm tĩnh, khuôn mặt in nghiêng được trùm trong ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, thậm chí có thể nhìn thấy rõ lông măng trên làn da.

"Khí phách kiên cường mở những cánh..."

Lệ Đằng lắng lặng nhìn cô không dời nổi mắt. Bên tai, tiếng hát của cô mềm mại như nước: "Trên thế gian có đóa hoa anh hùng, đó là thanh xuân huy hoàng..."

Vài nghệ sĩ đi ngang qua trông thấy Lệ Đằng thì thoáng ngớ ra, sau khi hoàn hồn liền chuẩn bị làm tư thế chào theo nghi thức quân đội. Lệ Đằng nhíu mày đưa tay ra hiệu "im lặng". Họ thức thời, gật đầu rời đi.

Mấy phút sau, bài hát kết thúc. Nguyễn Niệm Sơ mở bừng mắt.

Trưởng ban nở một nụ cười với cô: "Lần này còn được. Luyện tập thêm vài lần nữa sẽ tốt hơn. Giải lao 5 phút!"

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu. Thấy khát, cô bèn duỗi tay lấy cốc nước của mình, ai dè nghiêng mình liền trông thấy người nọ ngoài cửa sổ. Anh mặc bộ quân phục phẳng phiu, đứng trong bóng tối ngược chiều ánh sáng, chẳng biết đã nhìn cô bao lâu.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ quá đỗi kinh ngạc, cầm cốc nước chạy ngay ra khỏi phòng thanh nhạc, cô hỏi: "Thủ trưởng Lệ? Sao anh lại đến chỗ đoàn chúng tôi? Có chuyện gì ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Tôi đến tìm em."

"...." Cô chớp chớp mắt: "Tìm tôi á?"

Vẻ mặt hững hờ, anh lặng im một chốc rồi đưa thứ đang cầm trên tay cho cô: "Tặng em. Tôi sực nhớ ra, hình như chưa từng tự tay đưa cho em thứ này."

Cúi đầu nhìn một cái, Nguyễn Niệm Sơ ngẩn người. Đó là một bó đòng đòng lúa đã được xử lý sấy khô, sắc hoa vàng ươm tươi tắn.

Ngón tay cô khẽ run run, một lúc mới nhận lấy bó hoa lúa.

Tiếp sau Lệ Đằng xoay gót đi luôn.

Ngày hôm nay, sự xuất hiện và biến mất của Lệ Đằng rất bất ngờ. Mặt Trời chiếu rọi trên đỉnh đầu, nếu không phải bó hoa trên tay thực sự tồn tại thì Nguyễn Niệm Sơ suýt tưởng ban nãy chỉ là một giấc mộng hoang đường.

Cô thật sự không nhìn thấu người đàn ông này chút nào.

***

Rời đoàn nghệ thuật, Lệ Đằng lái xe về quân khu. Trên đường, di động đổ chuông. Anh liếc mắt nhìn màn hình hiển thị, là Dương Chính Phong.

"A lô." Lệ Đằng bắt máy.

Tiếng Dương Chính Phong vang lên bên tai anh ngay sau đó, giọng nói nặng nề nghiêm nghị: "Có tiện nói chuyện không?"

https://thuviensach.vn

"Có."

"Đã xác định nhân vật mục tiêu số một, là một phụ nữ người Campuchia, cô ta là tuyến dưới của Dan ở Trung Quốc, hoạt động tại Trung Quốc đã một thời gian dài, phạm phải vô số tội, năng lực phản trinh sát rất mạnh."

Mặt Lệ Đằng vẫn bình thản: "Tên gì, có ảnh không?"

Dương Chính Phong trả lời: "Vasa. Nhưng hẳn không phải tên thật của cô ta."

Đột nhiên, mặt Lệ Đằng biến sắc, anh đảo tay lái, đánh một cú hất đuôi, phanh két lại, tấp xe dừng bên đường. Các xe phía sau lao nhao chửi bới, "Điên hả!", "Có biết lái xe không đấy!"

Đầu dây bên kia, Dương Chính Phong nhận thấy điều gì đó, anh ấy hỏi: "Làm sao thế?"

"Anh bảo tuyến dưới của Dan tên là Vasa?" Giọng Lệ Đằng vô cùng bình tĩnh.

"Ừ."

"...." Lệ Đằng trầm lặng mấy giây, khuôn mặt một người phụ nữ đeo kính râm lướt qua trong đầu anh. Anh nhỏ giọng: "Hèn gì có đám cảnh sát đặc nhiệm kia. Vasa quả thực chưa từng ở trong nhà nghỉ đó, bởi lẽ cô ta không tháo thiết bị theo dõi xuống bỏ vào phòng nghỉ mà là bỏ lên người Nguyễn Niệm Sơ."

Dương Chính Phong mờ mịt: "Là sao?"

"Chuyện tối hôm ấy chỉ là một đòn khiêu khích của Dan." Lệ Đằng nhắm mắt, bỗng nện mạnh một cú vào cửa sổ xe, cửa kính trong suốt lập

https://thuviensach.vn

tức nứt thành những đường vân. Giọng anh cực kỳ lạnh lẽo: "Là muốn em biết, hắn đã để mắt đến Nguyễn Niệm Sơ."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Em

NGÂM NGA

Chương 30: EM

***

"Cái gì?" Dương Chính Phong sửng sốt không thôi: "Dan đã để mắt đến Nguyễn Niệm Sơ?"

"Vâng."

"Cậu có chắc chắn là Dan làm không?"

Lệ Đằng đáp: "Không chắc hoàn toàn, nhưng chắc đến tám phần."

Dương Chính Phong im lặng một lúc, đoạn thở dài: "Nếu thật sự là Dan làm thì việc hắn ra tay với Nguyễn Niệm Sơ rành rành là nhắm vào chú rồi. Dù khả năng này lớn hay nhỏ thì chúng ta cũng đều không thể xem nhẹ." Anh ấy ngừng lời, ngẫm một chốc mới nói tiếp: "Thế này đi, anh lập tức liên hệ với bên cảnh sát thành phố Vân. Trước khi Dan sa lưới, nhờ họ cử người chuyên phụ trách bảo vệ cô gái ấy."

Lệ Đằng nhíu mày: "Cảnh sát bên này chưa từng giao đấu với Dan, lạ nước lạ cái. Không được."

"Cũng phải." Dương Chính Phong lại nghĩ một lát rồi bảo: "Vậy chú cử người của mình đi. Dù thế nào chúng ta cũng không thể để đe dọa đến an toàn tính mạng người vô tội được."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cho một tay vào bao mò điếu thuốc, đưa lên miệng: "Anh bảo cử ai?"

"Đại Thành?"

"Đại Thành làm việc hấp tấp lắm. Không được."

"Hạo Tử?"

"Không được."

"Tưởng Bách Thành?" Mắt Dương Chính Phong lóe sáng, "Ông tướng ấy khá lắm, bản lĩnh, trẻ tuổi này, tốp đầu trong số các tân binh đấy."

Lệ Đằng vứt điếu thuốc, giọng điệu lạnh tanh: "Ông tướng ấy suốt ngày chải chuốt như thể sắp xòe đuôi đến nơi. Không được!"

Vừa nghe vậy, tính nóng của Dương Chính Phong liền bốc lên, anh ấy mắng: "Thằng khốn này, người này cũng không được, người kia cũng không được, mày cứ nói phứt luôn để mày cho xong!"

Lệ Đằng cau mày, hắng giọng: "... Em không có ý đó."

"Không phải ý đó cái rắm ấy." Dương Chính Phong chửi mát: "Ông nhìn mày lớn lên, chút bụng dạ ấy của chú mày qua mắt được anh sao?"

"Không thật mà!"

Dương Chính Phong sốt ruột ngắt ngang: "Được rồi, quyết định vậy đi! Trước khi cấp trên có chỉ thị bước tiếp theo, nhiệm vụ của chú chính là phụ trách an toàn của Nguyễn Niệm Sơ, đảm bảo an toàn tính mạng cho cô ấy. Dan đã ra tay một lần với cô ấy thì nhất định sẽ có lần thứ hai. Thà lần mò tìm hắn ta còn hơn đợi hắn tìm đến chú. Lấy tĩnh khắc động. Đây là mệnh lệnh."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đáp: "Em biết rồi."

"Bảo vệ cô gái ấy cho cẩn thận." Trong tai nghe, giọng của Dương Chính Phong rõ ràng đang cố nhịn cười: "Nếu cô ấy gặp bất bất trắc gì với Dan, sẽ hỏi tội một mình chú đấy!"

Lệ Đằng quẳng điện thoại lên bảng điều khiển, nhắm mắt, lãnh đạm: "Có mỗi câu mà anh cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy không mệt à?"

Dương Chính Phong thủng thẳng: "Anh Dương chú có tuổi rồi, dông dài tí đã làm sao? Có lão già nào không dông dài. Được rồi, để lão già anh đây lải nhải nốt câu cuối." Giọng Dương Chính Phong trầm đi: "Chú em Lệ à, qua thôn này không có quán hàng đâu. Trên đời không bán thuốc hối hận, cậu làm mọi thứ chỉ là không muốn cô ấy bị cuốn vào, kết quả cô ấy vẫn bị cuốn vào đấy thôi. Chú biết tại sao không?"

Lệ Đằng nhướn mí mắt: "Ý Trời."

Nhiều năm đã trôi qua, quanh đi quẩn lại một vòng lớn, cuối cùng vẫn lộn trở về điểm ban đầu. Đây chính là số mệnh của anh và cô.

***

5h30 chiều, Nguyễn Niệm Sơ thu dọn đồ đạc, đeo balo, ôm hoa ra khỏi phòng luyện thanh. Vừa xuống hết bậc thềm tầng 1 thì di động nhận có tin nhắn Wechat.

Cô nhấp mở, là của Mẹ Nguyễn gửi: "Tối trước khi về nhà, đi siêu thị mua những món này nhé!". Sau đó còn đính kèm một danh sách dài: kem đánh răng, xà phòng thơm, sữa tắm... toàn những thứ vật dụng linh tinh hàng ngày.

Trán Nguyễn Niệm Sơ rớt một giọt mồ hôi lạnh, lát sau mới nhắn lại: "Con biết rồi, mẹ yêu ~~"

https://thuviensach.vn

Trả lời xong, cô cất lại điện thoại vào trong túi, chuẩn bị rời đơn vị để đi xe điện ngầm. Chính lúc này, phía bãi đậu xe lại truyền tới một hồi còi "bíp bíp bíp".

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu, thoáng cái, hai mắt lóe lên, ngớ người.

Là xe của Lệ Đằng

Cửa sổ ghế lái hạ xuống một nửa, anh đang nhìn cô đăm đăm cô, ánh mắt chiếu thẳng.

Chiều nay anh đột ngột xuất hiện, và đột ngột biến mất, Nguyễn Niệm Sơ tưởng anh đã đi. Cô ngẫm ngợi, mang vẻ mặt nghi hoặc bước tới, nở nụ cười: "Khéo vậy, thủ trưởng Lệ, lại gặp nhau rồi."

Lệ Đằng hờ hững: "Khéo cái gì, đợi em nửa ngày đấy."

"...." Nguyễn Niệm Sơ ngẩn ra: "Anh tìm tôi có chuyện gì nữa ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Em bảo anh đi làm, tan làm cùng nhau. quên rồi à?"

Đúng là cô từng đề nghị chuyện này. Nhưng lúc đề cập tới, họ vẫn chưa chia tay. Thoạt đầu, Nguyễn Niệm Sơ còn do dự, nhưng nghĩ nghĩ lại cảm thấy chẳng qua tiện đường đi "ké" xe thôi, chắc cũng không sao. Sau khi chia tay cũng vẫn là bạn bè, anh đã thẳng thắn vô tư như thế thì cô cũng nên rộng lượng.

Thế là cô vểnh khóe môi: "À... tôi nhớ rồi, quả thực có chuyện này. Cơ mà hôm nay thì thôi ạ. Tôi phải tới siêu thị gần đây mua đồ. Anh không cần đợi tôi đâu."

"Vừa đúng lúc." Lệ Đằng nói: "Anh cũng phải đi siêu thị."

"... Khéo thật đấy." Nguyễn Niệm Sơ ha ha cười gượng hai tiếng.

https://thuviensach.vn

"Lên xe đi!" Anh duỗi tay mở cửa xe cho cô. Thấy tình hình không tiện từ chối tiếp, Nguyễn Niệm Sơ lấy lại bình tĩnh, ngồi vào ghế phụ.

Lệ Đằng cho xe chạy ra khỏi đoàn nghệ thuật. Khi ngang qua cổng lớn, anh lính đứng gác liền nghiêm trang chào hỏi theo nghi thức quân đội. Nguyễn Niệm Sơ cũng được "hưởng sái" đãi ngộ cấp bậc thủ trưởng.

Vui vui khi được "thơm lây", cô cúi đầu bối rối, sống lưng thẳng tắp.

"Đi siêu thị nào em?" Lệ Đằng bỗng hỏi.

"Wal-mart trên đường Liễu Ấm." Nguyễn Niệm Sơ đáp, "Gần nhà tôi, hẳn cũng không xa nhà anh. Nằm trên đoạn đường ngày thường anh từ tổng quân khu về nhà ấy."

Anh khịt mũi một tiếng rất nhẹ: "Về nhà anh không đi đường đó."

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, lấy làm khó hiểu: "Sao lại thế? Không phải nhà tôi với nhà anh cùng hướng ạ?"

"Không phải." Một ở phía Nam thành phố, một ở phía Bắc thành phố, cách nhau xa lắc thì có.

"Rõ ràng trước kia anh bảo thuận đường mà."

Lệ Đằng đưa mắt liếc cô, nhướng mày: "Anh nói gì em cũng tin à?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt, không buồn nghĩ đã buột miệng: "Hóa ra chúng ta không tiện đường. Vậy trước đây tại sao ngày nào anh cũng đưa tôi về, hôm nay còn đặc biệt đợi tôi rõ lâu nữa?"

Anh hỏi ngược lại: "Em nghĩ là tại sao?"

Con người anh kỳ quặc như thế, có vẻ chuyện lạ nào do anh làm cũng sẽ trở nên rất bình thường. Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi, ánh mắt dừng trên

https://thuviensach.vn

màn hình điện thoại, cô lẩm bẩm: "Ai biết anh cả ngày lên cơn hâm gì."

Lệ Đằng lái xe, chậm rãi mở miệng: "Cô gái à, anh lên cơn hâm của anh, em đỏ mặt cái gì."

"...." Anh vừa nói hết, Nguyễn Niệm Sơ đờ người, vô thức đưa tay chạm vào má trái, má phải. Nhiệt độ hai bên má vẫn bình thường.

Người bên cạnh khẽ cười thành tiếng

Nguyễn Niệm Sơ ngơ ngác, đần mặt mất mấy giây mới nhận ra anh đang trêu mình, tức thì cô bực bội, cắn môi khẽ mắng: "Cứ trêu tôi vậy vui lắm hả? Nom tôi ngốc dễ bắt nạt đấy phải không? Sao anh xấu xa thế chứ?" Quá đáng, vô lại, xấu xa, khốn kiếp.

"Ờ, anh xấu xa. Anh xin lỗi."

"...." Nhận sai nhanh thế, tự đánh mặt mình không đau thật sao? Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, hạn hán lời, thầm bảo anh đây đúng là dở hơi cám hấp.

Lệ Đằng nhướng khóe môi, lia mắt nhìn gương trong xe. Từ mặt đến cổ cô gái nọ đã nhuộm màu cà chua chín, làn da trắng muốt như ngọc lần này thực sự đỏ hồng rồi.

Chập tối, trong siêu thị cũng không lấy làm đông đúc lắm. Theo danh sách của mẹ Nguyễn, Nguyễn Niệm Sơ càn quét một lèo. Chẳng mấy chốc, vật dụng hàng ngày và rau quả tươi đã chất đầy cả một xe đẩy, thành ngọn núi nhỏ.

Nguyễn Niệm Sơ cầm di động đi đằng trước, nhìn ngược được nhìn xuôi; Lệ Đằng đẩy xe đi phía sau, vẻ mặt không biểu cảm.

https://thuviensach.vn

Mấy phút trôi qua, trận chiến của Nguyễn Niệm Sơ xong một chặng. Ngoảnh đầu một cái, xe đẩy đã chất chật ních, toàn là đồ của cô. Cô gửi tin nhắn thoại cho mẹ: "Con mua xong rồi." đoạn nhét điện thoại lại vào túi.

Lệ Đằng hỏi: "Mua xong rồi?"

"Vâng." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu.

"Vậy đi thôi." Anh quay người đẩy xe đẩy về phía quầy thu ngân. Lệ Đằng vốn không thích chốn đông người, siêu thị quá ồn ào. Nếu không phải vì cô thì dù 5 phút anh cũng chẳng buồn đợi.

Sực nhớ ra điều gì đó, Nguyễn Niệm Sơ bắt kịp anh: "Này!"

Lệ Đằng ngừng bước, thoáng nhìn: "Sao nữa?"

"Chẳng phải anh bảo anh cũng cần mua đồ à?" Cô cúi đầu lật tìm trong xe đẩy hồi lâu và hỏi: "Anh cần mua gì? Đã chọn chưa?"

Lệ Đằng đứng nguyên tại chỗ chốc lát rồi xoay người, tiện tay cầm một hộp bánh quy gấu giảm giá trên kệ hàng gần nhất, vứt vào xe đẩy, giọng điệu tỉnh bơ: "Mua xong rồi, đi nào!" Dứt lời, anh đi thẳng tới quầy thanh toán.

Khóe miệng Nguyễn Niệm Sơ giật giật...

Có câu "nói lời và làm chuyện khác thường ắt có quỷ". Cô cảm thấy e rằng hôm nay người đàn ông này đã bị trúng tà.

Từ đó trở đi, cuộc sống của Nguyễn Niệm Sơ dường như đột nhiên xảy ra một vài thay đổi. Mức độ trúng tà của Lệ Đằng ngày càng nghiêm trọng, kéo theo sự tiếp xúc của cô với Lệ Đằng không hiểu sao cũng ngày một nhiều và thường xuyên hơn. 7h30 mỗi sáng, anh đều xuất hiện đúng

https://thuviensach.vn

giờ ở cổng chung cư nhà Nguyễn Niệm Sơ, đón cô, đưa cô tới đơn vị. Chiều chiều 5h30 anh sẽ đến đón cô tan làm đúng giờ.

Cái kiểu bên nhau hòa hợp và lạ lùng này tiếp tục duy trì cho đến tận thứ Bảy.

Hôm nay mưa nhỏ. Đầu Thu, không khí thành phố Vân ẩm ướt, lành lạnh, cả thành phố như bị trùm trong màn sương, phố xá mờ mịt. Mãi tới chiều mới tạnh mưa.

Nguyễn Niệm Sơ cùng Lệ Đằng đến thị trấn Huyền An.

Tiểu Tinh rất có năng khiếu, chỉ sau mấy buổi học đã nắm sơ sơ được nhạc phổ. Nguyễn Niệm Sơ vui lắm. Sau giờ học, quay về thành phố, ngay cả lúc ăn cơm cô cũng tắm tắc khen ngợi: "Tiểu Tinh tự biết đọc nhạc phổ rồi nhé. Thời gian ngắn thế mà đã học được, thật hiếm có. Dì Hạ cũng vui cực, dì bảo quả nhiên "thầy hay trò giỏi"."

Những lời này là khen học trò nhân tiện khen luôn cả mình.

Nghe cô nói, Lệ Đằng đưa mắt nhìn má cô. Hai tay cô chống cằm cười ngây ngô, gương mặt trái xoan nõn nà, đôi mắt long lanh, khóe mắt cong cong, trông thật vô tư, đáng yêu. Nhìn xuống, anh chú ý đến màu son của cô. Màu son hơi đỏ sậm làm nổi bật làn da trắng ngần, rất quyến rũ.

Cô gái này có một sức hấp dẫn chí mạng đối với anh. Dẫu ngoại hình, tính cách hay cơ thể cùng những đường cong duyên dáng. Cô là một giấc mơ xa vời trong những ngày không có ánh mặt trời của anh. Ham muốn mãnh liệt của anh đối với cô quá sâu, khao khát của anh với cô quá nặng. Một khi dỡ bỏ lớp ngụy trang, anh không thể tưởng tượng nổi mình sẽ làm ra chuyện gì.

Đối diện, Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu uống canh, điều chỉnh tư thế ngồi, hai chân trắng muốt bắt chéo dưới bàn.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu lắng tựa biển khơi.

Gắp một miếng thịt bò vào bát, đang định ăn, Nguyễn Niệm Sơ chợt cảm giác được điều gì đó, cô ngẩng đầu. Cái ngẩng đầu này vừa vặn chạm vào ánh mắt anh.

Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mi, tò mò hỏi: "Quái lạ, anh cứ nhìn tôi làm gì?"

Lệ Đằng gõ ngón trỏ lên mặt bàn, anh cụp mắt: "Không có gì."

Cô nhoẻn cười, bùi ngùi nói với giọng nửa vui đùa nửa nghiêm túc: "Anh biết không, đôi khi tôi rất muốn biết trong đầu anh đang nghĩ gì." Anh là một tổ hợp mâu thuẫn, lạnh lùng, giống một tảng băng không độ ấm, lại ngoan cường, có khí phách, liều lĩnh ngang ngược, như chú chim ưng trên bầu Trời.

Tóm lại, cô không hiểu tí gì về người đàn ông này, nhưng lại tràn ngập tò mò về anh.

Người đán ông đối diện im lặng một thoáng rồi mỉm cười, hờ hững hỏi: "Muốn biết thật à?"

Cô gật đầu: "Vâng, anh có thể cho tôi biết không?"

"Có thể."

Câu trả lời nằm nằm ngoài dự đoán của Nguyễn Niệm Sơ. Cô sững sờ, ánh mắt lấp lóe: "Vậy anh đang nghĩ gì?""

"Trong đầu anh đang nghĩ toàn là..." Lệ Đằng xoay xoay chiếc bật lửa, vén mí mắt, nhìn thẳng vào cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

Cô nhíu mày, không hiểu: "Ý anh là gì?"

https://thuviensach.vn

Anh đáp: "Nghĩa là trong đầu anh đầy ắp toàn suy nghĩ về EM."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thích Em Đến Thế

NGÂM NGA

Chương 31: THÍCH EM ĐẾN THẾ.

Lệ Đằng vừa dứt lời, hai người nhìn nhau, bầu không khí xung quanh dường như cũng yên tĩnh mất mấy giây.

Sau đấy, Nguyễn Niệm Sơ phì cười, dời ánh mắt trước tiên, "Câu này hài hước quá. Có điều, lần sau nói đùa, anh đừng dùng giọng điệu này nhé! Người khác nghe xong dễ tưởng thật lắm." Nói đoạn, cô xách túi, vừa đi về phía cửa lớn vừa bảo: "À, tối nay tôi có hẹn với Kiều Vũ Phi, anh không cần phải đưa tôi về."

Ai dè, Lệ Đằng cũng đứng dậy: "Hai em hẹn gặp nhau ở đâu?"

"Quán rượu Đại Ly, đường Kiếm Nam. Không phải anh lại "tiện đường" muốn qua đó chứ?"

Lệ Đằng thờ ơ đáp: "Không tiện đường. Anh đưa em đi." Rồi, anh thanh toán tiền, ra khỏi cửa.

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày. Lúc sau, nhìn bóng lưng anh, cô hỏi ra hoài nghi trong lòng: "Lệ Đằng, tại sao anh cứ kè kè cạnh tôi thế?" Nhớ lại những ngày này, ngoại trừ ở nhà, ở đoàn nghệ thuật thì thời gian còn lại anh toàn xoay quanh cô.

https://thuviensach.vn

Buồn cười là họ đã chia tay, nay làm bạn bè bình thường thì thời gian bên nhau trái lại còn nhiều hơn lúc làm người yêu.

Nhưng Lệ Đằng đã đi xa, hình như anh không nghe thấy điều cô hỏi.

Nguyễn Niệm Sơ chẳng biết làm sao, đành đi theo.

Lên xe, thắt dây an toàn, cô hỏi lại: "Anh có nghe thấy câu ban nãy tôi hỏi không? Tôi hỏi anh là, tại sao mấy hôm nay anh cứ kè kè bên tôi thế?"

Lệ Đằng lái xe lên đường, hờ hững nói: "Hai nguyên nhân, một là vì công, một là vì tư. Em muốn nghe cái nào?"

Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt: "Công, tư gì cơ?"

Anh đáp: "Về công, nhiệm vụ hiện tại của anh là bảo đảm an toàn cho em, không để em bị bất cứ tổn thương nào. Nếu em xảy ra chuyện gì, anh chịu toàn bộ trách nhiệm."

"... Nhiệm vụ? Bảo đảm an toàn cho tôi? Ý anh là có kẻ muốn làm tôi bị thương?" Cô nghi hoặc.

Tình tiết ly kỳ này chui ra từ chỗ nào đấy? Chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt khi giao lưu giữa tuổi 26 và tuổi 33?

Lệ Đằng thản nhiên gật đầu: "Cho nên tốt nhất là em ngoan ngoãn chút. Ngoài ở nhà với đơn vị, thời gian khác không thể rời khỏi tầm mắt của anh."

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc ngẫm nghĩ hồi lâu mà vẫn không hiểu. Cô hỏi tiếp: "Anh có thể cho tôi biết người muốn làm tôi bị thương là ai không?"

"Người xấu."

https://thuviensach.vn

"Câu này của anh nói cũng như không." Cô chợt sực tỉnh: "Phải giữ bí mật ạ?"

"Biết là được."

"Vậy thì tạm thời không hỏi điều này." Lý do ấy đã không thể nói rõ ràng thì chỉ có thể lựa chọn bỏ qua. Thoáng chốc, ánh mắt cô nhìn sang sườn mặt tuấn tú của Lệ Đằng rồi hỏi anh: "Vì công là nhiệm vụ. Thế nguyên nhân thứ hai thì sao? Vì tư là gì?"

Lệ Đằng nín thinh.

Nguyễn Niệm híp mắt, cố tình nói với giọng điệu nghe ngóng hóng hớt, hỏi nhỏ: "Anh cũng phải giữ bí mật lý do cá nhân à?"

"Bởi vì anh muốn gặp em thường xuyên." Anh bỗng đáp như vậy đấy.

"...." Lần này, Nguyễn Niệm Sơ ngốc đơ thật luôn. Với hiểu biết của cô về Lệ Đằng, người kỳ cục làm chuyện kỳ cục, lý do cũng phải vô cùng kỳ cục nốt. Nhưng mức độ kinh hoàng của câu trả lời này vẫn vượt xa mong đợi của cô.

Và sau đấy, tình hình càng "dị" hơn.

Màn đêm buông xuống, xe cộ như nêm. Lệ Đằng thình lình đánh vô lăng, tấp xe vào lề đường, đỗ lại. Nguyễn Niệm Sơ giật mình bởi động thái bất ngờ này, cô ngoảnh đầu, chỉ thấy anh rũ mắt, mím chặt môi, nom vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng hơn hẳn ngày thường.

Cô hơi trợn tròn mắt, hai tay để trên đùi vô thức nắm vào. Nhịp tim bỗng trở nên dồn dập.

"...." Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy tiếng mình vang lên trong khoang xe, hơi thở có phần mất ổn định: "Tự dưng anh dừng xe làm gì?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng ngước nhìn những ánh đèn neon đầy màu sắc của thành phố, giọng anh bình thản lạ thường: "Chẳng phải em luôn muốn biết cô gái anh thích là ai sao?"

Ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên.

Lệ Đằng quay đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt cô: "Cô gái ấy chính là em."

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

"Hôm đưa em đi 7 năm trước, anh nói với mình, dù thế nào cũng phải quên sạch về em. Nếu hai ta thật sự có duyên, chỉ có thể là ý Trời." Những lời này Lệ Đằng đã đè nén dưới đáy lòng trọn 7 năm, cuối cùng giờ đây đã thấy Mặt Trời. Anh nhếch khóe môi có chút tự giễu: "Nguyễn Niệm Sơ, bản lĩnh của em lớn thật đấy, có thể khiến con người ta nhớ nhung em như phát điên suốt 7 năm. Em muốn đoán xem anh đã trải qua những năm này như thế nào không?"

Bấy giờ, đôi mắt người nọ bình tĩnh khác với mọi khi, thẳng thắn và rõ mồn một, mang theo sự xâm lược cực kỳ mạnh mẽ.

Đầu Nguyễn Niệm Sơ ong ong, loáng cái chỉ còn lại trống rỗng. Hồi lâu, cô mới chậm chạp hồi phục tinh thần. Dời tầm mắt, thở phù một hơi, cô cười khan, cố cử động môi: "Anh lại nói đùa rồi. Đừng mang loại chuyện kiểu này ra trêu tôi, thế không hay đâu."

Lệ Đằng: "Anh không nói đùa với em."

"Sao không phải anh nói đùa với tôi chứ?" Bản thân Nguyễn Niệm Sơ cũng không nghĩ tới, trong nháy mắt phản ứng của cô lại kịch liệt vậy, "Chúng ta đã chia tay! Anh biết chia tay nghĩa là gì không? Lúc chúng ta bên nhau, anh nói thế nào? Bây giờ đột nhiên anh chạy đến nói với tôi rằng anh thích tôi 7 năm Trời?"

https://thuviensach.vn

Mâu thuẫn và thay đổi thất thường như thế, sợ là người này bị thần kinh thật.

Trong xe một thoáng im lìm.

Gào thét một trận trút ra hết, Nguyễn Niệm Sơ đã thoải mái hơn, cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy tức giận.

Lệ Đằng khép mi, nhéo hai đầu lông mày rồi cất tiếng, giọng nói trầm thấp: "Anh xin lỗi, trước đây là anh không tốt."

"Đừng nói xin lỗi với tôi. Bất cứ ai cũng có quyền xin lỗi, bất cứ ai cũng có quyền không tha thứ. Không có điều khoản pháp luật nào quy định tôi phải lựa chọn tha thứ cả!" Nguyễn Niệm Sơ hít sâu, buộc mình phải trấn tĩnh. Cô xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xua xua tay: ".... Được rồi. Tôi không muốn nói với anh về điều này nữa. Thủ trưởng Lệ, phiền thủ trưởng biến mất khỏi trước mặt tôi ngay lập tức."

Lệ Đằng ngồi yên không nhúc nhích.

Bình tĩnh lại, Nguyễn Niệm Sơ mới nhớ đây là xe của anh. Cô đỡ trán, sau đó mở cửa xe bước xuống.

Lệ Đằng hỏi: "Em đi đâu?"

"Tôi không cần anh đưa tôi."

"Quay lại." Lông mày anh cau chặt.

Anh đúng là tên thần kinh hoàn toàn, ma mới để ý đến anh. Nguyễn Niệm Sơ không dừng chân, đi thẳng lên lề đường. Nơi này đã rất gần quán rượu, cô quyết định đi bộ.

Lệ Đằng nhắm mắt, nện mạnh vào vô lăng, thầm cắn răng, cuối cùng xuống xe đi theo.

https://thuviensach.vn

Dưới Trời đêm, hai người một trước một sau rảo bước với khoảng cách 10 mét.

Đi được một quãng, Nguyễn Niệm Sơ nhịn hết nổi, cô quay đầu lại, bực bội nói: "Anh muốn theo tôi suốt đúng không? Được, vậy thì anh cứ theo đi!"

Dứt lời, ngoảnh đầu một cái, bên ngoài một trung tâm mua sắm đồ điện đang tổ chức hoạt động kinh doanh, MC cầm micro văng nước miếng tung tóe, ném những con thú bông nho nhỏ xuống sân khấu. Đám các bà các bác chung quanh phấn khởi hoan hô, thi nhau nhảy lên giành lấy.

Loáng cái, Nguyễn Niệm Sơ liền chen vào đội ngũ tranh thú bông.

Đám đông chen chúc, mọi người đều cố gắng nhảy lên. Nguyễn Niệm Sơ cũng giơ cao hai tay, ra sức nhảy.

Lệ Đằng đứng bên một lúc, không nhịn nổi liền bước tới, túm lấy cổ tay Nguyễn Niệm Sơ, lôi cô ra khỏi đám người.

Cô tức tối hất tay anh, nhưng chẳng hất ra nổi, không khỏi nổi đóa: "Anh làm gì đấy hả?"

"Nguyễn Niệm Sơ, anh cho em hay." Anh hung dữ bóp chặt cổ tay cô một cái, thấp giọng: "Trong lòng em có khó chịu, có tức giận, đánh anh mắng anh thế nào cũng được. Chớ lấy an toàn của mình ra đùa. Có kẻ muốn hại em, rốt cuộc em có hiểu không?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ cau mày, gắng sức giãy ra, "Lệ Đằng, tôi cũng cho anh biết. Tôi không hiểu được mấy cái trò kỳ quái này của anh, cũng chẳng phối hợp nổi. Anh thích tôi chứ gì? Nhưng tôi không thích anh, không thích chút nào hết. Vì thế, xin anh từ nay trở đi đừng tìm tôi nữa. Bởi vì chúng ta không thể làm bạn bè nữa đâu." Nói đoạn, cô quay lưng, sải bước rời đi.

https://thuviensach.vn

Gió thu buổi đêm lành lạnh thổi qua. Nguyễn Niệm Sơ hít hít mũi, khép chặt áo khoác, mái tóc bị gió thổi tung, cái mũi cũng đỏ hồng.

Lệ Đằng nắm tay thành quả đấm, nối gót cô.

Đại Ly là quán rượu rất nổi tiếng ở thành phố Vân, nằm ở khu phố cổ, ông chủ là người Tokyo, nguyên liệu tươi mới, rẻ và ngon, buôn bán phát đạt quanh năm. Lúc Nguyễn Niệm Sơ đến nơi, Kiều Vũ Phi đã đợi một lúc lâu.

Vừa thấy Nguyễn Niệm Sơ, Kiều Vũ Phi liền chỉ vào đồng hồ đeo tay, trách cứ: "Hẹn 8 giờ mà quá 1 tiếng mới tới. Ban nãy mày đi trộm gà hay đi câu chó..." Đang nói, khóe mắt lướt thấy Lệ Đằng vào sau Nguyễn Niệm Sơ, cô bạn hóa đá ngay tại chỗ.

Không phải hai người này đã chia tay à, sao còn xuất hiện cùng nhau? Kiều Vũ Phi chẳng hiểu mô tê gì, nhỏ giọng phỏng đoán: "Chuyện gì thế này? Hai người đây là... tái hợp hả?"

"Sao có thể chứ." Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười, thản nhiên đáp: "Người đó không quan trọng, cứ mặc kệ anh ta."

Tuy nói vậy nhưng xuất phát từ phép lịch sự, Kiều Vũ Phi vẫn dùng ánh mắt chào hỏi Lệ Đằng. Anh khẽ gật đầu với cô nàng, rồi ngồi cách Nguyễn Niệm Sơ một khoảng.

Nhân viên phục vụ đến ghi món họ gọi.

Kiều Vũ Phi chưa ăn tối, cô nàng gọi một ít sashimi và sushi. Nguyễn Niệm Sơ gọi toàn rượu.

Kiều Vũ Phi nghe thấy cô bạn gọi nhiều rượu vậy thì đâm ra lo lo: "Này, mặc dù rượu Nhật nồng độ thấp nhưng tửu lượng của mày không

https://thuviensach.vn

uống được nhiều thế đâu." Dứt lời, cô bạn nói với nhân viên phục vụ: "Bỏ bớt hai chai."

"Không uống hết thì gói lại." Nguyễn Niệm Sơ gỡ bàn tay Kiều Vũ Phi đang túm lấy nhân viên phục vụ ra:"Cứ để vậy, mang lên trước đi!"

"...." Không lay chuyển được cô bạn, mặt Kiều Vũ Phi biến sắc, nhìn qua Lệ Đằng ngồi chiếc bàn phía sau với ánh mắt bất an.

Anh chăm chú nhìn bóng lưng Nguyễn Niệm Sơ, ánh mắt sâu xa, tách trà giữ bên môi, rề rà chưa uống.

Thực ra tối nay Kiều Vũ Phi hẹn Nguyễn Niệm Sơ là muốn cùng cô tán gẫu về anh chàng non tơ mình mới chòng ghẹo để xin ý kiến cô bạn. Nhưng xui thay, bữa tối này lại phát triển thành bản nâng cấp thất tình đau khổ mượn rượu giải sầu của Nguyễn Niệm Sơ.

10 phút sau, 8 chai rượu đã trơ đáy. Một mình Nguyễn Niệm Sơ uống hết 6 chai, tinh thần đã không còn tỉnh táo.

Hai má cô đỏ phừng phừng, quên mất mình đang ở chỗ nào, kéo tay Kiều Vũ Phi, lè nhè: "Mày biết không? Tao, tao không dễ gì, không dễ gì mới nghĩ thông suốt, không dễ gì mới thuyết phục mình cứ coi anh ta như một người bạn bình thường... Tâm lý tâm liếc gì đó, tao cũng điều chỉnh cả rồi..." Nói đoạn, cô liền đứng dậy, lảo đảo giơ tay ôm trán, "Nhưng Lệ Đằng ấy vậy mà lại chạy đến đùa tao..."

"...." Khóe môi Kiều Vũ Phi co rúm, vội đứng lên đỡ cô bạn, dỗ dành: "Suỵt, suỵt, mày uống nhiều rồi, ngồi xuống đã. Ngồi xuống nào!"

"Tao có uống nhiều đâu!" Nguyễn Niệm Sơ đẩy Kiều Vũ Phi một cái: "Tửu lượng của tao tốt lắm..."

https://thuviensach.vn

Tác dụng của lực đẩy là tương tác, cú đẩy này, Nguyễn Niệm Sơ đẩy được Kiều Vũ Phi ra, còn mình cũng loạng choạng chực ngã.

Trước khi hôn đất, một bàn tay to lớn đã giữ chắc eo Nguyễn Niệm Sơ, ngăn đà ngã của cô.

Lệ Đằng giữ cánh tay cô và bảo: "Thời gian không còn sớm. Về nhà thôi!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ nhăn mày, nhìn thế nào cũng không thấy rõ diện mạo người này, cô lẩm bẩm: "Anh là ai?"

Lệ Đằng phớt lờ Nguyễn Niệm Sơ, ôm luôn lấy eo cô, bế lên, đưa mắt về phía Kiều Vũ Phi, lạnh nhạt nói: "Tôi đưa cô ấy về trước!"

Kiều Vũ Phi thoáng ngần ngừ rồi vẫn gật đầu, ".... Vậy làm phiền anh!" Ngừng một tẹo, cô nàng không ghìm lòng được bèn nói tiếp: "Tuy tôi không biết chung quy giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng thủ trưởng Lệ ạ, trong tình cảm, khả năng kháng cự đả kích của phụ nữ thường không bằng nam giới. Anh tự giải quyết cho tốt đi!"

Lệ Đằng không nói gì, bế con ma men trong lòng, quay gót rời bước.

Xe đỗ cách đó 1 km, đoạn đường này, anh chỉ có thể bế cô đi bộ.

Chừng 12h đêm, khu phố cổ thưa thớt người đi bộ. Đường phố đìu hiu, chỉ có gió thu lạnh lẽo, thoải mái băng qua đường lớn ngõ nhỏ.

Nguyễn Niệm Sơ cuộn thành một đống trong vòng ôm của Lệ Đằng, cọ cọ gò má vào anh, cô chợt cau mày: "Tôi... tôi khó chịu quá, buồn nôn..."

Anh đành thả cô xuống, nửa dìu nửa ôm cô đến bên vệ đường, chỉ vào thùng rác: "Em nôn đi!"

https://thuviensach.vn

"..." Đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ mơ màng, đầu óc chỉ sót lại toàn hồ dính, ợ một cái rồi ôm thùng rác nôn thốc nôn tháo.

Được một lúc, mới dễ chịu hơn phần nào, cô nhắm mắt bình ổn nhịp thở.

Một tay Lệ Đằng đỡ Nguyễn Niệm Sơ, tay kia anh khẽ vuốt lưng cô, "Em còn buồn nôn không?"

Nguyễn Niệm Sơ không trả lời. Cô đã say bí tỉ, đâu còn nghe rõ anh đang nói gì. Lệ Đằng lấy khăn giấy, lau sạch những vệt bẩn dính trên miệng cô, ánh mắt tập trung, động tác nhẹ nhàng.

Đang lau, đột nhiên Nguyễn Niệm Sơ túm chặt tay anh.

Lệ Đằng ngẩng lên nhìn cô.

Hai má cô đỏ hồng, đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh, chợt mỉm cười tinh nghịch, ngón tay ngoắc lấy cằm anh nâng lên, bỡn cợt: "Em giai, em đẹp trai thế này chi bằng theo chị đây xông pha ngang dọc đi!"

Lệ Đằng: "..."

Nguyễn Niệm Sơ lại ợ một cái, chớp chớp mi, thình lình đẩy anh ra, loạng choạng ngồi thụp xuống ven đường.

Lệ Đằng từ trên cao nhìn xuống cô, giọng nói thản nhiên: "Về nhà nào!"

"Còn lâu tôi mới đi với anh." Nguyễn Niệm Sơ khúc khích cười ngốc nghếch, vừa vặn bên cạnh là một tấm biển cấm đỗ xe, cô duỗi tay ôm lấy, dán khuôn mặt mềm mại lên đó, nhắm mắt nhíu mày, lẩm bẩm: "Anh là ai, là người xấu thì sao?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng lặng im một chốc, đoạn khom mình, cúi thấp bằng cô; " Anh là Lệ Đằng."

"Lệ Đằng..." Lông mày Nguyễn Niệm Sơ càng xoắn tít, cô lắc đầu: "Lệ Đằng này cũng chả phải thứ hay ho gì. Anh là ai chẳng được, cứ phải là Lệ Đằng à? Tôi không muốn gặp nhất chính là anh ta đấy."

Lệ Đằng nhìn đôi má đỏ bừng và khuôn mặt nhuốm men say của Nguyễn Niệm Sơ, anh nhướng môi, ngón tay dịu dàng xoa má cô, khẽ nói: "Em không muốn gặp anh ta như vậy, nhưng anh ta thích em đến thế. Em bảo làm sao đây?"

"Làm sao đây..." Vòng vo rối rắm khiến Nguyễn Niệm Sơ chóng cả mặt. Cô vẫn lắc đầu, lúng búng: "Không biết, tôi cũng không biết phải làm sao."

"Anh có cách này."

"Ờ." Giọng cô nhàn nhạt, cười ngô nghê: "Anh nói đi!"

Lệ Đằng cúi đầu hôn lên giữa hai hàng chân mày Nguyễn Niệm Sơ. Anh nhắm mắt, tiếng nói êm dịu chết đi được: "Chúng ta bắt đầu lại nhé! Lần này anh theo đuổi em, em đuổi thế nào cũng không đi, được không em?"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cho Anh Hôn Một Cái!

NGÂM NGA

Chương 32: CHO ANH HÔN MỘT CÁI!

***

Khoảng 1h sáng, mẹ Nguyễn nghe thấy tiếng chuông cửa reo kính coong. Đang ngồi trong phòng khách vừa xem chương trình TV lúc đêm khuya vừa đợi con gái, nghe thấy tiếng chuông, bà bọc thân áo kín lấy mình, đi ra mở cửa, không khỏi ca cẩm: "Con ranh láo toét gần đây làm cái trò gì không biết? Đêm không về ngủ thì lại đi chơi muộn thế này. Mày..."

Chẳng ngờ, mở cửa ra một cái, mẹ Nguyễn sững sờ ngay tại chỗ.

Tất nhiên, ngoài cửa là Nguyễn Niệm Sơ, nhưng còn có thêm một người nữa. Bấy giờ, con gái bà đang giang tay giang chân treo trên mình người nọ, sặc sụa hơi rượu, còn huơ tay cười ngây ngốc, miệng lảm nhảm lung tung.

Mẹ Nguyễn tức thì đen mặt. Bộ dạng này rõ ràng là say bét nhè rồi.

"Con bé này sao..." Bà cau mày, sau đó nhìn sang Lệ Đằng, nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc: "Chào cậu, xin hỏi cậu là?"

Lệ Đằng lễ phép chào hỏi: "Cháu chào cô, cháu là Lệ Đằng ạ."

Mẹ Nguyễn có ấn tượng rất sâu đậm với cái tên này, cho nên chỉ 2 giây bà đã hiểu, trên môi liền nở nụ cười hiền hòa: "Ồ, ra là Lệ Đằng à."

https://thuviensach.vn

Lúc giới thiệu đối tượng xem mắt cho Nguyễn Niệm Sơ, dì Lưu đã không ngớt lời khen ngợi vị thượng tá không quân trẻ tuổi này. Nay thấy tận mắt, mẹ Nguyễn mới biết dì Lưu nói thật. Cậu Lệ Đằng này, cái khác không nói chứ về diện mạo sáng sủa thì bà có thể cho điểm tuyệt đối.

Bấy giờ, Lệ Đằng bắt lấy đôi tay nhỏ đang khua loạn trong lòng, mỉm cười với mẹ Nguyễn: "Cô ơi, hôm nay Niệm Sơ và bạn bè tụ tập, uống hơi nhiều. Cô đừng giận ạ."

Cuộc đời mẹ Nguyễn lần đầu gặp con rể chuẩn không cần chỉnh, tâm trạng phấn khích, hơi đâu để ý nổi giận với Nguyễn Niệm Sơ nữa. Bà xua xua tay: "Cô không giận, không giận đâu." Nói đoạn, bà nghiêng người nhường lối, đi tới đỡ Nguyễn Niệm Sơ, "Chú cháu lại ngủ mất rồi. Nào, Lệ Đằng, giúp cô một tay, đỡ Niệm Niệm vào trong nhà!"

"Cô cứ nghỉ đi, để cháu ạ." Dứt lời, Lệ Đằng hơi cúi xuống, một tay vòng qua eo Nguyễn Niệm Sơ, tay kia vòng qua khoeo chân cô, bế bổng lên.

"Tao còn uống được 10 chai nữa..." Nguyễn Niệm Sơ lơ mơ thốt ra một câu, mặt đỏ phừng phừng, vừa lảm nhảm vừa khua chân múa tay: "Nào, oản tù tì, Tứ quý tài, Ngũ khôi thủ, Lục lục lục..."

"...." Mẹ Nguyễn phát hỏa, véo một phát vào cánh tay con gái.

Tuy Nguyễn Niệm Sơ say, nhưng đau vẫn là đau, cô lập tức kêu "Ui da", rơm rớm nước mắt.

Lệ Đằng nhìn xuống, hỏi cô nàng trong vòng tay: "Em lại sao vậy?"

"Uống say rồi, ai biết nó lên cơn hâm gì." Mẹ Nguyễn vẫn tươi cười, thản nhiên như không lấy tay về và bảo: "Lệ Đằng, bên này. Phòng Niệm Niệm ở trong cùng."

https://thuviensach.vn

Đêm nay, quả thực Nguyễn Niệm Sơ say không biết Trời Đất, đến nỗi lúc Lệ Đằng đặt cô lên giường, thậm chí cô còn ôm cổ anh, gọi Kiều Vũ Phi, giọng nói lè nhè, làm sao cũng không chịu buông tay.

Lệ Đằng gỡ tay Nguyễn Niệm Sơ mà không gỡ nổi, lại sợ làm đau cô nên không dám dùng sức, anh đành nhíu mày, khựng lại bên trên, cách cô 10cm.

Tình huống vô cùng xấu hổ.

Cuối cùng, là mẹ Nguyễn kết thúc cục diện này. Bà sầm mặt, tiến lên hai bước, nhéo thắt lưng Nguyễn Niệm Sơ, cù cô. Cô sợ buồn, vừa xô đẩy vừa cười lăn lộn, lúc ấy mới thả tay ra.

Lệ Đằng đứng thẳng lên. Cổ áo sơ mi màu đen bị cô gái kia túm đến nhăn nhúm. Anh hơi nghiêng đầu, đưa tay chỉnh lại.

Nguyễn Niệm Sơ lên cơn hâm cũng đã mệt, cô nhắm mắt ngủ khò khò.

Mẹ Nguyễn đắp chăn cẩn thận cho con gái, đoạn quay người, nhướng nhướng môi, bối rối nói với Lệ Đằng: "Thật ngại! Niệm Niệm nhà chúng tôi nhí nhố quá, để cháu chê cười rồi."

Ánh mắt Lệ Đằng vô tình quét qua tủ đầu giường. Trên đó để một khung ảnh, trong ảnh là một bé gái chừng 2-3 tuổi, khuôn mặt tròn tròn, mặc váy hoa, buộc tóc hai bên, cười toe toét với ống kính máy ảnh. Nom ngô ngố, và còn thiếu một cái răng cửa.

Ngắm bức ảnh, anh khẽ nhíu mày: "Niệm Niệm?"

"À, cháu còn chưa biết nhỉ." Mẹ Nguyễn cười vui vẻ, giải thích cho anh: "Đây là tên mụ của Niệm Sơ. Hồi bé, nó thiếu cái răng, thế là không

https://thuviensach.vn

phát âm chính xác được chữ "Sơ". Cô với bố con bé liền gọi nó là "Niệm Niệm"."

"Tên hay lắm ạ."

Lệ Đằng cong khóe môi nhìn về phía mẹ Nguyễn: "Cô ơi, hôm nay mạo muội đến nhà thế này, thực sự đã quấy rầy cô. Cô nghỉ sớm đi ạ, hôm khác cháu lại tới thăm cô và chú Nguyễn."

Mẹ Nguyễn đáp: "Coi cháu kìa, thằng bé này. Quấy rầy quấy riếc gì chứ. Con bé nhà chúng tôi thêm phiền toái cho cháu, cô phải cảm ơn cháu mới đúng!" Bà ngừng lời, thở dài: "Con bé này nhà cô, đừng thấy ngày thường nó hi hi ha ha, nhưng dở chứng lên là ương bướng, nhiều tật xấu lắm. Lệ Đằng à, mong cháu nhường nhịn nó chút nhé!"

"Cô gái tốt như Niệm Sơ, là cháu "với cao" mới phải."

Nghe câu này, mẹ Nguyễn cười tươi như hoa, bà nói: "Cô không hiểu chuyện của cánh trẻ các cháu. Cháu cảm thấy nó tốt là được rồi."

Sau khi chuyện trò dăm ba câu, mẹ Nguyễn tiễn Lệ Đằng ra cửa, còn dặn anh năng tới chơi.

Lệ Đằng mỉm cười nhận lời rồi rời đi.

Nhìn bóng dáng cao lớn biến mất trong hành lang, mẹ Nguyễn phấn khởi, trong lòng vui mừng nhẹ nhõm khỏi phải bàn. Bà nghĩ, con gái rượu nhà mình bao năm nay không yêu đương hẳn hoi, cũng là việc hay. Tục ngữ có câu: "Tích phúc sẽ có phần"*, bằng không có đốt đèn lồng cũng chẳng tìm được cậu rể tốt như vậy.

(*Nguyên văn câu này là: con người ta phải chịu khó sống cho tử tế, tu dưỡng bản thân mới có thể tạo nên đột phá.)

https://thuviensach.vn

Hôm sau, hiển nhiên Nguyễn Niệm Sơ "tận hưởng" cảm giác sau khi tỉnh rượu.

Huyệt thái dương của cô sắp nổ tung, cô rúc trong chăn lăn qua lộn lại, không ngừng kêu đau đầu. Kêu chưa được mấy tiếng thì mẹ Nguyễn bưng canh giã rượu vào, bà mắng: "Chao, giờ biết kêu đau đầu với tôi, thế lúc uống rượu cô để làm gì hả?"

Nguyễn Niệm Sơ đỡ lấy bát canh giải rượu, nhăn mày đáp: "Con cũng đã khó chịu như này rồi, mẹ tiết kiệm nước bọt, bớt đôi câu đi mà!"

"Con bé láo toét này, nói mày mấy câu đã chê mẹ lắm lời đấy phỏng?" Mẹ Nguyễn tức đến độ muốn đập cho cô hai phát, "Say xỉn đẹp mặt nhỉ. Mẹ cho mày biết nếu không phải Lệ Đằng đưa mày về thì giờ này mày còn ngủ trên đường cái kia kìa."

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc nước canh trong miệng, kinh ngạc không thôi: "Mẹ nói gì? Tối qua không phải Kiều Vũ Phi đưa con về ạ?"

"Ai bảo Kiều Vũ Phi? Là Lệ Đằng." Mẹ Nguyễn ngồi xuống mép giường, "Tầm 1 giờ sáng đêm qua, nó đưa con về phòng rồi đi luôn."

Nguyễn Niệm Sơ càng kinh hãi: "Anh ấy vào cả phòng con á?"

"Ừ."

"Mẹ!" Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt, mệt mỏi đỡ trán, "Sao mẹ có thể để cho một người ngoài, còn là một người đàn ông, tùy tiện vào phòng con gái mẹ thế? Có thích hợp không vậy?"

Mẹ Nguyễn hắng giọng, "... Đêm qua con say, mẹ không ôm nổi con, bố con lại ngủ rõ say, mẹ đành nhờ Lệ Đằng giúp. Với cả nó cũng không tính là người ngoài nhỉ. Bạn trai con vào phòng thì có làm sao!"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ buột miệng: "Anh ấy không phải bạn trai con."

"...." Mẹ Nguyễn sửng sốt, cau ngay mày lại: "Con nói gì? Không phải bạn trai? Hai đứa cãi nhau à?"

Nguyễn Niệm Sơ lặng im. Nếu cô nói ra chuyện mình và Lệ Đằng đã chia tay, với tính của mẹ, chắc chắn sẽ sắp xếp cho cô một loạt các bữa tiệc xem mắt cho coi.

Thế là, cô hít sâu một hơi, thản nhiên bốc phét: "Tạm thời chưa chia tay, có điều ngày chia tay cũng chẳng còn xa."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Mẹ Nguyễn càng nghe càng sốt ruột: "Lệ Đằng không tốt với con hả?"

"Không ạ."

"Thế nó không tốt à?"

"Không ạ."

"Này không phải, kia cũng cũng không phải, tóm lại là tại sao?" Mẹ Nguyễn hơi bực mình.

"Vì tính cách không hợp." Nguyễn Niệm Sơ ngước mắt nhìn mẹ Nguyễn, nhấn từng chữ: "Tính anh ấy không hợp với con, con cũng không hợp với anh ấy."

Nghe cô nói xong, mẹ Nguyễn nhẹ nhõm, buồn cười nói: "Tính cách thì từ từ thích ứng thôi. Mẹ thấy Lệ Đằng rất thích con đấy. Con uống say là thế, vừa nổi điên vừa quậy như thể sắp phá cả nhà mà nó còn chẳng chê con phiền. Mẹ cũng thấy mày thích nó. Nếu không đêm qua cũng chẳng ôm rịt lấy người ta, không cho đi."

"..."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ hoảng, ngón tay cũng run lên, "Con ôm anh ấy không cho đi?"

"Còn không phải sao."

Cô khép mi, nhéo hai đầu lông mày, cạn lời. Điều này cho thấy, rượu thật sự là ngọn nguồn của mọi tội lỗi.

Mẹ Nguyễn nói tiếp: "Được rồi, đám người trẻ tuổi, giận dỗi là chuyện bình thường. Đừng động tí là đòi chia tay. Mẹ cho mày biết, tóm lại mẹ rất ưng Lệ Đằng. Miễn không phải vấn đề nguyên tắc thì mày phải qua lại tìm hiểu với nó tử tế cho mẹ. Sắp 26 tuổi đến nơi còn tưởng mình 17- 18 chắc?"

Đối với vấn đề này, Nguyễn Niệm Sơ lựa chọn vào tai trái ra tai phải, cô trùm chăn ngủ khì. Một tháng nay ở bên Lệ Đằng, cô thật sự mệt mỏi. Người nọ tính khí thất thường, nay nói thích cô, chưa biết chừng ngày mai lại lạnh lùng như băng.

Yêu đương với kẻ dở hơi, ai thích thì đi mà yêu, dù sao cô sợ rồi. Cô nên nghe lời Kiều Vũ Phi, người đàn ông bị hâm này, đứng xa ngắm thôi.

***

Nguyễn Niệm Sơ muốn ở xa xa ngắm Lệ Đằng, nhưng thói đời lại cứ không như ý cô muốn. Ngay sáng thứ Hai, cô đã thấy anh ở dưới lầu nhà mình.

Lệ Đằng đang dựa vào thân cây ở khu vực xanh, nhìn cô với ánh mắt sâu xa.

Trong ánh ban mai, một anh chàng đẹp trai mặc bộ quân phục, cảnh tượng kiểu này, đổi thành ai cũng muốn thốt lên câu "Tuyệt quá!" Nhưng

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ là một ngoại lệ. Cô không cảm thấy tuyệt, cô chỉ cảm thấy anh dai như đỉa đói.

Cho nên, cô dửng dưng đi thẳng về phía trước, căn bản không tính bận tâm tới anh.

Lệ Đằng nghiêng mình, chặn cô lại.

Nguyễn Niệm Sơ cắn răng, sang trái, anh cũng sang trái, cô sang phải, anh cũng sang phải theo. Hai người cứ thế trái trái phải phải mất 5 phút.

Cuối cùng, Nguyễn Niệm Sơ nắm tay thành quả đấm, dùng giọng điệu ông lớn bán rau, cười nói: "Chào thủ trưởng Lệ, anh có chuyện gì không?"

"Không có gì." Anh cúp mắt nhìn thẳng vào cô, nở nụ cười: "Thì muốn đi làm cùng em thôi."

"Nhưng tôi không muốn." Cô cau mày, "Phiền anh tránh ra."

"Không tránh."

"Tôi nói mau tránh ra." Cô sầm mặt.

"Anh nói không tránh."

"...." Nguyễn Niệm Sơ buồn bực, anh cao lớn lại cường tráng, hệt ngọn núi. Cô hít sâu một hơi, nhắm mắt, chống hai tay trước ngực anh, dốc toàn bộ sức lực đẩy sang bên.

Giây tiếp theo, Lệ Đằng thình lình túm lấy cổ tay cô.

Lòng bàn tay anh nóng ran, tim cô giật thót, ngẩng phắt đầu lên. Khuôn mặt anh ở ngay gần bên trên, đang chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt có nét cười nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ thừa nhận, trong tình huống thế này, cô dường như có phần hoảng loạn thật sự, nhưng vẫn bình tĩnh: "Anh lại định..."

Chưa nói hết câu, Lệ Đằng đột ngột tiến lên mấy bước.

Cô sửng sốt, lùi về sau theo phản xạ có điều kiện, một bước, lại một bước, đụng vào vách tường. Anh vây cô trong không gian nhỏ hẹp của cổng vòm và cúi đầu, ghé sát cô.

Tim Nguyễn Niệm Sơ run rẩy, cô hít sâu, đè thấp giọng, đe dọa: "Tôi cho anh hay, giờ là ban ngày ban mặt, anh dám làm bậy là tôi kêu lên đấy. Tốt hơn hết anh nên cư xử cho xứng đáng với bộ quân phục này của mình đi."

Nhưng người kia lại phì cười thành tiếng, "Cho em đi nhờ xe mà dọa em thành vậy sao?"

Nguyễn Niệm Sơ nhăn mày: "Tôi không muốn đi nhờ xe anh. Tránh ra, tôi thật sự không thể đến trễ nữa."

"Đi cùng anh hay không?"

"...."

Lệ Đằng rũ mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hờ hững nói: "Không vội, nghĩ từ từ. Anh xem giờ dùm em. Hiện tại cách thời gian đơn vị em điểm danh 25 phút."

Nguyễn Niệm Sơ thề, đây là lần đầu tiên cô sinh ra lòng căm thù đối với hàng ngũ giải phóng quân thiêng liêng. Sao trên đời lại có người mặt dày vô sỉ trắng trợn thế này cơ chứ?

Quả tình cô muốn bụp chết anh.

https://thuviensach.vn

Sau nửa phút, dưới sự uy hiếp, Nguyễn Niệm Sơ chỉ có thể thỏa hiệp, che dấu lương tâm, nặn ra mấy chữ: ".... Được, tôi đi cùng anh."

Lệ Đằng mỉm cười, ngón tay khẽ quẹt qua chóp mũi cô: "Sớm như vậy có phải được rồi không."

"...." Nguyễn Niệm Sơ lủi về sau như thể gặp ma. Lệ Đằng thả tay, cô liền chạy trối chết khỏi vòng ôm của anh.

Không thể dùng tư duy của người bình thường để suy nghĩ về chuyện mà kẻ dở hơi làm. Cô thầm an ủi bản thân, sau đó đi tới trước chiếc xe Jeep, mở cửa ra. Vừa mở thì lại ngẩn tò te. Một bó đòng đòng lúa đã được hong khô được gói rất đẹp, để trên ghế sau.

"...." Nguyễn Niệm Sơ nheo mắt, trong lòng sinh nghi, nhưng cô không hỏi nhiều, bấm bụng ngồi lên xe.

Im lặng kéo dài hơn nửa đường.

Lúc gần đến đoàn nghệ thuật, Lệ Đằng mới như nhớ ra điều gì đó, anh thờ ơ nói: " Phải rồi, bó hoa ở ghế sau là tặng em đấy."

Nguyễn Niệm Sơ ngoảnh đầu: "Tự dưng anh lại tặng hoa cho tôi làm gì?"

"Hôm qua đã nói, em quên rồi?"

"Hôm qua? Nói gì cơ?" Hôm qua cô say thành như vậy, quỷ mới nhớ anh đã nói gì.

Lệ Đằng đáp: "Anh muốn theo đuổi em."

"...." Câu trả lời này của anh làm Nguyễn Niệm Sơ nghẹn họng. Sau giây lát kinh hãi, cuối cùng cô mới tìm thấy giọng của mình, hết sức hòa nhã nói với anh rằng: "... Lệ Đằng, anh có biết mình kỳ cục lắm không?

https://thuviensach.vn

Anh luôn làm những chuyện khiến người ta không thể ngờ tới và cảm thấy không tài nào hiểu nổi. Anh làm ơn, lần sau trước khi làm chuyện gì thì nhắc trước người khác một tiếng, hỏi qua ý kiến người ta tí!"

Vừa dứt lời, chiếc xe Jeep liền dừng trước cổng đoàn nghệ thuật.

"Chẳng hạn?" Anh hỏi.

"Chẳng hạn nói, cô có thể..."

"Chẳng hạn nói em có thể cho anh hôn một cái không." Anh tiếp lời, giọng điệu rất bình thản: "Kiểu như vậy hả?"

"...."

Nguyễn Niệm Sơ ngốc đơ. Tiếp đến, nhiệt độ hai má không kiểm soát được, đỏ rực như quả cà chua. Cô cạn lời, đưa mắt lườm anh rồi xuống xe, chẳng buồn quay đầu, chạy luôn vào cổng đoàn nghệ thuật.

Dạo này, cô ngày càng dễ nóng nảy, trở nên không giống với chính mình.

Quả nhiên, ở lâu bên cạnh người hâm nên bản thân cũng sắp không bình thường.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hôn

NGÂM NGA

Chương 33: HÔN

***

Nguyễn Niệm Sơ cuống cuồng chạy thật nhanh, diễn giải một cách rất sống động thế nào là "chạy trối chết". Dĩ nhiên cũng không cầm theo bó hoa đòng đòng lúa để ở ghế sau.

Bóng dáng mảnh dẻ lao vào trong cổng lớn của đoàn nghệ thuật, mau chóng mất hút.

Sáng sớm, thành phố Vân dìu dịu nắng mai.

Trên xe, Lệ Đằng thu lại ánh mắt, đốt một điếu thuốc. Anh luôn có đủ kiên nhẫn với cô. Đã 7 năm trôi qua, anh không để bụng nhiều về mấy ngày này.

Nguyễn Niệm Sơ vui vẻ, anh cười cùng cô. Cô không vui thì anh làm cho cô vui. Cô muốn gì, anh cho cô cái đó. anh sẵn lòng dung túng cũng sẵn lòng cưng chiều cô.

Nhưng, anh muốn có được toàn bộ cô gái này, từ cơ thể đến trái tim, từ đầu đến chân.

Một lát, Lệ Đằng vứt mẩu thuốc vào thùng rác bên đường.

https://thuviensach.vn

Chiếc Jeep lăn bánh, hòa vào dòng xe cộ.

Bấy giờ, một bà già nhặt rác tập tễnh đi qua, khom lưng nhặt mấy vỏ chai nhựa trong thùng rác. Đang nhặt thì một chiếc ô tô màu xám ở bên hạ cửa sổ, người trong xe giơ một chai nước khoáng ra, đưa tận tay bà già.

Bà già sửng sốt, cảm ơn người nọ không ngớt.

"Tiện tay thôi mà, bà khách sáo thế làm gì." Người nọ cười khanh khách, mặt mũi nom rất hiền lành.

Bà già quan sát gã, sơ mi màu rượu vang, cao ráo, da trắng, đẹp trai, thoạt nhìn còn tưởng là thiếu gia nhà quyền quý nào đó.

"Cậu đúng là một người tốt!" Nói đoạn, bà già xách cái túi ni lông rời đi.

Nghe thấy lời này, gã đàn ông nhướng mày, ra vẻ mừng rơn tuốt tuốt mái tóc bện thừng*, rồi nghiêng mắt đắc ý nói với người phụ nữ ngồi trên ghế phụ: "Nghe thấy chưa Vasa? Bà già ấy khen tôi là người tốt đấy."

(*Tiếng Anh gọi là Dreadlocks, là kiểu tóc bện thừng châu Phi. Để dễ hình dung, các bạn có thể ngắm kiểu đầu của cầu thủ người Hà Lan, Ruud Gullit nhé!)

Vasa lau kính râm, một thoáng mỉa mai toát lên trong đôi mắt đẹp: "Thế anh có phải không?"

"Sao không?" Đoạn Côn sờ sờ mũi, toét miệng cười: "Thói đời này, người tốt bụng kính trọng người già như tôi đây không nhiều lắm đâu."

"Nếu kẻ xấu làm một việc tốt đã có thể thành người tốt thì thế giới này đã yên bình." Vasa phát âm tiếng Trung không được chuẩn cho lắm, do đó cô ta nói khá chậm.

https://thuviensach.vn

Đoạn Côn nhăn mũi, hít mạnh vài hơi, nghiêm túc suy nghĩ, rồi lắc đầu: "Vậy không được. Thế giới hòa bình thì chúng ta khỏi làm ăn. Mà chúng ta không làm ăn thì uống gió Tây Bắc à? Làm người xấu vẫn tốt hơn."

Vasa đeo lại kính râm, "Người ban nãy bảo anh nhớ, đã nhớ kỹ chưa?" Cô ta ngước mắt, ngón tay chỉ về phía cổng lớn của đoàn nghệ thuật, giọng điệu lạnh tanh: "Cô gái đi xuống từ trên xe Lee, tên là Nguyễn Niệm Sơ. Cô ấy là người phụ nữ của Lee."

"Nhớ rồi!" Đoạn Côn vặn vặn cái cổ, vẫn mang vẻ mặt tươi cười: "Đôi vợ chồng trẻ tình cảm thật đấy. Có điều Vasa à, tôi không hiểu, ông chủ muốn tìm Lệ Đằng tính sổ thì tìm cơ hội làm thịt hắn chẳng phải xong chuyện à? Sao phải tốn công thế."

Vasa không trả lời mà hỏi ngược lại: "Vậy anh bảo, điều gì khiến con người ta đau đớn nhất?"

Đoạn Côn gãi đầu: "Chết?"

"Ngốc vẫn hoàn ngốc." Vasa lườm gã, "Chết rồi thì cảm nhận được gì nữa. Sao biết đau đớn?"

"Thế là gì?"

"Là thù hận."

Đoạn Côn dùng đầu óc của mình ngẫm nghĩ câu này hồi lâu cũng không hiểu, đành hỏi: "Khi nào chúng ta ra tay?"

"Ở thành phố Vân này làm gì cũng bất tiện." Đôi môi đỏ dưới cặp kính râm của Vasa cong lên, "Tháng sau, đoàn nghệ thuật của Nguyễn Niệm Sơ sẽ tới thành phố giáp biên giới. Ngốc ơi, chúng ta đến đó đợi họ."

https://thuviensach.vn

Đoạn Côn cười ha ha: "Cô thông minh thế đương nhiên cô nói gì thì chính là cái đó rồi."

***

Lịch lật mỗi ngày một tờ, càng lúc một gần thời gian lưu diễn thăm hỏi chiến sĩ. Nguyễn Niệm Sơ đã phải tranh thủ tập luyện lại còn phải ứng phó với sự thay đổi đột ngột một trăm tám mươi độ, không ngừng theo đuổi cô của Lệ Đằng. Cô cảm thấy rất mệt.

Cơ thể mệt nhoài, trái tim cũng mệt mỏi.

Anh chốc thì lạnh như băng, chốc thì nóng như lửa, chốc thì thoải mái đồng ý chia tay, chốc lại nói đã nhớ nhung cô 7 năm. Mâu thuẫn đến mức này thực khó mà tiêu hóa. Cô rất khó tiếp nhận nổi.

Thật ra, vụ nhầm lẫn ở trạm nghỉ, ấy anh dốc hết sức bảo vệ cô, đã khiến cô tha thứ cho vụ cưỡng hôn trước đấy không lâu. Cô đã điều chỉnh tốt tâm lý, loại bỏ thân phận bạn trai cũ của anh, định nghĩa lại thành "một người bạn cũ có ơn cứu mạng với mình."

Ngàn vạn lần không ngờ tới, chuyện về sau làm cô quá đỗi bất ngờ.

Lệ Đằng lạnh lùng xưa nay lắc mình một cái biến thành người theo đuổi cô cuồng nhiệt. Thú thực, Nguyễn Niệm Sơ có thứ cảm giác mình đang gặp ác mộng.

Phương pháp theo đuổi của Lệ Đằng chẳng mới mẻ, cũng không cao siêu, thậm chí còn rất ngang ngược.

Ngoài việc cố định đưa đón cô đi làm, tan làm mỗi ngày, còn tặng cả hoa cho cô. Nguyễn Niệm Sơ đã từ chối những bó hoa ấy mấy lần. Lần nào từ chối, anh đều có câu một câu kia: "Hoa là tặng cho em, không thích thì tùy em vứt đâu thì vứt."

https://thuviensach.vn

Xót những bó hoa đó, sau vài lần, cô đành nhận.

Đến nay, qua mấy ngày, những bó đòng đòng lúa hong khô đã để đầy bệ cửa sổ của cô. Lúc mẹ Nguyễn quét dọn phòng, liếc thấy thì sẽ vui mừng không thôi, nói với Nguyễn Niệm Sơ rằng: "Con gái à, thằng bé Lệ Đằng này tốt thật đấy! Làm người đàng hoàng, ân cần chu đáo, còn lãng mạn nữa chứ. Mày thế này gọi là phúc tu từ kiếp trước đấy con ạ."

Hên là trong cái rủi có cái may.

Tại cuộc họp, trưởng ban nói, biên thành bên kia có nhiều doanh trại bộ đội đóng quân, 7 buổi diễn, mọi người quá vất vả, nên trưởng đoàn đã viết đơn lên cấp trên, xin phép cho mọi người 3 ngày nghỉ ngơi tự do sau khi mọi người kết thúc lưu diễn, và chắc chắn có trợ cấp.

Mặc dù biên thành không phát triển, nhưng phong cảnh rất đẹp, xung quanh có rất nhiều khu thắng cảnh tự nhiên. Mọi người vui sướng, tinh thần sĩ khí được khích lệ, tức thì tăng vọt.

Cuối cùng, theo đó, tâm trạng Nguyễn Niệm Sơ cũng sáng sủa lên phần nào.

Có gần 70 nghệ sĩ chính thức tham gia biểu diễn, một tuần trước khi khởi hành, phòng tổng hợp đã đặt xong một loạt vé máy bay qua mạng. Chuyến bay vào sáng ngày 2 tháng 9.

Tối mùng 1, thu xếp hành lí xong xuôi, Nguyễn Niệm Sơ lấn cấn một tiếng đồng hồ, rồi vẫn gửi tin nhắn Wechat cho Lệ Đằng. Cô trề môi, viết: "Mai tôi sẽ lên đường đến biên thành."

Bên kia trả lời rất nhanh: "Anh biết rồi."

"...." Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, hồi lâu mới gõ chữ tiếp: ".... Lần trước anh bảo có kẻ xấu muốn hại tôi, nhiệm vụ của anh là đảm bảo an toàn

https://thuviensach.vn

cho tôi, rốt cuộc là thật hay giả?"

Tham sống sợ chết như cô, chuyện liên quan tới tính mạng kiểu này, thà tin rằng có chứ không dám giỡn chơi.

Lệ Đằng đáp: "Thật."

Nguyễn Niệm Sơ ngần ngừ: "Thế tôi đi biên thành, há chẳng phải sẽ nguy hiểm à?"

Lệ Đằng: "Muốn anh đi cùng em?"

Nguyễn Niệm Sơ: ".... Nếu vậy, anh có thể chấm dứt, đừng theo đuổi tôi nữa được không?"

Khung chat vọt ra hai chữ: "Không thể."

"...." Nguyễn Niệm Sơ lặng đi, ném điện thoại ngả đầu đi ngủ.

Trên đời này chỉ có hai loại người không dễ nói lý lẽ, một là phụ nữ, một là Lệ Đằng. Người trước, có thể khiến bạn tức giận đến độ phát điên, người sau có thể khiến bạn tức đến độ hộc máu. Cô ngủ cho xong.

Đoàn nghệ thuật quy định thời gian tập trung là 9 giờ sáng, phải có mặt trước 15 phút. Sáng hôm sau, Nguyễn Niệm Sơ xách hành lí xuống lầu.

Ra khỏi cổng chung cư, chiếc Jeep màu đen của Lệ Đằng đã đỗ ven đường.

Cô ngớ người.

Lệ Đằng xuống xe ngay sau đó, đi thẳng về phía cô. Anh rũ mắt quét qua chiếc vali cô cầm trên tay, hờ hững hỏi: "Có mỗi cái vali này thôi à?"

https://thuviensach.vn

".... Vâng." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, gật rồi mới nhận ra có gì đó sai sai.

Cô nhíu mày hỏi: "Sao anh lại đến? Tôi gọi xe rồi, không cần anh đưa tôi ra sân bay đâu."

Lệ Đằng mở cốp sau, một tay nhấc cao chiếc vali bỏ vào, đoạn đóng. Anh không sập lại. Anh nhìn cô, tỉnh bơ đáp: "Vừa khéo anh cũng phải ra sân bay, tiện đường đi chung luôn."

Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên, cô nghi hoặc: "Anh cũng ra sân bay? Ra sân bay làm gì?"

Lệ Đằng thoáng khựng lại, tầm mắt lơ đễnh quay sang cô. Anh nhướng mày: "Ra sân bay không đi máy bay chẳng lẽ uống trà?"

".... Anh cũng đi xa?"

"Ừ."

"Đi đâu ạ?"

"Biên thành."

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

Một tiếng rưỡi sau, Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng đáp cùng một chuyến bay từ thành phố Vân đến biên thành, thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng cạnh nhau.

Những nghệ sĩ khác của đoàn ngồi dãy trước.

Để tránh những ánh mắt lập lòe hóng chuyện của các đồng nghiệp, Nguyễn Niệm Sơ đành ngồi dãy giữa, cách đoàn nghệ thuật quân đội 3 hàng ghế.

https://thuviensach.vn

Nữ tiếp viên hàng không cao ráo xinh đẹp đi tới đưa đồ uống cho họ.

Nguyễn Niệm Sơ gọi một cốc nước trái cây, Lệ Đằng gọi một cốc nước lọc.

Sự trầm lặng kéo dài chừng 20 phút. Nguyễn Niệm Sơ nhấp một ngụm nước trái cây, cuối cùng không nhịn nổi, cô bèn mở miệng, nhỏ giọng chất vấn người bên cạnh: "Anh đặt vé máy bay khi nào?"

Lệ Đằng bình thản uống nước, hời hợt đáp: "Một tuần trước."

Một tuần trước, vừa đúng thời gian đoàn nghệ thuật của họ đặt vé đồng loạt. Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy rất kinh ngạc: "Anh đã sớm chuẩn bị đi biên thành với tôi, tại sao tối qua không nói? Anh trêu tôi vui lắm phải không?"

Lệ Đằng ngoảnh đầu nhìn cô chăm chăm, không hề giấu diếm: "Phải."

"...." Nguyễn Niệm Sơ chừng như muốn nổi đóa, cô hít sâu, tận lực kiềm chế kích động muốn mắng chửi: "Tóm lại anh muốn làm gì?"

"Bảo vệ em."

"Và đùa bỡn tôi?"

"Còn gì em không biết nữa không?" Lệ Đằng cúi người ghé sát Nguyễn Niệm Sơ, giọng nói rất trầm, kề bên vành tai cô: "Nguyễn Niệm Sơ, một người đàn ông nhớ nhung một người phụ nữ nhiều năm như vậy, em nghĩ còn muốn làm gì?"

Nghe thấy thế, tim Nguyễn Niệm Sơ bỗng dưng nhanh hơn mấy nhịp, đôi má ửng hồng, cô dịch dịch sang bên. E ngại những hành khách khác nên cô không dám làm ầm, chỉ có thể thấp giọng mắng: "Đông người đấy, anh đừng có mà lộn xộn."

https://thuviensach.vn

Anh cũng phối hợp với cô, thấp giọng: "Ít người thì được hả?"

"...."

Lệ Đằng cúp mắt, ngón tay nhẹ nhàng phết qua mu bàn tay cô, nhàn nhạt nói: "Em yên tâm, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn thế này, anh muốn lộn xộn cũng phải lựa nơi chứ."

Nguyễn Niệm Sơ cảnh giác, ngón tay như phải bỏng rụt ngay về, cắn môi, không đếm xỉa tới anh nữa.

Chọc phải đồ hâm giả vờ đứng đắn nhưng thật sự là lưu manh đây mà. Sự điềm tĩnh trước mọi tình huống được cô tích cóp từng bấy năm bị phá hủy sạch sành sanh.

Thật là đệch mợ nó chứ.

***

Đến doanh trại biểu diễn, thực ra cũng chỉ là thay đổi chỗ luyện giọng. Vào đoàn nghệ thuật 4 năm, Nguyễn Niệm Sơ cũng đã tới những thành phố khác tham gia dạ hội động viên thăm hỏi chiến sĩ, nhưng đây là lần đầu cô tới biên thành.

Nơi này khác hẳn thành phố Vân phồn hoa.

Thành phố này đã ngay gần biên giới, bốn mặt giáp núi, kinh tế lạc hậu chỉ dựa vào ngành du lịch cũng không lấy làm phát triển cho lắm.

Có điều, những cái đó không ảnh hưởng đến thiện cảm của Nguyễn Niệm Sơ với nơi này.

Ở đây, bầu Trời tinh khôi như được gột rửa, xanh ngắt đến độ không thể tưởng tượng. Ánh Mặt Trời cũng cực kỳ trong suốt.

https://thuviensach.vn

Xuống máy bay, ngẩng đầu nhìn lên Trời, Nguyễn Niệm Sơ cười rộ. Cô đã từng nhìn thấy bầu Trời đẹp đẽ thế này vào 7 năm trước ở Campuchia, ngày cô được giải cứu.

Quân khu bao hai chiếc xe bus lớn, đón cả đoàn, đưa tới khách sạn đã đặt trước.

Hôm sau chính là buổi biểu diễn thăm hỏi chính thức đầu tiên. Địa điểm tại doanh trại đoàn pháo binh của quân đoàn lục quân. Sân khấu chỉ là một cái bục vuông dựng trên sân huấn luyện, âm thanh ở hai bên, giàn đèn màu gác trên nóc, được trang trí bằng những quả bóng bay đơn giản. Đó là toàn bộ sân khấu dạ hội.

Buổi chiều, dưới sự dẫn dắt của trưởng đoàn cùng lãnh đạo quân đội, các nghệ sĩ tiến hành diễn tập đơn giản.

Màn đêm buông xuống khi nào chẳng hay.

Các chiến sĩ đoàn pháo binh kết thúc một ngày huấn luyện, tập hợp cả đội, ngồi vào chỗ trên sân huấn luyện, chuẩn bị xem biểu diễn.

Do điều kiện hạn chế, quân đoàn đã dọn dẹp mấy gian nhà kho gần sân khấu làm phòng hóa trang và thay đồ cho đoàn nghệ thuật.

Các nghệ sĩ nam hóa trang, thay đồ cùng một phòng, nghệ sĩ nữ thì có hai phòng, một để trang điểm, một để thay đồ.

Nguyễn Niệm Sơ có hai tiết mục, một hát đơn ca, một hợp xướng. Màn đơn ca "Hoa Nhung" xếp thứ năm từ dưới lên trong danh sách tiết mục, còn màn hợp xướng "Trên sông Tùng Hoa" xếp thứ hai từ dưới lên, khoảng cách giữa hai tiết mục là hai màn múa ngắn.

Hai tiết mục khác trang phục.

https://thuviensach.vn

Hát xong "Hoa Nhung", Nguyễn Niệm Sơ cảm ơn khán giả rồi vội vã trở lại phòng thay đồ, cởi chiếc váy bồng đỏ thẫm, thay bằng chiếc váy lụa màu trắng nhạt cho màn hợp xướng.

9h hơn, bầu Trời giữa những dãy núi đã hoàn toàn tối đen như mực, những ngôi sao lấp lánh.

Hầu hết các nghệ sĩ, người đợi lên sân khấu thì chờ đến lượt, người trang điểm thì trang điểm, tất cả tập trung trong phòng hóa trang nên phòng thay đồ nữ không có một mống.

Thời gian gấp rút, Nguyễn Niệm Sơ luống cuống tay chân, nhanh chóng tròng chiếc váy lụa trắng lên mình.

Chính lúc này, vội quá hóa loạn.

Cái khóa sau lưng của chiếc váy lụa trắng bị mắc vào đồ lót của cô trong lúc kéo lên.

Nguyễn Niệm Sơ chau mày, ngón tay ra sức thử kéo lên kéo xuống nhiều lần mà đều không được, rõ ràng đã kẹt cứng rồi. Không thể trông thấy khóa kéo bị hóc thế nào, cô cuống đến toát mồ hôi, chuẩn bị sang phòng trang điểm tìm người giúp.

Đang tính quay người thì nghe thấy cửa phòng thay đồ được mở ra, có tiếng bước chân tới gần, vững vàng, mạnh mẽ.

Nguyễn Niệm Sơ mừng húm, vẫn túm lấy khóa kéo, cũng không ngoảnh đầu lại, nói luôn: "Khóa kéo của tôi bị kẹt, làm ơn qua giúp tôi với! Tôi cảm ơn ạ!"

Quả nhiên người nọ đi đến, một tay đỡ vòng eo nửa kín nửa hở của cô, tay kia cầm lấy khóa kéo bị hóc.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ vội thả tay ra.

Khoảnh khắc hai tay chạm nhau, Nguyễn Niệm Sơ chợt nhíu mày. Ngón tay người đằng sau rất dài, bụng ngón tay cứng cáp và thô ráp với những vết chai.

Đâu giống tay phụ nữ.

"...." Nguyễn Niệm Sơ thót tim, trong chớp nhoáng, cô nhận ra được điều gì đó.

Người nọ đã rút những sợi vải vướng vào khóa kéo. Vì tiết mục biểu diễn, cô đặc biệt làm tóc quăn. Những lọn tóc lượn sóng đen nhánh xõa sau gáy, trên vai. Anh đưa tay, vuốt những búp tóc của cô sang một bên, ngón tay như có như không phất qua cần cổ trắng nõn của cô.

Khẽ vang lên tiếng "roẹt", khóa kéo khép lại hơn nửa.

Người sau lưng ôm lấy eo Nguyễn Niệm Sơ, cúi đầu, hôn nhè nhẹ lên làn da trên cái gáy lộ ra ngoài của cô. Chân râu lởm chởm mang đến cơn rùng mình.

"...." Thân thể Nguyễn Niệm Sơ cứng đờ, hàng mi run rẩy, nhịp tim dường như sắp phá vỡ giới hạn, nhưng không cất nổi can đảm quay đầu.

Sau đó, anh nắm cằm cô, xoay mặt cô lại.

Là Lệ Đằng.

Nguyễn Niệm Sơ cả kinh, chỉ mấy giây ngắn ngủi, cô thấp thoáng trông thấy biển khơi và chính mình trong đôi mắt đen ấy.

"Anh..."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ còn chưa nói hết câu thì Lệ Đằng đã cúi xuống, ngậm lấy môi cô.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thử Một Lần Nữa

NGÂM NGA

Chương 34: THỬ MỘT LẦN NỮA.

***

Bên ngoài chính là dạ hội ngoài Trời, ồn ào náo nhiệt. Nguyễn Niệm Sơ giật mình mở to hai mắt. Cô không ngờ Lệ Đằng sẽ đột ngột xuất hiện, càng không ngờ anh sẽ lao vào hôn cô thế này.

Cô kinh ngạc đến độ quên cả phản kháng.

Đây là lần thứ hai Lệ Đằng hôn cô và giống với lần trước ở chỗ khiến cô không kịp trở tay, khác ở chỗ lần này trong miệng anh không hề có mùi rượu.

Chắc bởi quá căng thẳng, người Nguyễn Niệm Sơ cứng ngắc, nhưng các giác quan lại trở nên đặc biệt nhạy bén, Cô có thể cảm nhận được sự khép mở khe khẽ của đôi môi anh, độ ấm của đầu lưỡi, thậm chí cả hơi thở pha chút nặng nề trầm đục.

Anh nhắm mắt, hôn nồng nàn.

Lâu sau, Nguyễn Niệm Sơ mới bừng tỉnh, cô đẩy Lệ Đằng ra, nhưng không thành công. Giây lát tay cô chạm vào Lệ Đằng liền bị anh nhẹ nhàng bắt lấy, khóa ngược ra sau lưng. Cùng lúc, anh mở mắt, bên trong là con sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nhìn đến nỗi khiến cô hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

Không hiểu sao Nguyễn Niệm Sơ nhớ tới triết lý tình yêu của Kiều Vũ Phi: Nếu một người muốn "ngủ" với mày, điều đó không có nghĩa anh ta nhất định yêu mày. Nhưng nếu một người yêu mày thì có nghĩa là anh ta chắc chắn muốn "ngủ" với mày.

Trong mấy giây bần thần, Lệ Đằng đã có thêm hành động. Anh giữ chắc hai tay cô, nghiêng mình về phía trước, ghé gần Nguyễn Niệm Sơ hơn. Không chống cự nổi, cô loạng choạng bị anh ấn vào tường, khóa chặt.

Hơi thở Nguyễn Niệm Sơ có phần rối loạn, khuôn mặt đỏ bừng. Cô muốn chửi bậy.

Vừa mở miệng thì ngón trỏ của người kia đã đặt lên môi cô. Giọng anh mang theo ý cười, nói nhỏ chỉ đủ để cô nghe thấy: "Trước khi chửi người khác, hãy nghĩ cho kỹ, bên ngoài toàn đồng nghiệp của em đấy."

"...." Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, tức tối và không biết phải làm sao, lời đến đầu lưỡi lại nuốt trở về, đành thấp giọng: "Sao anh lại ở đây?"

"Bảo vệ an toàn cho em." Lý do của anh vô cùng đường hoàng.

"Chỗ này là doanh trại pháo binh, chẳng nơi nào an toàn hơn ở đây hết á." Nguyễn Niệm Sơ xấu hổ, cáu tiết: "Anh thế này căn bản chính là lấy việc công làm chuyện riêng. Thả tôi ra!"

Lệ Đằng rũ mắt nhìn trang phục của Nguyễn Niệm Sơ, không hề nhúc nhích: "Chốc nữa còn có tiết mục à?" Giọng điệu của anh thản nhiên như thể ban nãy chẳng qua chỉ tình cờ gặp nhau ở đây.

"... Phải. Cho nên anh mau buông tôi ra." Nguyễn Niệm Sơ lại thử giãy giụa, cô hắng giọng, gắng dọa anh: "Đến tiết mục hợp xướng ngay bây giờ đó, anh mà làm bậy nữa là tôi kêu lên đấy. Nhân vật cỡ lớn như anh cũng không muốn bị người khác bắt gặp cảnh này đâu nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng khẽ cười, hơi thở ấm nóng phả lên vành tai Nguyễn Niệm Sơ: "Chiều hôm ấy anh đến đơn vị em tặng hoa, cũng không phải chỉ có một, hai người trông thấy. Cặp đôi yêu đương, ôm ấp, hôn cái, chẳng lẽ phạm pháp?"

Nguyễn Niệm Sơ cau mày: "Rõ ràng chúng ta đã chia tay rồi!"

Lệ Đằng bình thản: "Ai biết!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ trợn tròn mắt không thể tin nổi, tưởng chừng muốn hộc máu. Đồng chí bộ đội giải phóng quân lạnh lùng cao quý trở thành kẻ không biết xấu hổ như vậy từ khi nào thế? Chơi trò vô lại mà mặt không đổi sắc luôn.

Đâu phải trúng tà, anh đúng là bị điên rồi.

Ngay lúc ấy, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vã xen lẫn tiếng người nói chuyện.

"Tiểu Lưu, em có trông thấy Nguyễn Niệm Sơ không?"

"Không ạ."

"Gấp chết đi được rồi!" Trưởng ban toát mồ hôi đầy đầu, sốt ruột đến độ xoay mòng mòng: "Xong màn nhảy này là đến tiết mục hợp xướng. Con ranh ấy chạy đi đâu không biết! Niệm Sơ à, Nguyễn Niệm Sơ!"

Nghe thấy tiếng trưởng ban gọi, đôi mày Nguyễn Niệm Sơ càng nhíu chặt: "Lệ Đằng, tôi nói lại lần nữa, thả tôi ra!"

Anh vẫn nhìn cô chăm chăm, không buông.

Lần này, Nguyễn Niệm Sơ bó tay hoàn toàn, cô đành dịu giọng, cực kỳ quẫn bách mà hỏi anh: "Anh còn muốn làm gì hả?" Dứt lời thì cửa phòng thay đồ vang lên "bộp, bộp, bộp". Bên ngoài, trưởng ban vặn tay

https://thuviensach.vn

nắm cửa, lẩm bẩm: "Sao cửa lại khóa bên trong thế này?" Sau đó, trưởng ban gọi to hơn: "Niệm Sơ? Em có ở trong ấy không? Mau ra đi, lên sân khấu đến nơi rồi đấy! Niệm Sơ à!"

Nguyễn Niệm Sơ cuống đến nỗi cũng sắp khóc. Cô hoảng hốt, nháy mắt nhịp tim cũng trùng khớp với tiếng gõ cửa dồn dập, nặng nề. Tình cảnh hiện tại của cô, áo xống không chỉnh tề, bị kẹt cứng giữa anh và vách tường. Cô không dám thưa.

May thay, cuối cùng Lệ Đằng buông lỏng.

Anh rũ mi, tầm mắt vẫn dán trên mặt cô. Anh duỗi hai cánh tay, vòng ra sau lưng cô, kéo nốt khóa váy. Trọn tấm lưng thon trắng như ngọc được giấu dưới lớp lụa trắng.

Kéo khóa xong, Lệ Đằng thuận thế ôm eo Nguyễn Niệm Sơ, khom người, nói nhỏ bên tai cô: "12 giờ tối nay, gặp nhau dưới khách sạn bọn em! Anh có lời muốn nói với em. Không gặp không về!"

"...." Mặt Nguyễn Niệm Sơ đỏ lựng. Trừng mắt nhìn anh, cô thở hổn hển, không nói gì.

Cách cánh cửa, trưởng ban hét toáng lần nữa: "Niệm Sơ, rốt cuộc em có ở trong đấy không?"

Hai người bên trong vẫn nhìn nhau.

Mấy giây sau, Nguyễn Niệm Sơ hắng giọng hô to: "Có ạ! Váy của em bị kẹt khóa, vừa mới chỉnh xong. Em ra ngay đây."

Nghe vậy, cuối cùng trưởng ban thở phào nhẹ nhõm: "Con bé này sao không lên tiếng sớm... Nhanh tay nhanh chân nào! Tôi đi trước đây, mau lên nhé!" Nói đoạn, trưởng ban liền rảo bước rời đi.

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân dần biến mất.

Nguyễn Niệm Sơ giơ tay đẩy Lệ Đằng, nhấc tà váy, xoay người mở cửa phòng, chạy bước ngắn ra ngoài. Vẻ mặt Lệ Đằng vẫn điềm nhiên, dõi mắt trông theo vệt trắng như tuyết kia, cho đến khi cô lẫn vào sắc đêm.

Cuối cùng, tiết mục hợp xướng đã kết thúc rất tốt đẹp, khoảnh khắc âm cuối cất lên, cả doanh trại vỗ tay ầm ầm.

Nguyễn Niệm Sơ cùng các nghệ sĩ tham gia hợp xướng xuống sân khấu, đợi màn chụp ảnh chung sau cùng.

Những đồng nghiệp thân thiết quan sát cô, tò mò hỏi: "Cậu đánh phấn má hồng này xinh thật đấy, tự nhiên lắm ấy. Cậu tự đánh à?"

Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười với cô gái nọ: "Ừ."

Trả lời xong, Nguyễn Niệm Sơ không khỏi khâm phục bản thân, nói dối không chớp mắt, còn có thể bĩnh tĩnh như thật. Giữa chừng mình không dặm thêm lớp trang điểm, phấn má sớm đã chẳng còn.

Sau đó, cô vô thức đưa tay chạm vào tai phải, ánh mắt hơi bực bội, hai má càng thêm xinh đẹp.

Vừa rồi, khi Lệ Đằng nói câu: "Không gặp không về." rõ ràng anh đã cắn vào vành tai cô. Nguyễn Niệm Sơ khẳng định và chắc chắn tên lưu manh ấy cố tình.

Về đến khách sạn, việc đầu tiên Nguyễn Niệm Sơ làm là tẩy trang. Cô soi gương, vừa bôi dung dịch tẩy trang vừa ngẫm nghĩ, có cần đến chỗ hẹn với Lệ Đằng không?

12h khuya, đêm hôm vắng lặng là thời điểm giết người phóng hỏa. Nguyễn Niệm Sơ rất do dự, cũng rất rối rắm.

https://thuviensach.vn

Cho đến 11h 50 phút, cô mới quyết định đi. Khách sạn đoàn nghệ thuật nghỉ lại gần trung tâm thành phố, dưới lầu chính là phố lớn. Trên phố lớn, người qua kẻ lại, có cho Lệ Đằng cũng chẳng dám làm ra chuyện gì quá đáng.

Ngẫm ngẫm vậy, Nguyễn Niệm Sơ đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Người bạn cùng phòng là vũ công tên Hứa Phương Phương. Cô nàng vừa tắm xong, đi ra thì thấy Nguyễn Niệm Sơ đang mở cửa, bèn không khỏi nghi hoặc: "Muộn thế này rồi cậu còn ra ngoài làm gì?"

"Ăn khuya!"

Khi ấy Nguyễn Niệm Sơ chỉ thuận miệng đáp vậy. Nhưng, khiến cô ngàn vạn lần không ngờ tới là sau khi gặp Lệ Đằng, ấy thế mà anh dẫn cô tới một quán nướng thật.

Hai người ngồi xuống. Lệ Đằng tỉnh bơ gọi món. Nguyễn Niệm Sơ không còn lời nào để nói, trên trán nổi đầy vạch đen.

Ông chủ quán đi chuẩn bị đồ nướng.

Còn lại hai người ngồi im lặng nhìn nhau. Bầu không khí lạ lùng.

Nguyễn Niệm Sơ quan sát xung quanh một vòng, đèn đường vàng vọt, phố xá vắng tanh, cảnh tượng khác một Trời một vực với sự nhộn nhịp mà cô tưởng tượng. Cũng may còn có ông chủ quán đang nướng đồ ăn. Sự tồn tại của người thứ ba ít nhiều cho Nguyễn Niệm Sơ thêm sức mạnh.

Cô không quá sợ hãi nữa, vì vậy sau vài giây trầm lặng, cô nở một nụ cười giả lả với Lệ Đằng: "Thủ trưởng Lệ à, nửa đêm anh tổng động viên tìm tôi ra ngoài là mời tôi ăn xiên nướng?" Bị hâm cũng là bệnh, phải chữa trị.

https://thuviensach.vn

Ngón tay Lệ Đằng chậm rãi xoay xoay cốc trà, anh hờ hững đáp: "Vừa ăn vừa nói, sợ em căng thẳng."

Nguyễn Niệm Sơ cười ha ha hai tiếng: "Anh muốn nói gì cơ?"

Lệ Đằng rũ mắt uống trà, rất bình thản: "Nói về anh."

"...." Nguyễn Niệm Sơ nghẹn họng, cô nhăn mày, dở khóc dở cười hỏi: "Nói gì về anh?"

Lệ Đằng đặt cốc trà lại lên trên mặt bàn.

Đoạn, anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào cô, đôi con ngươi sâu thẳm, giọng nói đều đều: "Lệ Đằng, nam, sinh ngày 27 tháng 10 năm 1985, người Chướng Bắc. Bởi năng lực xuất chúng, từ tiểu học đến cấp ba nhảy cấp hai lần. 16 tuổi đã thi đỗ đại học không quân với thành tích đứng đầu. Sau khi tốt nghiệp, gia nhập bộ đội đặc chủng của một lữ đoàn không quân. Tiếp đó, từ năm 2005 đến nay, đã thực hiện tổng cộng gần 200 nhiệm vụ theo chỉ thị của cấp trên, bao gồm 30 hành động bí mật, 8 hành cơ mật, 1 hành động tuyệt mật. 13 năm qua, được vinh danh "cá nhân tiên tiến" 9 lần, hiện tại quân hàm thượng tá, chức vụ phó lữ đoàn."

Ngồi đối diện, Nguyễn Niệm Sơ hơi lơ mơ, không biết sao đột nhiên anh lại tự giới thiệu chính thức một tràng như vậy.

Không đợi cô hỏi ra điều hoài nghi, Lệ Đằng liền tiếp tục: "Bố mẹ anh đã ly dị. Quan hệ gia đình đơn giản, chỉ có một mẹ già 60 tuổi, vẫn sống ở Chướng Bắc. Mẹ anh tốt lắm, rất dễ sống chung."

"Tại sao anh nói với tôi những điều này?" Nguyễn Niệm Sơ hỏi

"Bởi vì, Nguyễn Niệm Sơ, anh thích em. Không phải nói đùa cũng không phải lên cơn hâm." Lúc Lệ Đằng nói những lời này, giọng anh rất thản nhiên: "Anh muốn làm người đàn ông của em."

https://thuviensach.vn

Bỗng chốc, mắt Nguyễn Niệm Sơ lấp lóe, cô có phần bối rối.

Tuy trước đây anh cũng đã từng nhắc tới chuyện ấy, nhưng nghiêm túc bộc bạch ra thế này vẫn là lần đầu tiên. Nguyễn Niệm Sơ mấp máy môi, hồi lâu mới cất nên câu: ".... Anh thích tôi á?"

Lệ Đằng đáp: "Phải."

Nguyễn Niệm Sơ cau mày: ".... Bắt đầu từ khi nào?"

"7 năm trước."

Cô cảm thấy thật khó hiểu, đồng thời bỗng dưng sinh ra một thoáng tức giận. Cô chất vấn Lệ Đằng: "Vậy cớ sao trước đây khi chúng ta qua lại tìm hiểu nhau, anh gạt tôi là anh thích người khác? Và tại sao luôn lúc nóng lúc lạnh với tôi?"

Tiếng cô rất to, khiến ông chủ đưa mắt liếc họ.

Bên này, Lệ Đằng vẫn nhìn Nguyễn Niệm Sơ, giọng nói bất giác dịu đi: "Lần trước anh đã giải thích với em về điều này, có nguyên nhân đặc thù."

"Anh giải thích bao giờ?" Cô không nhớ ra nổi, chẳng hề có tí ấn tượng nào.

"Lần em uống say đó." Anh nói: "Khi ấy em đang kích động, khả năng là không nghe thấy."

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua. Một lúc lâu, Nguyễn Niệm Sơ mới bình tĩnh lại hẳn. Cô rũ mi: "Liên quan đến kẻ xấu muốn hại tôi?"

Lệ Đằng lặng thinh giây lát rồi trả lời: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Anh vừa nói xong, cả bàn ăn rơi vào trầm tư. Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu không hé môi, Lệ Đằng cũng vậy.

Ông chủ bưng đồ nướng lên.

Hai người chẳng ai buồn động đũa.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi rồi thở phù ra, cô ngước mắt hỏi: "Vậy tại sao hồi trước anh không chịu cho tôi biết, giờ lại chịu nói."

Ngón trỏ Lệ Đằng phết qua mép cốc, anh trả lời: "Bởi vì Ý Trời."

"Thực ra hôm nay gọi em ra ngoài, trừ nói chuyện cùng em, anh còn muốn hỏi em một việc." Cúi mình gần cô thêm, anh trầm giọng: "Nguyễn Niệm Sơ, cảm giác của em với anh là gì?"

Anh nghiêm mặt hỏi rất nghiêm túc, ánh mắt sắc bén đến kinh người.

Tim Nguyễn Niệm Sơ đột nhiên lỡ mất một nhịp.

"...."

"Nếu em nói em không hề có ý với anh thì từ nay về sau, chúng ta ai đi đường nấy. Anh cũng sẽ chấm dứt những suy nghĩ không yên phận với em và cũng không quấn lấy em nữa." Lệ Đằng nhìn Nguyễn Niệm Sơ đăm đăm. Ánh mắt ấy chừng như muốn nhìn thấu trái tim cô, "Anh chỉ cần một câu của em thôi."

Ví thử trước kia, có thế nào Nguyễn Niệm Sơ cũng không tin sẽ có một ngày mình được thổ lộ tại một quán đồ nướng, được Lệ Đằng tỏ tình, được anh tỏ tình bằng cách cương quyết và dữ dội như vậy.

Cô nhìn lại anh, không nói một lời.

https://thuviensach.vn

Mãi đến giây phút này, cuối cùng Nguyễn Niệm Sơ mới cảm thấy hơi hơi hiểu về Lệ Đằng.

Dáng vẻ thờ ơ, xa cách với cô khi trước chỉ là mặt nạ. Dưới lớp ngụy trang là một anh Lee lưỡi dao liếm máu. Năm ấy, anh đã gặp cô, đã nhớ cô, chưa bao giờ quên.

Hóa ra 20 ngày ấy, họ đều chưa từng quên nhau.

Khoảnh khắc đó, hạt giống Nguyễn Niệm Sơ chôn vùi 7 năm trong lòng đã phá đất chui lên, nở ra một đóa hoa.

Cô hỏi Lệ Đằng: "Ý anh là muốn tôi cho anh một cơ hội?"

Lệ Đằng vẫn nhìn những ngôi sao lấp lánh trong mắt cô, anh cười: "Thế em có cho không?"

Nguyễn Niệm Sơ cũng nở nụ cười: "Được thôi, vậy thì chúng ta thử một lần nữa!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nâng Cao Kiểu Ấy

NGÂM NGA

Chương 35: NÂNG CAO KIỂU ẤY

*****

Trong nhận thức của Nguyễn Niệm Sơ, bộ đội giải phóng quân vĩ đại và chói lọi, từ đầu đến chân đều là những con người kiên cường giàu lòng hy sinh, không có tâm tư lãng mạn. Nhưng hiển nhiên, Lệ Đằng là một ngoại lệ.

Con người kiên cường giàu lòng hy sinh này, lòng dạ sâu không phải bình thường.

Đêm đó, sau khi về khách sạn, Nguyễn Niệm Sơ nằm trên giường, trằn trọc suy tư mãi mới từ từ vỡ lẽ, mình lại ngu ngốc, lơ mơ hồ đồ chui vào bẫy của Lệ Đằng giăng sẵn rồi.

Những lời anh nói rất chân thành, nghe ra thì như thể chắp tay trao quyền quyết định cho cô, nhưng thực tế là Dĩ vu vi trực*, để đạt được mục đích không thể cho ai biết của mình.

(*Dĩ vu vi trực nghĩa là đi đường vòng mà được việc, tốt hơn nhiều so với đi đường thẳng)

Nham hiểm thật.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, không nhịn nổi bèn lấy di động mở Wechat, gửi tin nhắn cho 0714: "Theo như anh nói, nếu tối nay em từ chối anh thì chúng ta ai đi đường nấy thật ạ, anh sẽ không quấn lấy em nữa?"

Tin nhắn này được gửi lúc 0 giờ 50 phút sáng.

Nguyễn Niệm Sơ không trông chờ Lệ Đằng sẽ nhắn lại nên tiện tay bỏ điện thoại lên tủ đầu giường, nhắm mắt ngủ.

Nhưng, "ting" một tiếng, Wechat báo có tin nhắn.

Cô mở mắt, lấy làm lạ, cầm di động lên. Avatar để trống của Lệ Đằng hiện lên trên đầu khung chat. Nội dung anh trả lời rất đơn giản, vẻn vẹn có một chữ: "Sẽ."

"...."

Quả nhiên, anh bẫy cô.

Nguyễn Niệm Sơ híp mắt, ngẫm ngẫm rồi nhắn lại: "[mỉm cười] thủ trưởng Lệ quá siêu, đàn em thực sự không theo kịp ạ [Chắp tay ôm quyền]"

Và câu trả lời tiếp sau của Lệ Đằng còn ý vị sâu xa hơn, chỉ có 8 chữ: "Binh pháp tôn tử. Nguyên văn: Dụng binh chi đạo, công tâm vì thượng."*

(Đạo dùng binh, lấy tấn công vào lòng địch làm đầu.)

Con ngươi Nguyễn Niệm Sơ đảo vòng, cô cong khóe môi, mang tâm tư xấu xa gõ chữ: "Quả nhiên gừng càng già càng cay."

Cô còn để cách trước và sau chữ "già", nổi bật trọng điểm, chính là lấy sự khác biệt tuổi tác giữa anh với cô để trêu đùa.

Sau đó, Lệ Đằng nhắn lại:"-- Không non tơ nhưng anh đẹp trai."

https://thuviensach.vn

"...." Nguyễn Niệm Sơ choáng, quả tình trợn mắt há mồm. Không ngờ anh sẽ nói ra một câu "tự sướng" như vậy. Tiếp đến cô mới phồng má gõ chữ: "Kỳ thực là anh nhắm chuẩn em lòng dạ mềm yếu, không đành từ chối anh, phải không?"

Trong một phòng khách sạn khác chỉ cách nửa con phố, Lệ Đằng híp mắt, trả lời cô: "Không đành từ chối?"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Bằng không còn có thể vì cái gì?"

0714: Em thích anh.

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

Lát sau, LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Anh tưởng bở thật đấy. Còn nữa, đừng tưởng em đồng ý tái hợp là đã hoàn toàn tha thứ cho anh thì anh muốn làm gì thì làm. Nói trước, giờ anh đang trong kỳ khảo sát. Thời gian này, giao tiếp giữa hai chúng ta chỉ có thể dừng ở giới hạn cấp độ tinh thần. Nếu anh không vượt qua xét duyệt, em sẽ trả lại hàng đấy."

0714: "Được."

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "OK."

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Em ngủ đây, ngủ ngon."

Trong bóng tối, ánh sáng màn hình rọi lên mặt Lệ Đằng. Anh rũ mi, nhướng khóe môi, mỉm cười, nhắn lại cho cô "ngủ ngon". Cuối cùng, anh tắt màn hình điện thoại.

Ngoài cửa sổ, đêm đã mỗi lúc một khuya.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng vẫn mở mắt nhìn trần nhà. Anh đưa tay chạm vào môi. Nơi đó hãy còn lưu lại độ ấm của môi răng Nguyễn Niệm Sơ, và cả vị ngọt như có như không.

Thực ra, Lệ Đằng không nói dối.

Địa phương càng gần biên giới thì trị an càng hỗn loạn. Tối nay là buổi biểu diễn đầu tiên của đoàn nghệ thuật tại biên thành, anh đi theo bởi lo lắng cô sẽ gặp nguy hiểm.

Còn việc đi qua phòng thay đồ kia càng là ngẫu nhiên.

Chắc do vội quá nên sau khi Nguyễn Niệm Sơ vào phòng thay đồ đã quên chốt cửa, cánh cửa chỉ khép hờ.

Anh đi ngang qua, liếc thấy cô ở bên trong đang túm chiếc váy trắng, không kéo lên kéo xuống nổi, dáng vẻ rất quẫn bách.

Thoạt đầu, anh chỉ định kéo khóa lên cho cô, đáng tiếc ý nghĩ này đã biến mất tăm trên cái eo thon và tấm lưng xinh. Sau khi thực sự vào phòng thì anh không muốn cho cô mặc đồ nữa.

Nguyễn Niệm Sơ trong làn váy trắng, rất đẹp.

Nhưng anh nhớ rõ, dáng vẻ toàn thân ướt đẫm không mảnh vải của cô, quyến rũ vô cùng.

Cho nên muốn nhịn cũng không nhịn nổi.

Để tránh chuyện ngoài ý muốn như tối đó xảy ra lần nữa, trưởng đoàn tìm một cô gái trong tổ hậu cần phụ trách giúp Nguyễn Niệm Sơ thay trang phục sau tiết mục đơn ca. Do đó, những buổi diễn sau diễn ra rất suôn sẻ.

Trang phục của Nguyễn Niệm Sơ không bị kẹt khóa nữa.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cũng không nhân lúc cô thay đồ mà bước vào cưỡng hôn cô nữa.

Thực tế, sau khi tái hợp, Lệ Đằng rất giữ lời, về yêu cầu "giới hạn qua lại ở cấp độ tinh thần", anh cũng cực kỳ phối hợp.

Ít nhất bề ngoài điềm tĩnh tự nhiên, đường hoàng rất ra dáng một quân tử.

Cặp đôi của họ, không ôm, không hôn, không lên giường, không lời âu yếm ngọt ngào, chỉ bớt chút thời gian bận rộn của Nguyễn Niệm Sơ để cùng ăn cơm. Cảnh tượng trên bàn cơm chính là cô huyên thuyên đủ thứ chuyện, anh lặng yên lắng nghe, thi thoảng phụ họa đôi câu với cô.

Lệ Đằng rất tôn trọng, cũng rất cưng chiều Nguyễn Niệm Sơ. Nói tóm lại, cô rất hài lòng về anh.

Điều duy nhất không được hoàn hảo là ánh mắt Lệ Đằng nhìn cô, có phần "một lời khó nói hết".Nếu phải dùng một từ để hình dung đó chính là "Đói".

Nhìn đến nỗi cô phát hoảng.

Nghe nói trên thế giới có căn bệnh gọi là "nghiện thịt người". Anh sẽ không coi cô là móng giò kho mà muốn chén một miếng bất cứ lúc nào đấy chứ.

Sợ quá!

Thời gian bận bịu luôn trôi qua thật nhanh. Nháy mắt, 7 buổi biểu diễn ở biên thành đã bước vào hồi kết. Sau đêm diễn cuối cùng, trưởng đoàn vui lắm, đã tìm một nhà hàng để mời tất cả các diễn viên nghệ sĩ ăn mừng thành công.

https://thuviensach.vn

Rượu quá ba lượt, cảm xúc của mọi người đều trào dâng.

Bấy giờ, trưởng đoàn liền cười bảo: "Các đồng chí, đợt biểu diễn lần này của chúng ta đã thành công tốt đẹp, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ động viên thăm hỏi của bộ chính trị giao cho. Nên bắt đầu từ mai, mọi người có ba ngày tự do hoạt động! Biên thành nhiều thắng cảnh đẹp, mọi người tranh thủ thời gian cũng có thể xem được hơn nửa đấy. Chúc mọi người chơi vui nhé!"

Dứt lời, các nghệ sĩ sung sướng, sôi nổi reo hò hoan hô.

Hứa Phương Phương - bạn cùng phòng của Nguyễn Niệm Sơ cười tươi như hoa, đẩy đẩy cô, hào hứng: "Niệm Sơ, cậu sắp xếp 3 ngày hoạt động tự do thế nào?"

Nguyễn Niệm Sơ nhấp một hớp rượu vang, ngẫm một chốc rồi đáp: "Thì đi loanh quanh ngắm các khu thắng cảnh."

Hứa Phương Phương hỏi: "Cậu tính đi cùng ai?"

Nguyễn Niệm Sơ hếch cằm: "Cậu thì sao? Đi cùng ai hả?"

"Đi cùng người yêu tớ." Hứa Phương Phương là một cô gái xuất thân trong gia đình cách mạng, ngay cả bộ dạng ngượng ngùng cũng rất nghiêm chỉnh. Cô nàng thẹn thùng: "Anh ấy làm việc ở biên thành. Lần này tới, bọn tớ chưa gặp được nhau ấy."

Nguyễn Niệm Sơ hơi ngạc nhiên: "Cậu yêu người tỉnh khác?"

Hứa Phương Phương nói: "Ừ ừ. Mọi người đều phấn đấu vì sự nghiệp của chủ nghĩa cộng sản mà. Chẳng qua khác nơi phấn đấu thôi. Không sao, miễn là chúng tớ cùng chung tín ngưỡng, gì cũng không thành vấn đề."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cong khóe môi, cười rộ: "Nếu tất cả mọi người yêu đương đều đơn giản như các cậu thì tốt biết bao." Đoạn, cô cố tình thở dài se sẽ: "Vốn còn muốn bảo cậu dẫn tớ đi cùng. Thôi vậy, làm bóng đèn sẽ bị sét đánh á."

"Cậu đi cùng tớ làm gì?" Hứa Phương Phương nhỏ giọng: "Đi cùng người yêu cậu ấy."

"...." Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mắt với Hứa Phương Phương.

Hứa Phương Phương cười nham hiểm, khẽ nói: "Giả vờ ngốc à? Mấy lần người kia đến tìm cậu, tớ đều trông thấy qua cửa sổ rồi nhá. Chậc, chậc, chậc, cao to, chân dài, mặt mũi ấy... đẹp trai đấy."

Nguyễn Niệm Sơ nặn ra hai tiếng cười ha ha: "Để cậu chê cười rồi."

"Sao nom cậu thiếu nhiệt tình với anh ấy thế, cãi nhau à?" Hứa Phương Phương dùng khuôn mặt đôi mươi của mình, thở dài như bà bảy mươi. ra vẻ cụ non: "Tớ nói cậu nghe nhé, tình yêu vốn rất đơn giản, là con người biến nó trở nên phức tạp thôi."

Câu này nghe rất giàu tính triết lý, Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc suy nghĩ, không hiểu, bèn hỏi: "Có ý gì?"

Hứa Phương Phương đáp: "Ý là bảo cậu đừng nghĩ nhiều quá. Với người yêu, không thích thì ngừng, thích thì khoan dung cho nhau. Trên đời này ai chẳng từng phạm sai lầm chứ? Sửa đổi lại thì chính là đồng chí tốt rồi."

Bình thường Hứa Phương Phương hồn nhiên hoạt bát, không nghĩ tới cô nàng sẽ có quan niệm như vậy về chuyện tình cảm.

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm đi ngẫm lại quan niệm này nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Cô tự hỏi, trước kia Lệ Đằng vừa hung dữ lại lạnh lùng, lạnh đến nỗi khiến cô sợ. Nhưng nay trở nên rất nhiệt tình, đuổi cũng không đi. Đây là anh đang sửa đổi sao?

Tính là đồng chí tốt chưa? Tính đi.

Cho nên, tối hôm ấy, sau khi về tới khách sạn, Nguyễn Niệm Sơ nằm trên giường gửi tin nhắn Wechat cho Lệ Đằng. Cô gõ chữ: "Bắt đầu từ mai bọn em có 3 ngày hoạt động tự do."

0714: "Ừ."

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "... Anh có ý tưởng gì không? [□ _0]?"

0714: "Em muốn đi đâu?"

0714: "Anh dẫn em đi."

Nguyễn Niệm Sơ xoay xoay móc treo điện di động. Cô chống cằm, nhìn màn hình nhấp môi cười. Thế mới phải chứ.

Sáng hôm sau, hai người lên đường đến khu danh lam thắng cảnh vùng biên thành. Trạm đầu tiên là Bạch Khê, cách biên thành khoảng 130 km, một thị trấn cổ rất nổi tiếng trong nước.

Họ đi thuê xe trước.

Lệ Đằng lượn một vòng với vẻ mặt không cảm xúc, cuối cùng chọn một chiếc Jeep việt dã, màu vàng đất, còn mới 70%. Ông chủ cho thuê xe hét giá 1200 tệ/ này, tiền xăng dầu tự lo.

Lệ Đằng mang vẻ mặt lanh tanh trả giá với ông chủ.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ không hiểu về xe cộ nên không giúp được, đành đứng cạnh nghe. Chẳng mấy chốc, ông chủ nhà xe biết mình gặp phải người hiểu biết, thua trận, chịu nhả ra, giảm xuống còn bảy trăm tệ.

Đã xong.

Trên đường đến thị trấn Bạch Khê, Nguyễn Niệm Sơ không nén nổi tò mò, cô hỏi Lệ Đằng: "Ban nãy trông anh trả giá rất nghề luôn. Anh hay thuê xe ạ?"

"Thi thoảng." Anh làm nhiệm vụ khắp thế giới, thuê xe quả thực là chuyện thường tình.

Cô gật gật đầu: "Hèn gì anh biết giá đó cao."

Lệ Đằng đáp với giọng đều đều: "Kinh tế biên thành lạc hậu, người dân địa phương chỉ dựa vào bẫy người bên ngoài để kiếm tiền. Thực ra cũng là chuyện bất đắc dĩ." Dứt lời, khóe mắt anh quét qua gương chiếu hậu mà không để lộ dấu vết.

Một chiếc xe Volkswagen chạy bon bon phía sau, đã theo họ gần 20 phút.

Một lúc, anh thu lại tầm mắt, nhìn đằng trước, thản nhiên như không.

Chuyện trò nọ kia suốt quãng đường, chưa tới 2 tiếng thì đã tới nơi.

Lệ Đằng đậu xe trong bãi đỗ bên ngoài thị trấn Bạch Khê, trả phí 20 tệ, sau đó dẫn Nguyễn Niệm Sơ đi bộ vào. Trùng hợp, hôm nay vừa khéo là thứ Bảy, rất đông khách du lịch.

Phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ thị trấn cổ kính, trên những đường phố toàn người là người.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đứng cuối hàng người dài dằng dặc, ngóng phía xa, cô cau mày: "Ôi, đông quá đi..."

Cô vừa nói xong liền được người bên cạnh ngoắc lấy vai, ôm vào lòng. Hành động này của Lệ Đằng rất bất ngờ. Nguyễn Niệm Sơ ngẩn ra, nhiệt độ trên mặt bắt đầu tăng cao không chịu thua kém. Cô không nhịn nổi phỉ nhổ chính mình. Gần 26 tuổi đầu mà dạo này thường xuyên đỏ mặt.

Vừa phỉ nhổ, cô vừa thấp giọng: "Này..."

"Sợ em đi lạc." Lệ Đằng ngắt lời, rồi ôm lấy Nguyễn Niệm Sơ, len thẳng vào đám đông.

Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu, vểnh khóe môi.

Phong cảnh thị trấn Bạch Khê đẹp thật.

Mà người cũng đông thật.

Tiếc thay, cả đường này, ngoại trừ ăn một ít món ăn vặt địa phương thì Nguyễn Niệm Sơ chỉ có thể ở trong vòng tay của Lệ Đằng ngắm người. Khi đi qua một nơi nào đó, mức độ đông đúc của quần chúng đạt đến đỉnh điểm. Đường của họ bị tắc. Phía trước khua chiêng gõ trống náo nhiệt vang Trời, mọi người đứng hết lại xem.

Thính giác và khứu giác của Lệ Đằng rất nhạy bén, cho nên càng những nơi đông vui, anh càng không thoải mái. Hiện tại, sắc mặt anh càng lạnh, lông mày hơi nhíu lại, lộ rõ một thoáng mất kiên nhẫn.

Nhưng kế bên, Nguyễn Niệm Sơ có vẻ rất phấn khích. Cô cắn một xiên kẹo hồ lô, vừa nhai vừa túm tay áo Lệ Đằng, phồng má nói: "Hình như đằng trước có biểu diễn."

Lệ Đằng: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Không chú ý đến vẻ mặt của anh, cô nhón chân nhún nhảy, rầu rĩ nói: "Chao, đông quá! Chẳng nhìn thấy gì cả...."

Lệ Đằng hỏi: "Em muốn xem biểu diễn à?"

"Vâng." Cô ngước mắt nhìn anh, gật gật đầu: "Hay anh dẫn em lách lên phía trước đi ạ!" Với chiều cao, vóc dáng này của anh, tách đám đông trước mắt ra quả thực dễ như trở bàn tay.

"Đâu cần phiền phức vậy." Lệ Đằng hết kiên nhẫn, nói đoạn liền khom người, hai tay vòng ngang qua đùi Nguyễn Niệm Sơ, bế thốc một cái, ôm thẳng cô lên.

Kiểu nâng cao ấy.

Kiểu ngồi nửa mông trên cánh tay anh ấy.

"...." Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt, nhoáng cái, cả khuôn mặt lại đỏ bừng.

Lúc ấy, người bên dưới hỏi: "Nhìn thấy chưa em?"

"À..." Bấy giờ Nguyễn Niệm Sơ mới nhớ ra, ngước mắt nhìn. Tầm nhìn chỗ cao quả nhiên khác biệt, rất quang đãng, trên sân khấu là hai diễn viên xiếc đang biểu diễn màn chồng ghế. Cô hắng giọng: "Em thấy rồi ạ."

"Hay không?" Anh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm chiếc cằm trái xoan nhỏ nhắn và đôi môi hồng nhạt của cô.

".... Có ạ." Kiểu tư thế này, Nguyễn Niệm Sơ giống một đứa trẻ, gần như ngồi trên người Lệ Đằng, xin hỏi tâm tình đâu mà xem biểu diễn. Ai dè, vừa dứt lời, một giọng nói phía không xa truyền tới, kinh ngạc hét toáng: "Niệm Niệm?"

Nghe thấy vậy, Nguyễn Niệm Sơ quay đầu.

https://thuviensach.vn

Cách đó mấy mét, một cô gái cũng đang được người đàn ông ôm trong ngực, nhìn về phía Nguyễn Niệm Sơ. Cô gái ấy cực kỳ đáng yêu, đôi mắt to tròn, làn da trắng hồng, hai lúm đồng tiền nơi khóe miệng nở rộ lấp lánh theo mỗi nụ cười của cô ấy.

Là một trong những người bạn cùng phòng thời đại học của Nguyễn Niệm Sơ.

Người đàn ông đang ôm Hồ Lai Lai có tướng mạo cực ổn, nhưng mang vẻ rất lạnh lùng.

Loại khí chất toát ra mùi vị tao nhã xấu xa phong lưu lại có thể làm cái nắng chói chang của ngày hè chớp mắt biến thành mùa đông khắc nghiệt, quá độc đáo. Nguyễn Niệm Sơ có ấn tượng rất sâu sắc. Ngoài bạn cùng nhà Diệp Mạnh Trầm, tổng giám đốc Diệp ra, trên đời không có người thứ hai.

Khoảnh khắc ấy, bao nhiêu ký ức về thời thời thanh xuân ùa vào tâm trí, ngây ngô mà ngập tràn tươi đẹp.

Cô bèn cười tít mắt với hai người nọ, và gọi: "Hồ Lai Lai à."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mạnh Mẽ Vững Vàng

NGÂM NGA

Chương 36: MẠNH MẼ VỮNG VÀNG

***

Hồi đại học, Nguyễn Niệm Sơ thi vào khoa nghệ thuật, sau khi vào trường, phân ký túc xá, cũng ở lẫn lộn. Thú vị là ngoài cô ra, tên ba người bạn cùng phòng còn lại đều là kiểu ABB: Hồ Lai Lai, Lâm Du Du, Đinh Văn Văn. Cộng thêm cái tên mụ "Niệm Niệm" của Nguyễn Niệm Sơ nữa, nên dì quản lý ký túc xá đặt cho phòng các cô danh hiệu là nhà "ABB".

Tình cảm giữa họ tốt lắm.

Có điều, tốt nghiệp xong, 4 cô gái, người thì kết hôn, người thì công việc bận rộn, người thì di dân, dần dần ít liên lạc. Chung quy con người ta càng trưởng thành thì những mối quan tâm và vướng bận trong cuộc sống sẽ càng nhiều hơn, tình bạn khó tránh khỏi xa cách.

Nhưng điều hấp dẫn của bạn bè thật sự nằm ở chỗ, cho dù bao lâu không gặp, nhưng hễ nhìn nhau mỉm cười một cái là có thể tìm về cảm giác ban đầu.

Nguyễn Niệm Sơ vui cực kỳ.

Mà đối diện, hiển nhiên Hồ Lai Lai còn phấn khích hơn cô nhiều.

https://thuviensach.vn

"Aaa! Đúng là Niệm Niệm kìa!" Cô gái nọ làm quá, cất cao tiếng reo, chẳng khác gì năm ấy. Đôi mắt to tròn của Hồ Lai Lai sáng lấp lánh, cô nàng vỗ vỗ bả vai Diệp Mạnh Trầm dưới mông mình và nói: "Em gặp được Niệm Niệm đấy! Đi nào, Diệp Mạnh Trầm! Đi qua bên kia nào!"

Diệp Mạnh Trầm lạnh mặt: "Có muốn anh tìm cho em cái roi, quất thẳng lên người anh không?"

"...." Hồ Lai Lai bĩu môi, dáng vẻ tội nghiệp: "Em sai rồi!"

"Sai chỗ nào?"

"Không nên xem anh là lừa mà cưỡi."

Diệp Mạnh Trầm: "...."

Nguyễn Niệm Sơ nín cười nhìn Diệp Mạnh Trầm. Tuy người này sầm mặt nhưng rõ ràng có một thoáng cưng chiều trong đáy mắt. Anh ấy để Hồ Lai Lai xuống, ôm vào lòng, rồi mới rẽ đám đông đi về phía họ.

Bốn người chào hỏi nhau.

Hai người ríu rít nói không ngừng, hai người thì sắc mặt lãnh đạm không cảm xúc.

"Sao khéo thế?" Hồ Lai Lai nắm tay Nguyễn Niệm Sơ, ngạc nhiên xen lẫn vui sướng: "Mày cũng tới biên thành du lịch hả?"

Nguyễn Niệm Sơ cười toe với cô bạn: "Không phải, đơn vị tụi tao đến đây biểu diễn động viên thăm hỏi. Nghe nói thị trấn này rất nổi tiếng nên thuận tiện tới ngắm."

"Soga. (thật hả?)" Hồ Lai Lai nói chuyện theo phong cách rất "truyện tranh". Xoay đầu một cái, thấy Lệ Đằng, mắt cô bạn "roẹt roẹt " lóe sáng": "Niệm Niệm, anh đây là..."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Lệ Đằng, bạn trai tao."

Hồ Lai Lai tỏ vẻ bừng tỉnh, giơ tay ra với Lệ Đằng: "Chào anh Lệ ạ!"

Lệ Đằng lịch sự cười nhạt: "Xin chào."

Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười, nhìn sang Lệ Đằng, vui vẻ giới thiệu với anh: "Đây là bạn cùng phòng hồi đại học của em: Hồ Lai Lai. Bọn em thân nhau lắm. Đây là tổng giám đốc Diệp, Diệp Mạnh Trầm."

Giới thiệu xong cũng đã gần 12 giờ trưa, bốn người tìm một quán ăn gần đấy, ngồi xuống vừa ăn vừa chuyện trò.

Trong lúc ấy, Nguyễn Niệm Sơ hỏi thăm Hồ Lai Lai về tình hình của 2 người bạn cùng phòng còn lại.

Hồ Lai Lai nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi nói: "Tốt nghiệp được 2 năm thì Đinh Văn Văn sang Canada. Nghe bảo giờ đang làm lĩnh vực đàm phán quốc tế. Lâm Du Du còn bận hơn, phóng viên nổi tiếng, một năm có nửa thời gian làm tin tức, nửa thời gian còn lại còn phải ở bên Tiếu Trì nhà nó. Tao cũng lâu rồi không gặp nó."

Nguyễn Niệm Sơ bị sặc, bùi ngùi sâu sắc: "Không ngờ, nhân vật lạnh lùng cao vợi như trong thần thoại lại "dính" vợ đến thế. Chậc."

Hồ Lai Lai vỗ vai Nguyễn Niệm Sơ với vẻ người từng trải: "Haizz. Mày đúng là non nớt quá. Từ xưa đến nay, người lạnh lùng cao vời vốn chạm vào phát là sụp mà."

Cô bạn dứt lời, Nguyễn Niệm Sơ cắn đũa, híp mắt ngó Lệ Đằng đầy ẩn ý.

Người kia lại thản nhiên như thường, gắp cho cô một miếng gân bò to.

https://thuviensach.vn

"...." Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mắt, nhìn gân bò trong bát rồi lại nhìn anh, có phần nghi hoặc.

Lệ Đằng thản nhiên: "Ăn nhiều thịt chút, gầy quá không khỏe đâu."

Ngồi bên, chứng kiến cảnh này, Hồ Lai Lai không nhịn nổi, ghé vào tai Nguyễn Niệm Sơ, khen nức nở: "Bạn trai mày tốt với mày thật đấy. Đầu năm nay, đàn ông đẹp trai và dịu dàng thế này không nhiều đâu. Mày phải ganbatte (cố lên)!"

Phải không đấy?

Nguyễn Niệm Sơ nhìn miếng gân bò kia một chốc, rề rà không động đũa. Sao cô cứ cảm thấy Lệ Đằng chỉ muốn vỗ cô trắng trẻo mập mạp, mới ngon ấy nhỉ?

Cô nghi ngờ mình bị chứng vọng tưởng về chuyện ăn.

Cơm xong, vợ chồng Hồ Lai Lai và Diệp Mạnh Trầm nói phải đi trước. Thị trấn Bạch Khê quá đông người, buổi sáng họ đã đi dạo được khá khá rồi, buổi chiều sửa soạn đến thắng cảnh khác.

Hồ Lai Lai bịn rịn Nguyễn Niệm Sơ mãi, nhắc đi nhắc lại Nguyễn Niệm Sơ là sau khi về thành phố Vân thì tìm mình đi chơi.

Bước chân ra ngoài xã hội rồi, học được quá nhiều sự tàn nhẫn và hiểm ác của lòng người, tình bạn thời sinh viên ấy càng trở nên quý giá.

Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười đồng ý.

Hồ Lai Lai và Diệp Mạnh Trầm nắm tay nhau, bóng lưng khuất dần. Cô gái trẻ như con chim hỉ thước nhỏ, ríu rít chạy đông chạy tây, nhưng mỗi lần chưa chạy được nửa mét liền bị người đàn ông túm về, khóa vào trong lòng.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhướng khóe môi, nhìn theo hai vợ chồng cho đến khi họ biến mất giữa biển người.

Đứng cạnh Nguyễn Niệm Sơ, ánh mắt Lệ Đằng dừng trên sườn mặt cười dịu dàng của cô.

Một chốc, Nguyên Niệm Sơ chợt cười bảo: "Trước kia, em hay nghĩ cái thứ tình yêu này trừu tượng quá, cũng chẳng biết rốt cuộc trông thế nào." Cô quay đầu đối diện với Lệ Đằng, giơ một ngón trỏ lên đầy bí ẩn: "Nhưng giờ em biết rồi."

Lệ Đằng nhìn đôi mắt cong cong thành mảnh trăng lưỡi liềm của cô: "Vậy à, trông như thế nào?"

Ngón tay trỏ dựng lên ấy chỉ về phía đám đông xa xa. Nguyễn Niệm Sơ cười đáp: "Chính là như bạn cùng phòng của em ấy."

Tình yêu của Hồ Lai Lai là một câu chuyện cổ tích. Nguyên nhân, quá trình, kết quả đều chẳng tính là ầm ầm sóng dậy, nhưng mỗi phần đều có thể đốt cháy trái tim thiếu nữ. Bối cảnh thanh mai trúc mã, một cuộc theo đuổi ngược nhẹ nhàng hài hước, còn có cả mùi hương ấm của chuyện nhà. Nguyễn Niệm Sơ nghĩ, tình yêu như vậy rất đúng với câu nói: Lúc bạn già đi, bạn sẽ hạnh phúc đến nỗi tít cả mắt khi bạn hồi tưởng lại.

Nói điều này với Lệ Đằng, thực ra cô không có mục đích gì đặc biệt, thuận miệng cảm thán đấy thôi. Đổi thành người khác cũng sẽ cảm thán y chang.

Còn Lệ Đằng nghe xong, sau vài giây im lặng, anh nắm lấy ngón trỏ trắng trẻo thanh mảnh đó, bao trọn tay cô vào lòng bàn tay mình.

"...." Đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ hơi lóe lên.

https://thuviensach.vn

Cô nhận ra, từ 7 năm trước quen biết cho đến nay, dù trên mặt lạnh lùng ra sao thì nhiệt độ cơ thể anh cũng rất ấm. Cô không biết cảm giác mâu thuẫn như vậy hay sinh ra đã thế.

"Không thể ôm cũng ôm rồi, không thể hôn cũng hôn rồi." Lệ Đằng dắt tay Nguyễn Niệm Sơ đi sâu vào trong thị trấn Bạch Khê, vẻ mặt hờ hững: "Sờ tay tí sẽ không bớt của em miếng thịt nào đâu."

Nguyễn Niệm Sơ đành để anh dắt.

Đi được một quãng, không biết nhớ tới điều gì, cô nhấp môi, cất lời: "Lệ Đằng, em hỏi anh một chuyện."

"Ừ."

"Nom em ngon lắm à?"

"..." Lệ Đằng quay sang liếc cô: "Em nói gì?"

Nguyễn Niệm Sơ nhìn chung quanh, chỉ đại vào một đôi vợ chồng đi ngang qua. Đôi vợ chồng ấy đang đẩy một chiếc xe nôi, em bé ngậm ti giả nằm trong xe nôi, mắt tròn xoe, bụ bẫm đáng yêu.

Cô lại hỏi anh: "Bạn nhỏ kia trông ngon không ạ?"

Lệ Đằng vẫn nhìn cô chăm chăm, giọng điệu bình thản: "Người sao có thể ăn được."

Vừa nghe thấy vậy, cuối cùng hoài nghi quanh quẩn trong đầu Nguyễn Niệm Sơ lâu nay tiêu tan. Cô yên chí, cười híp mắt: "Vâng, anh biết là tốt rồi."

Xem ra lạ thì lạ nhưng chưa đến mức có chứng thèm thịt người. Cho nên, ánh mắt lộ vẻ thèm khát khi nhìn cô của anh, có lẽ chỉ là ảo giác.

https://thuviensach.vn

Ra ngoài dạo chơi ngày nghỉ thật sự rất ngớ ngẩn.

Nhưng Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy sự ngớ ngẩn này không đeo trên lưng mình mà nên để trưởng đoàn nghệ thuật gánh. Khó khăn lắm mới cho tự do hoạt động, kết quả 2/3 rơi vào cuối tuần, chẳng bằng ở lại khách sạn ngủ khò còn hơn.

Sai lầm.

Hơn nữa thị trấn Bạch Khê không khác gì nhiều thị trấn cổ quanh thành phố Vân, cùng là kiến trúc kiểu cổ, cộng thêm các kiểu quầy hàng rong bán đồ lưu niệm, hơi nặng mùi "thương mại".

Đi dạo chưa được mấy nơi thì Nguyễn Niệm Sơ lười không muốn cất bước nữa.

Lệ Đằng cụp mắt. Cô gái ngồi xổm ven đường hệt con đà điểu, gục đầu, ỉu xìu xìu. Anh nhíu mày: "Khó chịu ở đâu?"

"Không khó chịu ạ." Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu.

"Vậy sao em ngồi bệt ở đây không đi."

Cô dẩu môi, ngay cả mình cũng không nhận ra vẻ làm nũng trong giọng nói, "Mệt ạ."

Lệ Đằng rất ghét con gái nhiễu sự, nhưng đổi thành cô, anh không hề bực bội tẹo nào. Sau một thoáng im lặng, anh bảo: "Em muốn cõng hay muốn bế, tự chọn đi!"

"..." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc bởi đề nghị lựa chọn này, cô cười gượng: "Em tìm một chỗ uống cốc trà trước đã."

Cuối cùng, quả thực họ tìm một quán cà phê uống trà.

https://thuviensach.vn

Với lối bày trí trang nhã dễ chịu, ánh nắng ấm áp và trần nhà bằng kính trong suốt xen lẫn những chùm hoa tử đằng, rất thích hợp để ngủ.

Thế là, Nguyễn Niệm Sơ nằm xuống sô pha của phòng bao, nhắm mắt với vẻ thích ý.

Chẳng mấy chốc thì thiếp đi.

Lệ Đằng cúp mắt nhìn di động. Trong hộp thư đến có mấy tin nhắn của Dương Chính Phong gửi, toàn dùng tiếng lóng hỏi anh tình hình. Anh bình thản nhắn lại: "Rắn đã ra khỏi hang, một đực một cái."

Sau đó, anh xóa sạch hộp thư đến.

Bên cạnh, Nguyễn Niệm Sơ gối lên tay vịn sô pha, hít thở đều đều, dáng ngủ rất yên lành, một lọn tóc rủ xuống khỏi vành tai, vương trên má.

Nhìn cô một lúc, Lệ Đằng vươn tay, vén lọn tóc ấy vào sau tai cho cô. Đoạn, nhón cằm cô lắc lắc, rồi cũng nhắm mắt thư giãn.

Bên ngoài cửa kính, không biết sao Trời chiều sầm đi, còn lóe lên tia chớp.

Một trận mưa lớn bất ngờ ập đến.

***

Nguyễn Niệm Sơ tỉnh lại lúc 6 giờ chiều. Khi thức dậy, trên người cô còn đắp một chiếc áo khoác nam.

Cô ngái ngủ xem di động, ngáp một cái: "Cũng đã muộn thế này rồi ạ... Đi nào, không đi nữa là trời sắp tối om đến nơi."

Một ấm trà hoa quả để trên bàn cùng với hai cái tách. Lệ Đằng bưng một tách trong đó lên nhấp hớp trà, thản nhiên nói: "Anh đã đặt hai phòng ở

https://thuviensach.vn

nhà nghỉ bên cạnh. Hôm nay nghỉ lại đây."

Nghe thế, Nguyễn Niệm Sơ khựng người, cô nhíu mày: ".... Có một trăm cây thôi mà, không cần phải ở lại đây đâu."

Lệ Đằng đáp: "Chiều nay mưa to, đường cao tốc có một đoạn bị sạt lở. Sửa gấp cũng phải đợi đến mai."

"Thật ạ?" Vẻ mặt ấy của Nguyễn Niệm Sơ rành rành là có phần không tin.

Lệ Đằng không đáp lời, anh tỉnh bơ mở điện thoại, vuốt mấy cái đoạn đưa cho Nguyễn Niệm Sơ. Cô nhận lấy, vừa xem thì là tin tức về vụ sạt lở núi khiến đường cao tốc bị tắc. Đơn vị đưa tin là "Tin nhanh biên thành".

"Nói có sách, mách có chứng", chứng tỏ anh không nói dối. Cô day trán, uống cạn tách trà hoa quả, đoạn theo anh rời khỏi quán cà phê.

Con đường rải đá xanh bên ngoài ẩm ướt. Sau khi bị cơn mưa to gột rửa, thị trấn vắng hẳn người qua lại, cuối cùng cũng hiện ra nét cổ kính tao nhã đẹp đẽ. Nguyễn Niệm Sơ lấy di động, tiện tay chụp mấy tấm ảnh đường phố rồi lưu lại.

Nhà nghỉ là Lệ Đằng gọi điện thoại đặt.

Cô gái lễ tân đối chiếu tin tức, mở cho họ hai phòng 307 và 315, vừa vặn đối diện, cách nhau một hành lang.

Hai người cùng vào thang máy lên tầng.

Thang máy mặt gương kính. Đôi nam nữ trong gương, người trước nét mặt bình thản, người sau như có điều ngẫm ngợi. Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ nhìn Lệ Đằng trong gương và bảo: "Đặt hai phòng, em cảm thấy anh rất quân tử trong chuyện này."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cũng nhìn Nguyễn Niệm Sơ trong gương, giọng điệu rất hời hợt: "Nếu anh không quân tử, em nghĩ mình còn có thể nguyên vẹn đứng đây?"

"...."

"Đợi ở trong phòng, đừng chạy lung tung. Cần ra ngoài thì phải nói với anh một tiếng."

"Dạ." Tiếp đến ai về phòng nấy.

Vào phòng, Nguyễn Niệm Sơ quăng mình lên giường chơi một lúc thì sực nhớ túi xách của mình vẫn ở chỗ Lệ Đằng. Từ quán cà phê đi ra, cô đã quên luôn túi xách, anh liền tiện tay cầm giúp cô.

Nguyễn Niệm Sơ bèn dùng điện thoại bàn của nhà nghỉ gọi cho Lệ Đằng.

Sau một tiếng tút, cuộc gọi kết nối.

"Có chuyện gì?"

"Hình như túi xách của em vẫn ở bên anh." Nguyễn Niệm Sơ cất tiếng, đang do dự tự mình qua lấy hay bảo anh cầm sang cho.

Rồi nghe thấy Lệ Đằng nói: "Đợi nhé!"

Vài phút sau thì Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc.

Cô mở cửa, cầm lấy túi: "Cảm ơn anh."

Lệ Đằng đưa mắt quét khắp trong phòng Nguyễn Niệm Sơ, tỉnh bơ nói: "Em kiểm tra phòng em chút xem có vấn đề gì không."

"... Ý anh là sao ạ?" Nguyễn Niệm Sơ không hiểu.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng không giải thích rõ được với Nguyễn Niệm Sơ, anh vòng luôn qua người cô, đi thẳng vào trong phòng, kiểm tra cẩn thận từng góc, gầm bàn, dưới thảm, gầm giường...

Nguyễn Niệm Sơ ngần ngừ đóng cửa lại, ngẫm ngẫm rồi hỏi Lệ Đằng: "Anh sợ xảy ra chuyện nhầm lẫn như tối hôm nọ nữa ạ?"

Anh không trả lời chỉ quay người nhìn cô một cái, chỉ chỉ: "Đi kiểm tra giường với gối đầu của em đi."

"À, dạ." Cô gật đầu, rất vâng lời mà đá rơi dép nhảy lên giường, sờ chỗ này, vỗ chỗ kia. Tiếp đến, cô đứng dậy, kiễng chân kiểm tra đèn trên trần nhà.

Nệm giường vô cùng đàn hồi và mềm mại, cô kiễng hồi lâu vẫn không tới bóng đèn.

Đành nhảy lên vậy.

Nhưng không kiểm soát được lực của cú nhảy này, Nguyễn Niệm Sơ ngã văng ra luôn, bay thẳng về phía Lệ Đằng đang quay lưng về phía mình. Mặt cô biến sắc, khẽ kêu lên một tiếng.

Lệ Đằng cau mày, giây phút xoay mình lại, cả người cô gái kia đã như chú gấu koala nhào vào lòng anh.

Hai tay anh vô thức đỡ lấy cô, mạnh mẽ vững vàng. Nhưng cú nhào quá mạnh, anh bị lùi hai bước về sau, lưng vừa khéo đụng phải công tắc đèn trên tường.

Tách một tiếng, cả phòng tối thui.

Nháy mắt, xung quanh chìm vào im ắng.

https://thuviensach.vn

Bóng tối khiến con người ta sợ hãi nhất. Hơi thở của Nguyễn Niệm Sơ đột nhiên trở nên gấp gáp, trái tim đập rộn, toan nói gì đó. Cô ngẩng đầu một cái, trán liền đụng vào một thứ cứng rắn góc cạnh rõ ràng, lởm chởm chân râu.

Là cằm của Lệ Đằng.

Cơ thể Nguyễn Niệm Sơ bỗng cứng đờ.

Lát sau, yết hầu Lệ Đằng khẽ trượt, anh rũ mi, tìm kiếm hơi thở ngọt ngào của cô trong bóng tối, khàn giọng: "Nguyễn Niệm Sơ!"

"Dạ." Trong lồng ngực anh, giọng cô hơi run run.

Cái trán dán sát Nguyễn Niệm Sơ, Lệ Đằng khép hờ mắt, thân mật cọ cọ: "Hôn một cái nhé?"

Nguyễn Niệm Sơ đỏ mặt: "Không."

"Anh xem như em nói là được." Lệ Đằng khẽ cười, tìm đến môi Nguyễn Niệm Sơ, hôn sâu.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Yêu Tinh

NGÂM NGA

Chương 37: YÊU TINH

***

Hai lần hôn môi trước đều là Lệ Đằng làm tới, có tính chất nửa cưỡng ép, Nguyễn Niệm Sơ không tự nguyện. Cho nên đến lần thứ 3, cuối cùng cô mới phát hiện niềm vui của chuyện này.

Trong bóng tối, đầu tiên, môi anh dán sát, sau đó lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, trơn mượt như dòng nước ấm.

Cô khép mi, nếm được một thoáng hương bạc hà nhàn nhạt trong miệng anh.

Ngoài Lệ Đằng ra, Nguyễn Niệm Sơ chưa từng hôn môi với bất kỳ người đàn ông nào nên không thể so sánh. Nhưng, nếu chỉ bằng trí tưởng tượng, cô đoán kỹ thuật hôn của anh có thể đứng vào hàng "không tệ". Suy cho cùng, đàn ông đến tuổi này, về cơ bản cũng đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm.

Nghĩ vậy, cô hơi ngẩn người.

Đầu lưỡi vô thức ngoắc lấy anh.

Cũng chính hành động ấy đã chấm dứt luồng trơn mượt nhẹ nhàng ấm áp.

https://thuviensach.vn

Từ cho tặng, nụ hôn của Lệ Đằng biến thành sự đòi lấy, hệt cuốn gió xé mây, vừa mạnh mẽ vừa ác liệt. Anh cau mày, xoay người, ấn Nguyễn Niệm Sơ vào tường. Thay đổi đột ngột khiến Nguyễn Niệm Sơ hoảng, cô mở bừng hai mắt, vừa vặn đối diện với Lệ Đằng. Anh đang nhìn cô chăm chăm, dữ tợn cắn môi cô, như muốn nuốt sống cô vậy.

Trái tim Nguyễn Niệm Sơ run lên.

Xung quanh vẫn tối om, nhưng ánh mắt anh sáng lắm. Trong đôi mắt sâu thẳm mà âm u ấy, mạch nước ngầm kích động mãnh liệt, trào dâng tựa cơn sóng thần.

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ chợt hiểu ra, kiểu ánh mắt như sói đói trước giờ của anh, cô vẫn luôn lý giải là thèm ăn, cho nên mới luôn lo anh có chứng thèm thịt người.

Thì ra cô đã hiểu sai.

Loại thèm ấy là thèm muốn sex.

Không phải anh muốn ăn cô, mà là muốn "ngủ" với cô.

Ý thức được điều này, Nguyễn Niệm Sơ bỗng hoảng hồn. Tuy cô có thiện cảm với Lệ Đằng, nhưng nói thực, thật sự còn chưa đến mức độ bằng lòng dâng hiến thân thể cho anh.

Trong căn phòng khách sạn tối lửa tắt đèn, người đàn ông đè Nguyễn Niệm Sơ lên vách tường hôn sâu. Hết thảy khiến đầu óc cô vang lên hồi chuông báo động. Tâm trí của cô rối tung thành một mớ hỗn độn.

Bấy giờ, Lệ Đằng cắn mở cổ áo Nguyễn Niệm Sơ, nụ hôn nóng bỏng lan xuống cổ. Mùi thơm cơ thể ấm áp khiến anh điên cuồng, mê đắm trong đó, lý trí đã mất sạch.

https://thuviensach.vn

Mỗi ngày ở bên cô gái này đều là chơi với lửa. Nhịn được lâu như vậy, chính Lệ Đằng cũng cảm thấy kinh ngạc. Không ôm cô, không hôn cô, không chạm vào cô, nhưng tra tấn thị giác và ngẫu nhiên tiếp xúc thân thể sắp bức anh phát điên.

Sức ảnh hưởng của cô đối với anh lớn đến mức đáng sợ.

Lúc đêm khuya vắng lặng, nhắm mắt một cái, anh liền thấy "nữ yêu" trong màn sương mù năm ấy. Cô ấy có tấm lưng đẹp như ngọc, chiếc eo thon quyến rũ và nụ cười nhàn nhạt xinh tươi. Yêu tinh luôn ngoắc ngón tay với anh, cười khúc khích, hỏi anh bằng giọng điệu ngây thơ: "Có thể móc trái tim của ngươi cho ta ăn không?"

Lệ Đằng bảo được.

Yêu tinh yêu kiều cười rộ, biến mất trong một khoảng thời gian đan xen.

Còn giờ đây, yêu tinh ngoan ngoãn trong vòng tay anh, mảnh mai, mềm mại, không phải ảo giác không thể chạm tới nữa. Anh có thể làm bất cứ chuyện gì trong tưởng tượng của mình.

Chẳng hạn như ôm cô, hôn cô.

Chẳng hạn như "lột" cô ra rồi mạnh mẽ "muốn" cô.

Lệ Đằng nhắm mắt, chóp mũi tiến dọc theo đường nét má cô lên phía trên, sau đó nghiêng đầu, cọ cọ vào chóp mũi cô. Giây tiếp theo, anh thình lình đè cô xuống giường.

Nguyễn Niệm Sơ sợ đến nỗi mặt hơi biến sắc, run giọng kêu lên: "Anh đừng thế!"

https://thuviensach.vn

Không rõ tiếng kêu kinh hãi đã gọi lý trí Lệ Đằng trở lại hay bơi nguyên nhân khác, mà anh chợt dừng động tác. Sau mấy giây bình tĩnh lại, anh mở bừng mắt.

Cách vài centimet, cô ở dưới, anh ở trên, tầm mắt đôi bên giao nhau.

Đôi mắt to của cô phủ sương, hoảng loạn và sợ hãi hiển hiện. Nhưng anh mắt anh rất sáng trong, chẳng còn thấy một nét điên loạn nào ban nãy.

"...." Nguyễn Niệm Sơ mấp máy môi, toan nói gì đó, "Anh..."

Lệ Đằng liền che miệng cô.

Cô kinh ngạc chớp chớp mi.

"Suỵt!" Lệ Đằng vùi đầu ghé sát vành tai Nguyễn Niệm Sơ, nói với giọng chỉ đủ để cô nghe được, anh khẽ bảo: "Đừng lên tiếng!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn gật gật đầu.

Tầm mắt Lệ Đằng quét về phía cánh cửa phòng khép chặt, ánh nhìn rất đỗi lạnh lùng và tĩnh lặng.

Lật mình xuống giường, anh nhanh chóng tới gần cửa phòng, nghiêng người, dán tai phải như thể đang cẩn thận lắng nghe gì đó. Nguyễn Niệm Sơ ngơ ngác, ngồi nghệt trên giường, lấy làm lạ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bầu không khí có mấy giây yên tĩnh.

Bỗng, Lệ Đằng mở toang cửa phòng, lao ra ngoài, ánh mắt vừa lạnh lẽo vừa hung dữ.

Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt. Cô không nhìn rõ động tác của anh. Sau khi hoàn hồn thì cô nghe thấy tiếng một người đàn ông la oai oái từ ngoài hành

https://thuviensach.vn

lang truyền tới, vẻ gắng nhịn đau: "Ui, ui! Nỏ phải đâu, anh hai, anh đừng mạnh tay rứa mà!"

Câu này đặc sệt tiếng Quảng Đông.

Nguyễn Niệm Sơ càng không hiểu ra sao.

Ngoài phòng, Lệ Đằng bẻ quặt cánh tay gã đàn ông ra sau lưng, phớt lờ tiếng kêu gào như sói tru quỷ khóc của gã, lạnh lùng "xùy" một tiếng: "Người anh em này, bám theo cả quãng đường xa, mệt phết nhỉ!"

Gã đàn ông đau đến độ nhăn nhó, nhưng vẫn mặt dày nặn ra nụ cười, dùng tiếng Quảng Đông như cũ: "Thực ra... cũng vẫn ổn."

Khóe mắt Lệ Đằng lia qua chiếc camera gần đấy, "Đứng nói chuyện mệt đấy, vào trong tán gẫu." Dứt lời, anh xách cổ áo gã đàn ông ấy lên, ném gã vào phòng.

"Rầm." Đóng sầm cửa lại.

Giây phút hai người vào phòng, Nguyễn Niệm Sơ tự giác vọt sang một bên. Cô cau mày, quay đầu nhìn Lệ Đằng, trong mắt viết rõ: Tình huống gì đây?

Lệ Đằng không hé răng, nghiêm mặt đưa mắt ra hiệu cho Nguyễn Niệm Sơ. Cô hiểu ý, cách xa gã đàn ông giọng Quảng Đông kia hơn, tiện thể vươn tay kéo kín rèm cửa sổ.

Thấy vậy, gã đàn ông giọng Quảng Đông làm quá "A" một tiếng, nói: "Ôi, người đẹp, làm gì mà phải kéo cửa sổ rứa? Tui chỉ đi theo hai người thôi mà, nỏ phải giết người diệt khẩu thế ni chứ!"

Nguyễn Niệm Sơ cũng trầm lặng, chỉ lạnh lùng quan sát người nọ.

https://thuviensach.vn

Gã đàn ông này khoảng 30 tuổi, mặc cái áo khoác bóng chày, tai trái đeo một chiếc khuyên màu đen, ăn mặc rất hợp mốt. Nom mặt mũi còn tuấn tú đứng đắn, phải cái đôi mắt quá gian, hai con ngươi đảo loạn, không giống người tốt.

Lệ Đằng khóa chặt gã đàn ông, quét mắt nhìn quanh rồi nhặt một sợi dây điện trên nền nhà.

Chẳng mấy chốc, hai tay gã đàn ông giọng Quảng Đông đã bị trói chặt ra sau lưng.

Thấy thế, gã cười tỉnh bơ: "Wow, tui mới chỉ từng thấy cách trói ni trên phim, anh giai nghề ghê há!"

Lệ Đằng cũng cười, nhấc chân đạp một phát vào đầu gối gã. Người nọ bị đau, vã mồ hôi lạnh, quỳ xuống. Toàn bộ khuôn mặt sắp biến dạng.

"Anh là ai?"

"... Hỏi thì cứ hỏi, răng phải đạp tui tề, đau vãi!" Gã đàn ông giọng Quảng Đông hít một hơi: "Người đại lục đều như anh hả?""

Ánh mắt Lệ Đằng ra chiều ngẫm ngợi, đoạn anh giẫm chân trái lên ghế, cúi mình, kề mũi con dao dù vào cổ họng gã, cười hỏi: "Biết nói tiếng phổ thông không?"

Gã đàn ông dùng thứ tiếng Quảng Đông chuẩn nhất, nhấn từng từ: "Nỏ biết."

Lệ Đằng giáng một cú đấm vào mặt gã, lạnh nhạt hỏi lại: "Biết không?"

"...." Gã đàn ông giọng Quảng Đông bị đánh lệch cả mặt, máu mũi chảy xuống cằm, rồi tí tách rỏ dọc theo cằm xuống sàn nhà. Nguyễn Niệm

https://thuviensach.vn

Sơ không nhịn nổi, trốn về phía sau. Chậc chậc, đứng cạnh mà cô cũng đau thay cho gã.

Gã đàn ông giọng Quảng Đông ho một tiếng, cử động môi, tiếng "tui" bằng giọng Quảng bật ra. Lệ Đằng lại lạnh lùng nện một đấm.

".... Được được được!" Gã bị đánh bầm tím mặt mày, "Nói tiếng phổ thông thì tiếng phổ thông! Được chưa?"

Lệ Đằng thong thả xoay con dao, "Từ giờ trở đi, tôi hỏi gì, anh trả lời nấy. Con người tôi đây có văn hóa nhưng không giỏi kiên nhẫn đâu. Hiểu không?"

"Không thành vấn đề!" Con ngươi gã đàn ông giọng Quảng Đông đảo vòng, "Anh giai, anh muốn hỏi gì thì hỏi, chỉ cần tôi biết, có sao nói vậy, nói tất tần tật. Nhất định phối hợp."

"Tên anh là gì?"

"Trần Quốc Chí."

"Người ở đâu?"

"Chiêm Sa Chủy, Hồng Kông."

"Tại sao cứ theo dõi chúng tôi?"

"Ui chao, hiểu lầm đấy! Theo dõi theo diếc gì chứ. Anh giai, thực ra tôi chỉ muốn bán bảo hiểm cho hai người thôi." Trần Quốc Chí vừa mở mồm liền thiếu nước hét to ông Trời ơi, gã oan uổng quá. Gã ấm ức nói:" Tôi chỉ là một nhân viên quèn, tháng trước không đạt chỉ tiêu, tháng này mà không làm ăn được gì nữa là sẽ bị sa thải,"

"Được mấy hợp đồng rồi?" Lệ Đằng cười ngoài mặt nhưng không hề mang theo ý cười.

https://thuviensach.vn

"Hầy, anh đừng nhắc đến. Gần đây thị trường ảm đạm lắm!" Trần Quốc Chí trề môi, "Cũng sắp hết tháng này rồi mà còn thiếu ối."

Lệ Đằng lộ ra nụ cười giả tạo, ghé mắt nhìn máy vi tính để trên bàn sách và bảo: "Chuyện suông chẳng có không khí gì cả. Nguyễn Niệm Sơ, em đi mở một bài hát nghe tí!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ không hiểu: "Mở bài hát ạ?"

"Ừ."

Cô không biết anh đang định làm gì, lại chẳng tiện hỏi nhiều, chỉ có thể mở máy vi tính, vào trang âm nhạc, "Anh muốn nghe bài gì?"

"Vận may tới!"

"..." Khóe môi Nguyễn Niệm Sơ giật giật, mở bài "Vận may tới", phiên bản của Tổ Hải.

Lệ Đằng lại nói: "Vặn âm lượng hết cỡ đi!"

"Em biết rồi!" Cô rê chuột.

"Gấp một nghìn con hạc giấy, thắt thêm cái dây lưng màu đỏ..." Thoáng cái, tiếng ca vui tươi rộn ràng ngập tràn cả căn phòng, đinh tai nhức óc. Làm xong hết thảy, Nguyễn Niệm Sơ mới đứng trở lại chỗ cũ.

Trần Quốc Chí vẫn cười: "Bài này hay quá nhỉ, vui thật!"

Vừa dứt lời, Lệ Đằng đanh mặt, nắm bả vai Trần Quốc Chí, bẻ mạnh một phát, "rắc" một tiếng, xương bị trật khớp. Toàn bộ động tác gọn gàng trơn tru, tốc độ cực nhanh, thậm chí cánh tay bị bẻ của người nọ còn không có phản ứng.

Trần Quốc Chí ngơ luôn.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cũng ngơ nốt.

Nửa giây sau, một tiếng thét thảm thương xé rách màng nhĩ Nguyễn Niệm Sơ. Mặt mũi Trần Quốc Chí méo mó, gân xanh nổi đầy hai bên huyệt thái dương, đau đến cực độ, hòa làm một với tiếng ca vui tươi trong máy vi tính.

"Vận may tới, chúc bạn may mắn nhé..."

Nguyễn Niệm Sơ từ từ lấy lại tinh thần, cô rũ mắt. Trần Quốc Chí đau đớn lăn lộn trên sàn, không ngớt "ai ui, ai ui". Xoa xoa gai ốc trên cánh tay, cô ngoảnh đầu sang phía khác, không nỡ nhìn thẳng.

Từ trên cao, Lệ Đằng nhìn xuống Trần Quốc Chí, hất hất cằm, giọng điệu lãnh đạm: "Sao, còn bán bảo hiểm không?"

"...." Biết lần này đụng phải nhân vật dữ, Trần Quốc Chí cắn răng, vẻ đùa cợt trên mặt vơi dần.

Lệ Đằng: "Ai sai mày đến?"

Trần Quốc Chí nhịn đau, hừ lạnh: "Con mẹ nó, nói anh cũng chả biết."

Nét mặt Lệ Đằng không chút biểu cảm, anh im lặng 3 giây rồi duỗi một tay, nắm lấy bên cánh tay khác của Trần Quốc Chí.

"Đừng... đừng!" Trần Quốc Chí la lên: "Tôi là đàn em của Trịnh gia."

Lệ Đằng nheo mắt: "Tại sao sai mày theo dõi tụi tao?"

Trần Quốc Chí gục đầu, hồi lâu mới miễn cưỡng trả lời: "Dan lừa Trình gia một lô hàng lớn, Trình gia rất tức giận, muốn tìm Dan tính sổ. Kết quả đã tìm hơn nửa năm mà cái tên Dan kia như thể bốc hơi khỏi nhân gian. Trình gia nghe nói bọn anh với Dan có xích mích nên sai tôi tới, bảo chỉ cần theo dõi bọn anh là chắc chắn sẽ tìm được Dan."

https://thuviensach.vn

"Trịnh Tôn Hà hô mưa gọi gió như trở bàn tay ở Đông Nam Á còn không tìm nổi một người?"

"Tôi chỉ là tay chân râu ria, nào biết ý của ông già họ Trình ấy." Mặt Trần Quốc Chí trắng nhợt, sụp hai vai, chửi mát: "Đệch, một chú bộ đội giải phóng quân mà đối xử với người dân lương thiện thế này, có tin ông đây đi tố cáo với đơn vị anh không?"

Nguyễn Niệm Sơ phục da mặt của kẻ này luôn, "Lén lút bám theo người khác cũng gọi là người dân lương thiện được sao?"

Trần Quốc Chí khịt mũi.

Nguyễn Niệm Sơ thu lại ánh mắt, nhìn sang Lệ Đằng, ngẫm một tẹo rồi hỏi: "Dan mà hắn ta nói chính là kẻ xấu muốn hại em, đúng không?"

"...." Lệ Đằng thoáng nhìn cô, ánh mắt sâu thăm thẳm, không trả lời.

Lúc này, Trần Quốc Chí lại bật cười ranh mãnh, đổi về tiếng Quảng Đông: "Chao, nỏ phải chứ anh Lee, người phụ nữ này của mi cũng nỏ biết? Vậy cô ta cũng nỏ biết Khun Sa chính là cha của Dan tề? Càng nỏ biết mi với người ta có hận thù sâu sắc tề?"

Lệ Đằng ngồi xổm xuống trước mặt Trần Quốc Chí, anh nhướng mày: "Mày biết nhiều gớm nhỉ?"

"Tui là đàn em tâm phúc nhất của Trịnh gia tề, chuyện gì mà tui nỏ biết." Trần Quốc Chí nói bằng giọng điệu châm chọc: "Cha con Khun Sa và bố già Tuva không buôn vũ khí, cản trở gì đến mi? Hại người ta mất mạng nhà tan cửa nát. Đám các người, để thăng quan phát tài, chuyện gì cũng có thể làm được."

Thấy tên này không biết gì về "pin", Lệ Đằng liền đứng thẳng lên, không nhiều lời với gã nữa.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm nghĩ một lúc, cô nhíu mày, túm tay áo Lệ Đằng, kéo anh sang một bên, nhỏ giọng: "... Dan là con trai của "Boss" 7 năm trước ạ?"

Lệ Đằng nhìn cô chăm chăm: "Ừ."

"...." Tim Nguyễn Niệm Sơ chợt nặng trĩu. Hiện tại cô mới ý thức được, rốt cuộc bản thân mình đã bị cuốn vào một cơn phong ba thế nào.

Bấy giờ, Lệ Đằng đưa tay nhéo má Nguyễn Niệm Sơ: "Anh sẽ bảo vệ em! Đừng sợ."

"...." Cô chậm chạp gật đầu, "Dạ..."

Trên sàn, Trần Quốc Chí cạn lời, gã nói kháy: "Này này, hai người có thể đợi một chốc hãy anh anh em em không? Biến cánh tay tôi thành cái dạng này, nên nói tôi cũng đã nói rồi. Tốt xấu gì cũng đưa tôi đến bệnh viện cái chứ!"

Con khẹc, bị đánh một trận tả tơi còn phải xem người ta âu yếm nhau, còn có đạo Trời không đấy?

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thử Mới Biết!

NGÂM NGA

Chương 38: THỬ MỚI BIẾT!

***

Cúi đầu nhìn Trần Quốc Chí ở trên sàn, Nguyễn Niệm Sơ chau mày hỏi Lệ Đằng: "Làm thế nào với gã này đây ạ? Có cần đưa thẳng gã đến đồn cảnh sát không anh?"

Vừa nghe thấy vậy, nhoáng cái, mặt Trần Quốc Chí biến sắc, vội hô to: "Chớ, thật sự chớ... Ài, tôi bảo này, người đẹp ơi, tôi với cô có thù gì hả? Tôi lại chẳng làm hại hai người, cánh tay đã bị bẻ đến nông nỗi này mà còn đưa tôi đến đồn cảnh sát sao?" Biểu hiện càng thêm thảm hại: "Cô xem, tôi còn chưa bảo hai người bồi thường tiền thuốc men, thân thiết bao nhiêu."

Nguyễn Niệm Sơ hừ lạnh: "Loại xấu xa như anh, không đưa đến đồn cảnh sát chẳng lẽ giữ lại để anh gây họa nhân gian chắc?"

"Cái cô này nói linh tinh. Tôi đâu có bản lĩnh gây họa nhân gian chứ." Trần Quốc Chí cười hê hê với Nguyễn Niệm Sơ: "Cùng lắm chỉ gây họa cho mấy thiếu nữ không biết gì thôi. Hết cách, ai bảo tôi đẹp trai thế này."

Khóe môi Nguyễn Niệm Sơ giật giật: "...."

https://thuviensach.vn

Sau vài giây, cô lấy một chiếc khăn mặt từ trong phòng tắm, nhét vào miệng Trần Quốc Chí. Không thể nói, gã đành cắn khăn mặt ú ớ.

Bấy giờ, cả căn phòng mới yên tĩnh.

"Xin lỗi, anh thực sự ồn ào quá!" Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười, chắp tay với gã đàn ông đang mang vẻ mặt thảng thốt, nói với giọng điệu rất chân thành: "Đã đắc tội rồi, mong thông cảm nhiều nhé!"

Trần Quốc Chí: "...."

Mấy phút sau, Lệ Đằng quẳng Trần Quốc Chí đã bị bịt miệng vào trong phòng tắm, và không biết anh tìm đâu ra một sợi dây, chỉ đôi ba động tác đã trói gô gã lại, cột vào ống nước to nhất.

Nguyễn Niệm Sơ tựa cửa nhìn, nom vai Trần Quốc Chí vặn vẹo, mặt mày trắng bệch thì vẫn có chút không đành lòng, cô bèn hỏi: "Cánh tay hắn làm sao giờ?"

Nghe thế, hai mắt Trần Quốc Chí sáng rỡ. Gã nhìn sang Lệ Đằng với vẻ mặt đầy mong đợi "Đưa tôi đến bệnh viện đi, mau đưa tôi đến bệnh viện đi mà!"

Lệ Đằng cúi đầu, vẻ mặt lạnh tanh, kéo mạnh hai đầu sợi dây, thắt nút thật chắc. Sau đấy, cũng chẳng buồn ngước mặt lên, anh đáp: "Dễ ợt."

"...." Trần Quốc Chí bỗng mở to mắt kinh hãi, linh cảm không lành.

Giây tiếp theo, Lệ Đằng tóm lấy cánh tay gã.

Trần Quốc Chí tuyệt vọng, hỏi anh bằng ánh mắt: "Anh giai, mẹ nó, anh còn muốn làm gì hả?"

Lệ Đằng lạnh nhạt nói: "Nhịn tí!"

https://thuviensach.vn

Rồi, chỉ nghe thấy mấy tiếng "rắc rắc" giòn tan. Nhờ lực mạnh, khớp xương dị dạng sai vị trí đã đúng chỗ, nháy mắt liền lại. Trong khoảng thời gian ngắn, phải chịu hai cơn đau khủng khiếp, Trần Quốc Chí cắn răng, mồ hôi trên đầu chảy xuống như mưa, gần như kiệt sức.

Lệ Đằng phủi tay, đứng dậy.

Trông bộ dạng ấy của Trần Quốc Chí, Nguyễn Niệm Sơ hắng giọng: "Đã nối xong cho hắn rồi ạ?"

Lệ Đằng: "Ừ". Nói rồi, anh lục soát tất cả những thứ Trần Quốc Chí mang theo bên mình, đoạn đưa tay đóng cửa phòng tắm.

"Anh tính xử lý Trần Quốc Chí thế nào?" Nguyễn Niệm Sơ hỏi nhỏ.

Khóe mắt Lệ Đằng quét qua cánh cửa phòng kia, vẻ mặt bình thản, anh thờ ơ đáp: "Sáng ra vứt trước cổng lớn đồn cảnh sát đi. Nếu dám theo một bước nữa thì cắt tay thằng nhãi ấy cho chó ăn luôn."

Nguyễn Niệm Sơ vừa nghe thấy liền hiểu, cô cũng cất cao giọng: "Không thể chỉ cắt hai tay được! Cái tên Trần Quốc Chí này ầm ĩ như vậy, xẻo nốt cả miệng cho chó đi!"

Trong phòng tắm, hai đầu chân mày Trần Quốc Chí co rúm, mặt sắp đen thành đít nồi.

Ngoài này, Nguyễn Niệm Sơ mím môi cười, nhìn Lệ Đằng bằng ánh mắt tinh nghịch. Anh cũng thoáng nhìn cô, lặng thinh, dẫn cô đến trước bệ cửa sổ cách xa phòng tắm nhất rồi đứng lại.

Cô vẫn chăm chú nhìn anh không chớp mi.

Cuối cùng Lệ Đằng nhíu mày: "Em cứ nhìn anh làm gì?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nén giọng rất thấp, có hơi buồn cười: "Tên Trần Quốc Chí kia bị anh tra tấn thành vậy rồi, cuối cùng anh còn cố ý nói mấy lời đó hù dọa người ta. Sao anh xấu xa thế?"

Lệ Đằng hờ hững đáp: "Anh không dọa hắn."

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi: "Có câu "lõi thổ phỉ", anh biết nó có nghĩa là gì không?"

Lệ Đằng cụp mắt châm điếu thuốc, không đáp lời.

"Chính là bề ngoài thì rất quân tử, kết quả luôn đường hoàng chơi xấu." Nguyễn Niệm Sơ chỉ tay vào anh, "Đây là nói anh đấy."

"...." Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Lệ Đằng gẩy tàn thuốc, nở nụ cười. Thấy anh cười, tâm tình chợt vui lên, Nguyễn Niệm Sơ cũng cười theo.

Nhưng nụ cười của Lệ Đằng mau chóng nhạt đi. Giây lát, tầm mắt trở lại với Nguyễn Niệm Sơ. Lần này, vẻ mặt Lệ Đằng bình lặng hẳn, anh nói: "Có biết bây giờ mình đang ở trong tình cảnh nào không?"

Nguyễn Niệm Sơ dựa người bên khung cửa sổ, gật đầu, nụ cười trên mặt cũng tắt dần.

Lệ Đằng nói: "Tên Dan này không dễ đối phó. Chúng ta ở ngoài sáng, gã ở trong tối. Cho nên, Nguyễn Niệm Sơ, em phải ngoan ngoãn chút nhé!"

"Vâng." Nhớ lại chuyện khi trước, cô ngừng một chốc mới mở miệng: "Lần trước chỉ là ngoài ý muốn, em sẽ không dở tính nổi cáu giống như vậy nữa. Anh bảo gì, em sẽ làm nấy, phối hợp với anh."

Lệ Đằng quan sát Nguyễn Niệm Sơ. Ánh mắt cô gái này rất bình thản, trên mặt cũng không có nét hoảng loạn và sợ hãi. Cô rất trấn tĩnh. Điều này

https://thuviensach.vn

khác với dáng vẻ sau khi cô biết được chân tướng mà anh đã dự đoán.

Ngón tay khều khều cái cằm của cô, Lệ Đằng hơi híp mắt: "Hình như em cũng không sợ lắm."

"Chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ này của em, sao có thể không sợ ạ? Nhưng sợ thì có ích gì." Nguyễn Niệm Sơ thở dài một hơi, làm ra vẻ nhẹ nhõm, bùi ngùi: "Làm người vẫn cứ đối diện với hiện thực tốt hơn."

Lệ Đằng nhìn đăm đăm khuôn mặt được bao trùm trong ánh sáng ấm áp, một lúc lâu anh mới cong khóe môi, giọng nói nhàn nhạt: "Trưởng thành rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ cũng vểnh môi: "Anh yên tâm, tố chất tâm lý của em hãy còn tốt chán. Chung quy, trải qua những chuyện 7 năm trước, trận chiến này cũng không tính là khó tiếp nhận lắm." Cô ngừng lời, mũi hít sâu một hơi rồi thở ra: "Vậy thì xem xem rốt cuộc Dan muốn làm gì nào!"

Giây lát, Lệ Đằng giơ tay, mu bàn tay chầm chậm lướt qua gò má mịn màng của Nguyễn Niệm Sơ. Anh trầm giọng: "7 năm trước, anh có thể bảo vệ được em, thì nay cũng có thể."

Nguyễn Niệm Sơ cười đáp: "Em tin mà. Có điều anh cũng phải bảo vệ tốt cho bản thân đấy."

Lệ Đằng gật đầu, không tiếp tục chủ đề này nữa, "Muộn rồi, em ngủ trước đi!"

"À, dạ." Sau khi trả lời, nghĩ tới điều gì đấy, cô ngập ngừng: "... Nhưng phòng này có Trần Quốc Chí, em sang phòng anh ngủ nhé!"

Lệ Đằng từ chối thẳng thừng: "Cứ ngủ đây đi!"

https://thuviensach.vn

".... Tại sao ạ?" Trong phòng tắm còn đang nhốt một người sống sờ sờ, bất tiện lắm.

"Có kẻ theo dõi chúng ta." Lệ Đằng nói.

Nguyễn Niệm Sơ cau mày khó hiểu: "Em biết ạ. Cơ mà chẳng phải Trần Quốc Chí đã ở đây sao?"

Lệ Đằng: "Không phải Trần Quốc Chí. Là kẻ khác."

".... Còn có người khác đang theo dõi chúng ta?" Nguyễn Niệm Sơ thực sự hoảng hốt: "Cũng là do Trịnh gia kia sai tới ạ?"

Lệ Đằng nói không phải, "Hai kẻ qua đường khác, một nam, một nữ."

Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, đưa tay đỡ trán.

Lệ Đằng nói tiếp: "Tối nay, Trần Quốc Chí xuất hiện đã đánh rắn động cỏ. Hắn là họ sắp ra tay rồi. Em không thể rời khỏi tầm mắt của anh."

Nguyễn Niệm Sơ rũ mi, có chút khó tiêu hóa những thông tin này, cô gật đầu. Sực nhớ ra điều gì, cô ngước mắt, kinh hãi: "... Ý anh là, chúng ta phải ngủ cùng một phòng?"

"Đúng vậy."

".... Chỉ có mỗi cái giường." Mặt Nguyễn Niệm Sơ nóng bừng không sao giải thích nổi, cô ho khan một tiếng: "Với cả, trong phòng tắm còn có người nữa kìa."

Lệ Đằng nhếch mày. Tất nhiên anh biết Nguyễn Niệm Sơ đang lo ngại điều gì. Bàn tay to lớn xoa đầu cô, "Cô gái, nghĩ cái gì đấy. Trong giờ phút quan trọng như tối nay mà anh còn tơ tưởng chuyện đó sao. Coi anh là cầm thú thật hả?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ càng hoang mang, "Thế..."

Lệ Đằng bảo: "Em ngủ giấc của em, anh canh gác."

"..."

Nguyễn Niệm Sơ nhấp nhấp môi, đành phải sang phòng kia để tắm rửa, sau đó trở lại, mặc đồ ngủ lên giường nằm, đắp chăn kín mít. Lệ Đằng kéo chiếc ghế đến bên giường ngồi, cứ thế lặng im nhìn cô.

Trước khi ngủ, Nguyễn Niệm Sơ có phần không yên lòng, cô ngẩng đầu: "Hầy, thức đêm hại sức khỏe. Cả đêm không ngủ, người anh như vậy có được không đó?"

Lệ Đằng dựa đầu vào lưng ghế, dán mắt nhìn cô, nhướng mày, tỉnh bơ nói: "Anh được hay không, em phải thử mới biết."

Nguyễn Niệm Sơ bừng tỉnh, hai má bỗng đỏ hồng. Cô cắn môi, trùm kín chăn, mặc kệ anh. Đứng đắn chưa đầy 3 giây liền lộ nguyên hình, người gì đâu...

Hôm sau, Trời vừa sáng, Lệ Đằng đã dẫn Nguyễn Niệm Sơ và Trần Quốc Chí rời khỏi nhà nghỉ.

Bị nhốt trong phòng tắm một đêm, lưng đau eo mỏi, chân bị chuột rút, Trần Quốc Chí nghẹn một bụng lửa giận. Buổi sáng, lúc Lệ Đằng cởi dây trói, gã nảy sinh ý nghĩ ra tay trả thù. Nhưng trông vẻ mặt lạnh tanh của Lệ Đằng, vừa ước lượng liền cảm thấy khả năng mình đánh thắng bộ đội đặc chủng không cao, đành nhận thua vậy.

Lúc sau, Lệ Đằng lái xe, ném Trần Quốc Chí ở cổng đồn cảnh sát thật. Cái kiểu ném như ném vỏ chuối ấy.

https://thuviensach.vn

Lưng Trần Quốc Chí nện xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt, gã gào toáng lên với chiếc xe việt dã tung bụi lăn bánh, chửi bằng tiếng Quảng Đông: "Đù mế mi, chết cha mi đi!"

Tiếng chửi mắng bị vứt tới xa xa đằng sau.

Nguyễn Niệm Sơ điều chỉnh dây an toàn, hỏi Lệ Đằng: "Khi nào chúng mình về nội thành biên thành hả anh?" Nội thành đông đúc, nói một cách tương đối, hắn rằng sẽ an toàn hơn.

"Tin tức cho biết đường cao tốc sẽ thông trước 12 giờ trưa nay." Lệ Đằng thản nhiên: "Chúng mình ăn trưa xong rồi về."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Cho nên, hai người dạo quanh thị trấn cổ cả buổi sáng.

Vụ sạt lở do mưa lớn khiến đường cao tốc ngừng hoạt động, vì thế tuy là Chủ Nhật, nhưng du khách đến thị trấn Bạch Khê không đông như hôm qua, rõ ràng thanh tịnh đi nhiều.

Hai bên đường phố toàn những cửa hàng bán đồ lưu niệm. Đổi lại bình thường, Nguyễn Niệm Sơ sẽ lượn hết cửa hàng này sang cửa hàng khác. Nhưng, xảy ra chuyện tối qua, cô không còn tâm trí vui chơi.

Cô chỉ muốn trở lại tập hợp với đoàn nghệ thuật sớm chút, sau đó về nhà càng nhanh càng tốt.

Nguyễn Niệm Sơ vừa suy tư, vừa vô thức ngoảnh đầu, liếc thấy Lệ Đằng đứng trước một quầy hàng nhỏ. Anh rũ mắt đang nhìn gì đó.

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc, tiến lên vài bước: "Sao vậy anh?"

"...." Vẻ mặt hờ hững, Lệ Đằng cũng không đáp lời, cầm luôn bàn tay phải của cô lên. Tiếp đến, anh đeo một chiếc nhẫn tết bằng lá vào ngón áp

https://thuviensach.vn

út của cô.

Nguyễn Niệm Sơ ngẩn người.

Lệ Đằng ngắm mấy giây, hời hợt nói: "Cũng được." Đoạn, anh nói với chủ quầy: "Cái này bán thế nào?"

Ông chủ cười ha ha: "15 tệ một chiếc. Cậu đẹp trai à, nhẫn này thường mua theo đôi. Cậu mua thêm cái nữa cho mình đi! Một đôi có 25 tệ à."

"Chỉ cần một chiếc thôi." Lệ Đằng trả tiền.

Nguyễn Niệm Sơ ngắm nghía chiếc nhẫn tết bằng lá hồi lâu, cô nhăn mày: "Sao bỗng dưng anh mua cái này cho em?"

Lệ Đằng nắm tay cô, giọng điệu tỉnh bơ: "Vì tay em trắng, đeo cái này đẹp."

"...." Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mắt, bật cười thành tiếng: "Hầy, là anh thấy tâm trạng em không tốt nên muốn mua đồ dỗ em phải không?"

Lệ Đằng nhìn cô: "Biết còn hỏi."

"Dẹp! 15 tệ đã vỗ êm em." Ngoài miệng ra vẻ ghét bỏ, nhưng không ngăn nổi hai khóe môi cô cong lên, "Em dễ dỗ thế sao, bạn trai?"

Lệ Đằng hỏi: "Vậy em muốn anh dỗ thế nào, bạn gái?"

Nguyễn Niệm Sơ giơ tay ngoắc ngoắc cằm Lệ Đằng, xấu xa nói: "Gọi nữ vương đại nhân đi!"

Lệ Đằng lãnh đạm: "Nữ vương đại nhân."

Nụ cười trên mặt Nguyễn Niệm Sơ loáng cái nở rộ thành một đóa hoa: "Ngoan quá!"

https://thuviensach.vn

Cơm trưa xong, bầu Trời vừa mới quang đãng lại nặng trĩu. Hai người sợ gặp phải cảnh cấm đường lần nữa nên không dám rề rà, rời đi luôn. Chiếc xe việt dã màu vàng đất ra khỏi cổng lớn của thị trấn cổ.

Một người phụ nữ đeo kính đen đứng trước cửa một gian hàng bán quạt tròn.

Mặt không cảm xúc, cô ta dõi mắt theo chiếc xe việt dã đi xa, sau đó cầm di động bấm một dãy số, lạnh giọng: "Họ đã rời khỏi thị trấn Bạch Khê, đang trên đường trở về nội thành. Nổ đi!"

Dứt lời, cô ta cúp máy luôn.

***

Con đường quốc lộ nối liền thị trấn Bạch Khê với nội thành vừa được gấp rút sửa xong vào buổi sáng thì buổi chiều lại xảy ra sự cố, một tảng đá lớn chắn ngang giữa đường cao tốc, rào chắn lệch hẳn sang một bên, vẹo vọ biến dạng, xe cộ không thể đi qua.

Đường lại bị cấm.

Nhìn tảng đá to tướng chắn ngang giữa đường, Nguyễn Niệm Sơ cau chặt đôi mày, thầm bảo đây là năm xui tháng hạn, còn trên hoàng lịch của cô hôm nay viết "không nên xuất hành".

Bấy giờ, một người đàn ông gánh đòn gánh, chầm chậm đi lên đường cao tốc. Bác ta mặc áo may ô, chân mang giày vải, miệng ngậm điếu thuốc lá cuốn, chắc là dân quê gần đó.

Lệ Đằng hạ cửa kính xe, mời bác ta điếu thuốc, hỏi bác ta có đường khác đi đến biên thành không?

https://thuviensach.vn

Bác ta bảo: "Anh chị quay lại, đi về phía núi Thất Long ấy. Hết cao tốc là thấy được huyện Lâm An. Cơ mà, anh chị đừng vào huyện, cứ đi thẳng hướng bên trái. Đường đó cũng có thể trở lại biên thành đấy, phải cái hơi vòng vèo thôi."

"Khoảng bao nhiêu cây hả bác?"

"Cũng khoảng 200 cây." Bác ta mỉm cười: "Anh chị tranh thủ đi nhanh, chắc chắn đến nơi trước khi Trời tối." Nói đoạn, người nọ cắn điếu thuốc cuốn rời bước.

Lệ Đằng nhíu mày ngẫm nghĩ một chốc, đoạn dụi tắt thuốc lá, quay đầu xe.

Xe tiếp tục lao nhanh, Trời mỗi lúc một âm u.

Tầm 3 giờ 40 phút chiều, xe họ đi hết đường cao tốc, rẽ vào một con đường lớn về biên thành mà bác nông dân kia nói.

Bác ta đã quên nhắc, con đường này là đường cũ cách đây vài năm, không có trạm thu phí, cũng không có camera giám sát.

Ngoài cửa sổ xe, núi xanh trập trùng, đỉnh núi chừng như lẫn cùng những đám mây.

Nguyễn Niệm Sơ nhoài người lên cửa sổ xe thưởng thức cảnh đẹp, vừa ngắm vừa lấy di động chụp ảnh, tách tách tách.

Đột nhiên, tiếng Lệ Đằng thình lình vang lên, anh gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

"Dạ?" Cô thuận miệng thưa.

Anh sầm mặt, tốc độ nói rất nhanh, nhưng giọng điệu vô cùng bình tĩnh: "Thắt chặt dây an toàn!"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc, nhưng vẫn cầm dây an toàn, cột chặt rồi trả lời anh: "Vâng, chắc rồi ạ!"

Khoảnh khắc nói xong, đuôi xe việt dã bỗng liệng một cái. Nguyễn Niệm Sơ kinh hoàng trợn mắt, tóm chặt tay vịn, suýt nữa bị văng ra ngoài bởi cú va chạm kịch liệt.

"Bụp, bụp."

Hai viên đạn từ phía sau bắn lệch cả, găm vào vỏ xe ô tô.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Lệ Đằng Lặng Mấy Giây, Đoạn Kéo Cô Ôm Chặt Trong Vòng Tay

***

Mặt Nguyễn Niệm Sơ tái nhợt, hồn vía cũng sắp sửa bay ra. Cô he hé miệng thở hổn hển, ý thức được điều gì đó. Ngoảnh lại nhìn phía sau, một chiếc Volkswagen Tiguan màu đen cách họ vài chục mét, bám sát theo sau. Một khẩu súng thò ra ngoài cửa sổ bên ghế phụ, họng súng đen nhòm nhắm thẳng vào họ.

Nháy mắt, Nguyễn Niệm Sơ quay đầu về.

Cô nắm chắc tay vịn, hít thở sâu, gắng sức trấn tĩnh, rồi nhìn sang Lệ Đằng.

Vẻ mặt anh không chút biểu cảm, tay trái điều khiển vô lăng, tay phải lần thắt lưng, loáng cái đã rút súng ra. Anh hờ hững quẳng ra ba chữ: "Gọi điện thoại!"

Nguyễn Niệm Sơ hãy còn ngơ ngẩn: "Gọi cho ai ạ?"

Lệ Đằng nghiêm giọng: "110."

"..." Nguyễn Niệm Sơ thoáng nghẹn lời, cô nuốt nước bọt, nhanh chóng cầm di động báo cảnh sát. Đã nhọ càng nhọ hơn, tín hiệu trên đoạn đường này quá kém, điện thoại mãi vẫn chưa kết nối.

Cô nghiến răng.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy lần thứ nhất bắn không trúng, người đàn ông trên chiếc Volkswagen nhướng mày, bĩu bĩu môi, lại bắn lần thứ hai.

Chiếc xe Jeep lần nữa né tránh. Bởi tốc độ quá nhanh, cả thân xe lắc lư, nghiêng ngả, bánh xe bên phải nhấc bổng lên không, đoạn "rầm" một tiếng, nặng nề đáp xuống đất.

Lần thứ ba, trượt. Lần thứ tư, trượt.

Đến lần thứ năm, viên đạn bắn thẳng vào không khí.

Thấy vậy, người phụ nữ lái xe cau mày, lạnh mặt chửi bậy: "Mẹ kiếp, anh bắn kiểu đếch gì đấy?"

Bị ăn mắng, Đoạn Côn chuyển thành dáng vẻ oan ức đáng thương, nhỏ giọng: "Không thể trách kỹ thuật bắn của tôi kém được. Cái xe kia chạy như con rắn ấy, tốc độ gió lại lớn. Đổi thành cô, cô cũng bắn trượt."

Vasa cáu: "Không bắn trúng người thì không biết bắn vào lốp xe hả! Ngu như lợn ấy!"

Đoạn Côn cười ha ha: "Tôi là lợn mà, lợn đương nhiên ngu rồi. Cô nói thế chứng tỏ cô còn ngu hơn tôi í. Ha ha ha."

"...." Vasa tức muốn hộc máu. Cô ta nghiến răng, hung dữ nện một đấm vào vô lăng. Giây tiếp theo, cô ta móc súng ra, bắn thẳng về phía trước.

Đạn xé gió, viên nào cũng sượt qua bánh xe, không trúng.

Vasa híp mắt, đột nhiên cười gằn: "Chơi cùng mày luôn." Dứt lời, cô ta nhấn chân ga hết cỡ, tăng tốc.

Nháy mắt, khoảng cách hai xe thu hẹp.

https://thuviensach.vn

Lưng áo Nguyễn Niệm Sơ đã ướt đẫm mồ hôi. Cô xoay đầu nhìn, hít vào thở ra, mấp máy môi, ấy thế mà hơi thở phát ra không hề run: "... Họ đuổi kịp rồi."

Giọng Lệ Đằng rất ổn định: "Anh biết."

Nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu, lúc xe đạt đến khoảng cách nằm trong phạm vi có thể kiểm soát, anh thình lình quay người, giơ súng bắn trả.

Đường đạn cong, cuồng phong thét gào.

Sắc Trời xám xịt, mây đen phía Tây Bắc giơ nanh múa vuốt ào tới, một tia chớp rạch ngang bầu Trời.

"Tránh mau!" Mặt Vasa biến sắc, túm lấy Đoạn Côn, lôi mạnh.

Cơ thể Đoạn Côn khom lại bởi lực kéo của Vasa.

Vỏ đạn rơi xuống đất, đầu đạn xé gió nhằm thẳng vào chiếc Volkswagen, "choang" một tiếng, bắn thủng kính chắn gió, vừa vặn găm lên lưng ghế phụ.

"...."

Đoạn Côn lấy lại tinh thần, cả kinh đến độ chửi tục: "Con mẹ nó.... ông đây bắn mấy phát đều không trúng xe mày. Đệch, mày vừa bắn cái đã muốn lấy mạng ông à? Muốn thể hiện hả? Được!"

Chửi xong, gã nhổ toẹt bã kẹo cao su trong miệng, hạ cửa sổ xe, thò luôn nửa người ra ngoài: "Vasa, tính mạng của tôi giao cho cô đấy, lái xe cho vững."

Vasa lạnh lùng: "Gắng hết sức giữ toàn thây cho anh!"

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Đoạn Côn bật cười, tiếp theo bắn 3 phát đạn "Đoàng đoàng đoàng". Lần này không dùng bộ phận giảm thanh, tiếng súng tản mát trên đường núi hoang vu, tạo ra tiếng vọng, vang như thể rung Trời.

Lệ Đằng đanh mặt, một tay cầm súng, một tay điều khiển vô lăng và bảo: "Nguyễn Niệm Sơ!"

"Dạ!" Cô đáp lời, tốc độ nói trở nên nhanh hơn theo bản năng, "Anh nói đi em đang nghe!"

"Trận hôm nay không thể không chiến rồi. Ngồi vững!" Giọng anh không khác gì bình thường. Nói rồi, anh lại bắn trả mấy phát. Bắn xong, anh quay đầu về, lia mắt xem tình hình đường đi phía trước.

Liếc mắt liền thấy toàn là đường thẳng, cách 500 mét có thể trông thấy một đường ray tàu hỏa bỏ hoang, cỏ dại mọc thành bụi, bên cạnh còn có mấy đống cỏ khô thường bắt gặp ở vùng nông thôn phía Nam.

Sau đống cỏ khô là điểm mù trong tầm nhìn.

Lệ Đằng nheo mắt, giẫm chân ga. Xe tăng tốc quá nhanh, chiếc việt dã tròng trành càng dữ dội. Nguyễn Niệm Sơ cắn chặt miệng, không để mình phát ra một tí âm thanh nào.

Bỗng lại một tiếng súng vang, pằng!

Thân xe việt dã rung lắc mạnh.

Con ngươi Nguyễn Niệm Sơ lóe lên, mặt đổi sắc. Người đằng sau đã bắn thủng lốp xe họ.

Giây lát, chiếc Jeep địa hình tiếp tục lao vọt về phía trước theo lực quán tính cực lớn. Lệ Đằng nghiến răng, đưa chân đá văng cửa xe, ló người ra ngoài, giơ súng, nhắm bắn.

https://thuviensach.vn

Một tiếng sấm khủng khiếp xé toạc vòm Trời, mưa ào ào như trút nước.

Cả người Lệ Đằng phơi giữa cơn mưa, những hạt mưa to như hạt đỗ xối thẳng lên mặt, lên thân mình anh. Lệ Đằng khép mi. Căn cứ vào độ nghiêng của cột mưa để phán đoán. Gió Tây Bắc, sức gió khoảng cấp 6, tốc độ gió khoảng 20km/giây.

Nửa giây sau, Lệ Đằng mở bừng mắt, ngón trỏ bóp cò súng bắn một phát.

Viên đạn xuyên gió phá mưa, găm thẳng vào lốp sau chiếc Volkswagen. Tốc độ chiếc Volkswagen vốn nhanh, nổ lốp một phát, chớp mắt, đuôi xe văng mạnh sang phải, quay mòng mòng hệt ruồi bọ mất đầu.

Lệ Đằng bắn thêm phát nữa. Dưới cơn mưa bão gột rửa, đôi mắt điềm tĩnh, sắc bén, ngập tràn vẻ ngang tàng và sát khí.

Trên xe, nhận thấy điều gì đó, Vasa hoảng hồn hét toáng: "Nhảy!" Sau đó cùng Đoạn Côn, một trái một phải, mở cửa xe nhảy ra ngoài.

Chưa đầy một giây, viên đạn bắn trúng bình xăng, "Oành" một tiếng. Phút chốc, chiếc Volkswagen biến thành quả cầu lửa lăn lông lốc.

Cùng lúc, chiếc Jeep bị mất bánh phải cũng mất kiểm soát hoàn toàn, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo, trượt ra mấy mét.

Lệ Đằng quay người lại vào trong xe, anh nắm tay Nguyễn Niệm Sơ, hờ hững nói: "Không còn thời gian nữa!"

Nguyễn Niệm Sơ sợ hãi, nhìn đăm đăm khuôn mặt toàn nước mưa của anh: "Gì ạ?"

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, Lệ Đằng lập tức kéo Nguyễn Niệm Sơ vào lòng. Hàng mi cô rung rung đã nhận thấy điều gì đấy, muốn nói nhưng đã muộn.

Anh ôm chặt lấy cô nhảy ra ngoài.

Nguyễn Niệm Sơ mở to đôi mắt, cho đến lúc này cuối cùng mới không kìm nổi, cất tiếng hét "Aaa", đồng thời sợ đến độ ôm mặt, toàn thân run rẩy.

Cảm giác không trọng lượng chỉ kéo dài một phần mấy giây.

Lo cô bị thương, Lệ Đằng dùng cả cơ thể để bảo vệ cô, còn mình thì ngã đưa lưng xuống đất. Hai người quấn lấy nhau, cùng lăn ra mấy mét mới dừng.

Lệ Đằng nói rất nhanh: "Em có bị thương không?"

"... Không ạ!" Nguyễn Niệm Sơ trả lời, giọng run run. Ban nãy đôi cánh tay cứng như sắt ôm cô chặt thế kia, chừng như khảm cô vào trong thân thể anh, cô gần như không đụng phải mặt đất.

Phải cái mưa to quá, cả người đều đã ướt sũng.

Anh gật đầu, ngước mắt quan sát xung quanh, tiếp đến kéo cô dậy, nhét cô vào sau đống cỏ khô. Tiếp đến, anh ngồi xổm xuống, lạch cạch tháo ổ đạn ra xem, còn 3 viên.

Tim Nguyễn Niệm Sơ thắt lại, cô chau mày nhìn anh: "... Chỉ có 3 viên."

"Đủ rồi!" Giọng điệu anh rất lãnh đạm. Lắp lại súng xong xuôi, anh bảo: "Chốc nữa em đợi ở đây, đừng chạy lung tung. Chờ anh quay lại tìm em."

"Họ là ai vậy anh?"

https://thuviensach.vn

"Chắc là sát thủ Dan sai tới!"

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ càng lo lắng: "Họ có 2 người, anh chỉ có một mình! Quá nguy hiểm!"

Lệ Đằng nghiêng đầu nhìn cô, xùy một tiếng: "Sợ anh không đấu lại được?"

"Không phải ạ!"

"Không phải thì đợi đi!"

Anh cười, bàn tay to lớn nhéo cằm cô, quay lưng rời đi. Nhưng đi chưa được hai bước thì anh lại lộn về.

Nguyễn Niệm Sơ: "Sao thế ạ?"

Vẻ mặt Lệ Đằng rất thản nhiên, anh rút con dao dù ra, đưa cho cô: "Em cầm lấy cái này!"

Đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên. Cô nhận lấy con dao dù trên tay anh, ngón trỏ vô thức vuốt qua những chữ khắc trên dao "Không quân Trung Quốc".

Sau đấy, anh không nói gì nữa, sải bước đi luôn.

Mưa rơi ào ào, bầu Trời cực thấp. Nguyễn Niệm Sơ vuốt nước mưa trên mặt, nhìn bóng Lệ Đằng thoáng cái đã biến mất trong màn mưa.

Cô nhắm mắt, nhúm hai đầu chân mày. Rồi, cô trấn tĩnh lại, thử gọi điện báo cảnh sát lần nữa. Nhấp ba số 110, một lúc thì có tín hiệu, Nguyễn Niệm Sơ mừng khôn tả. Khoảng 10 giây sau, có người bắt máy, "Xin chào, cục công an biên thành nghe đây."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi, gắng ổn định giọng nói không để phát run,"Xin chào, đồng chí cảnh sát, tôi muốn báo cảnh sát... Tôi với bạn trai tôi đang bị đuổi giết."

Nhân viên nhận điện thoại ở đầu giây bên kia có phần mờ mịt, sững sờ một chốc mới nói: "... Được, xin chị cho chúng tôi biết địa chỉ hiện tại của chị."

"Địa chỉ..." Nguyễn Niệm Sơ nhất thời không nói ra được.

Cô ngước mắt nhìn bốn phía, núi non hoang vu, phóng tầm mắt ra xa căn bản không có biển chỉ đường. Cô hơi cuống, "Tôi chỉ biết đây là một con đường cũ nối liền thị trấn Bạch Khê với biên thành. Bên cạnh tôi có một đường ray tàu hỏa bị bỏ hoang, gần quanh đều là núi, và một vài thửa ruộng... A lô? A lô!"

Trong tai nghe đã không còn âm thanh.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn di động, không biết dính nước hay bởi nguyên nhân gì mà đã tự động tắt. Cô đỡ trán, vứt điện thoại xuống đất, khẽ mắng: "Khốn kiếp!"

Báo cảnh sát không thành, Nguyễn Niệm Sơ đành vâng lời Lệ Đằng, nấp sau đống cỏ đợi, không đi đâu hết.

Hồi lâu cũng không có tiếng súng vọng tới.

Trời mỗi lúc một tối. Xung quanh trừ tiếng mưa, tiếng gió thì không còn gì nữa.

Tựa lưng vào đống cỏ, cô ngồi xuống, hai tay cầm con dao, vùi đầu vào cánh tay. Trận mưa không hề có dấu hiệu ngớt. Cô cởi áo khoác trùm lên đầu để che mưa.

https://thuviensach.vn

Nước mưa vào mắt. Nguyễn Niệm Sơ đưa tay lau, nước lại vào, lại lau. Cuối cùng thực sự nhịn hết nổi, cô cắn môi, bả vai sụp xuống.

Đột nhiên có tiếng bước chân đến gần đống cỏ này.

Nguyễn Niệm Sơ cảnh giác, đứng dậy theo phản xạ, sẽ sàng, bàn tay phải cầm dao hơi giơ lên, đáy mắt toàn sự phòng bị.

Một bóng đen lao tới.

"...." Tim Nguyễn Niệm Sơ vọt lên cổ, cô nghiến răng, vung dao đâm.

Song, người tới tóm một phát lấy cổ tay cô, dùng sức, con dao dù bị gỡ đi, nháy mắt đã trở lại trên tay anh. Động tác gọn gàng dứt khoát. Nhìn rõ người này, Nguyễn Niệm Sơ ngớ ra.

Lệ Đằng cất dao, nhéo nhéo má cô, hừ nhạt một tiếng, "Cô gái, 7 năm trước súng kia không làm anh tàn phế nổi, nên không cam lòng hả?"

Vành mắt Nguyễn Niệm Sơ đỏ hoe, ấp úng: "Em xin lỗi, em sợ quá. Em tưởng là kẻ xấu." Nói rồi, chính mình cũng sửng sốt.

Lời cô nói sau khi bảo vệ Tori mà bắn nhầm một phát súng về phía anh 7 năm trước y hệt bây giờ.

Lệ Đằng lặng mấy giây, đoạn ôm cô vào vòng tay.

Cuối cùng, mưa đã nhỏ hơn chút.

Gò má Nguyễn Niệm Sơ dán lên lồng ngực anh. Dưới lớp vải, cảm giác bắp thịt căng chặt và nhịp tim đập mạnh mẽ khiến cô thấy yên tâm. Cô nhắm mắt một lúc lấy lại bình tĩnh, rồi ngẩng đầu: ".... Hai người kia thế nào ạ?"

"Bị thương, chạy rồi." Lệ Đằng đáp.

https://thuviensach.vn

"...." Nguyễn Niệm Sơ chậm rãi gật gật, xoay đầu nhìn chiếc xe Jeep đã nổ lốp, lại nhìn xung quanh, bất lực nói: "Trời sắp tối rồi, xe lại... Chúng ta làm sao trở về giờ?"

"Em báo cảnh sát chưa?"

"Em báo rồi ạ." Giọng Nguyễn Niệm Sơ mang theo chút tủi thân, cô thấp giọng: "Nhưng còn chưa gọi xong thì điện thoại của em đã tịt ngóm."

Nghe vậy, Lệ Đằng lấy di động trong túi áo ra, vuốt màn hình, không có tín hiệu. Anh chau mày.

Lúc này lại nổi gió. Toàn thân Nguyễn Niệm Sơ ướt đẫm đứng trong mưa. Gió vừa thổi liền cảm thấy lạnh buốt tim. Cô nhăn mày, hai tay không ngớt chà xát cánh tay.

Nhìn cô đã đông lạnh thành như vậy, anh cau chặt đôi mày: "Trước không vội về biên thành."

Nguyễn Niệm Sơ hắt xì, khó hiểu hỏi: "Không về thì chúng ta làm sao bây giờ?"

Lệ Đằng vòng một cánh tay ôm cô vào lòng, vừa đi vừa nói: "Chỗ này có ruộng, gần đây chắc chắn có người ở. Tìm một hộ gia đình ở nhờ một đêm."

Trước mắt, trong hoàn cảnh này, nơi hoang vu, xe lại hỏng, hình như cũng chẳng có cách nào tốt hơn. Nguyễn Niệm Sơ ngẫm nghĩ một lát, gật đầu: "Nghe anh ạ."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Không Thay Đổi Chút Nào

NGÂM NGA

Chương 40: KHÔNG THAY ĐỔI CHÚT NÀO.

***

Hai bên đường cái, ngoài cánh đồng ra thì chính là núi non. Lệ Đằng quan sát sơ qua địa hình xung quanh, rồi ôm chặt Nguyễn Niệm Sơ, đi thẳng về một hướng.

Thi thoảng, Nguyễn Niệm Sơ xoay đầu nhìn bốn phía. Núi non dày đặc, ban ngày nhìn toàn là màu xanh biếc, Trời tối, tất cả đen thui. Đường nét những dãy núi chạy dài như dải lụa đen, thoạt trông rất khiếp vía.

Nguyễn Niệm Sơ hơi sờ sợ, không nén nổi liền hỏi: "Anh từng tới đây chưa ạ?"

Lệ Đằng: "Anh chưa."

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, có phần cạn lời: "Vậy mà còn bảo ngủ nhờ ở đây. Làm sao anh biết đi đường nào là đúng? Nhỡ không tìm được ai, chẳng phải chúng ta phải ngủ nơi đồng không mông quạnh ạ?"

Lệ Đằng tỉnh bơ đáp: "Theo anh, em không lạc được đâu."

"...." Nguyễn Niệm Sơ im re. Thấy Lệ Đằng bình thản như vậy cô cũng yên tâm, chỉ lo đi theo anh.

https://thuviensach.vn

Khoảng 20 phút sau, ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên.

Chỉ thấy trong sắc chiều hôm chạng vạng lờ mờ trước mặt, có ánh đèn le lói giữa bóng tối trập trùng. Đó là một căn nhà ngói một tầng, ống khói còn có khói bếp bay ra.

Nguyễn Niệm Sơ mừng rơn: "Thì ra con đường này có người ở thật!" Nói đoạn, cô nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt lấp lánh: "Sao anh biết ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Đoán mò."

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

Anh quay đầu liếc cô một cái: "Đường đất nông thôn đều là do mọi người đi nhiều mà thành. Nếu em lạc đường, không tìm được ai giúp thì cứ men theo bờ ruộng và đường mòn ấy. Chuẩn không cần chỉnh."

Lệ Đằng nói xong, Nguyễn Niệm Sơ vô thức ngoảnh đầu nhìn lại, có chút đã hiểu: "Hóa ra là vậy. Anh học được những điều này trong bộ đội à?"

Lệ Đằng "xùy" một tiếng: "Bé đã biết, học gì đâu."

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy lạ: "Sao em không biết."

"Con gái thành phố tụi em, còn là kiểu thành phố lớn như thành phố Vân, không biết cũng bình thường."

"Không phải anh lớn lên ở thành phố ạ?"

Lệ Đằng cười, giọng điệu rất hờ hững: "Quê anh ở vùng nông thôn Chướng Bắc."

Vừa chuyện trò, hai người đã tới gần căn nhà ngói kia. Trước cửa hộ gia đình ấy có một khoảng đất trống rộng trãi, láng xi măng, một con chó to

https://thuviensach.vn

màu vàng xích cạnh chuồng lợn. Phát hiện ra họ, nó liền nhe răng, dữ tợn sủa như điên "gâu gâu gâu".

Lệ Đằng gõ hai tiếng "bộp bộp" lên cửa.

Thoáng sau, một bà lão tóc bạc phơ ra mở cửa cho họ. Thấy hai người ướt như chuột lột, bà lão cau mày, nghi hoặc hỏi: "Anh chị tìm ai? 3 cậu con trai nhà già ra ngoài làm thuê cả rồi, không có nhà đâu."

Bà lão nói tiếng địa phương, Nguyễn Niệm Sơ nghe hồi lâu mà không hiểu.

Lệ Đằng mỉm cười, đáp lời bà lão.

Khoảnh khắc Lệ Đằng mở miệng, Nguyễn Niệm Sơ tức thì trợn tròn mắt kinh ngạc nhìn anh chăm chú, không chớp mi.

Chưa tới vài phút, bà lão nở nụ cười, vừa nói vừa vẫy tay lia lịa, mời hai người vào nhà.

Sau đấy, bà vội vàng đi rót nước cho họ.

Còn lại Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ ngồi trên chiếc ghế băng trong gian nhà chính.

Không kìm lòng nổi, Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên hỏi: "Anh thế mà cũng biết nói tiếng vùng này?"

Giọng Lệ Đằng vẫn như thường: "Anh có chiến hữu là người vùng này, từng học hắn mấy câu."

Nguyễn Niệm Sơ híp mắt. Đột nhiên nhớ ra tiếng Campuchia với tiếng Anh của người này cũng rất lưu loát. Cô không khỏi cảm thán, trí tuệ và sức lực của anh thật xuất chúng, hèn gì 16 tuổi đã thi đỗ được vào đại học không quân.

https://thuviensach.vn

Cô lại hỏi: "Ban nãy anh với bà lão ấy nói gì vậy ạ?"

"Nói với bà chúng ta muốn ngủ nhờ, nhờ bà tìm cho em bộ quần áo sạch để thay." Lệ Đằng đáp: "Anh còn bảo muốn gửi bà tiền, nhưng bà không chịu nhận."

Lúc này, bà lão đi ra, trên tay bưng hai cốc nước nóng và cầm hai bộ quần áo.

Đưa cho Nguyễn Niệm Sơ cái váy, bà cười nói: "Đây là của con dâu già. Nó khỏe mạnh, không có bệnh tật gì đâu. Nếu cháu không chê thì thay trước đã, đưa già hong khô quần áo ướt cho."

Tình cảnh này như thể đã từng gặp trước kia. Không hiểu sao, Nguyễn Niệm Sơ nhớ tới bà Axin trong rừng rậm ở Campuchia.

Cô cười tươi: "Cháu cảm ơn bà."

Bà lão đưa cho Lệ Đằng một chiếc quần dài, một chiếc áo, ra hiệu cho anh cũng đi thay đồ.

Nguyễn Niệm Sơ ngẩng đầu, thấy Lệ Đằng đang mặc quần sẫm màu và áo phông đen, cánh tay to rắn chắc màu đồng, cổ tay áo dài đến đuôi con rồng lớn màu than chì, uốn lượn sinh động, hung dữ đáng sợ. Mặt mày anh lãnh đạm thờ ơ, cảm giác nặng nề đến bức người, chỉ đứng đó đã khiến con người ta không thể làm ngơ.

Lệ Đằng mặc thế này, bỗng khiến Nguyễn Niệm Sơ nhớ tới dáng vẻ lần đầu tiên khi cô nhìn thấy anh 7 năm trước, nhớ đến ánh mắt của anh lúc anh bắn nổ bình xăng chiếc xe kia ban nay, tàn nhẫn ác liệt, dồn kẻ địch vào chỗ chết. Nguyễn Niệm Sơ chợt hoảng hồn, bản tính của con sói trong xương cốt người này thực sự không thay đổi chút nào.

Cô nhìn đến ngẩn tò te.

https://thuviensach.vn

Nhận thấy điều gì đó, Lệ Đằng nhướng mí mắt nhìn cô: "Sao vậy em?"

Mặt đỏ ửng, Nguyễn Niệm Sơ hắng giọng quay đầu sang bên: "Không có gì ạ."

Chẳng bao lâu, bà lão từ trong phòng bước ra. Nhìn hai người, bà bật cười: "Con trai cả với con dâu cả nhà già cũng xêm xêm hai anh cháu, vừa người thật. Già trải xong giường cho anh chị rồi đấy. Buồng của thằng cả nhà già. Nhà quê nông thôn, hai cháu đừng chê nhé!"

Lệ Đằng nói bằng tiếng địa phương: "Bà ơi, bà khách sáo quá!"

"Ba con trai già ra thành phố lớn làm việc hết, trong nhà có mình bà già này. Hai cháu đến, có thể chuyện trò cùng già là già vui lắm." Bà lão nói, "Hai cháu ngồi trước đi, già vừa nấu xong cơm, cùng ăn luôn thể."

Họ từ chối, nhưng bà lão rất kiên trì. Bà mau chóng vào bếp bận rộn. Nguyễn Niệm Sơ cũng theo vào giúp một tay.

"

Đột nhiên, bên ngoài ngôi nhà lần nữa vang lên tiếng chó sủa, tiếp đến là tiếng gõ cửa từng hồi "bộp bộp bộp".

"...." Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng đưa mắt nhìn nhau, đều nhận thấy có điều lạ lùng.

Bà lão chạy chầm chậm ra khỏi bếp, lẩm bẩm nghi hoặc: "Lạ thật, tối nay nhộn nhịp thế nhỉ... lại ai nữa đây?" Vừa nói, vừa định ra ngoài mở cửa.

Song, Nguyễn Niệm Sơ giơ tay ngăn bà, cười nói: "Bà ơi, bà nghỉ đi, để chúng cháu ạ." Rồi, cô liếc sang Lệ Đằng. Anh cũng đang nhìn cô, ánh

https://thuviensach.vn

mắt bình tĩnh và sâu hun hút.

Tim cô đập như gõ trống, từ từ gật đầu với anh.

Lệ Đằng tiến lên hai bước, cầm lấy tay nắm cửa, đanh mặt, năm ngón tay siết chặt. Giây tiếp theo, anh mở cánh cửa.

Nguyễn Niệm Sơ thò đầu ngó một cái, hết hồn, buột miệng thốt lên: "Chết tiệt, sao lại là anh?"

Nhưng vẻ mặt người ngoài cửa còn choáng hơn cả cô, gã trợn mắt: "Con mẹ nó, tôi cũng đang muốn hỏi đây! Sao lại là đôi nam nữ chó má các người chứ!"

Lệ Đằng lạnh mặt, đá Trần Quốc Chí văng ra ngoài mấy mét coi: "Chửi thêm câu nữa cho ông xem!"

Trần Quốc Chí "ai ui" một tiếng, ngã cắm mặt. Gã lồm cồm bò dậy, mếu máo: "Nói nhầm, nói nhầm... Tôi bảo này anh Lệ, ban nãy nói nhầm là tôi không phải. Nhưng anh có thể đừng vừa trông thấy đã động tay động chân với tôi vậy không!"

... Cái từ "động tay động chân" này còn dùng như thế được hả?

Nguyễn Niệm Sơ giật giật khóe miệng, bực bội: "Đã sớm nói với anh đừng bám theo nữa cơ mà. Bám theo thì xẻo tai anh luôn. Anh không sợ chết thật hả?"

Trần Quốc Chí muốn treo cổ tự vẫn, thật sự thiếu nước quỳ xuống dập đầu, "Người đẹp à, chị Lệ à, chị cả à, bà trẻ à! Tôi thề lần này thực sự không bám theo hai người! Thật đấy!"

Nguyễn Niệm Sơ: "Thế sao anh lại ở đây?"

Trần Quốc Chí: "Đi ngang qua á!"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ: "....."

Lệ Đằng nhếch nhếch khóe môi, túm lấy cánh tay Trần Quốc Chí bóp chặt một phát. Trần Quốc Chí đau đến kêu cha gọi mẹ, vội nói: "Đừng bẻ tay, đừng bẻ tay! Con người rôi đây thành thực, sẽ nói thật với hai người, nói thật mà."

Lệ Đằng thả tay.

Còn chưa hết hoảng, Trần Quốc Chí xoay xoay bả vai, tội nghiệp nói: "Sau khi hai người quẳng tôi ở đồn cảnh sát, tôi chuẩn bị về biên thành đáp máy bay trở lại thành phố Thâm, rồi từ thành phố Thâm về Hồng Kông. Kết quả đường từ thị trấn Bạch Khê về biên thành bị cấm, tôi hết cách, đành phải đi đường vòng. Anh tưởng bấy nhiêu đã đủ xui xẻo chắc? Chưa đâu, còn xui xẻo hơn kìa. Cái xe rách tôi thuê đột nhiên dở chứng giữa đường, gọi điện thoại tổng đài cho thuê xe không ai nghe máy. Kêu Trời, Trời không thấu, gọi Đất, Đất chẳng hay, còn mưa to như vậy. Tôi đành tìm chỗ trú mưa trước đã."

Nguyễn Niệm Sơ bảo vệ bà lão mang vẻ mặt mờ mịt sau lưng mình, cô nhìn Trần Quốc Chí chằm chằm: "Anh nói thật chứ?"

Người nọ chỉ tay lên Trời, thề thốt: "Nếu tôi nói sai nửa câu, tôi sinh con không có mông..." Nói đoạn, Trần Quốc Chí chợt ngừng lại, lia mắt nhìn Lệ Đằng với sắc mặt không lành. Gã hậm hực, đành phải nuốt chữ "đít" về, đổi thành chữ "đùi".

Trần Quốc Chí vừa dứt lời, Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng đưa mắt nhìn nhau.

Thoáng sau, cô miễn cưỡng nói: "Thôi được, tạm tin anh một lần."

"Tin tôi rồi phải không?" Trần Quốc Chí thoắt cái vui như hoa, xoa bóp cánh tay, tí tởn tính lẻn vào trong nhà, gã đổi sang tiếng Quảng Đông:

https://thuviensach.vn

"Lạnh qué, cóng chết tui rùi."

Lệ Đằng vẫn đứng nguyên tại chỗ, chặn lối.

Trần Chí Quốc khựng lại, ngẩng đầu nhìn anh, toét miệng: "Anh Lệ ơi, phiền anh đứng qua bên tí ạ! Cảm ơn anh nhiều!"

Lệ Đằng vẫn nhìn gã mà suy xét. Đoạn, anh hơi nhích người, bấy giờ mới để gã vào nhà.

"Rầm", cửa lớn lại được đóng vào

Nghe không hiểu tiếng phổ thông, bà lão chẳng hiểu mô tê gì, đang hoang mang. Bà hỏi Lệ Đằng: "Chàng trai, đây là bạn của hai cháu à? Cũng đến trú mưa hả?"

Lệ Đằng gật đầu: "Vâng."

Bà lão chất phác, nghe vậy liền nở nụ cười: "Vừa khéo, vậy thì cùng ăn cơm thôi!" Ngừng một thoáng, bà bảo: "Các cháu ngồi đi, già đi nấu thêm ít đồ ăn nữa."

Lệ Đằng nói: "Bà ơi, bà đừng làm nhiều ạ! Chúng cháu ăn không mấy đâu!"

Trần Quốc Chí đút hai tay vào túi áo. Thấy trên bàn có cốc nước ấm, cũng chẳng buồn hỏi của ai, gã cầm lên uống luôn. Uống xong, gã chẹp chẹp miệng, đặt mông ngồi cạnh bàn cơm, thuận miệng: "Bà cụ hiếu khách, muốn nấu thêm mấy món thì anh cứ để bà đi đi! Chưa biết chừng lát còn có khách tới đấy."

Để ý đến những lời này, Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày: "Anh nói gì?"

Trần Quốc Chí cầm đũa gắp một miếng thịt, bỏ vào mồm nhai, lúng búng đáp: "Hở? Tôi đã nói gì?"

https://thuviensach.vn

Giây lát, bà lão lại vào bếp sửa soạn.

Vẻ mặt không cảm xúc, Lệ Đằng ngồi đối diện Trần Quốc Chí. Nguyễn Niệm Sơ loáng thoáng nhận ra điều gì đó, cô nhấp môi, ngồi xuống cạnh anh.

Ăn vài miếng, Trần Quốc Chí quẹt quẹt mồm, "Tuy vùng thôn quê nhưng tay nghề của bà lão cũng được phết." Nói rồi, gã lấy trong túi áo một bao thuốc, dốc ra 2 điếu, cho một điếu vào miệng và đưa điếu kia cho Lệ Đằng: "Trịnh gia thưởng cho tôi, thuốc lá được biếu đặc biệt đấy. Nếm thử xem."

Lệ Đằng nhận lấy.

Trần Quốc Chí đứng dậy, hai tay cầm bật lửa châm cho anh. Lệ Đằng hơi nghiêng đầu, tay phải phép hờ che gió, để thuốc bắt lửa. Đôi mắt sau làn khói thuốc nheo nheo.

Rồi, anh nhướng môi, giơ điếu thuốc trên tay: "Cảm ơn."

"Không có chi!" Trần Quốc Chí xua tay.

Lệ Đằng hít một hơi thật sâu, sau đó nhả vòng khói, gẩy tàn thuốc, giọng điệu lạnh nhạt: "Còn bao lâu nữa thì người anh nói sẽ đến?"

Trần Quốc Chí trả lời: "Hắn là đã đến rồi."

Lệ Đằng cúp mắt, không nói gì. Anh dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại vào mặt bàn bằng gỗ.

Nguyễn Niệm Sơ không hiểu lời hai người nói, cô mù mờ nhìn trái nhìn phải, khó hiểu: "Ai đã đến rồi?"

Ai dè vừa hỏi xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng chó sủa lần thứ ba.

https://thuviensach.vn

"Bộp bộp", có người gõ cửa.

Nguyễn Niệm Sơ không còn lời để nói, thầm bảo khéo thế, thêm người nữa là có thể gom đủ một bàn mạt chược rồi.

"Chao, lại ai đấy?..." Bà lão lẩm bẩm, lau hai tay vào tạp dề, đi ra mở cửa. Chỉ thấy hai người mặc áo mưa màu đen đứng trong mưa, vóc dáng đều cao ráo, một nam một nữ.

Người phụ nữ có nét mặt rất hòa nhã. Cô ta nở nụ cười dịu dàng với bà lão, nói thật chậm: "Cháu chào bà! Xe chúng cháu bị hỏng, bà cho chúng cháu trú mưa một lát được không ạ?"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cô Cắn Cắn Môi, Đưa Tay Lên Cởi Cúc Áo

NGÂM NGA

Chương 41: CÔ CẮN CẮN MÔI, ĐƯA TAY LÊN CỞI CÚC ÁO

***

Người phụ nữ mặc áo mưa nói rất chậm, bà lão miễn cưỡng có thể hiểu được. Bà chăm chú ngẫm một chốc để hiểu rõ, rồi mới bảo: "Hai người cũng đến tránh mưa à? Tối nay nhà của già đông vui đây." Nói đoạn, bà cười vui, nghiêng mình nhường lối, "Bên ngoài mưa to lắm, vào đi!"

Người phụ nữ mặc áo mưa mỉm cười, "Cảm ơn bà ạ!"

Một nam một nữ liền theo sau bước vào cửa. Gian nhà chính vốn không rộng, nháy mắt đã đầy cả người, chật kín.

Nguyễn Niệm Sơ ngước mắt, lặng lẽ quan sát hai người vừa vào. Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt trứng ngỗng, đường nét mặt mũi không tồi, phải cái nước da hơi vàng. Người đàn ông nom trẻ hơn người phụ nữ 2, 3 tuổi, khôi ngô tuấn tú, còn trắng hơn cả người phụ nữ, trắng hơn rất nhiều.

Vẫn quan sát hai người họ, Nguyễn Niệm Sơ cười nói: "Xe của anh chị cũng bị hỏng trên đường à?"

Người phụ nữ mặc áo mưa cười đáp "Ừ." Thần thái nhã nhặn mà khách sáo: "Chúng tôi mới từ núi Thất Long ra, vốn định đi thẳng đến thị

https://thuviensach.vn

trấn Bạch Khê. Ai dè giữa đường gặp mưa bão, xe bị hỏng. Núi non heo hút không có chỗ để đi, đành tìm một nơi trú mưa trước cái đã."

Nguyễn Niệm Sơ nhận ra cách phát âm tiếng Trung của người này rất gắng sức, đặc biệt cắn chữ rất chắc. Cô đưa mắt liếc qua cặp đôi mặc áo mưa, thuận miệng hỏi một câu: "Anh chị là từ đâu đến đây du lịch vậy?"

Người phụ nữ trả lời: "Thành phố Nam."

Nguyễn Niệm Sơ cười, "Nghe giọng chị còn tưởng chị không phải người đại lục cơ đấy."

"Tôi quanh năm làm việc bên Thái Lan." Người phụ nữ có chút ngại ngùng, "Ở bên ngoài lâu thành thử tiếng quốc ngữ không chuẩn lắm, để chị chê cười rồi."

Hai người phụ nữ câu được câu không chuyện trò.

Người đàn ông mặc áo mưa thì lặng thinh, hắn thấp đầu, sắc mặt trắng nhợt, thi thoảng còn húng hắng ho. Trần Quốc Chí thì việc mình mình làm, gắp thức ăn, ăn cơm, ngồm ngoàm như thể quỷ đói đầu thai.

Lệ Đằng ném một hạt lạc vào miệng rồi nhai, sau đấy cầm cốc sứ lên uống nước, Vẻ mặt thờ ơ, chẳng liếc đôi nam nữ kia lấy một cái.

Đột nhiên, người đàn ông mặc áo mưa bỗng bật ho dữ dội. Người phụ nữ vội vàng vỗ lưng cho hắn để hắn dễ thở.

Nguyễn Niệm Sơ hỏi: "Hình như bạn trai chị không được khỏe!"

Người phụ nữ cười nói: "Không phải đâu, mấy hôm nay đi du lịch, lại vừa mưa to gió lớn, nên anh ấy bị cảm đấy."

Lúc này, bà lão từ trong bếp đi ra, trên tay còn bưng hai đĩa đồ ăn mới xào xong, vừa cười vừa cất lời mời: "Nào, nào, cũng chưa ăn cơm hả?

https://thuviensach.vn

Cùng ăn đi! Từ khi mấy anh con trai già ra ngoài làm công, lâu rồi căn nhà này chưa đông vui như vậy. Ngồi đi!"

Mấy người thản nhiên như thường, ngồi vào bàn.

Bà lão nhiệt tình gắp đồ ăn cho họ: "Nào nào, người thành phố các cháu chẳng lạ gì thịt gà, nhưng những món này toàn là đồ quê, không nuôi công nghiệp đâu. Ăn tạm nhé."

Nói rồi, bà còn xách trong buồng ra một chiếc can trắng và bảo: "Đây là rượu dâu thằng cả nhà già ủ đã nhiều năm. Nào, để già rót cho các cháu."

Nhìn bà lão tíu tít tay chân, Trần Quốc Chí bỗng nhe hàm răng trắng bóc cười toét miệng, cố tình nói chậm: "Ôi bà ơi, bà tốt bụng thế này không sợ trong bọn chúng cháu đây có kẻ xấu à?"

Lời vừa dứt, bầu không khí trong phòng đột nhiên thay đổi.

Bà lão liền dừng động tác rót rượu, ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt xen lẫn kinh hãi.

Trần Quốc Chí phụt cười một tiếng, xua tay: "Nói đùa ấy mà, bà đừng lo lắng!"

Bà lão cười gượng, rót rượu cho mấy người, tiếp đó ngồi xuống ăn cơm.

Người đàn ông mặc áo mưa từ đầu chí cuối vốn có tinh thần không tốt, trông thấy rượu, hai mắt hắn chợt lóe sáng. Hắn cầm cốc rượu lên nếm thử một ngụm, rồi giơ ngón tay cái: "Ái chà, ngon thật đấy!" Nói đoạn, hắn duỗi tay nâng cao cái cốc, hớn hở: "Nơi hoang vu hẻo lánh này có thể cùng trú mưa cũng là duyên phận. Khụ khụ... cạn ly này, mọi người làm bạn. Thế nào!"

https://thuviensach.vn

"Được đấy!" Trần Quốc Chí vỗ tay, "Tôi họ Trần, tên là Hạo Nam, người anh em gọi là gì nhỉ?"

Người đàn ông mặc áo mưa cười vang: "Đoàn Dự!"

Mặt Lệ Đằng không biểu cảm, anh uống cạn cốc rượu, chẳng hề nhăn mày, "Lệ Đằng!"

Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu ăn cơm, cũng là dáng vẻ như không có chuyện gì.

Gian nhà thoáng yên tĩnh. Sau đó người đàn ông mặc áo mưa bật cười ha ha, chỉ vào Lệ Đằng: "Được, người anh em này, hào sảng! Thú vị lắm! Tôi thích nhất là giao thiệp với người thẳng thắn." Nói xong, hắn chạm cốc với Trần Quốc Chí, cùng uống cạn.

Người phụ nữ mặc áo mưa cũng cười, khóe miệng cong lên mang theo ý vị sâu xa.

Nói cười rôm rả, bầu không khí hài hòa, bữa cơm tối mau chóng kết thúc.

Trải giường riêng cho mấy người xong xuôi, bà lão trở lại gian chính, ngồi xuống chiếc ghế, khâu quần áo. Tuổi tác đã cao, mắt mũi kém, bà nhờ Nguyễn Niệm Sơ xâu chỉ hộ.

Nguyễn Niệm Sơ xâu hết chỉ vào những cây kim cho bà rồi mới đưa lại, ngồi bên nhìn bà khâu vá.

Bà lão nhìn Nguyễn Niệm Sơ một cái, nói bằng tiếng địa phương: "Có nước nóng trong nồi đấy! Cháu rửa ráy sớm đi rồi ngủ thôi! Sáng mai đi chợ, già sẽ đưa các cháu ra đường lớn bắt xe."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ không hiểu những lời này lắm, Nom khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà lão, đáy lòng cô thoáng mềm mại, không khỏi nhoẻn miệng: "Bà làm cháu nhớ đến một bà cụ khác. Giờ chắc rằng bà ấy cũng nhiều tuổi hơn bà chút. Hai người đều đối xử thật tốt với mọi người, rất tốt bụng."

Bà lão cũng không biết cô đang nói gì, chỉ cười bảo: "Cô gái à, cháu phải nói chậm thì già mới hiểu được."

Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười với bà lão, cô không tiếp lời mà đứng dậy về buồng.

Buồng ngủ đơn sơ, cũng không bật đèn, chút ánh sáng của gian chính lọt qua khe cửa. Nguyễn Niệm Sơ ngước mắt trông thấy Lệ Đằng ngồi bên mép giường, tay kẹp điếu thuốc, hờ hững rít thuốc, mặt mày giấu nơi tối tăm.

Trong phòng có mùi rượu trắng rất nồng.

Nguyễn Niệm Sơ đóng kín cửa. Nháy mắt, căn phòng trở lại vớii bóng đêm.

Rảo bước tới trước mặt anh, cô nhíu mày, khẽ nói, giọng điệu bất an: "Anh thực sự không say đấy chứ?"

Lệ Đằng liếc cô, giọng điệu thản nhiên: "Em nói xem!"

Nguyễn Niệm Sơ lại hỏi: "... Một nam một nữ kia có phải là hai người đuổi giết chúng ta không anh?"

Lệ Đằng vứt điếu thuốc xuống đất, lấy chân dụi tắt đốm lửa, "Ừ."

Tim Nguyễn Niệm Sơ chìm xuống đáy vực, "... Giờ chúng mình làm sao đây?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng: "Xem tình hình mà làm thôi."

"...." Nguyễn Niệm Sơ liếm môi, giọng nói vẫn rất khẽ: "Rốt cuộc Trần Quốc Chí giúp bên nào vậy?"

Vừa dứt lời, cửa phòng liền bị người ta gõ bộp bộp. Cách tấm ván cửa, tiếng Trần Quốc Chí chửi mát vang lên, say khướt, lè nhè: "Anh Lệ, con mẹ nó chứ, tửu lượng của anh kém vãi, còn kém hơn cả tên Đoàn Dự kia... Ợ! Mở cửa, mở cửa, tôi còn muốn đại chiến ba trăm hiệp với anh nữa!"

Lệ Đằng quay sang thoáng nhìn Nguyễn Niệm Sơ. Cô hiểu ý, tiến lên mở cửa.

Trên người Trần Quốc Chí sặc mùi rượu, gã xách can rượu lảo đảo bước vào.

Cửa vừa đóng thì một lưỡi dao dù kề ngay lên cổ gã.

Liếc thấy con dao ấy, Trần Quốc Chí phát hoảng, nuốt nước bọt, buộc mình bình tĩnh, thấp giọng: "Tôi tử tế tốt bụng đến hỗ trợ mà. Anh Lệ à, anh đối xử với bạn bè thế hả?"

Khóe môi Lệ Đằng nhếch lên, nhưng không có ý cười: "Tôi là lính, anh là giặc, không làm bạn nổi đâu."

"Dẹp." Trần Quốc Chí xùy một tiếng. "Nếu không phải nể tình anh đã từng cứu mạng tôi thì ma mới lo chuyện sống chết của các người."

Ở bên, Nguyễn Niệm Sơ nghe mà như lọt trong sương mù, "... Cứu mạng anh? Khi nào?"

Trần Quốc Chí nhìn Lệ Đằng chăm chăm, nói: "Anh biết đứa kia luôn dán mắt vào hai người, nhưng tôi thì không biết. Nhà nghỉ xảy ra vụ ầm ĩ như vậy, nhất định họ sẽ chú ý đến tôi. Giữa Dan với Trịnh gia chình ình

https://thuviensach.vn

ngọn núi lớn thế kia, họ là người của Dan, tôi là người của Trịnh gia. Nếu tôi rơi vào tay họ chỉ có con đường chết. Cho nên, anh nhốt tôi suốt một đêm, hôm sao còn ném tôi trước cổng đồn cảnh sát, là đang cứu mạng tôi." Ngừng một chốc, gã nói tiếp: "Người giang hồ trọng chữ "nghĩa". Anh cứu tôi một mạng, vì vậy tôi đến trả anh một mạng. Hai đứa ngoài kia đều là sát thủ chuyện nghiệp, một mình anh còn dễ nói, chứ dẫn theo cô nàng tay bắt gà không chặt thế này... Thắng nổi không?"

Nguyễn Niệm Sơ sửa lời gã: "Tay trói gà không chặt."

Trần Quốc Chí lườm Nguyễn Niệm Sơ, chuyển về tiếng Quảng Đông: "Tui đã nói trước với hai người là tiếng Quốc ngữ của tui kém rùi. Nỏ soi nỏ được hả?"

Lệ Đằng hỏi: "Sao anh biết?"

"Tôi thấy hai chiếc xe bị phá hỏng trên đường, một trong số đó là xe của anh." Trần Quốc Chí đáp: "Lại nhìn hai kẻ kia lén lén lút lút. Đoán chừng hai người đã xảy ra chuyện. Hơn nữa, nếu hai ngỏm rồi, tôi không tìm được Dan, cũng hết cách báo cáo kết quả nhiệm vụ cho Trình gia."

Nhịn hết nổi, Nguyễn Niệm Sơ bèn chen ngang: "Trước hết nói xem tiếp theo nên làm thế nào đã!"

Lệ Đằng và Trần Quốc Chí nhìn nhau một cái.

Con ngươi Trần Quốc Chí đảo vòng vòng, gã vỗ ngực: "Con đàn bà kia thoạt nhìn nhanh nhẹn dũng mãnh hơn tên đàn ông đấy. Nữ để tôi, nam phần anh."

Lệ Đằng: "Lúc trước tên đàn ông đã trúng một phát đạn của tôi."

Trần Quốc Chí bị sặc: "Mẹ nó, sao anh không nói sớm?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng dưng dưng: "Mẹ nó, anh cũng có hỏi đâu."

Trần Chí Quốc nghiến răng: "Vậy thì nam phần anh, nữ để tôi." Nghỉ một thoáng, gã lại hỏi: "Trong tay anh có súng à?"

Lệ Đằng trả lời: "Không có đạn."

Trần Quốc Chí buông tiếng chửi tục, trợn mắt: "Thế anh bảo ông đây lấy gì "làm việc" với tụi nó."

Lệ Đằng dựa vào cạnh cửa, không tiếp lấy, chỉ rút một con dao ngắn từ bên thắt lưng, ném cho Trần Quốc Chí. Trần Quốc Chí giơ tay nhận lấy, ngắm con dao ngắn, đoạn nhìn sang con dao dù trên tay Lệ Đằng và bảo: "Tôi muốn con kia."

Nguyễn Niệm Sơ trừng mắt lườm gã: "Dao dù của không quân Trung Quốc đấy."

Nghe vậy, Trần Quốc Chí trề môi, không nói gì.

Mấy phút sau, cửa phòng mở.

Ba người đi ra gian chính với vẻ cảnh giác. Đèn gian chính hãy còn sáng, bà lão ngồi dưới đèn vẫn đang khâu quần áo.

Trông thấy họ, rõ ràng bà ngẩn ra: "Có chuyện gì à?"

Nguyễn Niệm Sơ ngồi xổm xuống, mỉm cười với bà, giọng nói nhỏ nhẹ: "Bà ơi, muộn lắm rồi, bà đi nghỉ đi ạ!"

Cùng lúc Nguyễn Niệm Sơ dứt lời, Lệ Đằng đã chạm vào gáy bà lão, tìm chính xác một huyệt đạo, ấn xuống. Tức thì bà nhắm mắt ngủ luôn.

Trần Quốc Chí đỡ lấy bà lão từ sau lưng. Ba người khiêng bà lão vào buồng, đóng cửa cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Vừa đi ra thì đã thấy Vasa và Đoạn Côn đứng ngoài nhà nhìn họ trân trân, nét mặt lạnh lẽo, không còn một tí ti khách sáo hiểu chuyện nào nữa.

"...." Nguyễn Niệm Sơ cau mày, bỗng chốc tim rớt mất một nhịp.

Lệ Đằng hờ hững, hơi nhích người, bảo vệ trọn vẹn Nguyễn Niệm Sơ phía sau, lạnh nhạt nói: "Ân oán riêng, đừng làm bị thương người vô tội!"

Vasa cong môi: "Bà già kia không phải mục tiêu của chúng tôi. Nếu muốn động vào bà ấy thật thì ban nãy đã không diễn kịch."

Trần Quốc Chí: "Thế mục tiêu của hai người là ai?" Gã chỉ vào Lệ Đằng: "Anh ta hả?"

Nghe vậy, Đoạn Côn cười to, "Đúng là thằng ngu! Đoán sai rồi. Là cô gái kia cơ!" Nói đoạn, có thứ ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, nhoáng cái, một con dao găm đâm về phía họ, động tác cực kỳ mau le.

Trần Quốc Chí tung chân đá, ánh dao của hai người loang loáng, đánh đấm thành một đám.

Vasa vẫn nhìn Lệ Đằng chăm chăm, cô ta nhướng mày, thốt ra một câu tiếng Khmer Campuchia: "Anh đàn ông đàn ang, chẳng lẽ muốn đánh một phụ nữ là tôi đây sao?"

Mặt Lệ Đằng lạnh tanh, không phí lời với cô ta.

Vasa thở dài: "Lee à, anh lạnh lùng thật đấy." Nói xong, cô ta nghiêng mình một cái đã vòng ra phía sau Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ, hòng bắt Nguyễn Niệm Sơ. Nhưng còn chưa chạm vào thì đã bị Lệ Đằng chặn lại giữa chừng, bổ ngược lại một cú rất tàn nhẫn.

"...." Bị đau, Vasa rên lên. Cô ra nghiến răng, xoay người gắng sức chạy thoát chẳng dễ dàng, kế tiếp rút một con dao nhọn đâm về phía

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ.

Lệ Đằng ôm ngay Nguyễn Niệm Sơ vào trong lòng để bảo vệ, anh quay người đá một phát, bàn chân quét thẳng vào huyệt thái dương của Vasa. Vasa vội ngả ra sau, bị sức gió của cú đá buộc phải lùi lại hai bước.

Thử mấy phen mà căn bản chẳng thể đến gần Nguyễn Niệm Sơ, Vasa nổi giận, vung luôn con dao đấu cùng Lệ Đằng. Ánh mặt Lệ Đằng rét căm, anh đẩy Nguyễn Niệm Sơ ra khỏi phạm vi cuộc chiến. Từng đòn đánh đấm và mỗi đường dao của hai người đều chí mạng.

"...." Nguyễn Niệm Sơ cắn răng, không giúp nổi gì, cô chỉ có đứng trơ ở bên ngây ngốc đợi.

Bỗng, Đoạn Côn thình lình rút súng, họng súng lắp giảm thanh, nhắm thẳng vào Nguyễn Niệm Sơ.

Khóe mắt Lệ Đằng liếc thấy, mặt anh biến sắc, vươn tay kéo Nguyễn Niệm Sơ vào trong ngực. Cùng lúc, Đoạn Côn bóp cò.

Thoáng chốc, bầu không khí xung quanh lặng như tờ.

Nguyễn Niệm Sơ mất mấy giây mới lấy lại tinh thần, cô hoảng hốt: "Lệ... Lệ Đằng..."

Vẻ mặt Lệ Đằng vẫn bình thản, lông mày cũng không hề nhíu.

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc.

Bấy giờ, Trần Quốc Chí đá văng khẩu súng kia, gã mắng: "Con mẹ mày, dọa ai đấy! Đạn trong khẩu súng này từ đâu ra thả!"

Đoạn Côn gãi đầu, lẩm bẩm: "Sao có thể nhỉ? Rõ ràng còn sót mỗi viên cuối cùng..."

https://thuviensach.vn

Nhân lúc đấu khẩu này, Vasa dữ tợn đâm một phát dao nữa.

Lệ Đằng xoay một vòng, đá cô ta ra, mở cổng, nắm chặt tay Nguyễn Niệm Sơ lao ra ngoài. Trần Quốc Chí cũng bám sát phía sau.

Đoạn Côn nhe răng trợn mắt bò dậy khỏi mặt đất, chạm vào vai. Vết thương mới được băng bó lại chảy máu. Sắc mặt càng tái nhợt, hắn cắn răng.

Vasa liếc Đoạn Côn, cau mày: "Anh sao rồi?"

"Trong chốc nhát không tắt thở được." Đoạn Côn đáp: "Mau đuổi theo, tôi chắc chắn trong khẩu súng này có đạn. Lee bị thương rồi. Họ không thể chạy xa đâu."

"Được." Vasa đáp lời, đoạn quay người vọt ra khỏi cổng.

***

Thôn làng nơi núi non không có đèn, tối om om, xòe tay không thấy năm ngón. Ba người chạy như bay về phía trước, không có mục đích.

Chợt, Trần Quốc Chí dừng lại, thở hồng hộc: "Chạy thế này không ổn... " Hắn thoáng ngẫm nghĩ rồi bảo: "Hai người chạy về bên trái, tôi chạy về bên phải. Tách ra!"

Lệ Đằng gật đầu không nói gì, nắm chặt tay Nguyễn Niệm Sơ mau chóng rời bước.

Nguyễn Niệm Sơ cũng nắm chặt lấy tay Lệ Đằng, lặng im, cứ thế chạy theo anh.

Không biết trôi qua bao lâu, bàn tay nắm tay cô bỗng trở nên ướt nhẹp, toàn mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đã phát hiện, không khỏi cất tiếng hỏi: "Anh sao rồi ạ?"

Lệ Đằng không trả lời. Trên đỉnh đầu, mây đen bị gió xua tan, lộ ra nửa vầng trăng. Qua ánh trăng mờ nhạt, Nguyễn Niệm Sơ trông thấy vẻ mặt anh bình tĩnh, nhưng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nháy mắt, đầu óc Nguyễn Niệm Sơ ngốc đơ. Cô đã nhận thấy điều gì đó, bèn đưa tay chạm vào người Lệ Đằng. Đầu ngón tay mềm mại lướt qua cơ bụng, eo, rồi khựng lại trên bả vai phải.

Ướt nhầy và ấm nóng.

Tim cô bỗng thắt lại, "Anh bị trúng đạn hả?"

Máu theo miệng vết thương ào ào chảy ra. Mất máu quá nhiều đã lấy đi hơn nửa sức lực, Lệ Đằng cắn răng, nhịn đau, đáp: "Không sao." Nói xong nhưng chân anh lại hẫng một cái.

Lệ Đằng cau mày, lắc lắc đầu, buộc bản thân phải duy trì tỉnh táo.

Nguyễn Niệm Sơ hoảng, vội đỡ lấy Lệ Đằng, nâng một cánh tay anh vòng qua vai cô, dùng toàn bộ sức lực của cơ thể để chống đỡ, đưa mắt ngó quanh quất. Mượn ánh trăng, cô nhìn thấy hình như có một hang núi không xa phía.

Cô dìu anh đi về phía hang núi.

Cái hang này mọc đầy cỏ dại, còn ngập tràn mùi mục nát, tối tăm và đáng sợ.

Nhưng lúc này Nguyễn Niệm Sơ không nghĩ được gì khác, cô chỉ biết, phát súng này là Lệ Đằng đỡ thay cô. Tình trạng của anh bây giờ rất xấu, anh cần nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Đỡ anh ngồi xuống một đống cỏ dại, cô lo lắng: "Anh vẫn ổn chứ ạ?"

"...." Nét mặt Lệ Đằng nặng nề, không hé môi. Một lúc, anh mới cử động, hai tay lôi mạnh chiếc áo phông màu đen, xé "xoẹt" một phát, chiếc áo rách toạc thành từng mảnh, bị vứt qua bên.

Thân mình màu đồng với những bắp thịt cường tráng lộ ra dưới ánh trăng. Trên vai, hình xăm con rồng hung dữ khiến người ta khiếp sợ. Vết thương mới, vết thương cũ đan xen bừa trên cơ thể khỏe khoắn ấy, toát lên sự ngang tàng.

"...." Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, muốn xoay đầu lại không dời nổi mắt.

Lệ Đằng lấy điếu thuốc lá, cho vào miệng cắn, rút con dao dù ra hơ hai mặt trên bật lửa, nhắm chính xác miệng vết thương, đâm xuống. Mặt anh đầy mồ hôi, trán nổi gân xanh, bạnh cằm, móc mạnh một phát, viên đạn liền rơi xuống đất.

Sau đấy, anh dùng mảnh vải áo xé rách trước đó băng bó đơn giản.

Làm xong hết thảy, anh nhắm mắt, ngả đầu nằm xuống đống cỏ, ý thức bắt đầu dần dần rời xa.

Tim Nguyễn Niệm Sơ đau muốn chết. Cô duỗi tay chạm vào khuôn mặt cương nghị tái nhợt của anh, khẽ hỏi: "Hiện tại anh cảm thấy thế nào?"

Lệ Đằng mấp máy môi, giọng nói rất nhỏ: "Lạnh."

"Lạnh?" Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, chạm tay vào người anh, quả nhiên lạnh toát như băng vậy.

Trời đã cuối thu, hơn nữa nhiệt độ trong núi vốn thấp, anh lại đang bị thương, chẳng trách lạnh như vậy.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm một lát rồi gom cỏ dại thành một đống, bật lửa châm. Nhưng Trời mới tạnh mưa, cỏ hãy còn ướt, châm thế nào cũng không cháy.

Lòng cô nóng như lửa đốt, trong chốc lát không biết phải làm thế nào.

Đột nhiên, mắt Nguyễn Niệm Sơ lấp lóe, nhớ ra gì đó, khuôn mặt cô thoáng chốc đỏ bừng.

Do dự vài giây, rất nhanh, cô liền cắn môi, cởi cúc áo.

Một cúc, hai cúc...

Chiếc váy hoa nhí bị vứt sang bên.

Tim Nguyễn Niệm Sơ đập thình thịch. Cô hít sâu một hơi, thở ra, khép mi. Thân thể trắng nõn cúi xuống, chầm chậm ghé sát vòm ngực của Lệ Đằng.

(Chú thích: Cả 2 lần Trần Quốc Chi đều nhận đấu với nữ. Đây là lỗi kỹ thuật của tác giả ạ.)

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chỉ Hư Hỏng Với Em Thôi

NGÂM NGA

Chương 42: CHỈ HƯ HỎNG VỚI EM THÔI.

***

Hang động tối om, bên ngoài ánh trăng mờ mờ, im ắng không một tiếng động.

Nguyễn Niệm Sơ không ngờ lần đầu tiên mình chủ động ôm Lệ Đằng sẽ ở trong tình cảnh thế này.

Tuy chỉ là để sưởi ấm cho anh và anh cũng đang nhắm mắt, ý thức cũng mơ hồ, nhưng thân mật như vậy, vẫn khiến cô không khỏi đỏ bừng mặt.

Ngón tay Nguyễn Niệm Sơ run run, vòng cánh tay qua hai bên sườn eo thon chắc của Lệ Đằng, ôm chặt. Gò má cô dán lên lồng ngực anh, dè dặt không đè lên miệng vết thương của anh.

Thế nhưng, lúc này Lệ Đằng lại đột nhiên tỉnh.

Trong bóng tối, anh mở choàng mắt. Vài giây ngắn ngủi, tâm trí đi xa liền quay trở về. Thân mình trong vòm ngực nhẹ tênh, gần như không có trọng lượng. Nhưng anh đã nhận thấy điều gì đó, cơ bắp anh chợt cứng ngắc, cau chặt đôi mày, máu toàn cơ thể dồn cả về một nơi.

https://thuviensach.vn

Biết anh đã tỉnh, mặt Nguyễn Niệm Sơ đỏ hơn. Hồi lâu, cô hắng giọng, giải thích: "Anh bảo lạnh, nhưng cỏ ướt, không nhóm được lửa. Em không định nhân cơ hội sàm sỡ anh đâu."

Trán Lệ Đằng toàn mồ hôi. Muốn ôm cô, nhưng anh gắng nín nhịn, cắn răng nói: "Ai bảo em cởi đồ?"

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt: "... Chẳng phải trên TV đều diễn như vậy ạ?"

Lệ Đằng sắp bị cô gái này làm cho tức chết rồi, "Nguyễn Niệm Sơ. Có phải môn sinh học của em là do giáo viên thể dục dạy không hả?"

"Tại sao anh hỏi điều này?"

"Em không biết cơ thể nam giới cấu tạo thế nào à?"

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

Lệ Đằng quay đầu sang hướng khác, hít sâu một hơi rồi thở phù ra. Khi lên tiếng lần nữa, giọng anh cực kỳ bình tĩnh: "Em đứng dậy trước đã, mặc quần áo tử tế vào cho anh!" Anh đã bị thương, đầu óc nặng trịch, năng lực kiềm chế và lý trí vốn đã yếu, cô thế này, mẹ nó, ai mà chịu được.

Nguyễn Niệm Sơ vẫn rất chần chừ: "Nhưng nhiệt độ trong núi sẽ càng lúc càng thấp, anh...."

Lệ Đằng ngắt lời cô luôn: "Anh bảo em mặc quần áo tử tế vào đi đã!"

Nguyễn Niệm Sơ rũ mi, lặng im một chốc. Song, mười ngón tay sau eo anh lại khóa chặt hơn, không buông. Sau khi bị lạnh, người này sẽ phát sốt. Lần trước có thuốc hạ sốt của bà Axin, cơ mà lần này không có. Cô không thể theo ý anh.

Hai cánh tay mảnh khảnh siết chặt thêm.

https://thuviensach.vn

"...." Cả người Lệ Đằng sắp nổ tung. Anh ổn định tinh thần, gắng sức kìm nén nhộn nhạo trong xương cốt, kiên nhẫn nói: "Nguyễn Niệm Sơ, nghe lời anh. Mặc quần áo vào đi em."

Cô vẫn không nhúc nhích, đỏ mặt mắng: "Anh mới phải nghe lời ấy. Em con gái con lứa còn không ngại, anh đàn ông đàn ang ngại nỗi gì?"

Lệ Đằng chừng như bốc hỏa: "Không phải ngại."

Nguyễn Niệm Sơ cũng bốc hỏa: "Thế anh lải nhải cái gì?"

Nguyễn Niệm Sơ vừa dứt lời, Lệ Đằng nheo mắt, lật người một cái, đè cô dưới mình. Cả kinh bởi động tác bất ngờ này, hai mắt cô mở to, thấy anh kẹp chặt hai cổ tay cô chỉ bằng một tay và cúi đầu. Vẻ dữ tợn lồ lộ trong đôi mắt đang nhìn cô chằm chằm.

Lệ Đằng nghiến răng, dọa cô: "Nguyễn Niệm Sơ, em biết rõ ông đây muốn "ngủ" với em, thế mà còn cởi đồ ra như vậy lớn vớn trước mặt anh. Em giả ngốc hả? Có tin anh "xử" em ở đây luôn không?"

Nguyễn Niệm Sơ ngơ ra. Sau vài giây, khuôn mặt đã đỏ như quả cà chua chín, ấp úng một lúc mới thốt nên câu: "Em sợ anh lạnh, sợ anh phát sốt. Có ý tốt chăm sóc anh. Cái anh này thật là..."

Cô còn chưa nói hết, Lệ Đằng bỗng rên lên một tiếng. Bị đau, anh nhăn mày, nhắm mắt.

".... Sao vậy?"

Nguyễn Niệm Sơ hoảng, cô cầm váy tròng vội vào người, đoạn khom mình đỡ anh. Nhìn một cái là thấy màu sắc chỗ vết thương đã sẫm một mảng lớn. Xem ra động tác ban nãy đã kéo căng miệng vết thương.

https://thuviensach.vn

Tim Nguyễn Niệm Sơ thắt lại. Cô cau mày đỡ Lệ Đằng nằm xuống đống cỏ, động tác rất cẩn thận: "Vết thương lại toác miệng ra rồi. Anh nghỉ ngơi cho tử tế, đừng lộn xộn. Em không làm phiền anh nữa."

Lệ Đằng cắn răng, chống người ngồi dậy, dựa gáy vào vách đá xù xì, sắc môi trắng nhợt. Anh nghiêng mắt. Cô gái kia gục đầu ôm đầu gối ngồi cạnh anh, nom dáng vẻ có phần tủi thân.

Anh nhéo hai đầu lông mày, nhỏ giọng: "Anh không chê em phiền."

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi: "Ờ."

Lệ Đằng lại điềm tĩnh bổ sung: "Là anh sợ mình không nhịn nổi."

"..." Nguyễn Niệm Sơ ngước mắt lườm anh, phồng má khẽ mắng: "Bị thương rồi thì nằm cho ngoan ngoãn đi! Mặt trắng bệch như tờ giấy còn nghĩ nọ nghĩ kia. Giờ anh làm được gì?"

Nghe vậy, Lệ Đằng nhếch nhếch môi, như cười như không nhìn cô: "Sao không làm được?"

Nguyễn Niệm Sơ biết anh cố tình hiểu sai ý để trêu chọc cô. Không còn lời để nói, cô đứng lên phủi phủi tay, ra vẻ ung dung: "Được, tự anh từ từ làm đi. Em vào trong xem xem có tìm được ít cỏ chưa bị ướt để nhóm lửa không?"

Vừa xoay mình, người sau lưng liền hỡ hững cất lời: "To gan nhỉ. Không sợ gặp phải thú dữ à?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ khựng bước, ngoảnh đầu lại. Lòng thầm lo lắng, cô nghiêm túc hỏi anh: "Ở đây có thú dữ thật ạ?"

Vẻ mặt Lệ Đằng tỉnh bơ: "Em nói xem."

https://thuviensach.vn

Nơi hoang vu hẻo lánh, lại là trên núi, xác suất rắn độc, thú dữ xuất hiện thực sự rất cao. Được rồi, Nguyễn Niệm Sơ nhìn quanh quất, nuốt nước bọt, hắng giọng: "Mưa to thế kia, hẳn là không có cọng cỏ nào may mắn thoát nạn đâu. Không tìm nữa vậy." Nói xong, cô vòng qua bên kia, ngồi xuống.

Lệ Đằng dựa đầu vào vách đá, gập một chân, khép mi, chợt cười nhạt một tiếng.

Nguyễn Niệm Sơ đưa mắt nhìn anh: "Anh cười em?"

Mắt cũng chẳng mở, Lệ Đằng đáp: "Anh không dám."

Nguyễn Niệm Sơ hừ một tiếng, tầm mắt vô thức nhìn xuống, dừng trên người Lệ Đằng. Trên bắp thịt, bắp cơ săn chắc rõ nét, rải rác những vết sẹo, có lớn có nhỏ, cũ mới lẫn lộn, mang một vẻ đẹp rung động lòng người.

Nhìn vết thương bị súng bắn trên vai phải của anh, cô cau mày: "Anh ngủ một giấc trước đi! Sáng mai em đưa anh đi tìm bệnh viện."

Lệ Đằng mở mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ: "Không tổn thương đến nội tạng với mạch máu, thường thôi mà."

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Em chỉ biết vết thương này của anh chưa được khử trùng, cũng chưa được bôi thuốc. Phải đến bệnh viện xử lý lại."

Lệ Đằng nhướng môi, muốn hời hợt bâng quơ cho qua, "Mạng anh cứng lắm. Khả năng tự chữa lành cũng mạnh."

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ buột miệng thốt lên: "Đây không phải chuyện nhỏ. Anh có thể nói bằng giọng điệu ấy sao?" Ngón tay cô chỉ chỗ này, chỉ chỗ kia, "Tự anh nhìn những vết thương này đi! Đáng sợ bao nhiêu. Người khác thì chẳng nói làm gì, nếu để mẹ anh nhìn thấy, bác ấy còn không đau lòng chết đi được ấy à."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhìn cô đăm đăm. Một chốc, anh hơi nhướng mày: "Mỗi mẹ anh đau lòng thôi hả?"

Nguyễn Niệm Sơ: "Tất nhiên là mẹ anh xót con trai rồi."

Lệ Đằng lại hờ hững hỏi: "Em không xót người đàn ông của em à?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ ngẩn ra. Hai má nóng ran, cô cắn môi. bứt một cọng cỏ ném vào mặt anh: "Em đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, rất nghiêm túc đấy. Anh đứng đắn chút được không?"

Vẻ mặt Lệ Đằng thờ ơ: "Anh cũng hỏi nghiêm túc, sao lại không đứng đắn chứ."

Nguyễn Niệm Sơ: "....."

Lệ Đằng: "Hỏi em đấy, em có đau lòng không?"

Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu cắn môi, mặt càng đỏ, nhỏ giọng khẽ nói: "Dĩ nhiên là em đau lòng rồi. Nếu không, chẳng thân chẳng thiết ai thèm xót anh, ai thèm lo anh bị thương thế nào."

Lệ Đằng nhìn Nguyễn Niệm Sơ một lúc, đoạn hất hất cằm với cô: "Em lại đây."

Cô nghi hoặc nhưng vẫn đứng dậy đi về phía anh.

Sau khi đứng vững, Nguyễn Niệm Sơ thấp đầu nhìn Lệ Đằng, hỏi: "Làm gì ạ?" Vừa dứt lời đã bị anh tóm lấy, kéo mạnh một phát. Nguyễn Niệm Sơ không kiểm soát được liền nhào vào lòng anh.

Tức thì, cô giãy giụa, "Anh cẩn thận đi! Tí nữa vết thương lại toác ra..." Còn chưa nói hết thì môi cô đã bị môi anh lấp kín.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng giữ chặt Nguyễn Niệm Sơ, bàn tay to lớn khóa lấy gáy cô, đôi mắt khép hờ, hôn rất sâu, rất mãnh liệt, gần như là trút ra cảm xúc. Mắt Nguyễn Niệm Sơ mở to, há mồm muốn nói gì đó, nhưng lưỡi anh nhân cơ hội khuấy đảo, nuốt trọn hơi thở và tiếng kêu khe khẽ của cô vào trong bụng.

Thật lâu Lệ Đằng mới thả môi Nguyễn Niệm Sơ ra, hôn lên trán cô, nhăn mày ổn định nhịp thở.

Đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ phủ một lớp sương mỏng, hàng mi rung rung. Mùi vị nam giới trộn lẫn mùi máu tanh nhàn nhạt trên người anh rất quen thuộc, cũng rất nguyên sơ.

Hai người đều không lên tiếng.

Lát sau, cô gọi tên anh, giọng nói nhỏ nhẹ: "Lệ Đằng."

Lệ Đằng đáp: "Ơi."

Cô căng thẳng mà nghiêm túc: "Thật ra, nếu anh thực sự không nhịn nổi, thì cứ "làm" đi ạ! Em đảm bảo với anh, lần này em sẽ không tức giận đâu.

"...." Lệ Đằng bật cười, nhẹ nhàng xoa mái tóc hơi bù xù của cô, giọng điệu trầm thấp mà dịu dàng: "Chỉ cần em đừng cởi sạch đồ chui vào lòng anh nữa thì anh có thể nhịn được."

Nguyễn Niệm Sơ ngước đầu nhìn anh, lấy làm hoài nghi: "Anh không muốn à?"

Lệ Đằng trầm lặng một thoáng, "Muốn chứ."

"Vậy tại sao không?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng xị mặt: "Nơi núi non hoang vu này đến cái giường cũng chẳng có. Không được."

Nghe anh nói xong, Nguyễn Niệm Sơ không kìm được, cười phụt một tiếng.

Lệ Đằng nâng cằm cô lên, nhíu mày hỏi: "Em cười gì?"

Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Thật không nhìn ra anh qua quýt với bản thân thế mà coi trọng việc này như vậy."

"Không phải là coi trọng."

"Thế vì sao ạ?"

"Vì em." Lệ Đằng rũ mắt, lắc lắc cằm cô, trầm giọng: "Anh thì chẳng sao hết, nhưng anh không thể để người phụ nữ của mình thiệt thòi. Hiểu chưa?"

Nguyễn Niệm Sơ sững sờ, ánh mắt lấp loáng, hồi lâu không biết nên nói gì.

Bấy giờ, Lệ Đằng ôm cô nằm nghiêng xuống, ngón trỏ khều khều má cô, cười bảo: "Mai còn phải tìm đường xuống núi, em mau ngủ đi!"

".... Dạ." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, vừa nhắm mặt liền nghĩ tới điều gì đấy, cô lại mở mắt nhìn anh: "Anh không ngủ ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Không an toàn, anh phải canh chừng."

Lông mày Nguyễn Niệm Sơ nhíu chặt: ".... Chỗ này bí mật vậy, ắt hẳn họ sẽ không đuổi tới đâu. Anh cần phải nghỉ ngơi mà!"

"Vasa với Đoạn Côn chỉ là thứ yếu." Lệ Đằng rất điềm tĩnh: "Trong núi nhiều thú dữ, phải có người trực đêm."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ vội tiếp lời: "Vậy để em trực, anh ngủ đi ạ."

Anh chống tay, gác đầu lên, nhìn cô một lát, chợt bảo: "Trong chung cư nhà em có con mèo vàng nặng gần chục cân. Anh đã nhiều lần trông thấy nó. Lần này về em tìm nó đánh nhau một trận đi!"

".... Vâng." Nguyễn Niệm Sơ lấy làm lạ: "Nhưng, tại sao em phải tìm một con mèo để đánh nhau."

Lệ Đằng thản nhiên: "Đánh xong thì em sẽ nhận rõ một sự thật."

"Sự thật gì ạ?"

"Ngay cả con mèo, em cũng không đánh lại nổi."

Nguyễn Niệm Sơ nín thinh: "....."

Nét cười lướt qua nơi đáy mắt Lệ Đằng, anh quệt mũi cô: "Mau ngủ nào!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ "hạn hán" lời. Cúi đầu liếc một cái, cô mới phát hiện cổ chiếc váy của mình vẫn đang mở. Mặt cô đỏ hồng, nhanh chóng đưa tay cài nút.

Thấy vậy, Lệ Đằng xùy một tiếng: "Không phải hồi nãy phóng khoáng lắm sao. Giờ mới nhớ ra phải thẹn thùng à?"

Nguyễn Niệm Sơ lúng búng: "Hồi nãy là tình huống đặc biệt." Ngừng một tẹo, cô ngẩng đầu. hơi nheo mắt nhìn anh: "Này, hồi nãy chắc anh không nhìn lung tung đấy chứ?"

Lệ Đằng lãnh đạm: "Tối lửa tắt đèn, thấy quái gì."

"Vậy thì tốt." Nguyễn Niệm Sơ vỗ vỗ lồng ngực, thở phào nhẹ nhõm. May mà chưa bị nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nói tiếp: "Lại chẳng phải chưa từng nhìn."

Nguyễn Niệm Sơ liền sững sờ: ".... Anh đã từng nhìn? Nhìn khi nào?"

Dán mắt vào khuôn mặt xấu hổ xen lẫn tức giận của cô, Lệ Đằng nhướng mày, một thoáng thích thú toát lên trong mắt. Anh ghé sát tai cô, nhỏ giọng: "7 năm trước ở Campuchia, anh đã nhìn em tắm. Trong thùng gỗ ấy."

"... 7 năm trước? Ở Campuchia?" Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc đến độ ngốc đơ, quả là khó tin: "Lệ Đằng, anh thế mà nhìn trộm em tắm?"

Người nọ không bày tỏ ý kiến.

Nguyễn Niệm Sơ cáu, trừng mắt muốn chửi thề, nhưng Lệ Đằng đưa một ngón trỏ lên môi cô, khẽ cười: "Dù sao cũng phải nhìn. Nhìn sớm nhìn muộn đều như nhau. Mau ngủ đi, còn không ngủ là anh hôn em đấy."

Nguyễn Niệm Sơ tức điên: "Cái anh này, sao hư hỏng thế hả?"

Lệ Đằng đường hoàng đáp: "Chỉ hư hỏng với em thôi!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Có Xương Cốt Thép, Cũng Có Lòng Dạ Mềm

NGÂM NGA

Chương 43: CÓ XƯƠNG CỐT THÉP, CŨNG CÓ LÒNG DẠ MỀM.

***

Suốt một ngày nay, tim Nguyễn Niệm Sơ treo lơ lửng. Vốn dĩ cô tưởng mình sẽ không ngủ được, nhưng kỳ diệu là nằm trong lòng Lệ Đằng, cô ngủ rất say.

Khi tỉnh dậy, ngoài Trời đã sáng.

Nguyễn Niệm Sơ mở mắt, đảo đôi con ngươi, xoay đầu thì thấy Lệ Đằng vẫn đang ngồi cạnh bên, vẻ mặt lạnh lùng. Máu quanh miệng vết thương trên vai phải đã khô, đóng thành vẩy màu nâu sẫm. Nom cả người anh vẫn ổn, chẳng khác ngày thường là bao. Phải cái, tơ máu trong mắt đã nhiều thêm.

Nguyễn Niệm Sơ nhăn mày: "Tối hôm kia anh đã không ngủ, tối qua lại thức suốt đêm. Nghỉ ngơi một lát nhé?"

Lệ Đằng từ chối với giọng điệu hời hợt: "Ra ngoài trước đã rồi nói sau!" Hiện tại tình hình còn chưa rõ, dây thần kinh của anh đang ở trạng thái căng thẳng cao độ, muốn ngủ cũng không nổi.

Nguyễn Niệm Sơ lặng im, không khuyên nữa.

Hai người rời hang núi.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, lại sau cơn mưa, Trời quang mây tạnh, trong núi ngập tràn mùi bùn đất tươi mới.

Nguyễn Niệm Sơ vừa đi vừa nhìn bốn phía. Những ngọn núi lớn xung quanh biên thành này đều chưa được khai phá. Cảnh quan núi non vẫn là dáng vẻ nguyên sinh, cây xanh núi xanh, đâu đâu cũng một màu xanh biếc.

Nhưng phong cảnh đẹp là một chuyện, đường khó đi lại là chuyện khác.

Ngọn núi này chẳng thể so với những danh lam thắng cảnh, không có cáp treo, không có bậc thang đá, chỉ toàn bùn đất, cỏ dại um tùm, bụi gai đầy đường. Sinh ra và lớn lên ở một thành phố lớn, đây là lần đầu tiên Nguyễn Niệm Sơ đi kiểu đường không tính là đường này, nên cô hết sức cẩn thận.

Trong lòng thấp thỏm, tự nhiên bước đi của cô cũng chậm lại, một phút mới đi được 10 mét.

Thấy thế, Lệ Đằng bẻ một cành cây khô, đưa cho cô làm gậy chống, tiện thể dùng để gạt bụi gai. Sợ cô trượt chân ngã, anh nắm tay cô, bảo cô mỗi bước đều giẫm lên dấu chân anh để lại.

Cứ thế, đỡ hơn được một chút, tốc độ của Nguyễn Niệm Sơ từ 10 mét một phút, lên đến 20 mét một phút.

Sau mấy phút, Lệ Đằng khom người, đưa lưng về phía cô.

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc: "Anh làm gì đấy?"

Lệ Đằng: "Lên đi, anh cõng em."

"Không cần đâu." Cô lắc đầu, xua tay với anh: "Đường núi vốn đã khó đi, anh chưa được nghỉ ngơi, trên vai còn có vết thương. Cõng em nữa

https://thuviensach.vn

chẳng phải càng mệt thêm à?"

Lệ Đằng cau mày, mất kiên nhẫn, hai cánh tay vòng ra sau đùi Nguyễn Niệm Sơ, nhấc một phát, xốc luôn cô lên lưng. Nguyễn Niệm Sơ khẽ kêu ra tiếng, vô thức ôm chặt cổ anh.

Lệ Đằng cầm lấy cành cây khô trên tay Nguyễn Niệm Sơ, vừa cõng cô vừa thản nhiên nói: "Thế này tính là gì. Kỷ lục dài nhất của anh là không chợp mắt suốt một tuần kìa."

Nguyễn Niệm Sơ giật mình: "Một tuần không ngủ? Vì sao ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Tìm kiếm, giải cứu người bị thương."

"Cứu nạn ạ?"

"Ừ."

Giữa núi rừng yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng truyền tới một vài tiếng chim. Nguyễn Niệm Sơ nhìn sườn mặt tuấn tú lãnh đạm của Lệ Đằng, sực nhớ ra điều gì đó, cô hỏi: "Tại sao anh lại làm lính?"

Lệ Đằng hờ hững: "Tốt nghiệp đại học không quân, không làm lính thì làm gì."

Hự. Nguyễn Niệm Sơ nghẹn họng luôn, ".... Ý em hỏi anh là tại sao thi vào đại học không quân."

"Mẹ anh bảo anh thi."

"...." Thật đúng là một lý do không thể phản bác.

Một thoáng im lặng, Lệ Đằng nói với giọng điệu dửng dưng: "Thời thiếu niên anh quậy phá lắm, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, bắt nạt người khác, chuyện xấu gì cũng làm. Duy có thành tích học còn được. Mẹ

https://thuviensach.vn

anh sợ anh lớn lên trở thành phần tử nguy hại cho xã hội, bảo anh phải thi vào trường quân đội."

"Hóa ra trước kia anh là một thiếu niên hư. Không nhìn ra, còn tưởng anh là học sinh giỏi chăm ngoan cơ đấy." Nguyễn Niệm Sơ tấm tắc cảm thán: "Cơ mà cũng khéo thật. Hồi đại học cũng là mẹ em bảo em thi. Lúc ấy, bà cũng là nghe người ta nói đại học C tốt thế nào, liền bảo em đi thi. Nhưng thành tích của em kém, bố mẹ hết cách, bèn cho em đi học khoa nghệ thuật."

Nghe vậy, Lệ Đằng nhướn mày: "Đại học C?"

"Vâng." Cô hất hất cằm với anh, vẻ mặt đầy đắc ý: "Không ngờ chứ gì? Em tốt nghiệp đại học C, học viện hàng đầu đấy, cũng không tính là không xứng với anh nhỉ."

Lệ Đằng nói: "Thiếu chút thì anh là sinh viên khoa quốc phòng của trường bọn em đấy."

"Ý anh là sao ạ?"

"Nguyện vọng hai của anh là đại học C. Nếu không đỗ đại học không quân thì anh sẽ học đại học C."

Nguyễn Niệm Sơ mếu miệng, tiếc nuối: "Tiếc thật đấy. Bằng không chúng ta đã là bạn học. Nói không chừng còn quen biết nhau sớm hơn rồi."

Lệ Đằng liếc cô nàng sau lưng một cái: "Cô gái này, em ngốc thế hả. 16 tuổi anh thi đại học. Lúc anh 16 tuổi, em bao lớn? Tự tính đi!"

"Ba mươi ba trừ đi hai sáu là bảy..." Quả nhiên Nguyễn Niệm Sơ vạch ngón tay ra tính, còn lẩm nhẩm trong miệng, "Mười sáu trừ đi bảy... Ô, năm đó em 9 tuổi."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng khẽ "xùy" một tiếng: "Con nít ranh."

Nguyễn Niệm Sơ híp mắt, giơ nắm tay trước mặt anh, hươ huơ: "Anh bảo ai là con nít ranh?"

"Em."

"...."

Lệ Đằng nói tiếp: "Trước kia là vậy, giờ cũng vậy."

Nguyễn Niệm Sơ "A" hai tiếng, nghiến răng: "Em không chê anh già, ngược lại anh chê em nhỏ? Nào có người như anh hả?" Nói đoạn, cô lảm nhảm một mình: "Với cả em cũng 26 rồi. Nhỏ chỗ nào chứ."

Đôi mắt Lệ Đằng toát lên nét cười nhàn nhạt. Anh cong khóe môi, giọng điệu thờ ơ: "Ờ, thực ra thì dáng người cũng được. Không nhỏ."

"...." Nghe ra ý tứ sâu xa trong lời anh, Nguyễn Niệm Sơ đỏ mặt, tức khí nhéo cánh tay anh: "Thả em xuống, nhanh lên! Em không cần đồ lưu manh nhìn trộm người khác tắm cõng."

Lệ Đằng cau mày: "Em ngoan ngoãn cho anh! Có tin lưu manh ném em xuống núi không?"

Nguyễn Niệm Sơ hừ một tiếng, "Không tin. Anh nỡ sao."

Lệ Đằng phì cười: "Không nỡ."

Nghe câu này, tâm trạng buồn bực lâu ngày của Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên chuyển biến. Cô vểnh môi, hai tay ôm lấy cổ anh lần nữa. Đột nhiên, mặt cô hơi biến sắc: ".... Phải rồi, tối qua Trần Quốc Chí chạy ra ngoài cùng chúng mình. Làm sao đây? Chúng ta có cần tìm gã không anh?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đáp tỉnh bơ: "Tên đó còn tinh ranh hơn khỉ, chỉ có gã "chơi" người khác chứ người khác không "chơi" nổi gã đâu."

"Vậy giờ chúng ta đi đâu trước ạ?"

"Quay lại chỗ tối qua xem sao."

"Vâng."

Núi không cao, đi xuống chỉ mất chưa đầy một tiếng.

Dựa theo trí nhớ, Lệ Đằng dẫn Nguyễn Niệm Sơ trở lại.

Khi hai người về đến căn nhà ngói ấy, bà lão nhiệt tình tối qua đang ngồi trong sân khâu quần áo. Bên chân bà, mấy con gà kêu quang quác, mổ giun ăn. Lệ Đằng cùng Nguyễn Niệm Sơ quan sát một chốc, sau khi chắc chắn trong nhà và gần đó không có ai khác thì mới xuất hiện.

Bà lão hỏi tối qua hai người đã đi đâu, sao áo Lệ Đằng bị rách tả tơi, rồi cả vết thương trên vai anh.

Lệ Đằng nghiêm túc bịa chuyện.

Bị dọa đến độ sửng sốt, bà lão ấy thế mà tin thật. Bà không hỏi thêm, đưa quần áo đã hong khô cho họ, còn lấy cả rượu thuốc trị ngoại thương và băng gạc trong nhà ra.

Nguyễn Niệm Sơ giúp Lệ Đằng bôi thuốc, thay quần áo.

Bà lão ở bên nhìn, vẻ mặt lo lắng, lại nói: "Đám trẻ các cháu ra ngoài phải cận thận chứ. Để thân thể bị thương nhiều, không tốt đâu. Đi, già đưa các cháu lên thị trấn bắt xe."

Lệ Đằng mỉm cười với bà: "Không cần đâu bà. Đường đi thế nào, bà cứ nói sơ qua, tự chúng cháu đi là được."

https://thuviensach.vn

Không lay chuyển nổi, bà lão đành chỉ đường đi cho họ

Hai người không ngớt cảm ơn bà lão, còn dặn bà: "Nếu có ai hỏi bà chúng cháu đi đâu, bà cứ bảo, tối qua sau khi chúng cháu đi khỏi thì không quay lại nữa. Bà cũng không biết."

Bà lão gật đầu nhận lời.

Sau đấy, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ rời đi.

May thay, vừa ra đến đường cái thì có một chiếc xe tải nhỏ chạy qua. Bác lái xe rất nhiệt tình, cho họ đi nhờ xe, còn mời Lệ Đằng một điếu thuốc cuốn.

Xe tải nhỏ lắc lư trên con đường núi.

Suốt dọc đường toàn là quang cảnh ruộng vườn, đường đất nhỏ, cánh đồng cải dầu, ruộng ngô, và khói bếp bay lượn trên đỉnh đầu. Nguyễn Niệm Sơ ngồi cạnh hàng thổ sản ở đuôi xe. Một lát, không nhịn nổi, cô kéo tay áo Lệ Đằng, nhỏ giọng: "Này, em lại thấy nhé!"

Lệ Đằng vừa hút thuốc vừa nhìn phong cảnh quanh núi, không đáp lời.

Nguyễn Niệm Sơ nói tiếp: "Em trông thấy anh để lại tiền trong nhà bà lão ấy rồi!"

Cô dứt lời, Lệ Đằng im lặng mấy giây mới bình thản nói: "Bữa cơm tối qua có gà có thịt, không hiếm lạ gì với chúng mình. Nhưng đối với bà cụ mà nói, có lẽ chính là cỗ Tết. Chúng mình không thể chiếm lợi của người khác được."

"...." Nguyễn Niệm Sơ hơi cong khóe miệng, túm tay áo Lệ Đằng kéo xuống, nắm lấy bàn tay dày rộng của anh, nhéo nhéo nghịch chơi, "Em phát hiện anh luôn như vậy."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng lật bàn tay, nắm lấy tay cô, nghiêng mắt hỏi: "Như thế nào?"

"Ngoài lạnh trong nóng." Cô chớp chớp mi, "7 năm trước em đã nhìn ra."

Anh cười nhạt một tiếng: "Phải không."

Cô cũng cười: "7 năm trước, hôm chúng ta tách ra, anh bảo Tori cứ ở cạnh trông chừng em là bởi anh biết người của anh sẽ không làm hại em. Cậu ấy ở cùng em cũng sẽ rất an toàn. Tuy anh không hề nói gì cả, nhưng anh đang bảo vệ cậu ấy."

Nguyễn Niệm Sơ nói xong, Lệ Đằng nhìn thẳng vào cô: "Hình như em rất hiểu anh?"

Nguyễn Niệm Sơ thoáng suy tư rồi đáp: "Trước kia không hiểu được, giờ thì có phần đã hiểu. Về sau hẳn là sẽ hiểu hơn."

Lệ Đằng: "Em muốn hiểu anh thì phải năng giao lưu với anh vào!"

Cô gật đầu tán thành, thật thà hỏi: "Vậy anh cảm thấy, chúng ta còn phải giao lưu thế nào nữa?"

Ngón tay anh như có như không gãi gãi lòng bàn tay cô, nói bốn chữ: "Giao lưu "chuyên sâu"."

Nguyễn Niệm Sơ nín thinh. Chỉ biết anh vĩnh viễn không đứng đắn nổi 3 giây mà.

Bấy giờ, bác tài ngoảnh đầu, vui vẻ hỏi bằng tiếng địa phương: "Nghe giọng vợ anh không giống người ở đây ta?"

Lệ Đằng duỗi tay xoa đầu Nguyễn Niệm Sơ, trả lời bằng tiếng địa phương: "Vâng! Tôi cuỗm được từ thành phố Vân đấy!"

https://thuviensach.vn

Bác tài bật cười: "Cuỗm được cô vợ xinh thế này cũng giỏi lắm ta!"

Lệ Đằng nhướng môi, không nói gì.

Nghe hai người họ, anh một câu, tôi một câu, Nguyễn Niệm Sơ mù mờ, không ghìm lòng nổi liền hỏi Lệ Đằng: "Vừa rồi hai người nói gì vậy?"

Lệ Đằng đáp: "Bác ấy bảo anh giỏi."

"Vì lẽ gì ạ?"

"Bởi vì em xinh đẹp."

Hai câu này có liên quan đến nhau không? Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy dường như có, lại dường như không. Cô không hiểu, đành cong môi, nở một nụ cười ngượng nghịu với anh.

Dưới ánh Mặt Trời, đằng sau là non xanh và bầu Trời bao la, cô gái với làn da trắng như tuyết Tây Tạng, cười tươi như hoa.

Nhìn cô, Lệ Đằng chợt hỏi: "Nguyễn Niệm Sơ, em muốn nghe một khúc không?"

Nguyễn Niệm Sơ quá đỗi ngạc nhiên: "... Anh mà biết hát á? Không phải chứ!"

Lệ Đằng không trả lời, anh cúp mắt, thấy một chiếc lá vừa vặn rơi bên cạnh bao tải củ cải. Anh nhặt lấy, phủi qua chút bụi rồi đưa lên giữa đôi môi. Chẳng mấy chốc, lại thổi nên giai điệu thật này.

Nguyễn Niệm Sơ còn chưa kịp thán phục tài thổi sáo lá của anh thì đã nghe ra ca khúc mà anh thổi, "Là bài "Khi mái tóc đẹp của em phất qua họng súng anh", do Diêm Duy Văn hát ạ?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng gối đầu lên cánh tay trái, nửa nằm lên một tải khoai tây, sắc mặt điềm tĩnh, thổi lá cây, hơi thở kiểm soát nhịp rung của chiếc lá.

Chống cằm nhìn Lệ Đằng, Nguyễn Niệm Sơ bất giác hát theo anh: "Khi mái tóc đẹp của em phất qua họng súng anh, đừng trách anh luôn giữ gương mặt lạnh lùng..."

Mấy đứa trẻ chăn trâu chạy trên đường, cười đùa vui vẻ. Con trâu già chậm rãi theo sau.

"Thực ra anh có xương cốt thép, cũng có lòng dạ mềm. Chẳng qua, ngọn lửa thanh xuân ấy phải tạm thời ướp lạnh đấy thôi..."

Tiếng hát, tiếng sáo lá tản mát trong tiếng gió lúa rì rào chốn thôn quê.

"Đừng nói anh không hiểu tình cảm, chỉ biết cứng rắn. Thế giới này tuy khói lửa chiến tranh, nhưng cũng có hương hoa thơm..."

Dần dần trôi xa.

***

Cuộc tìm kiếm của Vasa và Đoạn Côn đương nhiên là kết thúc không có kết quả. Từ trên núi xuống, thậm chí họ còn vọng lại thôn lúc trước tìm một lượt, vẫn không thấy bóng dáng hai người Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ.

Sau khi ra ngoài, Vasa tức điên, không ngừng chửi rủa bằng tiếng Khmer.

Đoạn Côn nghe đến nỗi ngoáy lỗ tai, bất lực nói: "Cô cáu giận cũng vô ích. Còn chẳng bằng tiếp tục tìm cơ hội, giành thắng lợi lần sau."

Vasa nghiến răng: "Lần này náo loạn đã thua liểng xiểng, kết quả công dã tràng. Lần sau? Đương nhiên càng khó thành công."

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, hai mắt Đoạn Côn sáng lên, vỗ tay hoan hô: "Wow, tiếng Trung của Vasa lại tiến bộ hơn rồi! Dùng đúng cả thành ngữ lẫn câu bỏ lửng* này."

(*Nguyên văn là "yếu hậu ngữ", một loại hình ngôn ngữ đặc biệt được dân gian sáng tạo nên trong quá trình hoạt động thực tiễn. Nó được cấu tạo bằng hai vế, nửa phía trước thường ví von bằng những hình tượng, như là vế đố. Vế sau thì giải thích, nói rõ, như là lời giải, rất tự nhiên mộc mạc. Trong ngữ cảnh cụ thể, thông thường chỉ nói ra phần nữa phía trước, rồi ngắt phần phía sau không nói, nhưng ta cũng có thể hiểu và đoán ra được được ý của câu nói, vì vậy mà gọi là Yết hậu ngữ (câu nói bỏ lửng))

"...." Vasa tát vào mặt Đoạn Côn một phát, gằn giọng: "Ngu đúng là ngu. Anh có biết làm hỏng chuyện này, Dan sẽ không vui, sẽ trách chúng ta không hả?"

Đoạn Côn ôm má, tội nghiệp lẩm bẩm: "Cô chỉ biết mỗi Dan, Dan thôi."

Vasa lườm hắn. Bị cô lườm, Đoạn Côn chột dạ, nhưng vẫn bấm bụng nói tiếp: "Cô lườm tôi, tôi vẫn phải nói. Chuyện cô thích Dan, mọi người đều biết. Nhưng chuyện Dan không để ý tới cô, mọi người cũng biết cả. Những năm nay, cô đã làm bao nhiêu việc cho hắn ta. Hắn ta có ngó ngàng đến cô không? Lần nào chả bảo cô đối mặt với nguy hiểm, bảo cô đi vào chỗ chết."

Ánh mắt Vasa bỗng lạnh buốt, trầm giọng: "Nhưng tôi chưa có chết."

Đoạn Côn hừ một tiếng: "Tôi thấy sắp rồi. Nhân lúc còn mạng, sớm tỉnh ngộ đi!"

Một chốc, Vasa hít sâu một hơi, thở ra, đoạn nói: "Tôi bằng lòng làm gì cho Dan đó là chuyện của tôi, không cần anh lo. Anh chỉ là thằng ngu,

https://thuviensach.vn

anh thì hiểu cái gì?" Dứt lời, cô ta xoay người đi thẳng không buồn ngoái đầu.

Đoạn Côn bĩu môi, đứng một mình bên đường hồi lâu mới nhớ ra đuổi theo, "Vasa! Chờ tôi với!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ngủ Nhiều Lần

NGÂM NGA

Chương 44: NGỦ NHIỀU LẦN.

***

Chiếc xe tải nhỏ chạy chậm, xóc nảy. Lúc đến trấn huyện đã là 2 giờ chiều. Bầu Trời trong xanh, cầu vồng vắt ngang.

Đôi vợ chồng lái xe tải nghe nói Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ muốn bắt xe về biên thành thì dừng luôn trước cổng bến xe. Lệ Đằng nhanh nhẹn lưu loát nhảy xuống khỏi thùng xe, giơ tay ra: Phía sau, Nguyễn Niệm Sơ dè dặt vịn vào khung xe, khom mình, vừa định bỏ tay thì đã bị anh đỡ lấy eo.

Hai tay Lệ Đằng tóm lấy eo Nguyễn Niệm Sơ, nhấc một cái nhẹ tênh, ôm luôn cô xuống.

Nguyễn Niệm Sơ lại bắt đầu phỉ nhổ chính mình. Cô nghĩ, gần đây e rằng bản thân có một số triệu chứng bệnh "cải lão hoàn đồng", sắp 30 rồi mà da mặt mỏng như thiếu nữ 18 vậy.

Một hành động vô ý của anh thế này cũng có thể khiến cô đỏ mặt.

Thực đáng khinh bỉ.

Hai người chào tạm biệt đôi vợ chồng lái xe tải nhiệt tình.

https://thuviensach.vn

Trấn huyện này rất xa xôi, hàng ngày chỉ có 2 chuyến xe khách chạy thẳng tới biên thành, chuyến 9 giờ sáng và chuyến 3 giờ chiều.

Lệ Đằng tới trước cửa sổ bán vé mua hai vé. Xem thời gian, còn cách giờ xe chạy 1 tiếng, anh bèn dẫn Nguyễn Niệm Sơ vào một quán mì nhỏ ăn cơm.

Nhân viên phục vụ chính là bà chủ, một dì trung niên đẫy đà. Quan sát cách ăn mặc của hai người, biết là dân thành phố, dì ấy hắng giọng, hỏi bằng tiếng phổ thông cực kỳ sứt sẹo: "Hai người ăn giề?"

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy đói ngấu, cô đáp: "Cho cháu một phần cơm chiên Dương Châu, suất lớn."

Cô vừa dứt lời, Lệ Đằng cũng không ngước mắt, chỉ nói: "Cho cô ấy một suất nhỏ."

Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt: "Suất nhỏ em ăn không đủ no."

"Em không ăn hết suất lớn đâu."

"Sao em không ăn hết chứ? Em muốn suất lớn cơ."

Lần này Lệ Đằng không lên tiếng, anh gọi cho mình một bát mì, để tùy cô.

Cuối cùng sự thật chứng minh, Lệ Đằng đích thực rất có tầm nhìn xa. Người dân nơi đây chất phác, cơm rang và mì đều đầy ự. Suất cơm ấy, Nguyễn Niệm Sơ dùng sức chín trâu hai hổ cũng mới ăn hết một phần ba.

Ăn xong, Lệ Đằng buông đũa, châm điếu thuốc, vừa hút vừa nhìn cô ăn. Trong tầm mắt, cả khuôn mặt cô gái kia nhăn nhó, một tay cầm thìa, mỗi miếng đều là dáng vẻ "xả thân vì nghĩa".

https://thuviensach.vn

Một chốc, Nguyễn Niệm Sơ ngước đầu nhìn Lệ Đằng, hỏi với vẻ đáng thương: "Em có thể không ăn nữa được không anh?"

Lệ Đằng gảy tàn thuốc: "Chẳng phải em đói sao?"

Cô xấu hổ: ".... Em no rồi ạ."

Lệ Đằng: "Nơi này nghèo, lãng phí lương thực phải treo lên đánh đấy."

"...." Nuốt nước bọt, Nguyễn Niệm Sơ hoảng. Để không bị treo lên đánh, cô đành xúc cơm cố gắng nhét vào trong miệng.

Ai biết, miếng cơm ấy còn chưa ăn thì đã thấy Lệ Đằng rũ mắt, dụi tàn thuốc, vứt vào thùng rác, đoạn đứng dậy tính tiền, "Nếu thực sự không ăn hết thì bỏ lại. Đi thôi!"

Ngẩng đầu khỏi đĩa cơm, Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày: "Không phải lãng phí thức ăn sẽ bị người khác đánh ạ?"

Lệ Đằng lãnh đạm: "Họ không đánh lại nổi anh."

"...." Giây phút ấy, Nguyễn Niệm Sơ bỗng có một thứ cảm giác về sau mình có thể "phạm quy" rồi.

Quãng đường từ trấn huyện đến biên thành dài gần 300 cây số. Đi xe khách tốc độ cao mất khoảng ba tiếng. Đúng 3 giờ chiều, xe khách khởi hành đúng giờ.

Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ ngồi ở hàng ghế giữa. Anh dựa vào bên lối đi, cô dựa vào cửa kính.

Vừa lên xe, di động của Lệ Đằng liền đổ chuông. Liếc màn hình hiển thị, Lệ Đằng nhấp nhận cuộc gọi luôn, ngón tay chỉnh nhỏ âm lượng, vẻ mặt như thường.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, tiếng của Dương Chính Phong từ ống nghe vang lên, giọng điệu rất nghiêm túc: "Anh đã nhận được tin nhắn chú gửi ban sáng."

Lệ Đằng "Ừ" một tiếng rất khẽ.

Nhận thấy điều gì đó, Dương Chính Phong hỏi: "Giờ có tiện nói chuyện không?"

Lệ Đằng im lặng mấy giây, ngón trỏ hơi giơ lên, gõ vài lần vào gần loa nói của di động, ngắt nghỉ dài ngắn có vẻ như hỗn loạn, nhưng thực ra lại rất có quy luật: "Tạm thời thoát hiểm. Vai Đoạn Côn bị trúng đạn."

Không lâu sau, đầu dây bên kia, Dương Chính Phong cũng gõ lại: "Đã thông báo cho công an biên thành hỗ trợ truy bắt".

Lệ Đằng: "Tình hình ở Campuchia thế nào?"

Dương Chính Phong: "Không có tin của người liên lạc."

Lệ Đằng nheo mắt, ngón trỏ gõ mạnh: "Dan giảo hoạt đa nghi, báo cho người chúng ta biết, cần phải đảm bảo an toàn cho người cung cấp tin."

Dương Chính Phong: "Biết rồi. Lúc này Trịnh Tôn Hà thò một chân vào, chú thấy sao? Anh nghĩ không đơn giản như gã người Hồng Kông kia nói đâu."

Lệ Đằng: "Dan lẩn trốn nhiều năm như vậy, đột nhiên dám xuất hiện, chắc chắn có lý do của hắn."

Đầu dây bên kia, Dương Chính Phong trầm lặng hồi lâu, cả kinh nói: ".... Liệu có phải là hắn muốn dùng "tài liệu" thỏa thuận một cái giá hời. Lần này bí quá hóa liều lộ diện, ngoài việc tìm chú báo thù, còn muốn bán "tài liệu" ra càng sớm càng tốt không?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đáp: "Trước khi tra ra chân tướng, mọi suy đoán đều có thể là sự thật."

Nghe vậy, Dương Chính Phong nghiến răng: "Nhưng nếu hắn muốn bán tài liệu đó thật thì tại sao mấy năm trước không có tí động tĩnh nào? Khó hiểu quá. Cái thằng Dan này đúng là không ra bài theo lẽ thường. Không thể nhìn thấu hắn muốn làm gì."

Lệ Đằng nhếch môi, gõ một chuỗi mã Morse: "Trong 4 năm tiến hành kế hoạch "Tiềm Giao" (Giao long ẩn mình), em chỉ gặp hắn 3 lần. Tuy Dan luôn đi theo Khun Sa, giúp lão điều hành mảng vũ khí, nhưng hắn từng học hành cao, còn khai thông việc mua bán ở bên phía Nam Mỹ cho Khun Sa."

Nghiền ngẫm một chốc, Dương Chính Phong nói: "Ừ, anh biết rồi. Chú đưa cô gái nhỏ của mình về thành phố Vân bình an trước đã. Nơi đó khá an toàn. Chuyện sau này, hai anh em mình gặp nhau hẵng nói."

"Vâng." Lệ Đằng cúp máy, xoay đầu. Cô gái dựa vào cửa sổ xe đang chống hai tay lên má nhìn anh, đôi mắt to lấp lánh, tinh thần sáng láng.

Anh quệt ngón tay lên má cô: "Sao vậy em?"

Nguyễn Niệm Sơ nói nhỏ, hỏi với giọng điệu thần bí: "Vừa rồi anh..." Ngón trỏ mảnh khảnh của cô gõ cộc cộc hai tiếng vào tay vịn ghế: "Lại dùng mã Morse ạ?"

Lệ Đằng không trả lời, cứ thản nhiên nhìn cô như vậy.

Nguyễn Niệm Sơ coi như anh ngầm thừa nhận. Cô ngó quanh, chuyển sang vẻ mặt ngưỡng mộ, cố tình khum tay che miệng, thì thầm: "Này, anh biết không, từ khi quen anh, nhất là mấy ngày nay, em cảm thấy thật giống hệt mấy cái tình tiết trong phim ấy."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhướng mày, hiếm khi có hứng thú thảo luận "tâm sự" cùng cô, "Phim gì?"

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc ngẫm một tẹo, đếm ngón tay: "Phim chiến tranh gián điệp, phim cảnh sát tội phạm, phim quân sự,..." Nói đoạn, cô chợt vểnh môi cười, bổ sung: "Còn cả phim lãng mạn nữa."

Nhìn đôi má phớt hồng của cô, Lệ Đằng thấp giọng hỏi: "Em thích xem phim lắm à?"

"Vâng." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "Xem phim là một sở thích lớn của đời em đấy."

"Ừ" một tiếng, anh cầm bàn tay trái trắng nõn của cô đặt vào lòng bàn tay mình mà nghịch. Đôi bàn tay nhỏ nhắn, nắm ngón tay như cọng hành, chẳng phải đụng vào việc gì, mềm mại tinh tế. Lệ Đằng lại thuận miệng hỏi: "Vậy em thích xem thể loại phim nào nhất?"

Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Em không kén chọn, thể loại nào cũng xem được. Nhưng thích nhất là...." Tay phải cô mân mê cằm, "Phim zombie."

Lệ Đằng thoáng liếc cô, "Phim zombie?"

"Vâng, chính là sau khi con người bị lây nhiễm virus thì biến thành xác sống á." Sợ anh không biết, cô còn đặc biệt nhe răng, trưng ra dáng vẻ dữ tợn, múa may hai tay trong không khí, miêu tả rất hình tượng: "Bắt người, ăn thịt khắp nơi, ruột gan này, đầm đìa máu."

Nghe và thấy thế, Lệ Đằng lựa chọn im lặng, nhắm mắt thư giãn.

7 năm trước, Lệ Đằng đã biết Nguyễn Niệm Sơ thích xem phim. Chẳng qua, 7 năm trước, sống chung có 20 ngày ngắn ngủi, không đủ cho anh hiểu hết về cô. Năm ấy, khiến anh si mê, nhung nhớ, phần lớn là khuôn mặt trẻ trung và hình ảnh tắm trần quyến rũ chói mắt của cô.

https://thuviensach.vn

Mãi đến hiện tại, sau 7 năm anh mới hiểu thấu đáo tính cách của cô.

Cô gái này, có một gương mặt hồng nhan họa thủy, nhưng chẳng có cái đầu hồng nhan họa thủy. Cô ấy quá đơn giản, chẳng bon chen sự đời, hầu hết thời gian đều ngờ nghệch, còn thường xuyên đần thối.

Lệ Đằng không thể nói rõ rốt cuộc mình mê mẩn gì ở cô.

Cô xinh, dáng người đẹp, cười lên rất rạng rỡ. Nhưng những điều này thực sự không đủ để khiến một người đàn ông nhớ thương phát điên 7 năm Trời.

Song, anh lại cứ vẫn nhớ thương.

Thoạt đầu, có một dạo Lệ Đằng đã bài xích loại cảm xúc không chịu sự kiểm soát và trói buộc của lý trí này. Nhưng kết quả bài xích là suy nghĩ "muốn" cô ngày càng nghiêm trọng. Cuối cùng, anh chọn thỏa hiệp, để mặc những suy nghĩ điên rồ ấy lan rộng như virus.

Kỳ thực Lệ Đằng không biết bản thân có tình cảm trước hay có ham muốn trước với Nguyễn Niệm Sơ.

Cơ mà, điều này đã không quan trọng nữa.

Anh chỉ biết, trong mắt anh, Nguyễn Niệm Sơ làm gì anh cũng thích, Nguyễn Niệm Sơ ngốc thế nào cũng rất đáng yêu. Đời này Lệ Đằng gặp được cô là điều đã định rồi.

Chung quy đường dài, một giờ đầu, trên xe thỉnh thoảng còn có tiếng người trò chuyện, một giờ sau, cả khoang xe im phăng phắc.

Đọc hết một cuốn tạp chí du lịch, Nguyễn Niệm Sơ ngẩng đầu ngáp một cái, đưa mắt thì thấy Lệ Đằng tựa đầu vào lưng ghế, hít thở đều đều, rõ ràng đã ngủ.

https://thuviensach.vn

Lúc Lệ Đằng ngủ, nom anh khác hẳn dáng vẻ thường ngày: An tĩnh, ôn hòa, không có tính công kích. Hai mắt nhắm chặt, lông mi dày rủ xuống, để lộ một thoáng dấu vết của mệt mỏi.

Cô nhíu mày, bỗng nhận thấy, thực ra người đàn ông này không dũng mãnh và toàn năng đến thế. Anh giống một người bình thường, có máu thịt, sẽ bị thương, biết đau, cũng biết mệt mỏi.

Có điều, trách nhiệm trên vai anh quá nặng, muốn khiêng thì xương cốt phải cứng hơn người thường.

Nhìn một lúc, Nguyễn Niệm Sơ chợt duỗi tay chạm vào má anh. Tóc anh đã dài hơn, mấy sợi tóc đen rũ xuống trán. Cô vuốt lên cho anh, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận.

Lệ Đằng vốn ngủ không sâu, gần như mở bừng mắt ngay tức khắc. Anh nhìn cô, trong mắt dày tia máu.

Nguyễn Niệm Sơ vội lấy tay về, hơi bối rối: "Em đánh thức anh à?"

"...." Lệ Đằng lắc đầu, tiện tay ép mái tóc ngắn xuống trán. Bởi mới tỉnh dậy nên giọng anh khàn khàn, biếng nhác, "Nên cắt tóc rồi."

"Còn 2 tiếng nữa mới đến nơi, anh ngủ tiếp đi!"

"Ừ." Lệ Đằng lại ngả đầu vào lưng ghế, nhìn cô: "Em không ngủ tí nào à?"

"Mấy ngày nay em làm việc nghỉ ngơi bình thường, ngủ đủ giấc." Nguyễn Niệm Sơ cong khóe môi với Lệ Đằng, kéo bàn tay to lớn của anh, xoa xoa miết miết: "Để công bằng, lần này đổi thành anh ngủ, em canh gác."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cười, đưa ngón tay nhéo nhéo cằm cô. Anh nhắm mắt, mau chóng thiếp đi.

Hơn 6 giờ chiều, xe khách tiến vào khu vực biên thành.

Màn đêm buông xuống, Trời đã tối hẳn. Nguyễn Niệm Sơ nhìn cảnh đường phố xung quanh, thở phù một hơi. Trái tim treo lơ lửng trên cuống họng cuối cùng cũng đáp xuống.

Bác tài dừng xe, nhân viên soát vé hô to: "Đến biên thành rồi, đến biên thành rồi!"

Lệ Đằng cùng Nguyễn Niệm Sơ theo các hành khách khác xuống xe.

Việc đầu tiên hai người làm là bồi thường tiền chiếc xe đã thuê.

Sau khi ông chủ cho thuê xe biết chiếc xe Jeep đã bị hỏng, ban đầu còn tức giận, nhưng thấy Lệ Đằng bồi thường rất thoải mái, lập tức đổi ngay sắc mặt, cười hê hê bảo: "Ôi dào, ai ra ngoài mà chả gặp chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, hiểu được cả mà. Không sao, không sao. Anh cho tôi địa chỉ, tôi tìm xe kéo kéo về là được thôi!"

Lệ Đằng hờ hững: "Vậy làm phiền anh!" Nói xong, anh dắt Nguyễn Niệm Sơ rời đi.

Ra ngoài rồi, Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi, không nhịn được, nhỏ giọng oán trách, "Đều tại hai kẻ sát thủ kia. Nếu chẳng phải bọn họ đột nhiên chui ra thì xe chúng ta đã chẳng hỏng."

Lệ Đằng đáp với giọng điệu dửng dưng: "Mỗi cái xe thôi mà, hỏng thì bỏ thôi!"

""... Này!" Nguyễn Niệm Sơ nhăn mày, "Em đang xót tiền cho anh đấy, gần trăm triệu. Nói thôi thì thôi, nhưng không phải số tiền nhỏ. Em

https://thuviensach.vn

kiếm 2 năm cũng chẳng nổi từng bấy. Đây là mất tiền oan đấy."

Lệ Đằng cong khóe môi, bình thản nói: "Tốt lắm! Không nhìn ra là em còn rất biết lo việc nhà."

Không nghe ra ẩn ý trong lời anh nói, Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Dĩ nhiên là em biết lo việc nhà rồi. Mẹ em từng bảo, mặc dù hiện tại không áp dụng "đàn ông xây nhà đàn bà xây tổ ấm" nữa, nhưng thu vén, tính toán là truyền thống tốt đẹp, nên được truyền từ đời này sang đời sau, không thể bỏ."

Lệ Đằng gật đầu: "Về sau để em dạy con."

"Được, nhất định em sẽ giúp anh dạy con...."

Nguyễn Niệm Sơ chậm rãi bừng tỉnh, ngừng một chốc, hai gò má liền đỏ bừng, xấu hổ mắng: "Ai đồng ý sinh con dạy cái với anh chứ?"

Lệ Đằng quay sang nhìn cô, nhướng mày, vẻ mặt xấu xa: "Em đấy."

Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt: "Em đồng ý khi nào, sao em không biết?"

Lệ Đằng thản nhiên: "Lúc đồng ý ngủ cùng anh đó."

Nguyễn Niệm Sơ: "Em đồng ý ngủ với anh bao giờ....."

Lệ Đằng nhìn cô chăm chăm, nheo nheo mắt.

"...." Nguyễn Niệm Sơ nghẹn họng. Khuôn mặt càng đỏ hơn. Lúc lâu sau, cô mới hắng giọng, ờm ờ nói: ".... Đồng ý là ngủ, nhưng liên quan gì đến sinh em bé?"

Lệ Đằng: "Ngủ đương nhiên là có có em bé rồi."

Nguyễn Niệm Sơ sắp phát điên lên mất, cũng không buồn nghĩ, buột miệng thốt lên: "Ai bảo anh ngủ là có em bé luôn? Một lần đã "trúng", anh

https://thuviensach.vn

tưởng mở cái liền có thưởng chắc?"

Vẻ mặt không biểu cảm, anh đáp: "Vậy thì ngủ thêm nhiều lần."

Nguyễn Niệm Sơ: "....."

Cô đứng yên không đi, hai má đỏ bừng, phồng mồm tức tối hệt con cá vàng nhỏ. Lệ Đằng mỉm cười, khom mình phết phết chóp mũi cao thẳng của cô, "Đừng đứng đực ra nữa, đi thôi nào!"

Nguyễn Niệm Sơ hừ một tiếng giận dỗi: "Đi đâu?"

"Nghe nói điện thoại vợ anh bị hỏng." Trán anh dán vào trán cô, giọng anh dịu dàng: "Mua cái nữa, dỗ dành!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ không còn lời nào để đỡ, thực sự nhịn hết nổi, đánh anh một cái, "Đáng ghét!"

Lệ Đằng rất hào phóng với Nguyễn Niệm Sơ.

Điện thoại anh mua cho cô là mẫu mới nhất của thương hiệu, công nghệ vượt trội, giá không rẻ. Nguyễn Niệm Sơ trước nay không có sự theo đuổi với các sản phẩm điện tử lắm. Cái di động ngấm nước trước đây đã dùng rất nhiều năm.

Mất một chiếc di động cũ, được một chiếc di động mới xịn, Nguyễn Niệm Sơ có thứ cảm giác mình đã "vớ bẫm".

Nhưng cô xót tiền quá đi.

Người quẹt thẻ từ đầu chí cuối không hề nhăn mày tẹo nào.

Từ trung tâm truyền thông đi ra đã là 9 giờ tối. Lệ Đằng đến bên đường bắt một chiếc taxi, thuận miệng bảo: "Tối nay em ở chỗ anh đi!"

https://thuviensach.vn

"...." Nghe thấy thế, Nguyễn Niệm Sơ thoáng ngẩn người, nghĩ một chốc, vẫn gật đầu: "Vâng."

Hôm nay là ngày hoạt động tự do cuối cùng. Hứa Phương Phương vẫn chưa về. Trong lòng cô hãy còn sợ hãi với chuyện xảy ra mấy ngày trước, quả tình không dám ở một mình trong khách sạn.

Khách sạn của Lệ Đằng chỉ cách khách sạn của đoàn nghệ thuật một con phố. Quy mô cũng gần như tương tự, không quá sa hoa, nhưng sạch sẽ, tươi mới tao nhã.

Nguyễn Niệm Sơ ngồi trên sô pha nghịch di động mới.

Lệ Đằng vào phòng tắm, tắm rửa trước.

Chẳng mấy chốc, Nguyễn Niệm Sơ đã kết nối wifi, tải phần mềm thường dùng xuống. Lệ Đằng cũng vừa vặn tắm xong đi ra. Cô ngẩng đầu. Người nọ để trần thân trên, bên dưới mặc một chiếc quần đùi đấm bốc màu đen, tóc đang rỏ nước.

Hai người bất chợt nhìn nhau.

Một đôi mắt to sáng ngời, một đôi mắt đen thâm trầm. Bầu không khí hơi lạ lùng.

Giây lát, Nguyễn Niệm Sơ ho khan một tiếng, chuyển tầm mắt, "kiếm chuyện để nói, "Anh cẩn thận, vết thương của anh không thể dính nước đâu."

Lệ Đằng gật đầu, ngồi xuống mép giường lau tóc, "Không dính mà."

Chẳng biết tại sao, Nguyễn Niệm Sơ có phần căng thẳng một cách khó hiểu. Theo bản năng, cô không muốn ở cùng anh trong một không gian. Vì

https://thuviensach.vn

thế cô đứng dậy, lấy trong tủ chiếc áo choàng tắm sạch sẽ của khách sạn chuẩn bị, vào phòng tắm luôn.

"Rầm", cửa đóng lại.

Lệ Đằng cúi đầu, khăn lông trùm lên tóc, hời hợt xoa xoa.

Đột nhiên, cửa phòng tắm mở lần nữa.

Lệ Đằng nghiêng mắt, trông thấy Nguyễn Niệm Sơ thò đầu ra, vẻ mặt sửng sốt: "Sao cửa này không khóa được ạ?"

"Hỏng rồi." Giọng anh rất thản nhiên.

"...." Khóe môi cô giật giật, mất mấy giây mới cất lời: "Trời trao trọng trách cho con người, đã đến lúc kiểm tra xem anh có phải "chính nhân quân tử" không. Không cho phép lại nhìn trộm đâu đấy!"

Trong câu này, trọng âm rành rành đặt lên chữ "lại".

Nói xong, Nguyễn Niệm Sơ đóng cửa vào.

Tiếng nước rào rào truyền ra từ phòng tắm.

Lệ Đằng ngồi bên giường xem điện thoại, trong hòm thư đã có một số tài liệu gắn sao gửi tới. Thời gian này, anh không ở đơn vị, thư ký không tìm thấy người, đành gửi kiểm tra tất cả hòm thư gửi cho anh.

Lật giở từng trang tài liệu, Lệ Đằng lạnh mặt, chẳng đọc nổi chữ nào.

Cố gắng kiềm chế, nhưng trong đầu, hình ảnh nữ yêu được vây bọc trong màn hơi sương 7 năm trước vẫn hiện ra. Anh vứt điện thoại, nhắm mắt, nhúm mạnh hai đầu lông mày.

Tiếng nước chảy vẫn tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Thậm chí còn xen lẫn tiếng hát, rất nhẹ, như có như không, hệt một chiếc lông vũ phất qua, trêu chọc lòng người.

Mấy phút sau, Lệ Đằng không kìm nổi nữa, anh đi về phía phòng tắm.

Khóa cửa đã hỏng, xoay một cái là mở. Bởi tiếng nước quá lớn, trong phòng tắm, Nguyễn Niệm Sơ vẫn chưa phát hiện cửa đã bị mở ra. Cô đang khép mi, chà chà bọt trên tóc, đưa lưng về phía cửa, chuyên chú tắm rửa.

Do đó, sau 7 năm, Lệ Đằng liếc mắt liền trông thấy tấm lưng đẹp đẽ mong nhớ bấy lâu, đang được quấn trong làn hơi nước, trắng nõn như ngọc.

Còn lần này, anh tiến thẳng lên, ôm luôn cô gái ướt đẫm mê người, nàng yêu tinh bé nhỏ chừng như muốn lấy mạng anh, vào trong lồng ngực.

*Cá: E hèm, yêu cầu mọi người xuất trình CMND để đọc chương sau.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ăn Em

NGÂM NGA

Chương 45: ĂN EM

****

Nước phun ra từ vòi sen ấm nóng, nhưng lòng bàn tay Lệ Đằng còn nóng hơn. Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc khẽ kêu thành tiếng, quay đầu một cái liền đối diện với đôi mắt đang bị nước ấm xối vào của Lệ Đằng.

Đen nhánh ẩm ướt, sâu hun hút, với những con sóng lớn cuồn cuộn.

Nguyễn Niệm Sơ ngẩn người, ánh mắt lướt xuống vai phải bị thương của anh. Băng gạc dính nước, đã ngấm vào. Đầu óc cô kẹt cứng, quên cả xấu hổ, quên cả thẹn thùng, chỉ cau mày: "Anh vào làm gì? Vết thương của anh không thể dính..."

Chưa nói hết, nụ hôn của anh đã ập tới trước.

Hệt cuồng phong bão táp.

Vết thương đau hơn, lại còn dính nước, rất dễ nhiễm trùng. Lệ Đằng biết điều đó, nhưng không có hơi sức đâu để ý. Từ giây phút đẩy cửa ra, trông thấy Nguyễn Niệm Sơ thì trong đầu anh không chứa nổi bất cứ thứ gì khác.

Trong gian phòng tắm vốn nhỏ hẹp.

https://thuviensach.vn

Hai người dùng cùng một lúc sẽ rất chật chội.

Cộng thêm hơi nước quá nóng và nụ hôn của anh, khiến Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy hơi khó thở. Vì vậy, cô đẩy nhẹ anh một cái, thử gọi lý trí của anh trở lại.

Nguyễn Niệm Sơ không biết, người đẹp trong vòng tay, còn là dáng vẻ yêu kiều thế này, Lệ Đằng còn đâu lý trí.

Vì thế cú đẩy này đổi lấy hiệu quả ngược lại.

Anh ấn mạnh một phát, áp luôn cô lên vách tường ốp gạch men trong phòng tắm, vây chặt cô đến nỗi không thể nhúc nhích. Sau đó, anh hôn càng thêm sâu.

Trong lúc hỗn loạn, không biết ai gạt phải vòi hoa sen, "cạch" một tiếng, vòi sen rơi xuống sàn, cột nước nóng xối lung tung lên không trung, cả phòng tắm toàn nước, như thể đổ mưa.

Dưới hơi nước mờ mịt, hai má Nguyễn Niệm Sơ chuyển thành màu hồng nhạt, mái tóc ướt rượt, vài lọn rủ xuống, che nửa đôi mắt phủ sương, càng thêm quyến rũ mê hoặc hơn ngày thường.

Vết thương nhiễm trùng có thể khử trùng lại, đau đớn so với khát vọng dành cho cô cũng bé tẹo chẳng đáng kể.

Một tay Lệ Đằng nắm trọn lấy xương cằm nhỏ xinh của Nguyễn Niệm Sơ. Anh cúi đầu, âu yếm cọ cọ chóp mũi lên mũi cô, khép hờ mắt, giọng nói khàn kinh khủng: "Nguyễn Niệm Sơ, có lẽ anh không nhịn nổi rồi."

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ đỏ bừng mặt, cong khóe môi: "Thế anh muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cô chăm chăm. Có khoảnh khắc ấy thế mà anh lại cảm thấy, cô gái mình luôn thương nhớ 7 năm qua, không chừng là yêu tinh thật. Bằng không, kiềm chế và bình tĩnh như anh, làm sao mà cô chỉ tùy ý cười một cái thôi đã có thể câu mất linh hồn của anh rồi.

Lệ Đằng hôn lên trán Nguyễn Niệm Sơ, tiếp đến là giữa hai đầu lông mày, chóp mũi, hôn dọc xuống dưới và dừng lại ở vị trí cách môi cô một centimet. Cánh tay cô nhẹ nhàng vòng qua cổ anh, đầu óc ngây ngất.

Chờ mãi không thấy nụ hôn đâu.

Cô mở to đôi mắt mơ màng.

Lệ Đằng ôm chặt Nguyễn Niệm sơ. Màu đen nồng đậm trong mắt anh có thể khiến cô chết chìm, anh nhỏ giọng dỗ dành: "Niệm Niệm, đến đây nào!"

Nguyễn Niệm Sơ cười, chu môi thơm lên môi anh, khẽ nói: "Thủ trưởng Lệ à, có phải anh đang chuẩn bị đóng phim tình cảm với em không ạ?"

Lệ Đằng khàn giọng đáp: "Đóng phim zombie với em đấy."

Cô mờ mịt: "Gì ạ?"

Anh nói: "Ăn em đó!"

Lúc tắm rửa làm việc rất thuận tiện, bớt được cả thủ tục cởi quần áo.

Nguyễn Niệm Sơ từ từ ngẫm lại, cảm thấy mình "hớ" thật rồi.

Cô như một quả táo đỏ, biết anh muốn ăn, bèn tự rửa sạch sẽ, gọt sẵn vỏ, lăn thẳng đến bên miệng anh.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đương nhiên sẽ ăn quả táo Nguyễn Niệm Sơ này thôi, hơn nữa còn ăn sạch sành sanh.

"Ăn" luôn từ khi Trời tối cho đến khi sắp sáng.

Không biết sau bao nhiêu lần, Nguyễn Niệm Sơ mệt tới nỗi chẳng còn cả sức để mở mắt, toàn thân mềm nhũn, cuộn tròn trong lòng Lệ Đằng, chẳng buồn nhúc nhích. Anh hôn lên má cô, đưa một tay kéo chăn, quấn kín người cô, chỉ hở mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hồi lâu, Nguyễn Niệm Sơ mới dẩu môi, lầm rầm ca thán: "Mệt quá! Mai em còn phải đáp máy bay về thành phố Vân đấy."

"Ừ." Lệ Đằng ôm chặt lấy Nguyễn Niệm Sơ, dán môi bên tai cô, khẽ bảo: "Vậy nên mau ngủ đi!"

Khí nóng chui cả vào trong tai, Nguyễn Niệm Sơ nhột, rụt rụt cổ, đoạn xoay đầu lườm anh: "8 giờ tập trung. Hiện tại cũng gần 4 giờ sáng rồi, em chỉ còn được ngủ nhiều nhất có ba tiếng."

Lệ Đằng cụp mắt nhìn người trong lòng, hờ hững: "Còn rề rà nữa là chỉ có thể ngủ hai tiếng thôi đấy."

"...." Nguyễn Niệm Sơ nắm tay thành quả đấm. "Thượng tá Lệ à, đây là em đang "trá hình" khiển trách thủ trưởng đó, thủ trưởng nghe mà không hiểu à?"

Lệ Đằng thản nhiên: "Khiển trách anh điều gì?"

Cô hừ hừ hai tiếng, nhấn từng chữ: "Buông thả dục vọng quá độ."

Lệ Đằng ấn luôn đầu Nguyễn Niệm Sơ vào lồng ngực mình, nhắm mắt, giọng điệu tỉnh bơ: "Ngủ hoặc "làm" tiếp! Tự em chọn đi!"

Nguyễn Niệm Sơ nhất thời không kịp hiểu: "Làm gì ạ?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đáp: "Em."

"...." Khóe miệng Nguyễn Niệm Sơ giật giật, kháng nghị: "Anh có thể đừng nói chuyện thẳng tuột như thế không, tế nhị chút không được hả?"

Lặng thinh mấy giây, Lệ Đằng bảo: "Ngủ hoặc "ngủ" tiếp với em đấy! Tự mình chọn đi!"

Thua luôn.

".... Em chọn ngủ." Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười với Lệ Đằng, rồi nhổm người, với di động trên đầu giường.

Lệ Đằng nhéo cánh tay như củ sen của cô, "Đi ngủ không được nghịch điện thoại."

Cô chớp chớp mắt: "Em chỉ định đặt đồng hồ báo thức thôi."

Lệ Đằng: "Mấy giờ em dậy?"

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc ngẫm một chốc, "7 giờ đi!"

"Ừ." Anh gác cằm lên đỉnh đầu cô, dán sát cả người vào cô, nhẹ giọng: "Sáng mai 7 giờ anh gọi em! Ngủ đi!"

Sau vài giây, cô gái trước ngực vặn vẹo, "Anh không cần đặt chuông đồng hồ à?"

Lệ Đằng đáp: "Không cần."

Cô lại cựa quậy, rồi sực nhớ tới điều gì đó, cô lúng búng: "Bị thương không thể... vận động kịch liệt. Ban nãy còn... kịch liệt thế kia. Có cần băng lại vết thương trên vai anh không ạ?"

"Không cần."

https://thuviensach.vn

"Anh không đau à?"

"Không đau."

"Mai anh lại ngồi cùng chuyến bay với em ạ?"

"Ừ."

Cô trở mình, cảm thấy càng không thoải mái liền xoay người trở lại, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh, nghiêm túc ngẫm nghĩ, đột nhiên lại lên tiếng: "Thế..."

"...." Lệ Đằng nhíu mày, chợt mở bừng mắt, nhìn Nguyễn Niệm Sơ chằm chằm. Anh véo cằm cô, thấp giọng đầy nguy hiểm: "Nguyễn Niệm Sơ, tinh thần tốt quá nhỉ. Không buồn ngủ chứ gì?"

Cô gái này đúng là sinh ra để tra tấn anh. Ngọn lửa khó khăn lắm anh mới đè xuống được, cô xoay ngược xoay xuôi lại khiến nó bùng cháy. Trời mới biết, trận vừa rồi thì "quá độ" nỗi gì, chỉ xem như "giải khát".

Vẻ mặt Nguyễn Niệm Sơ có chút ấm ức: "Không phải, em hơi khó chịu."

Nghe thế, mặt Lệ Đằng thoáng biến sắc, đôi mày cau chặt thêm: "Khó chịu ở đâu?"

Hai má cô nóng bừng, thẹn thùng,"... Thì không thoải mái thôi."

Bộ dạng này, nháy mắt là Lệ Đằng hiểu ra, giọng anh dịu dàng: "Anh xin lỗi, là lỗi của anh. Lần sau anh sẽ hết sức kiềm chế."

Nguyễn Niệm Sơ bọc mình trong chăn, đáp: "Dẹp, mỗi xin lỗi mà được à? Đâu ra dễ dàng thế?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng buồn cười, giơ tay xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Nữ vương nhà anh muốn thế nào nữa?"

Đôi con ngươi cô xoay chuyển, bắt lấy bàn tay to lớn của anh, nhéo nhéo, ánh nhìn đùa bỡn: "Em muốn anh đồng ý với em ba việc."

Anh nhướng mày: "Học trong phim nào đấy?"

Nguyễn Niệm Sơ ho một tiếng, e hèm rồi đáp: "Trường đoạn kinh điển trong "Ỷ Thiên Đồ Long Ký"... Rốt cuộc anh có đồng ý không?"

"Được." Lệ Đằng gật đầu: "Việc gì?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ ngẫm ngợi một chốc, "Tạm thời em chưa nghĩ xong cụ thể ba việc, tạm cho nợ đã! Đợi em nghĩ xong thì sẽ cho anh biết."

Trong "Ỷ Thiên Đồ Long Ký", Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ bởi hứa hẹn 3 điều mà đã có một mối tình truyền kỳ, lãng mạn. Cốt truyện này đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong những năm thời thơ ấu của Nguyễn Niệm Sơ.

Hồi bé, Nguyễn Niệm Sơ cũng hay mơ mộng mình với người yêu tương lai sẽ có mối nhân duyên có một không hai.

Không ngờ là, năm ấy, khi cô 19 tuổi, nhân duyên đã đến thật.

Nên mới nói, phải mơ mộng thì mới có.

Đêm nay, Nguyễn Niệm Sơ ngủ trong vòng tay Lệ Đằng, nhìn bầu Trời đêm ngoài cửa sổ, cơ thể mệt rã rời, nhưng đầu óc vô cùng tỉnh táo. Cô chợt nghĩ, suy cho cùng mình thích Lệ Đằng từ khi nào nhỉ?

Anh thích cô vào 7 năm trước.

https://thuviensach.vn

Cô cẩn thận nhớ lại hành trình trái tim năm ấy, ngẫm ngẫm, hình như khi đó cô cũng thích anh, cho nên tính thời gian trước sau, không ai trong số họ chiếm phần hơn.

Nhưng sau khi chia xa, anh luôn nhớ về cô, mãi không quên. Còn cô lại quá thảnh thơi. Có thể thấy mức độ trúng độc của anh nặng hơn cô. Anh thích cô nhiều hơn cô thích anh.

Nghĩ vậy, cuối cùng Nguyễn Niệm Sơ có cảm giác được hời. Thế là cô khép mi, mãn nguyện thiếp đi.

Sau một đêm "ngập tràn xuân sắc", đã định sẵn bi kịch của ngày hôm sau.

Hôm sau tập trung, các đồng nghiệp khác của đoàn nghệ thuật đều tinh thần phơi phới, hào hứng kể cho nhau nghe về những trải nghiệm du lịch mấy ngày qua. Duy có Nguyễn Niệm Sơ là mắt thâm quầng, chân tay không còn sức lực, ngáp ngắn ngáp dài.

Dường như cả cơ thể bị đục khoét trống rỗng.

Quan tâm đến Nguyễn Niệm Sơ, Hứa Phương Phương nói với giọng đùa vui: "Niệm Sơ, mấy hôm nay cậu chơi PUBG* hả? Trông mệt mỏi vậy."

(*Là một game bắn súng mang tính cạnh tranh sống còn)

Nguyễn Niệm Sơ cố tình làm ra vẻ kinh ngạc: "Sao cậu biết? Đúng luôn này!"

"Ôi chao, vui nhỉ, vui nhỉ!" Các đồng nghiệp đều không cho là thật, hi hi ha ha tán gẫu sang chuyện khác.

https://thuviensach.vn

Chuyến bay về thành phố Vân cất cánh vào 11 giờ 40 phút sáng. Giờ giấc kiểu này hơi khó xử, không ăn trưa thì đói, mà ăn trưa lại sợ không kịp. Trưởng đoàn nghĩ tới nghĩ lui, phát huy trí tuệ vĩ đại của nhân dân lao động, chuẩn bị cho mỗi nghệ sĩ một hộp sữa, hai cái bánh và một hộp mì ăn liền.

Vì vậy, buổi trưa, Nguyễn Niệm Sơ đành phải ngồi gặm bánh trong sảnh chờ sân bay cùng với các đồng chí.

Đang gặm, trước mặt có thêm một hộp gà rán.

Hộp KFC to tướng.

Nguyễn Niệm Sơ ngớ người, ngẩng đầu lên. Lệ Đằng với vẻ mặt như thường, mặc trang phục thoải mái đứng trước mặt cô, tay trái cầm hộp KFC, trên vali hành lý còn để một túi đồ ăn to khác.

"....." Cô ho khan một tiếng, nhanh chóng nhường một chỗ ngồi cho anh, bộ dạng có tật giật mình, khẽ nói: "Ầy, sao anh qua đây giờ này?"

Lệ Đằng thản nhiên: "Anh có thói quen đến trước một tiếng."

"Không phải..." Cô xua tay, giọng nói nhỏ hơn: "Ý em là sao anh chạy sang chỗ bọn em ngồi? Nơi khác không còn chỗ trống à?"

Anh đáp: "Đưa đồ ăn cho em."

"Ồ." cô cười, lấy ra một cái đùi gà từ trong hộp, cắn một miếng giòn rụm, vừa nhai vừa hỏi: "Nhưng anh đến thẳng đây thế này, có phải thu hút ánh mắt của mọi người quá không đấy?"

Lệ Đằng mở nắp chai nước khoáng, đưa lên miếng uống, không trả lời.

https://thuviensach.vn

Ăn hết một cái đùi gà, Nguyễn Niệm Sơ lấy cái thứ hai, vừa định nói gì đó thì nghe thấy tiếng của trưởng đoàn ở bên cạnh vang lên đầy bất ngờ: "Ơ kìa, chẳng phải thủ trưởng Lệ đây sao?"

Lệ Đằng mỉm cười: "Ở chốn công cộng, trưởng đoàn Triệu gọi tên tôi là được rồi."

Trưởng đoàn Triệu vội xua tay: "Đây không phải là tôi khách sáo với anh, anh em là anh em, cấp bậc là cấp bậc." Nói đoạn, trưởng đoàn nhìn Lệ Đằng, rồi lại nhìn Nguyễn Niệm Sơ đang vùi mặt vào hộp KFC, nghi hoặc: "Anh cũng đến biên thành công tác hả?"

Lệ Đằng đáp: "Tôi đi cùng bà xã."

"Bà xã anh?" Trưởng đoàn kinh ngạc, liếc Nguyễn Niệm Sơ cái nữa.

Bấy giờ, mấy nghệ sĩ trẻ tuổi bên cạnh cười khúc khích, trêu đùa: "Trưởng đoàn vẫn chưa biết ạ? Thủ trưởng Lệ với đồng chí Nguyễn Niệm Sơ trong đoàn mình đã yêu nhau một thời gian rồi ạ."

Trưởng đoàn Triệu trố mắt sửng sốt: "Là Niệm Sơ á? Sao không nghe thấy em nhắc tới lần nào thế?"

Nguyễn Niệm Sơ ra sức hắng giọng, cười gượng: "Yêu đương tìm hiểu thôi, chuyện quá đỗi bình thường, không có gì đáng nói ạ."

Trưởng đoàn Triệu cố tình xị mặt: "Ờ, đợi lúc nào em muốn kết hôn, đưa luôn thiệp mời cả thể, hù trưởng đoàn em đứng tim đấy phải không?"

Nguyễn Niệm Sơ ấp úng: "Không phải em cố ý..."

Lệ Đằng đưa tay xoa đầu cô, sự cưng chiều lộ rõ trong giọng nói: "Bỏ đi, anh Triệu. Cô ấy hay xấu hổ lại nhát, anh đừng dọa cô ấy." Dứt lời, anh

https://thuviensach.vn

đưa túi đồ ăn kia qua: "Mua hơi nhiều đồ ăn, nếu mọi người không chê thì ăn tạm chút!"

Trưởng đoàn Triệu bèn chia đồ ăn cho các nghệ sĩ khác trong đoàn.

Mọi người rất vui, liên tục tới cảm ơn Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng.

Nhìn các đồng nghiệp gặm đùi gà, Nguyễn Niệm Sơ trề môi, ghé sát Lệ Đằng: "Mọi người chia hết bữa trưa của anh rồi."

Lệ Đằng thoáng nhìn cô, "Cái đó vốn là mua cho đồng nghiệp em mà."

Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên: "Không quen biết cả, sao anh phải mua đồ ăn cho họ? Anh nhiều tiền lắm à?"

Lệ Đằng hờ hững đáp: "Nghèo lắm!"

Nguyễn Niệm Sơ nhịn cười: "Vậy anh còn hào phóng thế?"

"Người đàn ông của em có nghèo nữa, cũng phải giữ thể diện cho em chứ, đúng không?" Ngón tay Lệ Đằng gãi gãi má cô, nói nhỏ: "Bằng không còn có thể ngủ với em sao?"

Phong cách của người này, luôn có thể chuyển đổi giữa đứng đắn nghiêm túc và giở trò lưu manh, nói thẳng toẹt ra. Nguyễn Niệm Sơ rất phục kiểu biến đổi linh động này của Lệ Đằng.

Tuy nhiên gần đây, thời gian trong trạng thái lưu manh của anh hình như ngày càng dài hơn, mức độ hình như cũng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Thực sự không phải chuyện tốt.

***

https://thuviensach.vn

Hơn 2 giờ chiều, máy bay hạ cánh đúng giờ xuống sân bay quốc tế thành phố Vân.

Bôn ba hơn nửa ngày, mọi người đều mệt nhoài. Trưởng đoàn cho các nghệ sĩ tham gia chuyến biểu diễn động viên thăm hỏi nửa ngày nghỉ, để họ về nhà nghỉ ngơi.

Nguyễn Niệm Sơ nhảy nhót hoan hô, cùng Lệ Đằng bắt taxi rời khỏi sân bay.

Trên đường, ánh mắt cô cứ liếc bả vai anh, đoạn nói: "Hay em đi cùng anh đến bệnh viện nhé!" Mặc dù anh nhấn mạnh nhiều lần chỉ là vết thương ngoài da, nhưng chảy máu nhiều như vậy, tối hôm qua còn dính nước, cô sợ sẽ bị nhiễm trùng.

Nhìn ra điều cô lo lắng, anh nói: "Anh đã xử lý lại vết thương rồi. Không sao đâu em."

Cô cau mày, lần này còn cố chấp hơn cả anh: "Vậy cũng phải đi bệnh viện."

Lệ Đằng chỉ hời hợt nói ba chữ: "Không cần thiết." Phát súng ấy của Đoạn Côn không chuẩn, hơn nữa đường kính viên đạn nhỏ, không đủ lực sát thương. Vết thương này đối với anh mà nói, căn bản chẳng tính là gì."

"...." Nguyễn Niệm Sơ híp mắt, đè thấp giọng: "Không đi phải không? Được. Em cho anh biết, hôm nay nếu anh không đến bệnh viện, về sau em không ngủ với anh nữa!"

Ngồi ghế lái phía trước, tài xế taxi bối rối: "...."

Hàng ghế sau, Lệ Đằng im lặng một lát rồi nói: "Bác tài, đến bệnh viện quân khu một chuyến."

https://thuviensach.vn

Tài xế càng bối rối hơn: "...."

Nguyễn Niệm Sơ vểnh khóe môi, bắt chước động tác xưa nay của Lệ Đằng, nhéo nhéo cằm anh: "Thế mới ngoan chứ!"

Sau khi đến bệnh viện, bác sĩ thay thuốc cho Lệ Đằng lần nữa, băng lại vết thương, dặn anh đừng để dính nước, kiêng cay, những cái khác thì không hỏi nhiều.

Nguyễn Niệm Sơ tới quầy lấy thuốc uống cho anh, vừa xem xét vừa dặn anh nhớ: "Đây là thuốc giảm đau, ngày nửa viên... Đây là thuốc tiêu viêm, uống sau khi ăn cơm, mỗi lần một viên..."

Lệ Đằng bỗng ngắt lời, "Bàn với em một chuyện."

"...." Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt ngẩng đầu: "Bàn gì ạ?"

Mặt anh trầm xuống: "Chuyện lần trước có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai. Em ở nhà mình, anh không yên tâm."

"Vâng. Cho nên?"

"Anh muốn em dọn đến chỗ anh ở."

Nghe thế, Nguyễn Niệm Sơ thoáng sững sờ, "Anh nói có lý lắm. Nhưng bỗng nhiên dọn sang nhà anh ở... Mẹ em chắc chắn sẽ hỏi. Đến lúc ấy không dễ giải thích." Cô nghiêm túc suy nghĩ, "Đây là phương án dự phòng thôi, chúng ta nghĩ cách khác trước đã được không anh?"

Lệ Đằng thẳng thừng: "Không được."

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị anh làm cho sặc nước miếng, "Chẳng phải anh bảo bàn bạc với em à?"

https://thuviensach.vn

Ngón tay anh quẹt má cô, "Anh bảo bàn với em, nhưng không nói em có thể từ chối."

Cô đần mặt, "Không thể từ chối, thế chẳng phải chỉ có thể đồng ý sao?"

"Đúng vậy."

"...." Thế mà gọi là bàn? Bàn cái quỷ ấy.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Người Đẹp Ngủ Trong Rừng

NGÂM NGA

Chương 46: NGƯỜI ĐẸP NGỦ TRONG RỪNG

****

Lệ Đằng có thái độ rất kiên quyết, cũng rất cứng rắn với việc muốn Nguyễn Niệm Sơ chuyển nhà. Trong chốc lát, không nghĩ ra được giải pháp tốt hơn, Nguyễn Niệm Sơ đành vâng lời.

Cô đồng ý với anh, hôm nay tạm thời về nhà thu dọn đồ, nhân tiện báo cáo với mẹ Nguyễn, chiều mai hãy dọn sang chỗ anh. Thế là Lệ Đằng đưa cô về nhà trước.

Sau khi xuống taxi, Lệ Đằng còn dắt tay Nguyễn Niệm Sơ thong thả tản bộ cho tới khi đến dưới tầng nhà cô.

Lúc này đang là 4 giờ rưỡi chiều, vầng thái dương biếng nhác treo trên bầu Trời, lơ lửng không rơi, rót chút ấm áp còn sót lại lên người.

Trong khu chung cư, mấy bác gái mới đi chợ về đang chuyện trò rôm rả, vài con mèo vàng meo meo rượt đuổi, đùa nghịch, không cẩn thận ngã vào bồn hoa, lấm lem bùn đất.

Nhìn tất cả khung cảnh này, Nguyễn Niệm Sơ chợt sinh ra thứ ảo giác, dường như ba ngày kinh hoàng ở biên thành chỉ là một cơn ác mộng.

Nghĩ vậy, cô hơi ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ, bên tai thình lình vang lên giọng nói hờ hững, kéo những suy tư của cô trở lại: "Đến rồi."

"À." Nguyễn Niệm Sơ xoay đầu, khóe môi gợn lên nụ cười nhạt, "Vậy em lên lầu trước đây. Anh cũng mau về nghỉ ngơi đi ạ!"

Lệ Đằng im lặng nhìn Nguyễn Niệm Sơ, năm ngón tay nắm tay cô cũng không buông lỏng.

Dường như cô gái này càng xinh đẹp. Kiểu đẹp này khác với vẻ đáng yêu hoạt bát trước kia, đó là kiểu quyến rũ toát ra từ trong xương cốt, trông cực kỳ cuốn hút.

Cũng không biết là sau khi lên giường với anh, cô thực sự trở nên đẹp hơn hay chất độc anh đã trúng ngấm sâu thêm vào xương.

Đôi mắt Lệ Đằng nhìn Nguyễn Niệm Sơ chợt tối đi. Nếu Nguyễn Niệm Sơ nhìn kỹ thì sẽ nhận ra, sắc tối này là sắc tối của ham muốn dục vọng, y hệt ánh mắt của anh lúc trên giường.

Có điều, hiện tại sự chú ý của cô tập trung vào màn hình điện thoại.

Wechat có một tin nhắn, là của Kiều Vũ Phi gửi, hỏi chuyến biểu diễn của Nguyễn Niệm Sơ khi nào kết thúc, bao giờ về thành phố Vân.

Nguyễn Niệm Sơ xem Wechat, chưa trả lời ngay mà ngẩng đầu nhìn Lệ Đằng, chớp chớp mi: "Còn chuyện gì hả anh?" Anh nắm tay cô chặt thế này, cô không đi được.

Lệ Đằng quét mắt qua chiếc vali bên cạnh: "Cái này nặng, anh mang lên tầng dùm em."

"Để tự em đi ạ. Anh đang bị thương."

"Tay trái xách được mà."

https://thuviensach.vn

"Nhưng...."

Còn chưa nói hết, Lệ Đằng đã dùng một tay, nhấc bổng cái vali lên. Thấy thế, Nguyễn Niệm Sơ đành chịu, chỉ có thể nói: "Em cảm ơn!"

Đang định đi lên lầu, nghe thế, Lệ Đằng dừng bước, nghiêng đầu, híp mắt nhìn cô.

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc: "Sao nữa ạ?"

Lệ Đằng hỏi: "Em vừa nói gì?"

Cô nhớ lại, "À, em bảo "cảm ơn anh" ạ."

"Nguyễn Niệm Sơ!" Vẻ mặt Lệ Đằng bình thản như không: "Với quan hệ của hai ta, để anh nghe thấy em nói một câu cảm ơn nữa, anh "làm" em tới khóc luôn đó."

"...." Nguyễn Niệm Sơ sặc nước bọt, cảm giác không tài nào hiểu nổi: "Gì cơ? Em nói cảm ơn mà cũng sai ạ? Cái anh này sao mà vô lý thế?"

Anh tỉnh bơ: "Anh vô lý thế đấy."

"...."

"Không tin em có thể thử xem."

Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, khuất phục hoàn toàn bởi bản lĩnh nói vớ vẩn một cách rất đường hoàng của người này. Cô thầm bảo cái gì gọi là da mặt dày, đây chứ đâu. Cái gì gọi là lưu manh, đây chứ đâu.

Hình tượng đóa hoa lạnh lùng cao quý Lệ Đằng duy trì suốt 7 năm qua trong lòng cô, đến lúc này, sụp đổ hẳn.

Mấy phút sau, Lệ Đằng đặt vali trước cửa nhà Nguyễn Niệm Sơ.

https://thuviensach.vn

Trước khi chia tay không thể thiếu nụ hôn tạm biệt.

Hôn kiểu Pháp nồng nàn.

Chi tiết cụ thể nồng nàn mức nào, Nguyễn Niệm Sơ đã có phần không nhớ rõ. Cô chỉ biết anh đè cô lên cửa chống trộm, hôn rất lâu. Hai má cô nóng ran, đầu óc cũng choáng váng. Khi lấy lại tinh thần thì mình đã vào trong nhà.

Nguyễn Niệm Sơ đóng cửa, chạy tới cửa sổ ban công nhìn xuống, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng Lệ Đằng bước đi trên con đường rải sỏi, thon dài đĩnh đạc, thẳng tắp như tranh vẽ. Dưới ánh hoàng hôn, cái bóng bị kéo dài thật dài.

Nguyễn Niệm Sơ mê mẩn.

Cô cảm thán, dáng người anh đẹp thật, tỉ lệ các phần có thể nói là hoàn hảo, muốn cơ ngực, có cơ ngực, muốn cơ bụng, có 8 múi rắc chắc, phía dưới còn có hai đường cơ bụng dưới.

Cho nên sức lực ở thắt lưng với bụng cũng khỏe kinh người.

Không biết nghĩ tới điều gì, má Nguyễn Niệm Sơ đỏ ửng. Cô ho khan một tiếng, thu lại tầm mắt.

Bố mẹ Nguyễn đi gặp gỡ bạn bè, sau bữa tối mới về. Nguyễn Niệm Sơ đẩy vali vào phòng, tắm một cái, sau đó nằm lên giường trả lời tin nhắn Wechat cho Kiều Vũ Phi.

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Về rồi, sao?"

Khoảng 2 phút sau, Kiều Vũ Phi nhắn lại: "Tao có chuyện muốn nói với mày."

https://thuviensach.vn

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Tao cũng có chuyện muốn nói với mày."

Tin này vừa gửi đi, điện thoại của Kiều Vũ Phi liền gọi tới. Nguyễn Niệm Sơ kéo chăn trùm kín người, biếng nhác: "Mày nói trước đi!"

Đầu dây bên kia, Kiều Vũ Phi rõ ràng rất phấn khích, hét to: "Niệm Niệm, nói với mày một chuyện. Mày còn nhớ cậu chàng non tơ tao kể với mày lần trước không? Chính là cậu chàng đôi mươi, vô cùng đẹp trai, cười lên còn có răng khểnh ấy?"

Nguyễn Niệm Sơ thực sự không nhớ, nhưng vẫn đáp: "Ờ."

Kiều Vũ Phi đổi sang giọng điệu kiêu ngạo: "Tao câu được hắn rồi."

Nguyễn Niệm Sơ bóc một cái mặt nạ dưỡng da, đắp lên mặt. Mát lạnh. "Chúc mừng mày, chân thành hy vọng cún con này có thể khiến cảm giác tươi mới của mày duy trì được quá 3 tháng."

"Nhận lời tốt lành của mày." Kiều Vũ Phi vui quá đỗi, lúc này mới nhớ ra hỏi Nguyễn Niệm Sơ: "Mày lại có chuyện gì à?"

Trầm lặng mấy giây, Nguyễn Niệm Sơ trả lời: "Tao ngủ với Lệ Đằng rồi."

Kiều Vũ Phi sửng sốt: "Không phải bọn mày đã chia tay à?"

"Ầy... tình hình khá phức tạp. Quay lại rồi. Sau đó thì ngủ thôi."

"... Ờ." Kiều Vũ Phi hơi "khó tiêu hóa" tin tức này. Ngừng một tẹo, cô bạn nổi hứng buôn chuyện, hỏi thăm: "Cảm giác thế nào mày?"

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc ngẫm lại hồi lâu mới nặn ra được một câu: "Mệt lắm!"

https://thuviensach.vn

Tinh thần và thể lực người nọ quả thật không phải người thường có thể chống đỡ được. Nguyễn Niệm Sơ bỗng sợ hãi. Trên người Lệ Đằng mang vết thương còn có thể dũng mạnh như vậy, nếu anh khỏi... Nghĩ thôi đã hoảng.

Chủ đề giữa hai cô gái rất rộng, đủ các thứ chuyện. Một tiếng nhanh chóng trôi vèo. Cuối cùng, trước khi cuộc điện thoại này kết thúc, Kiều Vũ Phi lại lấy tư cách chuyên gia tình cảm, truyền thụ một bộ kinh nghiệm cho Nguyễn Niệm Sơ 26 tuổi mới chào đón mối tình đầu.

Trong tình cảm, bên bị động luôn thiệt thòi hơn bên chủ động. Cho nên nhất định phải chiếm chắc quyền chủ động.

Về vấn đề này, Nguyễn Niệm Sơ cái hiểu cái không. Cô hỏi: "Cái gì gọi là chiếm quyền chủ động?"

"Chính là làm cho anh ta thuận theo mày mọi chuyện, chiều chuộng mày, coi mày là nhất." Kiều Vũ Phi đáp: "Trong hai người, mày có tiếng nói quyết định."

Nguyễn Niệm Sơ thoáng suy nghĩ, cảm thấy trạng thái kiểu này cũng rất hay, cô bèn hỏi đến cùng: "Vậy tao nên làm thế nào?"

"Rất đơn giản, "quyến rũ" anh ấy." Kiều Vũ Phi nói lời ngắn gọn mà ý tứ sâu xa: "Dùng vẻ đẹp của mày mê hoặc anh ấy phát cuồng, khiến anh ấy không thể rời khỏi mày."

Dụ dỗ anh. Đôi con người Nguyễn Niệm Sơ xoay tròn, cô híp mắt, nhớ kỹ.

Tán gẫu thêm mấy câu nữa thì Nguyễn Niệm Sơ gác máy. Xem di động lần nữa, trong Wechat lại có tin nhắn. Lần này, là của Lệ Đằng gửi.

0714: Mai bố mẹ em có nhà không?

https://thuviensach.vn

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Không nghe thấy hai cụ bảo phải ra ngoài, chắc có nhà đấy ạ! Sao anh hỏi điều này?"

0714: Thuận miệng thì hỏi thôi.

Nghĩ một tẹo, cô gõ chữ tiếp: "Anh nhớ uống thuốc bệnh viện kê đơn đúng giờ nhé!"

0714: "Ừ."

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Hiếm khi thấy anh trả lời tin nhắn nhanh thế này. Anh đang làm gì đấy?"

Lệ Đằng nhắn lại hai chữ: "Nhớ em."

"...." Nguyễn Niệm Sơ vểnh môi cười, đặt di động xuống, kéo cao chăn đắp kín mặt.

Sau đó bật cười ngốc nghếch. Đều bảo phụ nữ khi yêu có IQ bằng không, ngay chính cô cũng cảm thấy, anh đã khiến cô trở nên ngốc nghếch.

Tối nay, Nguyễn Niệm Sơ nói với mẹ Nguyễn chuyện muốn dọn đến chỗ Lệ Đằng ở. Nghe xong, mặc dù mẹ Nguyễn không phản đối nhưng sắc mặt rành rành hơi thay đổi.

Tất nhiên mẹ Nguyễn hài lòng về Lệ Đằng mọi mặt. Xã hội bây giờ, đám trẻ yêu nhau sống chung cũng là chuyện rất bình thường. Song, là mẹ của nhà gái, trong lòng mẹ Nguyễn ít nhiều vẫn có phần để ý.

Cô con gái này của bà đầu óc đơn giản. Không danh không phận sống chung thế này, nên đôi còn được, nếu không thành, thiệt thòi to.

Mẹ Nguyễn chỉ chôn vùi nỗi băn khoăn này trong lòng. Chung quy con gái đã lớn, muốn quyết định thế nào, bố mẹ đều chỉ có thể tôn trọng.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, Lệ Đằng vẫn đến đón Nguyễn Niệm Sơ đi làm như cũ.

Trên đường, cô uống sữa đậu nành. Sực nhớ ra, cô hỏi lần thứ hai: "Phải rồi, tối qua tại sao anh hỏi hôm nay bố mẹ em có nhà không?"

Câu trả lời của Lệ Đằng cũng không thay đổi: "Thuận miệng hỏi thôi."

Lúc ấy, nghe anh nói vậy, Nguyễn Niệm Sơ không hỏi thêm nữa. Cô cúi đầu, ăn tiếp bữa sáng. Và mãi đến chiều tan làm, sau khi nhận được một cú điện thoại, hoài nghi trong cô mới được gỡ bỏ.

Cuộc gọi là của mẹ Nguyễn.

Trong ống nghe, giọng mẹ Nguyễn nhẹ nhàng vui vẻ, hiển nhiên là tâm trạng rất tốt. Bà nói: "Niệm Niệm à, con nói xem, cái con bé này, có chuyện tốt cũng không nói với bố mẹ. Sao cái gì cũng giấu bố mẹ thế?"

Đầu óc Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt, "Chuyện tốt? Con giấu bố mẹ cái gì?"

"Còn giả ngốc với mẹ hả?" Mẹ Nguyễn cười tươi như hoa, thong thả nói: "Ban nãy Lệ Đằng đến nhà đấy. Mua một đống đồ, nào rượu này, thực phẩm chăm sóc sức khỏe này... Thằng bé này hiểu lễ nghĩa lắm. Nó cũng nói với bố mẹ rồi. Nó bảo dự định dẫn con về Chướng Bắc trước, để mẹ nó gặp con. Trở lại thì bàn chuyện kết hôn của hai đứa. Mẹ cứ bảo, sao tự dưng lại dọn đến sống chung. Hóa ra hai đứa bên nhau rất hòa thuận...."

"Kết hôn?" Nguyễn Niệm Sơ mở to mắt, buột miệng: "Lệ Đằng nói với mẹ là bọn con chuẩn bị kết hôn?"

Mẹ Nguyễn vui vẻ đáp: "Đúng vậy, đúng vậy."

Nói thực, tình tiết này thật sự khiến Nguyễn Niệm Sơ ngàn vạn lần không ngờ tới.

https://thuviensach.vn

Cô đưa tay ôm trán, một lúc mới cười gượng, đáp: "Thế thì là vậy đi ạ!"

Đầu dây bên kia, mẹ Nguyễn yên tâm nhẹ nhõm, bùi ngùi: "Niệm Niệm à, con với Lệ Đằng có thể nên đôi, nói thật, mẹ vui lắm. Lệ Đằng tốt này, hào phóng này, hài hước này, hay cười này, lại khéo ăn nói như vậy, quả tình không tìm ra tật xấu."

Nguyễn Niệm Sơ giơ điện thoại lên, giật giật khóe miệng, nghi ngờ người mẹ mình khen ở trên Trời, chứ căn bản không phải người mình quen biết.

Xem như cô đã hiểu, thật sự nên ghi tên thi vào học viện diễn xuất trung ương kỳ thực là Lệ Đằng. Diễn kẻ liều mạng, diễn đóa hoa lạnh lùng cao quý y chang, thậm chí diễn chàng rể hoàn hảo trong mắt bố mẹ vợ cũng rất giống. Dễ thấy "diễn gì đạt nấy" trong truyền thuyết, không ai khác, chính là Lệ Đằng.

***

Có tiền đề "sắp kết hôn" này, việc sống chung của Nguyễn Niệm Sơ trở nên hợp tình hợp lí trong mắt mẹ Nguyễn. Tối hôm đó, Nguyễn Niệm Sơ thu dọn ít vài bộ quần áo, chuyển đến phòng của Lệ Đằng ở ký túc xá quân khu.

Ký túc xá và nhà Nguyễn Niệm Sơ nằm tách biệt hai đầu Bắc, Nam thành phố Vân, tương đối xa.

Sau khi tự mình trải nghiệm, Nguyễn Niệm Sơ càng khâm phục nghị lực đưa đón cô đi làm và tan làm mỗi ngày của Lệ Đằng. Nhìn sườn mặt anh khi lái xe, cô chống cằm, không nhịn nổi cất lên lời khen tự đáy lòng: "Thủ trưởng Lệ à, em phát hiện anh tốt với em thật đấy!"

https://thuviensach.vn

Gần đây cô càng ngày càng ngờ nghệch, thỉnh thoảng thốt ra mấy câu khó hiểu, Lệ Đằng cũng đã quen với điều này. Nghe vậy, anh cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ hờ hững "Ờ" một tiếng, "Biết anh tốt với em là được rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ nhỏ giọng hơn: "Này, anh tốt với em như vậy, có phải là thích em lắm không ạ?"

Lệ Đằng liếc cô một cái: "Em nói xem?"

Cô ngẫm ngợi: "Phải ạ?"

Anh cười đáp: "Vậy thì phải."

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ có lẽ càng là người không thích cười thì nụ cười càng có sức lan tỏa. Cho nên Lệ Đằng ngẫu nhiên cười một cái thì lực sát thương đối với cô mới mạnh thế này. Lần nào thấy anh cười, tâm trạng của Nguyễn Niệm Sơ có ảm đạm nữa cũng sẽ sáng sủa lên vài phần. Do đó, cô rất thích nhìn anh cười.

Độ cong khóe môi Nguyễn Niệm Sơ cũng mở rộng, đoạn cô nhẹ giọng: "Hôm nay anh đã đến nhà em đúng không ạ?"

Lệ Đằng: "Ừ."

"Nghe mẹ em kể, anh nói với mẹ chúng ta có kế hoạch kết hôn." Nguyễn Niệm Sơ cười: "Vì không để mẹ tức giận mà anh nghĩ ra lý do chu đáo đến thế! Được đấy!"

Phía trước là đèn đỏ, Lệ Đằng dừng xe.

Tranh thủ lúc này, anh lấy điếu thuốc lá đưa lên miệng, châm lửa hút, gảy tàn, rồi quay sang nhìn cô, ánh mắt sâu tựa giếng khơi: "Nguyễn Niệm

https://thuviensach.vn

Sơ, em cũng đã "đem" anh lên giường rồi, chẳng lẽ còn không định kết hôn với anh."

"...." Hai đầu lông mày Nguyễn Niệm Sơ nhăn nhăn. Cô chắc chắn và khẳng định, Lệ Đằng dùng từ "đem" chứ không phải "bị anh đem".

"Tình yêu không vì mục đích kết hôn đều là giở trò lưu manh." Lệ Đằng nhéo cằm Nguyễn Niệm Sơ, ghé sát gần cô. Làn khói trắng giữa đôi môi xen lẫn thoáng hương bạc hà, anh thấp giọng: "Em muốn giở trò lưu manh với anh sao?"

Mấy giây ngắn ngủi, Nguyễn Niệm Sơ bừng tỉnh, cô trợn mắt: "Lời anh nói với mẹ em là nghiêm túc?"

Lệ Đằng nhìn cô đăm đăm: "Chuyện kiểu này, còn có thể nói đùa?"

"Nhưng," Cô sững sờ, tim lỡ mất nửa nhịp, "Chúng mình mới chính thức bên nhau chưa đầy một tháng. Hơn nữa, kết hôn là chuyện lớn của đời người, phải suy nghĩ cẩn thận..."

Lệ Đằng: "Không ai bắt em cưới anh luôn ngày mai.""...."

Bấy giờ, đèn đỏ phía trước chuyển màu xanh, xe đằng sau mất kiên nhẫn, bấm còi bíp bíp, inh ỏi chói tai.

Lệ Đằng ngồi thẳng lại, nổ máy. Trầm lặng một lúc, anh bỗng lên tiếng: "Nguyễn Niệm Sơ, anh đối với em thế nào, em đã biết. Anh có tâm tư gì với em, em cũng biết. Nếu em cần suy nghĩ, anh có thể cho em thời gian. Nhưng con người anh đây cố chấp, không phải của anh, anh không đụng vào; là của anh, muốn anh buông tay, trừ khi anh chết. Em hiểu ý anh nói không?"

Nét mặt anh lúc nói lời này rất bình thản, nhưng đôi mắt rõ ràng lạnh buốt.

https://thuviensach.vn

Nhận ra hơi lạnh quanh người Lệ Đằng, Nguyễn Niệm Sơ thót tim.

Từ khi tái hợp đến giờ, đã lâu lắm rồi người này không trưng ra vẻ lạnh lùng. Phần lớn thời gian anh đều khoan dung, cưng chiều cô, yêu thương hết mực. Nay, khoảnh khắc "oanh liệt một thời" này có sức uy hiếp mạnh hơn quá khứ gấp trăm lần.

Cô vỗ vỗ ngực, líu ríu: "Ý em là kết hôn bây giờ thì gấp quá! Để qua một thời gian nữa hẵng nói. Anh làm gì mà đột nhiên kích động vậy."

Lệ Đằng thờ ơ: "Sợ em lại quẳng anh đi!"

"...." Chóp tim Nguyễn Niệm Sơ chợt run lên, đôi mắt lóe lên, đoạn dở khóc dở cười, "Thủ trưởng Lệ à, em cảm ơn anh! Phiền anh tự tin lên chút được không? Anh xem anh đẹp trai, dáng người chuẩn thế này, còn là rường cột nước nhà. Cô gái nào nỡ chia tay với anh chứ, trừ phi là cô ta ngốc."

Lệ Đằng lặng thinh. Nói về ngốc, còn ai ngốc hơn yêu tinh nhỏ bé này nhà anh đây.

Tâm tình của Nguyễn Niệm Sơ bỗng vui lên nhiều, mặt mày rạng rỡ, "Mang đồ về xong thì đi siêu thị với em nhé! Em muốn mua mấy thứ vật dụng hàng ngày!"

Lệ Đằng từ chối thẳng thừng: "Để mai mua, tối nay em không có thời gian đâu?"

"Tại sao không có thời gian ạ?" Bây giờ rõ ràng chưa đến 8 giờ tối mà.

"Vừa nãy anh đã nghe thấy em nói chữ "cảm ơn" rồi." Tầm mắt Lệ Đằng hờ hững chuyển sang mặt cô, anh nhướng mày, "Nhé!"

"...."

https://thuviensach.vn

Vì vậy, đêm đầu tiên sống chung, quả nhiên Nguyễn Niệm Sơ khóc hu hu suốt. Khóc đến sau cùng, không còn sức nữa, ngất đi luôn.

Sau khi tỉnh dậy, cô rơi vào một kiểu đau buồn sâu sắc.

Hiện tại vẫn bị động còn thế này, nếu nghe lời Kiều Vũ Phi, chuyển sang chủ động quyến rũ Lệ Đằng, thì cô có còn mạng không đây?

Có điều, đau buồn không thể kéo dài bao lâu vì Lệ Đằng lại dính vào.

Nguyễn Niệm Sơ xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, nhéo anh, bảo: "Anh không thể kiềm chế chút, nằm đắp chăn cùng em nói chuyện trong sáng không được sao?" Cứ theo cường độ này của anh, cô sợ thận mình hỏng sớm mất.

Lệ Đằng ôm Nguyễn Niệm Sơ vào lòng, cọ cọ chóp mũi lên mặt cô: "Không thể."

Phản đối không có hiệu quả, Nguyễn Niệm Sơ đành làm nũng, cố ý mềm giọng nũng nịu: "Thủ trưởng Lệ à, chúng mình không đóng phim zombie nữa nhé, đóng "người đẹp ngủ trong rừng" được không ạ?" Cô thật sự buồn ngủ lắm rồi.

Lệ Đằng khẽ cười, cắn vành tai cô, khàn giọng: "Không phải anh đang "ngủ" sao?"

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cô Là Nguyễn Niệm Sơ

NGÂM NGA

Chương 47: CÔ LÀ NGUYỄN NIỆM SƠ.

***

Cuộc sống "chung một mái nhà" của Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ cũng bình thường như bao cặp đôi khác. Buổi sáng cùng nhau đi làm, buổi chiều cùng tan làm về nhà, thỉnh thoảng còn cùng nhau đi siêu thị mua sắm.

Về đêm thì "giao lưu" trên giường.

Cách giao lưu cũng rất phong phú: nằm, ngồi, đứng, quỳ. Chỉ có Nguyễn Niệm Sơ không nghĩ ra chứ không có gì Lệ Đằng không làm được. Vết thương của anh từ từ khỏi, cường độ giao lưu cũng dần dần tăng mạnh. Tới mức độ nào đó, Nguyễn Niệm Sơ không khỏi rơi vào một nỗi sợ hãi. Cứ theo cái đà hôm nay dữ dội hơn hôm qua, dường như nhu cầu và thể lực của anh đều không có giới hạn, quá đáng sợ!

Nếu nói trong cơ thể Naruto phong ấn Cửu Vĩ Hồ, thì cô ngờ rằng có lẽ trong người Lệ Đằng phong ấn gấu Teddy.

Khả năng anh là Teddy tinh.

Sau hai tuần, sinh hoạt cơ bản trở về quỹ đạo.

Chiều thứ Sáu, Lệ Đằng đến đón Nguyễn Niệm Sơ tan làm như mọi ngày. Lên xe, cô nhàn nhã làm ổ trên ghế phụ, nghịch di động. Đang chơi,

https://thuviensach.vn

cô sực nhớ ra điều gì đó: "Mai thứ Bảy, có phải nên đến dạy Tiểu Tinh không anh nhỉ?"

Lệ Đằng: "Ừ."

Nguyễn Niệm Sơ vỗ trán một cái, cau mày: "Cái tính đãng trí của em kìa, suýt thì quên khuấy mất chuyện này..." Cô lẩm bẩm, "Không được, em phải bảo tụi kia đổi thời gian thôi."

Lệ Đằng quét mắt qua màn hình di động. Trên màn hình sặc sỡ xòe ra một dãy những tấm thẻ các chàng trai hoạt hình. Chẳng buồn nhìn lâu, anh vén mí mắt liếc cô, nhướng mày: "Mai em có sắp xếp gì khác à?"

"Vâng." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, đáp: "Kiều Vũ Phi có bạn trai mới, hẹn chúng mình trưa mai ăn cơm. Lúc ấy em quên mất phải đi dạy Tiểu Tinh nên đã đồng ý. Không sao, em bảo nó đổi thành buổi tối rồi."

Dứt lời, thì tin nhắn cô gửi cho Kiều Vũ Phi qua Wechat cũng "tới nơi".

Kiều Vũ Phi trả lời ngay: OK.

Nguyễn Niệm Sơ vểnh khóe môi, thoát khỏi Wechat, đăng nhập vào giao diện trò chơi để tiếp tục. Đợt trước nhiều việc, trò "nuôi đàn ông" này, cô chỉ chơi bập bõm, đơn thuần là giết thời gian.

Vừa vào thì nhìn thấy Bạch Khởi* đã gửi cho cô lời mời hẹn hò, hỏi cô đồng ý hay từ chối.

(*Nhân vật trong trò chơi)

Nguyễn Niệm Sơ nhấp đồng ý, bắt đầu hẹn hò với "giai đẹp" trong trò chơi.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc đèn đỏ, Lệ Đằng dừng xe, thoáng ngó qua, hờ hững nhìn cô hẹn hò với "giai đẹp". Nhìn một lúc, anh thờ ơ nói: "Anh thấy em rất thích chơi trò này nhỉ."

Nguyễn Niệm Sơ chẳng mảy may nghe ra sự khác lạ trong giọng điệu ấy, chỉ chăm chú nhìn màn hình, thuận miệng đáp: "Tàm tạm ạ. Trò này là yêu đương với nhân vật giả định. Anh ghẹo em, em ghẹo anh, thỉnh thoảng hẹn hò gì gì đấy. Giết thời gian ấy mà."

Lệ Đằng hơi híp mắt, ngoắc ngoắc cằm cô: "Nguyễn Niệm Sơ, em nuôi một tên đàn ông vớ vẩn trong điện thoại?"

"Không phải một." Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ xoay đầu nhìn anh, nghiêm túc sửa lại: "Là bốn ạ."

Lệ Đằng: "...."

Hiếm khi bắt được chủ đề mà cô hiểu, anh không hiểu, đôi mắt cô lóe sáng, thẳng cái eo, hào hứng giải thích cho anh: "Em nói anh nghe, trong trò này, em chính là nữ chính duy nhất, nam chính thì có bốn chàng. Xuất thân, bối cảnh khác nhau, kỹ năng cũng khác nhau. Nhưng tất cả đều cực kỳ cực kỳ đẹp trai."

Nghe xong, Lệ Đằng không ừ hử, anh thu lại tầm mắt, tập trung lái xe, vẻ mặt không lành.

Đêm đó, anh "làm" cô ngất 3 lần luôn.

Nguyễn Niệm Sơ đầm đìa nước mắt, thực sự chịu hết nổi, túm anh vừa cào vừa cắn, bảo "Không được." Sau khi phát hiện chẳng có tác dụng, cô đổi sang nhỏ nhẹ cầu xin, đôi mắt mơ màng đáng thương, giọng nói mỗi lần thêm nũng nịu.

Nghe mà tê dại cả da đầu, Lệ Đằng càng "dũng mãnh."

https://thuviensach.vn

Xong "việc", Nguyễn Niệm Sơ quả tình xấu hổ lẫn thẹn thùng đến nỗi sắp khóc. Cô siết nắm tay, uất ức phản đối: "Anh đáng sợ quá đi! Nào có người như anh vậy..." Nghiêm túc ngẫm ngợi một lát, cô híp mắt, "Thành thực khai ra, có phải anh ăn vụng viên "thập toàn đại bổ" gì không?"

Bằng không, cô thật không tài nào nghĩ ra cái eo dẻo dai* kia của anh lấy gì mà luyện thành.

(*Nguyên văn là "cái eo chó đực". Đây là từ mô tả vòng eo của đàn ông. Vòng ngực của đàn ông và vòng eo chó đực rộng hơn nhiều so với chu vi vòng eo. Từ xương sườn đến xương hông, vòng eo nhanh chóng thắt lại và tạo thành một đường cong gợi cảm. Bởi vì đường này tương tự như đường cong eo của con chó, nó được gọi là eo chó đực.)

Lệ Đằng túm cổ tay Nguyễn Niệm Sơ, hôn một cái, rồi hôn lên má cô, khàn khàn giọng: "Em đủ bồi bổ cho anh rồi."

Nhìn cô như hoa lệ ngậm mưa, nũng nịu xin tha, dáng vẻ ấy vừa dịu dàng vừa quyến rũ, có công dụng hơn bất cứ viên thuốc "đại bổ" nào nhiều.

Sáng thứ Bảy, Nguyễn Niệm Sơ mệt rã rời, nằm trên giường ngủ thẳng cẳng.

Hiện tại, Nguyễn Niệm Sơ nghi ngờ nghiêm trọng dự định muốn cô dọn đến sống chung ban đầu của Lệ Đằng, có lẽ lý do bảo vệ cô chỉ chiếm 50%, 50% còn lại là sau khi anh "ăn mặn", biết mùi "thịt" rồi, một ngày không ăn thịt thì không sống nổi.

Cho nên miếng thịt cô đây, tội nghiệp quá đi!

Hơn 11 giờ trưa, Lệ Đằng về phòng gọi Nguyễn Niệm Sơ dậy. Anh làm việc và nghỉ ngơi rất nghiêm ngặt, đồng hồ sinh học cố định, ngủ muộn nữa thì hôm sau vẫn sẽ tự nhiên thức giấc lúc 7 giờ. Không giống yêu tinh

https://thuviensach.vn

nhỏ này nhà anh, thân mình mềm nhũn, ngủ gà ngủ gật. Anh không gọi, cô có thể cuộn thành cái bánh chưng ở trên giường suốt một ngày.

Lúc này, yêu tinh nhỏ vẫn đang ngủ khò khò, ngay cả đầu cũng vùi trong chăn.

Quỳ một đầu gối lên mép giường, Lệ Đằng hơi khom người, kéo chăn của cô ra, "Nguyễn Niệm Sơ, dậy ăn trưa nào!"

"Ờm..." Đang say ngủ, hai tay cô tóm chặt cái chăn, co thành một đống, không nghe, không nghe.

Anh dịu giọng: "Niệm Niệm, nên rời giường thôi em!"

Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy câu này, nhưng cô trùm chăn qua đầu, lật người một cái, vẫn chưa sẵn sàng để dậy.

Im lặng mấy giây, Lệ Đằng cúi xuống ghé sát cái bọc nhỏ quấn chăn, thấp giọng: "Nguyễn Niệm Sơ, anh cho em hai con đường: Một là em dậy ăn cơm cùng anh ngay; Hai là anh lên giường ngủ với em luôn. Em chọn đi!"

Anh vừa dứt lời, người trong chăn rõ ràng cứng đờ.

Giây tiếp theo, Nguyễn Niệm Sơ vén chăn, ngồi dậy, đầu tóc như ổ gà, mặt đỏ tía tai: "Trên đời nào có lưu manh không biết xấu hổ như anh chứ."

Lệ Đằng tỉnh bơ: "Còn không phải ngay trước mặt em sao."

"...." Nguyễn Niệm Sơ câm nín. Người này da mặt dày cũng không phải ngày một ngày hai. Mau quen đi, mau quen đi thôi. Cô thầm an ủi bản thân, sau đấy kéo cao chăn quấn kín mình, chỉ thò đầu ra, làm nũng: "Em mệt quá! Anh lấy quần áo cho em với!"

Lệ Đằng nhếch mày, quay người, mở tủ quần áo.

https://thuviensach.vn

Quần áo Lệ Đằng không nhiều, tổng cộng chỉ có mấy bộ quân phục và quần áo tối màu. Những quần áo váy vủng của Nguyễn Niệm Sơ thì vô khối, đủ màu sắc. Sau khi dọn tới, cái tủ vốn trống trải của anh được nhét chật ních.

Trong con mắt của Lệ Đằng, quần áo của phụ nữ, bộ nào mà chẳng như nhau. Anh không chọn, lấy bừa một chiếc màu trắng.

Nguyễn Niệm Sơ duỗi tay nhận lấy.

Lệ Đằng thoáng nhìn cô: "Không phải kêu mệt à?"

Cô ngớ người.

Song, anh đã ngồi xuống mép giường, thản nhiên: "Giơ tay."

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc: "Anh định làm gì?"

"Giúp em mặc quần áo." Vẻ mặt bình thản, Lệ Đằng nói tiếp: "Đưa tay ra, tay trái ấy!"

Nguyễn Niệm Sơ sững sờ mấy giây. Sau khi lấy lại tinh thần, mặt cô liền đỏ bừng, ho khan vài tiếng, lúng búng: "... Anh đưa đồ lót cho em trước đã. Ngăn thứ hai tủ bên trái."

Lệ Đằng thì rất tự nhiên. Anh không nói gì, lấy luôn cho cô một bộ màu xanh ngọc.

Nguyễn Niệm Sơ đắp chăn, hai má nóng ran, có chút ngần ngừ: "Để em... tự mặc đồ lót."

"Có phải chưa nhìn đâu, xấu hổ cái gì." Lệ Đằng kéo chăn, tiện tay vứt sang bên, lôi cô qua, "Làm cũng làm rồi!"

"...." Anh nói rất có lý, ấy thế mà cô chẳng còn lời để đỡ.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ lặng im, đành duỗi tay để Lệ Đằng mặc giúp mình.

".... Trưa nay ăn gì ạ?" Cô cố gắng chuyển rời sự chú ý của bản thân.

"Sủi cảo." Lệ Đằng vuốt mái tóc dài của Nguyễn Niệm Sơ sang một bên, cụp mắt, móc khóa sau của áo lót cho cô.

"Anh mua à?"

"Ừ." Ngừng một tẹo, anh lại nói: "Lần sau anh gói cho em ăn."

"...." Hai mắt Nguyễn Niệm Sơ mở to kinh ngạc, rất bất ngờ: "Anh còn biết làm sủi cảo?"

"Ừ." Lệ Đằng cúi đầu cọ chóp mũi với cô, dịu giọng: "Nhưng anh làm không ngon bằng mẹ anh. Lần sau dẫn em về Chướng Bắc, để mẹ làm cho em ăn."

Nghe thế, Nguyễn Niệm Sơ bật cười, mắt sáng ngời: "Vâng ạ!"

***

Dạy Tiểu Tinh xong, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ lại đến trung tâm nghiên cứu bệnh tâm thần một chuyến để thăm Hà Lệ Hoa. Bác sĩ điều trị cho họ biết, gần đây bệnh tình của Hà Lệ Hoa đã chuyển biến tích cực, tuy vẫn có chứng làm bị thương người khác khi lên cơn, nhưng tần suất phát bệnh đã giảm đáng kể so với trước kia.

Đây chắc chắn là một tin tốt.

Nhân lúc tình trạng tinh thần Hà Lệ Hoa ổn định, hai người vào phòng bệnh thăm chị ấy.

Thời điểm không phát bệnh, Hà Lệ Hoa nhận ra mọi người. Trông thấy Lệ Đằng, trên khuôn mặt chị ấy nở nụ cười hiếm hoi. Để ý thấy

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ, chị ấy hơi ngẩn người: "Chú Đằng, cô gái này là..."

Lệ Đằng đáp: "Là Nguyễn Niệm Sơ, vợ em!"

Nguyễn Niệm Sơ nhoẻn môi cười với Hà Lệ Hoa: "Em chào chị dâu ạ."

"Ô, thì ra là em dâu." Hà Lệ Hoa ngắm Nguyễn Niệm Sơ. Một thoáng, nụ cười trên mặt dần lan rộng, chị ấy gật đầu: "Đúng là một cô gái xinh đẹp. Chú Đằng à, phúc của chú không mỏng đâu nhé!"

Ngoài cửa sổ, ánh nắng ấm áp, ba người ngồi trong phòng bệnh chuyện trò, bầu không khí hòa thuận.

Không lâu sau, di động Lệ Đằng đổ chuông, số máy hiển thị là của Dương Chính Phong.

Lệ Đằng ra ngoài nghe điện thoại.

Hà Lệ Hoa liền nắm tay Nguyễn Niệm Sơ, dịu dàng căn dặn: "Cậu chàng Lệ Đằng này cái gì cũng tốt. Hồi ấy là tấm gương tiêu biểu của trường quân đội, năm nào cũng đứng thứ nhất, phải cái tình tình nóng nảy, hay kích động. Con người chẳng ai mười phân vẹn mười, ai cũng có khuyết điểm. Em rộng lượng nhiều rồi."

Mặc dù bệnh tình đã có tiến triển, nhưng ký ức của Hà Lệ Hoa trước sau hơi lộn xộn. Trong ấn tượng của chị ấy, Lệ Đằng vẫn là chàng trai tuổi đôi mươi năm đó, cậu tân binh mới vào bộ đội, gai góc khắp người, ngang ngược ngông cuồng.

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ chỉ gật đầu cười đáp: "Chị dâu yên tâm ạ, anh Lệ Đằng rất tốt, cũng tốt với em lắm."

https://thuviensach.vn

Mặt Hà Lệ Hoa vui mừng nhẹ nhõm, "Lệ Đằng giống như một cậu em trai của chị và anh Hạ Phi vậy. Chú ấy có thể tìm được người vợ tốt như em đây, anh chị cũng mừng thay cho chú ấy."

Nguyễn Niệm Sơ cười không nói gì.

Bấy giờ, không biết nghĩ tới điều gì, Hà Lệ Hoa bỗng nhăn mày, lẩm bẩm: "Nhưng, chú Đằng với em nên đôi thì Quý Tiểu Huyên kia làm sao đây?" Chị ấy day day trán, lông mi cau càng lúc càng chặt, "Đầu óc chị sao mơ mơ hồ hồ thế này..."

Thấy vậy, tim Nguyễn Niệm Sơ giật thót, vội chuyển chủ đề: "Chị dâu ăn táo nhé, em gọt cho chị!"

Hà Lệ Hoa mỉm cười xua tay: "Không cần đâu em."

"Toàn người một nhà cả," Nguyễn Niệm Sơ cười tươi, "Chị đừng khách sáo với em mà!"

Rời bệnh viện đã là 5 giờ rưỡi chiều.

Lệ Đằng lái xe ra khỏi cổng lớn của bệnh viện, thuận miệng hỏi: "Em với bạn hẹn nhau mấy giờ?"

Nguyễn Niệm Sơ xem thời gian trên điện thoại rồi nói: "7 giờ đúng, nhà hàng cơm tây Franklin, phía đông thành phố. Vẫn còn hơn một tiếng nữa, giờ về nội thành là vừa." Nói đoạn, sực nhớ ra điều gì, cô hỏi, "Đúng rồi, anh không thích ăn đồ tây phải không ạ?"

Lệ Đằng hời hợt đáp: "Anh không kén chọn."

Ngẫm nghĩ mấy giây, cô chớp chớp mắt với anh: "Anh đi ăn cơm tây cùng em trước, rồi sau đấy em mời anh ăn khuya, món lẩu. Thế nào ạ?"

Lệ Đằng cười nhẹ: "Được, tùy em quyết."

https://thuviensach.vn

Cuối thu, thành phố Vân dần lạnh hơn. Một cơn gió lùa qua cửa sổ xe, lạnh buốt. Nguyễn Niệm Sơ vô thức khép chặt áo khoác. Liếc thấy vậy, Lệ Đằng quay cửa sổ xe đóng kín.

Nhận thấy hành động tinh tế này, Nguyễn Niệm Sơ cong khóe môi, một tay chống cằm, đột nhiên lên tiếng: "Lệ Đằng, với bạn gái nào anh cũng tốt thế này ạ?"

Nguyễn Niệm Sơ vừa dứt lời, Lệ Đằng quay sang nhìn cô, không trả lời.

Nguyễn Niệm Sơ nở nụ cười: "Tại sao anh nhìn em như vậy?"

Lệ Đằng: "Vì sao em hỏi điều này?"

"Đơn thuần là cảm thấy tò mò thôi." Giọng điệu vẫn như thường, cô nói tiếp: "Hôm nay trò chuyện với chị dâu, em nghe chị ấy nhắc đến một người: Quý Tiểu Huyên. Bạn gái trước của anh ạ?"

Nghe vậy, sắc mặt Lệ Đằng không hề thay đổi, anh trả lời ngay tức thì: "Không phải."

Nguyễn Niệm Sơ lấy làm ngạc nhiên: "Thế sao chị dâu lại nhắc tới cô ấy?"

Lệ Đằng thu lại ánh mắt, nhìn về phía trước, giọng điệu rất dửng dưng: "Quý Tiểu Huyên là văn thư của đơn vị anh. Anh vừa đến đó thì cô ta đã theo đuổi anh."

"Vậy sao không theo đuổi được?" Nguyễn Niệm Sơ hơi hóng hớt.

Lệ Đằng đáp: "Không thích."

"Cô ấy không xinh ạ? Dáng người không đẹp ạ? Không phải gu của anh à?"

https://thuviensach.vn

"Anh không nhớ." Người vớ vẩn không liên quan, anh chẳng có ấn tượng gì hết, cũng không có lý do để nhớ, nên không nhớ được.

Nguyễn Niệm Sơ sán lại gần hơn để nhìn Lệ Đằng. Chậc, mặt mũi đẹp trai thế này, muốn không thu hút ong bướm cũng khó. Cô bèn trêu: "Thủ trưởng Lệ à, em phát hiện anh cũng nhiều hoa đào thật đấy!"

Lệ Đằng xùy nhạt một tiếng, "Đúng không đó?"

"Tất nhiên là đúng rồi." Nguyễn Niệm Sơ giơ ngón tay đếm tỉ mỉ cho anh, "Nhà nghỉ ở trạm dừng chân chúng mình trọ lại lần trước, bà chủ kia muốn mồi chài anh này. Sau đó tự dưng bị cảnh sát đặc nhiệm bao vây, cô đội trưởng kia nhìn anh chằm chằm, không buồn chớp mắt này. Còn cả cô MC nọ, giờ lại lòi ra một Quý Tiểu Huyên này."

Lệ Đằng liếc cô một cái: "Nguyễn Niệm Sơ, em chớ kiếm chuyện với anh!"

"Anh đừng hiểu nhầm, đây không phải là em muốn cãi nhau với anh." Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, giọng điệu rất nghiêm túc: "Em chỉ đang nghĩ, đường đường một thượng tá không quân như anh lại thích em, rốt cuộc là "ưng" em ở điểm nào chứ?"

Lệ Đằng quá chói mắt. Không phải Nguyễn Niệm Sơ tự ti mà là tự biết mình. Từ nhỏ cô đã nhận thức rõ bản thân: Đầu óc không tính là thông minh, tính tình nhởn nha, tùy hứng, cả đống khuyết điểm. Cầm kính lúp tìm ưu điểm, có vẻ cũng tìm được ba điều: tâm tính tốt, xinh đẹp, biết ca hát..

Người đàn ông này ghép đôi cùng cô, ngay cả cô cũng tủi thân thay anh.

Lệ Đằng không trả lời mà hỏi ngược lại: "Vậy em "ưng" anh ở điều gì?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ không do dự lấy một giây, trả lời ngay tắp lự: "Anh đẹp trai này." Ngoại hình này, khí chất này, cơ ngực, cơ bụng, chân dài này, cô có thể "chơi" cả mười năm.

"...." Lệ Đằng bực Nguyễn Niệm Sơ đến nỗi cười thành tiếng.

Cô nàng này quả nhiên vừa ngốc vừa khờ, e rằng đầu óc thiếu mất mấy sợi dây.

Nguyễn Niệm Sơ nói tiếp: "Em trả lời anh rồi đấy. Anh thì sao? Tóm lại anh thích em ở điểm nào?"

Lệ Đằng đáp: "Anh không biết." Ngay chính anh cũng không rõ tại sao mình thích Nguyễn Niệm Sơ, nên đương nhiên chẳng thể trả lời.

Nhưng Nguyễn Niệm Sơ nghe xong lại mở to hai mắt: "Không biết á? Đây tính là lý do gì chứ?" Đôi con ngươi cô đảo đảo, cùng nghĩ dùm anh. Cô đoán: "Vì em xinh đẹp như hoa? Vì da em đẹp? Vì giọng hát như sáo Trời của em đã chinh phục anh?"

Nghe cô nàng kia chém gió lung tung, thổi phồng mình lên tận mây xanh, anh nhướng khóe môi: "Có lẽ vậy."

Trên người cô, tất cả sự tự chủ và lý trí của anh hoàn toàn tan tác, tất cả những nguyên tắc và chuẩn mực của anh cũng không còn giá trị. Trời mới biết anh thích gì ở cô.

Có câu, tình yêu bất tri bất giác xuất hiện, ngày càng đậm sâu.

Có lẽ lý do anh thích cô chính bởi cô là Nguyễn Niệm Sơ.

***

Kiều Vũ Phi là tiểu thư nhà giàu, niềm vui lớn nhất trong đời chính là tận hưởng cuộc sống. Nên những chỗ hay lui tới đương nhiên cũng là nơi

https://thuviensach.vn

cao cấp.

Đúng 7 giờ tối, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ đến nhà hàng Franklin đúng hẹn.

Vừa vào cửa, nhân viên phục vụ đã tiến lên chào đón, dẫn hai người đến một bàn gần cửa sổ, ngồi xuống.

Kiều Vũ Phi cười tươi giới thiệu mọi người với nhau: "Đây là Nguyễn Niệm Sơ, bạn thân con chấy cắn đôi của em. Đây là bạn trai cô ấy, thượng tá Lệ Đằng. Đây là bạn trai em, Giang Hạo."

Nguyễn Niệm Sơ nhìn anh chàng Giang Hạo kia. Tuổi tầm đôi mươi, đầu dứa vuốt keo, ăn vận hợp mốt, dáng người cũng rất cao, mặt mũi không tính là đẹp trai nhưng toát ra vẻ dân chơi, khí chất bad boy.

Giang Hạo mỉm cười với Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng: "Xin chào, chị Nguyễn, anh Lệ. Thường nghe Vũ Phi nói về hai người, trăm nghe không bằng một thấy."

Lệ Đằng lạnh nhạt gật đầu: "Xin chào!"

"Xin chào!" Nguyễn Niệm Sơ nở nụ cười cất tiếng chào, đoạn ghé lại gần Kiều Vũ Phi, nhỏ giọng: "Gần đây thích kiểu bad boy này hả mày?"

Kiều Vũ Phi nháy mắt với Nguyễn Niệm Sơ một cái, dáng vẻ thật mê hoặc: "Gần đây tao thích chó săn nhỏ."

Nguyễn Niệm Sơ nhún vai, không bình luận.

Bữa tối bốn người, hầu hết thời gian là Kiều Vũ Phi và Nguyễn Niệm Sơ tán gẫu. Giang Hạo thỉnh thoảng góp đôi câu, hài hước, thú vị, chọc Kiều Vũ Phi cười ha ha.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng rất lãnh đạm, anh cúi đầu cắt miếng bít tết. Cắt xong, anh đưa cả cho Nguyễn Niệm Sơ.

Ăn được nửa chừng, Kiều Vũ Phi lấy khăn giấy lau miệng, nói: "Phải rồi, đợi lát nữa sẽ có một người bạn tới. Cậu ấy người nước ngoài, mới đến Trung Quốc chưa lâu. Khách sạn đang ở đột nhiên mất điện, em gọi cậu ấy đến chơi cùng chúng ta."

Nguyễn Niệm Sơ không có phản ứng gì, chỉ thuận miệng hỏi: "Người nước ngoài? Nước nào?"

Kiều Vũ Phi đá một câu tiếng anh: "Kingdom Of Campuchia?"

"...." Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên: "Campuchia á?"

"Ừ."

Ở bên cạnh, Lệ Đằng buông dao, vẻ mặt không biểu cảm, uống một hớp nước trắng.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Của Mình Anh

NGÂM NGA

Chương 48: CỦA MÌNH ANH

****

Chẳng mấy chốc, người bạn của Giang Hạo trong miệng Kiều Vũ Phi đã đến. Nguyễn Niệm Sơ vốn tưởng "ngưu tầm ngưu mã tầm mã", bạn của bad boy cũng sẽ là một anh chàng cà lơ phơ phất. Nhưng khiến cô không ngờ tới là người bạn này có phong cách hoàn toàn khác với Giang Hạo.

Đó là một chàng trai cao lớn, trạc tuổi Giang Hạo, chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, đeo kính, mặt mày khôi ngô, tuấn tú, da ngăm đen. Cậu ta mặc một chiếc áo hoodie màu trắng. Khí chất của người này cực kỳ sạch sẽ.

Ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ dừng trên người cậu ta, cô hơi thất thần.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm giác anh chàng này rất quen, nhất là đôi mắt đen láy trong veo, như đã từng quen biết, như đã gặp ở đâu đó.

Giây tiếp theo, Nguyễn Niệm Sơ không nhịn nổi mà khẽ kéo tay áo của Lệ Đằng, sán tới gần anh, nhỏ giọng hoài nghi: "Này, sao em cảm giác em đã từng gặp cậu trai này trước đấy ấy nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng tiện tay xoay xoay chiếc cốc thủy tinh, nhướng mí mắt, nhìn về phía chàng trai đang đi đến chỉ cách họ hơn chục mét.

Nguyễn Niệm Sơ dựa rất sát, một lọn tóc đen mềm mượt phất qua mu bàn tay Lệ Đằng.

Ngón trỏ Lệ Đằng quấn quanh lọn tóc, tay kia nhéo cằm cô, anh nghiêng mình, ghé bên tai cô, giọng giọng điệu có phần xấu xa, như cười như không: "Không chừng cậu chàng đến từ Campuchia lại là người quen thật đấy."

Tư thế của hai người thân mật đến mức như thể bên cạnh chẳng có ai.

"...." Nguyễn Niệm Sơ cau mày, láng máng nghe ra trong lời Lệ có ẩn ý, nhưng nghĩ kỹ mấy giây vẫn lờ mờ, "Người quen cũ ở Campuchia á? Ai ạ?"

"Đoán mò thôi." Lệ Đằng vỗ nhẹ má cô, "Bạn của bạn của bạn em, sao anh biết."

Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, vĩnh viễn không nhìn thấu suy nghĩ của người này.

"Rein, ở đây!" Giang Hạo ngồi bên chợt nở nụ cười, giơ tay lên gọi.

Chàng trai người Campuchia tên Rein đi tới gần, mặt mày vui vẻ, cởi mở và rạng ngời. Nguyễn Niệm Sơ chắc chắn mình không hề có tí ti ấn tượng với cái tên Rein này. Cô nhìn người nọ thêm chút nữa mới dời tầm mắt.

Kiều Vũ Phi giới thiệu cho mấy người đang ngồi: "Rein là người Campuchia, sinh viên đại học. Lần này cậu ấy đến Trung Quốc chủ yếu để giao lưu học tập." Nói đoạn, Kiều Vũ Phi xoay đầu, mỉm cười với Rein, nói

https://thuviensach.vn

bằng tiếng Anh: "Đây là Nguyễn Niệm Sơ, bạn thân của mình. Đây là anh Lệ Đằng. Hai người là một đôi."

Rein cười lịch sự, giơ tay ra với Nguyễn Niệm Sơ, nói tiếng Trung: "Chào chị Niệm Sơ."

Nguyễn Niệm Sơ bắt tay cậu ta: "Xin chào. Lần đầu gặp mặt, chỉ giáo thêm nhé!"

Rein nhìn Nguyễn Niệm Sơ chăm chăm, "Tôi trông chị Niệm Sơ rất quen. Nói không chừng trước kia chúng ta đã từng gặp nhau."

Nguyễn Niệm Sơ là một người đẹp rất duyên dáng, kiểu bắt chuyện làm quen thế này quá tầm thường, cô đã gặp nhiều. Nghe vậy, cô nhếch môi cười, hời hợt đáp: "Cũng có thể!"

Chào hỏi xong, Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu tiếp tục ăn bít tết mà Lệ Đằng đã cắt sẵn cho cô.

Một chốc, ánh mắt của Rein mới chậm rãi rời khỏi người Nguyễn Niệm Sơ, nhìn sang Lệ Đằng. Lệ Đằng rũ mi hút thuốc, nghịch bật lửa, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng chẳng buồn liếc cậu ta lấy một cái,

Rein khẽ nhướn mày, cười nói: "Hôm nay kỳ ghê, sao tôi thấy chị Niệm Sơ giống người quen, nhìn anh Lệ cũng giống người quen."

Lệ Đằng gẩy tàn thuốc: "Mặt đại chúng, cậu cảm thấy quen mắt cũng bình thường."

Anh vừa dứt lời, Kiều Vũ Phi ngồi bên đã bật cười ha ha luôn: "Được rồi, mặt mũi hai người mà đại chúng thì thế gian này không có nhan sắc rồi."

Một bàn người mang những tâm tư khác nhau, nhưng đều bật cười.

https://thuviensach.vn

Hơn 8 giờ tối, bữa ăn kết thúc.

Lúc thanh toán tiền, Giang Hạo và Kiều Vũ Phi tranh nhau trả, anh một câu em một câu, xô xô đẩy đẩy, không ngừng tranh giành. Rein vốn định đứng dậy thanh toán nhưng chậm một bước, Lệ Đằng đã quẹt thẻ.

Nguyễn Niệm Sơ lại xót ruột. Sau khi sống chung, cô nhận ra người này đối với bản thân cái gì cũng qua loa, nhưng đối với cô cái gì cũng xem trọng. Hễ ra ngoài cùng cô là tiêu tiền như nước, quả tình không chớp mắt.

Đau lòng cho "hầu bao" của chiến sĩ giải phóng quân, thỉnh thoảng cô khuyên anh hết nước hết cái, "Các anh đều ăn lương nhà nước, cũng chẳng tính là cao, tiền cực khổ tích cóp, cứ tiết kiệm chút thì hơn."

Song, Lệ Đằng luôn hờ hững cho một câu đáp trả cô: "Tiền cực khổ dành dụm cho vợ con, không tiêu cho em thì tiêu cho ai." Sau đấy, tiếp tục trả tiền.

Khuyên mấy lần không có tác dụng, Nguyễn Niệm Sơ đành để mặc anh.

Tiêu tiền vì cô khiến anh vui, vậy thì cô cứ tiêu thôi! Tiền là của anh, anh vui thì được rồi.

Từ nhà hàng Franklin ra, Kiều Vũ Phi đi đầu, nghĩ một chốc, cô nàng đề nghị: "Dù sao giờ hãy còn sớm, hay mấy người chúng ta đến quán bar chơi đi?" Vừa nói vừa móc di động, chuẩn bị gọi điện đặt chỗ.

Nguyễn Niệm Sơ từ chối.

Cô khoác cánh tay Lệ Đằng, cong khóe môi. Dưới sắc đêm, khuôn mặt trang điểm tinh tế chừng như có thể tỏa sáng. Cô cười hì hì, bảo: "Các bạn chơi vui đi, chốc nữa bọn mình còn có việc, không đi cùng các bạn được."

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ Phi cố ý cười nhạo: "Ôi chao, cũng trách tôi không biết điều, lại mơ mộng hão huyền quấy rầy thế giới của hai người các bạn."

"Lần sau hẹn tiếp!"

"Ừ, vậy hai người đi đường cẩn thận nhé!"

"Các bạn cũng chú ý an toàn đấy!" Nói rồi, Nguyễn Niệm Sơ ôm cánh tay Lệ Đằng, quay người cất bước.

Kiều Vũ Phi dõi mắt theo dôi nam nữ rời đi. Nhìn một lúc, cô bạn không nhịn nổi mỉm cười, cảm thán: "Thật không dễ mà!"

Giang Hạo không hiểu: "Không dễ gì cơ?"

"Người phụ nữ hạnh phúc trong tình yêu, nụ cười sẽ tỏa sáng." Kiều Vũ Phi chỉ bóng lưng cô bạn thân, nhìn sang Giang Hạo: "Anh không cảm thấy cả người bạn em đều lấp lánh à?"

Trên thế gian này, ngoài mẹ Nguyễn, còn ai có thể hiểu Nguyễn Niệm Sơ hơn Kiều Vũ Phi. Nguyễn Niệm Sơ mang khuôn mặt "hại dân hại nước", nhưng sống những ngày tháng ni cô trong núi, không có ham muốn, mong cầu. Sau khi trở về từ Campuchia 7 năm trước, cả con người đã biến thành một đầm nước không gợn sóng.

Thực ra chuyện con người ta sợ nhất, không gì hơn chính là sống không mong ước. Biến cố năm ấy, Nguyễn Niệm Sơ không nói ra miệng, ngoài mặt vẫn hi hi ha ha, nhưng Kiều Vũ Phi khẳng định, ắt hẳn đã để lại một vết thương sâu nơi đáy lòng cô bạn.

Hiện tại, có lẽ vết thương ấy đã lành được tám, chín phần.

Bởi lẽ đầm nước tĩnh lặng Nguyễn Niệm Sơ đã sống, hoạt bát hẳn lên, mặt mày rạng rỡ. Nhất là ánh mắt cô khi nhìn Lệ Đằng, tôn kính, ỷ lại, một

https://thuviensach.vn

người phụ nữ hoàn toàn được nâng niu trong lòng bàn tay để cưng chiều.

Nghĩ vậy, Kiều Vũ Phi nhướng mày, nũng nịu nói với Giang Hạo: "Anh trông bạn em với chồng cô ấy thắm thiết bao nhiêu, chúng mình cũng phải học tập họ đấy!"

Giang Hạo cười, đáp: "Được."

Cặp đôi này vừa hâm mộ, vừa vui thay cho bạn, cậu chàng Campuchia đứng bên thì bị ngó lơ. Không ai thấy ánh mắt Rein nhìn bóng dáng Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng bỗng nhiên trở nên phức tạp thâm trầm trong một khoảnh khắc nào đó.

Nguyễn Niệm Sơ cùng Lệ Đằng ăn đêm ở một quán lẩu Tứ Xuyên, mùi vị Tứ Xuyên chính cống, buôn bán rất đắt hàng, cách ký túc xá quân khu 2 km.

Lệ Đằng có khẩu vị nặng, anh gọi một nồi lẩu uyên ương cực cay mà Nguyễn Niệm Sơ chưa bao giờ dám nếm thử.

Không lâu sau, cô nhân viên phục vụ cầm thực đơn rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ e sợ, nhíu mày nói: "Anh ơi, quán này thuần vị Tứ Xuyên đấy, anh ăn cay quá liệu dạ dày có chịu nổi không? Lần trước em với mẹ từng ăn một lần, gọi nồi cay vừa vừa, ăn xong em "chột" bụng ba ngày Trời đấy!"

Lệ Đằng rót nước vào cốc cho Nguyễn Niệm Sơ, giọng điều tỉnh bơ: "Em là con gái, anh da thô thịt dày, ăn thịt rắn sống cũng chẳng làm sao."

Nguyễn Niệm Sơ vểnh môi: "Nói cứ như thể anh từng ăn rắn sống thật rồi ấy."

Lệ Đằng ngước mắt nhìn cô, không hé răng.

https://thuviensach.vn

"...." Sau mấy giây, Nguyễn Niệm Sơ bừng tỉnh, cô kinh ngạc: "Không phải chứ, anh từng ăn rắn sống thật á?"

"Ừ."

".... Đang yên đang lành sao lại ăn rắn sống?"

"Trước kia ra ngoài làm nhiệm vụ, rừng sâu núi thẳm hoang vu, đương nhiên là vớ gì ăn nấy rồi."

Những điều này qua miệng anh chỉ là mấy câu nhẹ nhàng bâng quơ, "Bọn anh đã được huấn luyện ở phương diện này. Không có gì."

Lông mày Nguyễn Niệm Sơ càng cau chặt: "Nhưng, ăn những thứ đó không có ký sinh trùng ạ? Các anh sẽ không bị bệnh chứ?"

Lệ Đằng nhếch môi: "Thưa cô, quân đội không phải là nơi "dưỡng sinh", sống mới có thể hoàn thành nhiệm vụ. Cho nên, dù gặp phải tình huống nào, mục tiêu hàng đầu là sống sót. Hoặc bệnh hoặc chết, em nghĩ nên chọn thế nào?"

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu trầm lặng một chốc mới ngẩng lên, ướm lời hỏi thử: "Kỳ thực, đối mặt với nhiều nguy hiểm bất cứ lúc nào giống các anh như thế, có từng nghĩ tới.... nghĩ tới muốn đổi sang một cuộc sống khác không ạ?"

Giây phút Nguyễn Niệm Sơ dứt lời, người đối diện bỗng vén mí mắt nhìn cô, ánh mắt sắc bén, sâu thẳm.

Bầu không khi yên lặng mất mấy giây.

Sau đó, Lệ Đằng rũ mi, ném hạt đậu tương vào miệng, giọng điệu hơi trầm xuống: "Chưa từng."

https://thuviensach.vn

".... Ồ. Em không có ý gì khác, chỉ thuận miệng hỏi tí! Chưa từng nghĩ thì thôi." Nguyễn Niệm Sơ cười trừ, ra vẻ thoải mái đùa vui: "Thế cũng tốt, nghe theo đảng, vì nhân dân phục vụ."

Nhân viên phục vụ mang nồi lẩu hai ngăn và đồ ăn lên, bật lửa.

Lệ Đằng bắt tay cho đồ ăn vào nồi lẩu, bỏ vào bên trắng hai phần ba, bên đỏ một phần ba. "Bên này cay, em ăn bên trắng đi!"

Nguyễn Niệm Sơ xoa xoa bụng, hãy tròn căng, cô bèn nói: "Em vừa mới ăn xong, em không đói."

Lệ Đằng liếc cô, "Ai bảo em đói mới có thể ăn."

"Dạ?"

Lệ Đằng: "Người em yếu lắm, ăn nhiều vào, phải bồi bổ."

Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt: "Người em vốn rất khỏe nhá, yếu chỗ nào?"

Anh xùy một tiếng, không mặn không nhạt đáp: "Không yếu mà hay ngất."

"...." Thoạt đầu, Nguyễn Niệm Sơ ngẩn tò te, hồi lâu mới hiểu "yếu" mà anh bảo là ám chỉ phương diện kia. Cô chợt xấu hổ tức giận, đỏ bừng mặt thấp giọng mắng: "Đấy là do em yếu sao? Rõ ràng là anh quá phóng túng, còn trơ trẽn nói em." Đồng chí thủ trưởng này giữ thể diện tí được không?

Lệ Đằng nhìn Nguyễn Niệm Sơ, rất nghiêm túc, đáp: "Anh không phóng túng." Với thể chất hiện tại của cô, anh muốn phóng túng thật, e rằng cô sẽ vào bệnh viện mất.

Nguyễn Niệm Sơ mếu máo: "Vâng."

https://thuviensach.vn

Cùng lúc chuyện trò, cá đã chín. Lệ Đằng gắp một con bỏ vào bát cô, rồi ăn của mình, không nói chuyện.

Nguyễn Niệm Sơ chẳng đói tẹo nào. Nhưng dưới sự uy hiếp của Lệ Đằng, đành cầm đũa lên ăn. Thịt cá tươi ngon, phải cái bỏng quá. Cô chu miệng thổi phù phù, thổi một lúc sực nhớ tới điều gì đó, "Phải rồi, anh có thấy cái cậu Rein hôm nay kỳ lạ không?"

Lệ Đằng vùi đầu vào ăn, vẫn không lên tiếng.

Ngón tay Nguyễn Niệm Sơ gõ nhẹ lên cằm, "Cậu ta bảo nhìn hai chúng mình rất quen... Thực ra, em cũng thấy cậu ấy quen lắm. Anh thì sao? Có cảm thấy hình như cũng đã gặp cậu ta ở đâu rồi không?"

Lệ Đằng thờ ơ: "Không phải hình như."

"....." Hai mắt Nguyễn Niệm Sơ vụt lóe sáng.

Lệ Đằng ngẩng lên, bình thản nói: "Vốn dĩ anh đã từng gặp người đó, em cũng đã từng gặp."

Vài giây ngắn ngủi, thẳm sâu trong tâm trí Nguyễn Niệm Sơ hiện ra một gương mặt non nớt, ngây ngô, cậu thiếu niên với nước da ngăm khỏe khoắn, mắt sáng, cười lên còn lộ ra hàm răng trắng bóc.

Cô buột miệng: ".... Tori?"

Lệ Đằng nhìn cô một lát, đoạn trả lời: "Ừ."

Biểu cảm của Nguyễn Niệm Sơ lúc này đã không thể mô tả bằng sự ngạc nhiên đơn giản. Nói chính xác, cô rất sốc. Không ngờ cậu thiếu niên vô tư sôi nổi năm nào nháy mắt đã thành sinh viên đại học, đã trưởng thành, còn đổi tên. Càng không nghĩ tới, cậu ấy sẽ bất ngờ xuất hiện vào hôm nay.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cảm giác chắc chắn Lệ Đằng rất rõ tình hình những năm qua của Tori.

Tuy nhiên, anh lại không nhắc với cô một chữ. Hôm bọn họ xem mắt, lúc cô hỏi dạo này Tori thế nào, thậm chí còn bị anh chuyển chủ đề. Cô có phần hoang mang.

Thế là Nguyễn Niệm Sơ cau mày: "Em chưa từng nghe anh nhắc tới chuyện của Tori."

Lệ Đằng hờ hững: "Em muốn biết gì về cậu ta?"

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ một lát rồi đáp: "Anh nói với em tất cả những gì anh biết trước đã."

Hóa ra, sau khi kết thúc hành động "Tiềm Giao" năm ấy, Tori và những cậu thiếu niên khác được bộ đội đặc chủng "Liệp Ưng" giao cho chính phủ Campuchia. Chính phủ Campuchia nhốt đám trẻ con này vào trại cải tạo thiếu niên hư, tiến hành giáo dục cải tạo.

Những cậu lính thiếu niên ấy, 80% đã giết người, bị quẳng vào khu trại giam thiếu niên phạm tội nặng, 20% còn lại cải tạo mấy năm thì thả ra.

May thay Tori là một trong số 20% đó.

Đứa trẻ này không cha không mẹ, cũng không có gia đình. Lệ Đằng lấy danh nghĩa cá nhân, giúp Tori liên hệ với một gia đình Campuchia nhận nuôi cậu ấy, đồng thời gánh vác tất cả học phí trong thời gian đi học của Tori.

Nhờ sự giúp đỡ của Lệ Đằng và sự chăm sóc của bố mẹ nuôi, Tori có thân phận mới, có tên mới, sống cuộc sống bình thường.

https://thuviensach.vn

Cậu bé này rất thông minh. Mấy năm trước, cậu ấy chỉ mất chưa đầy ba năm đã hoàn thành chương trình học vài năm. Và một năm trước, cậu ấy thi đỗ vào một trường đại học ở Phnom Penh.

Sau khi trả một lần tất cả các khoản học phí đại học của Tori xong, Lệ Đằng cắt đứt liên lạc với cậu ấy.

Cuộc sống 7 năm của một thiếu niên, khái quát lại thì đơn giản vậy đấy. Có điều, trong lúc kể, Lệ Đằng lẳng lặng lựa chọn lược qua nguyên nhân cụ thể cắt đứt liên lạc với Tori sau đó.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không nghe ra điều gì khác lạ.

Cô lắc gật đầu bùi ngùi: "Gặp được người tốt là anh đây, xem như cậu bé ấy cũng có phúc." Nói rồi, chợt nhận thấy điều gì đó, cô nghi hoặc: "Nhưng... tại sao ban nãy, anh giả vờ không biết cậu ấy, cậu ấy cũng giả vờ không biết anh?"

Lệ Đằng "chém" mà không buồn chớp mắt, đáp tỉnh bơ: "Tori có liên quan đến hành động tuyệt mật 7 năm trước, không thể để bất cứ ai biết quan hệ của anh với cậu ấy."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "Ra vậy." Đoạn, cô nở nụ cười, hớn hở: "Có thể gặp lại âu cũng là duyên phận. Lần sau ba chúng ta gặp riêng, ăn bữa cơm nhé! Đàn ông 18 thay đổi, bao năm trôi qua, em cũng sắp không nhận ra người bạn nhỏ ấy rồi. Gặp mặt ôn chuyện cũ."

Nhưng Lệ Đằng cau mày, "Có gì mà ôn?"

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt: "Không nói thế được, tốt xấu gì em với cậu ấy cũng..."

"Em với cậu ấy không có quan hệ nào hết." Lệ Đằng lạnh lùng ngắt lời, sầm mặt đến đáng sợ: "Nguyễn Niệm Sơ, em cách xa thằng nhãi ấy một

https://thuviensach.vn

chút cho anh!"

Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mắt, ngơ ngác: "Này, anh sao thế? Tự dưng nổi cáu?"

"...." Lệ Đằng xoay đầu sang bên khác, nặng nề thở phù một hơi, đè nén lửa giận, "Không có gì. Em ăn no chưa?"

"Rồi ạ." Cô đáp.

"Vậy thì theo anh về nhà!" Lệ Đằng đứng dậy trả tiền.

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc nhấp nhấp môi, bụng bảo, đột nhiên nổi giận. Không phải người đàn ông này đến thời kỳ mãn kinh rồi chứ. Cứ vậy, cô chửi thầm "khốn kiếp" cả một đường.

Mới vào cửa thì đã bị anh nhấn lên bàn.

Khóc thành tiếng.

Trong đầu cô chẳng hiểu ra sao, muốn hỏi rốt cuộc anh tức giận nỗi gì, nhưng vừa mở miệng thì ngoài khóc ra không thể cất nên lời, chỉ mơ màng nghe thấy môi anh ghé bên tai cô nói gì đấy.

Nhưng không nghe rõ nổi một chữ.

Sau nữa thì cô mệt nhoài thiếp đi.

Lệ Đằng hôn cái trán mướt mồ hôi, hôn gò má, cuối cùng trằn trọc hôn đôi môi Nguyễn Niệm Sơ.

Tối nay, anh biết mình lại mất khống chế. Chỉ cần vừa nghĩ tới có một người đàn ông khác cũng ở trong lòng cô 7 năm như anh, chỉ cần vừa nghĩ tới cô có thể cười ngọt ngào với một tên đàn ông khác là anh tức điên lên.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng khép hai cánh tay, ôm chặt Nguyễn Niệm Sơ đang ngủ say sưa vào lòng, siết chặt.

Đây là của anh.

Của mình anh.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ai Gặp Cũng Thích

NGÂM NGA

Chương 49: AI GẶP CŨNG THÍCH.

***

Cuối tháng Chín, thành phố Vân đã độ cuối thu, lá cây ngân hạnh vàng hết cả, gió thổi một cái là rụng lả tả trên đường lớn ngõ nhỏ.

Mấy hôm nữa chính là Quốc Khánh mùng 1 tháng 10, với kỳ nghỉ lễ dài 7 ngày.

Đêm nay, tắm rửa xong, Nguyễn Niệm Sơ nằm trên giường, vừa chơi điện thoại vừa lấy chân chọc chọc Lệ Đằng, hỏi anh: "Có kế hoạch gì cho lễ Quốc Khánh không anh?"

Lệ Đằng nắm bàn chân trần ấy vào lòng bàn tay, anh nhéo nhéo rồi cau mày: "Chân lạnh thế này không biết mặc thêm quần áo à?"

Lòng bàn tay Lệ Đằng toàn vết chai, dày một lớp, cọ cọ làm gan bàn chân Nguyễn Niệm Sơ nhột. Cô cười, tránh luôn, rụt chân vào lại trong chăn và đáp: "Em không lạnh mà. Anh mau nói đi, sắp xếp nghỉ Quốc Khánh thế nào ạ?"

"Về Chướng Bắc." Lệ Đằng trả lời. Lia mắt thấy tóc cô rủ bên mép giường, hãy còn ướt rượt, đang rỏ nước xuống sàn nhà, anh bèn đứng dậy lấy khăn lau cho cô.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ dịch dịch người, gối đầu lên đùi Lệ Đằng, hơi ngạc nhiên: "Quê anh á?"

"Ừ."

"Vậy chẳng phải là... gặp mẹ anh à?"

"Nên gặp rồi." Vẻ mặt Lệ Đằng rất thản nhiên, anh quấn mái tóc đen dài của Nguyễn Niệm Sơ vào khăn lông, vặn một cái, sau đó lấy máy sấy sấy tóc cho cô. Giọng điệu anh nhẹ tênh: "Dù sao nàng dâu xấu cũng phải gặp bố mẹ chồng. Trốn đằng Trời."

"...." Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ hừ hừ hai tiếng, duỗi tay véo eo Lệ Đằng, "Anh bảo ai là nàng dâu xấu?"

Lệ Đằng nhanh tay lẹ mắt, kẹp chặt cổ tay Nguyễn Niệm Sơ, cúi đầu ghé sát, híp mắt, hơi trầm giọng: "Eo của đàn ông là có thể tùy tiện chạm vào hả?"

Nguyễn Niệm Sơ nhướng mày, đáp tỉnh bơ: "Anh bảo em xấu, em véo eo anh một cái thì làm sao?"

Lệ Đằng hôn tay cô: "Ừ, anh sai rồi!"

"Em là nàng dâu xấu?"

"Ai có được cô vợ xinh đẹp như anh nào."

"Xem như thủ trưởng Lệ thức thời." Nguyễn Niệm Sơ cười ngọt ngào, chu môi thơm anh, "Còn mấy hôm nữa là được nghỉ, chúng mình đặt vé máy bay sớm đi!"

"Anh đặt rồi." Lệ Đằng thẳng người dậy: "Chuyến 9 giờ ngày mùng 1."

https://thuviensach.vn

Nghe thế, Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt: "Anh phải nói trước với mẹ anh một tiếng chứ. Lỡ Quốc Khánh, bác muốn ra ngoài du lịch thì làm sao?"

Một tay cầm máy sấy, tay kia anh lùa vào mái tóc ướt của cô, nhẹ nhàng tẽ ra, "Anh nói rồi."

Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc: "Nói khi nào?"

Anh thản nhiên: "Hôm em ngủ cùng anh."

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc bởi cách biểu đạt thẳng toẹt "phong cách Lệ Đằng" này. Im lặng một thoáng cô mới hỏi tiếp: "Anh nói với bác thế nào?"

Lệ Đằng nhếch nhếch khóe môi, "Anh nói với mẹ, con trai mẹ giỏi lắm, sắp dẫn một nàng tiên về cho mẹ đây!"

"Phụt..." Nguyễn Niệm Sơ không nhịn nổi, bật cười thành tiếng, giơ ngón tay cái, vẻ mặt hết sức đáng yêu: "Lời thủ trưởng Lệ quá đúng luôn."

Anh hờ hững: "Vậy đấy."

Mấy ngày tiếp theo, Nguyễn Niệm Sơ bỗng bận rộn hẳn lên. Ban ngày đến đoàn nghệ thuật luyện thanh, buổi tối thì ôm máy vi tính làm ổ trong nhà, mặt nghiêm túc, lẩm nhẩm không thôi.

Thoạt đầu, Lệ Đằng không để ý lắm. Nguyễn Niệm Sơ xem máy vi tính thì anh ngồi cạnh làm việc, chờ đến khi gần gần đến giờ thì tắt máy tính của cô, bế cô lên giường "giao lưu".

Một lần đang sắp vào "chủ đề" thì Nguyễn Niệm Sơ bỗng hét lên một tiếng "ngừng", sau đấy nghiêm mặt hỏi anh: "Anh có biết mẹ anh thích kiểu con gái nào không?"

Ngồi bên giường, Lệ Đằng nhéo tay cô, "Hỏi cái này làm gì?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ trả lời ngay không cần nghĩ ngợi: "Để em giả vờ." Theo cách mẹ cô nói, hiện giờ mẹ chồng đều thích con dâu hiền lành, nết na, đảm đang, mà cô thì cách sáu chữ tiêu chuẩn ấy cả ngàn vạn kilômet.

Lần đầu gặp mặt, Lệ Đằng đã chinh phục bố mẹ cô bằng kỹ thuật diễn xuất tuyệt vời. Cho nên, để đáp lễ, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy mình cũng nên "bắt một phát là được" mẹ Lệ luôn.

Mấy hôm nay, cô xem rất nhiều diễn đàn trên mạng, thu thập "kỹ xảo làm sao để giành được thiện cảm của mẹ chồng." Và còn lấy riêng một quyển sổ, ghi lại.

Nguyễn Niệm Sơ thu hoạch được khá khá, bước cuối cùng của kỹ xảo gọi là "biết người biết ta trăm trận trăm thắng". Đời người như một vở kịch hoàn toàn dựa vào diễn xuất, vì vậy cô đã nghĩ đến việc nhờ Lệ Đằng giúp đỡ.

Anh cầm quyển sổ cô ghi chép trước đó lên, tiện tay giở ra đọc. Chưa đầy mấy giây thì quẳng sang một bên.

Giọng anh loáng thoáng không lành: "Giả vờ cái gì?"

Nguyễn Niệm Sơ hơi cau mày, có phần thấp thỏm: "Không giả vờ... Nếu mẹ anh không thích em thì làm sao đây?"

Lệ Đằng nhìn cô chăm chăm: "Tại sao lại không thích em?"

"Em lười biếng, tính tình chậm lụt, IQ thấp, không nằm trong biên chế chính thức của đơn vị công tác, không có quân tịch, còn không biết làm việc nhà." Tim cô nghẹn lại. Phát hiện khuyết điểm của mình nhiều đến nỗi không đếm xuể. Trái ngược với điều này, người đàn ông của cô sáng chói tựa ánh Mặt Trời, quả tình không thể bắt bẻ.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng rũ mi im lặng một chốc rồi đưa tay vuốt ve cái trán, vuốt ve má cô, dịu giọng, nửa đùa nửa thật nói: "Nguyễn Niệm Sơ, em không cần phải diễn ai hết, cũng khỏi cần giả vờ làm ai hết. Em như bông hoa, ai gặp cũng thích, biết chưa?"

Cô gái của anh, làm sao có chỗ nào không tốt được cơ chứ.

Nguyễn Niệm Sơ thề với lương tâm của mình, đây là lần đầu tiên nghe thấy có người khen mình như vậy. Cô không khỏi buồn cười, "Anh cứ thổi phồng em lên tận mây xanh. Em nào có bản lĩnh người gặp người thích chứ."

"Em có." Môi anh dán sát mặt cô, hôn phớt một cái.

Cô cười hì hì quệt sống mũi anh: "Ai nói?"

"Anh."

*

Một ngày trước khi đi Chướng Bắc, Dương Chính Phong gọi một cú điện thoại cho Lệ Đằng, nói rằng anh ấy đến thành phố Vân công tác, bảo Lệ Đằng dẫn Nguyễn Niệm Sơ theo, cùng ăn bữa cơm rau dưa.

Địa điểm dùng cơm do Dương Chính Phong đặt, nhà hàng tầm trung "Cảnh Bốn Mùa."

Chập tối hôm ấy, Nguyễn Niệm Sơ trang điểm nhẹ, khoác cánh tay Lệ Đằng đến chỗ hẹn. Vừa vào cửa phòng bao thì mắt người bên trong lóe lên. Cặp đôi nam anh tuấn nữ xinh đẹp, sự kết hợp giữa lạnh lùng mạnh mẽ và thướt tha yêu kiều, vô cùng xuất chúng.

Lệ Đằng cười: "Anh Dương, đây là Nguyễn Niệm Sơ."

https://thuviensach.vn

"Được đấy, ông tướng. Giỏi lắm, cô gái xinh thế này cũng bị chú cuỗm được." Dương Chính Phong trêu chọc, đấm một phát lên vai Lệ Đằng, sau đó mới nhìn sang Nguyễn Niệm Sơ: "Chào em, em dâu. Anh là Dương Chính Phong, chiến hữu của Lệ Đằng."

Nụ cười dìu dịu bên môi Nguyễn Niệm Sơ thêm tươi tắn. Biết người này là cấp trên của Lệ Đằng, chức vụ đại tá không quân, cô cất lời: "Em chào thủ trưởng Dương ạ."

Dương Chính Phong nhăn mày, xua tay: "Thủ trưởng thủ chiếc gì, người một nhà cả, gọi anh "anh Dương" là được rồi."

"Anh Dương ạ."

"Vậy mới đúng chứ!" Dương Chính Phong bật cười, mời hai người: "Ngồi đi!"

Ba người ngồi vào chỗ.

Bữa cơm này, nhân vật chính là hai người đàn ông. Một chốc thì tán gẫu về cậu con trai mới lên trung học của Dương Chính Phong, một chốc lại chuyện trò về những tân binh mới vào đội "Liệp Ưng", rồi ôn chuyện cũ. Nghe ra thì chẳng hề có mục đích. Nguyễn Niệm Sơ ngoan ngoãn lặng yên, cả quá trình chỉ ngồi bên Lệ Đằng mỉm cười, ăn "tẹt ga", thỉnh thoảng gắp đồ ăn cho anh.

Thấy vậy, Dương Chính Phong bèn trêu: "Chú em có phúc đấy. Chị dâu chú chưa tốt với anh thế này bao giờ đâu."

Lệ Đằng tỉnh bơ: "Anh Dương nói đùa. Chị dâu là tay súng thiện xạ, "quần thoa không thua cánh mày râu". Niệm Niệm nhà em đâu thể so với chị dâu chứ."

https://thuviensach.vn

"Đúng ạ." Nguyễn Niệm Sơ toe toét phụ họa: "Bàn tay cầm súng của chị dâu mà dùng để gắp thức ăn thì thiệt thòi quá!"

Dương Chính Phong buồn cười: "Được, anh mồm miệng vụng về, không đấu lại "chồng hát vợ theo" hai đứa!" Nói đoạn, anh ấy rút bao thuốc ra, gõ gõ chiếc máy lửa lên bàn, giọng điệu thản nhiên: "Phòng này có đồng chí nữ, không tiện hút thuốc. Chú Đằng, hai anh em mình ra ngoài đi!"

Lệ Đằng gật đầu, vuốt má Nguyễn Niệm Sơ: "Em ăn ngoan nhé!"

"Vâng!"

Rồi, hai người đàn ông đứng dậy ra ngoài phòng bao.

Cửa vừa đóng, sắc mặt Dương Chính Phong đã sầm xuống, vẻ tếu táo thoải mái ban nãy mất sạch. Anh ấy quét mắt nhìn quanh một lượt. Hành lang nhà hàng không yên tĩnh, thi thoảng lại có nhân viên phục vụ bưng đồ ăn đi qua. Dương Chính Phong liền bảo: "Qua bên kia nói chuyện."

Lệ Đằng lãnh đạm gật đầu, ánh mắt tĩnh lặng mà lạnh lẽo.

Cuối hành lang là đầu cầu thang, tối om, không có ai.

Dương Chính Phong ngừng bước, rút điếu thuốc đưa lên miệng châm lửa, rít một hơi mới trầm giọng: "Đã tìm được người cung cấp tin bị mất liên lạc kia."

Lệ Đằng vẫn nhìn Dương Chính Phong, không lên tiếng.

"Chết rồi." Dương Chính Phong thấp đầu, gẩy tàn thuốc.

Cả khu nghỉ ngơi im phăng phắc mất mấy giây.

Lệ Đằng cắn điếu thuốc dựa vào tường, ánh mắt tối đi, mười ngón tay từ từ nắm thành quả đấm.

https://thuviensach.vn

Thoáng chốc, Dương Chính Phong hít sâu một hơi rồi thở ra, "Thi thể bị vứt xuống sông Mê Kông, 3 ngày trước người của bọn anh mới vớt lên được." Dương Chính Phong ngừng lời, nghiêng mắt nhìn sang Lệ Đằng: "Bọn anh tìm thấy một chiếc bút ghi âm trên người người cung cấp tin, bọc kín trong cái túi chống nước, buộc ở phần eo thi thể."

Lệ Đằng hỏi: "Đồ đâu?"

Dương Chính Phong cúp mắt, thò tay lấy chiếc bút ghi âm trong túi áo khoác ra, bấm nút phát, đưa cho Lệ Đằng.

Sau loạt tiếng lẹt xẹt của sóng điện, một giọng nam giới phát ra từ máy ghi âm, trầm và thấp, nói bằng tiếng Khmer, rất chậm rãi: "Lee, đã lâu không gặp, người bạn cũ thân mến của tôi. Phát súng ấy của Đoạn Côn không giết chết anh, tôi thật lòng vui thay cho anh đấy. Anh còn sống thì về sau chúng ta có thể tiếp tục trò chơi rồi."

"Tôi biết anh muốn gì, anh cũng biết tôi muốn gì. 7 năm trước anh thắng bố tôi, thắng rất đẹp. Lần này, tôi tò mò anh có còn thắng được tôi không đây?"

"Xin thượng đế ban cho anh may mắn."

Ghi âm kết thúc.

"...." Lệ Đằng nhắm mắt cau mày, thình lình đấm mạnh một phát vào tường.

Dương Chính Phong thở dài nặng nề, vỗ vai Lệ Đằng, hồi lâu mới nói: "Dan tìm chúng ta tính sổ vì chuyện của 7 năm trước. Chú là mục tiêu số một của hắn, hắn muốn tính mạng của chú, mọi việc chú phải cẩn thận."

Lệ Đằng mở trừng mắt, con ngươi âm u đến đáng sợ, "Điều hắn muốn căn bản không phải là em chết."

https://thuviensach.vn

Dương Chính Phong ngớ người: "Vậy hắn muốn gì?"

"Muốn em sống không bằng chết."

"...." Dương Chính Phong chau mày, ngẫm nghĩ một chốc, "Anh đã trình đơn lên bộ công an. Truy nã Vasa và Đoạn Côn trên toàn quốc. Chỉ cần chúng sa lưới, cung cấp thêm chút gì đó, là có thể dễ dàng giải quyết vấn đề."

Lệ Đằng lạnh giọng: "Nhưng người cung cấp tin tức đã chết, chúng ta hoàn toàn mù tịt về phía bên Campuchia. Chuyện sau này sẽ chỉ càng khó khăn hơn thôi."

"Trước đừng nghĩ nhiều." Dương Chính Phong mỉm cười bóp vai Lệ Đằng: "Có chú bên cạnh em dâu, anh cũng cử người bí mật bảo vệ người nhà hai đứa rồi Dan không thể làm gì họ. Giặc đến thì đánh, nước dâng thì đất chặn, Trời không sập xuống được đâu. Cho dù sập xuống thật, còn có anh Dương chú chống cơ mà."

Lệ Đằng: "Đây là ân oán cá nhân, em không muốn liên lụy đến bất cứ ai hết."

"Ân oán cá nhân cái đít ấy." Dương Chính Phong vít gáy Lệ Đằng một cái, mắng: "Trên tay thằng Dan ấy còn giữ bí mật quốc gia của chúng ta. Đồ tiến sĩ Tề, lão Cao, lão Hạ bảo vệ bằng cả tính mạng, một ngày chưa lấy về thì chúng ta phải liều mạng với thằng đó đến cùng."

Lệ Đằng nhắm mắt, cau mày, lặng thinh.

Dương Chính Phong cười: "Được rồi, đừng xị mặt nữa, quay vào phòng bao thôi. Còn ở ngoài này nữa, không chừng cô vợ nhỏ của chú lại tưởng anh em mình đồng tính luyến ái."

Lệ Đằng liếc Dương Chính Phong: "Giờ gọi là "gay"."

https://thuviensach.vn

"Thuật ngữ" này là Nguyễn Niệm Sơ phổ cập cho Lệ Đằng. Cô nàng ấy trên không thông thiên văn, dưới không tỏ địa lý, nhưng ở lĩnh vực kỳ quặc nào đó, thì cô lại biết rất nhiều. Thỉnh thoảng chộp được điều gì anh không hiểu là cô hào hứng xóa mù chữ cho anh. Ngốc ơi là ngốc.

Tất nhiên Dương Chính Phong chưa từng nghe thấy cách nói này, anh ấy hắng giọng, lẩm bẩm: "Rưa rứa nhau cả. Chú nghe đâu cái từ quái lạ ấy đấy?"

Lúc hai người đàn ông ra ngoài, Nguyễn Niệm Sơ đang gặp móng giò. Đợi khi hai người trở vào, xương lợn trước mặt cô đã chất thành đống. Cô xoa xoa cái bụng tròn vo, ợ một cái.

Lệ Đằng thoáng nhìn Nguyễn Niệm Sơ, lại liếc núi xương trong đĩa cô, nhéo má cô, hỏi: "Ăn no chưa?"

"Dạ rồi!" Cô gật đầu, chỉ vào bát anh: "Em cũng gắp nhiều đồ ăn cho anh lắm, anh mau ăn đi ạ!"

Lệ Đằng nói: "Anh no rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt: "Nhưng anh đã ăn mấy đâu."

Anh đáp: "Nhìn em là no rồi."

Ý gì đây? Nguyễn Niệm Sơ ngẩn to te, ngẫm ngẫm một chốc thì buột miệng: "Bởi sắc đẹp của em có thể thay cơm ạ?"

Nhìn cô, Lệ Đằng nhướn mày, khẽ cười: "Tạm ổn, cũng không ngố lắm!"

Màn "tình củm" của hai người lọt vào mắt Dương Chính Phong, được thủ trưởng Dương lý giải theo cách khác: Lệ Đằng làm lính trong đội Liệp Ưng bao năm như vậy, dữ dằn, kiệm lời, nóng nảy đã có tiếng. Nhưng khi

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhìn Nguyễn Niệm Sơ thì đáy mắt chứa chan ánh cười, nhoáng cái, núi đao biển băng tan chảy, vạn vật hồi xuân.

Xem ra cô gái nhỏ này còn tốt hơn cả bếp điện. Thần kỳ ghê!

***

Hồi bé, Lệ Đằng lớn lên ở vùng nông thôn Chướng Bắc, trèo cây lội ruộng vầy bùn, quen thói ngang tàng. Sau lại nhập ngũ, vào Liệp Ưng, sang Campuchia nằm vùng, đủ các kiểu trải nghiệm càng khiến sự thô ráp của anh ngấm vào tận xương tủy.

Đến nỗi hôm nay, sau nhiều năm tuy anh đã lên cấp bậc thượng tá, sống tại thành phố lớn cấp quốc tế, nhưng chẳng hề có mùi vị phú quý của cuộc sống phú quý.

Đôi khi, Nguyễn Niệm Sơ đùa vui, cố tình trêu anh: "Anh Lệ à, anh quê quá đi, không ăn đồ Tây, cũng không uống cà phê. Nói ra người khác sẽ cười anh đấy."

Mỗi lần như thế, Lệ Đằng tỉnh bơ đáp trả cô: "Anh đây vậy đấy, em thấy con lợn rừng nào biết ăn trấu chưa?"

"...." Anh chống chế rất có lý, Nguyễn Niệm Sơ không còn lời để đỡ.

Quả nhiên, luôn luôn chỉ có người này làm cô nghẹn họng. Cô muốn đối phó với anh ư? Mơ đi!

Tục ngữ có câu địa linh nhân kiệt, Nguyễn Niệm Sơ thực sự tò mò Chướng Bắc có thể nuôi dưỡng nên Lệ Đằng khác người này, rốt cuộc là thánh địa phương nào?

9 giờ sáng mùng 1, chuyến bay từ thành phố Vân đến Chướng Bắc cất cánh đúng giờ.

https://thuviensach.vn

Khi tới nơi đã gần 1 giờ chiều.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ngoài sân bay đương buổi ban trưa, tuy nhiệt độ không cao nhưng Mặt Trời chiếu rọi lên thân mình, vẫn ấm áp lắm thay. Lấy hành lý xong, Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng rời sân bay, bắt taxi.

Chướng Bắc rất khác với thành phố Vân mà Nguyễn Niệm Sơ lớn lên. Đây chỉ là thành phố cấp 3, không có các tòa cao ốc, kinh tế không phát triển, ngay cả gió cũng khô hanh, chẳng có lấy một chút hơi nước.

Nguyễn Niệm Sơ lấy bình xịt đã chuẩn bị trước, ấn một cái, phun ít dung dịch dưỡng ẩm lên mặt.

Lệ Đằng xoa ngón tay trắng mềm của cô: "Lạnh không em?"

"Vẫn ổn ạ." Nguyễn Niệm Sơ quấn cái áo gió màu nhạt chặt hơn, giơ bình xịt về phía anh, đôi mắt to sáng ngời: "Anh có muốn xịt tí không ạ? Mát mát, nâng cao tinh thần sảng khoái."

Lệ Đằng không đáp lời, bàn tay to lớn ôm lấy cái đầu lòa xòa của cô, xoay một cái, quay mặt cô thẳng về phía trước.

Nguyễn Niệm Sơ ngắm cảnh phố phường bên ngoài, thấy một ông già đang dắt ngựa, đằng sau còn kéo một xe chở đồ. Tốc độ xe rất nhanh, loáng cái đã lướt qua. Cô không nhìn rõ trong xe chở gì.

Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc, wow wow: "Ở đây ngựa được đi trên đường cái ạ?"

Lệ Đằng liếc cô, "Sao ngựa không thể đi trên đường cái?"

"....." Được rồi. Nguyễn Niệm Sơ đã mở mang thêm kiến thức.

Bấy giờ, Lệ Đằng nhận một cuộc gọi, nét mặt vẫn như thường, dạ hai tiếng, vâng một tiếng, sau đấy cúp máy.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ chăm chú nhìn anh và đoán: "Bác gái gọi phải không ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Ừ, mẹ đang đợi chúng mình ăn cơm."

"Em vừa nhìn là biết." Mặt mày cô có phần vui sướng: "Mọi người nhận điện thoại của mẹ đều y chang nhau, "Dạ, vâng, tạm biệt"."

Lệ Đằng nghiêng mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ một lúc, đoạn nắm cằm cô, nhướng mày: "Nguyễn Niệm Sơ, anh thấy hình như em phấn khởi quá nhỉ?"

Nguyễn Niệm Sơ nói không phải: "Em đây gọi là căng thẳng."

"Căng thẳng cái gì?"

".... Lần đầu gặp bố mẹ em, anh không căng thẳng ạ?"

Nghĩ nửa giây, Lệ Đằng: "Không."

"Tại sao ạ?" Cô rất nghi hoặc: "Anh không sợ bố mẹ em không thích anh à?"

Lệ Đằng không trả lời mà hỏi ngược lại, vẫn với vẻ bình thản: "Em thích anh không?"

"... Thích ạ."

"Vậy là được rồi!"

Năm Lệ Đằng tuổi đôi mươi, khí huyết sôi trào, bướng bỉnh ngang tàng. Nhưng sau nhiều năm trải qua cuộc sống trong quân đội như vậy, nhìn sóng gió đã quen, bớt phóng túng, gai nhọn cũng được mài phẳng hơn nửa. Hiện tại, rất ít chuyện có thể khiến cảm xúc của anh phập phồng.

https://thuviensach.vn

Thực sự muốn nói là hồi hộp, chắc chỉ có buổi chiều hôm ấy, anh bắt gặp Nguyễn Niệm Sơ ở vườn hoa của cung nghệ thuật giải phóng quân. Gương mặt như tuyết và đường nét mềm mại xinh đẹp của cô gái nọ, vừa trông thấy, tim anh đã đập rộn ràng.

Cứ như nằm mơ vậy.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mạng Anh Cũng Là Của Em Luôn

NGÂM NGA

Chương 50: MẠNG ANH CŨNG LÀ CỦA EM LUÔN.

***

Chiếc taxi chạy nhanh trên con đường không mấy rộng rãi. Đài phát thanh đang phát ca khúc "Cửu Trại thần kỳ" của Tengger, giọng hát khàn khàn hơi thô cùng gió bay xa.

(Tengger, còn được gọi là Tenger hay Tengri, là một ca sĩ, nhạc sĩ và nhà soạn nhạc người Mông Cổ.)

Nguyễn Niệm Sơ vô thức ngâm nga theo, vừa ngâm nga vừa ngắm nhìn phong cảnh miền Bắc đất nước với những dãy núi trùng điệp bên ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi: "Còn cách chỗ bác ở xa không anh?"

Lệ Đằng nhắm mắt dựa vào lưng ghế: "Sắp đến rồi."

Tài xế taxi là một bác tài nhiệt tình. Nghe vậy, anh ta cười nói: "Cô gái, nơi hai anh chị muốn đến là huyện Bạch Tả, còn khoảng 40 cây. Đừng sốt ruột, nhiều nhất chỉ nửa tiếng nữa thôi."

"Cảm ơn bác tài." Nguyễn Niệm Sơ nhoẻn cười. Nhìn sang Lệ Đằng đang nhắm mắt thư giãn, cô nhéo cánh tay anh, hỏi: "Nhà ở huyện Bạch Tả là của bác mua hả anh?"

Lệ Đằng mở mắt liếc cô, "Của anh mua cho. Sao em?"

https://thuviensach.vn

"Vậy tại sao anh không mua cho bác ở trong thành phố?" Nguyễn Niệm Sơ lấy làm lạ: "Ban nãy đi ngang qua mấy tòa nhà ở trung tâm thành phố Chướng Bắc, em thấy đề giá cũng không cao mà. Mấy năm trước hẳn là càng rẻ. Ở huyện khá bất tiện."

"Mẹ anh không đồng ý!"

"Vì sao ạ?"

Anh nhẹ giọng trả lời: "Trước đây, mẹ anh đã sống quen ở nông thôn. Bà bảo người thành phố đông đúc đến sợ, nhìn đã thấy phiền."

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ có phần xấu hổ, cô cười gượng: ".... Bác với anh giống nhau quá, đều thích yên tĩnh, không thích đông vui."

Lệ Đằng xùy nhạt một tiếng, "Lấy cớ đầy một sọt. Nói trắng ra còn không phải là muốn tiết kiệm chút tiền cho anh sao."

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm một chốc rồi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, "Thế hệ trước đều quen tiết kiệm. Bác cũng là thương anh ở bên ngoài vất vả."

Lệ Đằng cười, vuốt má cô, không nói gì.

Huyện Bạch Tả nằm ở khu vực đồi núi thấp thuộc tỉnh Liêu Tây cũ, cao hơn mực nước biển 300-400 mét. Núi đồi, sông ngòi đan xen tạo thành địa hình "7 phần núi, 1 phần nước, 2 phần cánh đồng". Phía Tây có dãy Nỗ Lỗ Nhi Hổ, trải dài từ Tây sang Bắc; phía Đông Nam có dãy Đông Lĩnh, chạy dài từ Nam sang Đông Bắc.

Trong huyện, ngoài người Hán còn có các dân tộc thiểu số khác như người Mãn, người Hồi, người Mông Cổ. Từ xa xưa đã được gọi là "Minh châu tái ngoại". (Viên minh châu của phía Bắc Trung Quốc)

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ lật di động, xem sơ qua giới thiệu về địa giới của huyện Bạch Tả, thành phố Chướng Bắc này trên Baidu. Xem một lát, cô bỗng hớn hở ngước mắt hỏi Lệ Đằng: "Trên Baidu nói, vùng này của anh đa sắc tộc. Anh là người dân tộc nào ạ?"

Lệ Đằng đưa mắt nhìn cô: "Em thấy anh giống dân tộc nào?"

Nguyễn Niệm Sơ đoán mò: "Mông Cổ?"

Lệ Đằng nhướn mày: "Lý do?"

Theo cơ sở của đoán mò, Nguyễn Niệm Sơ trả lời vô cùng nghiêm túc: "Vì "chàng trai cưỡi ngựa mạnh mẽ, cường tráng", chẳng phải trong bài hát đều hát vậy ạ?" Dứt lời, cô còn tóm lấy cánh tay trái dài và rắn chắc của anh, nhấn mạnh: "Mạnh mẽ cường tráng này."

"...." Lần này Lệ Đằng tặng luôn cho cô nàng ngố ấy một nụ cười.

Cô trề môi: "Không phải ạ?"

"Không phải." Lệ Đằng nhéo má Nguyễn Niệm Sơ, thấp giọng: "Người đàn ông của em cũng là dân tộc Hán giống em, thật trăm phần trăm. Nhớ kỹ chưa?"

"Dạ."

Gần hai rưỡi chiều, Nguyễn Niệm Sơ theo sau Lệ Đằng xuống taxi.

Chướng Bắc không thể so với thành phố Vân, giá tiền taxi cũng rẻ, từ sân bay đến huyện lị Bạch Khởi mới có hơn trăm tệ. Trả tiền xong, Lệ Đằng nhấc một chiếc túi du lịch to trong cốp sau ra, đeo lên vai, và xách vali của Nguyễn Niệm Sơ, cuối cùng "sập" một tiếng, đóng cửa xe.

Chiếc taxi cuốn bụi lăn bánh.

https://thuviensach.vn

Huyện lị nhỏ, cũng không phồn hoa, nhưng Trời chiều nắng đẹp, lại vào dịp lễ Quốc Khánh, nên có đông người đi bộ trên phố. Người dân nơi đây mộc mạc, một số người còn mặc trang phục dân tộc thiểu số.

Nguyễn Niệm Sơ chưa từng tới những huyện lị nhỏ phương Bắc kiểu này, cô rất lấy làm lạ, ngỏng cổ nhìn quanh. Sực nghĩ đến điều gì đó, cô nói: "Đợi em tí đã!" Dứt lời liền lon ton chạy sang phố đối diện.

Đứng nguyên tại chỗ một chốc, Lệ Đằng rút điếu thuốc đưa lên miệng, sờ vào túi, không thấy bật lửa. Lúc bấy, anh mới nhớ ra Nguyễn Niệm Sơ ghét anh hút thuốc không ngơi tay, nên đã tịch thu bật lửa của anh, còn quy định, anh muốn hút thuốc thì phải báo cáo.

Lệ Đằng vểnh khóe môi, ghé một quán tạp hóa ven đường mua một chiếc bật lửa vỏ nhựa, loại 1 tệ 1 chiếc. Anh khum tay châm thuốc, vừa hút vừa đợi.

Chẳng mấy chốc, Nguyễn Niệm Sơ trở lại. Cô vừa chạy xong nên trán toát mồ hôi, khuôn mặt đỏ hồng, còn xách trên tay một giỏ trái cây to.

Lệ Đằng giơ tay nhận lấy, hơi nhíu mày: "Mua cái này làm gì em?"

Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Lần đầu tiên gặp bác, đương nhiên phải mua chút hoa quả biếu bác rồi. Đây là lễ tiết cơ bản mà."

Không nói gì thêm, Lệ Đằng xách hành lí và giỏ hoa quả, đi vào cổng lớn chung cư bên cạnh.

Khu chung cư mẹ Lệ ở xem như cũng thuộc diện cao cấp ở huyện Bạch Tả, có thang máy, bốn hộ hai thang máy, khung cảnh chung cư cũng rất đẹp. Vị trí trung tâm có một cái hồ nhân tạo, phủ xanh hợp lý, giữa hai cây to còn treo biểu ngữ "Chúc toàn thể các hộ gia đình Quốc Khánh vui vẻ".

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đứng trước một tòa nhà, anh bảo: "Số 2203."

Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt: "Gì ạ?"

"Ấn số cửa."

".... À." Nguyễn Niệm Sơ hiểu ra. Nhìn tay anh xách đầy đồ, cô bước lên hai bước bấm số.

Chưa tới mấy giây đã có người nghe. Đối diện vang lên tiếng một phụ nữ, đặc sệt giọng Đông Bắc: "Là Lệ Đằng về phải không con?"

Lệ Đằng đáp: "Bọn con đây mẹ."

Ngay sau đó, kẹt một tiếng, cửa lớn đang khóa của tòa nhà mở ra. Lệ Đằng bước vào trong cửa, nghiêng đầu thấy Nguyễn Niệm Sơ vẫn đứng im tại chỗ, anh bèn nhỏ giọng: "Đứng ngốc đơ nữa, vào thôi em!"

Nhưng đột nhiên Nguyễn Niệm Sơ rất căng thẳng và lo lắng: "Em hơi sờ sợ."

"Có anh đây, em sợ cái gì." Cánh tay xách giỏ trái cây của Lệ Đằng vòng qua eo Nguyễn Niệm Sơ, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Anh cười nói: "Anh cho mẹ xem ảnh em rồi. Mẹ thích em lắm."

"...." Trong lòng thấp thỏm, Nguyễn Niệm Sơ nhấp môi, hít sâu một hơi rồi mới cất bước lên tầng.

Cửa nhà đã mở, không cần phải bấm chuông.

Lệ Đằng mang hành lí và đồ đã mua đi vào, một tay đỡ sau lưng Nguyễn Niệm Sơ, dẫn cô vào nhà, tay kia thì đóng cửa lại, cất tiếng gọi "Mẹ ơi!"

https://thuviensach.vn

Mẹ Lệ từ trong bếp đi ra, trên eo còn đang đeo tạp dề. Bà lau tay vào tạp dề, dừng bước, nhìn Nguyễn Niệm Sơ chăm chăm.

Lệ Đằng nói: "Mẹ, Nguyễn Niệm Sơ đây."

Anh dứt lời, Nguyễn Niệm Sơ mới lấy lại tinh thần, khóe miệng cứng ngắc nở nụ cười: "Con chào bác ạ!"

"Ừ." Mẹ Lệ quan sát Nguyễn Niệm Sơ, "Người thật xinh hơn ảnh chụp nhiều."

Được khen đến độ thẹn thùng, Nguyễn Niệm Sơ đành đáp: "Bác quá khen ạ!"

Mẹ Lệ cười: "Con bé này khách sáo quá! Rửa tay chuẩn bị ăn cơm thôi!" Nói đoạn, bà liền xoay người quay vào bếp.

Sợi dây cung xiết chặt trong đầu Nguyễn Niệm Sơ buông lỏng, tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Lệ Đằng khom mình, lấy trong tủ giầy dép hai đôi dép một to một nhỏ, vứt lên sàn. Sau đó anh cúi xuống, cởi dây giày cao gót cho cô, vẻ mặt và giọng điệu đều rất bình thản: "Mẹ anh đáng sợ không?"

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc ngẫm nghĩ chốc lát rồi lắc đầu: "Không đáng sợ ạ." Mẹ Lệ chất phác cởi mở, tuy không quá nhiệt tình, nhưng hình tượng này đã khác xa những "bà mẹ chồng tai quái" trong các diễn đàn trên mạng.

Lệ Đằng đeo dép lê vào chân cô, nhéo một cái: "Đi nào, dẫn em đi rửa tay."

Nguyễn Niệm Sơ cong môi: "Dạ."

https://thuviensach.vn

Để chào đón hai người, mẹ Lệ đã chuẩn bị một bàn các món ăn. Bàn cơm này không phải kiểu các món cầu kỳ mà là món nào món này đầy ự, đĩa đựng thức ăn cũng rất to.

Mẹ Lệ xới cho Nguyễn Niệm Sơ một bát cơm to và nói: "Vốn định gói sủi cảo, nhưng Lệ Đằng bảo con không thích đồ ăn làm bằng bột, nên bác mua gạo về thổi cơm."

Cơm trong bát đầy tú hụ như ngọn núi nhỏ. Nguyễn Niệm Sơ nuốt nước bọt, mỉm cười: "Thật ngại quá, làm bác thêm phiền."

"Con ăn quen là được rồi!" Mẹ Lệ gắp cho cô mấy miếng thịt gà lớn: "Cứ coi như ở nhà con nhé, đừng làm khách."

Nguyễn Niệm Sơ hết cách, đành cầm đũa lên, bấm bụng ăn.

Một lát, mẹ Lệ đứng dậy đi vào phòng ngủ, không biết làm gì.

Nguyễn Niệm Sơ ló đầu ngó một lượt, không thấy bóng dáng mẹ Lệ, cô vội đẩy bát cơm đến trước mặt Lệ Đằng, cuống quýt: "Mau, anh sẻ nửa sang bát anh đi, ăn giúp em với!"

Ánh mắt Lệ Đằng rơi trên mặt cô: "Ăn không hết thì để lại, không ai nói em đâu."

"Không được." Nguyễn Niệm Sơ khẽ nói, ghé lại gần anh: "Lần đầu gặp mặt mà em đã bỏ thừa cơm, chắc chắn bác sẽ nghĩ là em chê cơm bác nấu không ngon."

Nét cười lướt qua đáy mắt Lệ Đằng, anh san hơn nửa bát cơm của cô sang cho mình, để lại một phần ba cho cô, lãnh đạm nói: "Phải ăn hết chỗ này nhé!"

"Vâng, vâng!" Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, cầm đũa cố gắng ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Lúc mẹ Lệ đi ra lần nữa, bát cơm của Nguyễn Niệm Sơ đã chẳng còn là bao. Bà thoáng ngạc nhiên: "Ăn xong rồi hả con?"

Nguyễn Niệm Sơ cười gượng hai tiếng, đáp: "Dạ."

"Đói ngấu phải không! Nào, để bác xới thêm cho con ít nữa." Mẹ Lệ vừa nói vừa cầm lấy bát của Nguyễn Niệm Sơ, cau mày quở trách Lệ Đằng: "Đặt vé máy bay giờ dở dở ương ương. Lớn từng này làm việc mà chẳng tính toán gì cả."

Nguyễn Niệm Sơ nhanh chóng cầm bát cơm về: "Bác ơi, con no rồi. Bác ăn đi ạ, cứ để mặc con."

Bấy giờ mẹ Lệ mới ngồi lại xuống ghế. Đoạn, bà lấy từ trong túi ra một cái vòng tay bằng ngọc, đưa cho Nguyễn Niệm Sơ: "Niệm Sơ, bác người nhà quê cũng không có gì tốt để cho con. Cái vòng này là của bà Lệ Đằng cho bác, con nhận đi!"

Nguyễn Niệm Sơ cả kinh, xua tay: "Đồ mang ý nghĩa kỷ niệm thế này, đáng quý lắm. Bác ơi, bác giữ đi ạ!"

Mẹ Lệ chỉ nhìn cô cười, không nói gì.

Lệ Đằng vẫn đang vùi đầu gắp đồ ăn ăn cơm. Sau vài giây, cuối cùng anh vén mí mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ, trầm giọng: "Cô nàng này có phải đần không đấy, bảo em nhận thì nhận đi."

"...." Nguyễn Niệm Sơ ngẩn người, sực hiểu ra điều gì đó, đôi mắt lóe sáng.

Mẹ Lệ liền cầm tay Nguyễn Niệm Sơ lên, đeo chiếc vòng vào, cười bảo: "Hợp lắm!"

https://thuviensach.vn

Bố mẹ Lệ Đằng ly hôn khi anh còn chưa đầy bảy, tám tuổi, mới chỉ là một cậu bé học lớp Một. Cho nên ấn tượng của anh về bố rất đỗi mờ nhạt.

Anh là do một tay mẹ Lệ nuôi lớn.

Hai mẹ con sống nương tựa vào nhau bao nhiêu năm như vậy, tình cảm giữa hai người không cần phải nói ra.

Ăn cơm trưa xong, Nguyễn Niệm Sơ chủ động đứng dậy dọn dẹp bát đũa, nhưng bị Lệ Đằng ngăn lại. Sắc mặt như thường, anh đỡ lưng cô, khẽ đẩy qua một bên, dịu dàng bảo: "Em ra xem TV với mẹ đi! Ở đây để anh."

Nguyễn Niệm Sơ đành quay lại phòng khách một mình.

TV đang chiếu bộ phim về đề tài chống Nhật: gào thét, bổ lưỡi đao lên đầu đám giặc quỷ.

Mẹ Lệ ngồi trên sô pha, cúi đầu đang đan gì đó. Nguyễn Niệm Sơ thoáng ngập ngừng, rồi hắng giọng, ngồi xuống cạnh bà và bắt chuyện: "Bác đang đan áo len ạ?"

Mẹ Lệ đáp: "Sắp sang đông rồi, tụi Lệ Đằng đóng quân trên núi, lạnh lắm! Bác đan sẵn cho nó cái áo len."

Nguyễn Niệm Sơ: "Bác ơi, bác tốt với anh ấy thật đấy!" Cảm thán xong, bầu không khí tạm thời rơi vào tẻ nhạt, Nguyễn Niệm Sơ bối rối cắn cắn môi.

Một chốc, nghe thấy mẹ Lệ thuận miệng hỏi: "Nghe thằng Đằng nói, hai con quen biết qua xem mắt?"

Ngọn nguồn mối quan hệ giữa mình và Lệ Đằng 7 năm trước không thể để người khác biết, vì vậy Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "Vâng ạ."

https://thuviensach.vn

"Hiếm đấy!" Mẹ Lệ nở nụ cười, "Trước kia, người khác giới thiệu đối tượng cho thằng ranh này, thậm chí nó còn chẳng buồn liếc mắt cái ảnh. Bắt nó xem thì không chê cái này thì chê cái kia. Khó chiều! Bác đang nghĩ, sợ rằng nó định độc thân suốt đời quá!"

Nguyễn Niệm Sơ cong khóe môi: "Chuyện duyên số kiểu này quả tình cũng khó nói ạ!"

Mẹ Lệ rũ mắt, ngón tay cầm sợi len vòng qua mũi kim đan, thản nhiên hỏi: "Con biết tính chất công việc của nó không?"

Nghe vậy, chẳng hiểu sao tim Nguyễn Niệm Sơ run lên, cô chậm rãi đáp: "Dạ có."

"Khó để làm người lính, bộ đội đặc chủng càng không dễ làm. Mặc trên người bộ quân phục này thì hết thảy đều giao cho quốc gia." Mẹ Nguyễn khẽ thở dài: "Cho nên vợ lính càng không dễ làm."

Ngón tay Nguyễn Niệm Sơ vô thức nắm lại, cô thấp đầu lặng im. Trong giây lát, từng chút từng chút ký ức 7 năm trước ở Campuchia, những ngày ác mộng kinh hoàng, tất cả hiện ra trước mắt.

Thấy cô không lên tiếng, mẹ Lệ cũng không giục, bà chăm chú với công việc trên tay.

Cả căn nhà yên tĩnh mất mấy giây.

Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi, thở phù ra, ngẩng đầu nhìn mẹ Lệ, giọng nói nhỏ nhẹ mà ổn định: "Bác ơi, cháu hiểu ý của bác. Bác cảm thấy cháu còn trẻ tuổi, chưa trải qua bao nhiêu sự đời, có lẽ đầu óc nóng lên, nhất thời kích động nên mới đưa ra quyết định."

"...." Mẹ Lệ dần dần chuyển ánh nhìn lên mặt cô.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nói tiếp: "Mỗi người đều có cuộc sống do chính mình lựa chọn, cháu đã về cùng anh ấy, có nghĩa là cháu đã qua cửa ải này của bản thân. Về sau, cho dù gặp phải chuyện gì, cháu cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của Lệ Đằng, tôn trọng điều anh ấy theo đuổi, tôn trọng đức tin của anh ấy."

Mẹ Lệ mỉm cười, thấy mấy lọn tóc rủ xuống má Nguyễn Niệm Sơ, bà tiện tay vén ra sau tai cho cô, dịu giọng: "Có cô bạn gái như con thế này, thật không dễ gì."

Hốc mắt Nguyễn Niệm Sơ chợt ươn ướt, cô nhẹ cười: "Người làm mẹ giống được như bác mới thật sự không dễ ạ?"

Vừa nói xong, Lệ Đằng từ trong bếp đi ra. Cúi đầu thấy mắt Nguyễn Niệm Sơ hoe đỏ, anh không khỏi cau mày, ngón tay nhẹ lướt qua mặt cô, "Khóc gì thế?"

"Đâu, cát vào mắt đấy ạ. Em đi xử lý chút!" Cô xoay đầu sang phía khác, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

Chỉ còn lại hai mẹ con Lệ Đằng trong phòng khách.

Mẹ Lệ vẫn đan áo, bình thản nói: "Ánh mắt chọn vợ cũng được đó."

Lệ Đằng lặng một chốc, giọng điệu tỉnh bơ: "Không được thì đã không dám đưa về để mẹ nhìn."

Mẹ Lệ: "Con được nghỉ mấy ngày?"

Lệ Đằng ngồi xuống sô pha: "Chiều mùng 7 đi ạ."

Mẹ Lệ gật đầu: "Định dẫn vợ con đi đâu chơi?"

"Ngày mai ăn bữa cơm với bọn Đại Thông. Hẹn con mấy hôm trước rồi." Tay chạm vào bao thuốc, nhớ ra điều gì đó anh liền để lại, nói tiếp:

https://thuviensach.vn

"Bớt thời gian dạo quanh Chướng Bắc nữa."

Nghe thế, mẹ Lệ hừ một tiếng: "Còn đàn đúm với mấy thằng cà chớn kia. Giờ con đã là người chiến sĩ rồi, quăng sạch mấy thứ phá hỏng đạo đức ấy đi cho mẹ. Đừng hễ nghỉ một cái là tụ tập. Nếu con bé mà rõ những chuyện hồi nhỏ của con, không chừng quay đầu chạy lấy người đấy."

"...." Lệ Đằng cau mày mất kiên nhẫn: "Con biết rồi ạ."

Lúc này, sắc mặt mẹ Lệ mới nhẹ nhõm đôi phần. Một lát, lại nghĩ tới điều gì, bà nói với vẻ khó xử: "Lần này về có muốn đến nhà chú Quý con một chuyến không?"

Lệ Đằng hờ hững: "Không."

***

Căn hộ này của mẹ Lệ ở huyện Bạch Tả là căn hộ đôi, vừa vặn có hai phòng ngủ. Bà nhường phòng ngủ chính có nhà vệ sinh cho đôi trẻ.

Buổi tối, Nguyễn Niệm Sơ đi tắm trước. Lúc Lệ Đằng tắm xong đi ra thì nhìn thấy cô đang nằm trên giường nghịch điện thoại, gác chân lên tường, chẳng có chút hình tượng nào.

Tư thế này làm váy ngủ tuột xuống, đôi chân thon dài cân đối lộ ra, trắng lóa cả mắt.

Lệ Đằng ngắm đôi chân đẹp ấy một lúc, rồi cúi xuống nhìn màn hình di động của cô.

"...." Nguyễn Niệm Sơ che ngay màn hình, không cho anh xem.

Lệ Đằng nhướng mày, hời hợt hỏi: "Sao? Lại hẹn hò với giai đẹp?"

https://thuviensach.vn

"Không, không ạ?" Nguyễn Niệm Sơ sợ đến nỗi mặt cũng biến sắc, lắc đầu quầy quậy. Sau khi bị anh bắt gỡ bỏ trò đó, trong lòng cô hãy còn sợ, người cũng còn sợ, đâu dám tái phạm.

Vẻ mặt dửng dưng, Lệ Đằng duỗi tay, ý bảo Nguyễn Niệm Sơ giao di động ra đây.

Cô rối rắm, ngượng ngùng, rối rắm, ngượng ngùng... cứ thế dùng dằng mấy phút mới đưa điện thoại cho anh. Sau đấy, mặt mày đỏ lựng, cô kéo chăn trùm kín đầu.

Lệ Đằng cúp mắt nhìn màn hình, ngón tay vuốt vuốt lên xuống. Trong hình là một đôi nam nữ người nước ngoài đang "quấn lấy nhau". Chỉ hai giây, anh lại nhìn cô, khóa màn hình điện thoại, quẳng sang một bên.

"Tại sao xem thứ này?" Giọng điệu anh rất bình thản.

Người trong chăn hắng giọng, thành thật trả lời: "Học tập ạ."

"Học gì?" Giọng anh càng bình tĩnh, ánh mắt cũng tối thêm.

"Quyến rũ anh á."

Nghe vậy, Lệ Đằng túm luôn Nguyễn Niệm Sơ ra khỏi chăn, nhéo cằm cô, thấp đầu dán sát: "Nguyễn Niệm Sơ, em muốn quyến rũ anh còn phải xem phim để học sao?"

Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mi, ấy thế mà lại nghiêm túc nghiên cứu thảo luận cùng anh: "Không cần học ạ?"

"Không cần." Anh hôn môi cô, giọng nói dịu dàng khủng khiếp, "Em cười một cái, mạng anh cũng là của em luôn."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thích Phát Cuồng

NGÂM NGA

Chương 51: THÍCH PHÁT CUỒNG

***

Campuchia không chia thành xuân hạ thu đông, chỉ có mùa khô và mùa mưa. Mà hiếm nhất là vào tháng Mười, cuối mùa mưa đầu mùa khô, độ ẩm trong gió đã cực ít, lại khô ráo mát mẻ dễ chịu khó có được.

Khi ánh nắng sớm mai đầu tiên rọi vào phòng ngủ, Vasa tỉnh giấc. Cô ta mở mắt nhìn trần nhà, lặng im hồi lâu không trở dậy, cũng không có bất kỳ động tác nào, cứ ngây ra như vậy.

Cuộc đuổi giết tại biên thành thất bại, cảnh sát Trung Quốc giăng Thiên la địa võng vây bắt cô ta và Đoạn Côn. Không thể làm gì khác, họ đã chọn quay về Campuchia tránh gió. Cải trang giả dạng, mượn danh tính giả, đổi mấy lần đường thủy, đường bộ mới mạo hiểm ra khỏi biên giới.

Hôm nay là ngày thứ bảy Vasa và Đoạn Côn trở lại Campuchia. Từ khi theo Dan, bị hắn cử sang thị trường Trung Quốc, đã nhiều năm rồi cô chưa về quê nhà.

Xiêm Rệp, Campuchia, thành phố nhỏ nổi tiếng với đền Angkor Wat.

Nơi ở của họ là một biệt thự rất bề thế nằm ở ngoại ô Xiêm Rệp, được canh giữ nghiêm ngặt. Những tên lính đánh thuê được thuê với giá cao từ

https://thuviensach.vn

châu Âu cởi bỏ đồ ngụy trang, mặc âu phục, ăn vận chỉnh tề che đi bản tính hung tàn. Thoạt nhìn chỉ nghĩ đây là vệ sĩ của gia đình quyền quý.

7 ngày trước, chủ nhân của biệt thự vẫn là một thương nhân giàu có của Xiêm Rệp, nhưng hiện tại đã đổi thành Dan.

Chốc lát suy nghĩ bị gián đoạn.

Mặt không biểu cảm, Vasa nằm thêm một lúc thì dậy mặc quần áo ra khỏi cửa, xuống lầu.

Trong phòng khách, mấy tên đàn ông cao lớn đang ngồi vây quanh bàn, có kẻ cởi trần, kẻ giẫm thẳng chân lên ghế, sự dã man và bạo lực chói mắt ấy không hợp chút nào với bày trí cầu kỳ tinh tế trong căn phòng.

Đoạn Côn cũng ở một trong số đó. Gã bỏ miếng bánh mì khô vào miệng, vừa ngước mắt trông thấy Vasa thì lập tức vẫy tay mỉm cười với cô ta, nói bằng tiếng Khmer: "Vasa, tôi để phần thịt bò với trứng ốp cho cô này! Mau qua đây!"

Vasa lạnh lùng đi tới, ngồi giữa đám đàn ông.

Đoạn Côn cầm nĩa xiên một miếng trứng, đưa tới bên miệng Vasa, cười hì hì.

Vasa không nói gì, chỉ hơi nghiêng đầu tránh, tự cầm bánh mì lên ăn.

"...." Nụ cười rạng rỡ của Đoạn Côn cứng ngắc trên mặt, gã bĩu môi.

Thấy vậy, một tên đô con kế bên "xùy" một tiếng, uống hớp bia, cười giễu cợt: "Tao bảo này Côn đần, mày cứ xum xoe quanh Vasa suốt ngày, người ta căn bản cũng có thèm đếm xỉa đến mày đâu. Da mặt mày dày thật!"

https://thuviensach.vn

"Đần mà, da mặt dày, đầu óc cũng có vấn đề." Nói câu này là một tên đàn ông tóc vàng. Y cười toe toét, hở ra cả miệng răng vàng ố bởi khói thuốc, cúi người vỗ vỗ mặt Đoạn Côn: "Này, thằng đần, gọi tiếng "cha ơi" nghe coi!"

Đoạn Côn trừng mắt hừ lạnh: "Cha tao chết rồi. Muốn làm cha tao thì chết trước cái đã!"

Gã dứt lời, một đám du côn như tìm được niềm vui, cả bọn cười ầm.

"Đần thì buồn cười lắm sao?" Một giọng nữ đột ngột cất lên giữa tràng tiếng cười.

Đám đàn ông cười nhỏ bớt, hơi nghi hoặc nhìn về phía Vasa. Không biết cô ta đã để bánh mì xuống từ khi nào, ánh mắt bình thản mà lãnh đạm.

Tên đàn ông chế nhạo đầu tiên nhướng mày, cợt nhả sán lại gần Vasa, vừa mở miệng đã phả hơi thở buồn nôn vào mặt cô ta: "Chẳng phải đần là để đem ra làm trò cười à."

Hắn ta vừa nói xong, Vasa đã rút con dao gấp, dửng dưng giơ tay chém xuống. Trong ánh mắt kinh ngạc hoảng hốt của tên đó, lưỡi dao sắc bén đã cắt đứt thắt lưng hắn ta. "Roạt" một tiếng, cạp quần bị xẻ làm đôi, chiếc quần của hắn ta cũng tụt xuống theo, lộ ra cặp đùi thô to đầy lông đen.

Và chiếc quần lót màu đỏ.

"...." Mọi người, kể cả tên đàn ông đó đều sững sờ, trợn mắt há hốc miệng.

Vasa xoay chuôi dao, giọng điệu lạnh tanh: "Mấy ngày này không yên ổn lắm, các anh em đã vất vả, tôi có thể hiểu được tâm trạng muốn đùa vui.

https://thuviensach.vn

Nhưng Đần là người của tôi. Ai muốn cười nhạo gã nữa, thì lần sau tôi sẽ không chỉ cắt thắt lưng của các người thôi đâu."

Vẫn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ, cả đám không nói nên lời.

Vasa quét mắt qua chiếc quần lót màu đỏ chóe và cặp đùi lộ ra của tên đàn ông, chỉ chỉ ngón cái: "Không phải muốn tìm trò vui sao? Cười đi!"

Nghe vậy, đám côn đồ sau khi hoàn hồn đành hậm hực cười ra tiếng.

Người phụ nữ này là tâm phúc bên cạnh ông chủ, nhiều năm lên núi đao xuống biển lửa, chưa từng lùi bước lần nào. Rõ ràng là một người phụ nữ nhưng bản lĩnh bậc nhất, còn tàn nhẫn, giết người không bao giờ chớp mắt. Nhân vật cỡ này, bố ai dám tùy tiện trêu chọc.

Tên đàn ông hở quần lót tức điên. Song giận lắm mà không dám nói, hắn ta cắn răng xách quần lên, mặt mày xám xịt đi ra ngoài.

Vasa cong khóe môi, bấy giờ mới cất dao.

Ngồi bên cạnh, Đoạn Côn cười mỗi lúc một tươi rói. Vasa lườm gã, ánh mắt lạnh lẽo, dữ dằn: "Cười thích chí cái gì thế?"

Đoạn Côn gãi cái đầu bẩn, cười hề hề: "Vasa tốt với tôi quá!"

Vasa lạnh nhạt: "Chẳng phải người Trung Quốc các anh có câu tục ngữ đấy sao."

Đoạn Côn hỏi rất nghiêm túc: "Câu gì?"

"Đánh chó ngó mặt chủ." Vasa nói bằng tiếng thứ tiếng Trung méo mó, đoạn liếc Đoạn Côn, đổi lại thành tiếng Khmer: "Anh có ngốc nữa cũng là đàn em của tôi. Ai dám bắt nạt anh thì chính là coi thường tôi."

https://thuviensach.vn

Nghe những lời ấy, Đoạn Côn ngẫm nghĩ, vẻ mặt nghiêm túc hơn. Gã nói: "Cô nói có lý lắm! Trước kia người ta bắt nạt tôi, tôi toàn nhịn. Nhưng về sau có ai còn bắt nạt tôi, tôi sẽ không nhịn nữa."

"Tại sao?"

"Bởi vì bắt nạt tôi thì không sao, cơ mà coi thường cô thì không được."

Nghe vậy, Vasa hơi buồn cười, tuy nhiên vẫn trưng vẻ mặt không biểu cảm, hừ lạnh: "Đần vẫn hoàn đần." Cô ta chỉ mấy chai bia còn lại trên bàn: "Không phải thích uống bia à. Uống đi!"

Đoạn Côn mỉm cười, lấy hai chai, dùng răng cắn mở nắp, đưa luôn lên tu, "ừng ực ừng ực" một hơi đã hết hơn nửa chai. Rồi, gã quệt miệng, khen: "Bia đen của Đức, thêm sức mạnh! Không hổ là đồ uống của nhà có tiền cất giữ. Nhưng..." Con ngươi đảo đảo, gã trề môi: "Vì sao vô duyên vô cớ ông chủ muốn cướp biệt thự này?"

"Không biết!" Vasa lắc đầu, thản nhiên đáp: "Nếu để chúng ta đoán được Dan đang nghĩ gì thì anh ta đã không phải là Dan rồi."

Đoạn Côn nhíu mày, còn đang muốn nói gì thì lúc ấy từ trên tầng hai vọng xuống tiếng một gã lính đánh thuê, giọng thô và nhấn nhá, đặc tiếng Anh: "Vasa, D.K, come here!"

Hai người nhìn nhau, không nói không rằng, xoay người lên lầu.

Tên lính đánh thuê dẫn họ đến trước một phòng ngủ, quẳng lại một câu "Wait!", tiếp đó rời đi.

Vasa và Đoạn Côn đứng đợi ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

Ngôi biệt thự này được trang trí sang trọng nhưng cách âm không tốt lắm. Chẳng biết cô ả trong phòng quá nhập tâm, hay người đàn ông quá "dũng mãnh" mà cách một tấm ván cửa, họ cũng có thể nghe rõ động tĩnh bên trong.

"...." Thoáng cái, mặt Đoạn Côn hiện lên thoáng xấu hổ. Gã nghiêng đầu, nhìn Vasa vẫn rũ mi đứng đó, vẻ mặt không mảy may gợn sóng.

Không biết trôi qua bao lâu, cửa mở.

Một người đàn ông to cao bước ra, tuổi chừng ba lăm, mặc quần dài đen, áo sơ mi trắng, đường nét rõ ràng, mặt mày tuấn tú. Lúc hắn đi ra còn đang cài khuy áo từ dưới lên trên, hơi cụp mắt, sắc mặt hờ hững như một đầm nước tù.

Đáy mắt người này sáng mà nham hiểm. Nếu chẳng phải trên vòm ngực cường tráng còn lưu lại một lớp mồ hôi thì chừng như sẽ khiến người ta nghi ngờ, ban nãy "chiến đấu hắng say" với cô ả cave không phải là hắn.

"Cho cô ta tiền, sau đó đưa đi đi!" Dan sửa sang khuy tay áo, năm ngón tay với những khớp xương rõ ràng đang chuyển động thoải mái. Đi qua Vasa và Đoạn Côn, từ đầu chí cuối, hắn không liếc họ lấy một cái.

Vasa và Đoạn Côn cùng đáp: "Đã biết!" Nói đoạn, hai người chuẩn bị vào phòng ngủ.

Ai dè, Dan đã đi xa, cũng chẳng buồn ngoảnh đầu, hắn cất tiếng gọi: "Vasa!"

Hai người đồng thời ngớ ra.

Đoạn Côn lấy lại tinh thần trước, huých khuỷu tay vào Vasa, thấp giọng: "Anh ta gọi cô kìa, mau qua đi!"

https://thuviensach.vn

Mấy giây sau, Vasa theo Dan vào thư phòng.

Rèm cửa sổ khép kín, đèn cũng không bật, cả căn phòng có phần tối tăm. Dan ngồi xuống trước bàn làm việc, chắp hai tay, tư thế ngồi rất thư thái, quan sát người phụ nữ cách đó vài bước.

Vasa bình tĩnh đối diện với hắn.

Giây lát, Dan nhếch khóe môi, chìa một tay ra với Vasa, ánh mắt ngập tràn vẻ ngầm ra hiệu. Vasa bước tới, bị Dan nắm tay trái, kéo nhẹ một cái đã ngồi trên đùi hắn.

"Hình như em gầy đi!" Dan ghé sát Vasa, nhỏ giọng thủ thỉ lời âu yếm như của những cặp đôi đang yêu nhau thường nói.

Vasa đáp: "Cảnh sát toàn Trung Quốc đang vây bắt em. Em đã mất rất nhiều công sức từ biên thành về Xiêm Rệp đấy. Suýt thì chết."

Dan: "Em chưa bao giờ khiến anh thất vọng."

"Đáng tiếc em chưa giết được Nguyễn Niệm Sơ."

"Đã không dễ động vào người phụ nữ đó thì cứ tạm thời để cô ta qua một bên!" Ngón tay Dan quấn quanh lọn tóc của Vasa, chơi đùa, "Biên thành vừa xảy ra chuyện, Lee đã đặt hết lòng dạ lên người người phụ nữ của mình. Đúng lúc, chúng ta sẽ chơi trò khác với hắn."

Vasa thoáng ngơ ngác: "... Anh muốn ra tay với người khác?" Sau đấy, cô ta nhíu mày, "Em biết Lee có một bà mẹ ở Chướng Bắc, Trung Quốc."

Ngón tay Dan đè lên đôi môi Vasa, khẽ cười: "Hắn thông minh hơn em. Em có thể nghĩ tới, chẳng lẽ hắn không nghĩ ra được?"

"Ý anh là..."

https://thuviensach.vn

"Hiện giờ nhà họ Nguyễn và nhà họ Lệ đều là đối tượng bảo vệ chính của bọn họ. Người ta đã đặt sẵn bẫy chờ em nhảy vào đấy!" Giọng Dan dịu dàng, "Chơi trò chơi với người thông minh thì trước tiên phải đoán đúng tâm tư đối phương, hiểu không Vasa?"

Cô ta không hiểu lắm, và cũng không muốn hiểu.

Song, Dan chợt mỉm cười: "Để anh nói cho em biết, người Trung Quốc đang nghĩ gì. 7 năm trước, chúng tóm được bố anh nhưng chưa lấy lại được thứ chúng muốn. Anh là con trai duy nhất của bố, đương nhiên chúng có thể suy luận ra đồ đang ở chỗ anh. Chúng muốn bắt anh, nhưng lại phải đối mặt với hai vấn đề. Thứ nhất, không tìm được anh. Thứ hai, hiện tại không tìm ra lý do chính đáng để bắt anh. Cho nên, người Trung Quốc lựa chọn "lấy tĩnh chế động". Đợi."

"Đợi gì?"

"Đợi anh phạm sai lầm." Dan nâng cằm Vasa lên, nhìn thẳng vào cô ta, "Cũng chính là sai lầm của bọn em. Chỉ cần vồ được bọn em, thì vấn đề nan giải của họ sẽ dễ dàng giải quyết."

Bị Dan nhìn đến nỗi không rét mà run, Vasa buộc bản thân phải bình tĩnh, nói: "Vậy nên làm thế nào?"

Dan nhắm mắt, khớp ngón trỏ nhấn lên giữa hai đầu chân mày, giọng điệu rét căm: "Lựa chọn ổn thỏa nhất là giết em và Đoạn Côn. Tên quỷ kia đã bị anh giết, bọn em cũng biến mất nốt, toàn bộ manh mối của chúng đều đứt phựt."

"....." Ở trong lòng hắn, đôi mắt Vasa lóe lên kinh hãi.

Cũng không buồn mở mắt, Dan nói tiếp: "Anh nhớ trước kia em từng bảo sẵn lòng chết vì anh, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Vasa hít sâu một hơi rồi thở ra, sắc mặt tái nhợt, giọng điệu bình tĩnh: "Vâng!" Dừng một chốc, cô ta mới ngập ngừng nói: "Nhưng Dan, em có thể chết, Đoạn..."

Tuy nhiên, bấy giờ Dan bỗng khẽ cười thành tiếng, hắn vén mí mắt nhìn Vasa, nhéo má cô ta, "Căng thẳng thế? Em nghĩ anh nỡ để em chết thật à?"

"...."

"Tạm thời em với thằng Ngố đừng đi Trung Quốc nữa." Dan hôn lên má Vasa, "Xiêm Rệp là quê hương của em. Thời gian này nghỉ ngơi cho tử tế. Ở lại đây, hắn là tâm trạng em sẽ tốt lên."

Lòng Vasa chợt thả lỏng, sắc mặt nhợt nhạt khôi phục chút hồng hào, "Tiếp theo không có hành động khác sao?"

Dan đáp: "Anh và Lee là bạn cũ. Bạn cũ muốn một lý do để có thể bắt anh, dĩ nhiên anh phải cho hắn rồi."

"Anh chuẩn bị cử ai đi?"

"Em không biết đâu."

Vasa ngạc nhiên: "Em theo anh lâu như vậy, những người ở bên cạnh anh, còn có kẻ em không biết?"

Dan không trả lời. Một lát, như sực nhớ ra điều gì đó, hắn ta giữ tóc Vasa, thuận miệng hỏi: "Phải rồi, ban nãy em bảo "em có thể chết", tiếp sau còn muốn nói gì?"

Nghe vậy, tim Vasa giật thót, nhưng vẻ mặt như thường. Cô ta lắc đầu: "Không có gì."

Dan híp mắt.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa phòng, người đàn ông dụi tắt điếu thuốc rời đi, lặng im không một tiếng động.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Vợ Tôi

NGÂM NGA

Chương 52: VỢ TÔI

****

Nghe tiếng, Nguyễn Niệm Sơ quay đầu, vừa vặn trông thấy một cô gái từ trong ánh chiều tà đi tới. Cô ấy rất cao và mảnh dẻ, mái tóc đen buộc thành đuôi ngựa, mặc một chiếc áo khoác bóng chày đang rất phổ biến. Nom tươi trẻ, gọn gàng, phong cách và xinh đẹp.

Theo khoảng cách đến gần, ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ dịch chuyển, nhìn xuống dưới chiếc áo khoác bóng chày của người nọ. Quần đen bó sát, cực kỳ co giãn, bọc lấy đôi chân thon dài thẳng tắp. Bên trên vài phân là cặp mông cong, tròn trịa.

Dù cùng là phái nữ, Nguyễn Niệm Sơ cũng không khỏi nhướng mày thầm cho cô nàng này chín điểm về vóc dáng.

Người đẹp chính hiệu.

"Anh Đằng!" Người đẹp đứng vững, cười hớn hở, cất lời chào hỏi Lệ Đằng, giọng điệu và thái độ như thể quen thân: "Khéo thật, gặp nhau chỗ này! Cũng phải hai năm rồi hai chúng mình chưa gặp nhau anh nhỉ!"

Tầm mắt Lệ Đằng lạnh nhạt đưa về phía đối phương, gật đầu đáp: "Khéo quá!" Vừa nói vừa ôm lấy eo Nguyễn Niệm Sơ, kéo cả người cô vào

https://thuviensach.vn

trước ngực mình.

Nguyễn Niệm Sơ ngước mắt ngó anh rồi lại ngó người đẹp kia. Đôi mắt lấp lánh lóe lên ánh nhìn "hóng chuyện".

Nhìn Nguyễn Niệm Sơ trong vòng tay của Lệ Đằng, ánh mắt người đẹp thoáng hơi biến đổi, nhưng trên mặt vẫn tươi cười: "Anh Đằng, đây là...."

"Nguyễn Niệm Sơ, vợ tôi!" Lệ Đằng không còn gì khác muốn nói. Sau đó, anh giới thiệu người đẹp này cho Nguyễn Niệm Sơ với giọng hời hợt: "Đây là Quý Tiểu Huyên, chiến hữu trước đây của anh."

Tất nhiên không phải lần đầu tiên Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy cái tên Quý Tiểu Huyên này.

Nguyễn Niệm Sơ chớp mi, mấy giây ngắn ngủi liền bừng tỉnh, bèn cong khóe môi, nở nụ cười với người đẹp vẻ mặt đang cứng ngắc. Cởi mở, ung dung, cô nói: "Xin chào Quý Tiểu Huyên, tôi là bạn gái của anh Lệ Đằng, tên Nguyễn Niệm Sơ."

So với sự thản nhiên của Nguyễn Niệm Sơ, trái lại Quý Tiểu Huyên hơi bối rối. Cô ấy giãn môi, tuy cười đấy nhưng trong mắt lại toát lên đôi phần không được tự nhiên. Cô ấy đáp: "Chào chị Nguyễn."

Chào hỏi xong thì hai cô gái chẳng còn gì để nói.

Nguyễn Niệm Sơ hờ hững thu lại tầm mắt, nép vào ngực Lệ Đằng, mặt đượm nét cười, ngoan ngoãn. Dáng vẻ như cô thỏ con hiền lành vô hại.

"Xem kìa, các anh đều đã có đôi có cặp, mỗi mình em còn lẻ loi." Quý Tiểu Huyên lại nhìn sang Lệ Đằng, cong khóe môi, nửa cảm khái nửa đùa vui: "Anh Lệ, hai chúng ta là thanh mai trúc mã, còn là chiến hữu cũ, phiền

https://thuviensach.vn

anh để ý giúp em xem trong đám bạn bè của anh có ai hợp với em không, dắt dùm em một mối với!"

Lời này của Quý Tiểu Huyên rất bình thường, thực ra mấu chốt chính là bốn chữ: Thanh mai trúc mã. Dẫu cô ấy vô ý hay cố tình thì lượng tin tức để lộ ra cũng rất lớn.

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ khẽ "Í" một tiếng: "Hóa ra hai người quen biết nhau từ nhỏ ạ."

"Chị không biết sao?" Quý Tiểu Huyên ra vẻ kinh ngạc, quay sang giả vờ giận dỗi với Lệ Đằng: "Anh Lệ, thế này là anh không đúng rồi. Quan hệ của mấy anh em mình tốt như thế mà anh cũng không giới thiệu tụi em với chị dâu sao?"

"Đã là bạn bè thực sự thì không giới thiệu với tôi cũng chẳng hề gì." Giọng điệu Nguyễn Niệm Sơ rất thoải mái. Cô giơ tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng quét qua má Lệ Đằng, chăm chú nhìn anh, khẽ nhếch mày: "Về sau ngày rộng tháng dài, em có nhiều thời gian để từ từ tiếp xúc, từ từ hiểu rõ mà. Người khác còn xơi mới đuổi kịp em. Phải không anh?"

Vẻ mặt cô như thường, giọng điệu cũng tỉnh bơ. Nhưng lúc cô nhướng mày cười, nét kiêu kỳ và xinh đẹp bỗng dưng khác hẳn ngày thường, khiến Lệ Đằng lóa mắt.

Lệ Đằng cong khóe môi: "Phải."

Mà Quý Tiểu Huyên ở đối diện thì mặt đã đen mất nửa.

Nguyễn Niệm Sơ liếc thấy, tâm trạng rất vui, nhếch mày với Lệ Đằng, trên mặt viết đầy hai chữ: Khoe đấy!

Lệ Đằng buồn cười, ôm Nguyễn Niệm Sơ. Biết cô sợ ngứa, ngón tay anh như có như không nhéo lưng eo cô. Cô gái trước ngực khẽ kêu, đỏ

https://thuviensach.vn

bừng mặt, vặn vẹo người muốn bỏ chạy, nhưng chưa được nửa bước đã bị anh nắm cổ tay kéo lại.

Lần này, Quý Tiểu Huyên đen thui cả khuôn mặt.

Quý Tiểu Huyên xuất thân là nữ chiến sĩ. Trước khi chuyển nghề, thời gian cô ấy ở trong quân ngũ không ít. Cả ngày ở giữa đám nam giới, sự thùy mị trong xương cốt phái nữ đã nhạt, thay vào đó là sự hiếu thắng, cứng cỏi. Cái kiểu yểu điệu, ỏn ẻn của phụ nữ miền Nam này, xưa nay Quý Tiểu Huyên không học nổi, mà cũng chẳng thèm học.

Vốn tưởng nhân vật dạng "thầy của hổ và sói" như Lệ Đằng, chảy trong mình dòng máu dữ tợn, ngang tàng tùy tiện, ham muốn chinh phục mạnh mẽ, thì người phụ nữ được anh "chấm" cũng không phải diện tầm thường.

Song, Quý Tiểu Huyên không ngờ tới, người đàn ông mà cô ấy đã thích rất nhiều năm, chọn tới chọn lui lại chọn trúng một con cừu.

Bảo cô ấy làm sao cam lòng đây.

Trong giây lát, vô số ý nghĩ lướt qua đầu Quý Tiểu Huyên. Cô ấy vểnh môi, sau đó cười rộ lên lần nữa, hỏi: "Phải rồi, hai người định đi đâu đây?"

Lệ Đằng thờ ơ đáp: "Đi ăn cơm với bọn Đại Thông."

"Đúng lúc em cũng chưa ăn tối. Em cũng thân với bọn Đại Thông, chi bằng cùng đi đi?" Quý Tiểu Huyên vừa nói vừa tiến lên hai bước, cúp mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ thấp hơn cô ấy nửa cái đầu: "Toàn chỗ bạn bè. Hắn là chị Nguyễn không ngại chứ?"

Lệ Đằng cau mày, mất kiên nhẫn: "Cô rảnh rỗi không có việc gì làm hả?"

https://thuviensach.vn

"...." Quý Tiểu Huyên nào đâu đoán được người mở miệng từ chối cô ấy sẽ là Lệ Đằng, còn bằng cách thẳng thừng như thế, ấy vậy nên nhất thời sửng sốt.

Nhưng ai dè, Nguyễn Niệm Sơ mở miệng ngay sau: "Tất nhiên là không ngại rồi!" Độ cong khóe môi cô rất nhạt, hai tay ôm lấy cánh tay Lệ Đằng, giọng điệu nhỏ nhẹ như làm nũng: "Là bạn bè cả, sao cô ấy không thể ăn cơm với tụi mình ạ? Anh làm gì dữ với người ta vậy?"

Lệ Đằng rũ mi nhìn Nguyễn Niệm Sơ, híp mắt lại.

Nguyễn Niệm Sơ ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong veo.

Ánh mắt giao nhau chỉ nửa giây.

Đoạn, Lệ Đằng rời ánh nhìn về phía hoàng hôn xa xăm, nét mặt lãnh đạm, không lên tiếng, không tham gia, tập trung phối hợp với màn biểu diễn ngẫu hứng của cô gái này.

Nguyễn Niệm Sơ liếc Quý Tiểu Huyên: "Chị Quý, chúng ta đi thôi!"

Quý Tiểu Huyên cười: "Được."

Bạn bè cùng dùng bữa, ngoài Quý Tiểu Huyên còn có bốn người nữa là Đại Thông, Trứng Vịt Lộn, A Khải và Bốn Mắt. Bốn người trạc tuổi Lệ Đằng, hầu như đã kết hôn và sinh con, làm các ngành nghề khác nhau nhưng đều rất phóng khoáng, uống từng ngụm từng ngụm rượu trắng Nhị Oa Đầu mà không hề nhăn mày.

Lúc Lệ Đằng giới thiệu, anh không tên thật của họ, Nguyễn Niệm Sơ đành gọi theo biệt danh.

Khi mới gặp Nguyễn Niệm Sơ, thấy cô còn trẻ, xinh xắn dịu dàng, còn đến từ thành phố lớn, bốn gã đàn ông không khỏi có phần câu nệ. Sau khi

https://thuviensach.vn

gọi chị dâu rồi thì không dám nói chuyện với cô, nhưng lại rất thoải mái với Quý Tiểu Huyên, uống rượu cười nói, giao lưu không trở ngại, hoàn toàn coi Quý Tiểu Huyên là người mình.

Hệt ngăn ra một lằn ranh vô hình.

Nguyễn Niệm Sơ thấp đầu, thản nhiên ăn cơm, nét cười không giảm.

Nụ cười trên mặt Quý Tiểu Huyên dần lan rộng.

Chẳng bao lâu sau, Nguyễn Niệm Sơ bảo nhân viên phục vụ mang tới một chiếc ly thủy tinh, mở nắp chai rượu trắng, rót hơn nửa. Để ý thấy hành động của Nguyễn Niệm Sơ, Quý Tiểu Huyên thoáng sửng sốt, rồi nhìn Lệ Đằng với ánh mắt nghi hoặc.

Lệ Đằng ném hai hạt đậu tương vào miệng, sắc mặt tỉnh bơ, không có phản ứng gì.

Quý Tiểu Huyên thực sự hơi choáng, cô ấy thấp giọng: "Trông cô ấy mỏng manh yếu đuối thế kia, không uống được rượu này đâu nhỉ. Anh Lệ à, anh cũng không quản à?"

Chẳng buồn liếc Quý Tiểu Huyên, Lệ Đằng lạnh nhạt đáp: "Chuyện trong nhà đều do cô ấy quyết." Hàm ý là chỉ có Nguyễn Niệm Sơ quản phần anh.

Nghe xong, sắc mặt vừa mới tươi tỉnh lên của Quý Tiểu Huyên lại sầm xuống ít nhiều. Cô ấy ăn cơm của mình, không nói chuyện nữa.

Nguyễn Niệm Sơ rót xong rượu, nâng ly đứng dậy.

Bọn Đại Thông thấy thế thì ngẩn ra, đang nói chuyện thì ngậm miệng, đang uống rượu cũng ngừng lại, ngơ ngác nhìn cô gái này.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nói cười tự nhiên: "Bạn bè người đàn ông của em chính là bạn của em. Hôm nay mọi người lần đầu gặp mặt, theo quy củ phương Bắc, em kính mọi người trước ạ!" Dứt lời, cô ngửa cổ uống một hớp rượu.

Rượu Nhị Oa Đầu rất mạnh, cảm giác nóng rát từ môi thiêu đốt đến phổi. Nuốt xong, Nguyễn Niệm Sơ thầm thở phù.

Mấy người đàn ông sực tỉnh, vỗ bàn cười lớn: "Chị dâu thú vị thật! Sảng khoái đấy!"

Nguyễn Niệm Sơ mấp máy môi toan nói gì đó thì cảm nhận được cái nhéo tay của Lệ Đằng dưới gầm bàn.

Cô quay sang. Anh đang nhìn cô, đôi con ngươi đen thẫm sâu không thấy đáy. Cô không hiểu được ánh mắt ấy. Sau đó, nghe thấy anh khẽ bảo: "Nguyễn Niệm Sơ, đủ rồi!"

Cô nhoẻn cười, lộ hàm răng trắng bóc với bốn người đàn ông đang ngồi: "Toàn người mình cả, em cũng lười phải ra vẻ ta đây giỏi giang." Cô nâng ly, "Tửu lượng em kém, em uống hết ly này ắt sẽ làm trò hề. Bản thân xấu mặt không quan trọng, nhưng quét mất hứng thú của các anh thì tội em to lắm!"

Thấy cô không hề ỏn ẻn, tức thì mấy người cũng không giữ ý nữa, liền hỏi cô: "Em dâu, em tính xử lý chỗ rượu còn lại trong ly thế nào?"

Nguyễn Niệm Sơ lém lỉnh cong khóe môi: "Các anh cho ý kiến đi ạ!"

"Cái này còn phải nói sao?" Đại Thông vỗ mạnh một phát vào đùi: "Bảo Đằng Tử uống hộ em đi. Rượu của vợ mình, cậu ta không uống thì ai uống! Đúng không?"

Mọi người vỗ tay phụ họa: "Chí lí!"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đang đứng, còn Lệ Đằng đang ngồi. Cô hơi cúi đầu, nhìn anh với góc độ từ trên cao xuống, xoay xoay cổ tay, giọng điệu kiêu ngạo: "Thủ trưởng Lệ, có thể uống cạn dùm em không?"

Lệ Đằng cười, không nói gì. Anh đứng lên, cầm lấy ly rượu, uống một hơi hết sạch.

Người cả bàn vỡ òa, gõ đũa vào bát, cười ha hả, hò hét ầm ĩ.

Nguyễn Niệm Sơ cong khóe mày, ngón tay thon nhéo cái cằm góc cạnh rõ ràng của Lệ Đằng, khẽ lắc lắc: "Ngoan!" Cùng lúc nói, cô lia mắt qua Quý Tiểu Huyên, nhướng mày.

Ánh nhìn khinh thường. Quả nhiên, người phụ nữ kia không trụ nổi nữa, nụ cười trên mặt biến mất ngay lập tức.

Đổi thành Nguyễn Niệm Sơ cười càng thêm rạng rỡ.

Cô bạn thân Kiều Vũ Phi đã từng dạy Nguyễn Niệm Sơ, để đối phó với "con hàng xinh đẹp" muốn quyến rũ người đàn ông nhà mình, có ba yếu tố là: Một nhanh, hai chuẩn, ba độc. Thủ đoạn cao siêu nhất là khiến đối phương biết khó mà rút lui, bóp chết ý nghĩ xấu xa từ trong nôi.

Đời người như vở kịch, không dựa vào diễn xuất, ai không giả vờ làm nữ hoàng công kích chứ?

Bữa tối này, ngoại trừ mấy anh em ôn chuyện chém gió thì là sự thể hiện "tình củm" của Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ. Vẻ ngoài của cả hai đều khiến con người ta kinh ngạc, ngưỡng mộ từ cái nhìn đầu tiên. Nom mặt đã cực kỳ xứng đôi, mà những cử chỉ cưng chiều và được cưng chiều giữa họ càng hài hòa hơn.

Quý Tiểu Huyên không thể kiên trì đến khi kết thúc bữa tối.

https://thuviensach.vn

Cô ấy lấy đại một lý do, rồi xách túi rời khỏi quán. Bước chân rất nhanh.

Nhìn bóng dáng quân địch chạy trốn, Nguyễn Niệm Sơ âm thầm tặng cho mình "một tim". Xem ra, cô đã "bóp chết" hẳn suy nghĩ xấu của Quý Tiểu Huyên rồi.

Ít đi một người, không khí trên bàn cơm vẫn rất rôm rả.

Đại Thông uống đã nhiều, mặt đỏ phừng phừng, đầu lưỡi cũng líu lại, nói năng cũng lơ tơ mơ: "Em... em dâu. Anh cho em biết nhé, em đừng thấy Đằng tử bây giờ làm thủ trưởng lớn, oai phong," Anh ta ợ một cái, giơ ngón cái lên,"Hồi nhỏ nó nghịch lắm luôn. Thầy cô để bọn anh tự học, nó trèo tường ra ngoài, lội sông bắt cá, lúc bị tóm ngay cả quần cũng chả mặc, cởi truồng..."

Còn chưa nói hết, Lệ Đằng đã đá vào mông Đại Thông một phát.

"Ái dồi ôi!" Đại Thông kêu to, nhảy lên xoa mông: "Ông làm cái quái gì đấy?"

"Uống say rồi thì ngậm miệng!" Lệ Đằng nói với giọng điệu không lành: "Con mẹ nó, bớt lảm nhảm ở đây đi!"

Nguyễn Niệm Sơ liền bật cười. Một lát, cô đứng dậy đi vệ sinh.

Nhìn theo bóng lưng Nguyễn Niệm Sơ, Trứng Vịt Lộn sán tới gần Lệ Đằng, hỏi nhỏ: "Anh Lệ ơi, anh tìm được em gái xinh thế này ở đâu thế?"

Lệ Đằng đáp: "Xem mắt!"

Nghe xong, Trứng Vịt Lộn nhéo trán, lắc đầu cảm khái: "Sớm biết vậy thì ông đây cũng thi vào đại học không quân cho rồi. Muốn công danh có công danh, muốn vợ có vợ! Oách bao nhiêu!"

https://thuviensach.vn

"Thôi đi!" Bốn Mắt vỗ bộp lên đầu Trứng Vịt Lộn, "Cái não lợn này của mày chưa thi nổi vào cấp ba còn đòi đại học không quân. Tối đi ngủ nhớ kê cao gối tí, có khi mơ quay về năm 18 tuổi đấy!"

Mấy người cười ha ha. Sau khi lớn lên, cuộc sống bộn bề, quá nhiều chuyện không được như ý, cũng chỉ có những buổi bạn bè cũ tụ tập mới tìm lại được chút vô tư, vui vẻ vụn vặt thế này.

Lệ Đằng cũng cười. Anh cúp mắt, dụi đầu mẩu thuốc vào gạt tàn. Đốm lửa lóe lên, nhoáng cái liền tắt lịm.

Ngoài cửa sổ, đèn đường chiếu sáng nửa bên sắc đêm, thị trấn nhỏ yên tĩnh như tránh xa mọi ồn ào náo nhiệt. Lệ Đằng nhìn đăm đăm vào màn đêm, không biết đang nghĩ gì, đôi con ngươi dần sâu hun hút.

Vài phút sau, Nguyễn Niệm Sơ từ phòng vệ sinh trở lại.

Cánh đàn ông đã uống quá ba tuần rượu, ăn cũng đã ấm bụng. Nguyễn Niệm Sơ ngồi xuống chưa lâu thì Lệ Đằng ghé sát, khẽ hỏi cô: "Ăn thêm chút gì nữa không em?"

Ngửi thấy hơi rượu nồng nặc trong miệng anh, Nguyễn Niệm Sơ hơi ngửa ra sau, lắc đầu.

Lệ Đằng nhếch mày, cố tình sán lại gần hơn: "Ăn ít vậy à?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày quan sát mặt Lệ Đằng. Đôi mắt đen và sáng, nhưng ánh sáng có phần không bình thường. Cô không khỏi thấp giọng: "Anh uống nhiều rồi đúng không?"

"Đâu." Anh cười nhẹ, đẩy chiếc ghế về phía sau, đứng dậy thanh toán.

Ăn uống xong, mấy người cùng đi tới ven đường bắt xe. Số lượng taxi ở huyện Bạch Tả vốn ít, lại thêm ngày nghỉ lễ nên càng khan hiếm. Chẳng

https://thuviensach.vn

dễ gì mới vẫy được một xe trống, bọn Đại Thông liền bảo Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ đi trước.

Taxi chuyển bánh.

Gió đêm lạnh buốt, chênh lệch rõ rệt với nhiệt độ trong quán ăn. A Khải lạnh rụt cả cổ, sực nghĩ đến chuyện gì, bèn chau mày: "Anh Lệ với chị dâu nên đôi thế này thì chị Huyên chúng ta làm sao giờ?"

"Làm sao được. Sớm để cô ấy hết hy vọng đi thôi. Tự mình không chịu nghe khuyên bảo." Bốn Mắt vỗ vỗ cánh tay A Khải, đứng cho vững, cười hì hì: "Không thấy à, anh Lệ nhìn cô gái kia không buồn chớp mắt, đặt cả linh hồn lên người cô ấy rồi."

Trứng Vịt Lộn cũng gật gù: "Chị Huyên với anh Lệ vốn không phải cùng một loại người."

Đại Thông xùy một tiếng: "Chúng ta với Đằng Tử thì cùng chắc?"

Càng về khuya, đêm càng lạnh. Lần này không ai đáp lời.

***

Về đến nhà đã gần chín rưỡi.

Bình thường mẹ Lệ đi nghỉ sớm, nên đã say giấc. Cả căn nhà không bật đèn, tối om om. Nguyễn Niệm Sơ vào phòng ngủ thay đồ ngủ, quay người lại đã thấy Lệ Đằng nằm thẳng cẳng trên giường, tay trái vắt qua trán, nhắm mắt, giày cũng chưa thay.

Cô nhăn mày, hai tay ôm lấy cánh tay anh mà kéo dậy, nói với giọng ghét bỏ: "Cả người toàn mùi rượu. Anh hôi quá, mau đi tắm đi!"

Lệ Đằng không nhúc nhích cũng chẳng hé môi.

https://thuviensach.vn

Anh rất nặng, Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn không xê dịch nổi anh.

Trán toát mồ hôi, cô thở hổn hển, sán tới lườm anh: "Anh say thật hả?"

Người nọ vẫn không có phản ứng.

"...." Xem ra say thật rồi. Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt, đứng thẳng lên, định ra phòng khách rót nước ấm cho anh. Nhưng vừa cất bước thì Lệ Đằng tóm cổ tay cô, lôi một phát. Chớp mắt, Nguyễn Niệm Sơ không kiểm soát được, ngã nhào vào lòng anh.

Lệ Đằng ôm cô từ phía sau, kề sát, cọ chóp mũi vào cần cổ ấm áp của cô. Lông mi rũ xuống che khuất đôi mắt say rượu, anh nín cười: "Nguyễn Niệm Sơ, lá gan em không nhỏ nhỉ, dám chê anh đây hôi."

Nguyễn Niệm Sơ quay người đối diện với Lệ Đằng, ôm mặt anh, nhìn kỹ: "Tối nay anh uống bao nhiêu rượu?"

"Không nhiều lắm."

"Vậy là bao nhiêu?"

"Chưa đầy một cân*."

(*Trung Quốc tính thể tích rượu bằng cân)

"...." Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, đẩy anh: "Bỏ ra, em đi đun cho anh ít nước nóng!"

Lệ Đằng vẫn nhìn cô chăm chăm, lần đầu tiên giở tính trẻ con, anh ôm chặt lấy cô, không buông.

Nguyễn Niệm Sơ không biết làm thế nào, đành dịu giọng dỗ dành: "Anh bỏ em ra cái đã, để em đi rót nước cho anh, được không?"

https://thuviensach.vn

"Không được!" Giọng Lệ Đằng mang theo âm mũi khàn khàn, dính chặt lấy Nguyễn Niệm Sơ, cọ cọ cằm lên mặt cô, chân râu đâm vào khiến cô phát ngứa. "Em ở lại đây cơ, không cho đi đâu hết!"

Cứng mềm không ăn, Nguyễn Niệm Sơ bó tay. Nhìn anh một chốc rồi nổi lên ý đùa vui, cô chợt bảo: "Vậy, chúng mình tán gẫu được không nào?""

Lệ Đằng: "Được."

Cô dán gần hơn, cố tình trêu anh: "Em là ai nhỉ?"

"Vợ anh!"

Nghe thế, mặt Nguyễn Niệm Sơ ửng hồng, vờ tức giận: "Nói linh tinh, ai là vợ anh."

Anh nhéo má cô: "Em."

"Thế Quý Tiểu Huyên là ai?"

"Không quen."

"...." Khóe môi Nguyễn Niệm Sơ giật giật, khẽ mắng: "Lại nói vớ vẩn. Hai người lớn lên cùng nhau, sao có thể không quen biết?"

Lệ Đằng chẳng có gì muốn nói về cái tên này. Anh khép mi, cánh tay siết chặt lấy cô hơn, giọng điệu lãnh đạm rành rành: "Đổi chủ đề."

"Này, anh say thật hay giả đấy? Lại trêu em hả?" Nguyễn Niệm Sơ chừng như muốn nổi điên. Cô giãy ra, hòng thoát khỏi vòng tay anh. Nhưng anh ôm gắt gao, cô căn bản không cựa quậy được mấy.

Cú giãy này, trái lại còn bị anh lật mình đè xuống giường.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đỏ mặt đẩy Lệ Đằng. Nhưng anh cúi xuống, đôi môi kề bên tai cô mơ hồ nói gì đó.

Cô chưa nghe rõ: "Anh nói gì?"

"Tương lai cho dù xảy ra chuyện gì, em phải sống tốt nhé!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Không Thể Thoát Ra

NGÂM NGA

Chương 53: KHÔNG THỂ THOÁT RA.

***

"Tương lai cho dù xảy ra chuyện gì, em phải sống tốt nhé!"

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy Lệ Đằng nói bằng giọng điệu này. Giọng điệu ấy hoàn toàn khác những lời âu yếm hay thô tục trước kia anh nói với cô. Nó dịu dàng, êm ái, ngập tràn yêu thương, thậm chí còn lộ ra đôi phần thành kính.

Nghe xong, đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên.

Cánh tay Lệ Đằng ôm Nguyễn Niệm Sơ thêm gắt gao, thân mình cao lớn che phủ cô hoàn toàn dưới cơ thể. Từ góc độ này, càng lộ rõ sự mảnh mai, mềm mại của cô. Dường như sợ làm cô đau, anh giảm bớt lực nơi cánh tay, đôi môi kề sát thái dương cô, đặt xuống một nụ hôn.

Vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, Nguyễn Niệm Sơ hỏi: "Sao bỗng nhiên anh nói điều này?"

Người kia lặng thinh.

Nguyễn Niệm Sơ nghiêng đầu, thấy anh cúp mắt, hàng mi dày và rậm như hai cái quạt nhỏ. Ánh sáng rọi nên những cái bóng đậm nhạt trên khuôn mặt anh, đường nét dường như cũng được làm dịu đi.

https://thuviensach.vn

Một chốc, Lệ Đằng khép mi, giọng nói trầm khàn: "Vợ ơi, anh hơi mệt!"

Đáy mắt Nguyễn Niệm Sơ ươn ướt. Cô cong môi, bàn tay se sẽ vỗ lưng anh: "Vậy ngủ nào!"

Hơi thở của anh dần đều đều.

Đêm nay ôm nhau ngủ, tuy Nguyễn Niệm Sơ bị ép thành chiếc bánh quy, nhưng nghe nhịp tim vững vàng, mạnh mẽ của Lệ Đằng, cô ngủ ngon cực kỳ.

Sau khi bị bắt cóc tại Campuchia 7 năm trước, đã rất lâu rồi cô chưa từng mơ giấc mơ vui thế này.

Trong mơ, cô đang ở độ tuổi thiếu niên, mặc trên người áo giáp vàng kim, tay cầm "Đồ Long Đao", chém giết bốn phương trên đỉnh Quang Minh, muốn có bao nhiêu oai phong thì có bấy nhiêu. Nhưng đột nhiên, một hiệp khách bay từ trên Trời xuống.

Vị đại hiệp ấy lạnh lùng, kiêu ngạo vượt ra khỏi cõi trần tục, phong thái hơn người, đẹp trai dã man. Đại hiệp liếc cô một cái: "3 việc gì?"

Hai mắt thiếu niên Nguyễn Niệm Sơ lóe sáng, mặt bánh bao phúng phính hô "wow, wow": "Đại hiệp đẹp trai quá à!"

"Ranh con!" Đại hiệp lấy làm chán ghét, "Ta từng đồng ý làm cho nàng ba việc. Hôm nay ta tới rồi. Cụ thể là ba việc gì, nàng nói đi!"

Cô "À" một tiếng, vỡ lẽ: "Thì ra đại hiệp là Trương Vô Kỵ."

Đại hiệp sắp bị cô làm cho tức ói máu: "Ông đây họ Lệ."

"Ô." Cô chắp hai tay, dáng vẻ "đã thất kính, đã thất kính": "Đại hiệp Lệ Vô Kỵ."

https://thuviensach.vn

Lệ Vô Kỵ chẳng buồn đếm xỉa: "Ta cho nàng hai con đường: Một, nói cho ta biết ba việc ta phải làm cho nàng. Hai, lập tức theo ta về bái đường thành thân. Nàng chọn đi!"

Cô trợn mắt: "Bái đường? Nhưng em mới có mười mấy tuổi thôi." Nói đoạn, đôi mắt to sáng rỡ, cô hỏi tiếp: "Thế sau khi em gả cho chàng, vẫn có thể yêu cầu chàng làm 3 việc cho em chứ?"

Lệ Vô Kỵ: "Đã là người phụ nữ của ta, đương nhiên cái gì ta cũng có thể làm cho nàng."

Cô sung sướng vỗ vỗ đôi tay mũm mĩm: "Việc thứ nhất là, em muốn chàng phải cưới em."

"Được."

"Việc thứ hai, sau khi lấy nhau, mọi chuyện chàng phải thuận theo ý của em. Yêu em, cưng chiều em. Em nói gì thì chính là vậy."

"Được."

Nguyễn Niệm Sơ còn chưa kịp nói ra điều thứ ba thì đã cười tỉnh cả ngủ. Ngẫm lại một lượt, cảm giác giấc mơ ấy thực thú vị. Cô không khỏi lăn qua lộn lại nhấm nháp dư vị, cứ cười ngô nghê suốt.

Sau đấy, lúc làm ổ trong lòng Lệ Đằng xem TV, Nguyễn Niệm Sơ đã kể giấc mơ này cho anh nghe. Kể tỉ mỉ từ nhân vật, tình tiết, đối thoại.

Cô nghĩ mình rất có năng khiếu kể chuyện. Chưa biết chừng về sau nghỉ hưu không ca hát nữa, cô có thể đi viết tiểu thuyết đấy.

Nghe xong, Lệ Đằng véo cằm Nguyễn Niệm Sơ, nhướng mày, dán lại gần cô, vẻ mặt vô cùng nham nhở: "Vị cô nương này, đây là em nằm mơ cũng muốn gả cho anh sao?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhỏ giọng: "Dẹp! Vị thủ trưởng này, anh không biết giấc mơ ngược với thực tế à?"

Lệ Đằng tỉnh bơ: "Anh chỉ biết ngày nghĩ gì đêm mơ nấy thôi!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc, cô hắng giọng: " Anh đừng hiểu lầm, em kể giấc mơ này cho anh, không có ý gì khác. Mà chỉ để nhắc anh, anh còn nợ em "ước hẹn ba điều" đấy!"

Lệ Đằng "Ừ"" một tiếng, cầm một miếng táo đã xắt nhỏ trên đĩa, đút cho cô. Giọng điệu thản nhiên: "Không dám quên. Em đã nghĩ xong muốn anh làm gì chưa?"

"À..." Nguyễn Niệm Sơ cắn miếng táo rồi nhai, nuốt xuống. Cô ôm cổ anh, nghiêm túc ngẫm nghĩ, hồi lâu mới nói: "Có lẽ nghĩ xong rồi ạ!"

"Việc gì nào?"

"Việc thứ nhất." Cô giơ một ngón tay, nhìn anh chăm chăm: "Anh không được chia tay với em!"

"Cái này phải nói em ấy." Một tay bao gọn xương cằm xinh xẻo của Nguyễn Niệm Sơ, Lệ Đằng híp mắt, thủng thẳng: "Nguyễn Niệm Sơ, vậy nếu em chia tay với anh thì "xử lý" thế nào?"

"Nói vớ vẩn!" Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt: "Tự nhiên tự lành, sao em lại chia tay với anh? Không có khả năng!"

"Hồi trước, người "đá" anh một phát là ai đấy?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ ho khan, hai má ửng hồng, ậm ờ đáp: "Lần ấy không được tính! Với cả... em nghĩ lần đó thực ra không thể trách em. Anh sai trước. Là con gái đều sẽ muốn "đá" anh thôi." Thì trước kia anh chơi

https://thuviensach.vn

chiêu khi nóng khi lạnh, như xa như gần, thử hỏi cô gái nào muốn tiếp tục cùng anh.

Lệ Đằng nhướng mày, biếng nhác, "Được. Vợ anh nói gì cũng đúng hết!"

Nguyễn Niệm Sơ cười, giơ ngón tay thứ hai lên, mặt càng đỏ, dịu dàng nói: "Việc thứ hai, cho dù bao lâu, anh cũng phải đối xử tốt với em như bây giờ. Anh có làm được không?"

Bụng ngón tay vuốt ve cái má trắng mịn của Nguyễn Niệm Sơ, Lệ Đằng ịn môi lên giữa hai đầu lông mày cô. Anh nhắm mắt, khẽ đáp: "Nguyễn Niệm Sơ, chỉ cần em nói một câu, anh có thể móc tim ra cho em ngay lập tức. Em đã theo anh rồi, chắc chắn sẽ không có cái ngày phải hối hận đó. Anh sẽ yêu em, thương em, tốt với em. Trừ phi anh chết!"

"...." Tim Nguyễn Niệm Sơ bỗng run lên, cô nhẹ giọng: "Em tin anh."

"Em đã nói hai việc, việc còn lại..." Ngón tay Lệ Đằng nâng cằm cô: "Là gì?"

Nguyễn Niệm Sơ không trả lời. Cô cúi đầu, hít một hơi thật sâu rồi thở ra, sau đó mới ngước mắt nhìn thẳng vào anh: "Lệ Đằng, việc thứ ba, em muốn anh giữ tính mạng an toàn, chúng ta bên nhau đến răng long đầu bạc."

Lệ Đằng nhìn mắt cô thật lâu, không nói lời nào.

Nguyễn Niệm Sơ nghiêng mình ghé sát Lệ Đằng hơn, cọ cọ vào mặt anh: "Sao anh không nói gì."

Cuối cùng, anh vẫn không đáp lời, chỉ vùi đầu ngậm chặt đôi môi gần kề của cô.

https://thuviensach.vn

Hôm nay cách ngày họ "tái hợp" chính thức qua lại chỉ một tháng. Song, Nguyễn Niệm Sơ cảm nhận rõ được kỹ thuật hôn của Lệ Đằng đã tiến xa. Trình độ của anh vốn đã không kém, nay hôn cô mấy chục lần một ngày. Thực tiễn xuất phát từ hiểu biết chính xác, trình độ của anh bây giờ đã được xưng là siêu đẳng trong siêu đẳng.

Nguyễn Niệm Sơ bị Lệ Đằng hôn đến choáng váng.

Người này làm gì cũng với phong độ ngang ngược mạnh mẽ, chỉ hôn thôi mà cô cũng cảm thấy mệt rồi. Sau nụ hôn, cô gác luôn đầu lên vai anh, nhắm mắt thư giãn. Nghỉ một lát, nghĩ tới điều gì đó, cô nhéo cánh tay anh: "Anh vẫn chưa trả lời em."

Bấy giờ Lệ Đằng mới ghé bên vành tai Nguyễn Niệm Sơ: "Được. Anh nhất định sẽ giữ mạng, cùng em đến răng long đầu bạc."

Nghe vậy, tâm trạng Nguyễn Niệm Sơ liền vui vẻ, cười thành tiếng. Cô nghịch nghịch bàn tay toàn vết chai của anh, chợt hỏi: "Thủ trưởng Lệ à, giờ anh cảm thấy thế nào?"

Lệ Đằng nói: "Cũng không tệ."

"Ừm, tâm trạng của em cũng không tệ." Ngón tay nhỏ nhắn mềm mại vỗ nhẹ má anh. Trong tầm mắt, cô gái nọ cười hì hì: "Vậy chúng mình "buôn" về Quý Tiểu Huyên đi!"

Cô nàng đó phiền phức như vậy, nói về cô ấy dĩ nhiên phải chọn lúc mọi người đều có tâm trạng tốt, đỡ phải chốc nữa ăn cơm mất ngon.

Lệ Đằng nhướng mày, lạnh nhạt: "Có gì đáng nói."

"Anh bảo người ta không quan hệ, kết quả người ta bảo anh và cô ấy là thanh mai trúc mã, còn là đồng hương, là chiến hữu cùng trong bộ đội.

https://thuviensach.vn

Duyên phận của hai người đúng thật không mỏng nhỉ." Nguyễn Niệm Sơ cố tình dùng giọng điệu chua lòm.

Lệ Đằng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt ngập tràn thích thú: "Ghen kìa."

Nguyễn Niệm Sơ giơ tay đánh khẽ anh một cái: "Anh mau nói cho em, em muốn biết!"

"Không giận anh nhé?"

"Cô ấy thích anh đâu phải lỗi của anh, sao em lại giận anh chứ." Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc nói: "Em chỉ là tò mò thôi." Ai bảo cuộc đời cô quá bình thường, không có mục tiêu lớn, không có lý tưởng cao cả, sở thích duy nhất chính là "hóng chuyện".

Nghe xong, Lệ Đằng hơi buồn cười.

Càng sống cùng Nguyễn Niệm Sơ, càng phát hiện sự khác biệt một Trời một vực trong tính cách hai bên. Anh làm chuyện gì cũng giống "dùng binh", mỗi bước đi đều có mục đích rõ ràng, giỏi mưu tính, đi bước nào chắc bước nấy, tuyệt đối không lãng phí thời gian cùng tâm trí và sức lực vào bất cứ chuyện vô nghĩa nào. Nhưng, cuộc sống của cô gái này hệt một con cá muối, ngoài ăn và ngủ chỉ còn thời gian uổng phí.

Cô nàng vẫn cứ lấy đó làm vinh dự, cứ vậy chẳng biết mệt mỏi.

Lệ Đằng véo má Nguyễn Niệm Sơ, hỏi: "Quý Tiểu Huyên chẳng liên quan nửa xu với chúng mình, em hỏi thăm điều này có nghĩa lý không?"

Nguyễn Niệm Sơ phồng má, phản bác: "Sao không ạ?"

"Nghĩa lý gì?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày nghiêm túc ngẫm ngẫm. Một lát, đôi mắt sáng lên, cô nói: "Ý nghĩa chính là nếu sau này nghỉ hưu bỏ nghiệp ca

https://thuviensach.vn

hát thì em sẽ lấy cô ấy làm tư liệu viết tiểu thuyết. Nữ chiến sĩ mạnh mẽ thích thủ trưởng lạnh lùng, nhưng bị một tiên nữ nẫng tay trên ngang đường. Nữ chiến sĩ chán chường thương tâm, cuối cùng có được hạnh phúc khác. Thế nào, có phải rất hay không anh?"

Lệ Đằng: "...."

Quý Tiểu Huyên cũng như tụi Đại Thông, đều là bạn học hồi nhỏ của Lệ Đằng. Nhiều năm trước, kinh tế của huyện Bạch Tả còn lạc hậu hơn bây giờ, thôn làng xung quanh nghèo nàn. Trẻ con các làng, đứa nhà giàu tí thì được phụ huynh gửi lên huyện học, nghèo chút thì tập trung vào một trường tiểu học nông thôn.

Trường rất ít học sinh, tụi học trò giáp mặt nhiều nên biết nhau cả.

Hồi nhỏ Lệ Đằng đứng đầu đám trẻ con, thành tích tốt, cục tính, giỏi đánh nhau, được xưng là lãnh tụ tinh thần của lũ nhóc nghịch ngợm. Lúc nhỏ, mấy đứa Đại Thông thấp bé, nên sợ bị bắt nạt, cứ theo sao mông Lệ Đằng cả ngày để "dựa hơi".

Quý Tiểu Huyên thầm thích Lệ Đằng, đã viết cho anh một bức thư tình. Lệ Đằng không buồn giở ra, trả lại cô ấy luôn.

Kể từ ấy, Quý Tiểu Huyên cũng bắt đầu lượn lờ theo anh.

Lệ Đằng luôn khó chịu với Quý Tiểu Huyên, nhưng bọn Đại Thông thấy cô ấy xinh xắn, giơ hai tay hai chân chào đón. Quý Tiểu Huyên liền trở thành một thành viên của nhóm họ.

Cứ thế cho đến khi mọi người lên cấp ba.

Lệ Đằng học vượt mấy lớp, nên vào trường cấp ba sớm hơn các bạn cùng lứa. Còn bọn Đại Thông từ nhỏ đã không để tâm vào việc học. Kết

https://thuviensach.vn

thúc kỳ thi tuyển vào trung học, đứa thì vào trường cấp ba bình thường, đứa thì chỉ có thể học trường trung cấp nghề.

Cấp ba Lệ Đằng được gửi vào trường trung học số 1 ở thành phố Chương Bắc. Quý Tiểu Huyên thi vào cùng một trường với anh.

Những năm ấy, Quý Tiểu Huyên theo đuổi anh không ngừng.

Sau đấy, Lệ Đằng thi đỗ đại học Không Quân vào năm lớp 12. Quý Tiểu Huyên học lớp 10 càng gắng sức học hành. Đến năm lớp 12, cô ấy cũng thi đỗ một trường quân sự ở thành phố Lâm.

Về việc cùng đơn vị công tác trong bộ đội là trùng hợp, đơn thuần chỉ là duyên phận.

Lệ Đằng trong quân ngũ quanh năm, mẹ Lệ ở nhà thui thủi một mình, do đó Quý Tiểu Huyên còn lén nhờ bố mẹ mình biếu mẹ Lệ vài thứ mỗi dịp Lễ Tết, giúp cô ấy chăm sóc bà. Suy nghĩ chu đáo, tâm tư tinh tế.

Những điều trong quá khứ ấy là Nguyễn Niệm Sơ lấy cớ chuyện phiếm, nghe được từ mẹ Lệ. Còn về Quý Tiểu Huyên từ trong miệng Lệ Đằng chỉ hời hợt hai từ: Bạn học cũ, chiến hữu cũ.

Dửng dưng ghê gớm, chẳng có mấy tình cảm.

Nguyễn Niệm Sơ thổn thức lắm thay.

Theo lý mà nói, phụ nữ như Quý Tiểu Huyên, vừa có tài vừa xinh đẹp, dốc lòng cho tình yêu, đặt trong bất cứ câu chuyện xưa nào cũng đủ tiêu chuẩn làm nữ nhân vật chính. Nếu kết thúc, sau khi trải qua vô vàn chuyện, Lệ Đằng bỗng tỉnh ngộ, yêu Quý Tiểu Huyên và cùng cô ấy bên nhau, đó mới đúng là mô típ ngôn tình.

https://thuviensach.vn

Tiếc rằng, nom dáng vẻ của Lệ Đằng, rành rành đã sẵn sàng treo cổ trên cái cây là cô đây rồi. Khả năng quay lại tìm Quý Tiểu Huyên là con số không.

Biết được ngọn ngành, Nguyễn Niệm Sơ bỗng có phần cảm thông với Quý Tiểu Huyên. Cô bèn nói với Lệ Đằng: "Thực ra, Quý Tiểu Huyễn vẫn rất đáng thương. Một lòng hướng về trăng sáng, trăng sáng lại chiếu máng mương..." Ngừng một thoáng, cô sực tỉnh, vội sửa lời: "Chiếu tiên nữ."

Mặt Lệ Đằng thản nhiên, bế luôn cô lên giường và bảo: "Tiên nữ đều ngủ sớm."

Tai Nguyễn Niệm Sơ nóng bừng, cô bĩu môi lầu bầu: "Anh không thích Quý Tiểu Huyên kỳ thực là bởi cô ấy không xinh bằng em chứ gì? Anh thích em, thực ra là mê mẩn vẻ ngoài của em đúng không?" Không nghĩ tới đường đường một thượng tá không quân lại nông cạn vậy.

"Ừ." Lệ Đằng hôn má cô: "Anh mê mẩn."

Lệ Đằng làm việc dứt khoát, xưa nay không dông dài. Anh không muốn, mặc cho bên kia quấy nhiễu, dùng hết thủ đoạn cũng không liếc một cái. Anh đã quyết tâm muốn thì sẽ làm mọi cách để có được, ăn từng miếng, từng miếng vào bụng, không chừa cả bã.

Kết thúc kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, Nguyễn Niệm Sơ cùng Lệ Đằng trở lại thành phố Vân. Trước khi đi, mẹ Lệ đưa cho họ mấy túi đặc sản của Chướng Bắc, bảo Nguyễn Niệm Sơ mang về biếu bố mẹ cô.

Tối mùng 7, hai người về ký túc xá quân khu cất hành lý rồi đến thẳng chỗ mẹ Nguyễn, biếu đặc sản.

Lúc rời đi đã gần 10 giờ.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ không ăn quen món Đông Bắc cho lắm, trước khi xuất phát lại ăn ít, còn bôn ba cả một đường nên đã sớm đói meo. Lên xe, cô ôm bụng làm nũng với Lệ Đằng: "Đói quá, thủ trưởng Lệ ơi, em muốn ăn."

Vẫn đang lái xe, Lệ Đằng thoáng nhìn cô: "Em muốn ăn gì?"

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm một tẹo rồi đáp: "Tự nhiên thèm ăn thịt nướng. Chúng mình đi ăn xiên nướng đi!"

10 phút sau, Lệ Đằng đỗ xe cạnh một quán bán đồ nướng. Nguyễn Niệm Sơ ló đầu ngó một cái. Quán dựng một bạt, che kín nửa không gian, trên khoảng đất trống rộng rãi bày rất nhiều bàn ghế nhỏ đã chật cứng, buôn bán rất đắt khách.

Hai người xuống xe tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ đến chào họ, đoạn hỏi: "Anh chị ăn gì ạ? Chỗ chúng em có xiên nướng, món kho, với cả cơm rang và mì."

Nguyễn Niệm Sơ cầm lấy thực đơn, vạch vạch vài cái rồi đưa trả: "Bấy nhiêu đã!"

Nhân viên phục vụ quay người rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ lấy di động xem Wechat, sực nhớ ra điều gì, liền ngẩng đầu: "Phải rồi, anh đã mua thứ anh bảo mua chưa?"

Lệ Đằng hỏi: "Mua gì?"

"Chính là..." Nguyễn Niệm Sơ ngừng lời, hai má đỏ bừng, nhìn xung quanh rồi mới sán lại gần Lệ Đằng, ngượng ngùng nói nhỏ: "Không phải em đã nói với anh rồi à? Cái đó dùng hết rồi, phải mua cái mới."

https://thuviensach.vn

Cô dứt lời, Lệ Đằng bình thản bảo: "Dù sao cũng sắp kết hôn, không mang bao cũng được."

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc bởi lý do thoái thác trắng trợn của anh. Cô cuống lên: "Được gì mà được. Chẳng phải còn chưa kết hôn sao? Anh mau đi mua đi!"

Lệ Đằng nhướn mí mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ.

Cô cũng trừng mắt nhìn anh.

Một chốc, anh mất kiên nhẫn bỏ lại một câu: "Đừng chạy lung tung!" Tiếp đến đứng dậy, đi đến một siêu thị nhỏ cách đó vài bước.

Nguyễn Niệm Sơ vểnh môi cười, cúi đầu tiếp tục lướt Wechat trong vòng tròn bạn bè. Lúc này, sau lưng thình lình vang lên tiếng nói, trầm thấp nhẹ nhàng mang theo đôi phần kinh ngạc: "Chị Niệm Sơ?"

"...." Cô thoáng sửng sốt, quay đầu. Bóng dáng một chàng trai trẻ lọt vào tầm mắt. Người tới ăn vận thoải mái, cặp kính trên sống mũi, nom sáng sủa mà thanh tú.

Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe sáng: "To... Rein? Cậu cũng ăn khuya ở đây à?"

"Không ạ. Đến đây mua chút đồ, đi ngang qua, vừa vặn nhìn thấy chị." Chàng trai trẻ nhoẻn cười với Nguyễn Niệm Sơ, tiến lên hai bước, ngồi vào chỗ bên cạnh cô: "Muộn thế này rồi chị còn một mình ra ngoài ăn?"

"Còn anh Lệ của cậu nữa mà!" Vui mừng tự đáy lòng, Nguyễn Niệm Sơ cười khúc khích: "Cậu nói tiếng Trung khá thật, trôi chảy lắm!"

"Chị đừng cười em!" Rein khẽ cười: "Trường học có chương trình trao đổi sinh viên, trước khi đi, bổ sung qua qua, khá gì đâu ạ!"

https://thuviensach.vn

Hai người đang trò chuyện thì chiếc ghế bên cạnh bị ai đó đá một phát, lảo đảo vài phân. Một người khom mình ngồi xuống.

Bầu không khí chung quanh không hiểu sao lạnh đi mất vài độ.

"...." Nụ cười của Nguyễn Niệm Sơ cứng ngắc, cô xoay đầu nhìn về phía người đã trở lại.

Rein cũng nhìn theo ánh mặt cô, trên môi vẫn mỉm cười.

Bên kia, mặt Lệ Đằng lạnh tanh, việc mình mình làm, rũ mi châm thuốc. Cùng lúc gẩy tàn thuốc, anh tiện tay quẳng hộp Durex vừa mua về lên trên bàn.

Hộp cỡ đại, 24 cái.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Giai Bên Ngoài Có Tốt Bằng Anh Không?

NGÂM NGA

Chương 54: GIAI BÊN NGOÀI CÓ TỐT BẰNG ANH KHÔNG?

***

Bầu không khí trên bàn đột nhiên trở nên tế nhị.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn sang hộp Durex kia, Rein cũng dời tầm mắt về phía chiếc hộp đó. Người trước thì có một thoáng giật giật khóe miệng, người sau thì ánh mắt hơi lạnh đi, có điều nhoáng cái đã khôi phục vẻ bình thường.

Bên kia, Lệ Đằng cũng chẳng buồn liếc mắt, ngồi nghịch bật lửa, hút thuốc. Làn khói thuốc trắng nhạt phả ra từ đôi môi anh.

Vài giây ngắn ngủi, Nguyễn Niệm Sơ lấy lại tinh thần. Tiếp đến, cô đỏ bừng mặt cầm hộp Durex lên, mở túi xách, bỏ vào, ấn xuống tận đáy túi. Động tác khá là nhanh.

Hai người đàn ông thu hết hành động này vào trong mắt và đều thản nhiên như không.

Cất xong hộp Durex, Nguyễn Niệm Sơ ngẩng đầu, vừa xấu hổ vừa tức giận, trừng mắt lườm Lệ Đằng. Thế mà lại ném thứ đồ bắt mắt này lên bàn, còn trước mặt một cậu trai nữa chứ. Anh hâm hả? Cũng không sợ dạy hư bạn nhỏ sao.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhìn cô chằm chằm, khóe môi từ từ cong lên.

Da mặt dày ghê. Nguyễn Niệm Sơ không tài nào hiểu nổi những suy nghĩ kỳ lại của người này. Cô bĩu môi, khẽ "hừ" một tiếng, quay đầu sang bên khác, không thèm để ý đến anh.

Lần này, Lệ Đằng nở nụ cười, chậm rãi thu vào đáy mắt.

Rein đẩy gọng kính, chăm chú nhìn một màn trước mặt. Rõ ràng giữa họ không có sự tiếp xúc cơ thể nào, thậm chí còn không nói ra lời, nhưng lại cho con người ta cảm giác rất thân mật. Hệt như vạch nên một dòng nước lũ vô hình, bờ bên kia là Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ, nhìn như kề trong gang tấc, thực tế thì chẳng thể đến gần.

Mỉm cười với Lệ Đằng, Rein lịch sự chào hỏi: "Chào anh Lệ ạ!"

Lệ Đằng đáp lại chiếu lệ mà lạnh nhạt: "Ừ."

Nhớ ra điều gì đó, Nguyễn Niệm Sơ vội vẫy nhân viên phục vụ tới: "Cho tôi thêm một bộ bát đũa nữa ở bàn này, tiện thể mang thực đơn qua đây, chúng tôi muốn gọi thêm món!" Dứt lời, cô nhìn sang Rein, cười thật tươi: "Ăn cùng tụi chị đi, đừng khách sáo!"

Hiển nhiên Rein hơi lúng túng, cậu ta từ chối: "Chị Niệm Sơ, không cần đâu. Bữa tối em ăn nhiều lắm rồi!"

"Đây là bữa khuya, liên quan gì đến bữa tối!" Nguyễn Niệm Sơ nhìn Rein, tỉ mỉ quan sát. Nhận ra giữa hai đầu lông mày, thấp thoáng có bóng dáng của cậu thiếu niên năm nào, cô không khỏi cảm thấy thân thiết hơn, "Ăn nhiều vào, bọn nhóc các em đang tuổi lớn, nhất định phải bổ sung thêm năng lượng."

Rein nghiêng mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ, nụ cười dịu dàng, nhưng giọng điệu đã nhạt bớt: "Em không phải là nhóc."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ: "Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?"

Rein trả lời: "20 ạ."

"Ờ." Trên mặt Nguyễn Niệm Sơ là vẻ chị cả hiền từ. Cô gật đầu, ra ý đã thấu tỏ: "Chị hiểu bọn em mà. Vì lúc chị hai mươi tuổi cũng có ảo giác mình trưởng thành lắm í!"

Cô vừa nói xong, Lệ Đằng ngồi bên thình lình lên tiếng, hờ hững hỏi: "Cậu tham gia trao đổi sinh viên với trường đại học nào?"

Nghe tốc độ nói của Lệ Đằng khá nhanh, Nguyễn Niệm Sơ bèn khẽ bảo: "Cậu ấy mới học tiếng Trung chưa lâu, anh nói chậm thôi, kẻo cậu ấy nghe không hiểu đâu."

Lệ Đằng không tiếp lời, vẫn tư thế ngồi thoải mái, nhìn Rein với vẻ mặt không cảm xúc.

Rein đáp: "Đại học D ạ."

"Oa!" Nguyễn Niệm Sơ làm quá, nhỏ giọng thốt lên, tâng bốc bạn nhỏ: "Được làm sinh viên trao đổi với trường tốt như đại học D, em giỏi quá đi!"

Mặt Rein phiếm hồng, cười ngượng nghịu: "Không phải. Chẳng qua đúng lúc có danh sách, em nộp đơn đăng ký thôi!"

Càng nhìn, Nguyễn Niệm Sơ càng thấy cậu trai này rất giống hồi nhỏ. Cô cong môi, vỗ vỗ vai cậu ấy khích lệ. Nhưng chỉ mấy giây ngắn ngủi đã chạm vào cơ bắp săn chắc dưới lớp áo sơ mi.

Cô thầm kinh ngạc, xoay đầu một cái. Ánh mắt sau cặp kính của Rein trong veo, gương mặt tuấn tú, vẫn dáng vẻ nho nhã ngập tràn hơi thở của người đọc sách.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ, có lẽ ban nãy chỉ là ảo giác.

Đúng lúc này, nhân viện phục vụ cầm bát đũa và thực đơn tới, nhân tiện còn bưng lên vài món.

Nguyễn Niệm Sơ gỡ màng bọc bát đũa, đưa tận tay cho Rein, nhiệt tình nói: "Hôm nay anh Lệ cậu mời khách, ăn tự nhiên nhé. Muốn ăn gì thì ăn, không cần giữ ý với anh ấy!"

Rein cười: "Vậy em cảm ơn anh Đằng trước!"

Tức thì, Lệ Đằng lạnh nhạt tiếp lời: "Tôi bảo muốn mời cậu ăn bao giờ?"

"...." Hai đầu lông mày Nguyễn Niệm Sơ nhíu lại, lộ ra nụ cười ngượng ngùng khôn xiết trong ánh mắt bối rối nhìn Rein. Cô cười ha ha: "Vui tính ghê! Anh Lệ cậu đang đùa cậu đấy. Nào, ăn đi!"

Nói đoạn, cô tóm lấy cánh tay Lệ Đằng dưới gầm bàn, véo mạnh một cái, sợ anh lại nói ra những lời cô không chữa thẹn được.

May thay, sau đó Lệ Đằng không lên tiếng.

Cho đến khi bữa khuya này kết thúc, anh cũng không nói câu nào nữa.

Nguyễn Niệm Sơ và Rein thì chuyện trò hăng say, tiếng Trung tiếng Anh luân phiên, trao đổi bằng song ngữ, tán gẫu cực vui.

Rein trẻ tuổi, tuy mới tới Trung Quốc, nhưng tốc độ tiếp thu những điều mới mẻ rất nhanh. Wechat, Weibo, các kiểu phần mềm trò chuyện đều đã sử dụng thành thạo. Nguyễn Niệm Sơ thích chí, một chốc "tám" với cậu ấy về những từ khóa tìm kiếm hot trên Weibo hiện tại, chốc lại share với cậu ấy về những gói biểu tượng cảm xúc mà mình sưu tập.

Lệ Đằng ngồi bên nghe, càng nghe, sắc mặt càng lạnh.

https://thuviensach.vn

Gì mà "Vương Giả Nông Dược"*, gì mà "nhảy một phát", gì mà "tốt lành thuận lợi", tối ăn gà. Nghe loạn hết cả lên.

(*Là tên gọi thay cho game mobile game tên 王者荣耀 (Vương giả vinh quang), vì chữ 农药 (nông dược) và 荣耀 (vinh quang) đồng âm. Game này coi như là Liên quân mobile của Trung Quốc.)

Cuối cùng, Nguyễn Niệm Sơ và Rein tắt Weibo, add Wechat của nhau. Cô còn cười hì hì bảo, lần sâu nếu Rein "ăn gà" thì dẫn cô đi cùng. Cậu ấy nhoẻn miệng đồng ý.

Lệ Đằng đứng luôn dậy đi thanh toán.

Ăn xong, Rein tạm biệt hai người, tự bắt taxi rời đi. Nguyễn Niệm Sơ cùng Lệ Đằng về nhà.

Trên xe, cô tập trung toàn bộ sự chú ý vào game mini "Nhảy một phát", không nhận thấy sắc mặt phủ sương giá của Lệ Đằng. Trái lại, mắt còn chẳng buồn ngước lên, cô hớn hở nói: "Trước kia nhóc Tori thích chuyện trò, hoạt bát, hiếu động. Giờ lớn rồi cũng chẳng khác mấy."

Khi con người ta gặp nạn là lúc dễ phân biệt thiện chí nhất. Năm ấy, Nguyễn Niệm Sơ bị "nhốt" trong rừng rậm Campuchia, cô độc và bất lực. Trong lòng cô, Lệ Đằng là anh hùng cứu mạng cô, Tori với bà Axin là bạn bè duy nhất của cô.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ để cô cảm kích họ suốt đời.

Cho nên, gặp lại được Tori, Nguyễn Niệm Sơ thật sự rất vui. Nhóc Tori đã có tên mới, thân phận mới, rực rỡ sinh ra một lần nữa. Cô cũng mừng thay cho cậu ấy.

Nhưng Lệ Đằng chỉ nói: "20 tuổi, không phải đứa trẻ nữa."

https://thuviensach.vn

Câu này hệt với câu Rein đã đáp lại cô.

Nguyễn Niệm Sơ đưa mắt nhìn Lệ Đằng, nghiêm mặt thể hiện quan điểm của mình: "Bận tâm cậu ấy nhiều ít tuổi làm gì. Dù sao trước mặt chúng ta, cậu ấy từng là một người bạn nhỏ, giờ cũng thế, sau này cũng vậy." Ký ức về cậu thiếu niên thấp bé gầy gò run rẩy trốn trong vòng tay cô, vẫn còn mới nguyên trong ký ức của Nguyễn Niệm Sơ.

"7 năm có thể thay đổi rất nhiều." Giọng điệu Lệ Đằng lạnh tanh, ánh mắt cũng âm u đến độ có phần nguy hiểm, "Những chuyện khác anh không quản. Nhưng, Nguyễn Niệm Sơ, anh đã nói từ đầu, em đừng gần gũi quá với thằng ranh ấy."

"Phụt!" Nguyễn Niệm Sơ không nhịn nổi, bật cười thành tiếng, "Thủ trưởng Lệ à, anh từng bấy tuổi rồi, Tori là cậu nhóc mà anh nhìn cậu ấy trưởng thành. Sao anh ghen với cả một đứa trẻ thế hả?"

Lệ Đằng mím môi, nhìn thẳng phía trước, không hé răng.

"Anh biết không?" Nguyễn Niệm Sơ ghé lại gần Lệ Đằng, "phập" - thêm một đao: "Loại hành vi này của anh gọi là "ấu trĩ" đấy!"

"Ừ." Người kia tỉnh bơ: "Anh ấu trĩ vậy đó!"

"...." Xem ra, hôm nay không chỉ vô lý mà còn có dấu hiệu "cải lão hoàn đồng", lên cơn dở hơi. Nguyễn Niệm Sơ trề môi, mặc kệ anh, cúi đầu chơi tiếp trò "nhảy một phát" của cô.

Đúng lúc Kiều Vũ Phi mời Nguyễn Niệm Sơ thêm người tiếp sức, cô liền vào "phòng trò chơi", thấy Giang Hạo và Tori đều ở trong.

Nguyễn Niệm Sơ đứng "bét" hai ván liền.

https://thuviensach.vn

Cô rầu rĩ, cau mày, ấn ấn ấn, mở âm lượng đến mức tối đa. Thoáng cái, sự im lặng bị phá vỡ. Nhạc trò chơi vui nhộn ngập tràn cả khoang xe.

Lần này, cô phát huy hơn hẳn, giành được ví trí đứng đầu.

Thoát khỏi giao diện trò chơi, thấy trên giao diện tin nhắn có nội dung mới. Cô nhấp mở, là trò chuyện riêng tư do Tori gửi: "Chị Niệm Sơ cừ thật!"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Đa tạ, đa tạ!" [Chắp tay ôm quyền]

REIN: "Em đợi chơi thêm mấy trò nữa, chơi cùng đi?"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Ừ, ừ!"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Nhưng hiện tại chị vẫn chưa về đến nhà."

REIN: "Vậy khi nào về đến nhà rồi chị báo em một tiếng nhé!"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Ok."

Sau khi trả lời, cô thoát khỏi giao diện trò chuyện, xem vòng tròn bạn bè.

Tính Nguyễn Niệm Sơ vốn lười, không chủ động, nên xưa nay cô chẳng đụng vào mấy thứ như kỹ năng giao tiếp, toan tính, "miệng thơn thớt dạ ớt ngâm", và cũng chẳng có tâm trí để học. Vì vậy, từ nhỏ đến lớn, bên cạnh cô cũng ít bạn bè.

Bạn bè trên Wechat thì có mấy trăm mống: bạn học, đồng nghiệp, cả các Wechat bán hàng quét mã giảm giá. Nội dung trong vòng tròn bạn bè, ngoại trừ bán đồ thì chính là trưng ảnh con cái, ảnh tự chụp.

https://thuviensach.vn

Ngón tay cô vô thức vuốt màn hình, thấy một dòng trạng thái rất khác biệt: "Ngày em đến, hệt thấy ánh sáng trên con đường tối tăm phía trước. Em đánh thức cơn mê của tôi, trả lại cho tôi sự hồn nhiên, để tôi biết bầu Trời cao vợi, ngọn cỏ màu xanh."

Người đăng là Rein, avatar là một khoảng Trời xanh thẳm.

Mang đậm mùi vị của dân học thức.

Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mắt, nhắn lại: "Tuy không hiểu nhưng vẫn cảm thấy rất siêu. (Giơ ngón cái)

Chỉ mấy giây sau, bên kia liền trả lời: "Dạo này đọc tuyển tập thơ của nhà thơ Trung Quốc - Từ Chí Ma, vừa khéo đọc được bài "Một đêm của Phỉ Lãnh Thúy". Trích dẫn để học hỏi."

Vẫn cúi đầu xem điện thoại, Nguyễn Niệm Sơ cười rộ, thuận miệng cảm khái: "Ôi chao, trai mười tám đã khác!" Ai có thể nghĩ tới, nhóc Tori với nước da ngăm đen, cười lộ hàm răng trắng bóc, đã bị thời gian 7 năm mài giũa, thành một thanh niên văn nghệ rồi.

Lệ Đằng không nói gì.

Nét mặt anh như thường, có điều khí lạnh thấu xương nơi đáy mắt đã hoàn toàn ngưng tụ thành băng.

Đêm nay dùng hết một phần tư bao Durex mới mua. Nguyễn Niệm Sơ chơi xong mấy ván game, lên giường ngủ, sém chút mất đi nửa cái mạng.

Cô khóc hu hu suốt "quá trình". Vừa khóc vừa xen lẫn nức nở, tức tối mắng: "Anh điên hả? "Xấu ăn" thế, có ai giành với anh đâu. Anh không thể... không thể nhẹ nhàng tí à?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng luôn bảo mình không quá "buông thả" trong chuyện này, Nguyễn Niệm Sơ vẫn không tin. Nhưng sau đêm nay, cô đã tin. Trước kia anh không "buông thả", dữ dội nữa cũng chỉ là Teddy tinh tu luyện thành người; mà "buông thả" rồi, quả thực chính là dã thú ăn thịt người không nhả xương.

Anh hợp làm hồ ly tinh quyến rũ trải qua trăm trận, dựa vào cây cải trắng nhỏ bé cô đây, đâu chống đỡ nổi.

Lệ Đằng mặc Nguyễn Niệm Sơ khóc la ầm ĩ, anh nghiến răng "đè chết" cô, không mảy may giảm sức lực, tốc độ.

Ai nói không có người tranh với anh.

Cô gái này nhà anh vừa ngốc vừa khờ, căn bản không biết mình cuốn hút dường nào.

Xong "việc", Nguyễn Niệm Sơ thật sự bị rút hết sức lực. Cô rúc trong chăn thở yếu ớt, thậm chí chẳng còn sức để cựa quậy ngón chân. Cô nhắm mắt, mềm nhũn, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ xem có cần chia phòng ngủ với anh không.

Chẳng mấy chốc, Nguyễn Niệm Sơ đã ngủ khò khò.

Ngắm gương mặt say giấc của Nguyễn Niệm Sơ, Lệ Đằng cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô, đôi mắt đen đặc. Rồi, anh ôm chặt lấy cô, nhìn đăm đăm sắc đêm ngoài cửa sổ mãi đến khi Trời sáng.

Bị "giày vò" quá dữ, hôm sau, Nguyễn Niệm Sơ ngáp suốt cả lúc hát. Thấy cô như vậy, các đồng nghiệp trong đoàn nghệ thuật đều quan tâm, hỏi cô khó chịu ở đâu không, có thể xin phép về nhà nghỉ ngơi.

Nguyễn Niệm Sơ chỉ có thể cười gượng, từ chối ý tốt của mọi người.

https://thuviensach.vn

Cô chẳng khó chịu ở đâu hết, chẳng qua mệt, rất mệt, mệt lắm! Nhưng mệt nữa cũng chỉ có thể gắng gượng. Xin nghỉ ốm vì chuyện giường chiếu quá kịch liệt, cũng xấu hổ quá đi. Nguyễn Niệm Sơ không vượt qua nổi cái hố đó trong lòng mình.

Sự xuất hiện của Rein không mang tới những con sóng quá lớn trong cuộc sống.

Nhưng thay đổi thì vẫn có.

Dưới sự hướng dẫn của Rein, rốt cuộc Nguyễn Niệm Sơ gần 26 tuổi vứt bỏ hẳn trò chơi "nuôi đàn ông" trước kia, lao vào hai game di động khác. Khám phá một khoảng thời gian, lại được Rein chỉ cho, cô vươn móng vuốt về phía máy vi tính bùng nổ sức mạnh phá hủy tháp phòng thủ của đối phương trong game.

Lúc bấy giờ, sở thích của Nguyễn Niệm Sơ đã có bước nhảy vọt về chất.

Mặc dù Rein văn nghệ văn gừng, song chơi game rất giỏi, thao tác, hiểu biết,.. hết thảy đều vượt trội. Thường kết thúc trò chơi trong một ván, sẽ có đồng đội và quân địch gửi xác nhận cho bạn bè Rein, ôm đùi, hô to "đại thần".

Có một vị đại thần như thế dẫn mình "đánh khắp bốn phương", Nguyễn Niệm Sơ vui lắm.

Mỗi ngày về nhà, việc đầu tiên của cô chính là bật máy tính, gọi Rein và vợ chồng Kiều Vũ Phi tổ đội. Phá tháp, đánh hội đồng, "ăn hôi" ra đòn quyết định. Tuy thủ đoạn thấp, không có tính kỹ thuật và đẹp mắt, nhưng thắng ở chỗ "đã nghiền", rất thích hợp với kiểu "lính mới" như Nguyễn Niệm Sơ.

https://thuviensach.vn

Gần đây Lệ Đằng bận rộn công việc. Lúc cô chơi game, anh chỉ ngồi cạnh đọc tài liệu. Thỉnh thoảng, anh liếc qua màn hình máy tính của cô.

Thao tác của cô nàng này dở tệ. Kẻ địch vừa tới thì đã sợ hãi bỏ chạy. Không chạy trốn nổi thì gõ bàn phím lung tung, thao tác một loạt kỹ năng chẳng đâu với đâu.

Nhìn đôi mắt to lấp lánh của cô, đặt hết cả sự tập trung vào trò chơi, anh cũng chỉ để mặc.

Đến giờ, anh lại ôm cô lên giường.

Sinh hoạt như vậy cứ tiếp diễn hơn một tuần.

Chiều thứ Sáu, theo thường lệ, Nguyễn Niệm Sơ về đến nhà liền ngồi trước máy tính, "giết giết giết". Đội hình nhỏ trong game của họ phân công khá cố định, Giang Hạo APC(1) đi "đường giữa", Kiều Vũ Phi "Đi Rừng" (2), Nguyễn Niệm Sơ và Rein đi "Đường Dưới", một ADC (3), một trợ thủ. Top solo thì là người qua đường.

(1) APC: Thuật ngữ này để ám chỉ các Pháp Sư, mà thông thường sẽ là những người đi Đường Giữa.

(2) Hay còn gọi là Jungle. Thuật ngữ này để ám chỉ những người chơi đảm nhiệm vai trò Đi Rừng. Nhiệm vụ chính của người Đi Rừng là tiêu diệt các bãi quái rừng để kiếm tài nguyên và hỗ trợ cho các đường để tìm kiếm lợi thế.

(3) Thuật ngữ này thông thường để ám chỉ vị trí Xạ Thủ trong game. Bên cạnh đó, AD cũng có nghĩa là sát thương vật lý.

"Cho một mắt vào bụi cỏ!" Trong tai nghe truyền tới giọng Rein nói bằng tiếng anh.

https://thuviensach.vn

"Ờ." Trong game, một cô bé lôi con gấu nhỏ nhảy nhót, đưa một mắt vào bụi cỏ.

Vừa thắp sáng, "Đi Rừng" của kẻ địch mai phục đã lâu nhảy ra, cùng với "Đường Dưới" của phe họ, giết cô luôn. Rein không cứu được Nguyễn Niệm Sơ, sau khi phản kích giết một hồi chỉ còn mấy chục máu, về thành mua trang bị.

Màn hình đen thui. Nguyễn Niệm Sơ ôm trán, ầm thầm chờ hồi sinh.

Bấy giờ, bên cạnh hời hợt ném qua một chữ "kém", kèm một tiếng "xùy" nhạt.

"Dẹp!" Tâm trạng đang không thoải mái, Nguyễn Niệm Sơ híp mắt, bịt tai nghe, thấp giọng: "Em không cười anh "quê" đã tốt lắm rồi, game gì cũng không chơi, game gì cũng không biết. Anh còn chả biết xấu hổ cười em kém!" Người ngay cả tài khoản Weibo cũng chẳng có, vẫn sống ở thế kỷ trước chắc?

Lệ Đằng chậm rãi giãn khóe môi, thu lại ánh nhìn.

Bị giết hai lần nữa, Nguyễn Niệm Sơ cau mày, bỏ tai nghe xuống, vội đứng dậy. Trước khi cất bước, cô còn cố ý quét mắt qua số liệu của mình; 0-3-4, đoạn nhấn mạnh với Lệ Đằng: "Em đi vệ sinh. Nói trước, anh không được đụng vào máy tính của em đâu đấy!"

Sau đó, cô rời đi.

Lúc trở lại, cô ngốc đơ.

Trên góc phải màn hình, số liệu của cô đã biến thành 3-3-5. Số quân địch bị giết, từ 0 đã biến thành 3; số lần tử vong không thay đổi, số lần trợ giúp đồng đội giết địch tăng lên 5.

https://thuviensach.vn

Đầu óc ngơ ngơ.

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Niệm Sơ là mình nhìn nhầm rồi. Cô dụi mắt nhìn lại, số liệu đích xác là 3-3-5. Xem lại thanh kỹ năng của mình, đã bỏ xa mức R, các kỹ năng khác cũng đều ở mức làm mát.

Nguyễn Niệm Sơ choáng thực sự.

Bấy giờ, tiếng của Kiều Vũ Phi trong phòng thoại vẫn đang gào to: "Nguyễn Niệm Sơ, ban nãy mày bị ma nhập hả? Đột nhiên giỏi thế! Lấy phụ trợ anh hùng làm AP để đánh?"

"Tao cũng không biết..." Đầu lông mày Nguyễn Niệm Sơ nhăn tít. Sau vài giây ngẫm nghĩ mới bừng tỉnh, cô quay đầu, tròn mắt nhìn về phía Lệ Đằng: "Vừa rồi... là anh đánh dùm em ạ?"

Lệ Đằng liếc cô một cái: "Trong phòng này ngoài anh với em, còn người khác sao?"

".... Anh mà lại biết chơi trò này á?" Cằm Nguyễn Niệm Sơ cũng sắp rơi xuống đất. Với độ khó của game này, cô không tin anh chỉ xem mấy ngày đã học được.

Lệ Đằng chau mày mất kiên nhẫn: "Chẳng phải chỉ là Liên Minh Huyền Thoại thôi sao?"

Nghe thế, mắt Nguyễn Niệm Sơ trợn to hơn: "Bộ đội các anh cũng chơi game?"

Anh lãnh đạm: "Con mẹ nó, ai bảo em bộ đội không thể chơi game."

"...." Lại mở mang kiến thức rồi. Sau thoáng kinh ngạc, Nguyễn Niệm Sơ tóm cánh tay anh, tò mò: "Anh chơi trò này siêu không?"

https://thuviensach.vn

"Tàm tạm." Lệ Đằng đáp, lia mắt xem giờ, tháo tai nghe trên đầu cô xuống.

Vài giây sau, mấy người trong phòng thoại nghe thấy trong tai nghe vang lên giọng nói trầm thấp, dửng dưng: "Cô ấy đi ngủ." Tài khoản của Nguyễn Niệm Sơ thoát khỏi trò chơi ngay sau đó.

Mọi người: "...."

Bên này, hai mắt Nguyễn Niệm Sơ vẫn sáng rỡ nhìn Lệ Đằng, ngạc nhiên mà mừng rơn: "Em cứ tưởng anh không chơi game cơ."

Đặt Nguyễn Niệm Sơ lên giường tử tế, Lệ Đằng khom mình hôn lên má cô, "Biết tí thôi." Khi anh ở tuổi đôi mươi, internet vẫn chưa phát triển, cũng ít các loại trò chơi. Sau tuổi 30 thì chẳng còn lòng dạ chạm vào những thứ đó.

Nguyễn Niệm Sơ ngước nhìn anh, thuận miệng hỏi: "Thế anh có biết mấy trò PUBG không ạ?"

"Anh không biết!" Lệ Đằng hôn môi cô, "Nhưng anh có thể học."

"Í... Không biết thì thôi ạ, cũng chẳng cần thiết phải học đâu mà." Nguyễn Niệm Sơ cười thẹn thùng. Tuy bình thường cô hay cười giễu anh "quê", nhưng toàn là đùa vui đấy. Anh đủ hoàn hảo rồi.

"Có cần." Môi Lệ Đằng dán bên tai Nguyễn Niệm Sơ, dỗ dành với giọng điệu êm ái và có chút mê hoặc: "Chỉ cần em thích, anh làm gì cũng được."

"... Tốt vậy à?"

"Ừ." Anh cọ cọ chóp mũi vào cô đầy "tình củm": "Giai bên ngoài có tốt bằng anh không?"

https://thuviensach.vn

Không hề do dự, Nguyễn Niệm Sơ đáp ngay; "Không đâu."

"Biết là tốt!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Người Đầu Tiên

NGÂM NGA

Chương 55: NGƯỜI ĐẦU TIÊN.

***

Game vẫn tiếp tục chơi, ngày tháng cũng tiếp tục trôi qua.

Kể từ hôm ấy, Nguyễn Niệm Sơ liền kéo cả Lệ Đằng vào "team game" trên Wechat. Lệ Đằng chỉ thi thoảng mới cùng họ "tổ đội", phần lớn thời gian anh làm người xem, chỉ ở cạnh nhìn Nguyễn Niệm Sơ chơi. Thực sự không nhìn tiếp được nữa, anh mới ra tay đánh giúp cô mấy trận.

Lệ Đằng chỉ nói trước đây anh đã từng chơi game liên quân này, nhưng chưa bao giờ lộ ra đẳng cấp cụ thể.

Song, Nguyễn Niệm Sơ lại phát hiện, hễ trận nào có anh tham gia đều thắng chắc.

Nhìn tỷ lệ thắng và cấp bậc ngày càng cao, tâm trạng mỗi ngày của Nguyễn Niệm Sơ cũng rất vui.

Hôm nay thứ Bảy, Nguyễn Niệm Sơ vốn định đến nhà Tiểu Tinh dạy nhạc cho cô bé thì buổi trưa lại nhận được điện thoại của dì Hạ, bảo rằng trường Tiểu Tinh học tổ chức một chuyến du lịch mùa thu cho các em, 1 giờ chiều sẽ khởi hành. Nên nghỉ buổi học hôm nay.

https://thuviensach.vn

Thế là Nguyễn Niệm Sơ làm ổ trong nhà, "tổ đội" với team, chơi quên ăn quên ngủ, quên Trời quên Đất, từ lúc ăn cơm trưa xong cho đến tận trước bữa tối.

Lệ Đằng cắt xong trái cây, bưng đĩa ngồi dựa trước bàn máy tính, vừa đút cho Nguyễn Niệm Sơ, vừa xem cô chơi. Vẻ mặt anh rất lãnh đạm.

Trận này, team gặp phải rắc rối.

Chơi đã được 40 phút, số lượng người hai bên địch ta ngang nhau, nhưng phe ta lại mất nhiều hơn đối phương 3 tòa tháp pha lê. Tình hình không mấy lạc quan. Nguyễn Niệm Sơ nhăn mày, ngón tay ấn chặt con chuột.

"Chuẩn bị rồng lớn!" Trong tai nghe, giọng Rein trầm ổn khách hằn bình thường.

Dưới hình huống này, bắt được "rồng lớn" là hy vọng duy nhất để thắng. Nhóc người tuyết mà Nguyễn Niệm Sơ điều khiển lắc lư đi tới đi lui, quan sát kỹ xung quanh "rồng lớn" rồi về thành.

Rất không may là: lúc team đánh rồng thì 5 người của phe đối phương cũng đuổi tới. Chốc lát, nổ ra trận chiến, kỹ năng bay ngập trời, ném bom oanh tạc ầm ầm.

Bên này của họ, 3 anh hùng đã nhanh chóng ngã xuống, chỉ còn lại Nguyễn Niệm Sơ và Rein.

"...." Nguyễn Niệm Sơ liếm môi, thần kinh căng thẳng cao độ, run cả tay, tính gia tăng thêm tốc độ tấn công cho Rein. Nhưng chính lúc ấy, người nọ ở bên lại cầm tay phải của cô, đồng thời kiểm soát con chuột cùng bàn phím của cô.

Người tuyết nhỏ bé không thể gia tăng tốc độ tấn công cho Rein.

https://thuviensach.vn

Bởi mấy giây chậm trễ này, Rein đã ngỏm củ tỏi.

Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ liền thấy trên màn hình máy tính, bé người tuyết đáng yêu gia tăng tốc độ tấn công cho chính mình, rồi chạy chạy, ngộ nghĩnh gặm miệng con quái vật, hồi máu. Đoạn, ngộ nghĩnh phun ra mấy cục nước miếng "băng", đuổi giết 2 vị anh huỳnh của quân địch chỉ còn sót lại ít máu và chút sức mạnh.

Nhóm kẻ thù đã bị tiêu diệt, bé người tuyết trở thành anh hùng sống sót cuối cùng. Bóng dáng mũm mĩm đứng giữa đồng cỏ hoang vu. Tư thế ấy quả là kiêu ngạo.

Thời gian đóng băng tử vong của kẻ địch dài hơn team.

Nhờ phúc của người tuyết bé nhỏ, team đã giành được thắng lợi chung cuộc.

Trong phòng thoại, Kiều Vũ Phi vui đến nỗi đập bàn phím, hoan hô: "Nào nào nào, cùng ăn tối đi! Nguyễn Niệm Sơ, tao muốn mời người đàn ông của mày ăn tiệc lớn!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ tháo tai nghe xuống, ngẩng đầu giơ ngón cái với Lệ Đằng, đầy sùng bái: "Thủ trưởng Lệ à, anh khiến em cảm thấy mình đã nhặt được báu vật á."

Lệ Đằng cúp mắt nhìn cô gái gần kề, thờ ơ đáp: "Vậy em phải trân trọng anh đấy!"

Nâng đôi bàn tay với những khớp xương rõ ràng của anh lên quan sát, Nguyễn Niệm Sơ cảm khái: "Vừa có thể cầm súng, vừa có thể gói sủi cảo, lên được chiến trường, xuống được nhà bếp. Giờ còn thêm kỹ năng chơi game nữa chứ. Bạn trai em tài thật í!"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng véo bàn tay nhỏ mềm mại của cô, hôn một cái: "Là vợ yêu quý của anh có cách dạy bảo."

Nghe vậy, mặt Nguyễn Niệm Sơ phiếm hồng, cô tiện tay chọt chọt cằm anh, dịu giọng: "Vừa nãy Kiều Vũ Phi bảo muốn mời anh ăn cơm."

Ánh mặt Lệ Đằng nhạt đi: "Không muốn đi!"

"Lý do anh không đi?" Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày.

Anh bỏ phó từ phủ định của câu kia, ném trả lại: "Lý do anh đi?"

Con ngươi Nguyễn Niệm Sơ xoay chuyển, cô vỗ tay nịnh nọt: "Đại thần như anh nên đứng dưới ánh Mặt Trời, đón nhận sự kính nể của toàn thể thành viên team chúng ta. Mọi người đều ngưỡng mộ anh đấy!"

"Đón nhận bằng tâm rồi!" Bao năm anh không chạm vào thứ này, cùng chơi cùng xem, còn chẳng phải toàn vì cô sao. Anh căn bản không để ý tới người khác.

Nghiêm túc suy nghĩ vài giây, mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe sáng: ".... Lẽ nào anh không đi là vì Rein?"

Lệ Đằng dửng dưng nhìn cô, không hé môi.

Nguyễn Niệm Sơ buồn cười, vừa không biết làm sao, vừa khó hiểu: "Rein chỉ là một đứa trẻ, còn là người chính anh bỏ tiền nuôi lớn, cũng xem như một nửa là con trai anh. Tại sao anh cứ làm khó cậu ấy thế. Cậu ấy đã trêu chọc anh à?"

"Không tại sao hết. Thấy nó là khó chịu!"

"Ôi chao, dù sao cũng cùng chơi game, kề vai chiến đấu mấy chục trận rồi, sao mà hục hặc vậy?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng sầm mặt: "Đấy là giữ thể diện cho em!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ im re. Một chốc, cô kéo tay áo anh làm nũng, nhỏ nhẹ: "Ăn bữa cơm thôi mà anh, đi đi mà! Nói không chừng gặp vài lần, anh nhìn cậu ấy sẽ thuận mắt hơn. Chẳng phải hồi ở Campuchia, anh với cậu ấy rất thân thiết à?"

Lệ Đằng không hề suy chuyển.

"Còn bảo về sau cái gì cũng nghe em hết, chẳng có tí thành ý nào cả." Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi, buông tay áo anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Ba mấy tuổi rồi còn suốt ngày bắt nạt một đứa trẻ, không biết xấu hổ."

Lệ Đằng bực cô nàng này đến nỗi bật cười: "Ông đây đã bắt nạt gì nó?"

"Ban nãy Rein sắp chết, anh cũng không cứu cậu ấy. Gặp nhau, người ta lịch sự chào hỏi anh, anh cũng lạnh nhạt. Chẳng phải bắt nạt là gì?"

"Được." Lệ Đằng nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi thở ra, "Em nói gì cũng đúng."

Nguyễn Niệm Sơ lay lay cánh tay anh: "Vậy anh đi ăn cơm cùng em nhé!"

"...." Lệ Đằng cau mày.

Biết tính anh "ưa ngọt", không "ưa nặng", Nguyễn Niệm Sơ ngẫm ngẫm, cố tình nhăn mặt, đáng thương nói: "Không được ạ?"

Lệ Đằng giơ tay nhúm hai đầu lông mày, hết cách: "Được."

Nguyễn Niệm Sơ cười hớn hở, ghé đến hôn Lệ Đằng. Vừa chạm môi, anh bỗng ấn vào gáy cô, áp về phía mình, ra sức ngậm lấy cánh môi ngọt mềm.

https://thuviensach.vn

Cô gái này đã trở thành một đốt xương mềm trên cơ thể anh. Không nỡ để cô khóc, không nỡ để cô chịu tủi. Đáy mắt cô vừa ngân ngấn nước là lòng anh đã rối lên, giận dữ gì cũng biến mất tăm. Nói ra thì buồn cười, dù thật hay giả thì vẫn cảm thấy đau lòng.

Đệch, cứ như bị hâm ấy.

***

7 giờ tối, Nguyễn Niệm Sơ cùng Lệ Đằng xuất hiện đúng giờ tại nhà hàng Kiều Vũ Phi đã đặt. Tuy bầu không khí của bữa cơm này không rôm rả, nhưng cũng coi như khá hài hòa.

Nguyễn Niệm Sơ vừa ăn vừa ngước mắt lén quan sát hai người đàn ông bên cạnh. Từ đầu chí cuối, mặt Lệ Đằng lạnh te, không nói một lời. Ngồi đối diện với anh, nụ cười trong mắt Rein lại hiền hòa như dòng suối.

Suy cho cùng đều là bạn bè. Mặc dù không biết rốt cuộc giữa Lệ Đằng và Rein có hiểu lầm gì, nhưng ngày tháng còn dài, luôn có thể làm tiêu tan hiềm khích trước kia.

***

Cuộc sống bình lặng trôi qua, vô ưu vô lo, hết thảy những âm mưu và kinh hoành dường như bỗng chốc đã thành chuyện đời trước, trở nên xa tít tắp.

Mỗi ngày của Nguyễn Niệm Sơ vẫn là hai điểm trên một đường thẳng như cũ. Ban ngày đến đoàn nghệ thuật luyện thanh, tối về nhà chơi game với team, muộn nữa thì bị Lệ Đằng xách lên giường.

Cô cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống êm đềm bình yên hiện tại. Lại cảm thấy nếu sức lực của Lệ Đằng không nhiều từng ấy, tinh lực có thể không dồi dào từng bấy, hẳn là cô sẽ hài lòng hơn.

https://thuviensach.vn

Ít nhất sẽ không lưu lại bóng ma tâm lý "nhìn thấy giường, liền mềm nhũn chân".

Có điều, bỏ khuyết điểm quá dũng mãnh trên phương diện "giường chiếu" qua một bên, thì Lệ Đằng đối xử với cô, thật sự không chê vào đâu được. Anh rất chiều chuộng cô, cũng rất thương yêu cô. Cô muốn gì, anh cho nấy. Thậm chí tâm huyết dâng trào thuận miệng nói ra, dù không hợp lý, anh cũng sẽ dốc hết sức khiến cô thỏa mãn.

Kiều Vũ Phi bảo, trên thế giới có một kiểu bạn trai, gọi là "bạn trai nhị thập tứ hiếu". Tuy nhiên, phóng mắt thần khắp năm châu, đốt đèn lồng cũng chẳng tìm được mấy mống.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ Lệ Đằng là điển hình trong số đó.

Cô cũng sắp bị anh cưng chiều đến hư rồi. Cơm đút tận miệng, áo mặc tận tay, y như hầu hạ công chúa. Đôi khi, cô nghĩ lung tung, sợ mình được anh chiều chuộng vô bờ bến như vậy nữa thì sẽ đánh mất hết cả những kỹ năng sống cơ bản mất.

Càng nghĩ cô càng hoảng. Bữa nọ đi siêu thị, cô bèn nói cho Lệ Đằng nỗi băn khoăn này: "Về sau anh đừng tốt với em thế nữa. Em sợ sau này ngay cả cách dùng bàn chải đánh răng, em cũng quên mất thôi."

Lệ Đằng đang đẩy xe hàng, giọng điệu nhẹ tênh: "Quên cách dùng thì khỏi dùng luôn. Anh đánh giúp em!"

Khóe môi Nguyễn Niệm Sơ giật giật, húng hắng ho: ".... Trò đùa này quá lố rồi. Anh đây không gọi là chiều bạn gái mà gần giống nuôi con gái đấy." Ngừng một thoáng, cô lắc đầu: "Cũng không phải, bố em cũng chưa chải răng cho em bao giờ."

"Tất nhiên anh đối với em tốt hơn bác trai đối với em rồi." Anh cong môi: "Bằng không sau này kết hôn, bác làm sao yên tâm giao em vào tay

https://thuviensach.vn

anh."

Rõ ràng là giọng điệu thản nhiên, nhưng Nguyễn Niệm Sơ nghe xong, chóp tim cũng run lên. Cô xoay đầu, đôi mắt sáng chăm chú nhìn Lệ Đằng.

Cảm nhận được ánh nhìn của cô, Lệ Đằng nhìn lại: "Em nhìn anh làm gì?"

Nguyễn Niệm Sơ vểnh khóe môi: "Em đang nghĩ, có phải em là cô bạn gái đầu tiên khiến anh thích đến vậy không?"

Lệ Đằng nhìn chằm chằm gương mặt tươi cười của cô: "Nghĩ ra chưa?"

Nguyễn Niệm Sơ vẫn mỉm cười, đáp: "Em nghĩ... khẳng định là phải ạ."

Lệ Đằng nhướng mày: "Tại sao?"

"Không cho anh biết đâu." Nguyễn Niệm Sơ lém lỉnh chớp chớp mi. Nói xong, cô nhoẻn cười.

Người đàn ông như anh, nếu cô gái nào từng được anh moi tim moi phổi yêu thương sâu đậm thế này, nhất định sẽ ỷ vào anh cả đời, dùng hết thủ đoạn không để anh chạy thoát, đâu còn phần của Nguyễn Niệm Sơ cô chứ?

Cho nên, cô chắc chắn là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng.

***

Hôm sau thứ ba, công việc vẫn rập theo một khuôn. Như thường lệ, Nguyễn Niệm Sơ ngáp suốt lúc đi làm. Vừa vào phòng tập thì thấy trưởng ban cầm tài liệu có chữ đỏ trên bìa đi qua.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ quét mắt nhìn dòng chữ tiêu đề màu đỏ của tài liệu, là về việc ký hợp đồng với nghệ sĩ vào biên chế chính thức.

Cô mở nắp bình giữ nhiệt, uống hớp nước, huých huých đồng nghiệp bên cạnh, khẽ hỏi: "Này, bồ biết nhận đơn xin chuyển biên chế chính thức ở đâu không?"

"Chỗ trưởng ban có mà..." Đồng nghiệp thuận miệng đáp. Trả lời xong, đồng nghiệp sửng sốt, bấy giờ mới nghĩ tới kinh ngạc, "Nguyễn Niệm Sơ, Mặt Trời mọc đằng Tây hả? Bồ muốn nộp đơn xin chuyển biên chế chính thức?"

Nguyễn Niệm Sơ đặt cốc nước xuống, hờ hững nói: "Mình đến đây đã là năm thứ năm rồi, nộp đơn xin vào biên chế chính thức cũng không quá đáng nhỉ!"

Đồng nghiệp sặc, "Mình không có ý này... Ý mình là trước kia chẳng phải bồ chẳng bao giờ bận tâm về chuyện ấy sao? Lần này trở thành phần tử tích cực rồi, suy nghĩ của mình có phần không theo kịp đấy."

Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười, không trả lời đồng nghiệp mà bảo: "Tớ đi xin đơn đây!" Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Trước kia, cô quá biếng nhác, cảm thấy đời người cũng cứ thế thôi, được ngày nào hay ngày đấy, chẳng có gì đáng ra sức phấn đấu theo đuổi. Nhưng nay đã khác. Cô đã có mục tiêu theo đuổi trong lòng, dẫu không thể rạng rỡ như vầng Thái Dương giống anh, chí ít cũng phải khiến mình có chút ánh sáng của sao Trời.

Người đi trên đường thì phải có phương hướng tiến tới, như có tín ngưỡng vậy.

Chớp mắt, không biết nhớ ra chuyện gì, Nguyễn Niệm Sơ lấy di động ra gửi tin nhắn Wechat cho Kiều Vũ Phi. "Sách quý tình yêu của mày nên

https://thuviensach.vn

thêm một dòng."

Kiều Vũ Phi nhắn ngay lại: "Gì?"

Nguyễn Niệm Sơ gõ chữ: "Tình yêu tốt đẹp có thể khiến cá muối lật mình."

Kiều Vũ Phi:....

Lĩnh được mẫu đơn xin chuyển vào biên chế chính thức từ trưởng ban, Nguyễn Niệm Sơ nắn nót điền hết, rồi nộp lại cấp trên. Thường ngày các trưởng đoàn rất coi trọng cô gái trẻ này. Thấy cô cuối cùng đã thông suốt, họ cũng thật lòng mừng thay cho cô.

Trước khi rời đi, trưởng đoàn còn vui vẻ đùa: "Niệm Sơ, chuyện của em với thủ trưởng Lệ nắm chắc rồi hả. Chúng tôi đều đang chờ uống rượu mừng của hai người đấy!"

Da mặt Nguyễn Niệm Sơ mỏng, nghe vậy, hai má cô tức thì đỏ bừng, mỉm cười, chẳng nói gì liền chạy biến ra ngoài.

Hôm nay, nắng vàng rực rỡ, tỏa sáng ấm áp. Nguyễn Niệm Sơ rảo bước trên lối đi dẫn đến phòng luyện giọng. Cô ngẩng đầu híp mắt, giơ tay lên. Những vụn sáng vàng kim xuyên qua kẽ ngón tay cô, như thực sự chạm vào Mặt Trời ấy.

Thoáng cái, tâm tình cô rất vui.

Bây giờ, di động reo một tiếng, nhắc có tin nhắn Wechat mới.

Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu lấy ra xem. Người gửi là Rein: "Chị Niệm Sơ ơi, bây giờ chị có rảnh không? Em vừa tới cổng đơn vị bọn chị, em tìm chị có việc ạ."

"...." Mắt cô lóe lên. Ngẫm một tẹo rồi trả lời: "Đợi chị tí!"

https://thuviensach.vn

Mấy phút sau, Nguyễn Niệm Sơ thấy Rein ngoài cổng đoàn nghệ thuật. Mặt mày khôi ngô, mặc bộ quần áo mùa thu màu nhạt, kiểu cách đơn giản càng toát lên vẻ sạch sẽ dưới ánh dương rạng ngời.

Vừa mới chạy một hồi nên Nguyễn Niệm Sơ hãy còn thở hổn hển: "Có chuyện gì không em?"

Rein không đáp lời, ánh mắt sau gọng kính lướt qua khuôn mặt trắng nõn của cô gái trẻ chợt sáng lấp lánh, rồi dừng trên cái trán lấm tấm mồ hôi của cô. Tiếp đến, cậu ấy rút khăn giấy, muốn lau giúp cô.

"...." Song, Nguyễn Niệm Sơ lại giật mình bởi hành động đột ngột này, cô lùi về sau theo phản xạ.

Rein nở nụ cười nhàn nhạt, cậu ấy chỉ vào mặt Nguyễn Niệm Sơ: "Có mồ hôi."

"Ô..." Nguyễn Niệm Sơ cũng cười, cầm luôn lấy khăn giấy lau vài cái, thuận miệng nói: "Hôm nay mặc nhiều, Trời lại nắng nên hơi nóng. Phải rồi, Rein, em tìm chị có việc gì?"

Kể từ khi gặp lại, đây là lần đầu tiên Rein nhìn cô ở khoảng cách gần thế này.

Cậu ấy rũ mi, khắc họa gương mặt cô bằng ánh mắt. Vẻ ngoài của cô cũng chẳng khác năm đó là bao, chẳng qua giữa hai đầu lông mày đã không còn sự hồn nhiên của thiếu nữ, thay vào đó là xinh đẹp và quyến rũ. Trong ký ức, cô vẫn mặc chiếc sarong màu trắng của bà Axin. Nhoáng cái 7 năm trôi qua, quần áo cô thích vẫn là màu sắc nền nã.

Mọi thứ đều không khác gì mấy so với năm nào.

Nếu có thật, thì có lẽ là năm đó cậu thấp hơn cô nửa cái đầu. Lúc nhìn cô, phải nghển cổ lên. Nay, đỉnh đầu cô còn chưa đến cằm cậu. Sự chênh

https://thuviensach.vn

lệch chiều cao này, dường như cậu ấy duỗi tay một cái là có thể ôm gọn cô vào lòng.

"...." Thấy Rein nhìn mình chăm chăm không lên tiếng, Nguyễn Niệm Sơ không khỏi nghi hoặc: "Rein?"

Chàng trai đối diện khẽ nhướng môi: "Ở đây không có ai khác, Nguyễn à, chị có thể gọi em là Tori."

(Tác giả: Xì poi tí. Nếu không phải nam chính toàn ghen thì Tori không thể có cơ hội tới gần nữ chính ~ Cuộc sống cũng sẽ không êm đềm như vậy, nam chính cũng không thể trấn tĩnh như hiện tại. (Anh ấy trấn tĩnh á?), nữ chính cũng sẽ không tiếp tục làm bạn bè với bạn nhỏ Tori.

Đừng nghĩ Dan ngu thế nhé, cũng đừng nghĩ nữ chính ngốc thế nhé, càng đừng nghĩ nam chính đơn giản thế nhé. Anh ghét Tori là có lý do của anh đấy. Sẽ nói sau)

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Một Con Mèo

NGÂM NGA

Chương 56: MỘT CON MÈO

****

Nguyễn Niệm Sơ ngẩn người.

Tuy rõ trong lòng chuyện Rein chính là Tori, nhưng Nguyễn Niệm Sơ chưa từng bóc trần. Thoạt nghe những lời này, nói thực cô hơi sửng sốt. Sau mấy giây, Nguyễn Niệm Sơ mới nở nụ cười cứng ngắc, nhỏ giọng: "Sao em chắc chắn chị đã biết em là Tori?"

Rein đáp: "Ban nãy kỳ thực là đoán mò."

"Ý em là gì?"

Rein nhướn mày, nụ cười trên môi có đôi phần đắc ý trẻ con: "Cơ mà, giờ em đã chắc chắn chị biết rồi."

Nguyễn Niệm Sơ nghẹn hoàn toàn. Câu trước đó vốn chỉ là thử, nhưng một câu đáp lại của mình vừa vặn nhảy vào hố. Dễ thấy, Lệ Đằng nói đúng là chẳng sai tí nào. Cô ngốc thật đấy.

Nguyễn Niệm Sơ híp mắt, lạnh giọng: "Quả nhiên thói đời ngày càng xấu xa, đạo đức băng hoại, lòng người gian trá. Tori trưởng thành, học được cách trêu chọc người khác rồi."

https://thuviensach.vn

Rein xấu hổ bởi lời của Nguyễn Niệm Sơ, cậu ấy giãn môi, khẽ nói: "Xin lỗi, Nguyễn. Về sau em sẽ không thế nữa."

Nguyễn Niệm Sơ bật cười, búng trán Rein: "Chị đùa em đấy, tưởng thật à?"

Rein đưa tay xoa xoa cái trán, vừa xoa vừa cười ngượng nghịu: "Em sợ chị giận."

"Chị không nhỏ nhen vậy đâu." Nguyễn Niệm Sơ xua tay, cười bảo: "Em tìm chị làm gì, nói đi!"

"Chuyện là thế này."

Dứt lời, Rein đổi về tiếng Anh mình thành thạo hơn: "Mấy hôm trước, Giang Hạo nhặt được một con mèo đi lạc ở ngoài cổng phía Nam đại học D. Nó bị xe ô tô đụng phải, vết thương khá nặng nên tụi em đưa nó đến bệnh viện thú y chữa trị. Bác sĩ đã phẫu thuật, khâu vết thương cho nó. Hiện tại đại thể đã qua cơn nguy hiểm."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "Rồi sao?"

"Bé mèo đã xuất viện." Rein thoáng nhíu mày, biểu hiện rõ ràng là hơi khó xử, "Nhưng chị cũng biết giờ em đang trong chương trình trao đổi sinh viên với đại học D, ở ký túc xá sinh viên. Quả tình không có cách nào để nhận nuôi nó. Bên Giang Hạo hình như cũng không tiện."

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ liền hiểu ra: "À, em muốn hỏi chị có thể nhận nuôi con mèo đó dùm bọn em không hả?"

"Dạ." Rein gật gật đầu, nhấp môi: "Em đã mua tất cả đồ dùng, xong xuôi hết rồi. Nếu chị cũng không tiện thì em bảo Giang Hạo hỏi thử chị Vũ Phi vậy."

https://thuviensach.vn

"Chị biết mẹ Kiều Vũ Phi bị dị ứng lông mèo đấy, khỏi hỏi cô ấy đi!"

Rein không hiểu lắm: "Ý chị là?"

Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Giờ mèo con ở đâu? Em cho chị địa chỉ, tan làm chị đi đón em ấy!"

Cô vừa nói xong, Rein tức thì vui sướng toét miệng cười, đôi mắt sáng rỡ: "Thế thì tốt quá rồi! Nguyễn, em thay bé mèo cảm ơn chị. Chị là người tốt, nhận định sẽ được báo đáp."

"Chuyện nhỏ thôi mà." Giọng điệu Nguyễn Niệm Sơ rất thoải mái: "Em cũng thật là... Chạy cả quãng đường xa đến đơn vị chị, còn tưởng chuyện gì to tát. Nói luôn trên Wechat hoặc gọi điện thoại không được à?"

Mặt Rein ửng đỏ, cậu ấy gãi gãi đầu: "Em sợ mình diễn đạt không rõ."

Càng nhìn càng cảm thấy cu cậu hồn nhiên đáng yêu, Nguyễn Niệm Sơ không khỏi mỉm cười, cốc đầu Rein: "Ngốc ạ! Được rồi, chị đang tập bài hát, không thể rời đi lâu. Gửi địa chỉ cho chị qua Wechat là được." Nói đoạn, cô liền quay người toan cất bước.

"Không cần đi đón đâu chị. Mấy giờ chị tan làm? Em đưa đến cho chị."

"Cũng được." Nguyễn Niệm Sơ cười hì hì, khua tay vẽ số "Năm" với Rein: "5 giờ rưỡi gặp ở đây nhé!"

Khi hoàng hôn buông xuống, quả nhiên Rein đem em mèo đi lạc và các loại đồ dùng tới.

Em mèo lạc ở trong một chiếc lồng đi máy bay.

Qua cửa lồng, Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy em mèo lạc này khoảng bảy, tám tháng tuổi, đôi mắt tròn xoe, cái mặt mũm mĩm, trắng muốt, trông

https://thuviensach.vn

cực kỳ đáng yêu. Duy chỉ không được đẹp trọn vẹn là trên bụng mèo con có một vết thương rõ nét, đã được khâu lại, mới cắt chỉ chưa lâu. Miệng vết thương đang lên da non.

Bấy giờ, em ấy đang thảnh thơi làm ổ trên tấm thảm lót bằng lông trong lồng, ỉu xìu xìu. Sau khi thấy Nguyễn Niệm Sơ, hình như em ấy hơi hoảng, ngước đầu sợ sệt kêu "meo meo".

Bình thường Nguyễn Niệm Sơ rất ít tiếp xúc với động vật nhỏ, cũng chưa nuôi thú cưng bao giờ. Song, giây phút nhìn thấy con mèo này, tình yêu của cô vẫn trào dâng.

"Chào mày!" Cô trêu đùa em mèo qua chiếc lồng, và hỏi Rein: "Nó xinh thật đấy. Là giống gì vậy em?"

"Chắc hẳn là giống mèo lông ngắn của anh." Rein cười đáp.

Nguyễn Niệm Sơ chậc chậc lưỡi, nửa đùa nửa cảm khái: "Xem ra, giờ trên thế gian này không chỉ con người khó sống, ngay cả mèo cũng khó sống. Em mèo đẹp thế này mà cũng không ai muốn." Nói đoạn, cô duỗi ngón trỏ vào lồng, chạm vào tai mèo con, giọng nói dịu dàng hơn: "Mày yên tâm, tao sẽ không vô lương tâm như chủ cũ của mày, vứt mày đi đâu. Sau này mày theo tao nhé!"

Mèo con chừng như hiểu được. Nó ve vẩy đuôi, "meo" một tiếng.

Nguyễn Niệm Sơ cười càng thêm tươi.

Rein cũng cong môi, lát sau liền nói: "Nguyễn, chị ở đâu? Em bắt taxi đưa chị về."

"Không cần em ơi!"

"Một mình chị mang theo mèo với nhiều đồ thế này, lỉnh kỉnh lắm!"

https://thuviensach.vn

"Lát nữa anh Lệ Đằng đến đón chị mà!" Mặt mày hớn hở, cô bảo: "Hay em ăn tối cùng bọn chị đi?"

"...." Rein đẩy gọng kính, thoáng suy nghĩ rồi lắc đầu, có hơi bất đắc dĩ: "Thôi ạ! Nếu anh Lệ thấy em, phỏng chừng sẽ lại không vui."

Nhắc tới điều này, Nguyễn Niệm Sơ sực tỉnh. Cô chăm chú nhìn Rein, nghi hoặc hỏi: "Chị muốn hỏi em từ lâu, rốt cuộc em với anh Lệ Đằng đã có chuyện gì vậy?" Trước kia, rõ ràng họ thân thiết như thế.

Nhưng sắc mặt Rein lạnh nhạt đi phần nào: "Em cũng không rõ lắm!"

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày: "Không rõ?"

Sau đấy, Rein rơi vào trầm lặng. Chẳng biết trôi qua bao lâu, cậu ấy mới cúp mi, cười nhạt: "Chắc anh Lệ có hiểu lầm gì với em. Cũng có thể là trước nay em luôn có hiểu lầm với anh ấy."

Câu này thực kỳ lạ. Đôi lông mày Nguyễn Niệm Sơ cau chặt. Cô nói: "Ý em là gì, em có thể có hiểu lầm gì với anh ấy?"

"Ý là..." Giọng Rein rất bình thản, nhưng dưới sự bình thản còn mang theo chút thất vọng: "Có lẽ Tori bản gốc chẳng phải kẻ quan trọng gì."

"...." Ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên kinh hãi.

Còn Rein vẫn nói tiếp: "Năm đó, Ông trùm, A Công, bà Axin, em... tất cả những người ở Campuchia đều chỉ là một "quân" trong hành động." Nhếch môi như cười chính mình: "Ai biết đối với anh ta mà nói thì em được tính là gì."

"Cậu không hiểu anh ấy rồi." Nguyễn Niệm Sơ không mảy may do dự: "Anh ấy luôn coi cậu là em trai. Bằng không cũng sẽ chẳng cứu cậu, giúp

https://thuviensach.vn

cậu đi học, làm nhiều việc cho cậu như vậy. Cậu đừng suy nghĩ lung tung..."

"Người coi em như em trai là Lee." Rein nhẹ giọng ngắt lời: "Nhưng đáng buồn thay, Lee là một kẻ không tồn tại."

Nguyễn Niệm Sơ trầm giọng: "Lee chính là Lệ Đằng."

Trong giọng nói của Rein cất giấu nỗi bi ai: "Nếu thật thì có lẽ cục diện bây giờ đã không thế này."

Sau câu nói ấy, bầu không khí tẻ ngắt.

Nguyễn Niệm Sơ rất giỏi khuyên bảo bản thân, song không giỏi khuyên bảo người khác. Đối diện với Rein nói chuyện đều vô cùng văn nghệ văn gừng, cô đã có phần không hiểu và hơi bối rối. Một lát, cô mới đưa tay nhéo hai đầu lông mày, cất lời khuyên nhủ: "Có lẽ anh Lệ Đằng thực sự có chút hiểu lầm với em. Nhưng em đừng quên, hiểu nhầm chỉ là tạm thời, anh em là suốt đời. Dần dần sẽ tốt lên thôi."

"Vâng!"

Chuyện trò thêm dăm ba câu, Nguyễn Niệm Sơ cùng Rein đến vệ đường bắt taxi.

Rein đi rồi.

Nhìn theo ống xả chiếc xe xa dần, Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, xách cao chiếc lồng nhìn mèo con mập mập bên trong, bùi ngùi: "Cũng may chủ mới của mày không phải thanh niên văn nghệ đấy."

Em mèo béo biếng nhác liếc cô, "meo".

"Như tao mới tốt này." Cô vểnh khóe môi: "Thanh niên khờ vui bao nhiêu, biết chưa?"

https://thuviensach.vn

***

Nguyễn Niệm Sơ không nói trước với Lệ Đằng vụ nuôi em mèo béo. Không phải lòng cô vô tư trong sáng, chẳng có gì băn khoăn, mà là bận rộn với chuyện làm đơn xin chuyển biên chế chính thức suốt một ngày, cô đã quên béng.

Tuy nhiên, hậu quả của việc quên không báo trước hình như rất nghiêm trọng.

Biểu hiện đầu tiên của Lệ Đằng khi thấy em mèo béo là chau mày, câu đầu tiên là: "Thứ gì đây?"

"Một con mèo ạ. À, em quên không nói cho anh. Em xin lỗi." Giọng điệu Nguyễn Niệm Sơ nhẹ tênh. Cô ngồi vào ghế phụ, cẩn thận ôm em mèo béo ra khỏi lồng, đặt lên đùi, vuốt ve móng vuốt mũm mĩm của nó, bộ lông mềm mại, dễ thương quá chừng.

"Ở đâu ra?" Vẻ mặt Lệ Đằng không cảm xúc, nguội lạnh đến đáng sợ.

"Nó là mèo đi lạc."

"Em nhặt được à?"

Nguyễn Niệm Sơ không quanh cô, có gì nói nấy: "Mấy hôm trước nó bị thương, được bọn Rein đưa vào bệnh viện thú y chữa trị, mới cắt chỉ. Nhất thời lại không tìm được người có thể nhận nuôi, đúng lúc em nuôi được nên cho em."

"...." Nghe vậy, Lệ Đằng không lên tiếng nữa. Anh nheo mắt, nghiến chặt răng. Một lúc sau, anh thình lình giẫm phanh xe.

Tốc độ chiếc xe đột ngột về 0.

https://thuviensach.vn

Bánh xe nghiến trên mặt đường, ma sát nên âm thanh chói tai, đường nhựa cũng bị cạo thành mấy vệt xước trắng.

Theo quán tính, cơ thể Nguyễn Niệm Sơ lao mạnh về đằng trước, lại bị dây an toàn xiết, bật trở về. Cô không sao, nhưng mèo béo trên đùi sợ quá, mở to mắt kinh hãi, hươ hươ bốn cái chân muốn chạy trốn.

Cô nhăn mày, vội ôm chặt lấy nó, xoay đầu nhìn Lệ Đằng: "Anh không biết mèo rất nhát gan à? Anh phanh gấp như thế làm nó sợ đấy!"

Lệ Đằng hít sâu một hơi, thở ra, nhẫn nhịn, bình tĩnh hỏi: "Thằng nhãi kia ở đâu, vứt địa chỉ đây!"

Nguyễn Niệm Sơ khó hiểu: "Anh tính làm gì?"

Lệ Đằng lạnh lùng: "Mang trả thứ này!"

"Thứ này thứ nọ gì." Nguyễn Niệm Sơ tức giận: "Đây là mèo của em. Trả về chỗ nào mà trả? Trả cho ai?"

"Ai đưa thì trả người ấy!"

"Em đã bảo anh, đây là mèo lạc, em nhận nuôi, không phải ai đưa hết!"

"Khác gì nhau?" Lệ Đằng nghiêng mắt nhìn cô, anh ghé lại gần, giọng nói chậm rãi, thâm trầm: "Nguyễn Niệm Sơ, em thích mèo thích chó thích chuột, muốn bao nhiêu anh có thể tặng em bấy nhiêu. Nhưng riêng con này," Cách khoảng không, ngón tay trỏ chỉ vào con mèo béo trong lòng cô, gằn từng chữ: "Không được!"

Em mèo béo rúc trong lòng Nguyễn Niệm Sơ run lẩy bẩy, đáng thương kêu "meo meo".

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nghiến răng, mười ngón tay ôm bé mèo càng chặt, cũng lạnh giọng: "Vì sao không được?"

Lệ Đằng: "Em không biết vì sao không được?"

"Em không biết! Ai biết anh nổi điên cái gì?" Giọng điệu và thái độ của anh kích thích cô nổi giận đùng đùng: "Một con mèo thôi mà, bị tai nạn xe hơi mới nhặt được một mạng từ quỷ môn quan về, anh yêu quý động vật nhỏ một tí được không hả? Nếu không phải Rein cứu nó thì nó đã chết rồi."

Lệ Đằng cười lạnh: "Ông đây không có tình yêu, thằng nhãi kia thì có. Ông đây lòng dạ sắt đá, thằng nhãi kia thì tốt bụng, phải không?"

"Tóm lại Rein đã làm gì với anh mà anh phải ghét cậu ấy đến thế? Thì ra từ trước tới giờ, những việc đã làm để cải thiện quan hệ của hai người toàn là công cốc?"

"Cảm ơn ý tốt của em! Miễn đi!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ tức điên, hít sâu một hơi, thở phù ra. Cô đỡ trán, cố nén cơn giận: "Bỏ đi. Em không muốn om sòm với anh trên đường phố. Về nhà trước đã!"

Lệ Đằng mím chặt môi, ánh mắt sắc lẹm nhìn cô chằm chằm. Tuy nhiên, cô gái này bướng bỉnh quay đầu về phía trước, chiếc cổ với đường cong cứng đơ, chẳng liếc anh lấy một cái. Anh liền rũ mi, quét mắt nhìn mèo béo trong vòng tay cô.

Con vật ấy run bần bận, đang nhìn anh, sợ đến nỗi dựng hết cả lông trên mình.

Mấy giây sau, Lệ Đằng đanh mặt nổ máy, nhấn chân ga phóng thẳng về ký túc xá quân đội.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe đỗ lại.

Nét mặt thờ ơ, tay ôm mèo, tay ôm lồng mèo và chậu cát cho mèo, Nguyễn Niệm Sơ chẳng đợi anh, đi luôn về phía cổng vòm. Đồ quá nhiều, quá nặng, sức cô lại yếu, chưa vào được thang máy thì đã rơi loảng xoảng xuống đất.

"...." Nguyễn Niệm Sơ chán nản, khẽ chửi một tiếng, đoạn cắn răng, cho mèo béo vào lồng trước rồi cúi người nhặt đồ. Dáng vẻ rất trầy trật.

Đứng sau lưng, Lệ Đằng trông thấy, anh siết hai tay thành nắm đấm, hạ quyết tâm buộc mình làm ngơ.

"Meo". Cách chiếc lồng, bé mèo béo hết nhìn cô gái đang nhặt đồ lại nhìn người đàn ông cao lớn đang dửng dưng. Nó nhe răng, miệng phát ra những tiếng gừ gừ gừ.

Chỉ vài phút, đồ đã được nhặt xong. Nguyễn Niệm Sơ đứng thẳng lên. Nhưng không biết làm sao, đứng chưa tới hai giây thì lại có món đồ rơi xuống.

Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, cô nghiêng mắt. Người nọ thảnh thơi đứng bên, chẳng hề có ý muốn giúp. Quá quẫn bách, mũi cô chợt cay cay.

Nhận nuôi một con mèo lạc, rõ là chuyện nhỏ xíu, nhưng anh cứ phải chuyện bé xé ra to với cô, còn cố tình xuyên tạc lời cô làm cô tức giận. Cô không hiểu nổi tại sao anh lại như vậy. Anh biết rõ Rein chính là Tori năm đó, biết rõ tình cảm giữa cô và Rein rất trong sáng. Bình thường còn đỡ, gặp chút gió thổi cỏ lay là hệt sư tử bị xâm chiếm lãnh thổ, há miếng muốn xơi tái con người ta.

Rein có thân phận đặc thù. Cô cũng từng nghi ngờ anh phản cảm với Rein, chắc bởi cảm thấy cậu ấy có vấn đề, lo lắng cậu ấy có liên quan đến gã Dan kia.

https://thuviensach.vn

Song, từ cách cư xử của anh, nỗi nghi ngờ này mau chóng bị lật đổ. Nếu Rein thật sự muốn gây rối, với bản lĩnh của Lệ Đằng, anh nuôi nấng Rein nhiều năm, sao lại không rõ tình hình, và sao lại để cô tiếp xúc với Rein khi biết rõ có nguy hiểm chứ?

Nói trắng ra, anh dở hơi, ghen vớ vẩn.

Nói toẹt ra nữa, trong chuyện này, chẳng ai sai, cũng không trách được ai, chẳng qua sâu trong thâm tâm anh không đủ tin tưởng cô thôi.

Anh luôn bảo cô ngốc, kỳ thực cô nhìn thấu hết đấy.

Nguyễn Niệm Sơ ôm đống đồ ngồi xổm trên đất, càng nghĩ càng ức, trước mặt nhòe đi. Nhưng cô nghiến răng, cắn chặt môi, không phát ra tiếng,

Thấy cô bất động hồi lâu, Lệ Đằng nhíu mày, cuối cùng không nhịn nổi, cũng khuỵu một đầu gối xuống.

Ngẩng lên thì trông thấy những giọt lệ trên khuôn mặt Nguyễn Niệm Sơ.

Khoảnh khắc ấy, bức tường băng giá nơi đáy mặt anh rầm một phát, sụp đổ.

"...." Môi anh mấp máy, lông mày cau chặt, ghé tới gần hơn. Giọng anh bất giác dịu đi: "Em khóc cái gì?", duỗi bàn tay toan lau nước mắt cho cô.

"...." Nguyễn Niệm Sơ nghiêng đầu, né tránh, quệt gò má lung tung vào vai, lau nước mắt, căn bản là phớt lờ anh. Sau đấy, cô vươn tay nhặt cái xẻng xúc cát cho mèo.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cắn răng, bàn tay to lớn nhặt lên cho cô, tiếp đó đón lấy những món đồ đầy trong lòng cô: "Đưa anh!"

Nguyễn Niệm Sơ nghiêng người, lần nữa né tránh, chẳng hé môi, nhấc lồng mèo lên đi thẳng vào thang máy.

Trong thang máy, một người cúi đầu, một người xị mặt, không ai nói với nhau câu nào. Chỉ có mèo béo trong lồng kêu meo meo hai tiếng.

Về đến nhà, Nguyễn Niệm Sơ rút khăn giấy lau mặt, xì mùi, xoay gót vào phòng ngủ.

Đứng nguyên tại chỗ một chốc, Lệ Đằng chau mày, đi theo tới cửa phòng. Thấy vành mắt cô gái nọ đỏ hoe, đang mở tủ quần áo tìm gì đó.

Tựa cửa nhìn cô mấy giây, anh nhượng bộ: "Em thật sự muốn nuôi con mèo ấy thì giữ lại đi!"

"Không cần anh miễn cưỡng đồng ý như thế!" Cô lôi chiếc va li to tướng từ trong tủ ra, đơn thuần là lửa nóng bốc lên đầu, nói lời giận dỗi: "Dạo này vẫn bình yên suốt, em thấy chắc cũng chả có nguy hiểm đến tính mạng gì đâu. Mai em dọn về nhà ở, mang mèo về cùng luôn!"

Nghe vậy, Lệ Đằng giận quá hóa cười. Anh đứng thẳng dậy, bình tĩnh hỏi: "Em có ý gì?"

"Chẳng có ý gì hết!" Trả lời xong, cô làm ra vẻ xếp quần áo vào va li.

Vừa chạm tới chiếc váy ngủ thì cổ tay đã bị người nọ siết mạnh. Bị đau, Nguyễn Niệm Sơ vô thức quay đầu ngước mắt, trông thấy Lệ Đằng sải bước qua chiếc va li trên sàn nhà, áp lại gần, dữ tợn và hung bạo.

"Anh..." Bộ dạng của anh khiến cô khiếp vía: "Anh muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Anh muốn làm gì?" Anh không cười như có như không, nâng mông và eo cô bằng một tay, đặt lên bàn trang điểm gần đấy. Ngón tay niết cằm cô, rít qua kẽ răng ba chữ: "Em nói xem."

Nguyễn Niệm Sơ hoảng, ra sức đẩy anh: "Anh bỏ..."

Còn chưa nói xong, nụ hôn của Lệ Đằng đã ập tới, đầy ác liệt, hệt muốn ăn tươi nuốt sống cô. Nguyễn Niệm Sơ đập đập, giãy giụa, nhưng không giãy ra nổi, đầu lưỡi cũng bị gặm cắn đau đến tê dại. Giây lát, những uất ức đè nén đã lâu phá vỡ điểm giới hạn.

Thế là, cô không giãy giụa, cũng không né tránh nữa, mặc cho nước mắt lăn xuống gò má.

Thoáng chốc, Lệ Đằng cau mày, kề trán vào Nguyễn Niệm Sơ, hai bàn tay to lớn ôm lấy mặt cô, nhắm mắt khẽ nói: "Anh xin lỗi, Niệm Niệm. Em đừng khóc!"

"Anh tránh ra! Anh chỉ biết bắt nạt em..." Một câu an ủi của anh, ngược lại cô càng khóc to hơn, hu hu hu. Mu bàn tay không ngừng dụi mắt, "Mỗi con mèo thôi mà, mỗi ku Rein thôi mà. Anh phát rồ cái gì. Cứ như thể em đã làm chuyện gì đó sau lưng anh á. Em thế này khiến anh không yên tâm sao? Trước kia còn bảo sẽ tốt với em cả đời. Anh như vậy mà tốt với em à? Căn bản là anh không tin em."

"Anh đâu có không tin em!"

"Thế sao anh nổi đóa với em?" Nguyễn Niệm Sơ trừng mắt, gần như hét toáng.

"Anh tức em nhận đồ của thằng ranh kia. Tức em so sánh anh với thằng ranh ấy. Tức em nói anh không tốt bụng bằng nó."

"...." Nguyễn Niệm Sơ nghẹn họng bởi ba câu nói liền một mạch này.

https://thuviensach.vn

Lòng bàn tay thô ráp lau những giọt lệ trên má Nguyễn Niệm Sơ. Lệ Đằng hôn giữa hai đầu chân mày cô, dịu giọng dỗ dành: "Anh nhiều máu ghen, không quen nhìn thằng nhãi ấy, càng không quen nhìn em luôn tốt với nó. Nhưng, anh sẽ thay đổi những điều này, được không em?"

Mắt Nguyễn Niệm Sơ hơi lóe lên. Ấy vậy mà thấp thoáng nghe ra sự cầu xin trong lời anh. Trái tim cô thắt lại, cắn cánh môi: "... Thực ra em cũng không định làm gì đâu."

"...." Ngón tay cái của Lệ Đằng vuốt ve vành tai trắng mềm của cô. Đột nhiên, anh mỉm cười, giọng điệu tự giễu: "Thấy em thu dọn đồ, tưởng ông đây sắp bị em đá lần nữa."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cô Rất Đơn Giản, Còn Anh Quá Phức Tạp

NGÂM NGA

Chương 57: CÔ RẤT ĐƠN GIẢN, CÒN ANH QUÁ PHỨC TẠP.

***

Cuối cùng, mèo béo vẫn trở thành một thành viên mới của gia đình này.

Căn hộ không lớn, Nguyễn Niệm Sơ bế mèo dạo một vòng trong nhà, vừa quan sát vừa lảm nhảm một mình: "Ban công không an toàn lắm, cứ để nó ở phòng khách vậy." Nói đoạn, cô chỉ chỉ một đống đồ dùng cho mèo ở cửa: "Thế này đi, đặt ổ mèo với bát của nó cạnh tường treo TV, sau đấy để chậu cát ở góc."

Tất nhiên loại công việc cu li này là do Lệ Đằng "đảm nhiệm".

Vẻ mặt thờ ơ, anh đi đến cửa, cúi xuống nhặt những thứ kia trở lại phòng khách. Cứ theo ý cô mà sắp xếp.

"À... cái đó được rồi. Ổ mèo có thể dịch dịch thêm vào trong." Nguyễn Niệm Sơ vuốt ve mèo béo lông xù và chỉ huy: "Mèo con hứng gió rất dễ bị cảm.... Đúng, đúng. Được rồi ạ. Chậu cát cho mèo để chỗ kia."

Lệ Đằng quẳng chậu cát vào góc tường, lấy chân đá cho sát lại.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn xuống bên cạnh: "Đoạn đổ cái túi đó vào."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nghiến răng, liếc cô: "Xong chưa?"

"Sắp rồi, sắp rồi!" Nguyễn Niệm Sơ cười hì hì, sán đến giơ một tay đấm bóp bả vai cho Lệ Đằng, nũng nịu: "Anh lao động, anh vinh quang!"

Lệ Đằng không nói gì, kéo mạnh miệng túi. Một thứ mùi lạ xộc thẳng vào mũi anh. Anh nhăn mày, để cái túi ra xa vài centimet, hết sức ghê tởm: "Thứ quái gì đây."

Nguyễn Niệm Sơ nhoẻn miệng: "Cát cho mèo ạ. Để mèo đi vệ sinh ấy!"

Lặng người mất mấy giây, Lệ Đằng nâng tay cánh tay một cái, dốc hết cát vào trong chậu.

Nguyễn Niệm Sơ ôm bé mèo béo ngồi xuống, vỗ nhẹ đầu nó, dịu dàng nói: "Được rồi, về sau đây chính là nhà của mày. Bọn tao nhất định sẽ chăm sóc mày tử tế!"

Lệ Đằng đang đứng dựa tường, rũ mắt châm thuốc. Nghe vậy, anh "xùy" một tiếng, hờ hững: "Đừng tính cả anh vào."

Mèo béo tròn xoe mắt, nằm trên sàn, ngó anh rồi lại ngó cô, nghi hoặc kêu "meo".

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi, tới gần em mèo, thì thầm: "Mèo béo, nào! Tao giới thiệu với mày nhé. Đây là thủ trưởng Lệ, Lệ Đằng. Mày đừng thấy anh ấy to cao thế kia," Cô ngừng lời, chỉ một phần nhỏ xíu trên ngón út, "Nhưng lòng tốt của anh ấy chỉ tí tẹo từng này á."

Bị khói thuốc hun, Lệ Đằng nheo mắt: "Em vừa nói gì?"

"Em có nói gì đâu. Em chỉ đang giới thiệu anh với nó thôi mà. Khen anh đẹp trai ạ!" Nguyễn Niệm Sơ nói láo chẳng hề chớp mắt. Cô cười, ánh

https://thuviensach.vn

mắt vẫn nhìn mèo béo trước mặt, hơi rối rắm: "Có điều cứ gọi mày là mèo béo cũng không được. Phải đặt cho mày một cái tên."

"Meo?" Mèo béo vẫy vẫy đuôi.

Nguyễn Niệm Sơ cúi đầu ngẫm nghĩ một chốc không có kết quả. Cô ngước nhìn Lệ Đằng: "Này anh, đặt tên mèo của tụi mình là gì cho dễ nghe nhỉ?"

Lệ Đằng dửng dưng: "Thứ của anh thì phải theo họ anh. Cái khác tùy em."

"Họ Lệ à... Vậy Lệ gì bây giờ." Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc cân nhắc. Mấy giây sau, trong đầu lóe sáng, cô hớn hở: "Ui, em nghĩ ra rồi!"

Lệ Đằng liếc cô: "Gì?"

"Lệ Tiểu Dấm!" Tha hồ vui! Nguyễn Niệm Sơ quả thực muốn vỗ tay cho sự thông minh của mình.

Nghe vậy, Lệ Đằng đen mặt, thấp giọng: "Không được."

"Tên hay thế, sao không được." Nguyễn Niệm Sơ cười hề hề, cầm hai chân trước của Lệ Tiểu Dấm, bế nó lên, nhẹ nhàng lắc lắc. Cô nói một câu mang hai nghĩa: "Lệ Tiểu Dấm nhà tôi đáng yêu quá đi!"

Lệ Tiểu Dấm kêu meo meo, có vẻ cũng đang phụ họa theo.

Hoàng hôn ngoài cửa sổ, cô gái và bóng dáng con mèo đều được bao trùm trong ánh chiều tà. Vẻ mặt đắc ý, có kiểu tinh nghịch khi đã thực hiện được mưu kế, cô cong môi cười. Hàm răng trắng bóc, cánh môi hồng phấn, cuốn hút vô cùng. Lệ Đằng chăm chú ngắm sườn mặt in nghiêng đẹp dịu dàng của cô.

https://thuviensach.vn

Giây lát, anh dụi điếu thuốc, đi tới ôm lấy cô từ phía sau. Vùi cằm vào hõm cổ cô, anh vòng hai tay qua hai bên sườn cô, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt trên eo cô.

"Không giận anh nữa à?" Giọng khàn khàn, Lệ Đằng cọ mặt vào gò má non mềm của cô.

Nguyễn Niệm Sơ có chút muốn lườm một cái. Đặt tay lên mu bàn tay to lớn của anh, nhéo nhéo: "So đo với hũ dưa chua như anh thật thì em có mà giận đến mắt mũi mồm miệng tai xì khói à? Bỏ đi!"

Lấy lại được tự do, Lệ Tiểu Dấm kêu meo meo chạy về ổ, chỉ thò cái đầu nhỏ ra, sợ sệt nhìn hai người.

Lệ Đằng rũ mi, mê mẩn ngửi mùi thơm trên cơ thể Nguyễn Niệm Sơ, có phần say sưa, không đáp lời.

Cô nghiêng đầu, khẽ nhéo mũi anh: "Loại tình tình thối hoắc như anh, tìm được bạn gái tốt bụng, hiểu lòng người, rộng lượng em đây, quả là đã thắp hương xịn đấy. Anh bảo đúng không?"

"Đúng!" Chóp mũi anh đụng vào vành tai cô: "Vợ anh tốt nhất!"

"Lần sau còn nổi nóng với em không?"

"Không dám!"

"Có gì mà anh không dám." Nguyễn Niệm Sơ khẽ nói "Dẹp!", Tiếp đó, cô nói với giọng chẳng biết làm sao: "Thấy con mèo đã nghĩ em với Rein có gì đó, sợ bóng sợ gió, dở hơi cám hấp. Em đã bảo với anh bao nhiêu lần, trong lòng em, Rein chỉ là một cậu nhóc. Em luôn coi cậu ấy là em trai. Thủ trưởng à, thủ trưởng đừng đa nghi vậy chứ!"

https://thuviensach.vn

Nghe những lời này, Lệ Đằng "xùy" một tiếng, giọng điệu không nóng không lạnh: "Cô gái à, em đừng thiếu đầu óc thế chứ!"

"Sao em lại thiếu đầu óc?"

"Em coi người ta là em trai, ai nói người ta sẽ coi em là chị gái!"

Nguyễn Niệm Sơ cau mày, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay Lệ Đằng, đứng đối diện với anh. Cô hỏi: "Câu này của anh là có ý gì? Rein không coi em như chị gái, thì coi là gì?"

Lệ Đằng nhìn xuống cô: "Rein thích em!"

Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt, nguýt một cái: "Anh lại sao nữa. Đừng nghi ngờ vớ vẩn thế này mãi được không?"

Song, Lệ Đằng rất bình tĩnh: "Ai bảo anh nghi ngờ vớ vẩn?"

Vừa dứt lời, cả căn phòng liền rơi vào im lặng.

Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc nhìn Lệ Đằng, Lệ Đằng cũng hững hờ nhìn cô. Bầu không khí dường như cũng ngưng đọng. Chỉ có em mèo tên Lệ Tiểu Dấm kia híp mắt, cuộn mình trong cái ổ mềm mại, kêu "meo meo".

Câu chuyện phải ngược dòng trở về ngọn nguồn tất cả.

Năm đó, "hành động Tiềm Giao" của quân đội Trung Quốc kéo dài 4 năm rưỡi kết thúc, về căn bản đã thay đổi số mệnh của phần lớn các binh sĩ thiếu niên. Tori cũng chính là Rein của bây giờ, là điển hình trong số ấy.

Nhờ sự giúp đỡ của Lệ Đằng, cậu bé có bố mẹ nuôi, có một mái nhà, có cơ hội đến trường học tập, có được một cuộc sống hoàn toàn mới.

Khi ấy, tất cả mọi người bao gồm Lệ Đằng đều nghĩ rằng, bản tính cậu bé này không xấu, trở về dưới ánh Mặt Trời, chắc hẳn sẽ nhanh chóng dứt

https://thuviensach.vn

bỏ quá khứ đen tối, rồi trưởng thành.

Lệ Đằng giao Tori cho một đôi vợ chồng người Campuchia, sau đó anh về nước.

Khi anh quay lại gặp Tori lần nữa thì đã cách thời gian kết thúc "hành động Tiềm Giao" 5 năm.

Hôm ấy vừa đúng sinh nhật 18 tuổi của Tori.

Lệ Đằng đã liên lạc với cha mẹ nuôi của Tori trước, nói là mình đến Phnom Penh làm việc, nhân tiện sẽ qua thăm Tori. Bố mẹ nuôi cười vui đồng ý. Nhưng sau khi đồng ý, dường như còn muốn nói gì đó với Lệ Đằng. Tuy nhiên, họ ấp úng mãi, muốn nói lại thôi.

Lệ Đằng gặng hỏi.

Bấy giờ bố mẹ nuôi mới nói với anh sự thật.

Hóa ra, Tori là trẻ mồ côi, từ khi có ý thức đã là binh sĩ dưới trướng của Tuva. Ma quỷ và ổ ma quỷ trong mắt người ngoài, lại là gia đình và người thân duy nhất của Tori. Anh Lee mà cậu ấy tin tưởng nhất 5 năm trước, lắc mình một cái đã trở thành chiến sĩ nằm vùng của quân đội Trung Quốc. Chính mắt cậu ấy đã chứng kiến người mình tin tưởng nhất chỉ huy những bộ đội đặc chủng phá hủy nhà của của mình, giết chết người thân, bạn bè của mình.

Những điều này đã tạo nên thương tổn tâm lý cực lớn cho Tori.

Và theo tuổi tác Tori lớn dần, thương tổn này đã phát triển thành bệnh.

Sau khi biết chuyện, thoạt tiên, Lệ Đằng bay ngay sang Phnom Penh, đưa Tori vào bệnh viện tốt nhất thành phố tiến hành chữa trị. Thời gian ấy, anh luôn ở bên Tori trông nom, gánh vác tiền thuốc men, chăm sóc cậu.

https://thuviensach.vn

Nghe tới đây, Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên: "Cậu nhóc ấy đã bị tự kỷ ạ? Về sau có chữa khỏi không anh?"

Lệ Đằng lãnh đạm: "Nếu không chữa khỏi, giờ em còn chơi game suốt ngày với cậu ta được sao?"

"... Cũng phải." Cô gật gật đầu: "Vậy, làm thế nào mà anh phát hiện ra cậu ấy thích em?"

Lệ Đằng đáp: "Ngày đầu tiên cậu ấy ở nhập viện, anh đã đến nhà cậu ấy, để lấy hộ cậu ấy sách vở và đồ dùng học tập. Vô tình phát hiện rất nhiều tập tranh."

"Tranh vẽ ạ?"

"Ừ."

"Cậu ấy đã vẽ gì ạ?"

"Một người con gái." Lệ Đằng nghiêng mắt, tầm nhìn rơi thẳng trên má Nguyễn Niệm Sơ: "Nguyễn."

"...." Ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên hoảng hốt.

Lệ Đằng nhéo cằm cô, nói với giọng điều trầm thấp mà vô cùng từ tốn: "Cả năm quyển cậu ấy vẽ, đều là Nguyễn."

Sau đó, từ những bức tranh vẽ kỳ lạ ấy của Tori, bác sĩ tìm được cách tiếp cận, dùng liệu pháp thôi miên để chữa trị cho cậu thiếu niên. Kết thúc đợt điều trị dài 4 tháng, Tori dần hồi phục, về cơ bản đã loại bỏ trở ngại giao tiếp xã hội và bóng ma tâm lý.

Lệ Đằng nhớ, hôm làm thủ tục xuất viện cho Tori, anh đưa cậu ấy về nhà bố mẹ nuôi. Trùng hợp là khi đó cũng đang là tháng Mười, thủ đô của Campuchia ngập tràn nắng, không một áng mây.

https://thuviensach.vn

Bố mẹ nuôi rất lịch sự với anh, rót nước pha trà, xem anh như một vị khách quý. Trong miệng chẳng qua cũng chỉ là những lời cảm ơn khách sáo.

Cầm cốc lên uống nước, giây phút anh ngước mắt, thì trông thấy cậu thiếu niên ngồi dưới bệ cửa sổ trong phòng ngủ, đang lật giở những tập tranh vẽ đầy "Nguyễn" kia. Ánh mắt cậu ta rất an tĩnh, gần như say mê.

Lệ Đằng đứng dậy đi vào phòng ngủ, tiện tay đóng cửa lại. Anh nhìn kỹ những bức tranh ấy. Chung quy, nét bút của cậu thiếu niên còn nghiệp dư, hình vẽ trừu tượng, thực sự khó phân biệt dáng vẻ thật của người trong tranh.

Nhưng, Lệ Đằng biết "Nguyễn" dưới ngòi bút của cậu thiếu niên là ai.

Anh và cậu thiếu niên đều lặng thinh, cả căn phòng im ắng.

Không biết trôi qua bao lâu, cậu thiếu niên khẽ cười, nói bằng tiếng Khmer: "Anh thích Nguyễn đúng không?"

Lệ Đằng không trả lời.

Cậu thiếu niên ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt trong veo như hồi nhỏ: "Bao năm qua, anh đã tìm Nguyễn chưa?"

Lệ Đằng đáp: "Chưa."

"Lee, anh nhớ không? Anh từng bảo tôi giống như em trai ruột của anh vậy." Lúc nói câu này, thậm chí giọng cậu thiếu niên rất hồn nhiên: "Trước đây, anh chia tất cả chiến lợi phẩm của anh cho tôi: dao, súng, và cả rượu vang đỏ cướp được từ chỗ người Pháp. Anh hào phóng lắm, chưa bao giờ keo kiệt."

Lệ Đằng nhìn cậu ấy, ánh mắt âm u: "Cậu muốn nói gì?"

https://thuviensach.vn

"Anh có thể tìm được cô ấy." Tori cười nhạt: "Sau khi tìm thấy, thì cô ấy chính là của chúng ta, phải không?"

"Tori!" Lệ Đằng đanh giọng: "Đừng để anh hối hận vì đã cứu cậu ra."

"Lee, anh thật sự đã thay đổi rồi... Không, anh vốn không phải là Lee. Tôi là anh em của Lee, nhưng chỉ là một quân cờ của Lệ Đằng. Anh diễn tốt quá, tôi bái phục." Cậu ấy đổi sang tiếng Trung méo mó, chậm rãi đọc ra cơn ác mộng trong trí nhớ của mình: "Bộ đội đặc chủng đội Liệp Ưng, lữ đoàn không quân Trung Quốc: Lệ Đằng."

Không chờ Tori nói xong, Lệ Đằng quay đầu rời đi.

Kể từ đấy, họ không gặp lại nhau nữa.

Bản hoàn chỉnh về câu chuyện của cậu thiếu niên Tori chính là như vậy. Lần này, Lệ Đằng chỉ giấu cuộc đối thoại trong lúc gặp mặt cuối cùng của anh và Tori. Còn lại, anh kể hết cho Nguyễn Niệm Sơ biết.

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ rầu rĩ, hồi lâu cũng không không thể trở lại bình thường.

7 năm trước, trong rừng rậm ở Campuchia, Lệ Đằng dốc lòng hoàn thành sứ mệnh, cô một lòng muốn về nhà. Những điều họ làm đều tự cho là việc chính nghĩa và chuyện chính đáng.

Theo quan điểm của họ, việc phá hủy căn cứ của Tuva, hành hình luôn tên ác ôn dựa vào địa thế hiểm trở ngoan cố chống cự, là trực tiếp và hiệu quả nhất. Cho dù gây nên đổ máu, thương vong cũng là giữ gìn công lý chính đáng.

Song, "công lý" vốn dĩ chỉ là lý thuyết tương đối.

https://thuviensach.vn

Trong mắt họ, kẻ ác ôn tội lỗi chồng chất là anh em như thể thân thích của một nhóm người khác. Cái thiện trong mắt họ lại trở thành cái ác trong mắt một nhóm người khác.

Tori suýt trở thành vật hy sinh của loại mâu thuẫn này.

Chẳng biết trôi qua bao lâu, Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi rồi thở ra, cô nói: "May mà giờ mọi thứ đều đã qua. Còn về những bức tranh kia... Em nghĩ, em nên tìm Tori nói chuyện tử tế."

Lệ Đằng lạnh lùng: "Không cần."

"Tại sao ạ?"

"Suy nghĩ của con người, người bên cạnh không thể khống chế; tình cảm của con người, lý trí không thể kiểm soát. Nếu thất tình lục dục dễ dàng thay đổi hoặc loại bỏ như thế thì ngàn vạn nỗi buồn và đau khổ trên đời từ đâu mà ra."

Lệ Đằng nói câu này rất tùy ý, nhưng nghe qua tai của Nguyễn Niệm Sơ lại khiến cô hơi trợn mắt, khẽ hô: "Wow, anh thay đổi phong cách ạ. Sao đột nhiên nói năng văn vẻ vậy?"

Lệ Đằng "xùy" một tiếng, đưa ngón tay nâng cằm cô: "Người đàn ông của em có kém cỏi nữa cũng vẫn tốt nghiệp đại học không quân, năm nào cũng đứng nhất đấy. Coi anh không có văn hóa thật sao."

"...." Nguyễn Niệm Sơ lặng vài giây mới gật gù: "Chẳng trách anh không thích cậu ấy. Cũng chẳng trách anh tức giận đến vậy."

Cùng là người ái mộ, thái độ của cô đối với Quý Tiểu Huyên, không kém cạnh thái độ của Lệ Đằng với Rein. Nhưng so thái độ của Lệ Đằng với Quý Tiểu Huyên, cô đối với Rein... Ừ, đúng là đáng phạt.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm nghĩ rồi mau chóng thừa nhận lỗi lầm: "Em xin lỗi. Trước kia em không biết Rein có... tình cảm kỳ cục như thế với em. Sau này, em sẽ giữ khoảng cách với cậu ấy. Nhưng không tìm cậu ấy nói chuyện, chẳng lẽ cứ để mặc cậu ấy tiếp tục?"

Lệ Đằng lạnh nhạt: "Cần tìm thì cũng là anh đi!"

".... Anh tìm cậu ấy, sẽ nói thế nào?"

"Có thể dùng tay thì không dùng lời."

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc. Một lát, cô mới mở miệng: "Mọi người đều là người văn minh, như vậy không tốt lắm đâu."

"Bằng không thì sao?"

"Bằng không... em nói chuyện rõ ràng với cậu ấy một bữa." Nguyễn Niệm Sơ thầm tính toán: "Bảo cậu ấy về sau điều chỉnh tâm lý, coi em là chị gái."

Lệ Đằng hỏi luôn: "Anh bảo em sau này cũng xem anh là anh trai, em làm được không?"

Nghe thế, Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc suy nghĩ, đoạn lắc đầu, nghiêm mặt: "Em đâu có anh trai già thế. Coi anh là chú, chưa biết chừng còn được."

Lệ Đằng híp mắt, bàn tay to véo mạnh cái eo thon kia: "To gan nhỉ. Nói lại lần nữa!"

Nguyễn Niệm Sơ sợ nhột, phì cười, vừa né vừa xin tha: "Em sai rồi, sai rồi, được chưa? Đùa anh tí thôi mà. Coi thật..." Đang lùi lại thì vướng chân vào thứ gì đó, cô khẽ kêu thành tiếng, ôm chặt lấy anh. Hai người cùng ngã lên sô pha.

https://thuviensach.vn

"Phịch" một tiếng.

Mèo béo Lệ Tiểu Dấm giật mình bởi tiếng động này. Nó rụt cả đầu vào ổ, thận trọng kêu "meo".

Có đệm thịt bên dưới bảo vệ cẩn thận, Nguyễn Niệm Sơ không đau tẹo nào. Cô nằm nhoài trên lồng ngực Lệ Đằng, ngẩng đầu, đôi má đỏ hồng, tóc tai hơi rối, mỉm cười với anh: "Thủ trưởng Lệ à, hôm nay xem như chúng mình nói chuyện xong rồi nhé. Sau này anh không được nổi đóa với em vì Rein nữa nhé!"

Lệ Đằng cau mày: "Anh nổi đóa với em bao giờ?"

Nguyễn Niệm Sơ trả lời: "Vừa rồi á!"

Nhắc tới điều này anh liền bực bội: "Ai bảo em cứ mang con mèo kia về?"

"Sao em biết Tori có tâm tư ấy với em." Nguyễn Niệm Sơ véo má anh: "Chính anh kín như hũ nút í, chẳng nói gì cả, trách em à?"

Lệ Đằng tóm lấy tay cô, hôn một cái, nhỏ giọng: "Trước tiên nói rõ, chỉ một lần này thôi. Nếu có lần sau, anh thấy gì là ném nấy ra ngoài cửa sổ luôn đấy. Đừng trách anh không nhắc em trước!"

"Vâng! Nhất định sẽ không có lần sau ạ!" Cô ngoan ngoãn gật đầu, cong ngón tay út với anh, ngoắc ngoắc: "Ngoéo tay, một trăm năm không cho phép thay đổi."

Anh nhướng khóe môi, thẳng người, bế ngang eo cô lên.

Nguyễn Niệm Sơ ôm lấy cổ anh theo bản năng, cả kinh: "Anh làm gì đấy?"

"Ngủ sớm dậy sớm." Lệ Đằng thản nhiên, đi luôn vào phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Nguyễn Niệm Sơ co rút: ".... Giờ Trời còn chưa tối mà."

Anh đường hoàng trả lời: "Ai bảo không thể ngủ vào ban ngày!"

"Chúng ta còn chưa ăn tối."

"Ngủ xong rồi ăn."

"...." Nguyễn Niệm Sơ cạn lời. Có thể làm việc này đến độ quên ăn quên ngủ, ngoài người này ra, e rằng chẳng có ai.

Trước khi vào phòng ngủ, cuối cùng Lệ Đằng nhìn con mèo béo mới đến kia. Nó uể oải ngáp một cái, nhắm mắt khò khò.

***

2 giờ sáng, căn nhà im phăng phắc. Lệ Đằng ngồi hút thuốc lá một mình trong phòng khách.

Rất nhanh, di động trên bàn rung lên, hiển thị người gọi tới là Dương Chính Phong.

Lệ Đằng bắt máy: "A lô!"

Giọng Dương Chính Phong phát ra từ tai nghe: "Có tiến triển không?"

"Ừ."

Anh nghịch bật lửa, giọng điệu rất bình thường: "Gần đây có tin tức của Vasa và Đoạn Côn không?"

"Sau khi chú từ biên thành về, hai người này biến mất tăm." Dương Chính Phong thở dài: "Chắc xuất cảnh rồi. Nháy mắt đã hơn một tháng, sao Dan không có tí hành động nào, đột nhiên dừng lại nhỉ."

Lệ Đằng cười lạnh: "Anh nghĩ Dan dừng lại được?"

https://thuviensach.vn

Dương Chính Phong ngờ vực: "Ý chú là..."

"Cử các anh em để mắt tới một người."

"Ai?"

"Rein." Lệ Đằng rũ mi, gẩy tàn thuốc, giọng điệu tỉnh bơ: "Dán chặt mắt vào nó, hẳn là moi ra được vài thứ đấy!"

Cúp máy.

Ngoài cửa sổ, đêm sâu thẳm và tĩnh lặng. Gió se lạnh lùa qua cửa sổ. Thoáng chốc, Lệ Đằng dụi điếu thuốc vào gạt tàn, nhìn con mèo béo cạnh chân.

Trong bóng tối, đôi mắt tròn xoe phát ra ánh sáng màu xanh lục.

Lát sau, Lệ Đằng lãnh đạm lấy di động ra, gửi cho Dương Chính Phong một tin nhắn: "Có nghe trộm. Rein không phải "Quỷ". Khởi động kế hoạch "phản gián"."

Lúc ấn nút gửi, không biết tại sao, Lệ Đằng bỗng mỉm cười.

Có lẽ anh đã biết lý do mình thích Nguyễn Niệm Sơ.

Cô rất đơn giản, còn anh quá phức tạp. Ở cùng cô, anh có được niềm vui và sự thỏa mãn đơn giản nhất. Suy cho cùng, từ khi anh khoác lên mình bộ quân phục kia, hình như anh chưa từng có những điều này.

(Tác giả có lời muốn nói:

Tori: Cảm ơn anh cả đã minh oan cho em. Ăn chửi bao nhiêu chương, cuối cùng thiếu niên em đây cũng có thể làm người rồi. (Ứa nước mắt....)

https://thuviensach.vn

Lão Thủy (Nhược Thủy Thiên Lưu): Tôi cũng cảm ơn anh cả. Cuối cùng anh đã nói ra câu chuyện. Bị mắng bao nhiêu chương, rốt cuộc tôi cũng có thể làm người rồi:)

Khác: Những phân tích và phán đoán của trước đây của các bạn đều rất có lý. Điều các bạn tưởng cũng chính là điều Dan muốn nam chính tưởng, cũng là nguyên nhân lúc trước tôi chĩa mùi dùi vào Tori khi viết. Cậu ấy có động cơ (Coi bọn Tuva là người thân, thích Nguyễn Niệm Sơ, Lệ Đằng là tình địch của cậu ấy), lại có điều kiện (Ở Campuchia suốt nhiều năm như vậy, có lẽ sớm đã bị Dan kết nạp vào tổ chức). Những hiềm nghi có thể nói là không rửa sạch nổi. Nhưng kỳ thực, người đọc kỹ đã phát hiện ra, nhân vật như Dan, sao có thể để một người dễ bộc lộ như thế thực hiện nhiệm vụ loại này?

"Quỷ" thực sự đã sớm xuất hiện, phải cái có Rein làm lá chắn nên các bạn căn bản không để ý tới ai khác. Do đó, Dan thật sự rất thông minh, đúng không?

Nam chính có suy tính riêng. Mâu thuẫn giữa anh và nữ chính, giữ con mèo lại, cuộc điện thoại với Dương Chính Phong, đều là kết quả Dan muốn, cũng là kết quả trong tính toán của anh, hơn thế còn là khởi đầu của cả kế hoạch "phản gián".

Không biết các bạn đã hiểu chưa, không hiểu cũng chẳng hề gì. Đọc hồi sau sẽ rõ.

Ngoài ra, tối qua bị mắng buồn hiu hắt. Lạ là sau khi buồn hiu hắt, không hiểu sao linh cảm bùng nổ, tháo gỡ tất cả những chỗ "bí" trong phác thảo... Có khi cuồng "bị ngược" cũng chưa biết chừng... Những bạn heo thối này, về sau đừng mắng tôi nữa được không? o(╥﹏╥)o

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Em Ở Bên Anh

NGÂM NGA

Chương 58: EM Ở BÊN ANH.

****

Khi Lệ Đằng vào đội Liệp Ưng, anh là kẻ "thích bật" nổi tiếng trong quân. Có lẽ do tuổi còn trẻ, hiếu thắng, không chịu thua, tâm tính kiêu ngạo, không chịu sự quản chế. Hồi đó, Dương Chính Phong là đội trưởng của "Liệp Ưng". Để trị kẻ thích gây sự này, anh ấy đã phát minh ra khối cách để phạt binh sĩ.

Có một cách mà Lệ Đằng khắc sâu trong trí nhớ đến tận bây giờ.

Lần nọ, khi huấn luyện dã ngoại, Lệ Đằng đã "bật" lại Dương Chính Phong. Lúc ấy, Dương Chính Phong không phản ứng mạnh lắm, khiển trách đôi câu rồi để anh về đội. Anh tưởng chuyện này thế là xong. Ai dè, tối hôm ấy, nửa đêm 2 giờ, anh bị Dương Chính Phong lôi thẳng từ trong chăn xuống sân tập.

Bắt anh nhảy cóc hai nghìn cái.

Đại đội trưởng lúc bấy giờ của đội "Liệp Ưng" này rất thích phạt người khác vào nửa đêm. Theo lời của thủ trưởng Dương chính là: "Không có sự trừng phạt nào phá hoại hơn việc nửa đêm đá người ta ra khỏi ổ chăn."

https://thuviensach.vn

Kể từ đấy, mỗi lần Dương Chính Phong phạt Lệ Đằng toàn vào lúc 2 giờ đêm.

Dần dần, khoảng thời gian này đã có ý nghĩa đặc biệt. Nó trở thành một biểu tượng thời niên thiếu của Lệ Đằng, cũng là minh chứng cho tình đồng chí giữa Lệ Đằng và Dương Chính Phong.

Với Lệ Đằng mà nói, Dương Chính Phong vừa là thầy vừa là bạn. Họ là cộng sự tốt nhất, cũng chính là anh em tốt nhất.

***

Năm ngày sau cuộc điện thoại đêm đó, mọi thứ rất yên ổn.

Cuối cùng, vào 2 giờ sáng, đêm ngày thứ 6, Dương Chính Phong gọi điện tới lần nữa.

Nằm trên giường, Lệ Đằng gần như mở mắt ngay lập tức. Anh ngồi thẳng dậy, với tay lấy di động trên tủ đầu giường. Bên cạnh, Nguyễn Niệm Sơ đang say giấc nồng, bị tiếng động này làm ồn, cô hơi nhíu mày.

Nhận thấy điều ấy, anh liền điều chỉnh điện thoại về chế độ im lặng.

Đôi lông mày của Nguyễn Niệm Sơ dần giãn ra, trở mình một cái, rồi ngủ tiếp.

Đắp chăn cho cô tử tế xong, Lệ Đằng đi sang phòng khách mới nghe máy.

"A lô!"

"Chẳng phải chú bảo anh dán mắt vào cậu sinh viên Campuchia kia à?" Trong ống nghe, giọng Dương Chính Phong lộ rõ vui sướng: "Liên tục mấy ngày, cuối cùng đã có phát hiện."

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Lệ Đằng hỏi với giọng điệu đều đều: "Phát hiện thấy gì?"

"Anh cử người đi điều tra tài khoản ngân hàng của Rein tại Campuchia. 10 ngày trước, tài khoản này đã nhận một khoản tiền lớn lên đến một trăm ngàn đô la. Một sinh viên bình thường, chi phí sinh hoạt và học phí trước đây đều dựa vào giúp đỡ của chú, sao đột nhiên lại có khoản tiền lớn như thế gửi vào tài khoản? Anh cảm thấy có gì đó không đúng, lại đi điều tra thông tin danh tính của người gửi. Chú đoán xem, người gửi là ai?"

"Người của Dan."

"Đúng!" Dương Chính Phong nói: "Họ tên người gửi là Vanesa, danh tính thật của Vasa ở Campuchia."

Lệ Đằng châm điếu thuốc ngậm trong miệng, anh cười bảo: "Xem ra, sự việc sẽ nhanh chóng lộ chân tướng thôi!"

"Hiện tại, chúng ta đã có thể chắc chắn 90%, Rein và Dan có quan hệ." Dương Chính Phong ngẫm nghĩ một thoáng, đoạn nói: "Dù Dan xảo quyệt, không để lộ hành tung của mình với Rein, nhưng chúng ta tóm được Rein rồi, hắn rằng cũng có thể tra ra những thứ khác."

"Tìm được Vasa đã gửi tiền vào tài khoản cho Rein trước, lần theo đầu mối sẽ tìm thấy Dan."

"Ừ."

"Nhưng chỉ dựa vào một tài khoản gửi tiền, cũng không thể hoàn toàn chứng minh Rein là người của Dan." Giọng Lệ Đằng rất hờ hững: "Trước khi ra tay, nhất định phải cẩn trọng. Sơ sẩy sẽ chỉ rút dây động rừng."

"Tất nhiên trước mắt vẫn tiếp tục thu thập bằng chứng." Dứt lời, Dương Chính Phong thở dài, lắc đầu: "Năm đó chú cứu thằng bé ấy từ chỗ

https://thuviensach.vn

Tuva ra, tan nát cõi lòng vì nó. Bố đẻ cũng chẳng làm được như chú. Thứ chó má ăn cháo đá bát."

Lệ Đằng trầm ngâm mấy giây mới lên tiếng: "Đường do tự nó chọn. Chọn sai, không ai giúp được nó."

Hai người đàn ông đều chẳng phải kẻ biết tán gẫu.

Loanh quanh nói xong chuyện chính thì cũng kết thúc cuộc gọi.

Lệ Đằng vẫn cầm điện thoại, im lặng một chốc, anh búng tàn thuốc, nói: "Cúp đây! Anh ngủ sớm đi!" Rồi, không đợi Dương Chính Phong ở đầu dây bên kia đáp lời, anh ngắt máy luôn.

Ngồi lặng trên sô pha mấy giây, anh dụi điếu thuốc, nghiêng đầu. Nguyễn Niệm Sơ đang đứng chỗ cửa phòng, trên vai khoác chiếc áo quân phục anh thường mặc khi đi làm. Áo quá rộng, do đó cô gái được bao trùm trong bóng tối càng hiện rõ vẻ gầy yếu.

Cô lặng lẽ nhìn anh, nét mặt như thường, nhưng kinh ngạc và nghi hoặc đan xen trong anh mắt, đầy khó hiểu.

Lệ Đằng cũng bình tĩnh nhìn cô.

Hai người cứ thế nhìn nhau không nói một lời.

Dưới bàn trà sột soạt, mèo béo chui ra, rũ rũ lông, kêu meo meo. Nó chạy đến cạnh chân Nguyễn Niệm Sơ, vòng quanh cô.

Hồi lâu, Nguyễn Niệm Sơ mới thử mấp máy môi: ".... Rein là người của Dan?"

Lệ Đằng thản nhiên đáp: "Không chắc, nhưng có nghi ngờ."

https://thuviensach.vn

Vẻ thản nhiên trong mắt anh như khiến Nguyễn Niệm Sơ giận điên. Cô cau chặt mày, hét toáng: "Anh đã biết Rein có vấn đề, tại sao trước đây không nói rõ với em. Tại sao gạt em?"

Lệ Đằng nói: "Em coi cậu ấy là bạn bè quan trọng như thế. Anh sợ em quá đau lòng!"

Nguyễn Niệm Sơ cười gằn: "Là sợ em đau lòng hay sợ sau khi em biết liền tránh xa cậu ấy, thì anh sẽ không còn mồi nhử sói? Thủ trưởng Lệ à, anh đủ tàn nhẫn đấy!"

Nguyễn Niệm Sơ nói không lựa lời, càng nói càng quá đáng. Lệ Đằng chau mày, sự tức giận kìm nén trong đáy mắt. Anh khẽ quát: "Em lên cơn thần kinh gì vậy. Có biết mình đang nói gì không?" Tiến lên hai bước, giống như vô tình, anh đá chiếc bình hoa để cạnh tủ TV.

"Choang", mảnh sứ vỡ đầy sàn.

"Meo", mèo béo sợ hãi dựng ngược cả lông, kêu lên, trốn xuống gầm sô pha.

"Anh còn đá vỡ lọ hoa?" Nguyễn Niệm Sơ càng gào to, trong giọng nói cũng đã nghẹn ngào: "Lệ Đằng, em cho anh biết, chuyện hôm nay, anh phải giải thích rõ ràng với em!"

Giọng Lệ Đằng trầm mà lạnh: "Nguyễn Niệm Sơ, anh cũng cho em biết, giờ tâm trạng của anh không tốt. Con mẹ nó, đừng gây sự với anh."

Nguyễn Niệm Sơ hét lên: "Em cứ gây sự đấy! Anh làm gì được em nào?"

Sau đấy, "loảng xoảng, loảng xoảng", "choang choang",... Lại là một loạt tiếng đồ vật bị đổ vỡ vang lên chói tai.

https://thuviensach.vn

"Sao? Anh lộ nguyên hình rồi hả? Hôm nay còn muốn đánh em phải không?"

Giọng Nguyễn Niệm Sơ run run, giận dữ, vớ gì ném nấy. Nào điều khiển từ xa, nào bật lửa. "Em muốn chia tay anh!"

Tiếp đến là tiếng bước chân vội vã từ phòng khách lao thẳng tới cửa lớn.

Lệ Đằng túm lấy cổ tay Nguyễn Niệm Sơ, lôi lại, kéo cô vào phòng ngủ, "Chạy à, chạy được lên Trời không? Vào phòng từ từ nói chuyện với em!"

Cuối cùng, một tiếng "rầm" chấm dứt cuộc hỗn chiến. Cửa phòng ngủ đóng sầm lại.

Cửa vừa đóng thì Nguyễn Niệm Sơ rút tay ra, dựa gần Lệ Đằng, nói với âm lượng chỉ mình anh nghe thấy: "Sao vậy? Rốt cuộc anh đang làm gì thế?"

Lệ Đằng khẽ "suỵt", nói nhỏ: "Không biết anh đang làm gì mà còn ở đây om sòm với anh?"

Nguyễn Niệm Sơ trừng mắt: "Anh cố tình để em nghe được cuộc gọi của anh với thủ trưởng Dương, chẳng phải là muốn em gây chuyện với anh à?"

"Em biết anh cố tình?"

"Bình thường anh sợ làm ồn giấc ngủ của em, sau 10 giờ tối đã chỉnh điện thoại ở chế độ im lặng." Nguyễn Niệm Sơ híp mắt: "Cho nên, hôm nay di động của anh đổ chuông, là em đã đoán chắc chắn anh cố tình đánh thức em, có chuyện muốn để em biết. Em liền theo ra thôi!"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhướng mày: "Sau đó thì làm ầm lên?"

"Người bình thường đều nên phản ứng như vậy." Cô cong khóe môi, nhoẻn cười: "Vừa thấy anh phối hợp với em như thế là em biết mình đã đoán đúng!"

Lệ Đằng cười, ngón tay lắc lắc cằm cô: "Hôm nay xem như ngốc đúng lúc!"

"Em diễn tốt không anh?"

"Tốt!"

"Vậy diễn xong rồi, cho em biết chuyện gì đang xảy ra đi ạ!" Nguyễn Niệm Sơ nhẹ nhàng gạt tay anh ra, vẻ mặt nghiêm túc hơn: "Có... có tai vách mạch rừng phải không anh?"

Đôi mắt đen thẳm của Lệ Đằng nhìn thẳng vào Nguyễn Niệm Sơ, anh trả lời: "Rưa rứa!"

Nghe vậy, lòng Nguyễn Niệm Sơ đột nhiên nặng trĩu. Một lát, cô mới mở miệng: "Nên anh với thủ trưởng Dương nói chuyện điện thoại, ném Rein ra là cố ý đánh lừa tai mắt?"

Lệ Đằng hời hợt đáp: "Sao em chắc là đánh lừa tai mắt, nếu thật sự là cậu ta thì sao?"

Nguyễn Niệm Sơ trả lời ngay không buồn nghĩ ngợi: "Không thể nào!"

"Lý do?"

"Thứ nhất, nếu anh nghi ngờ Rein và Dan có liên quan thật, còn để em tiếp tục tiếp xúc với cậu ấy, há chẳng phải giống như em đã nói: Mặc kệ sự

https://thuviensach.vn

an toàn của em, lấy em làm mồi, nhử rắn ra khỏi hang à?" Cô nhìn anh, đôi mắt sáng trong, ánh nhìn kiên định: "Anh sẽ không làm vậy."

"Ừ, anh sẽ không làm vậy." Lệ Đằng véo má cô: "Thứ hai là gì?"

"Thứ hai," Con ngươi Nguyễn Niệm Sơ xoay chuyển, "Trực giác ạ!"

Ánh mắt Lệ Đằng nhìn cô y chang nhìn một đứa ngốc.

Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, nhéo mạnh tay anh, thấp giọng: "Anh đừng coi thường trực giác của phái nữ, chuẩn lắm đấy! Như năm ấy ở Campuchia á, người duy nhất em tin tưởng chính là anh, Tori và bà Axin.. Thực tế chứng minh, ba người bọn anh đều là người tốt. Em cũng không nhìn nhầm."

Nghe những lời ấy, Lệ Đằng lạnh lùng quăng trả một câu: "Kẻ nhớ nhung chị dâu mình mà được gọi là người tốt?"

"Anh đừng chuyện nọ xọ chuyện kia!" Nguyễn Niệm Sơ nói: "Từ khi biết Rein thầm thích mình, em đã xóa bỏ trò chơi, không gặp mặt, cũng không tiếp xúc với cậu ấy nữa! Còn chưa đủ thành ý ạ?"

"Vậy nói tiếp chuyện nghiêm chỉnh!" Lệ Đằng nheo mắt, nhẹ giọng: "Em bảo trực giác của em chính xác. Thế em nói xem, quanh chúng ta, ai giống kẻ xấu?"

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc suy nghĩ một thoáng, sờ cằm, ngần ngừ nói ra mấy từ: "... Chó săn nhỏ à."

Lệ Đằng cau mày: "Ai?"

"Giang Hạo ạ!" Giọng điệu của cô vô cùng tùy ý, "Lần đầu tiên nhìn thấy anh chàng non tơ này, em đã cảm thấy cậu ta hư hư, không giống người tốt!"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, một loạt tiếng mèo kêu từ ngoài cửa truyền vào.

Ngồi xổm trước cửa, mèo béo nhìn cửa, tội nghiệp kêu "meo meo".

Trong một khoảnh khắc nào đó, Lệ Đằng chợt không phân biệt nổi Nguyễn Niệm Sơ ngố thật hay kẻ cực kỳ thông minh giả khờ.

Anh ôm chặt cô, dán sát, áp môi lên tai cô, dịu dàng dỗ dành: "Nguyễn Niệm Sơ, giúp anh một việc được không em?"

Bị ngứa, Nguyễn Niệm Sơ tránh đi. Cô hỏi: "Việc gì ạ?"

"Hỏi thăm cô bạn Kiều Vũ Phi kia của em một chút về Giang Hạo."

Nguyễn Niệm Sơ ngơ ngác: "Tự dưng hỏi thăm về Giang Hạo làm gì?"

Anh đáp: "Không phải em nói cậu ta là người xấu sao."

"...." Câu này khiến cô bị sặc, "Thủ trưởng Lệ à, em chỉ đoán mò thôi mà. Anh thế này có phải hơi qua loa rồi không? Sao có thể em nói là cậu ta thì chính là cậu ta chứ."

Lệ Đằng đáp: "Thử vận may!"

Cô vẫn do dự: "Lỡ không phải thì sao ạ?"

"Thì nói sau!" Anh tỉnh bơ.

Dứt lời, nghe thấy di động rung lên, lấy ra nhìn, trong hộp thư tới là tin nhắn của Dương Chính Phong gửi: "Chú bảo anh điều tra những mối quan hệ của Rein. Kết quả là sau khi cậu ta tới Trung Quốc rất ít kết bạn, thân thiết nhất chỉ có một sinh viên Đại Học D tên Giang Hạo. Trùng hợp hơn là nửa năm trước, Giang Hạo từng có một lần sang Campuchia du lịch 10 ngày. Hai đứa quen nhau tại thời điểm đó."

https://thuviensach.vn

"...." Lệ Đằng khóa màn hình. Anh nhắm mắt, đưa tay nhéo hai đầu lông mày. Không đúng, có chỗ nào sai sai.

Sự thận trọng và cáo già của Dan, so với Khun Sa cha hắn, chỉ hơn chứ không kém. Năm ấy anh đã mất 4 năm rưỡi mới bắt được Khun Sa. Lần này, nhiệm vụ khó khăn hơn gấp trăm lần.

Anh cùng Dan đều đang đoán đối phương đang nghĩ gì, đều đang đoán nước cờ tiếp theo của đối phương.

Ván này, ai cũng không thể thua được.

***

Vài ngày trước.

2 giờ sáng, Lệ Đằng gửi điện cho Dương Chính Phong.

"Muộn thế này còn chưa ngủ."

"Có chuyện cần nói!"

Nháy mắt, cơn buồn ngủ của Dương Chính Phong tan biến hơn nửa. Anh ấy thoáng lặng thinh, rồi trầm giọng: "Đã nghĩ ra cách à?"

"Dan rất thông minh, cũng rất thận trọng! Cách duy nhất có thể khiến hắn phạm sai lầm là để hắn được thuận lợi." Lệ Đằng bình thản đáp.

Dương Chính Phong lơ mơ: ".... Để hắn được thuận lợi?"

"Đắc ý mới có thể quên mình."

"Đã hiểu. Cậu có kế hoạch gì?"

"Phản gián."*

https://thuviensach.vn

(*Phản gián: chỉ việc nhìn thấu âm mưu tính toán của đối phương, và khéo léo dùng âm mưu của đối phương để tiến hành phản kích.

Điểm mấu chốt nằm ở chỗ "Thật giả lẫn lộn". Làm giả một cách tài tình, y như thật, khiến kẻ địch mắc mưu tin là thật, đưa ra những phán đoán sai lầm, có hành động sai lầm.

Chờ thời cơ thu lưới.)

***

Nguyễn Niệm Sơ biết rất ít về Giang Hạo. Cô chỉ biết, cậu ta là "giai trẻ" Kiều Vũ Phi câu được ở một quán bar nào đó, đang độ tuổi đôi mươi, là sinh viên học năm ba của trường đại học D. Không phải người vùng này.

Ở thành phố Vân, loại nam sinh cầm tiền trong nhà đi học đại học nhưng cả ngày lêu lổng "dô dô" trong quán bar, hộp đêm này, nhiều như rươi.

Vì vậy, đến giờ Nguyễn Niệm Sơ cũng không hiểu, cô bạn thân duyệt qua vô số người, được xưng là chuyên gia tình cảm, đã "chấm" Giang Hạo ở điểm nào. Ấy vậy mà vì cái cây non này, bỏ qua cả cánh rừng rậm.

Lệ Đằng bảo Nguyễn Niệm Sơ hỏi thăm về Giang Hạo. Vấn đề này có phần khó khăn với cô. Hỏi thăm về người yêu của bạn thân, muốn moi được thông tin hữu ích, lại không thể để bạn thân sinh nghi mà khó chịu. Đây thực sự là một môn kỹ năng sống.

Cô lấn cấn suốt một buổi sáng.

Mãi đến giờ nghỉ trưa, Nguyễn Niệm Sơ mới tìm được một cái cớ kín kẽ. Cô lấy ngay di động, gửi tin nhắn qua Wechat cho Kiều Vũ Phi: "Mày hỏi Giang Hạo dùm tao, sau khi họ chữa khỏi vết thương cho con mèo lạc kia, đã tiêm vắc xin phòng bệnh cho nó chưa?"

https://thuviensach.vn

Mấy phút trôi qua, Kiều Vũ Phi nhắn lại: "Anh ấy bảo tiêm rồi."

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Về sau có phải tiêm nữa không?"

Kiều Vũ Phi: "Giang Hạo bảo mày mỗi năm tiêm cho mèo một lần là được. Đề cử mũi ba trong một."

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Bác sĩ bảo hắn thế à?"

Kiều Vũ Phi: "Tao chưa kể với mày à? Anh ấy vốn chuyên ngành thú y mà. Vấn đề đơn giản như này, đâu cần phải hỏi bác sĩ."

Chuyên ngành thú y.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn bốn chữ ấy trên màn hình, và liên tưởng với những lời Lệ Đằng nói đêm qua. Cô híp mắt, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Hôm nay Lệ Đằng có hội nghị. Lúc anh đến đón cô tan làm, sắc Trời đã tối. Hai người ăn tạm chút gì đó ở bên ngoài rồi về nhà.

Vừa vào cửa thì mèo béo Lệ Tiểu Dấm chạy nhào tới, kêu meo meo.

Nguyễn Niệm Sơ ngồi thụp xuống, cười khanh khách, chơi đùa với nó.

Lệ Đằng cởi quân phục, tháo ba nút trên cổ áo sơ mi, chuẩn bị đi tắm. Khóe mắt quét qua, thấy Nguyễn Niệm Sơ đang ấn mèo béo trên sàn, vừa dùng ngón tay gãi gãi nó, vừa như vô tình như cố ý sờ quanh miệng vết thương của nó.

Có vẻ bị đau, mèo béo giãy giụa, há miệng muốn cắn cô.

Song, Nguyễn Niệm Sơ kiên quyết nhấn chặt con mèo, sờ kỹ hơn miệng vết thương lưu lại sau vụ tai nạn xe cộ.

https://thuviensach.vn

Bỗng, một bàn tay to lớn với những khớp xương rõ ràng giữ lấy tay cô, ngăn động tác của cô lại.

"...." Nguyễn Niệm Sơ ngước mắt, Lệ Đằng nhìn cô với nét mặt không biểu cảm, ánh mắt sâu hun hút và rất nghiêm nghị.

Bốn mắt chỉ giao nhau vài giây, cô liền hiểu được.

Bàn tay trắng nõn buông ra.

Em mèo béo lấy lại được tự do, trốn ngay xuống gầm bàn, nhìn họ bằng con mắt cảnh giác. Đôi mắt xoe tròn, âm thầm quan sát.

Lệ Đằng cố tình nói với thái độ lạnh tanh: "Quên nói với em một chuyện. Mai em xin đơn vị cho nghỉ, ra ngoài với anh một chuyến!"

Nguyễn Niệm Sơ đứng thẳng dậy, phủi bừa bụi bặm, cũng lạnh nhạt: "Chuyện gì anh cũng không nói, em lấy lý do gì mà xin nghỉ."

Hai người này, bởi có tai vách mạch rừng nên càng làm thật dáng vẻ gương vỡ khó lành sau khi cãi vã.

"Tảo mộ, cùng hội thủ trưởng Dương, cả những chiến hữu khác nữa." Lệ Đằng vừa nói vừa xoay người vào phòng tắm: "Mai là ngày giỗ của anh Cao và anh Hạ."

Nghe xong những lời này, mũi Nguyễn Niệm Sơ chợt cay cay.

Rõ ràng là giọng điệu nhẹ tênh, nhưng niềm đau nặng trĩu nồng đậm giữa từng chữ, kỹ thuật diễn tốt nữa cũng chẳng che đậy nổi.

Đột nhiên, Nguyễn Niệm Sơ rất xót xa. Những gì người đàn ông này đã, đang, và sẽ trải qua, có lẽ cả đời này cô không cô cách nào đồng cảm như thế chính mình cũng phải chịu. Cô không đủ thông minh, không đủ nhạy bén, những điều cô hiểu rất ít, chẳng biết làm được gì cho anh.

https://thuviensach.vn

Thế là, Nguyễn Niệm Sơ theo vào phòng tắm, vòng tay ôm lấy eo Lệ Đằng từ phía sau, áp má, dụi dụi vào lưng anh. Cảm nhận những vết sẹo lồi lõm dữ tợn kia.

Lệ Đằng lặng một lúc, rồi quay lại ôm cô. Hai cánh tay siết chặt.

Nguyễn Niệm Sơ kiễng chân, ghé sát tai anh, dịu dàng thì thầm: "Lệ Đằng à, anh yên tâm làm chuyện anh muốn làm đi, em ở bên anh!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Quyết Chí Không Thay Đổi

NGÂM NGA

Chương 59: QUYẾT CHÍ KHÔNG THAY ĐỔI.

***

Sáng hôm sau, ngày mới vừa ló dạng, Nguyễn Niệm Sơ đã cùng Lệ Đằng lên đường, hướng thẳng về nghĩa trang liệt sĩ thành phố Vân.

Nghĩa trang nằm ở ngoại ô, phải lái xe gần một tiếng.

Trên đường, Nguyễn Niệm Sơ lấy bánh bao đã hấp chín ra cắn một miếng, sau đó phồng má nhai. Vừa nhai, cô vừa đưa bánh tới bên miệng Lệ Đằng: "A...!"

Lệ Đằng híp mắt nhìn cái bánh bao, tròn tròn, thiếu mất góc, lộ rõ hình lưỡi liềm nhỏ nhỏ. Lệ Đằng ngoặm một phát, chén luôn mảnh lưỡi liềm ấy.

Mỗi người một miếng, rất nhanh đã xơi xong 4 chiếc bánh bao.

Nguyễn Niệm Sơ rút khăn giấy lau miệng, khen: "Bánh bao bác gái làm ngon thật đấy. Lúc rời Chướng Bắc, chúng mình nên mang theo nhiều hơn."

"Em thích thì ăn hết anh lại bảo mẹ làm rồi gửi cho!"

"Vậy phiền bác lắm!"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cong khóe môi: "Nàng dâu tốt như em, mẹ tụi mình muốn em làm phiền mẹ mỗi ngày ấy chứ!"

Nghe vậy, mặt Nguyễn Niệm Sơ ửng hồng: "Bác đúng là bác!"

Lệ Đằng hờ hững: "Qua cửa rồi thì sửa cách gọi đi, chẳng phải chuyện sớm muộn sao."

Hai người chuyện trò một lúc.

Chuyện nhà chuyện cửa, củi gạo mắm muối, tất cả chủ đề đều giống hệt những cặp đôi đang sống chung bình thường khác. Cứ thế tán gẫu được hơn 10 phút, Nguyễn Niệm Sơ nhớ ra chuyện chính.

Cô nhìn ngó xung quanh theo bản năng, đoạn nhỏ giọng: "Tai vách mạch rừng mà anh nói có phải chính là con mèo kia không ạ?"

Lệ Đằng vẫn lái xe, nét mặt không thay đổi: "Ừ!"

".... Vấn đề nằm ở vết thương của nó?" Đầu Nguyễn Niệm Sơ thỏa sức tưởng tượng.

Nguyễn Niệm Sơ nghi ngờ Giang Hạo, vì thế khi Lệ Đằng bảo cô đi nghe ngóng tin tức từ chỗ Kiều Vũ Phi, lại biết được chuyên ngành học của Giang Hạo vốn là thú y. Một sinh viên chuyên ngành thú ý bị tình nghi, và một con mèo từng bị thương được gửi tới nhà cô, rất dễ khiến con người ta sinh ra liên tưởng.

Lệ Đằng đáp: "Trong bụng mèo có chip nghe trộm."

"...." Nguyễn Niệm Sơ hơi trợn mắt. Cô tưởng suy đoán của mình đã đủ phóng đại rồi, không ngờ, sự thật còn phóng đại hơn cả đầu óc của cô. Cô buột miệng: "Sao anh biết?"

https://thuviensach.vn

"Loại chíp ấy được một công ty vũ khí bí mật của Mỹ phát minh, sau khi cấy thẳng vào cơ thể sống, có hiệu quả hoạt động 10 tháng. Chủ yếu dùng trong thương mại và chính trị." Lệ Đằng nói: "Tuva là một trong số nhà buôn vũ khí chợ đen lớn nhất châu Á. Anh theo lão 4 năm nên biết chút ít!"

"Em vẫn không hiểu..." Nguyễn Niệm Sơ nhăn mày: "Anh lại chẳng phải mắt quét hồng ngoại, làm sao anh biết có đồ trong bụng mèo?"

Lệ Đằng thuận miệng: "Đoán!"

"...." Khóe môi Nguyễn Niệm Sơ giật giật.

Nghiêng đầu nhìn cô, anh nói: "Anh đã quan sát vết thương sau khi con mèo cắt chỉ, dấu mũi khâu có hai lật. Chắc hẳn sau khi bác sĩ phẫu thuật, chữa trị xong, vết thương bị động vào lần nữa. Cho chíp vào rồi khâu lại."

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ đã cả kinh tới độ nói không nên lời.

Cô vẫn luôn biết, suy nghĩ của đồng chí bộ đội này cẩn thận, tinh tế. Nhưng thực sự không nghĩ tới có thể cẩn thận, tinh tế đến mức ấy.

"Thế, anh phát hiện ra khi nào?"

"Lúc em bế con mèo lên xe."

Giây phút lời này vừa dứt, mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên. Tất cả những mảnh vụn linh tinh đã xâu thành một chuỗi.

Cô rõ rồi.

"Lúc ấy anh đã biết có nghe lén nên mới nổi cáu với em, cãi nhau với em, kể cả những chuyện "nhân tiện" cho em biết về Rein, là cố ý hết ạ?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, thứ IQ thấp tè này của mình, hiện tại thế mà lại được anh đưa lên một tầm cao mới.

"Ngay từ đầu anh đã biết Rein không phải "quỷ". Nhưng Dan muốn anh hoài nghi Rein, và còn muốn lợi dụng mâu thuẫn giữa anh và em, tăng thêm mối nghi ngờ này. Dan muốn anh rơi vào bẫy của hắn, nên anh đã cố ý lọt bẫy, khiến hắn ngỡ mình đã thắng?"

Lặng vài giây, Lệ Đằng mở miệng: "Rein chỉ là một tấm bia ngắm Dan quăng ra. Cậu ta sẽ cản những mũi tên, phát đạn ngầm, con quỷ thực sự mới có cơ hội ra tay."

"Hóa ra là vậy!" Nguyễn Niệm Sơ cắn cắn môi, trầm giọng: "Em biết rồi. Con quỷ thực sự không phải Rein, mà là Giang Hạo."

Lệ Đằng cười khẽ: "Có thể."

"Chắc chắn luôn!" Nguyễn Niệm Sơ suy ngẫm kỹ, "Hắn tiếp cận Kiều Vũ Phi, từ đó tiếp cận chúng ta. Sau đấy, đẩy Rein lên đầu sóng ngọn gió. Sự xuất hiện của hắn vốn đã rất bất ngờ, cũng rất kỳ lạ. Chẳng qua, trước kia chẳng ai trong chúng ta chú ý nhiều tới hắn đấy thôi."

Lệ Đằng vẫn lặng im lái xe và nghe cô nói.

Nguyễn Niệm Sơ càng nghĩ càng cảm thấy hoảng. Cô cau mày: "Nên mau chóng bắt Giang Hạo đi ạ!"

"Hiện tại chưa có bằng chứng nào chứng minh được hắn là người của Dan. Làm sao bắt."

Nguyễn Niệm Sơ lo lắng: "Nhưng em sợ Kiều Vũ Phi sẽ gặp nguy hiểm."

Giọng Lệ Đằng rất bình thản: "Bạn em không phải mục tiêu của Dan."

https://thuviensach.vn

"Sao anh biết?"

"Mục tiêu của Dan từ đầu chí cuối chỉ có mình anh!" Ánh mắt Lệ Đằng nặng nề và lạnh lẽo: "Do đó, gã sẽ chỉ ra tay với người anh quan tâm."

Nghe thế, con ngươi Nguyễn Niệm Sơ nhảy lên, cô chợt vỡ lẽ: "Cho nên, ngay từ khi bắt đầu, Dan muốn giết em là bởi anh yêu em?"

"Ừ." Lệ Đằng nghiêng mắt nhìn cô. Những tia nắng xuyên qua cửa sổ xe, chiếu lên sườn mặt cô, làn da trắng bóc, dường như có thể phát sáng. Anh thấp giọng: "Nguyễn Niệm Sơ, nếu anh không tìm em thì không có những chuyện này. Tháng ngày của em nhất định sẽ trôi qua bình yên. Em có trách anh không?"

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ một thoáng, cố tình gật đầu, nghiêm túc nói: "Tất nhiên là trách rồi. Nếu không phải anh, làm sao em bị cuốn vào chuyện này."

Lệ Đằng nhướng mày: "Vậy làm thế nào đây?"

Cô nhoẻn cười, ngoắc ngoắc ngón tay: "Lấy nửa cuộc đời sau này của anh bù đắp cho em."

Thực ra, Nguyễn Niệm Sơ cũng từng nghĩ. Nếu sau 7 năm, không gặp lại Lệ Đằng, cuộc sống của cô sẽ thế nào. Có lẽ là vâng lời mẹ Nguyễn, xem mắt, yêu đương, đến tuổi thì kết hôn, sinh con.

Một đời bình lặng, bình thường, bình an. Giống như 7 năm sau khi cô và Lệ Đằng chia xa ấy.

Cứ vậy kỳ thực cũng tốt.

https://thuviensach.vn

Song, cho dù thời gian ngược trở lại lần nữa, cô cũng vẫn sẽ lựa chọn thích anh, ở bên anh. Dẫu con đường phía trước ra sao, quyết chí không thay đổi.

***

7 giờ rưỡi sáng, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ đến nghĩa trang.

Cuối thu, cái lạnh trong gió sớm mai đã thêm đậm. Nguyễn Niệm Sơ khép chặt chiếc áo gió màu đen quanh mình, mua hai bó hoa tươi ở quầy hàng chỗ cổng.

Đỗ xe xong, Lệ Đằng đi ra. Vừa đi, anh vừa chỉnh lại cổ áo và mũ bộ đội. Nom dáng vẻ càng lạnh lùng, anh tuấn hơn ngày thường.

Dương Chính Phong cùng các đồng chí khác đã đến. Những chàng trai mặc trên mình bộ thường phục không quân, khôi ngô đĩnh đạc, hiên ngang, cao lớn, trở thành một cảnh đẹp trong nắng mai.

Lệ Đằng dẫn Nguyễn Niệm Sơ đi về phía hàng ngũ màu xanh biển kia.

"Anh Dương!" Lệ Đằng cong khóe môi, chào hỏi người đứng đầu đội ngũ ấy - Dương Chính Phong. Hai người đàn ông chạm nắm đấm theo thói quen.

Các anh em phía sau đã lâu không gặp Lệ Đằng, đều mừng rỡ, mồm năm miệng mười chào anh: "Thủ trưởng Lệ!", "Anh Lệ!"

Đứng cạnh Lệ Đằng, Nguyễn Niệm Sơ cười tươi rói.

Lệ Đằng đỡ eo cô, đẩy nhẹ một cái lên trước, thờ ơ nói: "Đây là Nguyễn Niệm Sơ, chị dâu các cậu!"

Các chiến sĩ tức thì "nghỉ", "nghiêm", đồng thanh hét to: "Chào chị dâu ạ!"

https://thuviensach.vn

Mặt Nguyễn Niệm Sơ ửng hồng: "Chào các anh!"

Bấy giờ, một chiến sĩ đằng trước tiến lên hai bước, tới gần Nguyễn Niệm Sơ hơn, hớn hở: "Chị dâu, chị còn nhớ em không?"

"...."Nguyễn Niệm Sơ ngắm nghía mặt mũi anh chàng một lượt, hơi nhíu mày, sự bối rối viết rõ trong mắt.

Chiến sĩ ấy lấy mũ xuống, chỉ vào mặt mình: "Em đây!"

Nguyễn Niệm Sơ vẫn chưa nhớ ra: "Cậu là..."

Chiến sĩ giơ ngón cái lên với cô, nhắc cho cô: "Sinh viên đại học, tố chất nhân tài cao?"

Trong giây lát, một khuôn mặt trẻ tuổi với nước da ngăm đen hiện lên trong tâm trí. Nguyễn Niệm Sơ nhớ ra rồi. Cậu chiến sĩ lái xe đưa cô ra khỏi bãi mìn 7 năm trước, hoạt bát thích cười, hàm răng trắng bóc.

"Là cậu à!" Hai mắt cô sáng rỡ.

"Còn chẳng phải em sao?" Cậu chiến sĩ năm nào đã là một chàng trai trưởng thành. Hà Hổ cười, xoay đầu nói với các đồng đội: "Không ngờ chị dâu vẫn nhớ tôi này!"

"Trông ông đẹp giai thế mà!"

"Còn không cách xa chị dâu ra, không sợ anh Đằng xử lý cậu à."

Các chiến sĩ trêu đùa.

Mấy phút sau, Dương Chính Phong nâng cổ tay xem đồng hồ, gật gật đầu: "Đến giờ rồi. Đi, chúng ta vào thăm lão Cao, lão Hạ nào!"

Anh ấy vừa dứt lời, đội ngũ vốn đang ồn ào liền im phăng phắc

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ đi bên Lệ Đằng, vào nghĩa trang.

Nghĩa trang liệt sĩ vùng ngoại ô rất trang nghiêm. Một tượng đài lớn đứng sừng sững ở lối vào. Ánh mắt trời chiếu rọi, thân tượng đài đã cũ, lá cờ đỏ năm sao tung bay phần phần trong gió sớm mai.

Ngày 21 tháng 10 năm 2006, tiến sĩ viện khoa học Trung Quốc, Tề Kiến Thành, bộ đội đặc chủng cấp sĩ quan Hạ Phi, Cao Vĩnh Hạn của đội Liệp Ưng đã gặp nạn tại biên giới. Về sau, ngày 21 tháng 10 hàng năm, toàn thể các thành viên của đại đội Liệp Ưng sẽ có mặt ở nghĩa trang dưới sự dẫn dắt của Dương Chính Phòng, để viếng hai chiến sĩ đã khuất này.

Lệ Đằng hỏi: "Mấy người dì Hạ đã đến chưa?"

"Đến rồi!" Dương Chính Phong đáp: "Dẫn Tiểu Tinh đi cùng, một già một trẻ, năm nào cũng đến từ sớm!"

Giây tiếp theo, Nguyễn Niệm Sơ đã thấy bóng dáng của dì Hạ và Tiểu Tinh.

Hai tấm bia gần kề nhau. Tiểu Tinh ngồi trên xe lăn đang ngẩn người nhìn một trong số đó. Dì Hạ thì cầm một miếng giẻ, đang lau sạch tấm bia mộ còn lại.

Các chiến sĩ đứng nghiêm trước hai bia mộ, không hẹn mà cùng cởi mũ, vẻ mặt nghiêm trang, cực kỳ yên lặng.

Nguyễn Niệm Sơ đứng một lát thì xắn tay áo bước lên: "Dì Hạ, để cháu lau cho! Dì nghỉ ngơi đi ạ, để cháu!" Nói đoạn, cô lấy miếng giẻ bẩn từ trong tay dì Hạ.

Dì Hạ thoáng sững sờ, bấy giờ mới để ý thấy họ. Dì cười bảo: "Tiểu Nguyễn cũng đến à!"

https://thuviensach.vn

"Dạ!" Nguyễn Niệm Sơ gật đầu.

Trên bia mộ trước mặt khắc mấy dòng chữ: "Cao Vĩnh Hạn, liệt sĩ có công bậc nhất." Bên dưới là một bức ảnh đen trắng, một người lính trẻ đang mỉm cười với cô, trông hơi ngượng nghịu. Tấm bia bên cạnh là của Hạ Phi. Trên ảnh chụp, anh nở nụ cười xán lạn.

Nhìn hai bức ảnh, Nguyễn Niệm Sơ đoán, có lẽ hai chiến sĩ này khác nhau về tính cách, một người sống nội tâm, trầm lặng, một người hoạt bát, sôi nổi.

Nguyễn Niệm Sơ nhoẻn cười, khom lưng, cầm giẻ lau chùi tỉ mỉ tro bụi bám trên bia mộ của họ.

Dì Hạ nói: "Tiểu Nguyễn à, việc này không thể phiền con được, cứ để dì đi!"

"Dì đừng khách sáo với con ạ!" Nguyễn Niệm Sơ nhỏ nhẹ: "Lệ Đằng bảo dì coi anh ấy như con trai, thì dì cũng nên coi con như con gái chứ! Người một nhà, phiền gì ạ!"

Các chiến sĩ cũng nhao nhao tới giúp.

Hốc mắt ươn ướt, dì Hạ cười nghẹn ngào: "Các con đều là những đứa trẻ ngoan, đều là con của dì!"

Bên kia, Lệ Đằng cúi xuống, nửa ngồi xổm, véo má Tiểu Tinh: "Dạo này ngoan không?"

Tiểu Tinh gật đầu, cười với anh: "Chú Lệ yên tâm, con vẫn ngoan lắm!"

Lệ Đằng nhướng môi, lấy một thỏi sô cô la trong túi áo ra, đưa cho Tiểu Tinh: "Cô giáo Nguyễn mua riêng cho con đấy!"

https://thuviensach.vn

"Con cảm ơn cô giáo Nguyễn, cảm ơn chú Lệ ạ!" Tiểu Tinh vui sướng, đưa hai tay nhận sô cô la. Nghĩ tới điều gì đó, cô bé nói tiếp: "Chú Lệ ơi, sau này chú và cô giáo Nguyễn cưới nhau ạ?"

Lệ Đằng xoa đầu con bé: "Con mong cô chú cưới nhau?"

"Đương nhiên ạ!" Đôi mắt Tiểu Tinh long lanh.

"Tại sao?"

"Vì con rất thích chú Lệ, thích cả cô giáo Nguyễn ạ. Nếu cô chú lấy nhau, con sẽ vui lắm!" Vẻ mặt cô bé con ngập tràn khát khao: "Bà nội bảo, cô chú lấy nhau rồi, thì con sẽ có em trai. Con đã nghĩ kỹ, phải cố gắng học hát với cô giáo Nguyễn. Sau này, con sẽ dạy em trai hát bài "Mùa xuân nơi đâu"."

Suy nghĩ của trẻ con bay xa ngàn dặm, đầy hồn nhiên. Lệ Đằng lặng lẽ nhìn cô bé ngồi trên xe lăn, ánh mắt dịu dàng.

Nguyễn Niệm Sơ rửa tay, đi tới. Cô nhéo má Tiểu Tinh, cười hỏi: "Tán gẫu gì với chú Đằng con vậy?"

Tiểu Tinh thật thà: "Đang nói chuyện về sau cô chú sẽ sinh mấy em bé ạ."

Nguyễn Niệm Sơ đỏ bừng mặt, quay đầu lườm Lệ Đằng, khẽ bảo: "Anh điên à? Nói chuyện này với trẻ con làm gì?"

Lệ Đằng tỉnh bơ: "Tiểu Tinh nói chứ anh có nói đâu."

"Tiểu Tinh nói gì?"

"Con bé bảo hai đứa mình sinh một ổ đi!"

Nguyễn Niệm Sơ: "...."

https://thuviensach.vn

*

Ra khỏi nghĩa trang đã gần trưa.

Dương Chính Phong nói với mọi người, anh ấy đã đặt trước phòng riêng tại một nhà hàng, bảo mọi người cùng qua đó ăn cơm. Các chiến sĩ đều phấn khởi đồng ý.

Buổi chiều Tiểu Tinh còn phải đến lớp, nên không đi được. Lệ Đằng lái xe đưa hai bà cháu về nhà trước, sau đó mới dẫn Nguyễn Niệm Sơ đi ăn cơm.

Khi đến nơi, bầu không khí trong phòng bao rất rôm rả. Một đám đàn ông đã nâng chén.

Các chiến sĩ hô to: "Anh Lệ nhanh lên, đợi mỗi mình anh đấy!"

Lệ Đằng cởi áo khoác treo lên ghế, tháo cúc cổ, giọng điệu biếng nhác: "Có thể uống hay không, tôi còn phải hỏi vợ tôi cái đã!"

Những người lính cười ha ha. Hà Hổ trêu: "Chị dâu ơi, từ khi anh Lệ điều đến học ở thành phố Vân, chưa về đội được mấy ngày. Các anh em hiếm khi gặp lại, chị nới lỏng tí, đừng quản nghiêm như vậy được không ạ?"

Nguyễn Niệm Sơ nhấp môi, cất lời: "Các anh thích thế nào thì cứ thoải mái đi ạ!"

Vừa dứt lời, một cậu chiến sĩ rót đầy ly rượu trước mặt Lệ Đằng, quay sang nhìn Nguyễn Niệm Sơ, cười nói: "Chị dâu, chị vẫn nhớ Hà Hổ. Vậy em thì sao? Chị còn nhớ em không?"

Nguyễn Niệm Sơ nhìn cậu ấy, cẩn thận ngẫm nghĩ, rồi kinh ngạc: "Hồi ấy có phải cậu lái trực thăng đưa tôi đến đại sứ quán không?"

https://thuviensach.vn

"Đúng ạ!" Cậu chiến sĩ cười hê hê: "Em tên là Thạch Đầu. Chị còn bảo em đưa cho anh Đằng một bó hoa hộ chị kìa!"

Chuyện cũ năm xưa, nghe cậu ấy nhắc lại, chính Nguyễn Niệm Sơ cũng cảm thấy không khỏi buồn cười. Cô liền nói: "Tôi nhớ ra cậu rồi!"

Bên này, nghe thấy cuộc chuyện trò ấy, Dương Chính Phong nhướn mày: "Ơ, em dâu tặng hoa cho thằng Đằng á? Cái này nghe sao ngược ngược ấy nhỉ? Em dâu, em với chú em anh, ai theo đuổi ai?"

Đám đàn ông trong quân đội thô thiển, đã quen chọc ghẹo nhau. Nhưng Nguyễn Niệm Sơ nghe thì mặt đỏ tía tai, trong chốc lát không biết trả lời thế nào?

Lệ Đằng thản nhiên đáp: "Em theo đuổi cô ấy."

"Thế sao cô ấy lại tặng hoa cho anh?"

Lệ Đằng hơi nhếch mày: "Nửa đời sau của tôi đổi lấy một bó hoa của chị dâu các cậu! Cũng đáng!"

Nghe vậy, các chiến sĩ một bàn vỗ tay: "Đáng lắm ạ!"

Hơn 2 giờ chiều, ăn xong, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ chia tay các anh em, rời khỏi nhà hàng. Lệ Đằng đã uống rượu, không thể lái xe, Nguyễn Niệm Sơ bèn gọi tài xế lái thay.

Chiếc Jeep chạy bon bon trên đường cái.

Bỗng, di động của Lệ Đằng đổ chuông. Anh lia mắt nhìn màn hình hiển thị, là một dãy số lạ. Anh nghe máy: "A lô!"

Trong ống nghe vang lên giọng một người phụ nữ, thanh và dứt khoát: "A lô, xin hỏi có phải thủ trưởng Lệ, Lệ Đằng không ạ?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ lấy làm lạ, ngoảnh đầu sang.

Nghe thấy Lệ Đằng lãnh đạm đáp: "Tôi đây!"

"Tôi là Lôi Lôi, công an thành phố Vân. Trước kia chúng ta từng có duyên gặp mặt một lần." Trong điện thoại nói: "Xin hỏi anh có quen người tên Trần Quốc Chí không?"

Lệ Đằng trả lời ngay lập tức: "Không!"

"À, làm phiền anh rồi!..." Bên kia, Lôi Lôi còn chưa nói xong, thì điện thoại đã bị cướp đi, giọng nói đặc sệt giọng Hồng Kông truyền tới, khóc la gào toáng: "Đừng mà thủ trưởng Lệ! Cả thành phố Vân tôi chỉ quen mình thủ trưởng. Thủ trưởng không thể lật mặt không nhận nhau thế chứ! Chẳng phải tốt xấu gì tôi cũng từng cứu mạng anh với vợ anh à!"

Nguyễn Niệm Sơ càng nghi hoặc.

Ngồi bên, Lệ Đằng chau mày, giọng điệu mất kiên nhẫn: "Chuyện gì?"

Trần Chí Quốc thảm thiết: "Tôi bị con hổ cái này bắt. Cô ta cứ bảo tôi đánh nhau, ẩu đả. Tôi không có mà! Tôi chỉ đi ngang qua, để người ta tiện tay bắt được, đánh bầm dập cả mặt mũi. Tôi còn oan hơn cả Thị Kính ấy..."

Lệ Đằng lạnh nhạt cắt ngang: "Tôi đếm đến 3 thì gác máy. Một, hai,..."

"Đừng gác máy, đừng gác máy!" Trần Quốc Chí muốn khóc: "Phiền anh giai đến bảo lãnh cho tôi ra với! Tiện thể cho tôi mượn ít tiền..."

Khóe môi Nguyễn Niệm Sơ co rút. Lần "nhây" này vui quá nhỉ?

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thích Vô Cùng

NGÂM NGA

Chương 60: THÍCH VÔ CÙNG

***

Không đợi Trần Quốc Chí nói hết, Lệ Đằng liền cúp máy.

Ở kế bên, Nguyễn Niệm Sơ hỏi: "Trần Quốc Chí ạ?"

Trong xe vốn yên tĩnh, cô lại ngồi gần anh, nên đương nhiên nghe thấy hết nội dung cuộc điện thoại.

"Ừ." Vẻ mặt Lệ Đằng rất hờ hững.

"Đánh nhau, gây chuyện vào đồn cảnh sát. Bảo anh đến bảo lãnh gã ra?" Nguyễn Niệm Sơ vừa bực mình vừa buồn cười: "Tên này vẫn tự nhiên thật đấy, chẳng xem chúng ta là người ngoài tí nào."

Lệ Đằng lặng vài giây rồi lên tiếng: "Bác tài, chạy tới đồn cảnh sát đường Phổ Dương."

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu thở dài. Trần Quốc Chí từng cứu họ khi ở biên thành, miễn cưỡng cũng xem như có nạn cùng chịu. Lúc chạy trốn, mỗi người một ngả, về sau cũng chẳng liên lạc. Không ngờ vẫn có thể gặp lại ở thành phố Vân.

Duyên phận thật kỳ diệu!

https://thuviensach.vn

Không nhịn nổi, Nguyễn Niệm Sơ bèn hỏi: "Giúp gã là vì anh xem gã như bạn bè ạ?"

Lệ Đằng thờ ơ lắc đầu.

"Vậy tại sao ạ?"

"Gã từng cho anh một điếu thuốc." Nói đoạn, anh lấy bao thuốc, dốc một điếu đưa lên miệng, bật lửa châm. Anh hơi nghiêng đầu, nhướng mí mắt. Ngoài cửa sổ, Trời tắt nắng đã lâu, có đám mây đen từ hướng Đông kéo tới, giống như muốn mưa.

Lệ Đằng nheo mắt: "Sắp mưa rồi!"

"Không sao," Nguyễn Niệm Sơ cong khóe môi: "Em mang ô ạ."

Còn chưa đến đường Phổ Dương, một cơn mưa từ trên Trời trút xuống. Khi xe dừng trước cổng đồn cảnh sát, mưa đã tơ hơn, ào ào không ngớt.

Nguyễn Niệm Sơ lấy chiếc ô trong túi ra, đưa cho Lệ Đằng. Anh bung ô, bàn tay to lớn ôm cô vào trước ngực, bước vào màn mưa. Tuy chung ô, nhưng 80% bề mặt ô che trên đầu Nguyễn Niệm Sơ. Lệ Đằng che kín cho cô, nửa vai mình thì lại bị mưa xối ướt.

Tựa như chẳng nhận thấy, anh ôm cô đi thẳng vào cổng đồn cảnh sát.

Họ gặp Trần Quốc Chí ở đại sảnh.

Mấy ngày không gặp, đồng bào Hồng Kông này vẫn ăn vận rất sành điệu: kiểu đầu punk rock, áo khoác da, mũi vẫn đính đá, sợ người ta không biết mình là tên lưu manh đường phố. Trên mặt gã có vết bầm, xanh xanh tím tím, cà lơ phơ phất ngồi xổm trong đại sảnh.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Quốc Chí uể oải ngước mắt. Vừa ngẩng lên, liền mừng húm: "Chao ôi, anh Lệ! Cuối cùng anh cũng đến..." Nói đoạn, gã toan lao về phía Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ.

Nữ cảnh sát bên cạnh liền đá một phát vào mông gã, khẽ quát: "Ai cho phép anh lộn xộn! Ngồi xuống cho tôi!"

Trần Quốc Chí gào toáng: "Sếp à, cô là phụ nữ đấy. Dịu dàng tí được không hả?"

Nữ cảnh sát hừ lạnh: "Từ khi chui ra khỏi bụng mẹ, bà trẻ đây không biết hai chữ dịu dàng viết như thế nào nhé!"

Trần Quốc Chí tức mà không dám nói, đành gục đầu câm nín.

Lệ Đằng dửng dưng liếc Trần Quốc Chí dưới sàn: "Anh ta phạm tội gì?"

"Tụ tập đánh nhau." Lôi Lôi dựa bàn với tư thế thoải mái.

Nghe vậy, Trần Quốc Chí quả thực muốn đập tường: "Bà trẻ à, tôi đã nói với cô, tôi chỉ đi ngang qua, hoàn toàn là một người dân lương thiện, trong sạch hơn cả nước nguyên chất ấy. Tôi đến từ Hồng Kông, tự dưng chạy sang đây đánh lộn! Tôi dở hơi chắc!"

"Đi ngang qua?" Lôi Lôi hừ lạnh, ngồi xổm xuống, lườm Trần Quốc Chí: "Tại sao bao nhiêu người đi ngang qua, mà kẻ bị đánh lại cứ phải là anh?"

"Tôi biết đâu đấy!" Trần Quốc Chí hét lên: "Thì nhìn tôi đẹp trai chướng mắt không được à?"

"Vậy tại sao anh đánh người ta đến nỗi vào viện?"

https://thuviensach.vn

"Hắn đánh tôi, chẳng lẽ tôi không đánh trả? Thế thì chẳng phải giờ người ở trong bệnh viện thành tôi rồi à?"

"...." Lôi Lôi trợn mắt, đứng dậy, quay sang nhìn Lệ Đằng: "Thủ trưởng Lệ muốn bảo lãnh cho hắn?"

Lệ Đằng không ừ hử.

Lôi Lôi gật đầu: "Được! Theo tôi đi làm thủ tục!"

Hai người, một trước một sau đi vào văn phòng.

Nguyễn Niệm Sơ đã đứng một lúc, cô nhìn sang anh cảnh sát trẻ đang làm việc bên cạnh, tò mò hỏi: "Không phải sếp Lôi là đội phó đại đội cảnh sát đặc nhiệm à? Sao còn quản lý cả những việc nhỏ nhặt này?"

Anh cảnh sát trẻ thấy họ là bạn bè, liền thuận miệng đáp: "Bố chị Lôi là trưởng đồn chúng tôi. Gần đây đại đội cảnh sát đặc nhiệm ít việc, bên chúng tôi lại không đủ nhân lực, nên chị ấy qua hỗ trợ."

"À."

Hoàn tất thủ tục, Trần Quốc Chí theo Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ cùng rời khỏi đồn.

Trên đường, Trần Quốc Chí nhếch nhếch miệng, hít vào, xua xua tay: "Không được rồi, đám mất dạy kia ra tay ác quá, tôi phải mua băng cá nhân đã!" Nói đoạn, xoay đầu một cái, vừa khéo, bên kia đường có một hiệu thuốc. Gã vội vàng tung tăng tung tẩy chạy sang.

Lúc đi ra, nửa mặt gã dán đầy băng cá nhân, tóc tai cũng ướt nhẹp, bết từng dúm từng dúm vào trán.

"...." Nhìn Trần Quốc Chí, Nguyễn Niệm Sơ muốn bật cười lắm, nhưng đành nhịn, cố gắng không nhìn gã nữa.

https://thuviensach.vn

Giây lát, Lệ Đằng hời hợt hỏi: "Sao anh ở thành phố Vân?"

"Tất nhiên là Trịnh gia sai tôi đến rồi. Chỗ này lạ nước lạ cái, nếu chẳng phải Trịnh gia ông ấy dặn dò thì có ma mới thèm đến!" Trần Quốc Chí lầu bầu trả lời.

Lệ Đằng quay đầu liếc gã, hơi nhướng mày: "Trịnh Tôn Hà bảo anh tới đây làm gì?"

Trần Quốc Chí đáp: "Bảo tôi đến giúp các người, đối phó với kẻ địch chung của chúng ta."

Gã vừa dứt lời, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ cùng ngừng bước.

Trần Quốc Chí đi mấy mét mới phát hiện họ đã dừng lại. Gã xoay người, có phần cạn lời, quành về: "Hai người đứng lại làm gì?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng đưa mắt nhìn nhau. Người trước mang vẻ ngờ vực, người sau mặt không biểu cảm.

Một chốc, Lệ Đằng quét mắt xung quanh, thấp giọng: "Đi đường ngõ!"

Thành phố Vân là một thành phố lớn, phát triển theo từng ngày. Những phố cũ ngõ nhỏ giống thế này đã cực kỳ hiếm thấy. Ngõ nhỏ thông suốt, trước sau đều là đường lớn. Đường ngõ nhỏ hẹp dựng chiếc xe đạp cũ kỹ.

Ba người đứng cạnh xe đạp.

Nguyễn Niệm Sơ cầm ô, Lệ Đằng và Trần Quốc Chí đứng trong mưa.

Lệ Đằng nghiêm giọng: "Trịnh Tôn Hà đã biết những gì?"

https://thuviensach.vn

Trần Quốc Chí: "Anh nên hỏi ông ấy muốn để tôi cho anh biết điều gì?"

Lệ Đằng nhìn gã chằm chằm bằng ánh mắt lạnh buốt, anh mím chặt môi, không tiếp lời.

Trần Quốc Chí nói tiếp: "Anh với Trình gia đều hiểu Dan, đều biết với tính của hắn, không đạt được mục đích, có chết cũng chẳng buông xuôi. Đoạn Côn với Vasa đã xuất cảnh. Trịnh gia nói, chắc chắn Dan đã đặt đứa khác bên cạnh anh."

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ thoáng nhíu mày: "Trịnh gia các anh nghĩ ra được thì Lệ Đằng cũng đã nghĩ tới. Có gì khác hữu ích hơn không?"

"Gấp gì chứ!" Trần Quốc Chí liếc Nguyễn Niệm Sơ, lại nói: "Chỉ cần có tí thông minh là sẽ nghĩ ra được điều này. Còn có một điều, chắc chắn các người không nghĩ tới!"

Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt với gã: "Đừng thừa nước đục thả câu."

Trần Quốc Chí: "Trình gia bảo, với từng bấy năm ông ấy và Dan tiếp xúc, thằng đó làm việc rất thận trọng, làm gì cũng thích một đôi. Nhất là lúc sai sát thủ. Biết vì sao không?"

"Thứ nhất, đảm bảo tuyệt đối không xảy ra sai sót gấp đôi. Thứ hai, nếu một trong số ấy sảy tay bị tóm, kẻ còn lại lập tức giết người diệt khẩu." Lệ Đằng lạnh giọng đáp.

"Thông minh!" Trần Quốc Chí vỗ tay cười: "Thủ trưởng Lệ thông minh thế hẳn là rõ Trịnh gia muốn cho anh biết những gì rồi nhỉ?"

Lệ Đằng nhếch mày: "Tôi muốn biết, lý do Trịnh gia giúp tôi."

https://thuviensach.vn

Trần Quốc Chí nhún vai: "Đời này tôi cũng không nhìn thấu được tâm tư ông già ấy. Có khi, ông ta chỉ muốn khiến anh tóm Dan càng sớm càng tốt, hoặc có lẽ ông ta đánh giá cao anh? Chả biết!"

"....." Lệ Đằng cười thầm.

Một lát, Trần Quốc Chí vươn tay vỗ vai Lệ Đằng: "Được rồi, đã chuyển lời xong. Tôi phải đi đây!"

Nguyễn Niệm Sơ gọi gã lại: "Này, anh chạy đường xa đến thành phố Vân chỉ để nói những điều này à? Anh phải về Hồng Kông rồi?"

"Vội về làm gì!" Trần Quốc Chí cười hì hì: "Thành phố Vân khối em xinh! Tôi cũng nghĩ rồi, tối nay đi chăm sóc sức khỏe cái đã!"

Nguyễn Niệm Sơ hết nói nổi: "Tiền bảo lãnh cũng là chúng tôi trả hộ anh đấy. Anh có tiền sao?"

Vừa nghe thấy, nháy mắt, Trần Quốc Chí lại đổi về khuôn mặt mướp đắng. Gã hắng giọng: "Ờ, thủ trưởng Lệ ơi, anh xem tôi đường xá xa xôi đến đưa tin báo. Quà nặng, tình ý cũng nặng... Anh cho tôi mượn tám ngàn, đợi tôi về Hồng Kông sẽ trả lại anh, được không?"

Không đợi Lệ Đằng mở miệng, Nguyễn Niệm Sơ đã sải bước chắn trước mặt anh, hung dữ nói với Trần Quốc Chí: "Anh ra ngoài không mang theo tiền hả?"

Trần Quốc Chí gãi đầu lẩm bẩm: "Có. Nhưng giá cả ở thành phố Vân này cao quá! Phóng tay cái..."

"Anh không có bạn bè à? Tìm họ mà vay."

"Đám bạn bè ấy của tôi còn nghèo hơn cả tôi ấy." Trần Quốc Chí bĩu môi: "Với lại, chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn bè à?"

https://thuviensach.vn

"...." Nghe những lời này, Nguyễn Niệm Sơ mềm lòng, ngần ngừ lúc lâu mới nói: "Thôi, cho anh vay năm ngàn. Viết giấy nợ đi!"

Trần Quốc Chí vui sướng, nhanh nhảu hớn hở viết một tờ giấy ghi nợ.

Nguyễn Niệm Sơ lấy điện thoại của Lệ Đằng, thêm Trần Quốc Chí vào danh sách bạn bè trên Wechat, chuyển khoản cho hắn năm ngàn.

Trần Quốc Chí hài lòng thỏa dạ: "Cảm ơn chị dâu!" Dứt lời, gã xoay lưng toan rời đi. Vừa định cất bước thì Lệ Đằng gọi gã lại.

"Sao thế?" Trần Quốc Chi nghi hoặc quay người.

Sắc mặt lạnh nhạt, Lệ Đằng rũ mi, rút trong bao thuốc lá ra một điếu, đưa cho Trần Quốc Chí. Gã ngẩn người, một chốc mới duỗi tay nhận lấy.

Trầm lặng.

Lệ Đằng dẫn Nguyễn Niệm Sơ đi.

Nhìn điếu thuốc trên tay, Trần Quốc Chí bỗng mỉm cười

Trở lại trong xe, Nguyễn Niệm Sơ vội lấy khăn giấy lau nước trên mặt Lệ Đằng. Anh nghiêng đầu tránh, thản nhiên nói: "Không cần!"

Cô cau mày: "Ban nãy mưa to thế, em sợ anh bị cảm!"

Anh đáp: "Không yếu ớt vậy đâu."

Nguyễn Niệm Sơ hết cách, đành cất giấy ăn đi. Lát sau, cô chợt trầm giọng: "Vừa rồi... Có phải Trần Quốc Chí muốn nhắc anh... ý đó không?"

Ngón tay Lệ Đằng quệt qua mặt cô: "Em nói xem!"

"Quỷ," Ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ có phần nghiêm túc, khẽ nói: "Khả năng có hai?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cười lạnh: "Ừ!"

"...." Cô cắn môi, liếc tài xế lái thay trước mặt, ghé lại gần anh, nhỏ giọng hơn: "Không lẽ thật sự là Giang Hạo và... Rein?"

Lệ Đằng khép mắt dựa vào ghế, lắc đầu, khuôn mặt lộ ra thoáng mệt mỏi: "Tạm thời không rõ!"

Cô vươn tay chạm vào má anh, dịu dàng: "Sáng nay dậy sớm, còn uống rượu, anh ngủ một lát đi! Đến nhà, em gọi anh!"

***

Trong bụng Lệ Tiểu Dấm có máy nghe trộm, do đó phòng khách, ban công trong nhà, hễ là địa bàn của mèo béo đều trở thành phòng kịch di động.

Nguyễn Niệm Sơ cảm giác, trong bối cảnh này, tài năng diễn kịch Trời cho của Lệ Đằng có thể phát huy triệt để. Còn mình, cũng có xu hướng phát triển thành nghệ sĩ kịch.

Cô diễn mệt thì sẽ trốn vào phòng ngủ. Họ không cho mèo vào phòng.

Tối hôm sau, Nguyễn Niệm Sơ tan làm về nhà, mệt không thể tả, chẳng còn hơi sức đấu trí đấu dũng với người đối diện máy nghe trộm, bèn tắm rửa sớm, rồi nằm trên giường lướt Weibo.

Sau khi đọc hết 10 tin tức tìm kiếm hot nhất trên mạng, tin nhắn Kiều Vũ Phi gửi qua Wechat tới.

Nguyễn Niệm Sơ nhấp vào.

Kiều Vũ Phi: "Mai sinh nhật Giang Hạo, mời mày với Lệ Đằng cùng đến ăn tối."

https://thuviensach.vn

"...." Nguyễn Niệm Sơ khẽ nhấp môi. Bấy giờ, Lệ Đằng từ phòng tắm đi ra. Anh đang cởi trần, mái tóc ngắn rỏ nước, tay cầm khăn bông lau tóc.

Đột nhiên, Nguyễn Niệm Sơ hơi xấu hổ. Sống chung nhiều ngày, theo lý mà nói, cô nên sớm nhìn quen cơ thể anh, sinh ra sức đề kháng rồi. Tuy nhiên, một thoáng liếc mắt, mặt cô vẫn chẳng được tích sự gì, đỏ bừng lên.

Dáng vẻ Lệ Đằng khi mặc quân phục rất uy nghiêm, rất lạnh lùng, rất nghiêm nghị. Nhưng dáng vẻ anh lúc không mặc đồ rất gợi cảm, rất ngang tàng, ngập tràn hormone nam tính.

Song, cả hai dáng vẻ ấy, cô đều thích vô cùng.

"..." Nguyễn Niệm Sơ nằm bò trên giường, lắc lắc chân, khẽ nói: "Kiều Vũ Phi bảo mai là sinh nhật Giang Hạo, muốn mời bọn mình ăn cơm. Đi không anh?"

Nhìn đôi chân trắng trẻo sinh đẹp của một lát, Lệ Đằng vứt khăn lông, sán tới hôn cô, ừm ờ đáp: "Có!"

Sau đấy, Nguyễn Niệm Sơ còn chưa bấm xong tin nhắn trả lời, thì người khác đã phủ lên.

1 giờ sáng. Không biết đã làm bao nhiêu lần, Nguyễn Niệm Sơ thực sự mệt rã rời, quấn mình trong chăn, nũng nịu chơi xấu: "Đừng nữa mà! Buồn ngủ, đi ngủ ạ!"

Lệ Đằng không nói gì, nhưng nồng nhiệt hôn xuống môi cô.

Nguyễn Niệm Sơ bị hôn đến độ mềm nhũn, cái chăn chẳng biết lại bị kéo ra lúc nào...

Đang sắp vào chủ đề thì di động trên đầu giường rung lên. Lệ Đằng bỗng nhiên dừng động tác. Cô nàng bé nhỏ trong vòng tay, mở to đôi mắt

https://thuviensach.vn

ngân ngấn nước, loáng thoáng nghe thấy gì đó, mấp máy môi, giọng nói êm dịu tới độ vắt ra nước.

"Điện thoại anh đang reo ạ..."

"Anh biết rồi!" Lệ Đằng nhắm mắt, rề rà một chốc mới kéo chăn đắp kín người cô, cầm di động. Lại là một dãy số xa lạ trên màn hình. Trông quen quen...

Không nghĩ ngợi lâu, anh bắt máy: "A lô!"

"Thủ trưởng Lệ!" Trong ống nghe là tiếng của Lôi Lôi, tốc độ nói hơi nhanh, theo đúng nguyên tắc làm việc công: "Trần Chí Quốc được anh bảo lãnh ra khỏi đồn cảnh sát hôm qua đã bị người ta bắn bị thương. Giờ đang trong bệnh viện!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hôn Em

NGÂM NGA

Chương 61: HÔN EM

Ánh mắt Lệ Đằng chợt buốt giá: "Bệnh viện nào?"

Đầu dây bên kia, giọng Lôi Lôi nói rất nhanh: "Bệnh viện số 7 thành phố, địa chỉ số 25 lô 3, đường Giang Dương.

Lệ Đằng cúp máy luôn, nhặt chiếc áo may ô bộ đội lên, tròng qua đầu, nhanh chóng mặc vào. Sắc mặt anh rất lạnh.

Nhận thấy có gì đó không thích hợp, Nguyễn Niệm Sơ ngồi dậy, hỏi: "Xảy ra chuyện gì hả anh?"

Lệ Đằng trả lời nhẹ tênh: "Trần Quốc Chí bị người ta bắn bị thương, hiện đang trong bệnh viện."

Nguyễn Niệm Sơ cả kinh: "Hôm qua lúc chia tay bọn mình, chẳng phải gã vẫn ổn sao? Chuyện xảy ra khi nào ạ?"

"Vừa mới." Lệ Đằng cầm bao thuốc lá, máy lửa và chìa khóa xe, đoạn cúi xuống khẽ vỗ má cô: "Em ngủ tiếp đi! Cổng lớn có cảnh vệ, người không rõ danh tính không vào được đâu. Không cần lo lắng!"

Song, Nguyễn Niệm Sơ đứng thẳng dậy: "Em đi cùng anh!"

"Khỏi! Anh đi một lát sẽ về!"

https://thuviensach.vn

"Thời khắc quan trọng này, anh lo cho em, em cũng lo cho anh!" Nguyễn Niệm Sơ nở một nụ cười rất nhạt với Lệ Đằng: "Em không muốn rời khỏi anh!"

Bàn tay to lớn của Lệ Đằng ôm lấy gáy cô, nhấn về phía mình. Trán anh dán vào trán cô, khẽ bảo: "Vậy thì không rời!"

Cô cong môi: "Dạ!"

Đêm đen như mực, trên đường lớn lác đác xe cộ. Chiếc Jeep đen của Lệ Đằng phóng vù vù. Khoảng nửa tiếng sau, anh và Nguyễn Niệm Sơ đến bệnh viện số 7 thành phố.

Hai người đến thẳng phòng phẫu thuật cấp cứu.

Lôi Lôi mặc thường phục đang đợi ngoài cửa, chắp tay sau lưng, đi qua đi lại, thái độ nghiêm túc. Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, cô ấy quay đầu, vẻ mặt có phần nhẹ nhõm: "Hai người đến rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ ngước mắt, phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, hiển thị "đang phẫu thuật".

Lệ Đằng nhìn về phía phòng phẫu thuật: "Tình hình thế nào?"

Lôi Lôi đáp: "Trần Quốc Chí trúng đạn ở cánh tay phải, mất màu quá nhiều, lúc đưa vào viện đã hôn mê!"

Lặng vài giây, Lệ Đằng hỏi: "Rốt cuộc chuyện là sao?"

"Là thế này!" Lôi Lôi kể lại tình huống lúc xảy ra vụ việc cho hai người: "Tôi đang trên đường về nhà, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người kêu cứu trong một con ngõ. Tôi bèn đi qua, vừa vặn thấy có tên côn đồ cầm súng hành hung, muốn giết Trần Quốc Chí."

"Bắt được hung thủ chưa?"

https://thuviensach.vn

"Hắn chạy nhanh lắm!" Lôi Lôi lắc đầu: "Mà lúc ấy Trần Quốc Chí đã mất rất nhiều máu, tôi vội gọi người nên không đuổi theo!"

"Có nhìn rõ kẻ đó trông như thế nào không?"

Lôi Lôi cau mày: "Ngõ tối quá, hắn lại đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai, tôi không nhìn rõ." Ngừng một tẹo, Lôi Lôi chăm chú nhìn về phía đôi nam nữ trước mặt, nheo mắt quan sát đánh giá: "Hiện tại tôi đang tò mò gã bạn tên Trần Quốc Chí kia của hai người chung quy là thần thánh phương nào. Một người Hồng Kông vừa tới thành phố Vân thì đã có kẻ muốn giết!"

Lệ Đằng liếc Lôi Lôi: "Cô từng nghe về Trịnh Tôn Hà chưa?"

"À." Lôi Lôi gật đầu: "Ông trùm buôn bán lậu vũ khí nổi tiếng ở Đông Nam Á. Nghe nói 5 năm trước, lão đã lấy được thẻ xanh của Mỹ. Nhưng không quen đồ ăn bên đó nên vẫn ở Hồng Kông suốt. Là một lão già rất tùy hứng."

Lệ Đằng nói: "Trần Quốc Chí là thân cận của Trịnh Tôn Hà!"

Lôi Lôi đã láng máng hiểu ra: "Ý anh là..."

"Kẻ muốn giết Trần Quốc Chí hắn là đối thủ một mất một còn của Trịnh Tôn Hà: Dan." Mắt Nguyễn Niệm Sơ thoáng lóe lên, cô nói tiếp: "Lần trước ở biên thành, Trần Quốc Chí suýt mất mạng trong tay Vasa và Đoạn Côn."

Nghe xong, Lôi Lôi nhanh chóng bác bỏ suy đoán này: "Tin tức chính xác: Đoạn Côn và Vasa đã xuất cảnh!"

"Đích thực họ không ở trong nước, nhưng đám người giúp Dan làm việc không chỉ có hai kẻ này." Nguyễn Niệm Sơ đi vài bước đến gần Lệ Đằng, thấp giọng: "Là tên "quỷ" kia?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng giãn môi dưới, hời hợt: "Hoặc, là một trong hai tên "quỷ" đó!"

Lôi Lôi nói: "Hiện giờ chỉ có thể dựa vào suy đoán, vẫn cứ chờ sau khi Trần Quốc Chí ra rồi hỏi chính hắn tốt hơn."

Thế là, ba người không nói về chủ đề này nữa.

Nguyễn Niệm Sơ đứng lâu đã mệt, nhìn thấy bên cạnh vừa khéo có băng ghế dài, cô bèn ngồi xuống. Lôi Lôi cũng khom eo ngồi cạnh cô.

"Cảnh sát đặc nhiệm các chị vất vả thật đấy!" Nguyễn Niệm Sơ thuận miệng hỏi: "Cũng nửa đêm rồi, muộn thế này mới tan làm?"

Lôi Lôi xua tay: "Không. Hôm nay tôi có người bạn thăng chức, mời ăn uống, đi hát hò. Lúc gặp phải Trần Quốc Chí, tôi mới từ KTV đi ra chưa được bao lâu." Lôi Lôi bực bội hừ lạnh một tiếng: "Xem như cái tên ngốc ấy may mắn. Nếu không phải là tôi, thì gã đã ngỏm sớm rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ thấy cô cảnh sát này thẳng tính, nên sinh ra mấy phần thiện cảm. Cô cười trêu: "Nói vậy, cô với Trần Quốc Chí còn rất có duyên đấy chứ!"

"...." Vẻ mặt Lôi Lôi như bị sét đánh, cô ấy cười ha ha hai tiếng: "Đây gọi là cực kỳ xui xẻo ấy, duyên nỗi gì!"

Hai người phụ nữ câu được câu chăng tán gẫu.

Mấy phút sau, những cảnh sát mặc thường phục tới. Lôi Lôi phân công, sắp xếp nhiệm vụ cho từng cảnh sát trẻ, dặn dò họ tiến hành lập hồ sơ vụ án cố ý cầm súng làm người khác bị thương này, và quay lại hiện trường, khám nghiệm, kiểm tra cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Phần lớn cảnh sát nhanh chóng rời đi, chỉ còn hai người chờ Trần Quốc Chí để nắm bắt tình hình.

2 giờ 40 phút sáng, đèn phòng mổ tắt.

Bác sĩ phẫu thuật chính ra ngoài đầu tiên.

Lôi Lôi đứng dậy hỏi: "Bác sĩ, sao rồi?"

"Ca phẫu thuật rất thành công, tôi đã gắp viên đạn ra cho người bị thương." Vị bác sĩ trung niên tháo khẩu trang xuống: "Anh ta tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Tĩnh dưỡng là ổn."

"Vậy khi nào anh ta có thể tỉnh lại?"

"Nhiều nhất là một tiếng." Dứt lời, bác sĩ liền xoay người cất bước. Ông vừa đi thì Trần Quốc Chí nằm trên xe băng ca được đẩy ra.

Ba người bèn theo xe đẩy vào phòng bệnh, đợi tiếp.

Đang giờ ngủ, cả bệnh viện lặng ngắt như tờ, chỉ có ánh sáng mờ mờ của đèn sợi đốt trên đỉnh đầu, u ám đáng sợ. Nguyễn Niệm Sơ buồn ngủ kinh khủng. Ngồi trên chiếc ghế trong phòng bệnh, cô gật gờ như gà mổ thóc, ngáp liên tục.

Lệ Đằng đỡ đầu cô, dịu giọng: "Dựa vai anh ngủ một lát nhé?"

"Không cần ạ!" Cô lẩm bẩm: "Ghế cứng, em ngồi khó chịu, không ngủ được."

Lệ Đằng thản nhiên: "Thế thì ngồi lên đùi anh, anh ôm em ngủ."

"...." Nguyễn Niệm Sơ sặc. Mặt cô ửng hồng, vô thức ngoảnh đầu nhìn Lôi Lôi. May thay, nữ cảnh sát đang nhắm mắt ngủ gật, không để ý đến họ.

https://thuviensach.vn

Cô khẽ mắng: "Anh này, sao lại thế. Đang lúc nghiêm túc, anh đứng đắn tí được không?"

"Ôm vợ mình ngủ thì làm sao." Anh đường hoàng trả lời.

Nguyễn Niệm Sơ cắn môi: "Đây là bệnh viện đấy! Người chiến sĩ nhân dân như anh, chú ý kẻo gây ảnh hưởng kìa!"

"Nửa đêm, anh ôm em ngủ, ảnh hưởng đến ai?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ câm nín, biết chẳng nói lại được anh, nên cô im luôn.

Ai ngờ bên kia phòng bệnh vang lên một hồi tiếng thở yếu ớt, cáu kỉnh lầm bầm: "Đệch, vừa tỉnh đã nghe thấy gì mà muốn ôm nhau ngủ, vết thương này của tôi còn lành nổi không? Khỏi được không hả?" Không biết ngược đãi kẻ FA đáng xấu hổ lắm à? Còn là kẻ FA bị ăn phát đạn mới nhặt được một mạng về đấy.

Tàn nhẫn.

Vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Trần Quốc Chí đang nằm trên giường bệnh. Mặt và môi gã trắng bệch. Gã thử ngồi dậy, nhưng kéo căng miệng vết thương ở cánh tay, tức thì nhe răng trợn mắt hít vào.

"Ô." Lôi Lôi giẫm trên đôi giày cao gót, tiến lên vài bước, lạnh lùng: "Cuối cùng đã tỉnh rồi! Tôi còn tưởng anh không tỉnh lại được cơ đấy!"

Trần Quốc Chí "xùy" một tiếng, nhăn mày: "Cô nói gì? Cái gì gọi là không tỉnh lại được. Nói cho biết cô biết, Trần Quốc Chí tôi sóng to gió lớn nào mà chưa gặp? Mệnh cứng lắm nhá!" Nói đoạn, gã ho khan mấy tiếng, tiếp tục: "Nhớ năm ấy, lúc tôi theo đại ca xưng bá ở Chiêm Sa Chủy. Đó là..."

https://thuviensach.vn

"Được rồi!" Lệ Đằng ngắt lời Trần Quốc Chí với giọng điệu thờ ơ: "Có sức chém gió chi bằng "buôn" chuyện khác đi!"

Thuốc tê dần hết tác dụng, vết thương đau rát. Trần Quốc Chí cắn răng, chậm chạp một thoáng mới gật đầu: "Được. "Buôn chuyện" gì?"

Nguyễn Niệm Sơ vào thẳng vấn đề: "Buôn về người nổ súng bắn anh."

Trần Quốc Chí cúi đầu, nghiêm túc nhớ lại. Lát sau, gã nhăn mày bực bội: "Mẹ nó, thằng ấy che kín cả mặt, từ đầu chí cuối không lên tiếng. Cô không nói thì tôi thật sự chẳng biết hắn là ai."

Lệ Đằng hỏi: "Vậy anh nghĩ hắn là ai?"

"...." Nhoáng cái, đồng tử Trần Quốc Chi co rút. Gã ngẩng đầu nhìn về phía Lệ Đằng: "Có khả năng rất lớn là người của Dan. Nhưng tôi cũng không thể chắc chắn hoàn toàn!"

Lệ Đằng cười mà chẳng hề mang ý cười: "Kẻ thù của anh nhiều như vậy, sao lại nghĩ là Dan?"

Trần Quốc Chí nói tiếp: "Anh Lệ à, anh cũng từng trà trộn trong "ngành" chúng tôi, đương nhiên biết, kẻ thù của chúng tôi trong "ngành" này cũng nhiều. Đôi khi, anh lên phố mua đồ ăn cũng có thể bị chém. Cơ mà anh nghĩ xem, về lý, Hồng Kông mới là địa bàn của tôi. Tôi dám đến thành phố Vân một mình, chẳng lẽ tôi không sợ chết?" Gã cũng cười: "Trình gia có địa vị cao trong giang hồ, cũng có nhiều bạn bè ở thành phố Vân. Ngoài Dan, chẳng còn mấy người!"

Vẻ mặt không biểu cảm, Lệ Đằng nhìn chằm chằm Trần Quốc Chí. Trần Quốc Chí cũng bình thản nhìn lại anh.

Trong phòng bệnh có khoảnh khắc lặng im.

https://thuviensach.vn

Giây lát, Lệ Đằng nhếch khóe môi: "Anh nói có lý. Xem ra, hai ta nghĩ giống nhau đấy."

"Chúng ta ăn ý phết!" Trần Quốc Chí cười nhẹ, biếng nhác thở dài, nói: "Đáng tiếc, anh là lính, tôi là giặc, không làm bạn bè thật sự được."

Lôi Lôi lạnh nhạt trợn mắt: "Giờ là lúc tán gẫu hả?" Cô ấy nhìn sang Trần Quốc Chí, nghiêm giọng: "Anh không nhìn thấy mặt mũi kẻ hành hung, thì thấy rõ đặc điểm cơ thể chứ?"

Trần Quốc Chí ngẫm một chốc, đoạn trả lời: "Cao khoảng một mét bảy lăm, không gầy không béo...." Ngừng một tẹo: "Ngoài ra, hắn cầm súng bằng tay trái."

Nghe vậy, Lôi Lôi nhớ lại, gật đầu: "Đúng, anh không nói thì tí nữa tôi quên mất. Tên đó đúng thật cầm súng tay trái. Chắc rằng thuận tay trái."

Thuận tay trái.

"...." Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên kinh hãi. Cô quay đầu. Bên cạnh, ánh mắt Lệ Đằng cũng vừa vặn nhìn sang cô.

Không biết tại sao, giây phút ấy, rõ ràng anh không nói một lời. Song, cô biết suy nghĩ của họ đã đạt thành sự thống nhất. Chiều cao của hung thủ, cộng với chi tiết thuận tay trái này đều không trùng khớp với Giang Hạo.

Đích thực là có hai "quỷ".

Nếu cô nghĩ không nhầm, Rein là người vô tội ngoài cuộc, Giang Hạo là "quỷ" thứ nhất bị Lệ Đằng nắm rõ, còn tên "quỷ" lớn thứ hai khiến họ không có chút manh mối, mới là át chủ bài Dan bố trí trong trận này.

Sẽ là ai? Người lạ hay người bên cạnh? Muốn làm gì?

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt, nhúm mạnh hai đầu lông mày. Cô hối hận ngày thường mình quá lười, không dùng nhiều đầu óc, vậy nên càng lúc càng ngu. Không có tí manh mối nào.

Cô không giúp được anh.

***

Suy xét tới khả năng thủ phạm chưa đạt được mục đích sẽ trở lại là rất cao, Lôi Lôi để một đồng chí cảnh sát đặc nhiệm canh chừng trong bệnh viện, bảo vệ Trần Quốc Chí. Trời gần sáng, Lệ Đằng lái xe đưa Nguyễn Niệm Sơ rời khỏi bệnh viện số Bảy.

Trên đường, Lệ Đằng liếc đồng hồ đeo tay. Sáu giờ rưỡi. Anh nói: "Gọi điện cho lãnh đạo của em xin nghỉ nửa ngày đi!"

Nguyễn Niệm Sơ hơi ngạc nhiên: "Xin nghỉ làm gì ạ?"

"Cả đêm qua em không chợp mắt, về ngủ bù!" Lệ Đằng đáp. Ban đầu, không nghĩ tới Trần Quốc Chí sẽ bị thương. Trước nửa đêm, anh căn bản không để cô có thời gian nghỉ ngơi. Thân thể cô gái này mỏng manh như vậy, thức cả đêm, anh xót lắm.

Ngáp một cái, Nguyễn Niệm Sơ từ chối: "Hôm kia vừa mới xin nghỉ một ngày, hôm nay không thể xin nghỉ nữa đâu."

Tưởng cô nhát gan không dám, Lệ Đằng bảo: "Đưa điện thoại trưởng đoàn Triệu của bọn em cho anh. Để anh gọi!"

"Không cần ạ!" Cô vẫn lắc đầu: "Em phải đi làm. Công việc là trên hết!"

"...." Lệ Đằng buồn cười, nói tỉnh bơ: "Ôi, cá muối nhỏ bé nhà tôi sao vậy, lại nói kiểu giọng quan cách này. Bình thường không phải em thích

https://thuviensach.vn

lười biếng nhất à. Hôm nay trở giời, cho cơ hội còn không quý trọng kìa!"

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi, hừ hừ: "Cá muối là trước kia, sau này em sắp thành phần tử tích cực rồi."

Đúng lúc ngã tư đèn đỏ, xe dừng bánh.

Lệ Đằng châm điếu thuốc, quay đầu liếc cô, rồi lại nhìn bầu Trời ngoài cửa sổ xe, nói với giọng không mặn không nhạt: "Hình như Mặt Trời không mọc đằng Tây mà!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, đánh nhẹ anh một cái: "Không được cười em! Em mới nộp đơn xin chuyển vào biên chế chính thức. Tùy tiện xin nghỉ, thiếu tôn trọng công việc, làm sao khiến các lãnh đạo tín nhiệm em, khiến tổ chức tín nhiệm em chứ?"

Lệ Đằng nheo mắt: "Anh nhớ, chẳng phải em vẫn luôn dửng dưng với việc chuyển vào biên chế chính thức sao? Tại sao bỗng nhiên lại muốn vào?"

Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Thì bỗng nhiên muốn vào thôi!"

"...." Lệ Đằng cười, không nói gì nữa. Anh cho xe chạy về hướng đoàn nghệ thuật.

Đến nơi, Lệ Đằng đỗ xe bên đường, Nguyễn Niệm Sơ đẩy cửa xuống. Mới đi được hai bước, dường như nghĩ tới điều gì, cô quay đầu, nở nụ cười ngọt ngào với anh: "Ban nãy anh hỏi em tại sao đột nhiên muốn xin chuyển vào biên chế chính thức, giờ em cho anh biết lý do. Là vì người đàn ông của em."

Ánh mắt Lệ Đằng rơi trên má cô, sâu thẳm thẳm. Anh lặng im.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn cười: "Đúng vậy, chính là vì anh. Anh nghĩ xem, sau này anh nộp đơn xin kết hôn lên cấp trên. Người ta vừa xem, "Ôi, đồng chí Lệ Đằng ưu tú thế mà lại tìm vợ là một nhân viên ngoài biên chế. Mất mặt quá! Mình em mất mặt thì chẳng sao, dù gì nhiều năm như vậy cũng đã quen. Nhưng em không thể để anh mất mặt được." Đôi mắt cô sáng ngời, giọng điệu nghiêm túc: "Người đàn ông của em tốt thế này, em cũng không thể kém cỏi, bằng không sao xứng với anh ạ."

"Trước kia, em luôn cảm thấy, sống chẳng có gì thú vị. Ăn ăn uống uống, kiếm ít tiền, kết hôn sinh con, già rồi thì chờ chết!" Những lời nén sâu trong lòng rất lâu, có cơ hội ngẫu nhiên này trái lại khiến cô nói ra hết: "Nhưng sau khi ở bên anh, em biết, cuộc đời con người ta không thể cứ trôi qua như vậy!"

"Mỗi người đều nên có sự theo đuổi, có thứ để mình kiên trì." Giọng Nguyễn Niệm Sơ dịu dàng mà chắc nịch: "Lệ Đằng, em biết tín ngưỡng và sự theo đuổi của anh là gì đấy."

Lệ Đằng khàn giọng: "Là gì?"

"Là tổ quốc!"

Nguyễn Niệm Sơ khẽ cười: "Vậy anh biết, điều em kiên trì theo đuổi, tín ngưỡng của em, là gì không?"

"Là gì?"

"Là anh!"

Buổi sáng tinh mơ, không khí xung quanh bỗng tĩnh lặng mất mấy giây.

Chốc lát, Lệ Đằng dụi điếu thuốc, vứt bỏ. Anh cởi dây an toàn, nói: "Em đứng yên đấy!"

https://thuviensach.vn

"...." Nguyễn Niệm Sơ đứng bên đường, có phần ngơ ngác, thấy anh cởi dây an toàn, xuống xe, lật tay đóng cửa sổ xe, lại nhìn anh sải bước đi thẳng về phía mình.

"Anh xuống theo làm gì?" Cô nghển cổ nhìn anh, lấy làm lạ.

Lệ Đằng đáp: "Hôn em!"

Nói đoạn, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của Nguyễn Niệm Sơ, cũng làm lơ ánh nhìn của tất cả người qua đường, anh nhéo cằm cô, cúi xuống vùi đầu nồng nàn hôn môi cô trong nắng ban mai.

Cô gái của anh thế này, bảo sao anh không yêu vào tận xương cốt.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thứ Anh Chắc Chắn Có Thể Cho Cô, Là Cả Đời Này Của Anh

NGÂM NGA

Chương 62: THỨ ANH CHẮC CHẮN CÓ THỂ CHO CÔ, LÀ CẢ ĐỜI NÀY CỦA ANH

***

Tiệc sinh nhật của Giang Hạo tổ chức tại một club cao cấp của thành phố Vân. Trong số những người được mời, có rất nhiều bạn học của Giang Hạo, và cả đám bạn bè con nhà giàu thế hệ thứ hai của Kiều Vũ Phi. Trong phòng bao, nam nữ uống rượu nhảy nhót linh đình, sa hoa trụy lạc.

Khi Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng tới, bữa tiệc đã bắt đầu được hai mươi phút.

Họ không nhìn thấy Rein trong đám đông.

Tổ hợp giai đẹp gái xinh đến đâu cũng bắt mắt. Vừa vào cửa, rất nhiều ánh nhìn đã đồng loạt lia tới. Thấy họ, Kiều Vũ Phi quay đầu nói gì đó với mấy người bên cạnh, đoạn mỉm cười, cầm ly rượu vang đi về phía cửa.

"Sao giờ mới đến?" Kiều Vũ Phi thấp giọng: "Tắc đường à?"

Nguyễn Niệm Sơ nở nụ cười: "Chút chút!"

Kiều Vũ Phi gật đầu, tầm mắt quét xuống chiếc váy dài chấm mắt cá chân của Nguyễn Niệm Sơ, cô bạn kinh ngạc: "Sao mày không mặc cái váy

https://thuviensach.vn

tao tặng mày ấy?"

"...." Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ lúng túng, hắng giọng cười trừ: "À, dạo này tao béo ra. Cái váy mày tặng ôm người quá, tao mặc không vừa."

Kiều Vũ Phi nhăn mày, cố tình tỏ vẻ tức giận: "Chị cả à, chị có biết cái váy đó là em nhờ người mua từ Paris về không? Tặng chị chị lại không mặc, phí của!"

Nguyễn Niệm Sơ đành tiếp tục cười gượng. Cười đủ, cô lại hung dữ lườm người đàn ông bên cạnh. Nhưng vẻ mặt Lệ Đằng từ đầu chí cuối vẫn thờ ơ, tiện tay nhấc một ly sâm panh, một tay đút túi quần, thoải mái uống.

Nguyễn Niệm Sơ híp mắt.

Thực ra, bộ váy Kiều Vũ Phi tặng cô là váy ngắn màu đen tuyền, có quai đeo, phần lưng là lớp vải sa trong suốt. Nguyễn Niệm Sơ da trắng dáng chuẩn, mặc vào rất đẹp.

Hôm nay, cô vốn định mặc đi dự tiệc. Ai biết, vừa thấy cô mặc xong, mặt Lệ Đằng liền lạnh đi. Sau đó, anh dửng dưng cho câu: "Đi thay đi!"

"Tại sao ạ?" Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc, xoay đầu soi gương. Trong gương, ngực ra ngực, eo ra eo, đôi chân thon thả, cân đối. Cô không khỏi lấy làm lạ: "Bộ này mặc không đẹp hả anh?"

Lệ Đằng lãnh đạm: "Không đẹp!"

Cô nhíu mày, đi tới trước mặt anh, xoay một vòng, chống hông tạo dáng: "Không đẹp chỗ nào?"

Lệ Đằng càng lạnh nhạt: "Chỗ nào cũng không đẹp!"

Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, hô "Dẹp" một tiếng, bất mãn: "Đúng là khiếu thẩm mỹ của trai thẳng. Không có mắt nhìn!" Rồi mới đi thay bằng

https://thuviensach.vn

chiếc váy dài bảo thủ đang mặc hiện giờ.

Một lát, cô bước trên đôi giày cao gót đến gần Lệ Đằng, ngẩng đầu, đôi môi đỏ gần như áp lên tai phải của anh, khẽ nói: "Thủ trưởng Lệ à, còn chưa kết hôn mà ngay cả việc em mặc gì anh cũng muốn kiểm soát rồi. Độc tài vô lý vậy?"

Lệ Đằng duỗi tay, ôm lấy vòng eo mảnh mai của Nguyễn Niệm Sơ, hờ hững đáp: "Hôm nay đến có việc nghiêm túc."

"Ô, em biết!" Thời điểm quan trọng này tới dự sinh nhật của Giang Hạo, kẻ ngốc cũng biết anh có kế hoạch khác. Cơ mà. "Điều đó liên quan với việc em mặc gì sao?"

Lệ Đằng dán sát cô, nhỏ giọng: "Nhìn em mặc bộ ấy thì trong đầu anh chỉ toàn muốn "yêu" em thôi! Đã phân tâm, sao làm được việc nghiêm chỉnh!"

"...." Nhiệt độ hai má Nguyễn Niệm Sơ tức thì tăng vọt. Cô cắn môi, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay anh. Đúng lúc ấy, khóe mắt lại thấy một đám thanh niên từ ban công đẩy cửa đi vào, kẻ dẫn đầu ngậm điếu thuốc, nhăng nhăng nhả nhả, chính là Giang Hạo.

Ngón tay Nguyễn Niệm Sơ vòng lên ca vát của Lệ Đằng, giọng điệu dịu dàng, tùy ý: "Nhìn kìa, chủ nhân bữa tiệc tới rồi!"

Lệ Đằng thoáng đưa mắt, nét mặt không hề thay đổi.

Từ xa, Giang Hạo cũng đã trông thấy hai người.

"Các cậu "high" trước đi, mình có bạn khác đến, qua chào câu đã!" Dặn xong mấy người bên cạnh, Giang Hạo cầm ly rượu vang đi về phía này, cười nói: "Anh Lệ, chị Niệm Sơ, cảm ơn đã cổ vũ cho thằng em. Tối nay mọi người muốn vui thế nào thì vui thế ấy đi, chơi hết mình nhé!"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "Sinh nhật cậu, cậu là lớn nhất, do cậu quyết! Chúc mừng sinh nhật."

Lệ Đằng chạm ly với Giang Hạo, cười nhạt: "Chúc mừng sinh nhật!"

"Cảm ơn!" Giang Hạo ngửa cổ, uống cạn ly rượu, sau đó tạm rời đi.

Tiếng nhạc xung quanh rất to, nam nữ trẻ tuổi nhảy nhót, chơi bài, bầu không khí trong phòng bao sục sôi ngất Trời.

Nguyễn Niệm Sơ kéo Kiều Vũ Phi tìm một chỗ, ngồi xuống, thuận miệng nói: "Club này đắt phết! Không nhìn ra một sinh viên đại học như Giang Hạo mà chi phí sinh hoạt rủng rỉnh ghê!"

Kiều Vũ Phi vừa uống rượu vừa "xùy" một tiếng: "Rủng rỉnh gì. Bữa tiệc này là tao bỏ tiền làm cho hắn đấy."

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt: "Sinh nhật hắn, mày bỏ tiền?"

"Thế này thì có gì." Kiều Vũ Phi nói với giọng "đương nhiên": "Hắn là người đàn ông của tao, tao với hắn thì khác gì nhau."

Nguyễn Niệm Sơ nói nhỏ: "Trước kia, mày đã bao giờ tiêu một xu nào cho đàn ông đâu!"

Kiều Vũ Phi cười: "Trước kia, tao cũng không biết mình sẽ thích hắn!"

Sắc mặt Nguyễn Niệm Sơ hơi thay đổi, cô nhìn bạn thân chăm chăm: "Mày với Giang Hạo là thật à?"

"Sang năm tao tròn 27 rồi, chơi cũng nhiều rồi." Kiều Vũ Phi nhún vai: "Giang Hạo được lắm. Tuy ít tuổi hơn tao, nhưng bọn tao hợp tính nhau. Tao đã chuẩn bị nói với trong nhà, chờ sang năm hắn tốt nghiệp thì bọn tao kết hôn!"

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, mặt Nguyên Niệm Sơ đổi hẳn sắc, buột miệng nói thẳng: "Mày hiểu hắn không mà kết hôn với hắn. Hắn chỉ là một sinh viên hai mốt tuổi đầu, còn chưa tính là đàn ông, đến thành phố Vân học. Hai người mới quen nhau bao lâu? Yêu đương thì được, nhưng kết hôn á? Lên cơn hâm gì đấy?"

Kiều Vũ Phi có tính bênh vực người mình, nghe Nguyễn Niệm Sơ nói Giang Hạo như vậy, cô nàng sầm mặt: "Niệm Niệm, tao và Giang Hạo rất hạnh phúc!"

"Ấy là mày bị tình yêu cuồng nhiệt làm úng não! Có phải mày quên luôn cả họ của mình rồi không?"

Con người Giang Hạo, càng đào sâu thì những thứ cảm nhận được càng phức tạp. Chưa kể mục đích hắn tiếp cận Kiều Vũ Phi không đơn giản, mà sự dính dáng của hắn với Dan, gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột. Người như vậy, bản thân còn không biết tương lai của mình thế nào, sao có thể cho người khác hạnh phúc?

Nguyễn Niệm Sơ nói xong, Kiều Vũ Phi liền trầm tư.

Bên tai, tiếng nhạc ầm ĩ. Nhưng ở đây hai cô lại giống như bị ngăn cách trong một không gian khác, chỉ còn sự lặng yên.

Hồi lâu, Nguyễn Niệm Sơ bình tĩnh lại ít nhiều. Bấy giờ, mới ý thức được lời lẽ của mình không phải, cô quay đầu sang phía khác, khép mắt nhéo hai đầu lông mày: "Tao xin lỗi!"

Kiều Vũ Phi lắc lắc rượu trong ly, cười bảo: "Không sao! Mày cũng chẳng phải người đầu tiên nói vậy!"

"...." Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên, nhưng cô vẫn lặng thinh.

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu, Kiều Vũ Phi uống hết rượu trong ly, rút khăn giấy lau miệng, bình thản: "Ai nghe nói tao muốn kết hôn với Giang Hạo cũng có phản ứng y như mày. Mọi người đều bảo, hắn ít tuổi, ham chơi, đầu óc còn non nớt, một kẻ chơi bời, điều kiện gia đình khác xa nhà tao. Bọn tao chả xứng với nhau tẹo nào!"

Nguyễn Niệm Sơ nhẹ nhàng vuốt ve má cô bạn: "Mọi người nói không sai đâu!"

"Nhưng thế thì sao nào?" Kiều Vũ Phi ngước mắt nhìn thẳng vào Nguyễn Niệm Sơ: "Tao thích Giang Hạo, chỉ thích mình hắn thôi, không liên quan tí nào đến thân phận, hoàn cảnh, tương lai, tiền đồ của hắn hết!"

Nguyễn Niệm Sơ bỗng xót xa, cô dịu giọng: "Rốt cuộc mày thích Giang Hạo ở điểm nào?"

Trong lòng Nguyễn Niệm Sơ, Kiều Vũ Phi là sự tồn tại rất khác với mình. Cô bạn chín chắn, thông minh, luôn lý trí trong chuyện tình cảm. Có thế nào Nguyễn Niệm Sơ cũng không ngờ tới, một Kiều Vũ Phi với vô số bạn trai cũ, mà người nọ còn ưu tú hơn người kia, sẽ giao trái tim cho thằng nhãi nghèo Giang Hạo.

"Tao cũng không biết." Câu trả lời của Kiều Vũ Phi rất văn vẻ: "Có lẽ, lý trí thì đã không phải tuổi trẻ, có lý do thì đã chẳng phải tình yêu."

Nhìn đôi mắt cố chấp chất chứa nét cười của bạn thân, Nguyễn Niệm Sơ không biết còn nói gì được nữa.

Giờ phút này, cuối cùng chính cô đã lĩnh hội được câu nói kia của Lệ Đằng: Suy nghĩ của con người, người bên cạnh không thể chi phối; tình cảm của con người, lý trí không thể kiểm soát.

Có một khoảnh khắc nào đó, một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu Nguyễn Niệm Sơ. Cô muốn bất chấp mọi thứ, xé toang lớp ngụy trang của

https://thuviensach.vn

Giang Hạo, cho bạn thân biết tất cả chân tướng, để cô bạn nhìn rõ bộ mặt thật của Giang Hạo, sớm dứt ra.

Song, cuối cùng cô vẫn không làm vậy, cô biết mình không thể.

Lệ Đằng và bọn thủ trưởng Dương đã mất biết bao công sức mới bố trí được ván này, hòng dẫn Dan ra khỏi hang, tuyệt đối không cho phép xảy ra chút xíu ngoài ý muốn nào. Phải diễn tiếp kịch, điều gì cũng chỉ có thể xem như không thấy.

"...." Nguyễn Niệm Sơ im lặng, cầm ly rượu trên bàn trút vào miệng.

Ngồi bên, Kiều Vũ Phi nhìn cô mỉm cười, ánh mắt hy vọng, thậm chí mang theo thoáng van nài: "Niệm Niệm, mày là bạn thân nhất của tao. Tao không bận tâm tới người khác. Nhưng tao mong mày có thể hiểu tao, chúc phúc cho tao."

Nguyễn Niệm Sơ bèn nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng nói: "Vũ Phi, chúc phúc cho mày!"

Những lời này vừa dứt, Lệ Đằng - người trước sau không lên tiếng ngồi bên, bỗng nắm lấy tay Nguyễn Niệm Sơ dưới gầm bàn. Bàn tay to rộng với những nốt chai, các khớp xương rõ ràng, nắm khít khao và mạnh mẽ.

Nguyễn Niệm Sơ ngoảnh đầu nhìn anh, vừa vặn đối diện với đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm kia.

Chẳng hay vì sao, giây phút này, rõ là anh chưa nói gì cả, nhưng cô đã biết anh hiểu hết sự kiên trì cùng giằng xé nơi đáy lòng cô.

Trước khi về, Nguyễn Niệm Sơ thấy Giang Hạo dán bên tai Kiều Vũ Phi nói chuyện với cử chỉ thân mật. Kiều Vũ Phi kiều dịu dàng, đầu mày khóe mắt đều tỏa sáng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên cô cảm thấy, điều bất hạnh nhất trên thế gian này, không gì hơn chính là những người cho rằng mình rất hạnh phúc.

Nguyễn Niệm Sơ thu lại tầm mắt. Dường như đã thấy trước được kết cục nụ cười ngọt ngào trên môi Kiều Vũ Phi bị hiện thức tàn khốc đánh nát, biến thành bọt nước ảo ảnh.

Club chỉ cách ký túc xá quân đội hai con phố. Không xa, nên Lệ Đằng để xe trong bãi đỗ của club, choàng cánh tay ôm Nguyễn Niệm Sơ, đi bộ về nhà.

Đêm yên tĩnh lắm, nghe được cả tiếng gió nhè nhẹ.

Bóng hai người phản chiếu trên đường cái, bị ánh đèn kéo dài, hợp thành một ở mỗi khúc rẽ nào đó. Họ im lặng quá nửa đường.

Lúc đi ngang qua một cây ngân hạnh rất to, Nguyễn Niệm Sơ đứng lại không đi nữa, chỉ vào băng ghế dưới gốc cây, cô nói: "Hơi mệt, chúng mình qua đó ngồi nghỉ tí đi!"

Dứt lời, không đợi Lệ Đằng đáp lời, cô chạy qua trước, ngồi xuống.

Mắt cá chân hơi đau. Nguyễn Niệm Sơ mím môi, nhấc chân trái lên, cẩn thận xoa xoa.

"Sái chân hả em?" Lệ Đằng cau chặt hàng mày, vừa nói vừa ngồi xổm xuống, nắm cổ chân mảnh khảnh của cô. Anh rũ mắt, động tác nhẹ nhàng, xem kỹ.

"Không ạ!" Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, ngượng ngùng rụt chân về: "Chỉ là giày cao gót cọ vào chân tí thôi ạ!"

Tay Lệ Đằng tăng thêm lực, ngăn hành động của cô: "Để yên!" Cởi giày ra xem, mắt cá chân trắng nõn của cô đã trầy da, lờ mờ thấy được cả

https://thuviensach.vn

thịt.

Anh đặt chân cô lên đầu gối, lông mày càng xoắn chặt, giọng điệu không lành: "Trầy da cũng không hé răng, vậy vẫn nhịn được?"

"Đi giày cao gót bị cọ vào chân là rất bình thường!" Nguyễn Niệm Sơ buồn cười khi thấy anh chuyện bé xé ra to.

Lệ Đằng hời hợt hừ một tiếng: "Trầy chân mà vẫn còn mang?"

Nguyễn Niệm Sơ sán lại gần hơn để nhìn anh, đôi mắt to sáng ngời, tò mò hỏi: "Này, lần đầu tiên anh biết phụ nữ đi giày cao gót bị cọ vào chân ạ? Bạn gái trước của anh không đi giày cao gót à?"

Lệ Đằng vẫn ngồi xổm xoa chân cho Nguyễn Niệm Sơ, giọng điệu nhẹ tênh: "Không có ấn tượng!"

Cô đơn thuần chỉ là chuyện phiếm: "Chưa nghe anh nhắc đến những bạn gái cũ của anh bao giờ."

Lệ Đằng đáp: "Có gì đáng nhắc!"

Thực tế những năm qua, bên cạnh anh cũng bị không ít các em oanh oanh yến yến đeo bám. Bạn học nữ ở trường quân đội, nữ chiến sĩ, nữ bác sĩ quân y, còn cả đối tượng của bạn bè, người thân giới thiệu. Những cô gái ấy, muốn sắc có sắc, muốn khí chất có khí chất, nhưng anh chẳng để vào mắt.

Mẹ Lệ hay bảo, anh mà kén chọn thế này nữa, sau khi xuất ngũ cứ vào thẳng Thiếu Lâm Tự xuất gia làm nhà sư đi.

Nhưng chỉ có bản thân Lệ Đằng biết, sống 33 năm cuộc đời: 20 năm đi học, 2 năm trong đội Liệp Ưng, 4 năm nằm vùng ở Campuchia, 7 năm còn lại thì con mẹ nó, toàn dành để nhớ nhung một cô gái.

https://thuviensach.vn

Đã biết cái gì là tốt nhất rồi thì tốt nữa cũng chỉ có thể xếp thứ hai. Không có được thứ mình muốn nhất, vậy thì những cái khác cũng chẳng thèm.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn hàng mi dày và dài buông rủ của anh. Ngắm mãi, ngắm mãi, cô chợt cong khóe môi nghĩ về Kiều Vũ Phi: "Anh biết không, hồi trước em luôn cho rằng chỉ người có tình sử đơn giản mới dễ yêu sâu đậm, xem ra không phải vậy!"

Lệ Đằng ngước mắt nhìn cô: "Vẫn đang nghĩ tới chuyện của bạn em à?"

"Em không biết mình lừa gạt nó thế này, suy cho cùng là đúng hay sai." Nguyễn Niệm Sơ cúp mắt: "Em muốn cho nó biết sự thật, để nó dứt ra càng sớm càng tốt. Nhưng lại sợ phá hỏng kế hoạch của các anh, nên thôi!"

"Trên đời không có thiện ác tuyệt đối, cũng không có đúng sai tuyệt đối." Anh thấp giọng: "Chẳng qua xem em chọn thế nào."

Cô gật đầu: "Vế cần phải chọn càng quan trọng hơn!"

Lần này Lệ Đằng không đáp lời. Liếc mắt cả chân của Nguyễn Niệm Sơ, anh đưa lưng về phía cô, khom người: "Đi nào!"

".... Anh lại muốn cõng em ạ?"

"Chân em vậy đi thế nào?" Anh giải thích, cõng cô lên, trên tay còn xách theo chiếc giày cao gót của cô, đi dọc theo ven đường về nhà: "Về rồi bôi thuốc, dán cái băng cá nhân. Tắm rửa để ý, đừng để dính nước!"

Cô ngoan ngoãn nằm trên lưng anh, mỉm cười, vâng lời đáp: "Vâng!"

Lá bạch quả rải kín cả mặt đường, đèn chiếu xuống, phản chiếu ánh vàng rực rỡ. Nhìn lá cây dưới chân, Lệ Đằng dịu dàng khẽ gọi tên cô:

https://thuviensach.vn

"Nguyễn Niệm Sơ!"

"Dạ?"

"Đợi xong chuyện này, hai chúng mình kết hôn được không em?" Giọng điệu cà lơ phơ phất, kiểu sao cũng được.

"...." Mắt Nguyễn Niệm Sơ lấp lóe, cô đỏ mặt: "Sao đột ngột thế?"

Lệ Đằng: "Anh hỏi em đồng ý không?"

".... Có thể không đồng ý sao?" Nguyễn Niệm Sơ cạn lời. Lời cầu hôn này của anh đúng là chẳng có tí chân thành nào.

"Không đồng ý cũng phải đồng ý!" Lệ Đằng ngoảnh ra sau, liếc mắt một cái: "Đến mức này còn muốn nuốt lời, muộn rồi! Em còn nợ anh một ổ trẻ con chưa sinh đấy!"

Phụt. Nguyễn Niệm Sơ bật cười bởi thái độ ngang ngược của Lệ Đằng. Cô nheo mắt, véo cánh tay anh: "Xin hỏi thủ trưởng Lệ, anh đây là cầu hôn hay ép hôn hả? Chí ít cũng nói vài câu dễ nghe chứ!"

Lệ Đằng hỏi: "Em muốn nghe gì?"

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm một chốc, lại dở tính trẻ con, thốt ra lời thoại trong phim: "Vậy anh nói yêu em vạn năm đi!"

Anh trầm lặng mấy giây, rồi nói: "Anh yêu em! Nếu đời này của Lệ Đằng anh đủ dài thì anh yêu em, Nguyễn Niệm Sơ, đến khi anh chết. Nếu kiếp này anh "vắn số", vậy kiếp sau của anh cũng bù cho em!"

Chung quy tình yêu kéo dài vạn năm có tồn tại hay không, chẳng thể nói rõ. Thứ Lệ Đằng không nắm chắc, sẽ không hứa hẹn. Thứ anh chắc chắn có thể cho cô, là cả đời này của anh!

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hầu Hạ Em, Gãy Eo Anh Cũng Chịu

NGÂM NGA

Chương 63: HẦU HẠ EM, GÃY EO ANH CŨNG CHỊU

*****

Trần Quốc Chí rất may mắn. Phát súng ấy của hung thủ không trúng chỗ hiểm của gã, cộng thêm thể chất tốt, nên chưa đầy một tuần, sức lực cả người đã hồi phục hơn nửa.

Sau đấy, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ đến thăm gã lần nữa.

Hôm đó là thứ Sáu, thời tiết thành phố Vân trong xanh, là một ngày ánh nắng rực rỡ nhất kể từ mùa Thu. Chập tối, ráng chiều tà nhuộm nửa tầng không thành sắc vàng cam ấm áp.

Trong phòng bệnh, bác sĩ chủ trị cho Trần Quốc Chí đang thăm khám.

"Ngoại trừ miệng vết thương vẫn đau thì cơ thể còn có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không!"

"Đại tiểu tiện bình thường không?"

"Bình thường. Mỗi ngày "nhẹ" vài bận, "nặng" một lần. Khả năng của hệ tiêu hóa bậc nhất luôn."

https://thuviensach.vn

Bác sĩ cúi đầu ghi lại, một chốc thì nói: "Trước mắt, không xảy ra nhiễm trùng và biến chứng. Được rồi, người nhà giúp bệnh nhân đo nhiệt độ cơ thể. 5 phút sau sẽ có y tá đến làm ghi chép!" Nói đoạn, bác sĩ thu dọn đồ, đi ra ngoài.

Phụ trách an toàn cho Trần Quốc Chí là một cảnh sát đặc nhiệm trẻ tuổi tên Lý Tiểu Long. Nghe thấy thế, anh ta lấy cặp nhiệt độ trong ngăn kéo, tiếp đến qua túm cổ áo Trần Quốc Chí.

Nào hay đối phương giữ chặt quần áo, vẻ mặt kinh hãi: "Gượm đã! Anh giai, tôi là một người đàn ông bình thường, tự dưng anh kéo áo tôi như vậy, tôi xấu hổ lắm í!"

Cảnh sát Lí khó chịu ra mặt với cái tên quá rắc rối này, anh ta lạnh lùng: "Xấu hổ? Thế thôi đừng đo nữa!" Nói rồi, anh ta để cặp nhiệt độ sang một bên.

Trần Quốc Chí nhăn mày: "Ý tôi là để tự tôi làm. Thanh niên các anh nóng tính vậy? Đúng là..." Vừa quay đầu, Lôi Lôi với vẻ mặt không biểu cảm đang đứng bên cạnh, gã liền mặt dày cười với cô ấy, nói năng nhỏ nhẹ: "Cảnh sát Lôi ơi, phiền cô đưa cặp nhiệt độ cho tôi với!"

Lôi Lôi nhấp môi, đưa cho gã.

Mấy giây sau, giọng điệu biếng nhác vang lên: "Cảnh sát Lôi ơi, tôi hơi khát nước."

Lôi Lôi nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, thở ra. Cô nhẫn nhịn, đưa nước cho gã.

"Cảnh sát Lôi ơi..."

"Câm mồm!" Lôi Lôi không nhịn được nữa, kìm nén lửa giận: "Họ Trần kia, tôi cho anh biết, đội cảnh sát đặc nhiệm chúng tôi chỉ có trách

https://thuviensach.vn

nhiệm bảo vệ anh trước khi bắt được tên côn đồ nổ súng kia, chứ không phải đến để làm đầy tớ cho anh nhá! Anh mở miệng sai bảo thế này nữa xem, có tin tôi cho anh hỏng nốt cánh tay kia không?"

Trần Quốc Chí hoảng, gã cười gượng: "Mọi người thân thiết như vậy rồi, đùa tí thôi! Làm gì mà tưởng thật thế!"

Lôi Lôi híp mắt: "Nếu không phải Dan muốn làm thịt anh. Phải dán mắt vào anh, sớm muộn mới có thể tóm được Đoạn Côn với Vasa, thì bà đây lười phải trông nom sống chết của anh!"

Im lặng vài giây, Trần Quốc Chí mấp máy môi: "Thế..."

"Từ giờ trở đi, "Cắt ngang lời gã, Lôi Lôi đe: "Còn để tôi nghe thấy anh nói thêm một chữ thì tôi xé rách miệng anh luôn đấy!"

"...." Trần Quốc Chí rất vô tội, lẩm bẩm: "Tôi chỉ muốn hỏi cô một vấn đề, chỉ một thôi!"

Lôi Lôi nhíu mày, sợ là thông tin gì đó liên quan đến vụ án, cô ấy có phần sốt ruột: "Vậy chỉ có thể hỏi một câu. Muốn hỏi gì?"

Trần Quốc Chí làm ra vẻ bí hiểm: "Cô có bạn trai không?"

Lôi Lôi thoáng ngẩn người, lông mày càng cau chặt: "Tôi độc thân. Anh hỏi để làm gì?"

"Đoán đúng mà!" Trần Quốc Chí thốt lên một câu tiếng Quảng, đổi thành dáng vẻ thảnh thơi đã tỏ tường: "Cô dữ thế này, thằng nào mắt mù mới dám thích cô."

"Phụt." Anh chàng cảnh sát đặc nhiệm bên cạnh đang uống nước, không nhìn nổi liền cười phun cả ra.

https://thuviensach.vn

"Ông nội nhà anh!" Bị cái tên vô lại này chọc cho tức ói máu, Lôi Lôi nghiến răng, giơ nắm đấm nhằm thẳng mặt Trần Quốc Chí chào hỏi. Gã nhướng mày, linh hoạt né một cái, nhưng cánh tay bị thương lại ăn đau, tức thì hít vào.

Bấy giờ, bên cạnh vang lên một giọng nói: "Đùa đủ chưa."

"...." Trần Quốc Chí và Lôi Lôi thình lình dừng động tác.

"Rảnh rỗi nhỉ." Lệ Đằng ngồi trên sô pha, vén mí mắt thờ ơ quét qua hai người, nghiêm giọng: "Một phải phá án, mấy tháng nay vẫn chưa tóm được một bóng quỷ; một không có bất cứ sự chuẩn bị nào đã tới chuyển lời, mạng cũng suýt mất. Đây là lúc để hai người đùa nhau à?"

Trần Quốc Chí hắng giọng, gãi đầu, nằm lại tử tế trên giường bệnh.

Lôi Lôi cũng đứng cách xa vài bước, không hé môi.

Căn phòng yên tĩnh.

Mắt thấy họ đã im lặng, Nguyễn Niệm Sơ mới thở dài, nói: "Tôi biết hai người không chung một đường, nhìn nhau chướng mắt. Nhưng chuyện tới nước này, không đi chung cũng phải đi. Có ý kiến gì, cảm xúc gì, trước tiên cứ nhịn cái đã. Đợi giải quyết xong việc, đường ai nấy đi, ai còn quen biết ai nữa."

Vừa dứt lời thì cửa phòng bệnh được một người đẩy từ ngoài vào.

Những ánh mắt đồng thời nhìn qua, chỉ thấy người tới mặc thường phục không quân, mũ cầm trên tay, bước chân gấp gáp mà vững vàng, rõ ràng là đi một mạch đến - Dương Chính Phong.

"Anh Dương!" Lệ Đằng khẽ gật đầu với anh ấy, giới thiệu hai người trong phòng: "Đây là cảnh sát Lôi của đại đội cảnh sát đặc nhiệm công an

https://thuviensach.vn

thành phố Vân. Đây là Trần Quốc Chí."

"Xin chào mọi người!" Trên khuôn mặt rắn rỏi của Dương Chính Phong nở nụ cười, lần lượt bắt tay Lôi Lôi và Trần Quốc Chí: "Tôi là Dương Chính Phong, ủy viên chính trị lữ đoàn không quân Trung Quốc, đội trưởng đại đội Liệp Ưng. Rất vui được biết hai người."

Lôi Lôi mỉm cười: "Thủ trưởng Dương, nghe danh đã lâu!"

Trần Quốc Chí cũng cười rộ: "Nhân vật cỡ lớn như anh đích thân tới bệnh viện thăm tôi, tôi nào nhận nổi."

"Nhân vật cỡ lớn gì, chẳng phải cũng hai mắt một mũi thôi sao. Đừng bày đặt những thứ hão huyền ấy. Trần Quốc Chí, anh dưỡng bệnh cho tốt, cần giúp gì có thể cho chúng tôi biết!" Rồi, Dương Chính Phong quay sang nhìn Lệ Đằng: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, đừng quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi!"

Lệ Đằng đứng dậy, ra khỏi phòng bệnh.

Lôi Lôi đưa mắt ra hiệu cho anh chàng cảnh sát đặc nhiệm, ý bảo anh ra trông chừng Trần Quốc Chí, và cũng đi ra.

Nguyễn Niệm Sơ biết họ có chuyện nghiêm túc cần bàn bạc, bản thân không tiện có mặt, cô bèn ngồi yên trên sô pha. Ai ngờ, giây tiếp theo nghe thấy Dương Chính Phong gọi cô: "Em dâu, em cũng ra đây!"

"...." Mắt cô lấp lóe, nghi hoặc, đứng lên đi ra theo.

Bốn người rời khỏi tòa nhà bệnh viện, đứng trên khu đất trống phía sau nhà ăn của bệnh viện. Xung quanh không có ai. Xa xa, Mặt Trời xế chiều chỉ còn lại một nửa treo chênh chếch phía Tây tầng không.

https://thuviensach.vn

Lôi Lôi mở miệng trước, cô ấy áy náy nói: "Thủ trưởng Dương, thực xin lỗi, tôi không rời đi được, chỉ có thể mời anh hạ cố đến tìm tôi."

"Không sao! Tôi vừa từ cục Công An ra, cũng gần đây nên tiện đường." Vẻ mặt Dương Chính Phong nghiêm nghị hơn: "Cảnh sát Lôi, thật không dám giấu, lần này chúng tôi tìm cô là muốn cùng với bên cánh sát các vị tiến hành hợp tác. Các cô muốn tóm Vasa và Đoạn Côn, chúng tôi muốn bắt trùm sỏ của chúng. Vừa khéo thích hợp."

Lôi Lôi cười có chút ngạc nhiên: "Quân đội hợp tác với cảnh sát, chuyện lớn như vậy, cấp của tôi không thể làm chủ được đâu!"

Dương Chính Phong nói: "Trước khi tìm cô, tôi đã gặp cục trưởng Tống của các cô nói chuyện rồi. Anh ấy không có ý kiến gì, còn cho tôi biết, vụ án của Vasa và Đoạn Côn vẫn luôn do cô trực tiếp xử lý. Có chuyện gì, tôi có thể liên lạc luôn với cô. Muộn nhất là sáng mai, hẳn cô sẽ nhận được điện thoại của cục trưởng Tống đấy!"

Đang nói thì di động trong túi áo Lôi Lôi đổ chuông. Cô ấy thoáng nhíu mày, rút điện thoại ra xem, màn hình hiển thị "Văn phòng thành phố cục trưởng Tống."

"...." Lôi Lôi nhoẻn cười, bắt máy. Chưa đầy một phút thì đã nói xong và cúp điện thoại. Cô ấy nhìn sang hai người đàn ông đứng trước mặt: "Xin hỏi hai thủ trưởng có chỉ thị gì ạ?"

Lệ Đằng rũ mắt châm điếu thuốc, sắc mặt rất lạnh: "Việc cô cần làm bây giờ là lập tức đi bắt một người."

"Người nào?"

"Một du học sinh từ Campuchia tới Trung Quốc, tên Rein."

https://thuviensach.vn

Lôi Lôi ngần ngừ vài giây mới gật đầu: "Nhưng bắt người thì phải có lý do chính đáng."

Lệ Đằng gẩy tàn thuốc, giọng điệu hờ hững: "Lý do chính là, nghi ngờ cậu ta có liên quan đến việc cố ý gây thương tích cho người khác, cầm súng bắn bị thương Trần Quốc Chí."

Nghe thấy thế, Lôi Lôi bỗng sửng sốt: "Là Rein này thật?"

Lệ Đằng thoáng cười: "Nếu thật sự là cậu ta thì mọi chuyện đã có thể dễ dàng giải quyết hơn nhiều!"

Lôi Lôi nghe mà lơ mơ: "Hung thủ không phải Rein, lại muốn bắt Rein... Tôi không hiểu, thế này chẳng phải là bắt lung tung à?"

"Hiện tại bắt cậu ta chính là cứu cậu ta. Giờ tôi không có thời gian giải thích nhiều với cô." Lệ Đằng nói: "Tóm lại, cứ làm theo lời tôi đi!"

Lôi Lôi không tiện hỏi thêm, cô ấy chỉ đáp: "Được, cho tôi địa chỉ. Tôi lập tức bố trí người đi bắt."

Dương Chính Phong đưa cho Lôi Lôi một tờ giấy đã viết xong sẵn.

Nữ cảnh sát nhận lấy, qua chỗ khác gọi điện thoại.

Cô ấy vừa đi thì điện thoại của Dương Chính Phong cũng reo. Anh ấy đi sang bên nghe máy.

Chỉ còn Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ đứng nguyên tại chỗ. Loáng thoáng nhận ra được điều gì đó, cô mím môi, nhìn Lệ Đằng, ánh mắt rất phức tạp: "Rein sa lưới, vở kịch muốn diễn trò Dan xem, chắc đã đủ rồi. Chỉ không biết hắn có cắn câu không."

Lệ Đằng cong khóe môi, duỗi tay xoa đầu cô: "Kịch vẫn còn thiếu một bước."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ khó hiểu: "Bước nào à?"

Anh cúi xuống, ghé sát cô hơn, giọng nói bất giác dịu dàng: "Niệm Niệm, em còn nhớ chúng mình đang chiến tranh lạnh không?"

"Đương nhiên là nhớ ạ." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "Trong con mắt bên kia của Dan, chúng ta đã có mâu thuẫn rất lớn vì Rein."

Lệ Đằng nói: "Bước còn thiếu là cho kẻ thù cơ hội."

"...." Thoạt đầu, Nguyễn Niệm Sơ chưa hiểu, nghĩ một tẹo, cô mới bừng tỉnh, đôi mắt to sáng lên: "Em hiểu rồi, bước cuối cùng hắn là chúng mình chia tay! Như vậy, "quỷ" mới thừa cơ hành động, mới tóm được hắn!"

Lệ Đằng nhéo má cô, bổ sung thêm: "Chia tay giả!"

"Hóa ra là vậy!" Nguyễn Niệm Sơ đập bàn khen ngợi, giơ ngón cái lên cất lời khen chân thành: "Thủ trưởng Lệ, đầu óc anh giỏi thật đấy, tiểu nhân thực sự nể phục anh vô cùng!"

Lệ Đằng hừ khẽ: "Trên mình người đàn ông của em nhiều điều quý giá, nhưng giỏi nhất không phải ở đầu óc đâu."

Nguyễn Niệm Sơ "wow" một tiếng, càng kinh ngạc: "Thế anh giỏi nhất là gì?"

Lệ Đằng tỉnh bơ đáp: "Eo!"

"...." Sớm đã bảo người này đứng đắn không được ba phút, thật sự thêm một phút cũng được à? Hai má Nguyễn Niệm Sơ ửng hồng, khẽ mắng: "Anh đứng đắn một tí thì cả người khó chịu hả?"

Lệ Đằng tiện tay dụi tắt điếu thuốc, nhướng mày: "Eo giỏi thì làm sao? Cô gái này, em biết anh bảo eo anh giỏi làm gì à?"

https://thuviensach.vn

Ý thức được mình mắc bẫy, mặt đỏ Nguyễn Niệm Sơ đỏ lựng, cô phồng má lẩm bẩm cãi lại: "Thì không phải chuyện đó sao!"

Lệ Đằng biếng nhác đáp: "Sai rồi!"

".... Chẳng lẽ vẫn là đầu óc em đen tối?" Cô vừa tức vừa buồn cười, phải nghe anh nói cho ra lẽ: "Vậy anh bảo là làm gì?"

""Làm" em đấy!"

"...." Quả nhiên về chuyện không có giới hạn này, thì anh không để thua.

Cuối cùng, mặt Nguyễn Niệm Sơ đỏ như quả cà chua chín.

Lúc Dương Chính Phong và Lôi Lôi trở lại, thấy cô gái nhỏ đỏ bừng mặt, thở phì phò, họ đều nghi nghi. Dương Chính Phong nhíu mày nhìn Lệ Đằng, thấp giọng quở trách: "Thằng ranh này, lại bắt nạt người ta."

Mặt Lệ Đằng vẫn tỉnh bơ, liếc Nguyễn Niệm Sơ, trêu cô: "Này, em nói xem, anh bắt nạt em thế nào?"

"...." Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa chứ. Nhưng cô thì ngại nói. Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, cuối cùng che giấu lương tâm, nặn ra mấy chữ: "Không bắt nạt em ạ."

Trong lòng cô thầm nhủ: Em nhổ vào, đồ lưu manh thối tha.

Dáng vẻ cô gái nọ có phần uất ức, lại có chút đáng thương. Lệ Đằng nhìn cô một chốc, anh nhướng môi, tâm trạng nặng nề nhiều ngày nay bỗng tốt lên.

Thực tế, ngoại trừ trên giường, Lệ Đằng thực sự không nỡ bắt nạt Nguyễn Niệm Sơ.

https://thuviensach.vn

Mà muốn bắt nạt thật thì đỏ mặt, tức giận đã tính là gì. Lần nào đó, chẳng phải làm cô ấy khóc luôn đấy thôi.

***

Vụ chia tay giả của họ là một phần quan trọng của vở kịch.

Một mặt, Nguyễn Niệm Sơ lo lắng về vấn đề này. Trước khi chia tay, nhất định phải có một cuộc cãi vã ầm ĩ. Tuy không phải lần đầu diễn cãi nhau, nhưng cãi nhau trước khi chia tay phải cực kỳ thận trọng. Cảm xúc kịch liệt quá, thì có vẻ quá lố, mà cảm xúc bình thường quá thì lại giả tạo. Từ tận đáy lòng, cô cho rằng đợi Dan sa lưới, chưa biết chừng mình có thể đi ghi tên vào học viện kịch nói Trung Ương thật ấy chứ.

Mặt khác, Nguyễn Niệm Sơ lại vui vui. Trong lúc giả chia tay, cô phải dọn ra ngoài ở, cũng có nghĩa là cuối cùng mình tạm thời đã thực hiện được mục tiêu vĩ đại "chia phòng ngủ với Lệ Đằng".

Bỏ qua không nhắc tới ngôn từ lưu manh của người kia, anh đã cho cô nhận thức đúng đắn về cái eo chó đực*. Đến nỗi mỗi sáng cô thức dậy, chỗ nào cũng tê dại, chỗ nào cũng mềm nhũn, mệt đến biến dạng.

(Đây là từ mô tả vòng eo của đàn ông. Vòng ngực của đàn ông và vòng eo chó đực rộng hơn nhiều so với chu vi vòng eo. Từ xương sườn đến xương hông, vòng eo nhanh chóng thắt lại và tạo thành một đường cong gợi cảm. Bởi vì đường này tương tự như đường cong eo của con chó, nó được gọi là eo chó đực.)

Mệt mỏi lâu như vậy, có thể nghỉ ngơi, cô cảm thấy đây là ân huệ Trời ban.

Sau đó thì vui mừng không thôi.

https://thuviensach.vn

"Này..." Nằm trên giường chơi "ăn gà", Nguyễn Niệm Sơ vừa chơi vừa lấy gót chân đá Lệ Đằng, khẽ nói với giọng điệu chờ mong: "Thủ trưởng Lệ ơi, khi nào bọn mình diễn chia tay?"

Lệ Đằng cúp mắt gửi tin nhắn cho Dương Chính Phong, nghe vậy anh cũng chẳng buồn ngẩng đầu: "Mai!"

Đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ chợt sáng rỡ: "Nhanh thế ạ?"

Mấy giây sau, Lệ Đằng gửi xong tin nhắn, tiện tay để điện thoại lên tủ đầu giường, ngước mắt nhìn cô, giọng điệu không mặn không nhạt: "Sắp giả chia tay với anh, em phấn chấn gớm nhỉ?"

Nguyễn Niệm Sơ kìm nén niềm vui nho nhỏ trong lòng, bĩu môi, thành thực nói: "Không có." Cô giơ tay lên ôm ngực, vẻ mặt "làm quá"": "Vừa nghĩ đến phải tách khỏi anh mấy ngày là tim em đau lắm. Không nỡ."

"À, anh cũng không nỡ." Lệ Đằng nhéo cằm cô: "Cho nên chúng mình tranh thủ thời gian thôi!"

Nguyễn Niệm Sơ chớp chớp mắt, ngơ ngác: "... Dạ?"

"Ngoan." Anh ghé sát, hôn nhẹ lên má và sống mũi cô, dịu giọng dỗ dành: "Giờ còn sớm, anh gắng sức hơn, bảy lần hẳn không thành vấn đề." Không được chạm vào cô lâu như vậy, anh mới nghĩ tới cũng đã đau rồi.

Nghe người này nói xong, Nguyễn Niệm Sơ thật sự kinh hãi: ".... Chuyện này mà còn có thể bù ạ?" Hôm nay thêm mấy lần, về sau thêm mấy lần nữa, cho là phải đi làm bù trước sau kỳ nghỉ quy định chắc?

Lệ Đằng cắn vành tai cô: "Ngoan!"

Chỉ vài giây ngắn ngủi, Nguyễn Niệm Sơ đỏ lựng từ mặt đến cần cổ, cô lấy gối đầu trút giận lên mặt anh, thẹn thùng mắng: "Ngày nào anh thế

https://thuviensach.vn

này... lại thế kia... cũng không sợ mệt gãy eo hả?"

Anh buồn cười, hôn môi cô: "Hầu hạ em, gãy eo anh cũng chịu!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lính Không Quân Bá Đạo

NGÂM NGA

Chương 64: LÍNH KHÔNG QUÂN BÁ ĐẠO.

****

Hôm sau, Nguyễn Niệm Sơ và Lệ Đằng cãi nhau to một trận. Từ đầu chí cuối, mèo béo bị giọng hai người làm cho khiếp vía run lẩy bẩy, trốn xuống gầm sô pha không dám chui ra.

Sau cuộc cãi vã, Nguyễn Niệm Sơ đã đề nghị chia tay, Lệ Đằng không níu giữ, cô liền thu dọn hành lý, hầm hầm đá cửa đi ra. Đến đường lớn, cô vẫy một chiếc taxi và ngồi lên.

Tài xế hỏi: "Cô ơi, cô đi đâu?"

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ mấy giây, báo địa chỉ nhà Kiều Vũ Phi.

Tài xế gật đầu, nổ máy. Xe ta xi nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ đông đúc.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn cảnh phố xá bên ngoài cửa sổ một lát, sau đấy lấy di động ra, gửi tin nhắn cho Kiều Vũ Phi: "Tao với Lệ Đằng chia tay rồi."

Khoảng 3 giây sau, tin nhắn trả lời của Kiều Vũ Phi đến: "Chẳng phải lúc trước vẫn đang êm đẹp à? Sao lại chia tay?"

https://thuviensach.vn

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Không thể tiếp tục cùng anh ta nữa."

Kiều Vũ Phi: "Cặp đôi yêu đương mâu thuẫn cãi cọ là bình thường. Đừng kích động."

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Tao không kích động".

Kiều Vũ Phi: ".... Được rồi, không phải kích động thì tốt. Bây giờ mày vẫn đang ở nhà Lệ Đằng à?"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Tao chuyển hành lý ra ngoài rồi!"

Kiều Vũ Phi: "Chuẩn bị về nhà?"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Tạm thời tao vẫn chưa muốn để mẹ tao biết chuyện chia tay với Lệ Đằng. Mày biết tính mẹ tao mà, nhất định sẽ hỏi đến cùng. Phiền lắm!"

Kiều Vũ Phi: "Ờ, để từ từ một thời gian rồi hãy nói cũng được. Thế giờ mày định đi đâu?"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Tao ở khách sạn gần nhà mày. Thời gian này cứ ở đấy trước đã!"

Kiều Vũ Phi: "Ừ, khách sạn nào?"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Phòng 1016 Khách sạn New City Century."

Kiều Vũ Phi: "Tối tao qua tìm mày."

"...." Nguyễn Niệm Sơ nheo mắt, thoát khỏi cuộc trò chuyện, tìm một khung chat nhóm mới tạo, gửi đi: "Đã tiết lộ địa chỉ khách sạn."

https://thuviensach.vn

Thành viên trong khung chat nhóm này, ngoài cô, còn có Lệ Đằng, Dương Chính Phong, Lôi Lôi. Ba người kia gần như trả lời cùng lúc: "Đã rõ!"

Chiếc taxi chạy qua trung tâm thành phố, chật như nêm cối, mấy phút mới di chuyển được chục mét. Xung quanh không ngớt tiếng còi xe, những âm thanh hỗn độn chói tai ngập tràn khắp đường phố.

Không lâu sau, di động Nguyễn Niệm Sơ hiển thị có tin nhắn Wechat mới. Cô nhấp vào, thấy tin nhắn Lôi Lôi gửi trong nhóm chat: "Hoàn tất kiểm tra đột xuất xung quanh."

Vẻ mặt rất bình thản, Nguyễn niệm Sơ khóa màn hình điện thoại, bỏ lại trong ba lô. Một chốc, cô quay đầu nhìn phía sau, xe cộ rồng rắn nối thành hàng dài, nhìn chẳng thấy điểm cuối.

Ngồi thẳng lại, Nguyễn Niệm Sơ tựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt thư giãn, chợt thở dài một tiếng nặng nề.

Vài phút trước.

"Anh đã đặt trước cho em một phòng ở khách sạn gần nhà Kiều Vũ Phi, sau khi rời đi, em đến thẳng đấy, nói cho Kiều Vũ Phi biết số phòng và địa chỉ khách sạn của em." Lệ Đằng trầm giọng dặn dò.

"Vâng, được." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, hơi lo lo: "Đến khách sạn rồi thì em cần phải làm gì?"

"Ở bên trái bên phải phòng em đều là cảnh sát đặc nhiệm của thành phố Vân. Sau khi em vào, không cần phải làm gì hết, chỉ cần nhớ một điều, đừng kéo tấm rèm cửa sổ sát đất lại."

"Tại sao ạ?"

https://thuviensach.vn

"Có tay súng bắn tỉa ở phố đối diện, đảm bảo an toàn cho em mọi lúc."

Nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, nói: "Đã chuẩn bị nhiều thế này, nếu Dan không cắn câu thì chẳng phải công cốc sao."

"Không thể nào!" Lệ Đằng cười nhạt, vỗ nhẹ má cô: "Dan không phải là một kẻ kiên nhẫn. Nằm im lâu như vậy là giới hạn cuối cùng của hắn ta rồi. Người của hắn nhất định sẽ có hành động trong mấy ngày này."

Nguyễn Niệm Sơ tò mò: "Hình như anh rất hiểu Dan?"

Lệ Đằng cong khóe môi nói với giọng điệu không rõ: "Hắn cũng rất hiểu anh."

Bấy giờ, một câu của tài xế kéo những suy tư của Nguyễn Niệm Sơ quay về: "Cô ơi, tới nơi rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ mở bừng mắt, vừa nhìn đã thấy xe taxi đỗ trước cổng chung cư nhà Kiều Vũ Phi, bên cạnh chính là khách sạn New City Century. Cô cảm ơn tài xế, trả tiền, đoạn xách hành lý xuống xe.

Vào phòng khách sạn, theo bản năng, Nguyễn Niệm Sơ đưa mắt nhìn cửa sổ sát đất. Qua cửa sổ, có thể thấy tòa nhà chung cư thang máy đối diện, từng ô cửa số được sắp xếp gọn gàng, dày đặc, không biết tay súng bắn tỉa được bố trí ở đâu.

Thu lại tầm mắt, giây lát, cô gửi tin nhắn Wechat cho Kiều Vũ Phi: "Tao đến khách sạn rồi!"

Kiều Vũ Phi trả lời: "Đúng lúc tao cũng hết bận. Tao qua mày nhé, cùng đi ăn trưa."

Nguyễn Niệm Sơ thoáng nhíu mày: "Mình mày à?"

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ Phi: "Tao với cả Giang Hạo. Hắn bảo có một nhà hàng Nhật mới mở cũng được lắm."

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm một chốc. Cô lưỡng lự, đành gửi ngay tin nhắn hỏi Lệ Đằng: "Kiều Vũ Phi muốn dẫn Giang Hạo với em cùng đi ăn trưa, em nên trả lời thế nào?"

Lệ Đằng nhắn lại: "Bảo em mệt quá, không đi!"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Hay thôi đi mày ạ. Tao hơi mệt, không muốn ra ngoài lắm!"

Kiều Vũ Phi: "Thế mày cứ ở khách sạn nghỉ ngơi đi. Tao đóng gói đồ ăn, mang về ăn cùng mày!"

LÀ NIỆM SƠ KHÔNG PHẢI MƯỜI LĂM: "Không cần đâu."

Kiều Vũ Phi dường như bó tay: "Chị cả à, mày không thể vì lần chia tay này mà muốn bỏ đói mình chứ? Thất tình đã tính là gì. Đàn ông tính là gì, chẳng phải mày còn có tao à? Giữa hai ta mới là tình cảm vượt qua thử thách nhá!"

"...." Đọc tin nhắn trả lời của bạn thân, lòng Nguyễn Niệm Sơ đột nhiên thắt lại, khoang mũi cay cay. Hồi lâu cô mới gõ chữ: "Vậy thì nghe mày!"

Kiều Vũ Phi: "Chốc nữa bọn tao qua!"

Cùng lúc ấy, một chiếc Volkswagen màu đen đỗ ven đường lớn, cách cổng khách sạn mấy mét.

Trong phòng điều khiển, Dương Chính Phong móc bao thuốc lá, dốc một điếu đưa cho Lệ Đằng đang ngồi cạnh. Anh ấy nhướng mày trêu: "Có

https://thuviensach.vn

cần phải vậy không? Nhảy 2000 mét trên không xuống cũng chẳng thấy chú căng thẳng thế này?"

Lệ Đằng nghịch bật lửa, xua tay, vẻ mặt nín nhịn mà sốt ruột.

Dương Chính Phong nhíu mày: "Thuốc ngon chính cống đấy!"

Lệ Đằng lãnh đạm: "Anh hút đi!"

"Không muốn thì thôi!" Dương Chính Phong xùy một tiếng, đưa điếu thuốc lên miệng, rít một hơi mới nói tiếp: "Chú nhìn mình xem, ba mấy tuổi đầu rồi, bình thường vẫn trấn tĩnh lắm, sao cứ chuyện gì dính tới em dâu là như thằng mất hồn ấy."

Lệ Đằng liếc Dương Chính Phong: "Đổi thành vợ anh xem!"

Dương Chính Phong cười: "Chị dâu chú dữ lắm. Năm ấy có nhiệm vụ, một cô gái đối mặt trực tiếp quật ngã bốn thằng to con. Ai gặp cô ấy cũng chỉ có nước ăn đòn thôi, anh chả lo."

Lệ Đằng sầm mặt, không nói gì.

"...." Thấy vậy, Dương Chính Phong cất nụ cười, cau mày: "Anh hỏi cảnh sát Lôi rồi, những cảnh sát đặc nhiệm và tay súng bắn tỉa kia đều ưu tú bậc nhất của công an thành phố Vân, trải qua cả trăm trận đấy. Em dâu ở trong đó sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu. Anh bảo này, chú có thể thả lỏng chút không?"

"Giao người phụ nữ của mình vào tay người khác, con mẹ nó, em thả lỏng thế nào?" Lệ Đằng nhăn mày cắt ngang.

Dương Chính Phong cạn lời: "Thực sự lo lắng vậy thì chú vào với cô ấy đi!"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng lạnh lùng nói: "Mất bao công sức giả chia tay, giờ em đi tìm cô ấy, chẳng phải đổ sông đổ biển hết sao."

"Ai nói đổ sông đổ biển hết, chỉ cần chú đừng để người khác nhìn thấy." Dương Chính Phong thấp giọng cho Lệ Đằng một ý tưởng: "Anh dạy chú nhé, chẳng phải lát nữa tên Giang Hạo kia sẽ đến khách sạn à? Sau khi vào phòng, chú mau chóng trốn xuống gầm giường ấy, đảm bảo thằng đó không phát hiện được luôn."

"....." Lệ Đằng quay sang nhìn Dương Chính Phong, nheo nheo mắt.

Dương Chính Phong nhướng mày: "Sao, chui xuống gậm giường vì vợ mình, thiệt thòi cho chú hả?"

Lệ Đằng trầm lặng, mấy giây sau, anh cất cái bật lửa vào túi, đẩy cửa xuống xe.

Dương Chính Phong nghi hoặc: "Đi đâu đấy?"

Lệ Đằng thản nhiên đáp: "Gầm giường."

Dương Chính Phong cạn lời! "Cẩn thận, đừng để ai thấy!"

"Đã biết!"

***

Trước khi tiếng gõ cửa vang lên, Nguyễn Niệm Sơ đang ngồi thẫn thờ trước cửa sổ sát đất, cứ nghĩ đi nghĩ lại nội dung tin nhắn Wechat ban nãy của Kiều Vũ Phi: "Thất tình tính là gì, đàn ông tính là gì, giữa hai ta mới là tình cảm vượt qua thử thách nhá!"

Nguyễn Niệm Sơ và Kiều Vũ Phi quen nhau năm 18 tuổi. Năm ấy, hai cô mới tốt nghiệp cấp ba bước vào đại học, đương độ thanh xuân, vô tư lự.

https://thuviensach.vn

Nay, hai người đã 26 tuổi, không biết đã đến tuổi bàn chuyện cưới hỏi từ bao giờ chẳng hay.

Trưởng thành rồi, hình thành thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan, hiểu được cái nào nặng cái nào nhẹ, phải trái rõ ràng, không thể giống như hồi nhỏ, làm theo ý mình nữa. Quá nhiều điều vướng bận, quá nhiều điều phải để ý. Khi đối mặt với việc chọn lựa, cũng đánh mất dần bản năng tự do phóng khoáng.

Nguyễn Niệm Sơ không biết mình nên vui hay nên buồn cho sự chuyển biến ấy.

Điều may mắn duy nhất là trải qua muôn vàn sóng gió của thời gian, có những chuyện, có những người trước sau vẫn luôn ở lại nơi đáy lòng bạn, cùng bên bạn.

Biết được sự thật phía sau Giang Hạo rồi, Kiều Vũ Phi có tha thứ cho mình không, Nguyễn Niệm Sơ không thể tưởng tượng nổi, nói cách khác là không dám tưởng tượng.

Bảo vệ cho cảm xúc của bạn thân không bị tổn thương, quả thực là việc cô nên làm vì bạn. Song, Dan vốn tàn nhẫn, lực lượng vũ trang của hắn ta rất mạnh. Một ngày hắn chưa sa lưới thì sẽ đe dọa mạng sống của biết bao người. Nguyễn Niệm Sơ chỉ có thể chọn vế sau.

Miên man suy nghĩ, ngoài cửa đột nhiên truyền tới vài tiếng "cốc, cốc, cốc".

Nguyễn Niệm Sơ hoàn hồn, thót tim: "Ai đấy?"

Người ngoài cửa không nói gì.

"...." Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, đứng dậy đi tới trước cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo. Vừa nhìn liền sửng sốt: "Lệ Đằng?"

https://thuviensach.vn

"...." Đối diện cửa sổ sát đất, tay súng bắn tỉa cũng ngẩn ra.

Cô mở cửa thật nhanh: "Sao anh..." Còn chưa nói hết, người bên ngoài đã bước vào, thuận tay đóng cửa lại.

Nguyễn Niệm Sơ sợ ngây người: "Lệ Đằng? Anh chạy đến đây làm gì?" Theo kế hoạch, anh và thủ trưởng Dương hắn là canh giữ bên ngoài khách sạn cả ngày, lưu ý những kẻ khả nghi, tiến hành sàng lọc ra con quỷ thứ hai. Anh xông thẳng vào thế này, khác hoàn toàn với kế hoạch trước đó.

Lệ Đằng tiện tay tắt máy liên lạc ở cổ áo, nhanh chóng quét mắt nhìn bố cục cả căn phòng, tỉnh bơ đáp: "Một mình em ở đây, anh không yên tâm."

"Có gì mà không yên tâm?" Nguyễn Niệm Sơ chừng như sắp cuống chết đi được: "Vũ Phi với Giang Hạo tới bây giờ đấy, anh mau đi đi!"

"Không kịp đâu!" Lệ Đằng nói: "Lúc anh lên thì họ đã vào cửa lớn."

Trán toát mồ hôi, cô giậm chân: "Vậy làm sao giờ?"

Lệ Đằng liếc mắt, thấy một chiếc tủ quần áo to kê cách giường mấy bước, anh lập tức tiến lên, kéo cánh tủ quần áo ra, nghiêng mình chui vào, đóng cửa tủ lại.

"...." Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt nhìn anh trốn vào tủ, nín lặng, khóe miệng giật giật không tài nào kìm nổi.

Bỗng "cộc, cộc, cộc", một đợt tiếng gõ cửa nữa vang lên.

Cô giật mình, nhấp môi, hỏi: "Ai đấy?"

Ngoài cửa là giọng của Kiều Vũ Phi: "Tao đây."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhìn chiếc tủ quần áo kia mấy bận nữa, sau khi chắc chắn không có gì bất thường, mới ra mở cửa. Cô cười nói: "Hai người đến nhanh thế!"

"Giờ này, ngoài bọn tao tốt bụng qua ăn cơm cùng mày thì còn ai được nữa?" Kiều Vũ Phi mỉm cười, bước vào. Giang Hạo vẫn mang vẻ mặt tươi rói, xách hộp cơm theo sau.

Nguyễn Niệm Sơ đóng cửa, giọng điệu trêu đùa: "Mày cũng thật, bản thân không ghét phiền phức thì thôi, còn lôi kéo cả Giang Hạo người ta. Sinh viên đại học không cần lên lớp à?"

"Phiền gì, hôm nay tôi ít tiết." Giang Hạo đặt hộp cơm lên bàn, ánh mắt như vô tình như cố ý quan sát căn phòng, thuận miệng hỏi: "Chị Niệm Sơ, mấy ngày này chỉ ở đây một mình à?"

Vẻ mặt hờ hững, Nguyễn Niệm Sơ hời hợt đáp: "Ừ."

"Chị con gái con lứa ở khách sạn một mình, phải chú ý an toàn nhé!" Giang Hạo cười, giọng điệu mang theo sự thăm dò: "Thực ra vợ chồng son, cãi nhau, vặc nhau tí cũng là chuyện bình thường. Tôi với Vũ Phi cũng hay vặc nhau này. Không có gì to tát đâu. Chị đừng giận anh Đằng lâu quá!"

Nghe vậy, sắc mặt Nguyễn Niệm Sơ chợt lạnh đi. Cô nói: "Chia tay là chia tay, không phải cãi nhau, cũng không phải vặc nhau."

Kiều Vũ Phi hơi buồn cười: "Không phải thì rốt cuộc bọn mày làm sao? Chia tay luôn phải có lý do chứ!"

Ngước mắt nhìn hai người, Nguyễn Niệm Sơ chùng giọng: "Hai người biết không, Rein bị cảnh sát bắt rồi."

"Gì?" Kiều Vũ Phi cả kinh tới độ hai tròng mắt sắp rơi ra ngoài, không thể tin nổi: "Bị cảnh sát bắt? Bạn nhỏ ấy đã phạm tội gì?"

https://thuviensach.vn

Giang Hạo cũng tỏ vẻ kinh ngạc: "Đang yên đang lành, sao lại bị bắt?"

Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt, nhéo hai đầu chân mày: "Tao không tiện nói cụ thể. Tóm lại, thằng nhóc Campuchia ấy không phải người tốt, Lệ Đằng cũng chẳng phải thứ hay ho gì."

Nghe cô nói xong, Kiều Vũ Phi và Giang Hạo đưa mắt nhìn nhau. Người trước mờ mịt, chẳng biết làm sao; người sau như đang có điều suy tư.

Bữa cơm này được ăn xong trong sự an ủi của Kiều Vũ Phi với Nguyễn Niệm Sơ.

Chuyên gia tình cảm vừa giảng giải cho Nguyễn Niệm Sơ, chân Trời nơi nào chả có cỏ thơm, vừa rút điện thoại, đề cử danh thiếp Wechat cho cô, và bảo: "Mày chia tay thế này cũng đúng lúc. Mấy hôm trước mẹ nuôi tao còn bảo tao giới thiệu bạn gái cho con trai bà. Anh này 28 tuổi, quản lý công ty nước ngoài, ngoại hình... Tuy không so được với bạn trai cũ của mày, nhưng vẫn ổn, cũng không có ham mê không lành mạnh. Thế nào?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc miếng sashimi trong miệng.

Trong tủ quần áo, sắc mặt Lệ Đằng đã se lạnh.

Nguyễn Niệm Sơ dường như cảm nhận được điều gì, khóe mắt lia qua tủ quần áo, mỉm cười từ chối: "Không cần, tao vẫn thích hợp hưởng thụ cuộc sống độc thân hơn."

Kiều Vũ Phi tưởng cô không vừa ý với kiểu này, bèn cau mày: "Mày ấy, nhân lúc còn sớm, chỉnh lại gu thẩm mỹ bị đã người trước bóp méo đi. Mày quên hình mẫu lý tưởng của mày rồi à? Mặc âu phục, thắt cà vạt, mặt người dạ thú, nho nhã mà xấu xa. Người trước của mày có phù hợp với điểm nào không? Chẳng trách lại chia tay."

https://thuviensach.vn

"...." Nguyễn Niệm Sơ bị sặc lần nữa.

Trong tủ quần áo, mặt Lệ Đằng lạnh tới nỗi rớt vụn băng.

Ăn xong bữa, Nguyễn Niệm Sơ vội tiễn hai người đi ngay. Cứ cái đà giới thiệu bạn trai cho cô của Kiều Vũ Phi, cô e họ còn ở lại, Lệ Đằng sẽ phá luôn tủ mà ra, thả phanh chém giết mất.

Kiều Vũ Phi và Giang Hạo đi rồi. Nguyễn Niệm Sơ chốt cửa cẩn thận. Vừa quay đầu đã thấy Lệ Đằng thư thái đứng giữa phòng, hai tay đút túi quần, nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt không biểu cảm.

Cô lúng túng, thử giải thích với anh: "Anh đừng hiểu lầm. Kiều Vũ Phi nói... là hình mẫu lý tưởng của lúc mười mấy tuổi thôi. Chủ yếu... khi đó đang mê thể loại tiểu thuyết "Tổng giám đốc bá đạo yêu tôi".

Lệ Đằng nhướng mày: "Tổng giám đốc bá đạo?"

".... Thời kỳ dậy thì, hầu hết các thiếu nữ đều có tí hội chứng tuổi teen mà. "Nguyễn Niệm Sơ thấp thỏm.

Lệ Đằng gật đầu, một tay cởi hai chiếc khuy cổ, chỉnh tay áo, vẻ mặt vẫn dửng dưng. Tiếp đến, anh vẫy tay với cô: "Em qua đây!"

Nguyễn Niệm Sơ chột dạ: "Làm gì ạ?"

Vẫn nhìn cô chăm chăm, Lệ Đằng lặp lại: "Qua đây!"

Cô đành bước tới, đứng im. Lệ Đằng thờ ơ túm cổ tay cô lôi về phía phòng vệ sinh.

"Vào phòng vệ sinh làm gì ạ?" Nguyễn Niệm Sơ lấy làm khó hiểu.

Vừa dứt lời, Lệ Đằng đã nhấn Nguyễn Niệm Sơ lên vách tường, ghé sát, nhéo cằm cô, nói với giọng bỡn cợt: "Nghe này, tổng tài bá đạo có thể

https://thuviensach.vn

làm được thì lính không quân bá đạo cũng vậy nhé!"

Nói rồi, mạnh mẽ cưỡng hôn cô.

Phố đối diện, tay súng bắn tỉa và cảnh sát cầm ống nhòm, đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng vò đầu... Hai người kia đâu?

Đêm khuya, đường phố vắng tanh, thi thoảng có mấy gã say lảo đảo đi qua.

Trên chiếc Volkswagen, Dương Chính Phong ngáp một cái, xem đồng hồ, đã 2 giờ 30 sáng. Anh ấy mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm.

Bấy giờ, một bóng người từ góc phố phía trước chui ra, áo trắng, quần dài, ăn vận rất bình thường, nhưng lại đeo khẩu trang.

Dương Chính Phong híp mắt, nói vào thiết bị liên lạc: "Tất cả chú ý, mục tiêu xuất hiện."

Mấy phút sau, người đàn ông đeo khẩu trang vào cửa lớn khách sạn. Cô nhân viên lễ tân đang xem phim trên máy vi tính, nghe thấy tiếng động, chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đấy sự chú ý lại mau chóng trở về màn hình máy tính.

Người đàn ông đeo khẩu trang vào thang mấy, ấn tầng 10. Cửa thang máy từ từ khép lại.

***

Lúc này, cuối con phố bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Dương Chính Phong đưa mắt nhìn, chỉ thấy một người đàn ông cao cao đang vội vã chạy tới. Sau khi đứng vững, người nọ đập đập vào cửa

https://thuviensach.vn

kính xe anh ấy, thở hổn hển: "Thủ trưởng Dương! Tôi trông thấy cái thằng hôm trước định giết tôi!"

"Trần Quốc Chí?" Dương Chính Phong nghi hoặc: "Sao anh lại ở đây?"

"Tôi nhìn thấy kẻ muốn giết tôi ở bệnh viện, mặc đồ màu đen, đội mũ, đeo khẩu trang. Tôi bám theo một mạch thì đến đây..." Đầu Trần Quốc Chí đầm đìa mồ hôi, sốt ruột không thôi: "Chắc hẳn trong tòa nhà đối diện khách sạn, tôi đã thấy hắn đi vào."

Dương Chính Phong nhìn Trần Quốc Chí chằm chằm với ánh mắt ngờ vực: "Cảnh sát Lôi đâu?"

Trần Quốc Chí ôm miệng vết thương đang lâm râm đau, vẻ mặt không còn lời để nói: "Tôi đang muốn tìm cô ấy đây! Cái cô này, vừa mới ở cạnh tôi, kết quả chớp mắt đã biến mất tăm."

"...." Dương Chính Phong lấy di động gọi cho Lôi Lôi. Gọi liền hai cuộc cũng không có ai bắt máy.

Trần Quốc Chí nhăn mày: "Làm thế nào bây giờ?"

Dương Chính Phong ngẫm một tẹo rồi đáp: "Đi, đi lên xem cái đã!"

Trần Quốc Chí gật đầu: "Được!"

***

Tầng 10 khách sạn, người đàn ông đeo khẩu trang thận trọng dừng trước cửa phòng 1016, ngó nghiêng xung quanh một lượt, đoạn lấy từ trong túi một chiếc thẻ từ màu trắng, đưa gần khóa cảm ứng.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng mở.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông vặn tay cầm, đi vào, động tác cực kỳ khẽ khàng, không phát ra cả tiếng bước chân.

Trong phòng tối om, khác hẳn ban ngày. Lúc này, rèm cửa sổ sát đất kéo kín mít. Trên giường lớn cuộn một chiếc chăn, dưới mép giường để một đôi dép lê.

Kẻ đeo khẩu trang rút con dao găm, xốc chăn lên, đâm xuống. Mấy giây ngắn ngủi, ánh sáng trắng lạnh lẽo lóe lên khiến con người ta chói mắt, dao găm bị người trên giường chặn lại giữa chừng.

"..." Mắt thấy tình hình không đúng, kẻ đeo khẩu trang liền xoay người tháo chạy.

Nhưng đã muộn.

Lệ Đằng túm chặt lấy cánh tay người nọ, bẻ mạnh một phát. Đối phương bị đau, nửa quỳ trên đất, bị con dao dù sắc nhọn dí ở cổ.

"Hoặc từ bỏ việc chống cự." Lệ Đằng lạnh giọng: "Hoặc là chết!"

Nháy mắt, gã đeo khẩu trang liền bất động.

Nguyễn Niệm Sơ ra khỏi tủ quần áo, bật đèn. Phút chốc, cả căn phòng sáng chưng.

Lệ Đằng kéo khẩu trang người kia xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt hắn ta, Nguyễn Niệm Sơ nghiến răng, giọng cô giận dữ đến độ run run: "Là cậu thật... Kiều Vũ Phi yêu cậu đến thế, cậu lợi dụng cô ấy như vậy, không sợ gặp báo ứng sao?"

"...." Giang Hạo quỳ trên sàn, mặt không biểu cảm. Đột nhiên, hắn bật cười, ngẩng đầu nhìn Lệ Đằng: "Dan có lời bảo tôi chuyển cho anh."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhìn gã chằm chằm, mím chặt môi không lên tiếng.

Giang Hạo cười, mở miệng liền lưu loát nói một câu bằng tiếng Khmer: "Lee, ván này, mày thua rồi!"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cảm Ơn Em

NGÂM NGA

Chương 65: CẢM ƠN EM.

***

Giọng điệu Giang Hạo rất dửng dưng: "Thủ trưởng Lệ, anh cho rằng Dan muốn động vào Nguyễn Niệm Sơ thật sao?"

Khoảnh khắc lời nói kết thúc, con ngươi Lệ Đằng bỗng rét lạnh.

Đột nhiên "Đoàng, đoàng!"

Tòa nhà đối diện thình lình vang lên hai tiếng súng, xé rách sự yên tĩnh của đêm khuya.

"...." Nguyễn Niệm Sơ bỗng quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất. Nhận thấy điều gì đó, trong đầu cô ù đi, chỉ sót lại một khoảng trống không.

Giang Hạo cũng ngước nhìn tòa nhà đối diện, ánh mắt bình thản: "Trần Quốc Chí là người Dan sắp xếp bên cạnh Trịnh Tôn Hà." Ngừng một thoáng, gã nhếch môi cười tàn nhẫn, khinh thường: "Bất ngờ lắm phải công? Anh cất bao công bố trí ván này, mà mục tiêu của Dan lại là đồng đội cũ kia của anh."

".... Thủ trưởng Dương?" Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy giọng mình vỡ vụn và run rẩy. Vậy, tiếng súng ban nãy?

https://thuviensach.vn

Bấy giờ, các cảnh sát đặc nhiệm cầm súng, phá cửa xông vào. Họng súng đen ngòm đồng loạt chĩa thẳng vào Giang Hạo dưới sàn.

Hai mắt Lệ Đằng vằn tia máu, giây tiếp theo, anh xoay người sải bước chạy ra ngoài. Mấy cảnh sát đặc nhiệm trông giữ bên ngoài bị anh đụng phải. Lúc này, trước mắt anh đã trống rỗng, hoàn toàn bị chọc giận đến độ như một con sư tử điên cuồng, mấp mé bờ vực bùng nổ.

Trong phòng, nháy mắt, Nguyễn Niệm Sơ bừng tỉnh, cô cuống lên, cũng co cẳng đuổi theo.

Tiếng súng trước đó đã đánh thức không ít dân cư gần đấy. Đường phố vốn vắng teo, tức thì chen chúc nhau. Mọi người tụ tập bên đường hóng chuyện, thì thầm to nhỏ.

Xe cảnh sát tới, xe cứu thương cũng đến

Có cảnh sát tiến lên căng dây cảnh giới, ngăn cách tòa nhà phát ra tiếng súng với đám đông. Giang Hạo bị các cảnh sát đặc nhiệm dẫn xuống lầu, trùm kín đầu, áp giải lên xe cảnh sát.

Nguyễn Niệm Sơ chạy trối chết theo sau Lệ Đằng. Cô không đuổi kịp được tốc độ của anh, chỉ có thể trơ mắt khoảng cách kéo giãn. Nguyễn Niệm Sơ cắn răng, chạy nhanh hơn.

Sau khi chạy sang bên đường, người đàn ông phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Nguyễn Niệm Sơ cũng đột ngột ngừng bước, ngẩn người.

Thi thể của Trần Quốc Chí được khiêng ra đầu tiên, theo sau là Dương Chính Phong nằm trên cáng. Sắc mặt anh trắng bệch, mắt nhắm nghiền, rõ ràng dấu hiệu sự sống đã rất yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Lôi Lôi kéo dây cảnh giới ra, sắc mặt nặng nề, hít sâu một hơi, khàn giọng: "Tay súng bắn tỉa đuổi tới sau đã bắt chết Trần Quốc Chí, nhưng vẫn muộn. Vết thương của thủ trưởng Dương nằm ở ngực trái, tình hình không mấy lạc quan."

Lệ Đằng rũ đầu, trước sau vẫn lặng thinh.

Xung quanh, tiếng bàn tán và còi cảnh sát đan xen, ồn ào hỗn loạn, tạo thành một tấm lưới vô hình, thít đến mức con người ta không thở nổi.

Dương Chính Phong được khiêng lên xe cứu thương,

Lệ Đằng vừa nhấc bước, toan lên xe theo thì bị một y tá lạnh lùng ngăn lại bên ngoài: "Trên xe còn có người bị thường khác, không thể ngồi nhiều người như vậy!"

Xe cứu thương chuyển bánh.

Lệ Đằng nhắm mắt, hung dữ nhéo hai đầu lông mày, đi hai bước tại chỗ, bất ngờ nện một đấm thật mạnh vào bức tường bên cạnh, gầm lên giận dữ: "Đệch!"

Bên kia đường, một người đàn ông mặc đồ đen lẫn trong đám đông vây xem, sau đó xoay lưng lặng lẽ rời đi.

Dương Chính Phong được đưa vào bệnh viện quân khu, tiến hành điều trị cách li trong môi trường vô trùng, không cho phép bất cứ ai đến thăm.

Ngày hôm sau, Lệ Đằng đưa Nguyễn Niệm Sơ về nhà rồi lái xe đến đại đội cảnh sát đặc nhiệm công an thành phố Vân.

Trong phòng thẩm vấn, Giang Hạo đeo còng tay ngồi trầm ngâm trên ghế.

https://thuviensach.vn

Ngồi đối diện, Lệ Đằng lạnh giọng: "Tôi hỏi cậu lần nữa, Dan trốn ở đâu?"

"Tôi cũng trả lời anh lần nữa, tôi không biết." Giọng Giang Hạo rất thoải mái: "Lee, anh hiểu rõ cậu chủ Dan hơn tôi, hẳn anh biết rõ, cậu chủ làm việc rất cẩn trọng. Tôi chẳng qua chỉ là kẻ tôm tép, sao có thể biết đại bản doanh của cậu chủ ở đâu."

Ngón trỏ Lệ Đằng gõ lên bàn, anh híp mắt: "Bình thường cậu liên lạc với bên Campuchia bằng cách nào?"

Giang Hạo đáp: "Thông qua một địa chỉ email được mã hóa. Trên đó có nhiệm vụ, trong hòm thư sẽ nhận được bưu phẩm."

Lệ Đằng nhìn Giang Hạo chằm chằm với ánh mắt nghiền ngẫm: "Tại sao phải giúp Dan làm việc?"

Giang Hạo nhướn mày: "Nếu 7 năm trước, anh không phá vỡ hang ổ của Tuva thì Rein cũng sẽ vẫn giúp Tuva làm việc."

"Cậu là lính thiếu niên của Khun Sa?"

"Không sai. Sau khi Boss bị bắt, tôi vẫn đi theo cậu chủ Dan."

Lệ Đằng cười mà không hề mang theo ý cười: "Trong tay cậu chủ Dan của cậu nắm giữ bí mật quốc gia của Trung Quốc, dù trước kia cậu có phải người Campuchia hay không, nhưng giờ quốc tịch của cậu là Trung Quốc. Nhận ơn không báo, bao che cho Dan, đây chính là tội gây nguy hại an ninh quốc gia."

"Lee, tôi thừa nhận anh rất thông minh, nhưng cậu chủ Dan còn thông minh hơn anh. Mỗi nước cờ anh muốn đi, cậu chủ đều nghĩ tới trước, bao gồm cả cái chết của Trần Quốc Chí và việc tôi bị bắt." Giang Hao nhếch môi: "Các người tưởng rằng sau khi tôi sa lưới thì sẽ lần hỏi ra được đại

https://thuviensach.vn

bản doanh của Dan ư? Tiếc thay, Dan chẳng nói gì với tôi cả, tôi cũng chẳng biết gì hết."

"....." Lệ Đằng mím chặt môi, không nói một lời.

"Lee, anh còn chưa rõ sự thật sao. Anh đã thua sạch sành sanh trong trò chơi này rồi. Anh căn bản không phải đối thủ của cậu chủ Dan." Giang Hạo ghé sát Lệ Đằng hơn, thấp giọng cười khẽ: "Campuchia rộng như vậy, Dan không muốn xuất hiện thì các người vĩnh viễn cũng không thể tìm được cậu chủ. Thay vì lãng phí thời gian ở đây thẩm vấn tôi, chi bằng đi thắp mấy nén hương, cầu xin cho đồng đội cũ của anh sống thêm được vài ngày nữa đi!"

Nghe thế, lửa giận dồn nén lâu ngày bùng lên, Lệ Đằng tóm lấy cổ áo Giang Hạo, quẳng vào bức tường trước mặt.

Cú ném này rất mạnh, Giang Hạo vấp đổ cả ghế, đụng đánh "rầm" một tiếng, xương cốt khắp người cũng như sắp vỡ ra, đau đớn rên lên, ngã nhào xuống sàn.

Bấy giờ, người bên ngoài nghe thấy tiếng động, đẩy cửa bước vào.

"...." Thoáng nhìn Giang Hạo ngã co rúm trên đất, Lôi Lôi nhíu mày, đi vài bước về phía Lệ Đằng: "Chuyện thẩm vấn vẫn là chúng tôi có nghề hơn. Thủ trưởng Lệ, trước hết anh đừng tham gia."

Lệ Đằng nghiến răng, quay đầu rời đi.

Ra khỏi đại đội cảnh sát đặc nhiệm, bầu Trời bên ngoài bỗng tối sầm, xám xịt, dấu hiệu sắp đổ một trận mưa lớn. Anh đi đến ven đường, móc hộp thuốc lá, châm một điếu, đứng đó hút thuốc. Làn khói màu trắng xanh cuộn thành vòng bay về phía xa, thế giới trước mắt nhòa đi, cảnh vật mờ ảo, nhìn gì cũng không chân thật lắm.

https://thuviensach.vn

Hút xong một điếu thuốc, Lệ Đằng hút thêm điếu nữa, chỉ mấy phút thôi mà bốn, năm đầu mẩu thuốc đã nằm trên đất.

Cơn mưa đổ xuống rất nhanh.

Trong màn mưa, người đi trên đường bước vội vã, Lệ Đằng đứng nguyên tại chỗ, quét mắt thấy một bóng dáng mặc đồ màu đen nơi góc phố đối diện, không biết xuất hiện từ khi nào, cũng không rõ đã nhìn anh bao lâu.

Lệ Đằng thờ ơ. Một lát, anh dụi tắt điếu thuốc, cất bước.

Kẻ mặc đồ đen dõi mắt nhìn chiếc xe Jeep lăn bánh.

Mấy phút sau, y rút di động ra, ấn một dãy số nước ngoài, tút tút vài tiếng, cuộc gọi kết nối. Y nói bằng tiếng Khmer: "Boss, kế hoạch của ngài rất thành công. Giang Hạo bị bắt, Trần Quốc Chí đã chết. Dương Chính Phong ăn phát đạn vào ngực, vẫn đang cấp cứu, xem ra chẳng cầm cự được mấy ngày."

Người ở đầu dây bên kia hỏi: "Lee thế nào?"

"Hắn rất áy náy về chuyện của Dương Chính Phong."

"Người Trung Quốc trọng tình nghĩa lắm. Tự mình phán đoán sai, hại chết anh em, đương nhiên sẽ áy náy rồi. Hắn càng áy náy càng hận tôi, cũng sẽ càng đau khổ." Dan cười thỏa mãn: "Có điều, 7 năm trước, Dương Chính Phong cũng tham gia vào việc lên kế hoạch làm hại bố tôi. Lần này, dẫu anh ta chết cũng chẳng oan."

Kẻ áo đen hỏi: "Tiếp theo còn phải làm gì?"

"Người Trung Quốc chắc hẳn sẽ mau chóng có hành động." Dan nhắm mắt, ngón tay gõ gõ hai đầu lông mày: "Cậu tiếp tục để mắt vào bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Một khi Dương Chính Phong chết thì báo ngay cho tôi, tiện thể tìm cơ hội "giải quyết" Giang Hạo."

"Vâng." Cuộc gọi kết thúc.

Một nơi nào đó trong rừng rậm Campuchia.

"Tại sao phải giết người của mình." Vasa cau chặt lông mày: "Em tưởng anh sai người sang Trung Quốc là muốn tìm cách cứu thằng bé kia."

Vẻ mặt không biểu cảm, Dan đáp: "Bị bắt thì có nghĩa là vô dụng rồi!"

Ánh mắt Vasa liền lóe lên kinh hãi, cô ta trầm giọng: "Những người không thể giúp anh làm việc nữa đều chỉ có một con đường chết?"

Dan liếc Vasa, hời hợt: "Đúng vậy!"

Trái tim Vasa bỗng chìm xuống đáy vực: "Dan, trong mắt anh, tính mạng của tất cả mọi người đều không đáng kể. Rốt cuộc anh có tình cảm không vậy?"

Dan duỗi tay vuốt ve má Vasa, cười nói: "Từ ngày anh mất đi bố mình, thì cuộc đời anh chỉ còn lại hận thù."

Vasa cảm thấy chẳng còn sức lực: "Cho nên anh muốn nghĩ mọi cách để làm tổn thương những người bên cạnh Lee, khiến hắn cũng hận thù, đau khổ như anh."

"Em khá tiếng Trung, hẳn đã từng nghe câu châm ngôn "Gậy ông đập lưng ông" của Trung Quốc." Giọng Dan rất nhẹ nhàng: "Anh chỉ để Lee cũng nếm thử mùi vị bị người khác lừa gạt thôi. Hắn thắng được bố anh, nhưng không thắng nổi anh."

"Anh thắng hắn thì sao?" Vasa cười chua chát: "Cho dù cuối cùng đại tá không quân kia sống hay chết thì người Trung Quốc cũng sẽ không bỏ

https://thuviensach.vn

qua qua anh. Anh còn muốn làm gì?"

Dan đáp: "Giết Dương Chính Phong, là món quà thứ nhất anh gửi tặng người Trung Quốc. Anh sẽ nhanh chóng gửi họ món quà thứ hai."

"...." Vasa không hiểu.

Dan cười, gằn từng chữ: "Toàn bộ Liệp Ưng phải chôn cùng với bố anh."

Cách vài mét ngoài căn phòng, Đoạn Côn ngồi trên một đống cỏ khô. Đúng lúc một cọng hoa lúa tươi nằm ngay cạnh tay hắn. Ánh mặt Trời chiếu rọi, vàng ươm.

Hắn tiện tay cầm lên nghịch, cười ngô nghê, lẩm bẩm một mình: "Sao mày bị gió thổi đến đây rồi? Chỗ này không phải nơi mày nên đến đâu."

Đúng lúc nổi gió.

Đoạn Côn buông tay, hoa lúa theo gió bay về nơi xa.

***

3 ngày sau, cuộc sống trở lại với sự bình yên tạm thời.

Nguyễn Niệm Sơ đưa Lệ Tiểu Dấm đến bệnh viện thú y, tiến hành phẫu thuật. Quả nhiên, bác sĩ gắp trong bụng mèo ra một con chip nghe trộm. Nguyễn Niệm Sơ đưa con chip cho Lôi Lôi. Kết quả phân tích của bộ phận kỹ thuật công an là con chip này đã được cài đặt chế độ tự hủy trước đó, ra khỏi cơ thể sống một cái liền hết tác dụng.

Ngoài ra, không có phát hiện khác.

Nguyễn Niệm Sơ tiếp tục sáng 9 giờ đi làm, chiều 5 giờ tan ca, luyện thanh, lên tiết mục, về nhà thì chơi với mèo béo đáng thương kia.

https://thuviensach.vn

Ngày tháng cứ thế trôi qua không khác nhiều so với trước đây.

Sự thay đổi duy nhất là Lệ Đằng ngày càng bận, chạy đi chay lại ba nơi: bệnh viện, đội cảnh sát đặc nhiệm, tổng quân khu. Hàng ngày, anh đều ra ngoài từ khi Trời chưa sáng, mãi đến đêm khuya yên tĩnh mới về nhà.

Từ đó, ngay cả cơ hội Nguyễn Niệm Sơ nói chuyện với anh cũng ít đi đến tội nghiệp.

Cô không có một câu oán thán với chuyện này, chỉ là rất xót xa. Tính tình người đàn ông này, đánh gãy răng cũng chỉ biết nuốt vào bụng. Sau khi thủ trưởng Dương gặp chuyện, anh càng lúc càng trầm lặng, càng lúc càng kiệm lời. Ngoài miệng không nói gì, nhưng cô biết, anh ôm hết trách nhiệm lên người mình.

Trong lòng anh khổ sở lắm.

Công việc bận rộn, một mặt là điều phải làm, mặt khác có lẽ là khiến mình tê liệt đi.

Hôm nay, Nguyễn Niệm Sơ tan làm sớm. Ngang qua siêu thị, cô tiện đường mua một con cá mà một ít thịt bò. Về nhà, cô làm theo công thức dạy nấu ăn trên mạng.

Chẳng bao lâu, mấy món đơn giản đã được đặt trên bàn. Cô nếm thử, tuy mùi vị không tính là ngon lắm, nhưng cũng ăn được. Nguyễn Niệm Sơ yên tâm, cởi tạp dề, hai tay chống cằm ngồi đợi Lệ Đằng.

8 giờ tối, Lệ Đằng về.

Ngoài cửa anh đã ngửi thấy mùi thức ăn. Thay đôi dép, anh bước vào phòng ăn, quét mắt nhìn bàn ăn, thuận miệng hỏi: "Gọi đồ ăn bên ngoài hả em?"

https://thuviensach.vn

"Không phải bên ngoài." Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, nghiêm túc nói: "Là em tự nấu ạ."

Nghe vậy, Lệ Đằng hơi nhướng mày: "Em biết nấu ăn?"

"Xem công thức rồi học theo." Cô vểnh khóe môi, nở nụ cười nhạt, đứng dậy đẩy anh vào phòng vệ sinh: "Anh mau đi rửa tay đi, rồi nếm xem món em làm thế nào."

Lệ Đằng khẽ cười. Rửa tay xong, anh ngồi vào bàn, cầm đũa gắp đồ ăn,

Nói thật, tay nghề của Nguyễn Niệm Sơ cực kỳ bình thường, những món này không thể đạt nửa điểm ngon, tối đa chỉ là "ăn được". Nhưng chỉ cần là cô nấu, anh đều thích.

Hai mắt Nguyễn Niệm Sơ sáng rỡ: "Sao ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Ngon!"

"Anh lại dỗ em vui. Em đã nếm hết mấy món này rồi, rõ ràng chẳng ra làm sao." Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trên mặt cô lại nở nụ cười ngọt ngào, gắp cá và thịt cho anh: "Anh thích thì ăn nhiều thêm đi ạ!"

Lệ Đằng vùi đầu gắp đồ ăn ăn cơm, không lên tiếng.

Trong sách nói, nhìn người mình yêu ăn cơm cũng là một loại hạnh phúc. Nguyễn Niệm Sơ lặng im nhìn anh. Lát sau, cô khẽ hỏi: "Tình hình thủ trưởng Dương thế nào rồi anh?"

"...." Động tác gắp đồ ăn của Lệ Đằng đột nhiên khựng lại, anh nhăn mày, không trả lời.

Quan sát vẻ mặt anh, cô đã hiểu: "Không tốt lắm à?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng ăn cơm tiếp. Anh thấp đầu, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh: "Không có gì, em đừng quá lo lắng!"

"Câu này nên là em nói với anh!" Đáy mắt Nguyễn Niệm Sơ ươn ướt, nhỏ nhẹ: "Lệ Đằng, anh đừng lo lắng quá, cũng đừng tạo cho mình gánh nặng tâm lý lớn như vậy. Không ai trong chúng ta biết Trần Quốc Chí là người của Dan. Chuyện của thủ trưởng Dương là ngoài ý muốn, không ai ngờ tới, cũng không ai muốn cả. Đây không phải là lỗi của anh."

Tay Lệ Đằng miết chặt cái bát, anh hờ hững: "Không nói vấn đề này nữa."

"Nhưng không nói không được, em phải nói những lời này." Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi, thở ra. Cô nghẹn ngào: "Em biết trong lòng anh không dễ chịu. Những ngày này, anh không để ý tới em, không nói chuyện với em, thực ra là không muốn lây cảm xúc tiêu cực cho em, khiến em buồn cùng anh, đúng không?"

Lệ Đằng ngước mắt nhìn cô, không nói gì.

Nguyễn Niệm Sơ trước giờ không giỏi an ủi người khác, bởi vết thương không nằm trên người mình, chẳng ai có thể thực sự có cùng cảm nhận. Cô không nói đạo lý gì lớn lao, cũng không thể cho anh bất kỳ sự giúp đỡ thực tế nào, cô chỉ có thể làm hết khả năng khuyên bảo, chia sẻ.

"Sau khi thủ trưởng Dương gặp chuyện, anh tự trách bản thân không phát ra Trần Quốc Chí là quỷ, trách bản thân không bảo vệ tốt cho thủ trưởng Dương. Anh rất day dứt, rất đau khổ, thậm chí nghĩ tại sao phát súng ấy không bắn lên người mình. Tuy anh không nói nhưng em hiểu hết." Cô đi tới, vòng tay nhẹ nhàng ôm Lệ Đằng, áp má lên trán anh, mềm giọng: "Thực ra không ai trách anh cả."

Đôi khi thế giới này quá khắc nghiệt, cho phép người bình thường mắc hàng trăm sai lầm, nhưng không cho phép anh hùng phạm phải một sai sót.

https://thuviensach.vn

Cũng giống như những nhà vô địch trên sân thi đấu của thế vận hội giành huy chương vàng, đem vinh quang về cho đất nước là điều hiển nhiên. Nhưng ngẫu nhiên phạm sao lầm thì sẽ bị người người chỉ trích, muôn đời không ngẩng mặt lên nổi.

Đó là bởi họ đã quên, anh hùng vốn dĩ cũng chỉ là một người bình thường.

"Anh đã làm rất rất tốt rồi ạ!" Nguyễn Niệm Sơ nói: "Thật đấy!"

Ở góc độ này, lồng ngực cô gái vừa vặn dán lên má anh. Lệ Đằng lặng mấy giây, đoạn ôm lấy cô. Hai cánh tay siết chặt như muốn khảm co vào trong cơ thể mình, hòa tan xương máu với cô.

Anh khàn giọng: "Cảm ơn em!"

***

"Ting" một tiếng, trên bàn, di động của Lệ Đằng có tin nhắn mới.

Người gửi: Dương Chính Phong.

Nội dung: Hết thảy thuận lợi.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Em Có Bằng Lòng Gả Cho Anh Không?

NGÂM NGA

Chương 66: EM CÓ BẰNG LÒNG GẢ CHO ANH KHÔNG?

***

3 ngày sau, Kiều Vũ Phi mới biết chuyện Giang Hạo bị bắt.

Có lẽ là ý Trời, hôm xảy ra chuyện, ăn cơm với Nguyễn Niệm Sơ xong, vừa rời khỏi khách sạn thì Kiều Vũ Phi nhận được điện thoại của bố Kiều, nói rằng bà nội Kiều bị nhồi máu cơ tim đột ngột, đã nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch, đang nằm trong bệnh viện ở quê, bảo cô ấy về ngay.

Kiều Vũ Phi đặt vé buổi chiều, bay về quê ở thành phố Bạch.

May mắn là sau khi phẫu thuật, bà nội Kiều thoát khỏi cơn nguy kịch. Không may là, Kiều Vũ Phi vừa trở lại thành phố Vân thì biết tin Giang Hạo bị tình nghi có liên quan đến vụ giết người không thành và phạm tội gây nguy hại cho an ninh quốc gia, đã bị công an thành phố Vân bắt giữ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là sét đánh giữa Trời quang.

Kiều Vũ Phi không thể nào tin nổi. Giang Hạo mà cô ấy biết là một người ngay thẳng, ân cần chu đáo, rõ ràng là một chàng trai bình thường, nghĩ sao cũng không tài nào liên hệ được với hai trọng tội kia.

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ Phi mờ mịt và hoang mang. Trong lúc tuyệt vọng, người đầu tiên mà cô ấy nghĩ đến chính là bạn thân Nguyễn Niệm Sơ. Kiều Vũ Phi gọi điện thoại cho Nguyễn Niệm Sơ nhờ giúp đỡ, cô ấy lắp bắp: "Mày biết chưa? Giang Hạo bị cảnh sát bắt rồi... Bảo là nghi ngờ hắn giết người bất thành, và gây nguy hại cho an ninh quốc gia. Chắc chắn đã sai ở đâu đó. Mày quen bạn bè trong cục công an đúng không? Mày nghĩ cách giúp hắn với! Xin mày đấy!"

Nói đến lời cuối cùng, đã gần như van lơn.

"...." Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt, hít sâu một hơi, từ từ thở ra, trong lòng đủ mọi cảm xúc lẫn lộn: "Vũ Phi, mày nghe tao nói này. Cục công an không bắt nhầm đâu, Giang Hạo thực sự là đúng người đúng tội đấy!"

"Mày nói gì? Mày biết chuyện của Giang Hạo?" Kiều Vũ Phi tức thì sửng sốt, ngón tay cầm điện thoại run run: "Tao không tin. Tao muốn đi tìm hắn hỏi cho ra lẽ. Tao đi luôn đây!"

Nguyễn Niệm Sơ trầm giọng: "Mày bình tĩnh đã!"

Đầu dây bên kia chợt im lìm.

Giọng Nguyễn Niệm Sơ đã dịu đi: "Nguồn cơn của chuyện này rất phức tạp, bọn mình gặp nhau hẵng nói, được không?"

Hồi lâu, Kiều Vũ Phi mới đáp một tiếng: "Được!"

Nguyễn Niệm Sơ hỏi: "Giờ mày đang ở đâu?"

Đầu Kiều Vũ Phi ong ong, tầm mắt mờ đi. Cô ấy quay đầu, bấy giờ mới nhận ra mình đã đi tới khu thương mại gần nhà. Trên đường phố, xe cộ tấp nập, xung quanh, người đi bộ cười nói lướt ngang qua cô ấy. Đứng ở nơi đông đúc sầm uất mà cõi lòng Kiều Vũ Phi ngập tràn hoang vắng.

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ Phi khép chặt mi, giọng nói khàn đi: "Tao đợi mày ở Starbuck cạnh nhà tao."

"Ừ. Mày đợi tao!" Nguyễn Niệm Sơ cúp máy, cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Khoảng 20 phút sau, hai người gặp nhau trong quán Starbucks.

Kiều Vũ Phi đã gọi xong cà phê, cô ấy đẩy tới trước mặt Nguyễn Niệm Sơ, nhìn cô bạn, cố gắng hết sức khiến mình bình tĩnh: "Mày nói đi, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Có một khoảnh khắc, Nguyễn Niệm Sơ phát hiện mình không dám nhìn vào mắt Kiều Vũ Phi. Cô rũ mi, cắn chặt môi, sau đấy mới đáp: "Giang Hạo là một thành viên của tập đoàn tội phạm vũ trang ở nước ngoài, được cài cắm bên cạnh mày. Hắn ở cùng mày chỉ để tiếp cận tao, đoạn tiếp cận Lệ Đằng, đạt được mục đích không thể cho ai biết."

Đôi mắt Kiều Vũ Phi lóe lên kinh ngạc. Rồi, cô ấy bỗng mỉm cười tự giễu: "Xem ra, đôi khi cuộc sống còn thú vị hơn cả phim ảnh với tiểu thuyết."

Nguyễn Niệm Sơ lặng thinh.

Kiều Vũ Phi nghiêng người ghé sát Nguyễn Niệm Sơ hơn và hỏi: "Mày đã sớm biết chuyện của Giang Hạo?"

"...." Bàn tay cầm cốc cà phê của Nguyễn Niệm Sơ siết chặt đến nỗi khớp xương trắng xanh. Một lúc cô mới khó nhọc gật đầu.

Hốc mắt Kiều Vũ Phi đỏ lên, ánh mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ, xa lạ mà phức tạp: "Tại sao mày không cho tao biết?"

https://thuviensach.vn

"Bởi vì tao không thể." Nguyễn Niệm Sơ nghẹn ngào. Cô ngước mặt, cố nén lệ: "Chuyện này liên quan đến quá nhiều vấn đề. Có những việc ngay cả tao cũng không biết, biết được cũng không thể nói hết cho mày."

"Mày không nói tao cũng đoán ra." Kiều Vũ Phi cười chua chát: "Là vì Lệ Đằng."

Mũi Nguyễn Niệm Sơ cay xè: "Không hẳn!"

"Mày với Lệ Đằng vừa chia tay thì Giang Hạo xảy ra chuyện." Kiều Vũ Phi cau mày, trong đầu láng máng nhớ lại có một vài chỗ sai sai. Cô ấy vỡ lẽ: "Đây là kế hoạch của bọn mày. Những chuyện này và cả những người can dự vào chuyện này đều là một phần trong kế hoạch của bọn mày? Mày luôn gạt tao?"

"Không phải." Cuối cùng, Nguyễn Niệm Sơ không nén nổi nước mắt nữa, hoảng hốt nắm lấy bàn tay Kiều Vũ Phi để trên bàn: "Tao cũng mới biết Giang Hạo là người xấu cách đây không lâu. Vũ Phi, mày hiểu cho tao, nếu có con đường thứ hai, tao tuyệt đối sẽ không gạt mày."

"...." Kiều Vũ Phi ngoảnh đầu sang phía khác, rơi vào trầm tư. Một lúc lâu, cô ấy mới mở miệng: "Tao hiểu những gì mày nói."

Nguyễn Niệm Sơ nắm chặt tay cô bạn: "Tao xin lỗi."

Kiều Vũ Phi cúp mắt: "Không cần phải xin lỗi. Mày chỉ chọn con đường mày cho là đúng, không có lỗi với ai cả." Thở dài một hơi, Kiều Vũ Phi tiếp tục: "Chỉ có thể nói đúng là chúng mình đã trưởng thành rồi!"

Hồi nhỏ, các cô hồn nhiên vô tư, ngỡ ràng đôi bên là một phần quan trọng nhất trong cuộc sống của nhau. Theo năm tháng lớn lên, lại nhận ra, cuộc đời dài đằng đẵng này chưa bao giờ có "nhất", mà chỉ có "hơn".

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ Phi biết, Nguyễn Niệm Sơ đã thật sự trưởng thành. Cô bạn thân ngốc nghếch, ngô ngố đầu óc chậm chạp này, đã tìm được thứ quan trọng hơn cả tình cảm cá nhân.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn Kiều Vũ Phi, chân thành nói: "Cho dù trưởng thành thế nào thì mày vẫn là bạn thân nhất của tao."

Kiều Vũ Phi cười: "Mày nói lời này chẳng phải thừa à. Chẳng lẽ con người ta lớn lên cái là ngay cả bạn bè cũng không cần sao?" Là một kẻ phàm trần, tất nhiên Kiều Vũ Phi sẽ có đau lòng, buồn thương. Nhưng, từng bấy còn chưa đủ lay động 8 năm tình bạn của cô ấy và Nguyễn Niệm Sơ.

Khốn nạn với cô là Giang Hạo. Điều này lần nữa chứng minh "đàn ông như quần áo, bạn bè như tay chân". Bao năm qua, bạn trai của Kiều Vũ Phi như "cá chép qua sông", đổi rồi lại đổi, tình yêu đích thực xa vời vợi. Từ đầu chí cuối, Nguyễn Niệm Sơ mới là người luôn bên Kiều Vũ Phi.

Kiều Vũ Phi có thể tưởng tượng, và có thể thông cảm cho cái khó của Nguyễn Niệm Sơ.

"Mày không giận tao chứ?" Nguyễn Niệm Sơ hỏi.

"Giận mày có tác dụng chắc? Cắt đứt hoàn toàn, không nỡ. Đánh nhau với mày một trận, lại sợ người đàn ông của mày tìm tao trả thù." Kiều Vũ Phi hờ hững lườm Nguyễn Niệm Sơ một cái: "Ai bảo mày tìm bạn trai là bộ đội đặc chủng. Làm vợ lính hay ho thế sao?"

Nghe vậy, sợi dây thần kinh căng thẳng bao ngày qua của Nguyễn Niệm Sơ chợt thả lỏng. Cô bật cười: "Mày không giận thì tốt rồi."

Kiều Vũ Phi cũng cong khóe môi: "Chuyện hai ta xem như đã nói rõ. Niệm Sơ, tiếp đây tao còn muốn nhờ mày giúp tao một việc."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "Mày nói đi, chỉ cần tao làm được."

"Nghi phạm thường không được phép gặp người ngoài trong thời gian bị giam giữ chờ thẩm vấn." Kiều Vũ Phi nói: "Nhưng có một số điều, tao phải hỏi Giang Hạo. Tao muốn gặp hắn."

"...." Trầm ngâm mấy giây, Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Ừ, tao tìm cách giúp mày. Cơ mà, Giang Hạo là tội phạm nghiêm trọng, không đảm bảo bọn mày có thể gặp mặt đâu."

Phụ trách vụ án của Giang Hạo là Lôi Lôi. Cảnh sát Lôi xưa nay luôn chấp pháp nghiêm minh, biết bạn gái của Giang Hạo muốn tới thăm, Lôi Lôi từ chối luôn.

Thấy thái độ Lôi Lôi kiên quyết như vậy, Nguyễn Niệm Sơ không làm khó Lôi Lôi thêm, đành lùi lại để không được cái nọ thì cũng được cái kia. Cô hỏi Lôi Lôi có thể chuyển giúp Kiều Vũ Phi một thứ cho Giang Hạo không?

Lôi Lôi đồng ý.

Thứ Kiều Vũ Phi muốn gửi cho Giang Hạo là một tờ giấy nhớ. Chiều hôm ấy, Lôi Lôi giao tờ giấy nhớ cho Giang Hạo đang bị nhốt trong trại tạm giam.

Giang Hạo mở tờ giấy ra bằng đôi tay đeo còng.

Chữ viết trên tờ giấy thanh tú mà cứng cáp. Có thể nhìn ra được lúc viết nên những dòng chữ này, người chấp bút đã đau lòng và căm giận cỡ nào. "Anh có từng thực lòng thích em không?"

"...."Nhìn câu ấy, Giang Hạo bỗng nhếch khóe môi. Cô gái này hơn hắn 5 tuổi, nhưng lại cực thích thể loại phim tình yêu chiếu lúc 8 giờ tối. Câu thoại này đủ quá lố và tầm thường.

https://thuviensach.vn

Song, hắn lại tưởng tượng ra được nội tâm đau đớn của Kiều Vũ Phi khi viết 8 chữ đó.

Nhìn tờ giấy một lúc, Giang Hạo hỏi mượn Lôi Lôi cái bút, viết câu trả lời bên dưới. Lôi Lôi trả tờ giấy lại cho hai cô gái vẫn đợi ngoài trại tạm giam.

Kiều Vũ Phi mở tờ giấy nhớ ra, chỉ thoáng nhìn, liền mỉm cười, tiện tay vứt tờ giấy ở ven đường.

Nguyễn Niệm Sơ không hỏi điều gì, kéo cô bạn quay người rời đi.

Trại tạm giam bị bỏ lại xa dần phía sau.

Nổi gió. Tờ giấy nhớ bị gió thổi.

"Anh có từng thực lòng thích em không?"

"Bảo trọng."

Câu chuyện tình yêu của Kiều Vũ Phi và Giang Hạo kết thúc như vậy đấy, khởi đầu tốt đẹp, quá trình lãng mạn, cuối cùng là kết cục đảo ngược đến cùng cực.

Tối hôm đó, Nguyễn Niệm Sơ cùng Kiều Vũ Phi đến quán rượu.

"Tình yêu đích thực gì chứ, một đời một kiếp một đôi gì chứ. Đấy toàn là chuyện thời cổ đại. Con người thời nay muốn có tình yêu đích thực, cũng chỉ có thể dựa vào nằm mơ thôi." Kiều Vũ Phi uống quá ba tuần rượu, bắt đầu say khướt, giảng giải đạo lý với Nguyễn Niệm Sơ: "Tao nói cho mày biết nhé, quạ trên Trời con nào mà chả đen. Đàn ông í mà, con mẹ nó, toàn là móng heo, rắm thối, đồ lừa đảo."

"Ừ. Mày nói phải." Nguyễn Niệm Sơ vừa hùa theo, vừa giằng lấy cốc rượu của cô bạn, gọi phục vụ tới tính tiền: "Thanh toán bàn này!"

https://thuviensach.vn

Giai trẻ với tình yêu đích thực là tội phạm đã giáng cho Kiều Vũ Phi một đòn đau. Lúc tỉnh táo, cô ấy vẫn có thể gắng gượng cười vui, nhưng say rồi thì khóc đến nhòe cả phấn mắt. Nguyễn Niệm Sơ vừa lôi vừa ôm, mất sức chín trâu hai hổ mới đỡ được Kiều Vũ Phi lên taxi, đưa về nhà.

Vật lộn xong, khi Nguyễn Niệm Sơ về đến ký túc xá quân khu đã gần 11 giờ tối.

Cô xuống taxi, đi về phía tòa nhà, và suy nghĩ về những lời trước đó của Kiều Vũ Phi. Sự phản bội của Giang Hạo khiến Kiều Vũ Phi không còn tin vào tình yêu đích thực nữa, cho nên mới có bài luận "giấc mơ tình yêu đích thực".

Thực ra, cũng chẳng phải không có lý.

Thời xưa, ngựa xe rất xa, thư từ rất chậm, cả đời chỉ đủ để yêu một người; Xã hội hiện đại, đủ các phần mềm chít chat, tốc độ ánh sáng, nam nữ trưởng thành gặp dịp thì chơi, hiếm có người đặt chữ "yêu" trên miệng.

Người thực sự kết đôi vì tình yêu ngày càng ít, và ngày càng nhiều các cặp đôi sống thử theo kiểu vợ chồng.

Có người mơ mơ màng màng lĩnh giấy đăng ký kết hôn, sinh con đẻ cái, lo cơm áo gạo tiền, trôi qua một đời, cũng chẳng biết tình yêu đích thực là gì.

So sánh vậy khiến Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy mình rất may mắn. Tình yêu đích thực của cô, không làm cuộc đời này cô đơn quá lâu. Năm cô 19 tuổi, tình yêu ấy đã xuất hiện trên sân khấu bằng sắc vàng kim lóng lánh.

Còn 7 năm xa cách kia, có lẽ chỉ là để khi họ tương phùng thì đều gặp được dáng vẻ tốt nhất của nhau.

Nghĩ tới đây, cô đã về đến trước cửa nhà.

https://thuviensach.vn

Không có ánh sáng lọt qua khe cửa. Nguyễn Niệm Sơ đoán chắc rằng Lệ Đằng vẫn đang bận rộn ở bên ngoài. Không nghĩ nhiều, cô móc chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng tối om.

Nguyễn Niệm Sơ đóng cửa, giơ tay mò công tắc trên tường. "Tách" một tiếng, nhưng đèn không sáng.

"... Lạ nhỉ." Nguyễn Niệm Sơ cau mày lẩm bẩm, mò mẫm thay đôi dép lê, đi về phía phòng khách: "Hôm qua đèn này vẫn ổn mà, sao tự nhiên lại hỏng rồi."

Bấy giờ, giữa phòng khách thình lình vang lên một giọng nói, lãnh đạm: "Đèn không hỏng, mất điện thôi!"

"Á." Nguyễn Niệm Sơ sợ hãi hét lên.

Ngay sau đó, trong phòng có tiếng người khác nữa.

"Anh, anh làm chị dâu bọn em sợ rồi kìa!"

"Cần cậu lắm mồm à." Ai đó đánh người trước đấy một phát, khẽ mắng: "Ai cho cậu lên tiếng!"

Đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ đã thích ứng với bóng tối. Bấy giờ, cô mới thấp thoáng trông thấy trong phòng khách, khoảng chục bóng dáng cao lớn đứng có, ngồi có. Cô duỗi tay quơ lung tung trong không khí, khẽ gọi: "Lệ Đằng, là anh ạ? Anh đang ở đâu?"

Vừa dứt lời, không gian tối tăm liền có chút ánh sáng.

Cô xoay đầu theo hướng ánh sáng, trông thấy Lệ Đằng ngồi trên sô pha, một tay cầm bật lửa, đầu đội mũ quân nhân, trên người hãy còn mặc

https://thuviensach.vn

bộ quân phục màu xanh đậm. Ánh lửa lờ mờ chiếu lên mặt anh, ngũ quan dưới vành mũ tuấn tú, đường nét rõ ràng.

Cô đưa mắt nhìn quanh, thoáng ngạc nhiên: "Hà Hổ? Thạch Đầu? Triệu Tiểu Vỹ?... Các anh cũng ở đây ạ." Những người khác trong phòng thế mà toàn là đội viên chủ chốt của đội Liệp Ưng.

"Vâng!" Vẻ mặt Thạch Đầu có phần nặng nề: "Nghe nói đội trưởng Dương bị thương, tụi em chạy suốt đêm từ doanh trại đến."

"May mà anh Lệ bảo thủ trưởng Dương xương cốt cứng, không có vấn đề gì to tát. Thật sự làm bọn em sợ chết khiếp!" Hà Hổ cười, nói tiếp: "Chỉ tiếc là nằm trong phòng điều trị cách ly, không cho vào thăm. Phỏng chừng lần này không gặp được anh ấy rồi!"

"...." Nguyễn Niệm Sơ hiểu ra, thầm nghĩ chắc không muốn để họ lo lắng, nên Lệ Đằng cố ý giấu tình trạng thực sự của Dương Chính Phong. Cô đành cười theo: "Đúng vậy. Bình thường thân thể thủ trưởng Dương tốt như vậy, bị thương chút... nghỉ ngơi là khỏe thôi."

"Vâng!" Hà Hổ nói: "Tuy không gặp được đội trưởng Dương, nhưng biết tình hình không nghiêm trọng lắm, bọn em cũng yên tâm phần nào rồi."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, nửa giây sau mới nhớ ra điều gì đó: "À phải, các anh ngồi đã, để tôi đi pha trà cho các anh!"

Một cậu lính trẻ ngăn cô lại, cười bảo: "Chị dâu, thôi khỏi ạ. Trà nước thì khách sáo quá, tụi em lại chẳng phải người ngoài."

Nguyễn Niệm Sơ vểnh khóe môi: "Người mình cũng phải uống nước chứ." Nói đoạn, cô xoay lưng đi về phía phòng bếp.

Lệ Đằng ngước mắt gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ!"

https://thuviensach.vn

Cô ngừng chân, quay người lại: "Anh gọi gì em ạ?"

Đôi mắt đen nhánh của Lệ Đằng nhìn cô chăm chăm: "Em đừng chạy lung tung!"

"Em có chạy lung tung đâu." Cô buồn cười: "Anh không hiểu chuyện, chẳng lẽ muốn em cũng không hiểu chuyện cùng anh à? Các anh em khó khăn lắm mới tới một lần, mà không pha được cho họ một tách trà sao." Dứt lời, cô lại toan cất bước.

Lệ Đằng nhíu mày: "Anh bảo em đứng đó, đừng chạy lung tung, không nghe thấy hả?"

"...." Nguyễn Niệm Sơ có chút cạn lời, cô cũng nhíu mày: "Sao anh lạ thế, bảo em đứng đây làm gì? Giả làm cọc gỗ à?"

Lặng một thoáng, Lệ Đằng hít sâu một hơi, thở ra, nghiêng mắt, gật đầu với bọn Hà Hổ. Các chiến sĩ hiểu ý, thò tay móc chiếc bật lửa quân đội y hệt nhau từ trong túi ra. "Tách" một tiếng, bật lên.

Một loạt ánh lửa xua đi bóng tối, nháy mắt, chiếu sáng cả phòng khách.

"...." Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên.

Thạch Đầu ôm ngực, nhỏ giọng: "Đột nhiên tôi hồi hộp quá!"

Hà Hồ lườm cậu ta: "Anh Đằng cầu hôn chứ có phải cậu đâu, cậu hồi hộp nỗi gì?"

Lệ Đằng đứng dậy, sửa sang mũ và cổ áo, sau đấy cầm một bó hoa lúa để trên bàn, đi thẳng về phía cô. Quân phục thẳng thớm, tựa như cây bạch dương.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ chậm lụt nữa cũng đã đoán được điều gì, cô mở to mắt.

Lệ Đằng đứng lại trước mặt cô, nở nụ cười: "Em không hài lòng với lời cầu hôn trước đây. Hôm nay lại lần nữa. Đây đều là những đồng đội cùng vào sinh ra tử với anh, những người anh em tốt của anh, họ là người làm chứng."

Nguyễn Niệm Sơ im lặng. Giờ phút này, cô căn bản không thể nói nên lời.

Một giây sau Lệ Đằng quỳ một gối xuống, ngẩng đầu nhìn Nguyễn Niệm Sơ, nói với cô bằng giọng trang trọng và dịu êm nhất: "Nguyễn Niệm Sơ, cả đời anh có lẽ chỉ nói những lời này một lần, cho nên em phải nhớ kỹ nhé!"

Trước mặt Nguyễn Niệm Sơ nhòa đi, cô đáp: "Vâng ạ."

Anh nói: "Em là cô gái tốt nhất mà anh từng gặp, đã nhận định em rồi, anh sẽ không thay đổi. Một nửa trái tim anh là tổ quốc, một nửa là em. Cuộc đời này của anh, một nửa sống vì đất nước, một nửa sống vì em. Nguyễn Niệm Sơ, em có bằng lòng gả cho anh không?"

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Anh Đâu Nỡ

NGÂM NGA

Chương 67: ANH ĐÂU NỠ.

***

Nguyễn Niệm Sơ đã đưa ra quyết định quan trọng và đúng đắn nhất trong cuộc đời mình.

Hôm sau, cô cùng Lệ Đằng về nhà, trịnh trọng nói cho bố mẹ Nguyễn biết quyết định này. Hai ông bà vốn đã rất hài lòng với Lệ Đằng, đều nhất trí cho rằng con gái có thể nên đôi với một thanh niên tốt, có trách nhiệm, có giáo dục như vậy, ấy là phúc cô tu mấy đời.

Cuộc hôn nhân này là hi vọng của mọi người. Bố mẹ Nguyễn vui vẻ đồng ý.

Gần trưa, mẹ Nguyễn nhiệt tình giữ họ lại ăn cơm, mặt mày rạng rỡ: "Dù sao cũng đến rồi, ăn trưa đã hẵng về!" Nói đoạn, bà đi xem tủ lạnh, cau mày: "Ôi chao, coi cái tính đãng trí của mẹ này, tối qua quên mua thức ăn rồi."

Lệ Đằng đứng dậy, cười nói: "Bác trai bác gái muốn ăn gì, để con đi mua ạ!"

"Không cần, không cần! Con nghỉ đi, bác với Niệm Niệm đi cho. Chợ gần đây mà, chỉ mấy bước thôi!" Mẹ Nguyễn cười tươi như hoa: "Phải rồi,

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng à, con biết chơi cờ không?"

Lệ Đằng đáp: "Con biết chút về cờ tướng ạ!"

"Vậy vừa khéo." Mẹ Nguyễn quay sang bố Nguyễn và bảo: "Chẳng phải cả ngày chê hội ông Lưu chơi cờ kém, không có tính thách thức à? Để Lệ Đằng chơi với ông một lát. Tôi với Niệm Niệm đi mua ít thịt với cá rồi về."

Nghe thế, bố Nguyễn phấn khởi, vội đặt tờ báo xuống, bày bàn cờ tướng, gọi Lệ Đằng: "Nào, Lệ Đằng, hai bác cháu mình làm mấy ván."

Lệ Đằng khẽ cười: "Dạ."

Nguyễn Niệm Sơ thì cùng mẹ Nguyễn đi mua thức ăn.

Chợ cách cổng chung cư một con phố, đi chưa đầy 5 phút đã tới nơi. Hai mẹ con gái chầm chậm lượn qua các quầy hàng rau cỏ, thịt lợn, mặc cả trả giá. Bên tai tràn ngập tiếng rao của người bán.

Mẹ Nguyễn dừng lại chọn ớt xanh và cần tây. Đang chọn, sực nghĩ đến điều gì đó, bà bèn hỏi Nguyễn Niệm Sơ: "Đúng rồi, gái yêu, Lệ Đằng là bộ đội, hai đứa con muốn kết hôn, thủ tục phức tạp lắm phải không?"

Nguyễn Niệm Sơ thuận miệng đáp: "Phải nộp đơn xin kết hôn cho đơn vị, nhận được giấy giới thiệu mới đi đăng ký được ạ."

Mẹ Nguyễn gật gù: "Thế hai đứa định khi nào bắt đầu làm thủ tục này?"

"Chờ một thời gian nữa đi ạ!"

"Chờ?" Mẹ Nguyễn gập ngón tay cốc đầu Nguyễn Niệm Sơ, nhỏ giọng mắng: "Giờ cũng sắp tháng 11 rồi, sang năm là con 27 đấy. Trước kia

https://thuviensach.vn

chưa gặp được người thích hợp thì không nói làm gì. Nay đối tượng tốt như thế sờ sờ trước mặt con, còn chờ cái gì?"

"Ý con là gần đây anh Lệ Đằng nhiều việc, đoán chừng phải bận hết đợt này." Nguyễn Niệm Sơ xoa xoa trán: "Sao mẹ con gấp hơn cả con thế?"

Mẹ Nguyễn trừng mắt: "Còn không phải hoàng đế chưa vội, thái giám đã cuống sao. "Trai ba mươi tuổi đang xoan, gái ba mươi tuổi đã toan phận già". Con muốn buộc được Lệ Đằng thì nhất định phải có giấy chứng nhận kết hôn, hiểu không?"

Trong lòng mẹ Nguyễn, tuy điều kiện con gái mình không tệ, nhưng lấy Lệ Đằng vẫn có phần với cao. Lệ Đằng quá xuất chúng, khỏi nghĩ cũng biết, phái nữ thích anh xếp hàng dài. Tình yêu không đáng tin cậy, chỉ có pháp luật mới là sự trói buộc mạnh mẽ và bảo đảm nhất.

Lời của mẹ Nguyễn, Nguyễn Niệm Sơ nghe thì cứ nghe thôi.

Thế hệ trước luôn thích vẽ hôn nhân như thể xiềng xích. Song, từ đầu chí cuối, cô không dám gật bừa. Theo quan điểm của cô, hôn nhân chỉ là sự thăng hoa của tình cảm, tình cảm đậm sâu mà nên duyên, chứ không phải dùng làm công cụ để trói buộc nửa kia.

Thấy con gái im re, Mẹ Nguyễn hơi cau mày: "Mẹ đang nói chuyện với mày đấy, có nghe thấy không hả?"

"Con nghe rồi ạ!" Nguyễn Niệm Sơ biếng nhác đáp.

"Thế đã hiểu chưa?"

"Con hiểu ý mẹ." Nguyễn Niệm Sơ tiện tay nhặt một quả cà chua, ước lượng: "Nhưng con không cho là mẹ nói đúng."

https://thuviensach.vn

"Mẹ nói sai chỗ nào?" Mẹ Nguyễn nghiêm mặt: "Con ranh, mẹ nói cho mày biết, năm nay mẹ mày 50 tuổi rồi, cầu mẹ qua còn nhiều hơn cả đường mày đi đấy. Đám trẻ chúng mày thích yêu đương, anh yêu em em yêu anh. Cơ mà mày có biết đấy toàn lời đầu môi chót lưỡi, có thể thay đổi bất cứ lúc nào không?"

Mẹ Nguyễn còn lấy hai ví dụ cho Nguyễn Niệm Sơ.

Ví dụ thứ nhất là con gái một đồng nghiệp của bà. Cô gái và bạn trai yêu nhau 5 năm, tình cảm vững vàng, đã đến giai đoạn bàn chuyện cưới gả. Ai dè, giữa chừng gặp phải kẻ thứ ba chen vào. Anh chàng kia đề nghị cô gái chia tay, lý do là đã gặp được tình yêu đích thực, không muốn làm chậm trễ nửa đời sau của cô gái. Cô gái bị đả kích, phí hoài tuổi xuân, năm nay đã 30 mà vẫn lẻ bóng một mình.

Ví dụ thứ hai là chị họ của Nguyễn Niệm Sơ. Chị họ với anh rể là do bố mẹ giới thiệu. Anh rể là phó tổng giám đốc một doanh nghiệp nhà nước, điều kiện tốt, năng lực xuất sắc, trước và sau khi kết hôn đều có không ít các em oanh yến bu quanh. Nhưng cho dù anh rể "hái hoa ngắt cỏ" bên ngoài thế nào, cuối cùng vẫn trở về bên chị họ. Lí do là anh ta và các em oanh yến chỉ gặp dịp thì chơi, còn với chị họ mới là vợ chồng hợp pháp, có nhà, có con cái.

"Có thể thấy tờ giấy chứng nhận kết hôn rất quan trọng." Mẹ Nguyễn nói. Nửa giây sau bà bổ sung thêm: "Con cũng đừng hiểu lầm. Những lời mẹ nói đây tuyệt đối không phải nghi ngờ con người Lệ Đằng. Nhưng Niệm Niệm ạ, nào ai biết được chữ ngờ, chẳng ai nói rõ chuyện tương lai đâu. Mẹ sợ con thiệt thòi thôi."

Nhưng, Nguyễn Niệm Sơ lại bảo: "Mẹ, mẹ không nhận ra à, so sánh hai ví dụ trên, con gái của đồng nghiệp mẹ may mắn hơn chị họ nhiều."

"...." Mẹ Nguyễn thoáng sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhún vai: "Hơn nữa hai ví dụ mẹ đưa ra chẳng bao giờ liên quan đến con hết."

Mẹ Nguyễn bó tay với cô con gái bề ngoài thì nhởn nha, chẳng bon chen với đời, nhưng nội tâm lại kiên định và bướng bỉnh này. Bà trêu: "Phải không đó? Con tin tưởng Lệ Đằng sẽ yêu con mãi mãi không thay đổi vậy sao?"

Nguyễn Niệm Sơ cười: "Vâng, con tin ạ!"

Trên thế gian này, lòng người phức tạp, quá nhiều cám dỗ, tình yêu trong sáng chân chính đã rất hiếm. Nhưng hiếm, không có nghĩa là không có.

Nguyễn Niệm Sơ chắc chắn, người đã bỏ lỡ bao năm, còn vượt qua muôn vàn khó khăn để trở lại bên cô, thì nhất định đã thuộc về cô.

Bữa trưa này rất vui vẻ.

Mẹ Nguyễn nấu một bàn các món ăn có gà có cá, còn hấp cả món xôi sườn mà Nguyễn Niệm Sơ thích nhất. Đã lâu chưa nếm tay nghề của mẹ Nguyễn, Nguyễn Niệm Sơ chén một lèo hai bát cơm to. Lúc rời đi, bụng căng tròn giống quả bóng da, đi bộ cũng mệt đến độ thở phì phò.

Lệ Đằng vừa buồn cười vừa xót ruột, đành tản bộ dọc bờ sông cùng cô cho tiêu bớt.

"Bụng căng quá... cảm giác như sắp nổ đến nơi ấy." Nguyễn Niệm Sơ nhăn mày ca cẩm. Ngoảnh đầu nhìn, bên cạnh vừa vặn có một băng ghế, cô vội ngồi xuống: "Không được, phải nghỉ tí đã!"

"Ai bảo em ăn nhiều thế!" Lệ Đằng vặn nắp chai nước khoáng, đưa đến bên miệng cô, dịu dàng: "Không biết còn tưởng em ở chỗ anh bị ngược đãi, ăn không no."

https://thuviensach.vn

"Em không khát!" Nguyễn Niệm Sơ đẩy chai nước ra, ngẫm một tẹo rồi nói với giọng nghiêm túc: "Lệ Đằng, em lén cho anh biết một chuyện nhé, nhưng anh phải đồng ý với em, nghe xong không được tức giận, cũng không được xị mặt."

Anh nhướng mày: "Chuyện gì?"

Nguyễn Niệm Sơ có phần khó xử xen lẫn vẻ chân thành: "Cơm anh nấu... thực ra khó ăn hơn cơm mẹ em nấu."

Lệ Đằng híp mắt, nhéo má cô: "Không biết làm gì hết còn dám chê cơm người đàn ông của mình nấu khó ăn?"

Thành thật ngẫm nghĩ mấy giây, Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Thực ra cũng không trách anh, chủ yếu là tay nghề nấu nướng của mẹ em quá giỏi." Có so sánh thì sẽ có tổn thương.

Anh gật đầu, vẻ mặt thản nhiên: "Lần sau anh học bác vài ngón."

"...." Nguyễn Niệm Sơ phì cười, không dám tin: "Anh điên à! Thủ trưởng cỡ bự chạy đi tìm mẹ vợ học nấu ăn. Đồn ra ngoài cũng không sợ người ta cười anh ư."

Lệ Đằng thản nhiên trả lời: "Anh học nấu ăn phục vụ vợ anh, chuyện vinh quang như vậy, ai dám cười nào."

Nguyễn Niệm Sơ nhoẻn cười, đưa tay bóp mũi anh: "Trở nên lắm mồm thế này từ bao giờ hả?"

Anh bắt lấy tay cô, đặt xuống một nụ hôn: "Căn cứ tình hình thực tế mà tìm cách giải quyết thôi."

Mặt ửng hồng, Nguyễn Niệm Sơ sẽ sàng rút tay về, đứng dậy. Sực nhớ ra điều gì, cô hỏi: "Phải rồi, hôm nay anh chơi cờ thắng bố em à?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đáp: "Thua!"

Cô nhếch mày: "Anh cố tình?"

Lệ Đằng không ừ hử.

Nguyễn Niệm Sơ: "Trước khi đi em quên không nói với anh, tính bố em nhỏ nhen, thua một ván cờ mà bực bội nửa ngày Trời. Em vốn định nhờ anh nhường cụ cơ."

Anh cười: "Anh còn cần em dạy sao?"

"Nom kiểu này là không cần rồi." Cô cũng cười, vừa đi vừa thuận miệng hỏi: "Buổi chiều chắc anh có việc à?"

Lệ Đằng: "Ừ."

Lòng Nguyễn Niệm Sơ chùng xuống, cô quay sang nhìn anh: "Phải ra ngoài ạ?"

"Chuyện đó làm ở nhà là được." Lệ Đằng trả lời.

Nguyễn Niệm Sơ nghi hoặc: "Chuyện gì?"

Lệ Đằng nắm tay cô, mỉm cười: "Điền vào mẫu đơn xin kết hôn. Cùng em làm!"

Thủ tục kết hôn của bộ đội quả thực phức tạp hơn người thường. Trước tiên, phải nộp đơn xin kết hôn lên đơn vị công tác, sau khi được cấp trên phê duyệt, hai bên nam nữ còn phải điền vào mẫu đơn đăng ký kết hôn, khám sức khỏe trước khi kết hôn, rồi nộp đơn và báo cáo kiểm tra sức khỏe cho đơn vị, nhận được giấy giới thiệu mới có thể đến ủy ban lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

https://thuviensach.vn

Về nhà, Lệ Đằng lấy hai tờ đơn ra, đặt trước mặt Nguyễn Niệm Sơ một tờ, đặt trước mặt mình một tờ, hờ hững nói: "Điền thôi!"

Anh đã bắt đầu viết.

Người bên cạnh vẫn dán mắt nhìn tờ đơn, ngẩn tò te, hồi lâu vẫn chẳng nhúc nhích.

Lệ Đằng nhận ra, anh nghiêng đầu nhìn Nguyễn Niệm Sơ một lát, rồi nói: "Em không biết cầm bút thế nào à?"

"Biết ạ." Nguyễn Niệm Sơ sực tỉnh, bấy giờ mới cầm cây bút mực đen bên cạnh lên, nắm trong tay, vẫn nửa ngày chưa chịu viết.

Ngón trỏ Lệ Đằng chỉ luôn vào chỗ trống, bình thản nói: "Viết tên em vào đây!"

"... À, dạ." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, ngòi bút run run đặt xuống tờ giấy, như học sinh tiểu học viết, từng nét từng nét, viết nên ba chữ.

Lệ Đằng liếc cô, chỉ vào chỗ trống tiếp theo: "Điền ngày tháng năm sinh của em!"

"... Dạ." Cô lại gật đầu, viết tiếp, ngòi bút vẫn run run. Trái tim trong lồng ngực bất giác đập mỗi lúc một nhanh.

Mất một lúc, Nguyễn Niệm Sơ mới điền hết tờ đơn dưới sự hướng dẫn của Lệ Đằng.

Còn Lệ Đằng điền xong tờ đơn của mình chưa đầy ba phút. Sau đó, anh thu hai tờ đơn lại.

Nguyễn Niệm Sơ vẫn cầm bút ngồi trên ghế, thấp tha thấp thỏm, lo lắng không yên, tâm trạng hệt như bị thầy cô giáo thu vở bài tập. Cô bỗng mở miệng: "Đợi đã!"

https://thuviensach.vn

"...." Lệ Đằng khựng lại, ngước mắt: "Làm gì?"

Nguyễn Niệm Sơ hắng giọng, hơi lắp bắp: "Anh trả mẫu đơn cho em, em muốn kiểm tra xem có chỗ nào điền sai không."

Lệ Đằng bị cô chọc cười: "Làm như thi cuối kỳ ấy mà kiểm tra!"

"Em run tay, sợ ngay cả tên mình cũng viết sai." Nguyễn Niệm Sơ đỏ mặt, quanh co. Vừa nãy lúc cô điền, thật ra rất căng thẳng, tim cũng sắp vọt lên cổ.

Quét mắt nhìn tờ của cô, Lệ Đằng nói: "Anh kiểm tra hộ em rồi, không sai đâu."

Nguyễn Niệm Sơ không yên tâm, muốn tự mình kiểm chứng, cô bèn đứng dậy định giằng ngay lấy: "Em muốn ngó qua lần nữa thật đấy, trả cho em..."

Lệ Đằng giơ tay phải lên vị trí cô nhảy cũng không tới. Anh híp mắt, từ trên cao nhìn xuống cô: "Ngó nghiếc gì, giờ muốn nuốt lời cũng muộn rồi."

"Em không muốn nuốt lời..." Cô nhăn mày: "Em sợ điền sai thật mà." Nói đoạn, cô nhảy lên cao hơn.

Ai biết cú nhảy này lại bị vấp chân vào ghế, trọng tâm cả người cô không vững, ấy vậy mà nhào luôn vào lòng anh với tốc độ nhanh như chớp.

Lệ Đằng thuận thế vòng hai cánh tay ôm lấy Nguyễn Niệm Sơ, ghé sát cô, thấp giọng: "Điền tờ đơn thôi mà, căng thẳng vậy sao?"

"Đây có phải là tờ đơn bình thường đâu." Mặt Nguyễn Niệm Sơ nóng ran. Điền xong tờ đơn này, một khi nộp lên thì có nghĩa là cô đã từ cô gái

https://thuviensach.vn

chưa chồng trở thành phụ nữ đã kết hôn. Nguyễn Niệm Sơ lại hỏi: "Anh không căng thẳng ạ?"

Lệ Đằng cọ cọ chóp mũi cô: "Em đoán xem!"

Nguyễn Niệm Sơ ngửa cổ ra sau, chăm chú quan sát khuôn mặt bình tĩnh và khôi ngô của anh, hai mắt cô mở to sáng rỡ: "Em đoán, ắt hẳn anh còn căng thẳng hơn em."

Lệ Đằng: "Nói vớ vẩn!"

"Anh căng thẳng lắm luôn."

"Không có."

"Anh..." Cô quyết không buông tha, còn muốn nói nữa thì Lệ Đằng đã lấp kín môi cô.

Cô nói đúng, thực tình anh rất căng thẳng, cũng rất phấn khích. Anh đã đợi giây phút này suốt 7 năm, chỉ có Trời mới biết, anh vui sắp phát điên lên mất.

Buổi tối, tắm xong, Nguyễn Niệm Sơ nằm trên giường xem điện thoại, mở Wechat, vô thức lật xem phần danh bạ. Số Wechat tên 0714 kia của Lệ Đằng vẫn nằm cuối danh sách liên lạc.

Cô nhấp vào biểu tượng của anh, đưa vào vòng tròn bạn bè.

Bên trong tài khoản Wechat của anh trống trơn, chẳng có nội dung gì cả, trông rất sạch sẽ, cũng rất lạnh lẽo.

"Anh không đăng gì trong vòng tròn bạn bè à?" Nguyễn Niệm Sơ hỏi Lệ Đằng vừa từ phòng tắm đi ra.

https://thuviensach.vn

"Không muốn đăng." Lệ Đằng đáp tỉnh rụi, anh khom mình ngồi xuống cạnh cô, đút trái cây cho cô ăn.

Nguyễn Niệm Sơ cạn lời. Cô mở trang chủ cho anh nhìn: "Anh xem, avatar của anh đen thui, nick cũng là một dãy số không thể hiểu nổi. Chẳng đăng gì trong vòng tròn bạn bè... Những bạn bè trên Wechat cũng không góp ý với anh à?"

Lệ Đằng nói với vẻ mặt tỉnh bơ: "Anh không dùng Wechat nhiều, trong đấy chỉ có hai bạn."

Nguyễn Niệm Sơ ngẩn ra: "... Hai bạn?"

Lệ Đằng gật đầu: "Một là em, một là Lưu Tuyết Mai."

"...." Lần này, Nguyễn Niệm Sơ choáng đến độ cằm cũng sắp rơi xuống: "Chẳng phải Lưu Tuyết Mai là cô bạn thích làm bà mối của mẹ em ạ? Sao anh có số Wechat của dì Lưu?"

Đút xong miếng trái cây cuối cùng.

Lệ Đằng vén chăn, lên giường, kề bên Nguyễn Niệm Sơ, ôm chặt lấy vòng eo thon mềm mại của cô từ phía lưng. Anh nhắm mắt, áp miệng lên vành tai cô: "Bằng không chúng mình xem mắt kiểu gì."

Nghe vậy, đầu óc Nguyễn Niệm Sơ thoáng chốc ngốc đơ.

Vụ xem mắt của họ?

Đúng rồi, trước kia cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Quê Lệ Đằng ở Chướng Bắc, lúc xem mắt với cô, anh mới thuyên chuyển đến thành phố Vân hơn một tháng. Dì Lưu và anh thì bắn bảy tầng đại bác không tới, sao lại giới thiệu anh với cô xem mắt chứ?

https://thuviensach.vn

Sau mấy giây ngẫm ngợi, rốt cuộc Nguyễn Niệm Sơ vỡ lẽ, cô xoay người đối diện với anh, ngạc nhiên: ".... Trước đấy, là anh chủ động đi tìm dì Lưu?"

Ngón tay Lệ Đằng vuốt ve má Nguyễn Niệm Sơ: "Hôm em và bạn trai cũ chia tay, chúng ta ăn cơm trong cùng một nhà hàng."

"...." Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc. Chỉ vài giây ngắn ngủi, cô nhớ ra hôm ấy thoáng trông thấy một bóng hình quen thuộc trong nhà hàng. Chẳng qua khi đó, cô cứ ngỡ mình hoa mắt.

"Trước hôm ấy, anh tưởng rằng đời này chúng mình sẽ không gặp lại." Môi Lệ Đằng nhè nhẹ ịn xuống giữa hai đầu lông mày cô, dịu dàng nói.

"Nên anh tìm đến dì Lưu, bảo dì ấy sắp xếp để anh và em xem mắt?" Nguyễn Niệm Sơ không tài nào tin nổi: "Anh nói với dì Lưu thế nào?"

"Anh nói, anh yêu thầm em đã rất nhiều năm, muốn theo đuổi em."

Nguyễn Niệm Sơ cảm nhận được môi anh khẽ khàng khép mở, cô xoa xoa chỗ da giữa hai đầu lông mày, ngưa ngứa: "Dì ấy đồng ý luôn."

Cô nhíu mày, nhớ tới điều gì nữa: ".... Thế, lần tình cờ gặp gỡ ở vườn hoa trong cung nghệ thuật quân đội, trước buổi dạ hội động viên thăm hỏi?"

"Ừ, anh cố tình!" Lệ Đằng thản nhiên thừa nhận.

"Trời ạ..." Nguyễn Niệm Sơ đỡ cằm mình, nhọc nhằn mở miệng: "Cuối cùng biết cái gì gọi là "tâm tư kín đáo, thận trọng từng bước" rồi. Anh vậy mà nhắm vào em ngay từ đầu."

Lòng dạ Lệ Đằng sâu như vậy, thông minh như vậy, IQ quả thực nghiền nát cô thành bã trong một giây.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cắn nhẹ lên má Nguyễn Niệm Sơ, nhỏ giọng: "Không hành động chút thì sao cưới được em."

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi: "Anh đáng sợ quá, em đần thế này, về sau nếu anh mang em đi bán, nói không chừng em còn ngơ ngơ đếm tiền hộ anh ấy chứ."

Anh véo cằm cô: "Anh đâu nỡ.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Em Sinh Gì Anh Thích Nấy

NGÂM NGA

Chương 68: EM SINH GÌ ANH THÍCH NẤY.

*****

Tối nay, Lệ Đằng "dũng mãnh" hơn bất cứ lần nào trước đây. Nguyễn Niệm Sơ không chống nổi, một chốc cào lưng anh, một chốc lại cắn vai anh. Về sau, thực sự bị giày vò đến nỗi không còn hơi sức, Nguyễn Niệm Sơ đành mặc Lệ Đằng, cuộn mình trong vòng tay anh, khóc tu tu.

Không biết qua bao lâu, Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Lệ Đằng ôm cả người lẫn chăn vào lòng, siết thật chặt, hôn lên đôi má đỏ hồng và vệt nước mắt khóe mi cô.

Ngoài cửa sổ, sắc đêm như mực.

Trong ngực, thân mình mềm mại yêu kiều tựa mùa xuân.

Lệ Đằng cứ ôm cô gái mình yêu như thế và dõi mắt về nơi xa xăm, cho đến khi bóng đêm đi đến tận cùng, ánh ban mai rực rỡ chiếu sáng cả bầu Trời.

Hôm sau, xương cốt khắp người Nguyễn Niệm Sơ như muốn rã rời. Cô vừa thẹn vừa bực, không nhịn nổi giơ ngón trỏ chọc chọc vào cánh tay

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng, cáu tiết "lên án": "Còn đòi hỏi vô độ thế này nữa, có tin em chia phòng với anh không?"

Lệ Đằng lại gần, cọ cọ lên chóp mũi cô, khép hờ mắt, giọng điệu xấu xa: "Cường độ cao, mật độ cao, tăng xác suất trúng thưởng."

Nguyễn Niệm Sơ lơ ngơ chưa kịp hiểu, cô hỏi: "Xác suất trúng thưởng gì?"

Lệ Đằng nhướng mày, dán bên tai cô, thấp giọng: "Để em sinh con trai cho anh đấy!"

"...." Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ đỏ bừng mặt, xấu hổ đá anh một phát: "Anh nghiêm túc tí được không?"

Lệ Đằng thản nhiên: "Lên giường cùng em, nghiêm túc kiểu gì?"

Bị anh chẹn họng, Nguyễn Niệm Sơ chẳng còn lời nào để đỡ, hồi lâu cô mới lúng búng mấy câu, có phần không vui: "Anh cứ bảo con trai, về sau nếu là con gái thì làm thế nào? Anh không thích con gái à?"

"Trai gái đều như nhau!" Lệ Đằng cười, ngón tay quệt má cô: "Em sinh gì anh thích nấy."

Bị Lệ Đằng trêu, Nguyễn Niệm Sơ cấu anh: "Hứ!"

Lại "tình củm" một chốc, bàn tay to lớn của Lệ Đằng xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Ngoan, dậy nào! Hai đứa mình ra ngoài một chuyến!"

Mắt Nguyễn Niệm Sơ lấp lóe: "Đi đâu ạ?"

"Mua thức ăn." Lệ Đằng vểnh khóe môi: "Gói sủi cảo cho em ăn."

Gần ký túc xá quân đội không có chợ, hai người đi thẳng đến siêu thị Vĩnh Huy phố bên, mua bột mì, cải trắng, nhân thịt lợn, và một số vật dụng

https://thuviensach.vn

sinh hoạt hàng ngày. Mua một lèo.

Về đến nhà đã gần mười một giờ.

Lệ Đằng để túi đựng nguyên liệu nấu ăn lên bàn, cởi áo khoác, vừa xắn tay áo vừa thuận miệng nói: "Nhồi bột, băm nhân, gói bánh, áng chừng mười hai giờ mới được ăn. Em xem TV một lúc đã nhé!"

Cảm thấy rất mới lạ, Nguyễn Niệm Sơ hào hứng: "Em gói cùng anh."

Lệ Đằng thoáng nhìn cô: "Em biết gói?"

"Không ạ." Cô lắc đầu, đôi mắt sáng long lanh: "Nhưng anh có thể dạy em mà!"

Ngẫm mấy giây, Lệ Đằng gật đầu: "Được. Đi rửa tay đi!"

"Vâng!" Nguyễn Niệm Sơ vui sướng đáp lời, đoạn quay người nhảy nhót chạy vào phòng tắm. Rửa tay xong đi ra, người kia đã mặc tạp dề đâu vào đấy.

Người đàn ông cao gần mét chín mặc tạp dề, dáng vẻ ấy, nhìn sao cũng thấy hài hước.

Nguyễn Niệm Sơ buồn cười, sán tới cạnh anh, cười giễu: "Ô, thủ trưởng của chúng ta rất lành nghề nhá!"

Lệ Đằng liếc xéo Nguyễn Niệm Sơ. Nhân lúc cô không để ý, anh phết bột mì trên tay lên mũi cô, khẽ xùy một tiếng: "Muốn học thì học, không học thì ra ngoài đợi!"

Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn không biết bản thân đã thành mèo hoa. Thấy anh ghét bỏ mình, cô vội bảo: "Học, học ạ! Em học đây!" Vừa nói vừa đeo chiếc tạp dề khác vào, xắn cao tay áo, nhìn quanh: "Trộn bột trước ạ? Thao tác thế nào hả anh?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nhướng khóe môi, cúp mắt, cầm tay Nguyễn Niệm Sơ, chỉ cô cách trộn bột: "Đầu tiên, đổ một ít nước vào..."

Nguyễn Niệm Sơ học rất nghiêm túc.

Vừa học, cô vừa không nhịn nổi, thầm cảm khái: Tay anh đẹp thật đấy. Cơ mà kiểu đẹp này khác với kiểu đẹp đẽ bóng bẩy của đám đàn ông thành phố ưu tú sống trong nhung lụa. Đôi tay này có nước da sẫm màu, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay, ngón tay kết một lớp chai dày. Rất mạnh mẽ.

Đây là đôi tay bảo vệ sự yên ổn của nước nhà, nhưng giờ đây đang dạy cô gói sủi cảo.

Nguyễn Niệm Sơ mải mê suy nghĩ đến lơ đễnh.

"Như vậy đó!" Thình lình, chủ bàn tay quăng ra một câu: "Em nhớ chưa?"

"...." Sắc mặt Nguyễn Niệm Sơ thoáng cứng ngắc, mờ mịt ngẩng lên nhìn anh: "Dạ?" Như vậy cái gì, nhớ cái gì?

Lệ Đằng híp mắt: "Em thất thần nghĩ gì đấy?"

Nguyễn Niệm Sơ bối rối, ấp úng một lúc mới nói nhỏ: "Em đang nghĩ, em có phải là người hạnh phúc nhất trên đời này rồi không."

"...." Nghe những lời ấy, Lệ Đằng đột nhiên ngừng động tác trên tay, quay sang nhìn cô với ánh mắt sâu thăm thẳm.

Nguyễn Niệm Sơ nhấp môi, cười rộ, nhỏ nhẹ nói: "Vì em thật sự cảm thấy, được anh thích là điều vô cùng hạnh phúc í."

Giây lát, Lệ Đằng mới khẽ cười: "Tất nhiên là không rồi."

Nguyễn Niệm Sơ sửng sốt: "Tại sao ạ?"

https://thuviensach.vn

Anh mềm giọng: "Sau khi gả cho anh, em sẽ chỉ ngày càng hạnh phúc hơn thôi."

12 giờ hơn, một đống sủi cảo nhân thịt lợn, cải trắng ra lò. Mỗi người một phần ngồi đối diện trước bàn ăn "đánh chén".

Nguyễn Niệm Sơ thổi phù phù sủi cảo nóng hổi, há mồm, cắn một miếng.

Lệ Đằng nhìn cô: "Ngon không em?"

"Dạ. Ngon lắm ạ!" Cô gật đầu, ăn liền tù tì hết sáu cái, sau đó buông đũa xuống mặt bàn.

"Em ăn ít thế?" Anh hỏi

"Sủi cảo anh gói to quá, hơi no. Nghỉ tí đã ạ!" Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười trả lời, rút khăn giấy lau miệng. Cô rũ mi, hít sâu một hơi, thở ra, vẫn nụ cười trên môi, giọng nói dịu dàng hơn: "Lệ Đằng, anh có chuyện muốn nói với em phải không?"

Đôi mắt sâu thẳm của Lệ Đằng như sao đêm, anh nhếch môi: "Sao em biết?"

"Trực giác ạ." Nguyễn Niệm Sơ ngước nhìn anh, đôi mắt to sáng ngời: "Em đoán đúng không?"

Lệ Đằng đáp: "Đúng!"

Nguyễn Niệm Sơ lại cười, nhãn cầu đảo đảo: "Vậy em đoán nữa nhé, chuyện anh muốn nói có liên quan đến việc đuổi bắt Dan tiếp đây, đúng không ạ?"

Lệ Đằng chăm chú nhìn gò má trắng như tuyết của cô, không nỡ rời mắt. Anh trầm lặng một chốc, rồi vẫn trả lời: "Đúng!"

https://thuviensach.vn

Anh vừa dứt lời, cả căn phòng liền chìm vào tĩnh mịch.

Hồi lâu, Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy giọng mình vang lên, bình thản lạ kỳ: "Khi nào thực hiện nhiệm vụ ạ?"

Lệ Đằng đáp: "Mấy ngày này!"

Cô cau mày: "Dan cáo già như vậy, anh đã biết căn cứ của hắn ta ở đâu chưa?"

"Tạm thời chưa." Lệ Đằng rất bình tĩnh: "Nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ nhanh chóng tra ra được thôi."

Cô hỏi: "Toàn đội Liệp Ưng cùng đi ạ?"

"Ừ." Lệ Đằng gật đầu: "Lần hành động này do bộ tư lệnh không quân trực tiếp chỉ huy!"

Nguyễn Niệm Sơ nhìn chăm chăm vào mắt anh: "Có nguy hiểm không..." Lời vừa dứt khỏi miệng liền nhận ra mình đã hỏi thừa, cô sửa lại: "Mức độ nguy hiểm có cao không ạ?"

Lệ Đằng lặng một chốc, chưa trả lời ngay mà chỉ nắm lấy tay cô, năm ngón tay siết chặt, anh trầm giọng: "Nguyễn Niệm Sơ, anh hứa với em, vì em, anh nhất định sẽ trở về."

Không biết tại sao, nghe anh nói hết câu, sống mũi cô bỗng cay cay, tầm mắt nhòa đi, tức thì gật gật: "Vâng, em đợi anh!"

Cuộc đối thoại trước khi chia xa này rất ít câu chữ, cũng không mùi mẫn, có thể nói là hết sức đơn giản. Lệ Đằng cố tình qua quýt, làm nhạt đi tất cả những khả năng chưa biết và những rủi ro có thể xảy ra, chỉ cho cô một lời hứa ở câu cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ nhòa lệ, cười nói: "Được. Đúng lúc, có một nơi mà em luôn muốn quay lại thăm. Tuần trăng mặt tới đó nhé!"

Lệ Đằng quẹt chóp mũi cô, dịu dàng hỏi: "Nơi nào?"

Nguyễn Niệm Sơ túm tay anh rồi hôn một cái: "Đợi anh về em sẽ cho anh biết!" Cuối cùng, ngừng một thoáng, cô chùng giọng: "Vậy nên Lệ Đằng, anh nhất định phải trở về đấy!"

Nhất định.

***

2 giờ sáng hôm sau, Lệ Đằng ngồi trong phòng khách, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Sau đó, di động trên bàn rung lên.

Anh bắt máy.

Giọng nói người đầu dây bên kia khá nghiêm nghị, hỏi anh rằng: "Đã làm xong chuyện cậu bảo muốn làm lúc trước chưa?"

Trầm lặng vài giây, Lệ Đằng đáp: "Tôi làm xong rồi."

"Vậy hết thảy tiến hành theo kế hoạch của cậu."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Lệ Đằng nhìn đăm đăm vào bầu trời đêm ngoài cửa sổ. Một lúc, anh dụi tắt điếu thuốc.

Không lâu sau, bệnh viện quân y truyền ra tin tức Dương Chính Phong đã mất. Nguyễn nhân là bởi phát súng làm nhiều cơ quan suy kiệt nhanh chóng. Sau nhiều lần cứu chữa, vẫn không thể khôi phục dấu hiệu sống sót, do đó tuyên bố qua đời.

https://thuviensach.vn

Tin tức vừa đưa ra, đã khuấy động ngàn đợt sóng.

Lệ Đằng, cảnh sát Lôi, Hà Hổ và những thành viên chủ chốt khác của đại đội Liệp Ưng cũng tới. Những người trẻ tuổi xương cốt cứng như sắt không tài nào kiềm chế nỗi đau đớn trong lòng, ôm mặt khóc thành tiếng trong hành lang bệnh viện.

Họ không thể tiếp nhận sự ra đi của một người anh hùng, giống như không thể chấp nhận sự ra đời của một thảm kịch.

Trong bệnh viện hỗn loạn.

Di hài phủ tấm vải trắng, chẳng mấy chốc được đẩy vào nhà xác, chờ nhập quan.

Sắc mặt Lôi Lôi nặng nề, bên cạnh cô ấy là một nữ cảnh sát trẻ xách túi laptop, không rõ đang làm gì.

Lệ Đằng dựa lưng vào tường, trong tay anh cầm một điếu thuốc lá chưa châm và một chiếc bật lửa quân dụng, hơi rũ mắt, vẻ mặt lạnh tanh nhìn về một nơi nào đó.

Các đội viên nhìn theo ánh mắt của anh, chỉ thấy bức tường bạc phếch chỗ góc rẽ cầu thang, ánh đèn còn trắng bợt hơn cả tường.

Không ai đoán được anh đang nghĩ gì lúc này, chẳng qua sự ăn ý trong nhiều năm kề vai sát cánh giết địch cho họ biết, anh đang đợi.

Còn chờ đợi gì thì không thể biết.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiếng ồn ào lộn xộn bên tai, nhưng dường như Lệ Đằng chẳng nghe thấy. Anh đứng ở chỗ bóng tối và ánh sáng giao nhau, tiếp tục chờ.

Không rõ qua bao lâu, di động trong tay rung lên.

https://thuviensach.vn

Đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện, anh liên tục có điện thoại. Song, lần này, có vẻ cảm giác được điều gì, anh nheo mắt, nghe máy ngay.

Bên kia là tiếng gió, tiếng gió thổi lá cây xào xạc và tiếng nước sông chảy.

Lệ Đằng nhìn Lôi Lôi ở bên một cái, ánh mắt thâm trầm.

Trong chớp nhoáng, Lôi Lôi nhận ra điều gì đó, sắc mặt hơi thay đổi, dùng tay ra hiệu cho nữ cảnh sát bên cạnh. Nữ cảnh sát hiểu ý, lập tức mở laptop tiến hành xác định vị trí cuộc gọi, mười ngón tay gõ thoăn thoắt trên bàn phím.

Giây tiếp theo, giọng một người đàn ông phát ra từ ống nghe, trầm thấp gãy gọn, nói bằng tiếng Khmer: "Nghe bảo đội trưởng Dương gặp tai nạn, nén đau thương nhé!"

Lệ Đằng hít sâu một hơi, thở ra, giọng nói lộ rõ vẻ dữ tợn: "Lâu như vậy không liên lạc, tính khi nào gặp mặt ôn chuyện đây, cậu chủ Dan?"

Đầu bên kia, giọng Dan mang theo ý đùa vui: "Anh muốn ôn chuyện với tôi hay muốn lấy tư liệu về cục pin kia về. Hay là..." Ngừng một thoáng, hắn ta cười khẽ: "Muốn trả thù cho đội trưởng Dương, hả Lee?"

"Bất kể tìm anh vì lý do gì thì giữa hai chúng ta cũng phải kết thúc, không đúng sao?" Lệ Đằng hờ hững: "Chung quy, anh rất rõ Khun Sa đã chết thế nào mà."

Nghe vậy, Dan xùy một tiếng: "Anh không cần cố tình khích tôi. Vòng đầu tiên của trò chơi đã kết thúc. Tôi gọi cú điện thoại này cho anh, vốn muốn cho anh biết tôi đang ở đâu, bằng không thì vòng hai, lấy ai chơi với tôi."

Lệ Đằng cười: "Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi."

https://thuviensach.vn

"Thời gian lâu như thế, đã xác định được kinh độ, vĩ độ chưa?"

Hắn ta vừa dứt lời, kỹ thuật viên bên kia đã định vị thành công. Lòng nhẹ nhõm, cô ấy gật đầu với Lôi Lôi.

Lôi Lôi làm một động tác tay với Lệ Đằng.

Lệ Đằng: "Hòm hòm rồi."

Dan nói với giọng điệu khinh thường: "Tốt, tôi đang đợi anh, cũng đang đợi cả Liệp Ưng của anh đây." Dứt lời, hắn đột ngột ngắt kết nối.

Ở bên, Vasa cảm thấy rối rắm, cô ta nói: "Anh cố tình để lộ vị trí của mình, nói rõ luôn là đã bố trí xong xuôi mai phục chờ bọn họ. Bọn họ biết có vấn đề sẽ không đến."

"Muốn bắt anh thì đây chính là con đường duy nhất mà bọn họ có thể lựa chọn." Dan rất chắc chắn: "Bọn họ nhất định sẽ tới!"

Vasa lắc đầu: "Người Trung Quốc thông minh lắm, anh không hiểu được họ đâu."

"Em ở Trung Quốc lâu vậy, từng nghe câu "Biết trên núi có hổ vẫn đi về hướng núi hổ" chưa?"

"Em không hiểu ý anh."

"Ý anh là, không hiểu người Trung Quốc là em, Vasa." Khóe miệng Dan gợn một nụ cười. Hắn ta duỗi tay, nâng cằm Vasa lên, giọng nói nhẹ tênh: "Em vĩnh viễn không thể tưởng tượng được, bộ đội Trung Quốc có thể ngốc đến mức độ nào vì cái gọi là sứ mệnh và trách nhiệm của họ đâu."

Bệnh viện quân y thành phố Vân.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nghiêm sắc mặt, lấy di động nhấn một dãy số. Lát sau, cuộc gọi kết nói, người bên kia điện thoại nói: "Xin chào, thư ký Cổ của bộ tổng tư lệnh không quân nghe đây!"

"Đội trưởng Lệ Đằng, đại đội đặc chủng Liệp Ưng, lữ đoàn không quân. Làm ơn chuyển máy cho tư lệnh Trương dùm tôi."

"Anh đợi chút!" Mấy giây sau, giọng một người đàn ông trung niên truyền tới: "Đồng chí Lệ Đằng, việc giao cho cậu và Dương Chính Phong tiến triển đến đâu rồi?"

"Đã xác định được chỗ của mục tiêu. Xin thủ trưởng cho chỉ thị."

"Lập tức hành động!"

Vẻ mặt không cảm xúc, sống lưng thẳng tắp như cây thông giữa đất Trời, anh đanh giọng: "Rõ!"

***

Hôm Lệ Đằng trở lại quân đội, Nguyễn Niệm Sơ dậy sớm, tiễn anh và bọn Thạch Đầu ra sân bay.

Cô bình thản suốt cả đường, ngoại trừ dặn dò Lệ Đằng chú ý đến thay đổi thời tiết, mặc thêm hoặc bớt quần áo, đừng để bị cảm, rồi việc nhà ra, thì không nói gì thêm.

Lệ Đằng đồng ý hết.

Thực ra, phản ứng của Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người. Các đội viên đều trên dưới ba mươi, đa phần đã kết hôn. Họ nhớ lúc mình mới yêu, mỗi lần bạn gái nghe thấy họ sắp đi làm nhiệm vụ thì đều hoảng cực kỳ.

https://thuviensach.vn

Mạnh mẽ thì cắn răng kìm nén những giọt nước mắt, yếu đuối thì khóc hu hu suốt dọc đường đưa tiễn.

Trấn tĩnh giống bà xã anh Lệ thế này, đã ít lại càng ít.

Mãi đến giờ, cuối cùng mọi người mới phát hiện ra rằng cô gái nơi đô thị lớn, thoạt nhìn bình thường, mảnh mai lại khác hẳn những gì họ nghĩ ban đầu.

Còn rốt cuộc khác ở đâu thì các đội viên không nói ra được.

Nhưng họ biết, chỗ họ không hiểu thì đội trưởng của họ hiểu hết. Có lẽ, chị dâu không nói bất cứ điều gì là bởi lời chị ấy muốn nói thì đội trưởng biết rõ từng câu.

Trước lần hành động này, câu cuối cùng mà Lệ Đằng nói với Nguyễn Niệm Sơ là "Em chờ anh!"

Anh đáp lại bằng hai cánh tay rộng mở, ôm chặt cô vào lòng, như muốn hòa tan sinh mệnh với nhau.

Trước khi anh đi, anh không nói với cô điều gì.

Là vậy ư? Hình như thế, mà lại dường như chẳng phải.

Trên đường, Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên không nhớ rõ lúc anh ôm cô, có phải đã nói gì đó bên tai cô không. Cô ngẫm đi ngẫm lại nhưng cuối cùng chẳng nhớ rõ nữa.

Nguyễn Niệm Sơ không về nhà. Cô bắt taxi rời sân bay, lúc gần tới ký túc xá quân khu, cô lại tạm thời thay đổi nơi đến, nói với tài xế một địa chỉ: Trung tâm nghiên cứu các bệnh thần kinh thành phố Vân.

Một lúc lâu sau, Nguyễn Niệm Sơ gặp được Hà Lệ Hoa, mẹ của Tiểu Tinh trong phòng bệnh.

https://thuviensach.vn

Tại sao lại đến tìm Hà Lệ Hoa, bản thân cô cũng không biết nguyên nhân cụ thể. Nhưng cứ đến thôi. Và khiến Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên là người phụ nữ ngày thường đầu óc không tỉnh táo lắm này, hôm nay lại minh mẫn lạ kỳ.

Hà Lệ Hoa nhìn cô gái trẻ ngồi bên mép giường đang gọt táo cho mình. Nét mặt anh lành, chị ấy chợt hỏi: "Sao Lệ Đằng không đến?"

Nguyễn Niệm Sơ cụp mắt, cười. Lúc cô nói chuyện, sườn mặt in nghiêng hiền hòa: "Anh ấy đi làm nhiệm vụ rồi ạ!"

Giọng Hà Lệ Hoa nhạt đi: "Lại liên quan đến pin kia phải không."

"...." Đây là lần thứ hai Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy "pin" từ miệng Hà Lệ Hoa. Cô hơi nghi hoặc: "Chị luôn nói đến pin, đấy là gì ạ?"

Hà Lệ Hoa đáp: "Là loại sản phẩm năng lượng mới được nghiên cứu chế tạo bởi tiến sĩ Tề, chủ yếu dành cho nghiên cứu phát triển quân sự. Pin ấy mới chỉ là bán thành phẩm. Tư liệu kỹ thuật chính đã bị một nhóm phần tử nước ngoài cướp đi." Chị ấy rũ mi, sắc mặt tối đi: "Những người hộ tống thứ đó cũng bị giết hại hết. Tiến sĩ Tề, anh Cao... và cả chồng chị. Họ chết cả rồi."

Nghe thế, mặt Nguyễn Niệm Sơ biến sắc, cô quá đỗi kinh ngạc: "Chị dâu, chị biết anh Hạ đã mất...? Chị khỏi bệnh rồi?"

Hà Lệ Hoa nghiêng đầu nhìn cô, có vẻ hoang mang: "Chị bị bệnh?"

Nguyễn Niệm Sơ thử hỏi: "Chị không nhớ mình bị bệnh ạ? Vậy, chị có biết đây là đâu không?"

Quan sát phòng bệnh một lượt, Hà Lệ Hoa lắc đầu: "Chị không biết."

"Chị có nhớ Hạ Tinh Tinh không ạ?"

https://thuviensach.vn

"Chị không nhớ."

Vừa nghe thấy câu này, Nguyễn Niệm Sơ hiểu được, tình trạng tinh thần của Hà Lệ Hoa vẫn không ổn định, bỗng nhiên nhớ ra chuyện quá khứ, chẳng qua chỉ tỉnh táo tạm thời thôi.

Cô đành lặng im.

Một chốc, trái lại Hà Lệ Hoa nói tiếp: "Lệ Đằng đi làm nhiệm vụ, em có lo lắng không?"

"Lo ạ, lo chết đi được." Nguyễn Niệm Sơ cười, đặt mấy miếng táo đã cắt nhỏ vào đĩa, giọng cô chợt nhỏ hơn: "Nhưng có ích gì chứ. Lo lắng sợ hãi thì anh ấy có thể không đi sao."

Hà Lệ Hoa nói: "Đi cũng không sao, chỉ cần có thể trở về."

Nghe vậy, đôi mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên, hồi lâu mới khẽ hỏi: "Chị dâu ơi, chị có từng trách anh Hạ không?"

"Không, em!"

"Tại sao ạ?"

Hà Lệ Hoa đáp: "Vì anh ấy là một người lính. Anh ấy chỉ làm những việc mình nên làm. Dù kết quả ra sao, không ai được trách anh ấy cả."

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Anh Yêu Em

NGÂM NGA

Chương 69: ANH YÊU EM.

***

Mấy tiếng sau, máy bay trực thăng chở Lệ Đằng đáp xuống nơi đóng quân của đại đội đặc chủng Liệp Ưng tại vùng núi phía Bắc, Trung Quốc.

Tháng mười một, thời tiết âm u, mây đen che kín Mặt Trời, gió lạnh mặc sức rú rít. Cây cối trên núi bị gió to thổi cong, những chiếc lá vàng khô rơi lả tả đầy núi.

Trên sân huấn luyện trống trải, mười mấy chiến sĩ không quân mặc đồng phục ngụy trang chiến đấu, đeo đầy đủ trang bị, gương mặt lạnh lùng, sẵn sàng lên đường. Nhìn từ xa, các chiến sĩ như hàng bạch dương sừng sững đứng giữa núi sông, chống đỡ bầu Trời xanh.

Vẻ mặt không biểu cảm, Lệ Đằng sải bước đi tới trước mặt các chiến sĩ, đứng nghiêm, quét mắt nhìn những gương mặt trẻ trung cương nghị, đanh giọng: "Các anh em, nhiệm vụ lần này do bộ tư lệnh không quân trực tiếp đưa xuống. Có hai mục tiêu: Một, lấy lại tư liệu tuyệt mật về vũ khí quân sự của nước ta bị đánh cắp 12 năm trước. Hai, bắt giữ Dan - kẻ chủ mưu của hàng loạt các hoạt động khủng bố trước đó, và đám tòng phạm Vanesa. Nguyên văn lời của tư lệnh Trương là, cố gắng hết sức bắt sống, nếu cần thiết cũng có thể bắn chết ngay tại chỗ. Có vấn đề gì không?"

https://thuviensach.vn

Các chiến sĩ đồng thanh: "Không!"

Lệ Đằng nói tiếp: "Nửa tiếng trước, tôi đã gửi bản đồ khu vực mới nhất của kẻ địch do người cung cấp tin cung cấp, tới email của đội phó Trình. Đã truyền nhau xem chưa?"

Đội phó Trình Xuyên đáp: "Yên tâm đi anh Đằng. Em đã in bản đồ ra cho mỗi anh em một bản, xem cả rồi."

Lệ Đằng gật đầu, sắc mặt rất lãnh đạm: "Bản đồ ấy vẽ không chuyên nghiệp lắm, chỉ nêu đại khái chỗ quân địch mai phục và phân bố bãi mìn. Sau khi đến nơi, đội đột kích theo tôi nhảy dù xuống trước. Những người còn lại đáp xuống đất rồi thì theo kế hoạch, áp sát khu vực mục tiêu. Nếu gặp tình huống bất ngờ phát sinh, tùy cơ ứng biến." Ngừng một thoáng, anh nói tiếp: "Nhiệm vụ lần này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại. Rõ cả chưa?"

Các chiến sĩ cao giọng đáp: "Rõ!"

"Phạm phải người Trung Quốc ta...."

Mọi người hô to: "Tất không tha!"

Tiếng vọng ngân nga nơi núi non hoang vắng, âm vang bầu Trời.

Ánh mắt kiên nghị, Lệ Đằng đứng thẳng, giơ tay phải lên chào mười mấy chiến sĩ. Các chiến sĩ cùng đồng loạt giơ tay chào lại.

Sau vài giây, Lệ Đằng buông tay xuống: "Tất cả các chiến sĩ có mặt, nghỉ, nghiêm, bên trái, quay! Xuất phát!"

Các chiến sĩ hàng ngũ chỉnh tề, chạy về phía sân bay. Toàn đội ngũ cực kỳ im lặng, không có lấy một tiếng nói.

https://thuviensach.vn

Đằng sau, Lệ Đằng vừa toan cất bước thì một đốm vàng kim đột nhiên bay về phía anh.

Anh hơi rũ mắt, chỉ thấy một bông hoa cỏ từ trên Trời rơi xuống lòng bàn tay anh. Ấy vậy mà lại là một cọng đòng đòng lúa không biết từ đâu bay tới.

Đúng lúc Trình Xuyên đi ngang qua, thấy anh đứng yên, cậu ta sửng sốt: "Sao vậy anh Lệ?"

"Không." Chẳng biết nhớ đến điều gì, khóe môi Lệ Đằng cong lên, gợn nét cười nhàn nhạt, anh xòe năm ngón tay ra.

Gió núi to quá, Trình Xuyên chỉ thấp thoáng trông thấy một chấm vàng kim bay ra từ giữa các ngón tay Lệ Đằng. Không đợi nhìn rõ thứ đó thì đã mau chóng bị gió thổi đi.

Lệ Đằng nói: "Đi thôi!" Dứt lời, anh và đội phó Trình Xuyên quay gót, sải bước rời đi, không hề ngoái nhìn lại.

Nhưng gió như cảm nhận được điều gì đó, cứ ra sức, ra sức thổi bông đòng lúa kia về phía chân Trời xa xăm. Gió biết, gió thực sự biết, đâu là nơi anh quyến luyến trọn đời, nơi nào có cô gái yêu dấu của anh.

Sau vài giờ bay, một số máy bay trực thăng quân sự đã đạt tới kinh độ và vĩ độ gần chỗ trú ẩn của Dan. Ở độ cao khoảng 1500 mét, sáu thành viên của đội đột kích làm công tác kiểm tra trang bị chiến đấu lần cuối cùng.

Tầm mắt Lệ Đằng quét một vòng, giọng anh rất nhẹ: "Mang đồ xong hết chưa?"

"Dạ!" Các chiến sĩ gật đầu, đều cười đáp: "Xong rồi ạ!", "Sẵn sàng cả rồi."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cong khóe môi, nhìn cậu chiến sĩ rụt rè nhất trong mấy người. Anh nhướng mày: "Hạo Tử có căng thẳng không?"

Cậu chiến sĩ bị gọi tên rõ ràng tính hay xấu hổ, gãi gãi đầu: "Hơi hơi ạ! Có điều em vẫn ổn, lại chẳng phải lần đầu tiên làm nhiệm vụ."

Lệ Đằng trêu: "Nghe Thạch Đầu bảo, tay nghề nấu nướng của vợ cậu rất khá. Đợi kết thúc vụ này, có nhã hứng mời các anh đến nhà cậu ăn bữa cơm không?"

Nghe vậy, Triệu Thành Hạo vui sướng: "Tất nhiên là có ạ! Anh Đằng, đừng nói một bữa, mười bữa cũng được! Em với vợ em chỉ mong các anh đến ấy chứ!"

Hà Hổ xùy một tiếng: "Phét! Lần trước vợ ông còn bảo ông không uống được nhiều, ghét nhất tụi tôi chuốc rượu ông. Cô ấy không muốn bọn tôi tới thì có."

"Đấy là cô ấy đùa thôi!" Triệu Thành Hạo duỗi tay khoác vai Hà Hổ, cười ha ha: "Ông đàn ông đàn ang, thù vặt cả mấy lời nói đùa này à? Sao mà giống phụ nữ thế?"

Hà Hổ đá Triệu Thành Hạo: "Biến, mày!"

Thạch Đầu dắt con dao dù vào thắt lưng, sực nhớ ra điều gì, thuận miệng hỏi: "À, phải anh Đằng ơi, chị dâu tụi em nấu ăn ngon không ạ?"

Lệ Đằng hơi cúp mắt, nghịch cái bật lửa trong tay, giọng điệu thản nhiên: "Ở nhà, tôi nấu cơm. Cô ấy không biết nấu."

Anh vừa dứt lời, người trong cabin đều kinh ngạc ngẩn tò te. Anh lớn của họ là nhân vật cỡ nào, người đàn ông đích thực, bao nhiêu năm bắn giết từ trong núi đao biển lửa thế này mà đeo tạp dề nấu cơm? Đậu má, tuyệt thật! Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

https://thuviensach.vn

Ngay cả người kiệm lời, hướng nội như Tưởng Duệ cũng không nhịn nổi: "Gì? Anh Đằng, anh nấu cơm á?"

Lệ Đằng vén mí mắt nhìn cậu ta, tỉnh bơ: "Sao? Cậu có ý kiến?"

".... Không, em không có ý kiến ạ." Tưởng Duệ cười gượng hai tiếng, không nói gì nữa.

Tán gẫu như vậy một lát, tâm trạng của mọi người thả lỏng phần nào.

Một lúc, chiến sĩ trong buồng lái nhìn tọa độ, sắc mặt trầm xuống: "Đội trưởng Lệ, đã đến gần vị trí mục tiêu, hiện đang cách mặt đất 1500 mét."

Lệ Đằng nói: "Quân địch có mai phục. Thời gian ở trên không càng lâu càng bất lợi khi tác chiến. Hạ độ cao xuống 300 mét."

"Rõ!" Chiến sĩ điều khiển trực thăng xuống thấp.

Vài giây sau, Lệ Đằng đưa mắt lần lượt nhìn Hà Hổ bên cạnh mình, rồi Thạch Đầu, Triệu Thành Hạo, Tưởng Duệ, Từ Tiểu Vĩ. Những chiến sĩ trẻ này là thành viên đội đột kích của đại đội Liệp Ưng, là những người xuất sắc trong số những người xuất sắc của lính không quân. Ít tuổi nhất là Tưởng Duệ 22 tuổi, lớn nhất là Hà Hổ cũng mới 27.

Lệ Đằng nhìn họ, rồi móc chiếc bật lửa trong túi ra, bình thản nói: "Nào, quy tắc cũ, cùng lấy bật lửa ra đi!"

Mọi người làm theo.

Bao năm nay, đại đội Liệp Ưng có một quy tắc, trước khi các chiến sĩ nhảy dù, sẽ nói lên tâm nguyện của mình với ngọn lửa được bật lên.

Trong cabin "xoạch xoạch" mấy tiếng, các chiến sĩ bật máy lửa của mình, ánh lửa chiếu lên từng khuôn mặt tuấn tú, đầy nghị lực.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng cầm bật lửa, nhìn Tưởng Duệ: "Thằng ranh cậu nhỏ tuổi nhất, cậu nói trước đi!"

Trầm ngâm giây lát, Tưởng Duệ cười nói: "Vợ em lớn từng này còn chưa thấy biển bao giờ. Đợi kết thúc nhiệm vụ, em sẽ dẫn cô ấy đến thành phố biển du lịch."

Tiếp theo là Thạch Đầu: "Vợ em luôn muốn đến Paris. Mấy năm nay em bận quá, không có thời gian rảnh. Lần này nhất định phải đi với cô ấy!"

Triệu Thành Hạo: "Lâu lắm rồi em chưa về quê thăm bố mẹ. Hoàn thành nhiệm vụ, việc đầu tiên em làm là về quê!"

Từ Tiểu Vĩ: "Em với bạn gái yêu nhau đã mấy năm rồi. Về sẽ kết hôn ạ!"

"...." Hà Hổ cúi đầu, lấy trong túi ra một tấm ảnh. Trong ảnh là một cô bé con buộc tóc hai bên, cười toe toét, khuyết một cái răng cửa. Ngón tay thô ráp của Hà Hổ nhẹ nhàng vuốt ve khóe miệng cô bé con, cười nói: "Về, em sẽ dẫn con gái đi công viên giải trí."

Cuối cùng, đến lượt Lệ Đằng.

Anh nhìn chăm chăm ngọn lửa, như thể xuyên qua đốm sáng ấy, nhìn thấy nơi xa hơn. Hồi lâu, anh mới khẽ nói: "Muốn nhìn thấy cô ấy cười lần nữa."

Hai lần, ba lần. Rất nhiều lần.

Đợi anh nói xong tâm nguyện, cả cabin đột nhiên rơi vào trầm lặng.

Lệ Đằng ngước mắt nhìn các chiến sĩ, cất giọng trầm thấp mà chắc nịch: "Nhớ kỹ, dốc toàn lực hoàn thành nhiệm vụ, dốc hết khả năng có thể để sống sót. Chuẩn bị nhảy xuống!"

https://thuviensach.vn

"Rõ!"

Ngoài cửa khoang trực thăng, cuồng phong thét gào.

***

Sau khi Lệ Đằng đi, Nguyễn Niệm Sơ luôn cảm thấy thiêu thiếu gì đó. Rõ ràng, cô vẫn là cô, thành phố này vẫn là thành phố này, cuộc sống vẫn là cuộc sống này, nhưng chỉ là rất trống rỗng.

Trái tim cô dường như chia làm hai nửa. Một nửa vẫn trên người cô, nửa kia có lẽ bị Lệ Đằng cuỗm đi rồi.

Thậm chí mấy tiếng ngắn ngủi cũng trở nên dài vô tận.

Từ bệnh viện tâm thần đi ra, Nguyễn Niệm Sơ về nhà ở ký túc xá quân khu. Cô chuyển đến đây đã một thời gian, ra vào nhiều lần, nên quen mặt khá nhiều các chị, các cô trong khu. Mọi người không biết nhau, nhưng chạm mặt vẫn sẽ mỉm cười, tỏ ý.

Cười suốt cho đến khi vào tòa nhà, mặt cô đã có phần cứng ngắc.

Về nhà, vẫn vắng tanh. Bé mèo béo lười biếng cuộn tròn trong ổ. Thấy cô về, nó thò đầu kêu meo meo.

Nguyễn Niệm Sơ đi tới bế mèo béo lên, vừa vuốt lông nó, vừa dịu giọng dỗ dành: "Lệ Tiểu Dấm à, mày biết không? Ông chủ mày đi làm nhiệm vụ rồi. Mấy hôm này chỉ có hai chúng ta nương tựa vào nhau. Mày đừng sợ, anh ấy sẽ sớm trở về thôi!"

Ngay cả cô cũng không biết lời này là nói với mèo hay nói với chính mình.

"Meo..." Mèo béo giống như hiểu được lời cô. Nó khẽ kêu meo meo vài tiếng, gác móng vuốt lên vai cô, hệt đang an ủi.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ cọ cọ cằm vào đầu mèo béo: "Yên tâm, anh ấy sẽ không sao đâu."

Mèo béo liếm tay cô: "Meo!"

Chiều muộn, Nguyễn Niệm Sơ lên giường nằm gửi tin nhắn với Kiều Vũ Phi qua Wechat. Đang trò chuyện thì có một cuộc điện thoại gọi tới. Cô thoáng nhìn, người gọi là Lôi Lôi.

"A lô, cảnh sát Lôi à."

"Giờ cô có rảnh không?" Lôi Lôi hỏi.

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy hơi lạ: "Có chuyện gì ạ?"

Lôi Lôi im lặng một lúc mới đáp: "Rein đã về Campuchia. Trước đấy, cậu ta viết một lá thư ở chỗ tôi, nói rằng chờ sau khi cậu ta đi thì nhờ tôi chuyển cho cô."

Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên, nhớ ra khi trước đúng là Lệ Đằng từng bảo Lôi Lôi bắt Rein vào đồn cảnh sát. Cô trầm tư giây lát, đoạn hỏi: "Bây giờ cô đang ở đâu?"

"Tôi đang trên đường lái xe về nhà." Lôi Lôi nói: "Cô ra cổng ký túc xá đi! Tôi đưa thư cho cô rồi đi luôn."

"Được."

Rốt cuộc, Nguyễn Niệm Sơ cầm trên tay lá thư Rein viết cho mình. Cô mở thư ra. Thư rất ngắn. Kỳ thực nói là thư, nhưng giống tùy bút nhất thời dâng trào cảm xúc viết nên thì hơn. Tổng cộng chỉ có vài câu, hơn nữa chữ Trung Quốc trên giấy còn xiêu xiêu vẹo vẹo. Chưa nói tới tính thẩm mỹ, còn chẳng được tính là ngay ngắn. Khiến người ta nhìn một cái liền biết đây là chữ người nước ngoài viết.

https://thuviensach.vn

"Vẫn luôn tích tập thơ "Một đêm của Phỉ Lãnh Thúy" của thi nhân Trung Quốc, Từ Chí Ma.

"Ngày em đến,

Hệt thấy ánh sáng trên con đường tối tăm phía trước.

Em đánh thức cơn mê của tôi, trả lại cho tôi sự hồn nhiên.

Tôi từng vô số lần ảo tưởng.

Chuyện năm đó sẽ có chút đổi thay.

Nhưng chẳng thay đổi được gì.

Khúc dạo đầu thuộc về em và anh ta, kết cục cũng chỉ thuộc về em và anh ta.

Hai người vốn xứng đôi như đêm tối và trăng sáng.

Tôi sẽ nhớ mãi hai người, nhớ câu chuyện của hai người.

Tạm biệt, Nguyễn, bạn của tôi.

Tôi phải đi tìm câu chuyện thuộc về tôi đây."

"...." Đọc xong lá thư, tâm trạng Nguyễn Niệm Sơ bỗng trở nên phức tạp. Tori bé nhỏ của năm nào, Rein của hiện tại. Cho tới giờ, hình như câu chuyện của cậu ấy nằm ngoài chuyện của cô và Lệ Đằng, nhưng lại bám vào câu chuyện của họ mà tồn tại.

Cậu ấy có thể hoàn toàn đi ra được, nhìn thấy thế giới của mình. Từ tận đáy lòng, Nguyễn Niệm Sơ mừng thay cho cậu ấy.

"Tạm biệt, Tori! Bạn của tôi!" Cô vểnh khóe môi, khẽ nói với lá thư, sau đó xòe tay, để lá thư theo gió chiều chạng vạng bay xa.

https://thuviensach.vn

7 giờ tối, hoàng hôn dần buông xuống, nhà nhà trong khu chung cư đều đã lên đèn.

Nguyễn Niệm Sơ mở cửa tủ lạnh. Hơn chục chiếc sủi cảo nằm trong ngăn đông lạnh là của Lệ Đằng gói lúc trước. Cô ngẩn ngơ nhìn những chiếc sủi cảo ấy một lúc, đoạn lấy ra, thả vào trong nước sôi.

Mấy phút sau, nước trong nồi sôi lần nữa, sủi cảo nổi lên trên.

Nguyễn Niệm Sơ lấy bát, gắp ra.

Mới gắp được hai cái thì điện thoại chợt reo vang.

Cô cầm điện thoại xem, lấy làm sửng sốt, màn hình điện thoại hiển thị người gọi là Dì Hạ. Sau một thoáng kinh ngạc, Nguyễn Niệm Sơ nhấn nút nghe: "A lô, dì Hạ ạ."

Trong điện thoại truyền tới tiếng nức nở già nua: "Tiểu Nguyễn à... vừa nãy bệnh viện gọi điện thoại đến, chị dâu con đột nhiên sự sát, may mà phát hiện kịp thời nên cứu được... Giờ dì phải chạy vào bệnh viện, con đến trông Tiểu Tinh hộ dì một lát được không?"

"..." Mặt Nguyễn Niệm Sơ tái đi. Cô hít một hơi thật sâu, ổn định giọng nói để không run run: "Vâng, con đến ngay ạ! Dì đừng cuống, cứu được là tốt rồi. Dì đừng cuống ạ!"

Sau khi gác máy, Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt, đưa tay ôm chặt miệng, quay người lấy chìa khóa và áo khoác, mở cửa đi thật nhanh ra ngoài.

Không biết tại sao, khoảnh khắc này, nước mắt cố nén rất lâu, cuối cùng vỡ òa trong gió đêm.

Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn bất ngờ về việc Hà Lệ Hoa tự sát. Nhưng lại có chút nằm trong dự liệu của cô.

https://thuviensach.vn

Chiều nay, Hà Lệ Hoa nói với cô, chị ấy chưa bao giờ trách anh Hạ Phi. Trạng thái, biểu cảm khi nói chuyện bình tĩnh và yên bình đến thế, ánh sáng nơi đáy mắt, thậm chí còn mang theo một thoáng hạnh phúc cùng hy vọng.

Nguyễn Niệm Sơ chợt hiểu ra ánh mắt chị ấy khi đó.

Nếu bạn đã từng thực sự yêu sâu đậm một người thì sẽ hiểu, nếu con người ta dựa vào một quãng hồi ức để vượt qua những tháng ngày dài sau này, thì sẽ mệt mỏi và khó khăn nhường nào.

Cũng chính giây phút này, Nguyễn Niệm Sơ đã hiểu tất cả những do dự và giằng xé nội tâm của Lệ Đằng, khi anh đối mặt với cô, trong cuộc hội ngộ sau 7 năm ấy.

"Anh có sợ không?" Cô chợt ngừng bước, nhìn vào màn đêm bất tận, hỏi sự tồn tại xa xôi chẳng hề biết.

Xung quanh rực rỡ đèn neon, xe cộ như nước, không ai đáp lời cô, chỉ có gió đang lặng lẽ thổi.

"Anh có sợ không?"

"Sợ."

"Sợ gì?"

"Sợ một ngày nào đó nếu anh nuốt lời, em phải một mình đi qua mấy chục năm sau này."

"Biết rõ là vực sâu thăm thẳm, tại sao còn vì nghĩa không chùn bước tiến lên?"

"Anh yêu em."

https://thuviensach.vn

Nhìn bầu trời đêm, Nguyễn Niệm Sơ khẽ mỉm cười. Cô đã nghe thấy câu trả lời gió mang tới.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 70

NGÂM NGA

Chương 70: LỆ ĐẰNG NHÌN THẤY HOA LÚA BẠT NGÀN NÚI ĐỒI, VÀ CÔ GÁI MỈM CƯỜI TRONG GIÓ.

****

Miền Trung và miền Nam Campuchia là đồng bằng. Phía đông và phía Tây được bao quanh bởi các dãy núi cao nguyên, hầu hết được bao phủ bởi rừng rậm. Nước mưa hàng năm và khí hậu nhiệt đới gió mùa nuôi dưỡng nên vùng đất này. Rừng cây um tùm che kín Trời, hình thành nên địa hình thiên nhiên dễ phòng thủ, khó tấn công.

Đại bản doanh của Dan nằm giữa rừng cây, chếch về hướng Tây sông Mê Kông, xung quanh thiết lập mấy bãi mìn. Lính đánh thuê châu Âu được mời đến với giá cao ẩn núp trong rừng sâu, sẵn sàng phục kích "Liệp Ưng" bất cứ lúc nào.

Đội đột kích dẫn đầu, đáp xuống địa điểm ấn định.

Các chiến sĩ cầm súng trong tay, ánh mắt sắc bén, cẩn thận trinh sát xung quanh. Cây cối trong rừng cao chót vót, rắn độc cuộn mình trên những cành cây, phun nọc. Trong bán kính vài trăm mét, không thấy bóng dáng quân địch.

Bản đồ sơ lược của người cung cấp tin rất hữu ích. Đội đột kích tránh được chính xác những khu mai phục của lính đánh thuê.

https://thuviensach.vn

Thấy xung quanh tạm thời không có động tĩnh kẻ địch, Lệ Đằng híp mắt, làm một động tác tay. Bọn Hà Hổ lập tức tản ra bốn phía một cách có trật tự, lặng lẽ không một tiếng động thâm nhập vào khu vực của quân địch.

Đằng sau, ở độ cao hàng trăm mét, những thanh viên còn lại của đại đội Liệp Ưng đã xách định lần cuối cùng địa điểm đáp xuống, tập trung chú ý, nhảy ra khỏi cabin.

Nhìn từ xa, như binh lính cõi trên giáng xuống.

Hoàng hôn, ánh chiều tà nhuộm hồng nửa bầu Trời.

Đứng trong căn nhà tre, Dan nhìn về phía xa qua ô cửa sổ, ánh mắt sâu hun hút, không gợn sóng.

Từ phía Bắc doanh trại trở lại, Vasa vào nhà. Ngước nhìn sườn mặt anh tuấn thờ ơ của người đàn ông, Vasa cũng dõi theo tầm mắt hắn ta.

Bên tai là tiếng nước chảy, nơi nhìn tới là rừng rậm và không trung. Tất cả đều yên lặng kinh khủng.

Vasa hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

Giọng Dan rất nhẹ: "Vasa, em nghe xem ngoài kia có tiếng súng không?"

"...." Vasa lắc đầu: "Im ắng lắm. Không có âm thành nào ở bên ngoài cả."

Nghe thế, Dan bỗng cụp mắt, khẽ cười thành tiếng.

Vasa nghi hoặc: "Anh cười gì?"

Dan xoay người ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, rót cho mình cốc nước, uống một ngụm, hờ hững đáp: "Bên ngoài có nhiều bãi mìn như vậy,

https://thuviensach.vn

còn cả lính đánh thuê đang phục kích, nhưng không có động tĩnh nào. Em có biết nó chứng tỏ điều gì không?"

Lòng Vasa thắt lại, cô ta trả lời: "Hoặc Liệp Ưng không đến, hoặc họ tránh được tất cả những cái bẫy anh thiết lập."

"Không." Dan đặt cốc nước xuống, ánh mắt đột nhiên âm trầm thấu xương: "Nó chứng tỏ bên cạnh anh có nội gián."

Vasa cả kinh: "Nội gián? Sao có thể. Theo được vào đây đều là thân tín của anh, không thì cũng là những người đã vào sinh ra tử bên Boss mấy chục năm."

Dan nhếch khóe môi: "Chơi trò chơi với người thông minh thì phải đoán xem hắn đang nghĩ gì, sẽ làm gì. Quả nhiên, Lee không làm anh thất vọng."

"Vậy nên làm thế nào bây giờ? Nếu họ đã tránh được tất cả các bãi mìn và mai phục, chắc hẳn sẽ đến nhanh thôi." Vasa cau chặt mày. Cô ta đi đi lại lại mấy bước, rồi siết chặt nắm tay, bình tĩnh nói: "Nơi này không xa bờ sông. Dan, anh ngồi thuyền đi trước đi, em giữ chân chúng."

Vasa vừa dứt lời, Dan quay đầu nhìn người phụ nữ đang đứng cạnh mình. Cô ta có mái tóc đen bóng và đôi mắt híp, vẻ mặt luôn lạnh lùng, lầm lì, hiếm khi nở nụ cười. Nhưng Dan để ý thấy hai má cô ta có lúm đồng tiền rất nhạt.

Có lẽ, đây vốn nên là gương mặt thích cười.

Có khoảnh khắc, trong đầu Dan không hiểu sao lại dâng lên suy đoán này. Nhưng có điều chỉ vài giây ngắn ngủi thì đã biến mất. Hắn nhanh chóng rời tầm mắt, giống như nhiều năm trước.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ sẵn lòng chết vì mình này, thật ngu xuẩn. Hắn chưa bao giờ để cô ta vào trong mắt.

Thấy Dan im lặng, Vasa tiến lên hai bước, vô thức túm vạt áo hắn ta, nôn nóng nói: "Ví thử thật sự có nội gián, thì ván này anh thua chắc rồi. Anh phải rời khỏi đây ngay!"

Dan dửng dưng gạt tay cô ta ra, ngồi lại xuống ghế: "Ai bảo anh thua!"

"...." Ánh mắt Vasa lóe lên kinh hãi.

"Chưa đến giây cuối cùng, còn chưa biết ai thắng ai thua đâu!"

Phút chốc, tuyệt vọng và bất lực chưa từng có nuốt chửng Vasa. Cô ta không hiểu, thật sự không hiểu. Cô ta nói với Dan: "Đây không phải thắng thua mà là sống chết. Anh có biết tình hình của mình hiện giờ nguy hiểm cỡ nào không? Em đã bảo người Trung Quốc không dễ chọc, họ sẽ không bỏ qua cho anh."

Dan ngẩng đầu, thấp giọng: "Anh cũng sẽ không bỏ qua cho chúng!"

Vasa hít một hơi thật sâu: "Vì trả thù cho Boss?"

Dan nói: "Người Trung Quốc đáng chết!"

"...." Vasa khom mình, đưa tay vuốt ve má Dan, rơm rớm lệ: "Nếu Boss còn sống, có lẽ ông ấy không muốn nhìn thấy anh như thế này đâu!"

"Em thì biết cái gì?" Dan vươn tay bóp cằm Vasa, dữ dằn nâng lên, ghé sát cô ta, gần như rít qua kẽ răng: "Anh đã dạy em, khiến con người ta đau khổ nhất không phải cái chết, mà là thù hận. Em thử sống trong thù hận 7 năm chưa?"

Vasa cố gắng khuyên hắn ta: "Boss đã cướp đồ của người Trung Quốc, còn giết hai binh sĩ và một nhà khoa học. Người Trung Quốc không phải vô

https://thuviensach.vn

duyên vô cớ mà bắt ông ấy."

"Người Trung Quốc giết bố anh, hại anh tan cửa nát nhà. Anh giết người Trung Quốc cũng không phải vô duyên vô cớ." Dan cười lạnh: "Chúng không sai, chẳng lẽ mỗi anh sai?"

"..." Vasa mấp máy môi toan nói gì, thì đằng xa thình lình truyền tới một hồi tiếng nổ, đinh tai nhức óc, ánh lửa rực Trời.

Dan nhìn về phía ngọn lửa, đẩy Vasa ra, đứng dậy, nhướng mày: "Rốt cuộc đã khai chiến!"

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, phi như bay, lao thẳng vào nhà. Người tới mồ hôi đầy đầu, thở hồng hộc: "Cậu chủ, bên lính đánh thuê truyền tin, phát hiện đối tượng khả nghi. Chắc là bộ đội Trung Quốc."

Dan nhếch môi độc ác: "Giết hết bọn chúng!"

Cùng lúc ấy, trong rừng cây cách khu trại khoảng bảy trăm mét, lính đánh thuê ném phát lựu đạn thứ hai về phía vị trí khả nghi.

Lựu đạn rơi cạnh chân một chiến sĩ đang bò rạp.

"...." Mắt chiến sĩ lóe lên kinh hãi, gắng hết sức lao mình ra xa. Một tiếng "Uỳnh" cực lớn, lựu đạn nổ tung. Chiến sĩ không kịp tránh nên bị thương. Nháy mắt, cả chân trái bầy nhầy máu thịt.

Cậu ta đau đến nỗi nổi đầy gân xanh, nhưng cương quyết không phát ra một tiếng.

"Lâm Dương! Giữ vững!" Thạch Đầu nghiến răng, bò nhanh tới gần, túm bả vai chiến sĩ nọ, ra sức lôi cậu ta sang một bên. Mấy tiếng súng vang lên "đoàng, đoàng đoàng". Viên đạn xé gió lao tới, bắn trúng thân cây cạnh hai người.

https://thuviensach.vn

Nhận ra vị trí của mình đã bị lộ, Thạch Đầu vội kéo chiến sĩ bị thương vào sau thân cây to, dùng thân cây che chắn, giương súng bắn trả.

Cuộc đấu súng nổ ra.

Chốc lát, tiếng súng, tiếng gió, tiếng giảm thanh, tiếng nổ, phá tan toàn bộ sự tĩnh lặng.

Hà Hổ đấu súng với hai tên lính đánh thuê, vừa bắn vừa đến gần chỗ của Lâm Dương và Thạch Đầu, nói với tốc độ cực nhanh: "Cậu xử lý vết thương cho Lâm Dương trước. Để tôi bắn!"

"Được." Thạch Đầu không nói hai lời, xé "roạt" quân phục, quấn vài vòng quanh vị trí động mạch đùi của Lâm Dương, nghiến răng, xiết chặt một cái rồi buộc lại.

Đột nhiên, một đường đạn sượt qua tai, nhờ thiết bị giảm thanh che giấu, viên đạn xuyên gió lao tới.

Thạch Đầu phát hiện điều gì đó, nghiêng người một cái, viên đạn suýt găm trúng cánh tay trái của cậu ta. Cậu ta rên lên, cắn răng hét to nhắc nhở những người khác xung quanh mình: "Hướng Tây Nam có đứa bắn lén! Mọi người cẩn thận."

"...." Lệ Đằng híp mắt nhìn về phía Tây Nam, tìm kiếm. Một chốc, anh nhắm chuẩn, bóp cò.

Kẻ đó bị bắn trúng đầu, ngã từ trên cây xuống.

Đạn như mưa, tiếng súng càng lúc càng dày đặc. Hai bên đều không ngừng có người ngã xuống.

Sai vài phút giằng co, đội phó Trình Xuyên với khuôn mặt đẫm máu, hô to: "Anh Lệ, chỉ còn bảy trăm mét thôi! Anh dẫn đội đột kích tiên phong

https://thuviensach.vn

tiến vào đi, em yểm trợ bọn anh phá vòng vây!"

Lệ Đằng dựa lưng vào công sự che chắn, nhanh chóng thay đạn, cũng hét lên: "Được! Con mẹ nó, cậu đừng nương tay đấy!" Một phát súng lại bắn trúng một cái đầu đối diện.

"Yên tâm đi!" Trình Xuyên gào xong, lại đoàng đoàng bắn gục hai gã to con.

Lệ Đằng đanh giọng: "Đội đột kích theo tôi!"

"Rõ!" Tiếng hô vang đồng loạt chìm ngập trong tiếng lửa đạn, các chiến sĩ giữ đội hình tấn công, vừa bắn vừa lao khỏi vòng vây, xông về phía doanh trại.

Dọc đường đi, ngoài năm tên lính đánh thuê thô kệch, còn gặp phải không ít đám tay chân của Dan, nghe thấy tiếng động, từ khu trại chạy ra hỗ trợ.

Lệ Đằng vừa chạy vừa bắn, tốc độ rất nhanh. Những gã Campuchia không thể bì được với thể loại lính đánh thuê trình độ quân đội phản ứng nhanh, sức chiến đấu mạnh mẽ, thường chưa lấy lại tinh thần thì đã đổ gục.

Chẳng mấy chốc, đội đột kích Liệp Ưng đã tiếp cận đại bản doanh của Dan.

Sắc mặt lạnh tanh, Lệ Đằng làm một động tác tay. Tốc độ di chuyển của các chiến bỗng chậm lại, thận trọng nhìn bốn phía, khom người ngồi xổm cầm súng tiến về phía trước, ẩn núp, vây quanh doanh trai từ khắp các hướng.

Từ Tiểu Vĩ phụ trách cho nổ lấy trong túi ra một quả bom, cầm điều khiển từ xa, lẳng lặng đưa bom vào khu trại.

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa, Lệ Đằng nhìn chằm chằm hướng di chuyển của quả bom, ánh mắt điềm tĩnh mà lạnh lẽo.

Giây lát, anh nheo mắt, phất tay một cái.

Từ Tiểu Vĩ nhấn nút nổ. Chỉ nghe thấy "Đùng" một tiếng cực lớn, cả khu đất trống doanh trại bị nổ tung. Đám tuần tra canh gác cửa không ngờ tới, tất cả bị nổ tung thành một đống bùn.

Lấy tiếng nổ làm hiệu lệnh, các chiến sĩ xông ra khỏi rừng, bắn chết kẻ địch một cách nhanh chóng và trật tự, tìm kiếp mục tiêu hàng đầu là Dan khắp mọi nơi.

Nghe thấy tiếng nổ, mặc Vasa biến sắc, cô ta thúc giục Dan: "Người Trung Quốc tới rồi, anh không đi nữa sẽ muộn mất. Mau đi đi!"

Dan rũ mắt nghịch con dao găm trong tay, không hề suy chuyển, thậm chí nét mặt cũng chẳng mảy may thay đổi.

Vasa cắn môi không nói gì thêm, cầm khẩu súng trên bàn, lao ra ngoài.

Tập đoàn của Dan giống tập đoàn của Khun Sa, chủ yếu dựa vào lính đánh thuê chuyên nghiệp châu Âu. Một khi tách khỏi đội quân lính đánh thuê thì sức chiến đấu tụt giảm, căn bản không thể so với Liệp Ưng tinh nhuệ nhất trong lữ đoàn không quân.

Cách một trăm mét, các chiến sĩ không quân do Trình Xuyên chỉ huy đã xây nên một bức tường bằng xương thịt, chặt chẽ kín mít, chặn lính đánh thuê với hỏa lực mạnh mẽ ở phạm vi bên ngoài, để đội đột kích tranh thủ thời gian hành động.

Lửa đạn ngút Trời.

https://thuviensach.vn

Trong khu trại, về cơ bản bọn Hà Hổ đã khống chế được tất cả đám phần tử xấu.

Lũ côn đồ hung tợn nhận ra không thể cứu vãn, ào ào từ bỏ phản kháng, ôm đầu, cúi xuống, ngồi xổm một đám trên đất.

Cuối cùng, Lệ Đằng và Tưởng Duệ hành động một lèo, tìm thấy Dan trong căn nhà cuối cùng của khu trại.

"Rốt cuộc gặp mặt rồi, bạn cũ à!" Ngồi trên ghế, Dan vừa cười nhạt vừa rót cho Lệ Đằng tách trà: "Giết một đường tới chỗ tao đây thật chẳng dễ dàng nhỉ. Nào, ngồi uống nước đi!"

Lệ Đằng không nhúc nhích, ánh mắt lạnh như băng, anh nói bằng tiếng Khmer: "Đồ tao muốn ở đâu?"

Vẻ mặt như thường, Dan ngẩng đầu, ánh mắt đầy thích chí: "Nếu tao cho mày biết, tao không có hứng thú với đống giấy lộn đó, đã đốt mất rồi thì sao? Mày định làm thế nào?"

Đáy mắt Lệ Đằng lóe lên tia dữ tợn, anh lên đạn, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Dan: "Tao hỏi mày lần nữa, đồ ở đâu?"

Dan bật cười: "Đội trưởng Lệ à, hà tất phải dọa tao. Chỉ cần tao không nói thì mày nhất định không thể giết tao, có phải không?"

Lệ Đằng cũng nhếch môi cười nhẹ, hời hợt đáp: "Mày tưởng tao không có cách trị mày sao?" Dứt lời, anh hạ nòng súng, bóp cò, chẳng buồn nhíu mày.

Đoàng một tiếng, viên đạn xuyên thẳng qua bắp chân của Dan.

Bị đau, nháy mắt, Dan ngã nhào khỏi ghế. Khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, hắn ta hừ lạnh: "Còn tưởng lính Trung Quốc chúng mày thật sự cao

https://thuviensach.vn

thượng lắm. Hóa ra còn có thể ngược đãi tù binh để đạt được mục đích cơ đấy."

"Thời kỳ đặc biệt thì cách xử lý khác thời bình chứ." Giọng điệu Lệ Đằng rất thờ ơ. Anh nhìn Dan từ trên cao xuống, vẻ mặt lãnh đạm: "Vẫn không định nói?"

Dan không hé môi.

Đoàng, Lệ Đằng bắn trúng chân kia của hắn ta.

"Shhhh..." Lần này, không nhịn nổi nữa, cổ họng Dan bật ra tiếng rên rỉ. Cả người đổ ụp xuống đất như bùn nhão.

"Tao nhận được mệnh lệnh, nếu cần, có thể giết mày ngay tại chỗ." Lệ Đằng chĩa súng vào đầu Dan, nghiêm giọng: "Cậu chủ Dan, mày còn một cơ hội cuối cùng."

Chính lúc ấy, một giọng nói thình lình cất lên phía sau lưng, dùng tiếng Trung Quốc không lưu loát lắm: "Nếu tôi trả đồ cho anh, anh có thể tha cho anh ấy không?"

Tưởng Duệ tức thì giơ súng vào người phụ nữ đột ngột xuất hiện.

Sắc mặt Dan thay đổi, hắn ta giận dữ: "Em nên nổ súng bắn chết hắn chứ không phải xin hắn."

Vasa xách một chiếc vali có mật mã từ từ đi tới, vành mắt đỏ hoe. Cô ta nói: "Lính đánh thuê biết chủ bị bắt, đã chuẩn bị rút lui rồi. Nơi này toàn người Trung Quốc, Lee chết thì anh cũng đừng hòng sống."

"Anh muốn hắn chết!"

"Nhưng em muốn anh sống." Khóe mắt Vasa rơi xuống một hàng lệ. Đoạn, cô ta đưa chiếc vali có mật mã cho Lệ Đằng, lạnh lùng nói: "Đây

https://thuviensach.vn

chính là phần tài liệu cốt lõi mà các người cần tìm. 12 năm trước, Boss đã cướp đi!"

Lệ Đằng mở vali mật mã. Những tờ giấy đã ố vàng, bên rìa lưu lại một ít màu nâu sẫm, giống vệt máu đã khô, ghi dấu một câu chuyện đã phai mờ nhưng mãi mãi không bị quên lãng.

Ngón tay anh chậm rãi vuốt ve vệt máu ấy, rồi đóng vali, đưa cho Tưởng Duệ, giọng anh khàn đi: "Cầm cẩn thận!"

"...." Cậu chiến sĩ trẻ với khuôn mặt lẫn máu và bùn, không nói lời nào, chỉ nhận lấy đồ, nắm chắc trong lòng bàn tay.

Bên ngoài căn nhà, màn đêm bao phủ. Các đội viên khác của Liệp ưng cũng đang áp sát nơi này một cách có trật tự.

"Ha..." Dan bỗng cười khẽ ra tiếng.

Tưởng Duệ đạp một phát vào chân hắn ta, nghiến răng: "Sắp chết tới nơi còn không biết hối cải."

Dan ngước mắt nhìn Lệ Đằng, giọng điệu mỉa mai: "Không phát hiện ra mày sắp xếp "quỷ" bên cạnh tao cơ đấy. Là tao sơ ý. Song, mày nghĩ mày thắng tao thật sao? Dương Chính Phong bị mày hại chết. Tao chết, chẳng qua là đi gặp bố tao sớm một bước thôi. Mày sống, nhưng cắn rứt, hận thù, còn đau khổ hơn hàng ngàn lần so với chết. Cho nên trò chơi này, nói đến cùng thì vẫn là tao thắng."

Vẻ mặt không biểu cảm, Lệ Đằng mở miệng: "Mày có biết tật xấu lớn nhất của mày là gì không?"

"...." Trong chớp nhoáng, Dan dường như nhận ra điều gì đó, mắt hắn ta lóe lên.

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng nói tiếp: "Quá thông minh."

Dan híp mắt: "Ý mày là gì?"

Lệ Đằng điềm nhiên đáp: "Mày bố trí màn bị đuổi giết kia cho Trần Quốc Chí, rất xuất sắc. Tụi tao đã chốt "quỷ" thứ nhất là Giang Hạo, Trần Quốc Chí lại bị Giang Hạo đuổi giết. Theo logic thông thường, đương nhiên Trần Quốc Chí không thể là quỷ thứ hai. Cơ mà, Dan, màn diễn kia lố quá, mày thận trọng thế, sao có thể sai sát thủ đi giết người trong thời điểm quan trọng ấy được."

Dan: "... Mày đã sớm biết Trần Quốc Chí là người của tao?"

"Phải," Lệ Đằng trả lời: "Nếu tao đoán không nhầm, Trần Quốc Chí đánh nhau rồi vào đồn cảnh sát, cũng là do mày sắp xếp. Mục đích là nhân cơ hội này bắt thân với tao, và bắt thân với Lôi Lôi. Ở trong đồn cảnh sát, anh ta nghe nói tối hôm ấy Lôi Lôi có liên hoan, vì vậy cố ý cùng Giang Hạo diễn một màn kịch trên đường Lôi Lôi tất phải đi qua khi về nhà. Bởi lẽ mày biết, không có lời nào đáng tin hơn lời một cảnh sát nói."

Dan giận quá hóa cười: "Cho nên Dương Chính Phong chưa chết? Mày gài bẫy tao?"

"Nếu không để mày tưởng mày đã thắng," Lệ Đằng xùy một tiếng, giọng điệu khinh thường: "Thì trò chơi tiếp theo, tao làm sao chơi với mày."

"Tao đã thua?" Ánh mắt Dan thoáng mờ mịt, rồi nhanh chóng tụ lại, gằn giọng: "Không thể nào... Không thể nào. Mày tránh hết được bãi mìn và mai phục tao đã thiết lập cẩn thận. Mày biết đâu là khu vực an toàn...Ai đưa bản đồ cho mày? Ai đưa cho mày?"

Lệ Đằng đáp: "Một kẻ ngốc?"

https://thuviensach.vn

"Một kẻ ngốc?" Dan cười khẩy: "Kẻ ngốc đầu óc đơn giản, nếu hiểu được những thứ đó, còn là ngốc sao?"

Lệ Đằng nói: "Dan, chỉ có người đầu óc đơn giản mới biết rõ nhất mình muốn gì?"

Cả căn nhà rơi vào tĩnh lặng.

Vasa khép mi. Kết thúc rồi. Thù nhà, hận nước bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng chấm dứt tại giây phút này. Kỳ lạ là, ấy vậy mà cô ta cảm thấy được giải thoát.

Tuy nhiên đúng lúc ấy, Dan chợt cười rộ. Ở gần hắn ta nhất, Vasa đưa mắt, thấy nụ cười ấy khác hẳn dáng vẻ thường ngày của hắn ta. Dan xưa nay điềm tĩnh, nhưng bây giờ, như đang lên cơn điên.

Trong lòng Vasa dâng lên một dự cảm không lành.

"Thành thật mà nói, anh vẫn chưa từng ngắm kỹ em." Nói đoạn, Dan đột nhiên nghiêng đầu, lần đầu tiên hắn chăm chú nhìn người phụ nữ cạnh mình.

Đáy mắt hắn ta hơi sáng lên, giọng nói nhỏ nhẹ chỉ vừa đủ nghe: "Vasa, em đẹp lắm!" Hắn ta nhìn Vasa, mỉm cười, bóp vào nút điều khiển từ xa mini trong măng sét áo.

Nhận thấy điều gì đó, Vasa thình lình thét to: "Đừng!"

Vừa dứt lời, Lệ Đằng nhào về phía Tưởng Duệ theo phản xạ, bảo vệ kỹ lưỡng cho chiến sĩ trẻ và vali mật mã cậu ấy ôm trong lòng, dưới thân mình.

Một tiếng nổ cực lớn xé toạc màn đêm hoang vắng.

https://thuviensach.vn

Giây phút ấy, Lệ Đăng nhìn thấy những bông hoa lúa bạt ngàn núi đồi, và cô gái mỉm cười trong gió.

Nguyễn Niệm Sơ, em cười nom xinh thật đấy.

Cả căn nhà đổ sụp, chỉ còn lại biển lửa cuồn cuộn...

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Anh Về Rồi!

NGÂM NGA

Chương 71: ANH VỀ RỒI!

***

Tất cả chỉ xảy ra trong một phần mấy giây.

Tiếng nổ cực lớn vang lên rồi tan biến. Cậu chiến sĩ trẻ thậm chí còn chưa lấy lại tinh thần. Trước mặt toàn bụi và đất, bên tai ù ù, thân thể sau lưng như thép, bảo vệ cậu ta chặt chẽ trong một góc tường đổ nát.

Ngước khuôn mặt đầy bụi với máu, Tưởng Duệ há miệng, như muốn gào to, hô hoán gì đó. Song, chẳng thể cất nổi một tiếng.

Trong không khí nồng nặc mùi máu.

Xung quanh cực kỳ im ắng.

Hệt khe núi bị lửa rừng thiêu rụi, hệt tầng không chim nhạn bay qua không để lại dấu vết. Trời tối lắm, tối thui, dưới không gian chật chội của thân mình che chắn cho cậu ta, Tưởng Duệ trông thấy trăng phía rừng cây.

Vầng trăng khuyết một góc nhưng vẫn sáng tỏ.

Cuối cùng, chiến sĩ trẻ thét to: "Anh Đằng!"

https://thuviensach.vn

Trong chốc lát, sự im lặng bị phá vỡ, phía bãi đất trống có tiếng bước chân gấp gáp tới gần. Có người đang gào toáng, có người đang gọi, có người đang chạy trốn, có người đang nổ súng. Bóng người đan xen hư ảo, tiếng vang xa xôi mơ hồ.

Sau khi nghe cậu chiến sĩ thét xong tiếng ấy, Lệ Đằng từ từ nhắm mắt.

Chẳng nhìn thấy gì cả, cũng không nghe rõ gì hết. Mọi thứ đều trôi xa trong tĩnh lặng. Anh biết Tưởng Duệ còn sống, và đã tìm lại được đồ năm ấy anh Cao, anh Hạ và tiến sĩ Tề dùng cả tính mạng để bảo vệ.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Nhưng anh vẫn còn chút tiếc nuối, vẫn còn điều tiếc nuối.

"Gắng cầm cự, anh Lệ ơi. Xin anh, xin anh đấy..." Bấy giờ, chiến sĩ cao lớn khóc như một đứa trẻ. Lúc trước, Tưởng Duệ lấy làm lạ tại sao anh giao cái vali mật mã cho mình, giờ cậu ấy mới hiểu, đến tận giờ mới hiểu ra.

Hà Hổ vội vàng tới nơi, mặt biến sắc, mấp máy môi, đưa mắt về phía sau gào như điên: "Quân y, quân y mau qua đây!"

Những người lính may mắn sống sót chạy cả đến. Quân y cũng có trong đội ngũ. Anh ta hít sâu một hơi, cực lực trấn tĩnh, tay run run làm hồi sức tim phổi cho Lệ Đằng, luống cuống cầm máu cho anh. Với kinh nghiệm cứu chữa trên chiến trường cho quân y biết, khắp người Lệ Đằng nhiều vết thương do vụ nổ thế này, khả năng sống sót cuối cùng là không cao lắm.

Niềm vui chiến thắng giờ đây tan thành mây khói.

Trái tim của mọi người chìm xuống đáy vực.

https://thuviensach.vn

Hà Hổ nghẹn ngào, quỳ gối bên Lệ Đằng, giọng run run: "Anh Lệ ơi, chị dâu vẫn đang đợi anh! Chị ấy vẫn đang đợi anh mà. Anh gắng lên!"

Hà Hổ không rõ Lệ Đằng có nghe thấy lời mình nói không. Đêm càng lúc càng khuya, cũng mỗi lúc một lạnh.

Hồi lâu, Hà Hổ thấy Lệ Đằng vẫn nhắm mắt, nhưng đôi môi khe khẽ mấp máy. Hình như anh đã tỉnh nhưng có vẻ càng hôn mê sâu. Anh không phát ra tiếng, thậm chí chẳng hề có chút âm hơi nào cả.

Hà Hổ nhíu mày, khó nhọc quan sát sự khép mở của môi anh, sau đó loáng thoáng hiểu được. Anh đang nói: "Nguyễn Niệm Sơ, anh về rồi!"

Chẳng ai biết lúc này anh đang nghĩ tới điều gì, nhìn thấy gì.

Thoáng chốc, gió lạnh buốt như mùa đông.

***

Đoạn Côn chôn cất Vasa tại Siêm Rệp, quê của cô ta.

Tang lễ của người Campuchia là việc trọng đại nhất trong cuộc đời họ. Một đám tang truyền thống làm mất 49 ngày và tốn hàng ngàn đô la. Đoạn Côn không có nhiều tiền đến thế, hắn chỉ tìm một mộ tháp đơn giản, mua một ngăn để tro cốt giá trung bình rồi an táng cho Vasa.

Hắn thuê một căn nhà gần mộ tháp và ở lại đó.

Mộ tháp nằm ở ngoại ô Xiêm Rệp, xung quanh có hai ngôi làng nhỏ. Không lâu sau thì dân làng gần đấy đều biết, có một thằng ngốc tới đây, là người Trung Quốc.

Hàng ngày, ngốc luôn đến mộ tháp vào lúc hoàng hôn, và lảm nhảm với một bài vị.

https://thuviensach.vn

Ông già trông cửa mộ tháp thấy lạ, hỏi hắn bài vị này là vợ hắn à?

Ngốc lắc đầu, đáp không phải.

Ông già càng lấy làm lạ, lại hỏi thế quan hệ của hắn với cô ta là gì?

Ngốc bảo vẫn chưa có quan hệ gì.

Ông già không để ý tới chữ "vẫn" kia, chỉ lắc đầu. Ngốc đúng là ngốc. Không thân chẳng thiết mà giống một đứa con hiếu thảo, quả thực là chuyện kẻ ngốc mới làm.

"Nhanh lên, lần nào cũng sắp hết giờ làm mới đến. Không sớm nữa đâu." Ông già phàn nàn, quay người bỏ đi.

Chớp mắt, cả không gian yên ắng, chỉ còn lại mình Ngốc và cô gái cười tươi rói trong bức ảnh trên bài vị.

Đoạn Côn nhìn bức ảnh một lúc lâu, đột nhiên cười ngô nghê: "Bức ảnh tôi chọn cho cô có đẹp không? Tôi cảm thấy đẹp lắm. Bình thường cô luôn nghiêm mặt, hiếm có tấm đang cười."

Cô gái vẫn đang cười, bình thản nhìn hắn.

Đoạn Côn đặt bó hoa lúa mang theo cạnh bức ảnh, ngoẹo đầu nói: "Cô chưa bao giờ nói với tôi cô thích hoa gì. Tôi cũng không biết rốt cuộc cô thích hoa gì. Tóm lại, tôi cứ mang đến thôi."

Dứt lời, hắn xoay đầu, nhìn về phía Tây xa xăm qua cửa sổ. Dưới ánh chiều tà, mọi tiếng động đều yên lặng, khói hương lờ mờ.

"Trước đây nghe cô nói với Dan là cô thích hoàng hôn." Đoạn Côn ngắm vầng Mặt Trời đang lặn dần, hồi lâu mới mở miệng: "Đẹp thật đấy!"

Lần này, vẫn chẳng ai đáp lời.

https://thuviensach.vn

Dựa lưng vào bức tường đặt bài vị của tro cốt, hắn ngồi thụp xuống đất, thò tay móc bao thuốc lá. Ánh mắt quét qua tấm biển cấm đốt lửa đối diện, bật lửa châm thuốc.

Qua làn khói trắng xám, hắn trông thấy rừng rậm um tùm phương xa.

"Cô trách tôi chuyện bán đứng Dan đúng không?" Đoạn Côn khẽ hỏi.

Bên ngoài, không biết ai thỉnh chuông.

Ánh tịch dương nhuộm hồng thêm tầng không.

Đoạn Côn rít một hơi thuốc, vô thức nói: "Vasa, nếu không có hắn, có lẽ giữa hai ta đã khác." Rồi, hắn cúi đầu, đưa tay ôm mặt. Thật ra, hắn nhớ nhiều nhất về người phụ nữ này không phải sự si tình và trung thành gần như ngốc nghếch bao năm nay của cô ta đối với Dan, cũng chẳng phải kết cục bi thương lúc sinh mệnh cô ta kết thúc. Mà là ngày hôm ấy ở biên thành, cô ta cùng hắn đi trên con đường nhỏ nông thôn, có cây cối, có mùi thơm của bùn đất.

Cô ta hơi cáu, trừng mắt với hắn, bảo: "Anh chỉ là thằng ngốc, hiểu cái gì?"

Đầu Đoạn Côn càng cúi thấp. Điếu thuốc đã cháy hết, làm ngón tay hắn bị bỏng đỏ ửng. Chút đau đớn này là một giọt mực, thấm vào xương cốt, lan khắp toàn thân, rồi khi tụ lại gần tim hắn thì biến thành một mũi dao, cuối cùng đâm sâu vào.

Hắn vẫn ôm mặt, tiếng nức nở rõ mồn một mà chân thật trong tĩnh lặng.

"Tôi chỉ muốn cứu cô." Hắn lặp đi lặp lại: "Chỉ muốn cứu cô thôi..."

Lần này vẫn không ai đáp lời.

https://thuviensach.vn

Nơi đây, từ đầu chí cuối chỉ có một mình hắn.

Khi ráng chiều tà lặn hắn sau núi, Đoạn Côn rời tháp mộ. Suy cho cùng, Dan có yêu Vasa hay không, hắn không biết. Lúc Dan kích nổ, trong lòng Vasa vui hay buồn, hắn cũng không biết. Hắn chỉ biết, cuối cùng họ vẫn đi cùng nhau.

Trời nổi gió, thổi cát vào mắt hắn, cồm cộm, buôn buốt.

Hắn lang thang quanh ngoại ô Xiêm Rệp. Mấy đứa trẻ Campuchia vừa tan học đi ngang qua, tụi nó cầm kẹo và diều, hát một bài đồng dao chẳng rõ tên.

Đoạn Côn lấy điện thoại, mở xem hộp thư. Một tin nhắn mới nhất được gửi tới 7 ngày trước, phần ghi chú tên chỉ ghi "Dương", nội dung vẻn vẻn hai chữ: Cảm ơn.

Hắn xóa bỏ tin nhắn này.

Đoạn, hắn tìm một dãy số khác, soạn tin: "Tôi tưởng sẽ xảy ra chuyện gì đó trong tương lai gần. Nhưng chẳng có gì hết."

Sau cùng, hắn nhấn nút gửi.

Mặc dù, biết rõ chẳng có ai trả lời.

Chẳng có gì cả.

***

Tư liệu đã được lấy lại, tập đoàn tội phạm vũ trang nước ngoài của Dan đã bị phá hủy hoàn toàn. Sứ mệnh trên vai Liệp Ưng suốt 12 năm qua, cuối cùng tuyên bố hoàn thành.

Ngày thứ 15 sau khi kết thúc nhiệm vụ, Liệp Ưng trở về.

https://thuviensach.vn

Có rất nhiều người ra sân bay đón: Phó tư lệnh Trương của bộ tư lệnh không quân, ủy viên bộ chính trị Dương Chính Phong, các lãnh đạo quân khu thành phố Vân, những đội viên thiếu niên tiền phong cầm hoa tươi, và cả hai đài truyền thông chủ chốt của địa phương. Hết thảy mọi người đều chờ đợi những người anh hùng khải hoàn.

Cuối cùng, đội phó Trình Xuyên thay mặt đại đội Liệp Ưng nhận tuyên dương.

Sau tin tức này không lâu, trên tiêu đề tin tức quân sự trong nước: Đơn vị không quân nào đó đã phá hủy thành công hang ổ phần tử khủng bố nước ngoài, chiến thắng trở về. Một số chiến sĩ đã hy sinh anh dũng.

Một ngày đầu tháng mười hai, thành phố Vân đổ một trận tuyết, không lớn không nhỏ, hoa tuyết như đốm băng.

***

Mấy hôm trước.

Khi Lệ Đằng được đưa đến bệnh viện ở Phnom Penh thì tình trạng của anh đã rất xấu. Các bác sĩ địa phương kiểm tra thương tích cho anh xong, quyết định đầu tiên chính là cắt bỏ chân trái đã ở mức độ bị thương nghiêm trọng nhất.

"Không còn cách nào, thực sự không còn cách nào khác...." Thạch Đầu nghẹn ngào đến nỗi ngắc ngứ mấy lần: "Tổ chức cơ dưới đùi bị hoại tử hết, nếu không cắt bỏ thì ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi. Tình trạng hiện giờ vẫn rất nguy hiểm."

"Ừ, tôi biết rồi." Trong điện thoại, giọng cô gái trẻ điềm tĩnh lạ thường, ngắt lời Thạch Đầu: "Là bệnh viện nào của Phnom Penh?"

"Chị dâu, chị..."

https://thuviensach.vn

"Tôi muốn qua với anh ấy." Nguyễn Niệm Sơ nói.

Thạch Đầu khóa trái mình trong phòng vệ sinh, vặn nước hết cỡ, để che dấu tiếng nức nở, hồi lâu mới bình tĩnh lại. Cậu ta khóa vòi nước, nói: "Chị dâu, không cần đâu. Điều kiện chữa trị bên này không tốt bằng bên mình, hắn là sẽ chuyển về nước sớm nhất thôi."

Nguyễn Niệm Sơ lặng thinh mấy giây, tay cầm điện thoại không ngừng run rẩy, nhưng giọng nói rất ổn định: "Lặn lội đường xa như thế, thân thể anh ấy có chịu nổi không?"

Thạch Đầu ra sức chùi mặt, xoa dịu cô: "Chị phải tin anh Lệ chứ. Vì chị, anh ấy nhất định sẽ chống đỡ được."

"Dự tính khi nào chuyển viện?"

"Mới phẫu thuật cắt chân xong, chắc phải theo dõi một thời gian, ba đến năm ngày."

"Cho tôi địa chỉ." Nguyễn Niệm Sơ trầm giọng: "Tôi muốn đến với anh ấy." Cô chỉ biết, cô muốn đến bên anh ngay lập tức. Một ngày, một tiếng, một phút, một giây cũng không đợi được.

Thạch Đầu nói địa chỉ cụ thể của bệnh viện. Một lát, cậu ta vẫn quyết định cho cô biết một chuyện, bèn khàn giọng: "Trước khi anh Lệ hôn mê sâu đã nói một câu."

Có một khoảnh khắc, rốt cuộc Nguyễn Niệm Sơ đã hiểu những thứ viết trong sách và trên phim không hề nói quá: Thì ra tim con người ta thực sự có thể đau tới mức hít một hơi cũng vỡ vụn.

Song, ngoài miệng cô vẫn trấn tĩnh, chỉ hỏi: "Anh ấy đã nói gì?"

Thạch Đầu trả lời: "Anh ấy nói "Nguyễn Niệm Sơ, anh đã về!""

https://thuviensach.vn

Giây phút nghe thấy những lời ấy, trong mắt Nguyễn Niệm Sơ dâng lên màn sương mù dày đặc, tầm nhìn mờ đi. Lời dạo đầu lúc trùng phùng ấy trong thời khắc này, giống như một kiểu từ biệt lưu luyến đến cùng cực.

Rất lâu sau, Nguyễn Niệm Sơ mới gật đầu với bầu Trời đêm, và đáp: "Tôi biết rồi!" Nói đoạn, cô thình lình ngắt máy.

Nỗi sợ hãi xưa nay chưa từng có kết thành tấm lưới, vây chặt Nguyễn Niệm Sơ. Cô vẫn nhìn bầu trời đêm phương xa, bần thần, mê mang...

Thành phố Vân tối này dày đặc mây, không trăng không sao. Cô ngẩn người, không biết sao chợt nhớ tới buổi tối bảy năm trước, anh ngậm cọng cỏ ngồi trên mái căn nhà tre, ung dung nhìn chằm chằm cô đang tức giận.

Năm ấy cô mới 19 tuổi, còn chưa biết mình sẽ yêu một người hơn cả sinh mệnh.

Thời gian trôi qua nhanh thật.

Chỉ vài tháng thôi mà như đã đi qua một đời.

Nguyễn Niệm Sơ bưng mặt khóc thầm. Lệ Đằng, anh đã đi trọn 7 năm mới tìm thấy em. Lần này anh đợi em, lần này đổi thành em tới tìm anh nhé!

Đợi em!

Hôm sau, Nguyễn Niệm Sơ đáp chuyến bay sáng sớm, bay thẳng đến Phnom Penh. Vừa tới bệnh viện thì đã thấy rất nhiều chiến sĩ không quân mặt đồng phục ngụy trang ở trong hành lang.

Trên mặt, trên người họ đều lưu lại vết bùn, vệt máu sau một trận chiến ác liệt. Sắc mặt người nào người nấy nặng nề.

https://thuviensach.vn

Một chiến sĩ bó thạch cao trong số đó trông thấy cô liền sửng sốt: "Chị dâu?"

Bên ngoài, Trời tang tảng sáng, vầng thái dương còn chưa nhô lên.

Cậu chiến sĩ khóc quá nhiều, đôi mắt sưng vù nom hơi buồn cười. Nguyễn Niệm Sơ nhìn một lúc mới nhận ra là Hà Hổ. Cô đi tới, cố gắng giữ giọng mình không phát run: "Lệ Đằng ở đâu?"

Hà Hổ gian nan mấp máy môi, nói với cô: "Trong phòng chăm sóc đặc biệt."

Nguyễn Niệm Sơ chạy như bay thẳng tới phòng chăm sóc đặc biệt.

Có y tá giơ tay chặn cô lại, cau mày, nói một tràng tiếng Khmer. Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi, nói bằng tiếng Anh: "Bên trong là chồng tôi. Để tôi vào!" Dứt lời, mặc kệ ngăn cản, cô đẩy luôn cửa vào.

Y tá còn muốn kéo cô, nhưng đã bị bọn Hà Hổ ngăn lại.

Cửa đóng, ngăn cách thế giới hỗn loạn ở bên ngoài.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy Lệ Đằng trên giường bệnh. Trên người anh cắm đầy các thiết bị đo đạc, kiểm tra. Nhiều chỗ quấn băng gạc, trên mũi cũng đeo mặt nạ ô xy, đôi mắt nhắm nghiền. Trông cả người rất an lành và yên bình.

Cô cúi xuống, chầm chậm ghé sát anh, nhìn thấy hơi thở của anh phả vào mặt nạ ô xy, tạo thành một lớp sương nhạt. Như mơ vậy.

Cô đưa tay nhè nhẹ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú nhưng tái nhợt của anh, giọng nói nhỏ nhẹ vô cùng, bàn tay run rẩy không kiểm soát nổi: "Em tới rồi đây!"

Lệ Đằng ngủ rất sâu.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh, những con số trên màn hình điện tâm đồ lúc cao lúc thấp, rất không ổn định.

Nguyễn Niệm Sơ nắm tay Lệ Đằng. Bàn tay to lớn lại chẳng có tí sức lực. Cô hôn lên giữa hai đầu lông mày anh, từng chút, từng chút một, khẽ nói: "Đừng sợ, anh về nhà rồi!"

Ngoài phòng bệnh, Dương Chính Phong và Thạch Đầu lặng lẽ nhìn hai người qua cửa kính.

Hồi lâu, Thạch Đầu mới trầm giọng: "Phần tài liệu anh Đằng đã dùng cả tính mạng lấy về, đưa cho con trai Tề chưa ạ?"

Dương Chính Phong gật đầu: "Đưa rồi!"

"Thật ra..." Nghĩ tới điều gì đó, Thạch Đầu ngẩn ngơ nói: "Anh Dương, đồ của 12 năm trước, không có ý nghĩa to lớn với nghiên cứu hiện tại đúng không ạ?"

Dương Chính Phong cười nhẹ, ánh mắt vẫn nhìn người lính trên giường bệnh.

Anh đáp: "12 năm trước, anh Cao, anh Hạ và tiến sĩ Tề đã bảo vệ bí mật quốc gia bằng mạng sống của mình. 12 năm sau, Lệ Đằng cùng các cậu cũng làm điều tương tự. Bao năm nay, thứ chúng ta thực sự muốn lấy về, không phải bản thân phần tài liệu ấy." Anh ấy quay sang nhìn Thạch Đầu: "Hiểu chưa?"

Thạch Đầu như vỡ lẽ, gật đầu: "Hiểu rồi ạ!"

"Phạm phải người Trung Quốc ta, tất không tha". Vì lời thề này, chúng ta không sợ hãi bất cứ điều gì hết.

Sinh ra mặc quân phục, chết dưới cờ tổ quốc.

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Hoa Lúa Nở Rộ, Năm Tháng Yên Bình

NGÂM NGA

Chương 72: HOA LÚA NỞ RỘ, NĂM THÁNG YÊN BÌNH.

***

Quân tịch của Nguyễn Niệm Sơ được phê duyệt ở lần thứ hai nộp đơn xin. Trên thực tế, trong đánh giá năm trước, các chỉ tiêu của cô đều rất tốt, nhưng ngặt nỗi tiêu chuẩn phân cho đoàn nghệ thuật chỉ có một, mà một nghệ sĩ nam khác, những năm gần đây thể hiện còn xuất sắc hơn cô.

Trưởng đoàn Triệu nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định nhường tiêu chuẩn cho nghệ sĩ nam nổi trội kia. Chung quy, cả đoàn biết chồng Nguyễn Niệm Sơ là đại tá không quân Lệ Đằng. Thân phận đại tá phu nhân này thực sự quá đặc biệt và gây vạ lắm.

Trưởng đoàn Triệu đưa ra quyết định này đã duy trì sự công bằng trong nội bộ đoàn nghệ thuật, cũng chắn cho Nguyễn Niệm Sơ những lời ngồi lê đôi mách "cô muốn lợi dụng chồng mình để đi cửa sau".

Quả là sáng suốt.

Hôm nhận được tin là một ngày Chủ Nhật cuối năm. Nguyễn Niệm Sơ cuộn mình trên giường làm cái kén. Lệ Đằng vốn định tranh thủ cuối tuần, dẫn cô dạo chơi trấn cổ quanh thành phố Vân. Ai dè, cô từ chối luôn.

Lý do là cô muốn ở nhà ngủ.

https://thuviensach.vn

Trời mới biết, từ khi lấy Lệ Đằng, ngủ một giấc thật ngon đã trở thành mục tiêu theo đuổi đời này của Nguyễn Niệm Sơ. Tuy cô không có kinh nghiệm khác, không thể so sánh, nhưng mức độ mệt nhọc mỗi ngày của cơ thể cho cô biết, thể lực, tinh lực, sức eo của anh đều là cấp bậc biến thái trong các đồng bào nam giới.

Vốn cô tưởng sau khi chân bị thương, cho dù chức năng trên phương diện nào đó của người này không giảm đáng kể thì cũng giảm sút đôi chút. Tuy nhiên thực tế chứng mình, cô đã nghĩ nhiều.

Hiếm khi không phải đi làm ngày cuối tuần, dĩ nhiên phải ngủ bù rồi.

Nguyễn Niệm Sơ ngủ thẳng một mạch đến khi tự tỉnh dậy. Động tác đầu tiên chính là lấy di động xem giờ. Vừa nhìn thì thấy tin nhắn trưởng đoàn Triệu gửi: "Tiểu Nguyễn, tin tức nội bộ nói em đã được phê duyệt cấp quân tịch. Chúc mừng nhé!"

Cô ngẩn người mấy giây mới nhắn lại: "Em cảm ơn trưởng đoàn Triệu ạ."

Đang mùa đông, nhưng ngoài Trời lại tươi sáng như mùa xuân. Bầu Trời cao trong xanh, mây tụ rồi tan.

Nguyễn Niệm Sơ vén chăn xuống giường, không xỏ dép, đi luôn chân tràn tới trước cửa sổ. Ánh mặt Trời chiếu qua cửa sổ, cả người cô tắm trong nắng, ấm áp quá, tâm trạng rất vui, thế là cô cong môi, duỗi mình...

Lúc Lệ Đằng vào phòng ngủ, bóng dáng mảnh dẻ của Nguyễn Niệm Sơ rọi vào tầm mắt. Cô được bao phủ trong sắc vàng nhạt, quầng sáng phác họa nên hình dáng cô. Anh nhất thời ngẩn ngơ, đột nhiên không phân biệt nổi là ánh sáng chiếu rọi cô hay chính cô là nguồn sáng.

Lặng lẽ ngắm cô một lúc, sau đó anh nhìn xuống. Thấy đôi chân trần giẫm trên sàn nhà sẫm màu, trắng ngần như tuyết.

https://thuviensach.vn

"Trời mùa đông mà đi chân trần, không sợ lạnh à?" Lệ Đằng bế bổng cô, đặt lại lên giường. Cơ thể cô vốn mỏng manh, mới vào đông đã cảm hai lần. Anh xót lắm.

Nguyễn Niệm Sơ thuận thế ôm cổ anh, đôi mắt to lấp lánh, cười nói: "Thủ trưởng Lệ ơi, anh có biết động tác ban nãy của anh gọi là "bế kiểu công chúa" không?"

"Ừ." Lệ Đằng tìm được đôi dép cô đá bay dưới gầm giường, đi vào cho cô, đáp cho có.

"Là động tác tiêu chuẩn của tổng giám đốc bá đạo." Nguyễn Niệm Sơ hôn lên má anh, rồi lại cọ cọ mặt, hệt chú mèo con: "Em thích anh bế em như thế này á."

Lệ Đằng nghiêng đầu hôn môi Nguyễn Niệm Sơ, nhéo má cô: "Vậy sau này bế mỗi ngày được chưa?"

Nguyễn Niệm Sơ cười tít mắt: "Được ạ!"

Nhìn nụ cười của cô, anh cũng nhướng khóe môi, đáy mắt đong đầy yêu thương và cưng chiều. Anh quệt mũi cô: "Hôm nay tâm tình tốt nhỉ?"

"Rõ ràng ngày nào tâm tình em cũng rất tốt mà." Cô nhướng mày, ngừng một tẹo mới cực kỳ nghiêm túc nói: "Lệ Đằng, vừa rồi trưởng đoàn Triệu gửi tin nhắn cho em, bảo rằng em đã được phê duyệt cấp quân tịch đấy."

Ánh mắt trầm tĩnh của Lệ Đằng hơi sáng lên bởi niềm vui trên gương mặt xinh đẹp của cô. Anh cười nhẹ: "Chúc mừng thiếu úy Nguyễn nhé!"

"Vâng! Xin được chỉ bảo nhiều hơn ạ!" Nguyễn Niệm Sơ hắng giọng, giơ tay chào: "Đại tá Lệ!"

https://thuviensach.vn

"Cô ngốc này!" Bị chọc cười bởi động tác chào tiêu chuẩn tới nỗi gần như quá lố của Nguyễn Niệm Sơ, ngón trỏ Lệ Đằng ngoắc cằm cô: "Dậy ăn cơm thôi! Chiều nay anh phải ra ngoài một chuyến."

"Anh phải ra ngoài ạ?" Nguyễn Niệm Sơ chừng như ôm lấy cánh tay anh ngay lập tức, giữ thật chặt: "Dẫn em đi cùng được không ạ?"

Lệ Đằng nhận thấy được động tác theo bản năng của cô, tim anh bỗng thắt lại. Sau đó, giọng anh bất giác dịu đi, anh khẽ cười: "Vợ anh quấn người thế này, không mang theo mà được à?"

"Vậy em thay quần áo ngay đây!" Cô đứng dậy mở tủ quần áo: "Đi đâu hả anh?"

Giọng Lệ Đằng rất thản nhiên: "Nghĩa trang!"

Nguyễn Niệm Sơ thoáng dừng động tác lấy quần áo, rồi nhanh chóng trở lại như thường, cô gật đầu: "Em biết rồi!"

Nhìn chiếc áo len trong tay cô, hình như cảm thấy hơi mỏng, anh bèn cau mày: "Trời lạnh, mặc cái dày hơn đi em!"

Nguyễn Niệm Sơ ngoan ngoãn đáp: "Vâng ạ!"

Anh đứng dậy, đi tới trước mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng quệt quệt má cô, khẽ bảo: "Lần trước mẹ dạy anh nấu xôi sườn, hôm nay làm thử. Em rửa tay rồi ra ăn!"

Nghe vậy, bỗng dưng mũi Nguyễn Niệm Sơ cay cay, nhưng trên mặt cô vẫn tươi cười, chớp chớp mắt, trêu chọc: "Nếu khó ăn quá thì làm thế nào ạ?"

Lệ Đằng xị mặt: "Vậy cũng phải ăn hết cho anh!"

Nguyễn Niệm Sơ phì cười: "Xem ra chỉ có thể giả vờ là ngon rồi."

https://thuviensach.vn

Khóe môi Lệ Đằng gợn lên một độ cong rất nhạt, anh duỗi tay xoa đầu cô, đoạn quay người đi ra.

Nguyễn Niệm Sơ dõi mắt theo bóng lưng anh. Vóc người anh cao lớn, đĩnh đạc, vai rộng, eo thon. Phần thân dưới được bọc trong chiếc quần dài màu đen, trông thon dài thẳng tắp.

Tư thế lúc đứng, lúc ngồi, lúc đi của anh chẳng khác gì khi xưa.

Bỗng nhiên, Nguyễn Niệm Sơ muốn khóc. Nhưng những giọt nước mắt này, không hề trộn lẫn buồn thương mà là ngập tràn niềm vui và hạnh phúc vô tận. Thực ra, Lệ Đằng thoát chết trong gang tấc, trong hai năm trở lại cuộc sống yên bình này, cô thường hay rơi nước mắt.

Chắc là ứng với câu thành ngữ vui quá hóa khóc.

Tâm trạng mỗi ngày của cô đều rất vui, bởi lẽ mỗi ngày trong quãng đời còn lại, với cô mà nói đều là ân huệ Trời cao ban cho.

Anh đã về rồi!

***

Đội trưởng hiện tại của Liệp Ưng là Trình Xuyên, Hà Hổ đảm nhiệm chức vụ đội phó.

"Gánh nặng này truyền từ thế hệ trước sang thế hệ sau vậy đấy!"

Buổi chiều, bầu Trời trong xanh, Dương Chính Phong mặc quân trang thường phục, nét mặt bình thản, đặt bó hoa vàng trên tay lên trước mấy bia mộ. Trên bia mộ, các chiến sĩ trẻ với nụ cười xán lạn khi xưa. Bên cạnh tấm ảnh khắc dòng chữ, cụ thể là: Liệt sĩ hạng nhất Lâm Dương, liệt sĩ hạng nhất Từ Thiên Vũ, liệt sĩ hạng nhất Hàn Trạch Thành...

https://thuviensach.vn

Trong bộ quân phục thẳng thớm, Lệ Đằng lặng một chốc, đoạn lấy mấy điếu thuốc trong bao ra châm, đặt trước bia mộ của Từ Thiên Vũ, giọng điệu nhẹ tênh: "Ông tướng này nghiện thuốc nặng, không thể quên món này!"

"Vẫn là chú chu đáo." Dương Chính Phong cười.

Lệ Đằng cũng cong môi: "Lúc ở bộ đội, cậu ta cứ hỏi em thuốc."

Các chiến sĩ trên bia mộ vẫn mỉm cười nhìn họ. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có gió và ánh sáng.

Hai người đàn ông lại chuyện trò với các đồng đội cũ một lát mới xoay gót rời đi.

Dương Chính Phong bước hơi nhanh, Lệ Đằng đi sau, hai tay đút túi quần, thong thả đi theo. Một chốc, anh lên tiếng: "Năm nay con trai anh thi đại học à?"

"Ừ!" Dương Chính Phong gật đầu: "Muốn thi đại học không quân, cơ mà điểm hơi kém. Lo lắm!"

Lệ Đằng cười: "Lo thì được gì!"

Dương Chính Phong nhớ ra điều gì, quay lại nhìn anh, nheo nheo mắt: "Chú Lệ này, nếu anh nhớ không nhầm năm đó chú đỗ thủ khoa đại học không quân hả?"

"Vâng. Lại làm sao?"

Dương Chính Phong hắng giọng, nói nhỏ: "Chia sẻ cho con trai anh tí kinh nghiệm đi! Anh bảo chú này, chú là thần tượng của nó đấy. Mấy lần nó nói với anh muốn nhận chú làm bố nuôi kìa."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng xùy một tiếng: "Mẹ kiếp, anh chém gió thêm nữa, là thổi em lên tận mây xanh được đó."

"Từ thực tế mà, chém chiếc gì." Dương Chính Phong lấy một điếu thuốc, cầm trên tay, muốn hút lại thôi. Giây lát, ánh mắt anh ấy lướt qua chân trái của Lệ Đằng, khẽ chau mày, chùng giọng: "Phải cái, chân chú..."

Lệ Đằng bình thản đáp: "Không ảnh hưởng gì." Giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ, chỉ bốn chữ liền mang theo hết những nỗi niềm.

Dương Chính Phong nhấp môi: "Nhưng tóm lại vẫn là điều đáng tiếc." Chung quy thói đời này, mọi người đều tưởng tượng và hy vọng các anh hùng hoàn hảo không khiếm khuyết.

Gió có vài giây lặng im.

"Tiếc ư." Lệ Đằng chợt dừng bước, như thể đang trả lời Dương Chính Phong, lại giống tự nói với chính mình. Anh khẽ cười, ánh mắt nhìn thẳng đâu đó phía trước.

Nhưng anh cảm thấy hết thảy đều tốt đẹp.

Dương Chính Phong nhìn theo ánh mắt Lệ Đằng.

Cách đó không xa, có một cái cây to, đã rất nhiều tuổi, cành lá xum xuê tươi tốt. Dưới tán cây có một cô gái trẻ và một cô nhóc ngồi trên xe lăn. Ánh sáng và bóng râm đan xen chiếu lên hai người, hoạt bát, hồn nhiên, đẹp đến chừng như hư ảo.

Lệ Đằng chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt, không đi tiếp, cũng không lên tiếng quấy nhiễu.

"Cô giáo Nguyễn ơi," Tiểu Tinh nhìn Nguyễn Niệm Sơ với đôi mắt trong veo như nước: "Bài vừa nãy cô ngâm nga hay quá. Tên bài hát là gì

https://thuviensach.vn

ạ?"

Nguyễn Niệm Sơ đáp: "Là "Hoa Nhung"."

"Con muốn học bài này, cô dạy con được không ạ?"

"Tất nhiên là được rồi!" Nguyễn Niệm Sơ vuốt ve khuôn mặt non nớt của cô bé, "Buổi học sau chúng ta học bài hát này nhé?"

Tiểu Tinh se sẽ kéo vạt áo Nguyễn Niệm Sơ: "Cô có thể dạy con hát luôn bây giờ không cô?"

Nguyễn Niệm Sơ nhoẻn cười: "Được chứ." Nói rồi, cô ngoảnh đầu ra sau theo bản năng, vừa vặn đối diện với đôi mắt sâu thẳm.

Lệ Đằng đang nhìn cô, ánh mắt chất chứa tình yêu mãnh liệt tận xương cốt.

Thế là, nụ cười khóe môi cô càng thêm tươi. Cô cất tiếng hát: "Trên thế gian có đóa hoa tươi đẹp. Đó là thanh xuân huy hoàng..." Tiếng ca theo gió lan xa khắp các góc của nghĩa trang liệt sĩ.

"Trên thế gian có đóa hoa tươi đẹp.

Đó là thanh xuân huy hoàng.

Khí phách kiên cường khiến hoa nở rộ, từng giọt máu đỏ nhuộm thắm bông hoa...

Trên thế gian có đóa hoa tươi đẹp. Đó là thanh xuân huy hoàng.

Hoa mang người thân lên núi cao, đội Trời đạp Đất đón hoàng hôn..."

Gió rất nhẹ và êm.

***

https://thuviensach.vn

Mùa thu năm sau, khoa phụ sản bệnh viện quân y chào đón một cặp sinh đôi. Trong quá trình hai bé con nỗ lực để đến với thế giới này, thì người bố điềm tĩnh đẹp trai của hai cục cưng, luôn ở bên người mẹ khóc không ngừng của hai bé.

Bố nắm chặt tay mẹ, mềm mỏng dỗ dành.

Vì vậy, câu đầu tiên cặp song sinh nghe thấy sau khi chào đời là giọng nói dịu dàng của cô y tá: "Bố của các con thương mẹ các con như vậy, các con nhất định sẽ hạnh phúc lắm đấy."

Hai em bé không hiểu lời của cô y tá, chỉ oe oe, khua bàn tay bé xíu khóc to hơn.

Trên giường, Nguyễn Niệm Sơ vô cùng mệt mỏi, mái tóc ướt đẫm mồ hôi, dán vào vầng trán sáng bóng. Cô hơi hé miệng, hít thở nặng nề.

"Còn đau không em?" Bên tai có người hỏi, giọng nói trầm thấp và khản đặc.

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu. Mấy giây sau, cô thử rút tay về, mềm giọng làm nũng: "Anh có thể đừng nắm chặt thế này không? Giờ bụng em không đau nhưng tay em đau á."

Nghe vậy, những ngón tay Lệ Đằng liền nới lỏng.

Y tá mỉm cười đi tới: "Chúc mừng thủ trưởng, là hai cậu nhóc mũm mĩm." Vừa nói, cô ấy vừa đưa nhóc đang bế trên tay cho Lệ Đằng: "Đây là anh trai."

Vẻ mặt rất bình tĩnh, Lệ Đằng đón lấy con trai, nhưng ngón tay anh lại khẽ run run.

Một y tá khác thì bế em trai đến cho Nguyễn Niệm Sơ.

https://thuviensach.vn

Cô cúp mắt quan sát thứ nhỏ bé trong lòng, nhăn nheo, hồng hồng, chẳng đẹp tí nào, hệt con khỉ chưa lớn. Nguyễn Niệm Sơ không khỏi ấm ức lẩm bẩm: "Xấu mù!"

Cô lấy làm lạ, sự kết hợp "nhan sắc" của mình với Lệ Đằng, sao lại có thể sinh ra khỉ con xấu xí thế chứ?

Nguyễn Niệm Sơ ngẫm nghĩ, đoạn ngước mắt, thấy Lệ Đằng cúi đầu hôn lên mặt khỉ con đang trong vòng tay anh. Khỉ con khóc oe oe, cái chân nhỏ đạp lung tung, không cẩn thận liền đá trúng mũi anh.

Anh nhắm mắt, thật lâu vẫn không rời môi.

Nhìn hai bố con một chốc, Nguyễn Niệm Sơ vểnh khóe môi, khẽ gọi tên anh: "Lệ Đằng."

"...." Lệ Đằng quay đầu sang phía khác hít sâu một hơi như thể đang gắng kìm nén gì đó. Sau đấy anh mới ghé lại bên cô, giọng nói trầm ấm và êm dịu chết đi được: "Ơi, em nói đi!"

Khoảng cách rất gần. Cô nhìn thấy, đôi mắt xưa nay luôn trầm tĩnh như biển khơi ấy vậy mà phiếm hồng.

Chăm chú nhìn khuôn mặt gần kề của anh, cô dịu dàng nói từng câu từng chữ: "Em đã nói với anh, em thật sự rất yêu anh chưa nhỉ?"

Lệ Đằng cúi xuống hôn lên môi cô, cười đáp: "Nguyễn Niệm Sơ, cảm ơn em!"

"Cảm ơn vì cái gì ạ?"

"Nhiều lắm!"

Cảm ơn em, đã thành toàn cho tín ngưỡng của anh, hoàn thiện cuộc đời anh.

https://thuviensach.vn

Cảm ơn em, đã làm ngọn đèn sáng trong đêm lạnh cô đơn của anh.

Có được tình yêu của em là phúc ba đời.

Khi ấy, hoa lúa nở rộ, năm tháng yên bình, hy vọng và sinh mệnh mới cùng đến.

(Tác giả: Tài hèn học cạn, viết còn vụng về, xin dành tặng tác phẩm này cho người đáng yêu nhất...)

https://thuviensach.vn

NGÂM NGA (BÁN NGÂM)

Nhược Thủy Thiên Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ngoại Truyện 1

NGÂM NGA

Ngoại truyện 1

Sau khi sinh em bé, Nguyễn Niệm Sơ hơi béo ra. Mặc dù eo vẫn thon, chân vẫn vừa trắng vừa nuột, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại biến thành mặt quả táo tròn xoe. Nhéo một cái, mềm mềm.

Nguyễn Niệm Sơ có phần sợ điều này, cô tới một phòng tập gần đó làm thẻ, tập thể dục, tập yoga, tích cực giảm béo.

Vì thế, cuộc sống trong thời gian nghỉ sau sinh của cô hình thành nên một kiểu cố định, ban ngày cho em bé ăn, buổi tối đến phòng tập thể dục.

Về nhà thì bị Lệ Đằng xách lên giường chiến đấu hăng say.

Thời gian cứ thế trôi đi được mấy tháng. Cuối cùng, vào một buổi sáng thứ Bảy nào đó, bị "giày vò" mỏi nhừ cả đêm, Nguyễn Niệm Sơ nhịn hết nổi liền bùng nổ: "Em nói này, anh không thể để em ngủ thêm một lát à?"

Hàng ngày cô vừa phải cùng mẹ Lệ ôm bọn trẻ, lại phải đến phòng tập, đã đủ mệt rồi, đâu "chịu" được sự "tra tấn" của anh thế này.

Nghe vậy, cánh tay Lệ Đằng ôm Nguyễn Niệm Sơ chặt hơn, vùi đầu cắn tai cô, khàn giọng: "Không đến phòng tập nữa thì sẽ thêm thời gian ngủ thôi."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Niệm Sơ lườm anh: "Anh điều độ một tí thì em sẽ có nhiều thời gian ngủ ấy."

Lệ Đằng dửng dưng: "Đủ điều độ rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ cáu, véo cánh tay anh, hầm hầm: "Một đêm ba, bốn lần mà điều độ à?" Sợ rằng anh hiểu nhầm nghĩa của hai từ "điều độ" này lắm!

Lệ Đằng: "Với anh mà nói thì đúng rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ cạn lời, vặn vẹo trong vòng tay anh, xuất phát từ góc độ quan tâm, quyết định dùng tình cảm để lay động, dùng lý lẽ để thuyết phục. Cô nghiêm túc nói: "Thủ trưởng Lệ à, thận tốt, eo khỏe cũng đừng "xài tốn" thế chứ. Anh phải suy nghĩ cho tương lai của mình. Cứ cái đà này, em e là chưa quá 35 tuổi, anh đã phải ăn thận để chống đỡ qua ngày đấy!"

"Tinh thần em tốt quá nhỉ?" Lệ Đằng cắn nhẹ lên má cô: "Hay làm lần nữa nhé!"

Nguyễn Niệm Sơ xấu hổ cầm gối đầu đánh anh: "Em muốn ngủ!" Tối qua chiến đến hơn nửa đêm, vừa chợp mắt chưa được bao lâu thì anh sán lại. Đâu ra cái kiểu chèn ép người ta ấy?

Lệ Đằng thơm đôi môi đỏ ấy, mềm giọng, mang theo đôi phần dụ dỗ: "Em không đến phòng tập, mỗi ngày anh để em ngủ thêm hai tiếng, được không?"

Thân mình cô vốn mảnh mai, khó lắm mới thêm được ít thịt, giảm cái gì mà giảm.

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi: "Cơ mà em béo." Đưa tay véo một khối thịt mềm trên má cho anh xem, cõi lòng tan nát: "Anh nhìn này, đầy thịt luôn. Em vốn xinh đẹp như hoa, khiến anh say mê xoay vòng vòng."

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng khẽ nâng má cô: "Hiện tại vẫn có thể làm anh mê muốn chết này."

"Dẹp!" Mặt cô ửng hồng, lẩm bẩm: "Kiều Vũ Phi nói rồi, lời của đàn ông các anh không đáng tin. Hôm nay nói không ghét bỏ em, chưa biết chừng ngày mai chê em béo ú xấu xí ấy."

Lệ Đằng: "Béo chút mới tốt!"

"Tốt gì?"

Anh dán sát vành tai cô, cười nhẹ: "Mềm mại, bế lên rất thoải mái!"

Cô thẹn đến nổi cổ cũng đỏ như cà chua chín, vùng vẫy, đá anh một phát: "Lưu manh!"

Lệ Đằng kẹp chặt Nguyễn Niệm Sơ, ôm đầu cô vào trước ngực, để môi kề tai cô, nhỏ giọng đe dọa: "Đừng lộn xộn! Em có tin, còn uốn éo nữa, anh "xơi" em luôn không?"

Cô càng lúc càng kiều diễm, trần trụi nằm trong vòng tay anh thế này, còn xoay tới xoay lui. Anh quả thực muốn "làm" cô ngay lập tức.

Nguyễn Niệm Sơ bị Lệ Đằng chặn họng, tưởng thật, không dám cựa quậy, ngoan ngoãn làm ổ trong lòng anh.

Lệ Đằng ôm cô thật chặt, nghiêng mắt liếc đồng hồ trên tủ đầu giường, dịu giọng: "Vẫn còn sớm, em ngủ thêm lát đi!"

"Anh không ngủ nữa à?" Cô lấy làm lạ. Hôm nay là cuối tuần, chắc hẳn anh không phải đi làm mới đúng.

"Có việc cần làm."

"Việc gì ạ?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Lệ Đằng tỉnh bơ: "Thay tã cho hai thằng nhóc!"

Mắt Nguyễn Niệm Sơ lóe lên. Cô nói: "Việc này để em làm là được rồi!"

Anh nói với giọng thản nhiên: "Con là của chúng mình, anh hay em làm cũng như nhau cả." Nói đoạn, anh rời giường, đứng dậy mặc quần áo, đi ra ngoài cửa phòng.

Ngồi trên giường ngẩn người một lúc, Nguyễn Niệm Sơ bỗng tò mò cảnh tượng Lệ Đằng thay tã cho hai chú khỉ con sẽ thế nào nhỉ. Cô đoán, chắc chắn không êm ái đâu.

Nghĩ vậy, cô xuống giường, sẽ sàng đi ra theo.

Trời vừa sáng, bên ngoài gió hiu hiu thổi, vầng thái dương mới nhô lên.

Nguyễn Niệm Sơ đứng ở cửa phòng em bé, nhìn Lệ Đằng.

Hai bé cưng đang nằm trong cũi, anh trai vẫn đang ngủ tít thò lò, em trai đã tỉnh. Em trai mở đôi mắt tròn đen láy, tò mò nhìn bố mình, cái tay nhỏ khua khoắng, như thể muốn tóm lấy thứ gì đó.

Lệ Đằng hơi rũ mi, lặng lẽ nhìn hai bé con.

"A... a...." Em trai chợt cười lên, hai cánh tay nhỏ hơi nâng cao, duỗi về phía anh, đòi bế.

Lệ Đằng cong môi, đưa tay ôm cu cậu vào lòng.

Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ thấy Lệ Đằng hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của cậu em, rồi cúi xuống hôn vào trán cậu anh. Ánh nắng ban mai rọi qua cửa sổ, viền sáng lên đường nét sườn mặt in nghiêng của anh.

https://thuviensach.vn

Phút chốc, trái tim Nguyễn Niệm Sơ mềm thành vũng nước.

Bao năm đã trôi qua như vậy, thời gian chảy qua kẽ ngón tay, nhưng dường như lại dừng trên người anh. Người đàn ông này, vẫn như lần đầu gặp gỡ tại Campuchia năm ấy

Cô cầm máy ảnh chụp lại cảnh trong phòng.

"Tách."

Thời gian bị ngưng đọng, sự ấm áp bình dị trở thành mãi mãi.

***

Đầu tháng sau, bố mẹ Nguyễn đi du lịch nước ngoài về, nói rằng nhớ cháu ngoại. Thế là, nhân tiện cuối tuần, Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ đưa hai nhóc đến chỗ mẹ Nguyễn.

Trông thấy hai con khỉ nhỏ, hai ông bà cười không khép miệng.

Hai vợ chồng ăn trưa ở nhà bố mẹ Nguyễn, buổi chiều cùng hai ông bà và các bé đến công viên du xuân, ngắm cảnh. Gần tối, hai vợ chồng rời đi, hai nhóc thì ở lại nhà ông bà ngoại.

Lệ Đằng yên lặng lái xe.

Bên cạnh, âm thanh trò chơi trong điện thoại của Nguyễn Niệm Sơ "đùng đùng đoàng đoàng", tràn ngập cả khoang xe. Mấy phút sau, một ván kết thúc, cô nàng "tay mờ" bám càng đồng đội, giành chiến thắng.

Lệ Đằng liếc qua màn hình của Nguyễn Niệm Sơ, rồi ngước lên nhìn cô: "Tối nay ra ngoài ăn cơm với anh, gặp mấy người bạn!"

"Được ạ!" Nguyễn Niệm Sơ vừa thắng nên tâm trạng vui vẻ, thuận miệng hỏi: "Bọn thủ trưởng Dương ạ?"

https://thuviensach.vn

Lệ Đằng đáp: "Không phải?"

"Ai vậy ạ?"

"Em không quen đâu."

"Trong số bạn bè của anh, còn có người em không biết?" Nguyễn Niệm Sơ trêu chọc mang theo mùi vị "ghen", cô nói đùa: "Nam hay nữ? Có xinh không? Không phải lại là thể loại Quý Tiểu Huyên kia chứ!"

Lệ Đằng hờ hững: "Nữ, xinh lắm!"

"Hừ!" Cô híp mắt, cho là thật, nghiêng người nhéo mũi anh: "Xinh bằng em không?"

"Vại dấm con!" Lệ Đằng cong khóe môi: "Nam, đồng nghiệp trong đơn vị!"

Nguyễn Niệm Sơ tò mò: "Trong cơ quan ạ?"

"Ừ!"

Ánh mắt tinh nghịch, cô cố ý hỏi: "Đẹp trai không ạ?"

Lệ Đằng lạnh mặt, lườm cô: "Liên quan đến em à?"

Nguyễn Niệm Sơ bèn nhướng mày, bắt chước giọng điệu của anh, khẽ hừ mũi: "Vại giấm già!"

Lệ Đằng: "...."

Thắng một trận nhỏ, tâm trạng Nguyễn Niệm Sơ càng vui hơn, thậm chí trong bữa tối sau đó, cô cười tươi như mùa xuân. Vẻ quyến rũ ấy, Lệ Đằng thoáng nhìn, hận không thể lôi cô vào góc tường.

Tuy sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh như thường.

https://thuviensach.vn

Họ dùng bữa trong phòng bao của nhà hàng Trung Quốc, khách là một đôi vợ chồng trẻ. Lúc Lệ Đằng giới thiệu, anh nói: "Đây là Tần Tranh, thượng tá lục quân!"

"Chào anh!" Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười chào hỏi.

Người đàn ông tên Tần Tranh đẹp trai cực kỳ, có một loại khí thế lạnh lùng cứng cỏi của người lính giống Lệ Đằng. Người phụ nữ ngồi cạnh anh ta có khuôn mặt rất đẹp, đẹp đến chói lóa.

Nguyễn Niệm Sơ không khỏi than thầm, một cặp vợ chồng được cả đôi.

Tần Tranh giới thiệu vợ mình: "Đây là bà xã tôi, Dư Hề Hề!"

Anh ta vừa dứt lời, Dư Hề Hề cong khóe môi, nụ cười xinh đẹp chừng như chiếu sáng cả phòng ăn.

Trong bữa cơm, hai người đàn ông nói chuyện công việc, hai cô gái mới gặp lần đầu cũng rất "hợp cạ", tìm được tiếng nói chung trong đại dương tin đồn, chuyện trò với nhau rất vui vẻ.

Khoảng 8 giờ, bữa tối gần kết thúc.

Dư Hề Hề kéo tay áo Tần Tranh, mềm giọng: "Chồng ơi, chốc chúng mình nữa về nhà luôn ạ?"

Tần Tranh đưa mắt nhìn cô nàng: "Em muốn đi đâu?"

Dư Hề Hề chớp chớp mi, làm nũng: "Em muốn đi mua quần áo."

Tần Tranh cười: "Được!"

Khoảnh khắc ấy, Nguyễn Niệm Sơ trông thấy rõ, sắc băng giá nơi đáy mắt Tần Tranh hóa thành sự cưng chiều nồng đượm khi nhìn vợ mình.

https://thuviensach.vn

Sau bữa cơm, Tần Tranh và Dư Hề Hề rời đi trước.

Lệ Đằng và Nguyễn Niệm Sơ tay trong tay tản bộ không mục đích dưới cảnh đêm thành phố. Cứ đi mãi đi mãi, tình cờ, đi ngang qua một vườn trường nằm sâu trong con ngõ nhỏ.

Nguyễn Niệm Sơ vô thức nhìn xung quanh, bỗng thấy có hai bóng người một cao một thấp đứng dưới ánh đèn đường cách đó không xa.

Cậu trai rất cao, khuôn mặt ngược sáng ẩn trong bóng tối, thân mình thẳng tắp, vóc dáng cao lớn. Cô gái mặc đồng phục học sinh, dáng người nhỏ nhắn. Cậu trai cao hơn cô gái rất nhiều, cho nên cô ấy ngẩng cổ nhìn cậu trai có hơi vất vả.

Khuôn mặt dưới ánh đèn đường với nước da trắng bóc, không trang điểm, cắn cắn môi dưới, mắt hơi đỏ, nom rất mềm mại, nhỏ nhắn, đáng thương.

Hình như hai người đang tranh cãi gì đó, nhưng vì cách xa, nên Nguyễn Niệm Sơ không nghe rõ.

Thời đại này, tình yêu ngây thơ trong trường học đã là chuyện thường thấy. Nguyễn Niệm Sơ chỉ cho là đôi bạn trẻ đang xích mích, ầm ĩ tí, nên chẳng nghĩ nhiều. Tuy nhiên, tại một giây trước khi cô chuẩn bị rời mắt thì nghe thấy một giọng nói truyền tới, trầm thấp đến độ có phần nguy hiểm.

"Đóa Miên, cậu nói lại lần nữa cho thằng này coi!"

Tiếng cô gái rất nhỏ, có vẻ đã nói gì đó.

Sau đó, cậu trai liền ấn cô gái lên cột đèn, cúi đầu, cưỡng hôn.

"...." Nguyễn Niệm Sơ giật cả mình, ngẩn tò te.

https://thuviensach.vn

Đứng bên, Lệ Đằng giơ tay che mắt cô, lãnh đạm: "Khổng Tử nói, khiếm nhã, chớ nhìn!" Rồi anh ôm cô vào lòng, dẫn ra khỏi con ngõ nhỏ.

Sau khi đã đi xa, Nguyễn Niệm Sơ mới chậm chạp lấy lại tinh thần, kinh ngạc nói: "Wow, học sinh bây giờ đều dâng tràn vậy sao?" Cuối cùng, cô lắc đầu cảm khái: "Tuổi trẻ tốt thật đấy!"

Nghe thế, Lệ Đằng xùy một tiếng: "Em không trẻ chắc?"

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi: "Cũng sắp hai tám, già rồi, già rồi!"

Lệ Đằng lặng thinh.

Nguyễn Niệm Sơ nhận ra, cô quay sang nhìn anh với vẻ bừng tỉnh: "Ô, so với anh thì đúng thật là em vẫn trẻ chán!"

"...." Lệ Đằng xiết chặt eo cô, híp mắt: "Nguyễn Niệm Sơ, hôm nay em thiếu trừng trị hả?"

Nguyễn Niệm Sơ bị nhột, cười tránh né. Sau ấy, nhân lúc không có ai, cô dán vào trước ngực anh rất tình cảm, thử tưởng tượng: "Này, anh bảo nếu chúng mình cũng biết nhau lúc mười mấy tuổi thì câu chuyện sẽ khác hay không?"

Lệ Đằng cười khẽ. Anh cúi xuống hôn môi cô, dịu dàng: "Anh chỉ biết câu chuyện sau này của chúng mình còn dài lắm!"

Nguyễn Niệm Sơ cười, đáp lại nụ hôn anh.

Đúng vậy. Quãng đời còn lại dài lắm.

Ngoại truyện 2:

Gần đây, game liên quân ngày càng thịnh hành, số người chơi liên quân trong danh sách bạn bè của Nguyễn Niệm Sơ cũng tăng dần lên.

https://thuviensach.vn

Hồi đầu là Kiều Vũ Phi chơi trước, sau đó thì bạn cùng phòng đại học Lâm Du Du và Hồ Lai Lai cũng tập chơi. Sau nữa, cô bạn mới Dư Hề Hề cũng bắt đầu chơi.

Rất nhanh, các cô nàng mê mẩn game liên quân không thể nào thoát ra được. Cứ tối nào rảnh là là ôm máy tính tổ đội.

Kỹ thuật của Hồ Lai Lai và Lâm Du Du đều làng nhàng, Dư Hề Hề nhỉnh hơn hai cô tí. Nguyễn Niệm Sơ lại nhỉnh hơn Dư Hề Hề tí. Có điều toàn dân gà mờ.

Dân giang hồ gọi là "Tiểu đội hại gà".

Tối nay, Hồ Lai Lai vào nhóm chat trên Wechat, gào to: "Liên quân, liên quân, ai muốn chơi?"

Kiều Vũ Phi: "Phải đi hẹn hò với giai đẹp, mấy bồ chơi đi!"

Dư Hề Hề: "Phải bế con, mấy bồ chơi đi!"

Nguyễn Niệm Sơ: "Để tớ!" (Biểu cảm bắn tim!)

Lâm Du Du: "Được đấy, được đấy (*^ ^*)! Mình cũng đến đây."

Mấy giây sau, Lâm Du Du: "Tôi là Tiểu Trì! Tôi tịch thu điện thoại của cô ấy rồi. Tối nay có việc, các bạn chơi đi!"

Mọi người:....

Do đó, cuối cùng, "tiểu đội hại gà" chỉ còn lại hai người: Nguyễn Niệm Sơ và Hồ Lai Lai. Hai cô nàng ôm máy tính của mình, ghép thành hai người qua đường, hổn hà hổn hển tiến vào trò chơi.

Đồng đội 1 rất lạnh lùng, cả quá trình không nói một câu.

https://thuviensach.vn

Đồng đội 2 là một em gái dễ thương, giọng nói trong phòng thoại êm dịu, thỉnh thoảng mở míc nói chuyện với bọn Nguyễn Niệm Sơ, thuộc dạng "gà mờ con" so với đám gà mờ các cô.

Chẳng mấy chốc, sau khi "gà mờ con" số 2 lùng sục một vòng trong phòng, nhỏ giọng yếu ớt hỏi: "Đã tìm thấy súng chưa? T T Em chỉ có mỗi cái chảo rán..."

Hồ Lai Lai và Nguyễn Niệm Sơ đều tưởng là đang hỏi mình, mồm năm miệng mười: "Có mỗi cái chảo rán.....bla bla..."

Mấy giây sau, trong phòng thoại vang lên giọng một người đàn ông, trầm thấp và lãnh đạm: "Lại đây!"

Ném xuống một khẩu M416.

Thế là, "gà mờ con" số 2 "ừm ừm" chạy tới, cầm súng lên, nắm chắc: "(*≧▽≦) Cảm ơn."

Qua một lúc nữa, "gà mờ con": ".... Anh tìm được thuốc chưa? T T Em chỉ có hai cái băng gạc."

Số 1 lạnh lùng: "Lại đây!"

Vứt xuống một hòm thuốc, hai túi dụng cụ cấp cứu, 5 chai thuốc giảm đau và 5 lon coca.

"Gà mờ con" vui sướng nhặt thuốc lên cho vào túi, cất gọn: "(*≧▽≦) Cảm ơn."

Sau câu này, Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy có tiếng súng phía không xa truyền tới. Cô nhìn màn hình, nói: "Ô này, số 1 cẩn thận, số 1 cẩn thận! Chỗ cậu có kẻ địch! Đông lắm!"

Cô vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng súng bắn nhau dữ dội.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, Hồ Lai Lai chạy đến xem, kinh ngạc: "Wow, một chọi bốn! Nhặt được bao nhiêu gói này! Số 1 cừ quá đi!"

Ba cô gà mờ hớn hở lao lên nhặt gói.

Vậy là, dưới sự dẫn dắt của "thánh giết lạnh lùng", Nguyễn Niệm Sơ, Hồ Lai Lai và "gà mờ con" tiến thẳng một mạch vào trận chung kết.

Đột nhiên, đồng đội "gà mờ con": "Phía trước có xe! Em đến đón anh nhé, số 1 ơi!(≧ω≦)"

Nói đoạn liền nhảy lên chiếc xe cổ điển màu đỏ, nổ máy, xoay lung tung mấy vòng tại chỗ, cuối cùng thành công lái ra, chạy về phía số 1.

Đúng lúc Broken giết xong 3 tên địch, đứng tại chỗ tiếp đạn...

Một tiếng "rầm" cực lớn.

Nguyễn Niệm Sơ: "... Số 1 sao rồi? Số 1!"

Broken im lặng mấy giây, hờ hững nói: "Lại bị vợ tôi lái xe tông chết rồi!"

Nguyễn Niệm Sơ và Hồ Lai Lai không để ý đến chữ "lại", chẳng qua choáng tập thể:.....

Bấy giờ, trận chung kết chỉ còn 9 người.

Mất đi ánh sáng huy hoàng của số 1 lạnh lùng, Hồ Lai Lai và Nguyễn Niệm Sơ nhanh chóng bị hạ gục, biến thành hai cái hộp nhỏ. Cả đội chỉ sót lại mình Nguyễn Niệm Sơ.

Cô nín lặng, trốn trong bụi cỏ, run lập cập.

https://thuviensach.vn

Hồ Lai Lai: "Niệm Niệm, nấp kỹ vào, nấp kỹ vào! Tranh thủ trốn đi...."

Gà mờ con: "(ㅜoㅜ) Em xin lỗi cả nhà..."

Xung quanh im phăng phắc.

Khu an toàn được điều chỉnh lần cuối, chỗ Nguyễn Niệm Sơ dần dần dày đặc khói độc.

Broken lạnh giọng chỉ huy: "105 hướng Đông và 245 hướng Tây Nam đều có người. Ném đạn khói ra trước, di chuyển theo hướng khói, vào khu an toàn tìm nơi trú ẩn."

Nguyễn Niệm Sơ thoáng lơ ngơ, móc trong túi ra một quả đạn khói, mờ mịt: "Này... làm sao mới ném được cái này ra nhỉ? Tôi quên nhấn nút nào rồi..."

Mọi người:.....

Đúng lúc ấy, trong phòng vang lên giọng trầm khàn, thản nhiên: "Đi tắm đi!"

Tiếng Nguyễn Niệm Sơ xa hơn: "Em đang chơi game mà... Ờ, phải, quân địch còn 8 mống, cả đội chỉ có mình em thôi... Đồng đội bảo ném đạn khói, đông tây nam bắc đều có người..." bla bla.

Lệ Đăng quét mắt nhìn màn hình của cô, nhanh chóng quan sát địa hình chung quanh, công sự che chắn, xác định vị trí của kẻ thù, đoạn anh nhéo má cô, nói: "Em đi tắm trước đi!"

Nguyễn Niệm Sơ bĩu môi. Nghĩ đi nghĩ lại thấy dù sao mình cũng sắp "teo", cô bèn gật đầu, đứng dậy đi vào phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Tắm xong đi ra, đã thấy Lệ Đằng ngồi trên giường, mặt không biểu cảm đọc tài liệu. Mấy dòng chữ đỏ bỗng đâu hiện trên màn hình máy tính: Chiến thắng!

"...." Nguyễn Niệm Sỡ ngỡ mình hoa mắt, cô dụi dụi, lại dụi tiếp, sửng sốt: "Wow, thắng rồi!"

Lệ Đằng: "Ừ!"

Giọng Hồ Lai Lai trong phòng thoại: "Wow, wow, wow. Diệp Mạnh Trầm, chồng Niệm Niệm siêu cực! Một chấp bảy luôn! Lần sau anh cũng giúp em chơi nhé!"

Nguyễn Niệm Sơ thành công giành thắng lợi, hứng chí bừng bừng: "Nào, nào, chúng ta chơi ván nữa!" Nói rồi, cô quay đầu nhìn Lệ Đằng, vẫy vẫy tay: "Lại đây lại đây, anh thao tác đi ạ!"

"Anh không muốn chơi!" Lệ Đằng từ chối.

Nguyễn Niệm Sơ cau mày: "Còn sớm mà. Thế anh định làm gì?"

Lệ Đằng ngồi trên giường, túm cổ tay Nguyễn Niệm Sơ, kéo một phát, ôm cô vào lòng, ghé sát tai cô: "Em nói xem!"

***

Đầu bên kia thành phố.

Đóa Miên gục đầu, ỉu xìu: "Em xin lỗi, đụng chết anh nữa rồi..." Òa, cô không cố ý thật mà.

Broken vứt điếu thuốc lá, vẻ mặt tỉnh bơ: "Có lời thì lên giường nói!"

.....

https://thuviensach.vn

HẾT.

Các nhân vật được nhắc tới trong ngoại truyện:

Lâm Du Du, Tiếu Trì trong truyện "Lâu Hạn".

Tần Tranh, Dư Hề Hề trong truyện "Thân Mật"

Đóa Miên, Cận Xuyên (Broken) trong truyện "Quả Táo Nhỏ".

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Là Cô Ấy (3058 Từ)
Chương 2: Cánh Tay Anh Ôm Lấy Cô, Hơi Thở Phun Lên Mặt Cô (3138 Từ)
Chương 3: Một Màu Đỏ Tươi (3117 Từ)
Chương 4: Hoa Lúa (2755 Từ)
Chương 5: Thả Cô Ấy Ra (2636 Từ)
Chương 6: Nguyễn Niệm Sơ Ngạc Nhiên, Cả Người Bị Anh Đè Trong Bóng Tối (2571 Từ)
Chương 7: Dáng Vẻ Khi Cô Cười, Rất Đẹp (2356 Từ)
Chương 8: Thoát Ra Ngoài, Hãy Đem Mọi Việc Quên Đi Sạch Sẽ (2447 Từ)
Chương 9: Anh Rốt Cuộc Là Ai? (2707 Từ)
Chương 10: Đợi Ở Bên Cạnh Tôi (2487 Từ)
Chương 11: Một Điều Bất Ngờ (2898 Từ)
Chương 12: Có Chút Hoạt (2614 Từ)
Chương 13: Hoa Mắt (2968 Từ)
Chương 14: Cặp Mắt Kia Giống Y Như Trong Kí Ức Cô (2683 Từ)
Chương 15: Ba Trong Một (8445 Từ)
Chương 16
Chương 17
Chương 18: Trêu Chọc Cô (3027 Từ)
Chương 19: Hẹn Hò? (2740 Từ)
Chương 20: Giọng Nhẹ Đi, Liền Như Thể Tiến Sâu Vào Xương Cốt Của Người Khác
Chương 21: CáI Gọi Là Duyên Phận, Hơn Nửa Đều Là Trăm Phương Ngàn Kế
Chương 22: Hôn Anh Một Cái (2567 Từ)
Chương 23: Thích Cười

https://thuviensach.vn

Chương 24: Anh Ôm Chặt Cô (3210 Từ)
Chương 25: Môi Của Cô Bị Anh Hung Hăng Bịt Kín Lại (2980 Từ)
Chương 26: Điên Cuồng Hôn (3046 Từ)
Chương 27: GắT Gao BảO Vệ Cô DướI Thân Mình (2696 Từ)
Chương 28: Người Đàn Ông Trước Của Cô Ấy
Chương 29: Khí Phách Kiên Cường Mở Những Cánh Hoa
Chương 30: Em
Chương 31: Thích Em Đến Thế
Chương 32: Cho Anh Hôn Một Cái!
Chương 33: Hôn
Chương 34: Thử Một Lần Nữa
Chương 35: Nâng Cao Kiểu Ấy
Chương 36: Mạnh Mẽ Vững Vàng
Chương 37: Yêu Tinh
Chương 38: Thử Mới Biết!
Chương 39: Lệ Đẳng Lặng Mấy Giây, Đoạn Kéo Cô Ôm Chặt Trong Vòng Tay
Chương 40: Không Thay Đổi Chút Nào
Chương 41: Cô Cắn Cắn Môi, Đưa Tay Lên Cởi Cúc Áo
Chương 42: Chỉ Hư Hỏng Với Em Thôi
Chương 43: Có Xương Cốt Thép, Cũng Có Lòng Dạ Mềm
Chương 44: Ngủ Nhiều Lần
Chương 45: Ăn Em
Chương 46: Người Đẹp Ngủ Trong Rừng
Chương 47: Cô Là Nguyễn Niệm Sơ
Chương 48: Của Mình Anh
Chương 49: Ai Gặp Cũng Thích
Chương 50: Mạng Anh Cũng Là Của Em Luôn
Chương 51: Thích Phát Cuồng
Chương 52: Vợ Tôi
Chương 53: Không Thể Thoát Ra
Chương 54: Giai Bên Ngoài Có Tốt Bằng Anh Không?

https://thuviensach.vn

Chương 55: Người Đầu Tiên
Chương 56: Một Con Mèo
Chương 57: Cô Rất Đơn Giản, Còn Anh Quá Phức Tạp
Chương 58: Em Ở Bên Anh
Chương 59: Quyết Chí Không Thay Đổi
Chương 60: Thích Vô Cùng
Chương 61: Hôn Em
Chương 62: Thứ Anh Chắc Chắn Có Thể Cho Cô, Là Cả Đời Này Của Anh
Chương 63: Hầu Hạ Em, Gãy Eo Anh Cũng Chịu
Chương 64: Lính Không Quân Bá Đạo
Chương 65: Cảm Ơn Em
Chương 66: Em Có Bằng Lòng Gả Cho Anh Không?
Chương 67: Anh Đâu Nỡ
Chương 68: Em Sinh Gì Anh Thích Nấy
Chương 69: Anh Yêu Em
Chương 70
Chương 71: Anh Về Rồi!
Chương 72: Hoa Lúa Nở Rộ, Năm Tháng Yên Bình
Chương 73: Ngoại Truyện 1

https://thuviensach.vn